Tiểu phả ái, tan học đừng đi

XUÂN PHONG LỰU HỎA

Truyện được edit và đăng tại https://minchubs.wordpress.com

Mục lục

Văn án

Chương 1: Chứng tự bế

Chương 2: Đôi mắt đào hoa

Chương 3: Câu dẫn tôi

Chương 4: Con gái riêng

Chương 5: IQ cao

Chương 6: Một chọi một

Chương 7: Bạn gái cũ

Chương 8: Đụng ngã

Chương 9: Thật xin lỗi

THÔNG BÁO

Chương 10: Đại hội thể dục thể thao

Chương 11: Cương thi phấn*

Chương 12: Cậu đừng sợ

Chương 13: Má lúm nhỏ

Chương 14: Đến sân thượng

Chương 15: Không đánh nhau

Chương 16: Tôi đợi cậu

Chương 17.1 : Hôn một cái

Chương 17.2: Hôn một cái

Chương 18: Đều là tình ý

Chương 19: Sắc màu trang nhã

Chương 20: Không nhịn được

Chương 21: Khẩu vị

Chương 22: Không vui

Chương 23: Thích cậu

Chương 24: Muốn bên cậu (CP phụ)

Chương 25: Lịch sử đen tối

Chương 26: Tu la tràng

https://thuviensach.vn

Chương 27: Quăng sắc mặt

Chương 28: Mất hứng

Chương 29: Anh vợ

Chương 30: Giết chết ai?

Chương 31: Đừng nghĩ sẽ chạy thoát.

Chương 32: Ý chí

Chương 33: Người bận rộn

Chương 34: Thích tôi

Chương 35: Có tật xấu

Chương 36: Không cho phép chạy!

Chương 37: Đồ tình nhân

Chương 38: Tiểu tiên nữ

Chương 39: Mật độ ngọt ngào

Chương 40: Ngủ hai người

Chương 41: Tha thứ cho cô

Chương 42: Thân người cao

Chương 43: Bạn học Lục

Chương 44: Người bị hại

Chương 45: Không thích hợp

Chương 46: Hoa cẩm chướng

Chương 47: Đề bài hàm số

Chương 48: Ngã bị đau

Chương 49: Mày chơi tao?

Chương 50: Người thua cuộc

Chương 51: Em yêu anh

Chương 52: Đêm năm mới

Chương 53: Quỳ sầu riêng

Chương 54: Phách lối

Chương 55: Bạn trai

Chương 56: Em đừng khóc

Chương 57: Cô xong rồi!

Chương 58: Em bảo vệ anh

https://thuviensach.vn

Chương 59: Bàn chuyện làm ăn

Chương 60: Tha thứ

Chương 61: Sau khi thi đại học

Chương 62: Cô ấy có ổn không?

Chương 63: Rối loạn

Chương 64: Người trung gian

Chương 65: Sợ em mệt mỏi

Chương 66: Chậm rãi

Chương 67: Ghét anh

Chương 68: Muốn như thế nào?

Chương 69: Quá giới hạn

Chương 70: Anh em ruột

Chương 71: Không có tư cách

Chương 72: Về nhà thôi!

Chương 73: Đổi tên

Chương 74: Người yêu

Chương 75- 84

Chương 85: Phiên ngoại

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Văn án

Văn án1:

Sở Sở vừa mới chuyển tới Nhất Trung, ngay lập tức đã được vị đại ca học bá của Nhất Trung để mắt tới.

Khi đó, ngay cả cô cũng không thể hiểu được...

Kiểu người mắc chứng tự bế lại còn ngốc nghếch như mình sao có thể có người thích được.

Đối với vấn đề này, Lục Xuyên chỉ bày tỏ: "Chỉ số thông minh của tôi là 170."

"Lục Xuyên IQ 170, mỗi ngày đều vì cậu mà thần hồn điên đảo."

Văn án 2:

Sở Sở vừa mới chuyển tới Nhất Trung đã bị Lục Xuyên đánh dấu, lập tức trở thành "Cô gái của đại ca" trong truyền thuyết.

Đi trên đường ai ai cũng đều gọi cô một tiếng: "Chị dâu nhỏ."

Người khác hỏi Lục Xuyên, là một học thần của Nhất Trung, vì sao mà liếc mắt một cái lại nhìn trúng con thỏ con bệnh tự kỉ chậm nhiệt, lại còn đội sổ cuối lớp kia vậy.

Lục Xuyên nhướng mày: "Cô ấy dậy thì sớm, ăn rất ngon."

https://thuviensach.vn

Tiểu kịch trường:

Vào một ngày nào đó, Sở Sở đăng một bài weibo, bí bí ẩn ẩn, nhưng chưa tới vài giây đã xóa: "Có lẽ, mình nghĩ rằng muốn cùng cậu, ở trong phòng học không người ôm hôn nồng nhiệt."

Lục Xuyên cầm điện thoại trên bàn chụp màn hình làm chứng cứ: "Ngoan ngoãn, tan học đừng đi."

[Nữ chính có bệnh tự kỉ, ngây ngô ngốc manh từ nhỏ vs Nam chính thiên tài học bá, đại ca lưu manh khí chất mười phần ngang ngược]

Lục Xuyên: Vừa nhìn thấy em đến lão tử đã mù rồi. Cuộc đời này, cũng đã không thể nhìn được người phụ nữ khác.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chứng tự bế

Edit + Beta: Min

Lúc mà túi xách của Sở Sở bị một người từ trên ban công của lầu năm ném xuống dưới, thì cô vừa mới đi theo chủ nhiệm lớp vào phòng giáo vụ làm xong thủ tục đăng kí nhập học.

Trên vùng đất trống trước khu dạy học, sách vở và bài thi của cô rơi lả tả trên mặt đất, cô thở hổn hển chạy tới, cúi người khom lưng nhặt từng cái từng cái một lên.

Hình ảnh cô nàng ngốc nghếch kèm theo động tác chậm chạp chọc cho cả đám nam sinh đang đứng trên hành lang lầu năm xem trò đùa cười ầm lên.

Sở Sở không để ý bọn họ, cô đưa tay nâng gọng kính đen trên sống mũi lên, nghiêm túc chăm chú tìm kiếm cặp sách của mình, ngó nghiêng xung quanh tìm thật lâu, ngay cả góc khuất hẻo lánh cạnh bồn hoa cũng đã tìm qua một lượt nhưng vẫn không thấy bóng dáng chiếc cặp đâu.

Giữa cái nắng oi bức của mùa hè, ánh nắng len lỏi qua từng bóng cây rậm rạp, in bóng loang lổ.

Sở Sở đứng yên lặng dưới tàng cây trong chốc lát, không biết phải làm như thế nào mới được.

Đúng lúc này, một quả bóng rổ từ đâu bay sượt qua đỉnh đầu của cô, vạch ra trong không gian một đường cung đẹp mắt ưu nhã, rồi rơi trúng cái

https://thuviensach.vn

cặp sách trên ngọn cây.

Cặp sách và bóng rổ cùng lúc rơi xuống mặt đất.

Sở Sở kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy trên thao trường(*) có một nam sinh bận bộ đồ vận động màu đen đứng phía xa xa nhìn cô.

(*) khu thể thao của trường học.

Anh rất cao, thoạt nhìn rất cường tráng, đường cong và da thịt trên cánh tay lưu loát mà rắn chắc, da thịt căng cứng màu mật ong hiện lên dưới ánh nắng mặt trời.

Bây giờ đã là thời gian lên lớp, trên thao trường chỉ có trơ trọi một mình nam sinh đó.

Sở Sở chạy tới ôm bóng rổ lên, dùng sức ném cho anh.

Bóng rổ bay lên ấy thế mà đập vào thân cây, bật ngược trở lại suýt nữa thì đập trúng người Sở Sở, cô vội vàng dùng tay che mặt né tránh , khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ.

Nam sinh đó ôm cánh tay, đứng nhìn hành động ngốc nghếch của cô, miệng nở một nụ cười quyến rũ như có như không.

Sở Sở nhặt bóng lên một lần nữa, lần này đi gần về phía anh hơn một chút, đến bên cạnh thao trường, dùng sức ném quả bóng lại cho anh.

Anh giương cao cánh tay rắn chắc có da thịt, vững vàng tiếp nhận được quả bóng, xoay người nhảy lấy đà, động tác vô cùng đẹp mắt mà đem bóng tiến vào trong rổ.

Sở Sở cuống quýt dời mắt nhìn về hướng khác, nhặt cặp và sách giáo khoa lên vội vã đi về phía phòng học.

https://thuviensach.vn

...

Tiết học Tiếng anh, cô giáo trẻ tuổi mang kính đen đang cầm phấn lưu loát viết một câu đơn trên bảng đen.

Cho đến khi bạn cùng lớp phát ra vài tiếng cười mỉa mai, cô giáo mới xoay người lại, nhìn thoáng qua Sở Sở đang ngây người tại cửa phòng, lạnh lùng nói: "Tại sao bây giờ mới đến?"

Sở Sở ôm chặt cặp sách, cúi thấp đầu, trầm mặt nhìn chân mình.

"Hỏi em sao lại im lặng, không nói chuyện là có ý gì hả?"

Sở Sở mím chặt môi, lông mày cũng nhíu lại, xem ra thật sự rất khẩn trương, rất lo sợ.

Trong lớp lặng im như tờ, ngay cả các bạn nam sinh đang chơi trò chơi ở phía sau cũng không khỏi ngẩng mặt lên xem kịch vui.

Cô đỏ mặt, nhưng vẫn không nói lời nào.

Giáo viên Tiếng anh nghĩ rằng Sở Sở đang cố ý, có chút bực mình đề cao giọng: "Em là người câm sao?"

Sở Sở cúi đầu, nhẹ nhàng lắc lắc đầu một cái, thế nhưng trước sau vẫn không nói một câu.

"Cô ơi, bạn ấy vừa đi cùng với giáo viên chủ nhiệm làm thủ tục đăng kí nhập học." Ngồi cùng bàn với Sở Sở là một cô gái xinh đẹp cao lớn đứng lên giúp cô giải thích.

Sắc mặt giáo viên Tiếng anh cũng minh bạch, đoán rằng đây là học sinh mới đến nên tính cách hướng nội lại chưa thể thích nghi được với hoàn cảnh, cô giáo cũng không gây khó khăn nữa, chỉ nói: "Vào đi, lần sau đến tiết học của cô không được phép đi trễ nữa."

https://thuviensach.vn

Sở Sở ôm cặp sách, động tác chậm chạp đi về chỗ ngồi của mình, đem cặp để xuống bàn đồng thời rút quyển sách tiếng anh ra.

Nữ sinh bên cạnh Sở Sở cẩn thận quan sát cô, nói khẽ: "Mình là Lương Thiên."

Sở Sở không nói câu nào, chỉ quay qua nhìn cô ấy rồi nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt có phần né tránh.

Chủ nhiệm lớp đã nhắc nhở cho các bạn học rằng học sinh mới chuyển tới trường có chứng bệnh tự kỷ từ nhỏ, các bạn trong lớp không được giễu cợt cô, phải đối xử với cô như đối với người bình thường.

Lương Thiên đã sớm có chuẩn bị rồi, cho nên sẽ không để ý sự trầm mặc của Sở Sở, cô ấy mở sách tiếng anh của mình ra.

"Sở Sở, cậu giỏi thật, ngày đầu tiên đến trường đã đắc tội với Kiều thiếu gia."

Vừa rồi chính Kiều Sâm đã gọi người đem cặp sách của Sở Sở ném ra ban công , hành động kiêu căng lại ương ngạnh khiến cho toàn bộ lầu năm đều sôi trào.

Sở Sở im lặng nghe cô ấy nói chuyện, mân mê đôi môi khô khốc không nói một chữ.

Lương Thiên lấy sách tiếng anh mở ra giúp cô, nghiêm túc khuyên bảo: "Cậu mới đến, mình phải nhắc nhở cậu, ở lớp mình có hai nam sinh cậu ngàn vạn lần không được trêu chọc."

Sở Sở cuối cùng cũng ngước mắt lên không hiểu ý nhìn về phía cô nàng.

https://thuviensach.vn

Lương Thiên cảm thấy Sở Sở đã có hứng thú, nói nhỏ hết sức với cô: "Một người là Kiều Sâm, Kiều công tử tập đoàn Kiều Thị, ỷ trong nhà cậu ta có tiền nên trong lớp làm mưa làm gió, kéo bè kéo cánh, cậu chọc trúng cậu ta, sau này chỉ sợ là không thể sống tốt được."

Sở Sở cụp mắt, thật ra cô cũng không muốn trêu chọc.

Lương Thiên dè dặt quay đầu lại, nhìn xuống cái vị trí trống không phía cuối phòng học.

"Còn một người nữa, là Lục Xuyên."

Trong lòng Sở Sở đột nhiên chấn động.

Lục Xuyên, Lục Xuyên.

Cái tên này, cô vẫn còn nhớ!

Lúc còn nhỏ, khi mà cô đóng kín lại cái thế giới vón tối đen mịt mờ của mình, thì Lục Xuyên chính là một tia nắng sáng của cô, mặc dù chỉ làm bạn trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng anh là người bạn thân duy nhất của cô.

Lương Thiên không phát hiện ra sự bất thường của Sở Sở, cô ấy tiếp tục phổ cập kiến thức: "Nhà Lục Xuyên ba đời là quân, ba là thủ trưởng, nhà ở đại viện, nếu muốn phóng túng làm càn thì không ai có thể so sánh, ngay cả Kiều Sâm cũng không đối phó được."

Lương Thiên chậm rãi nói ra: "Ở lớp mình, cũng chỉ có thể có Lục Xuyên mới so với Kiều công tử. Mà quan hệ của bọn họ cũng rất kém, thường xuyên đối đầu nhau."

Sở Sở cũng không rõ Lục Xuyên này có phải là Lục Xuyên oai phong lẫm liệt tự xưng "Hài tử vương" trước đây hay không, dù sao cũng đã nhiều

https://thuviensach.vn

năm không gặp lại.

Nghe Lương Thiên nói, Sở Sở vẫn luôn trầm mặc.

Sau tiết tiếng anh, Sở Sở lấy trong cặp ra bút máy và với tờ giấy trắng bắt đầu vẽ.

Lương Thiên tò mò nhìn sang, thấy đường cong dưới ngòi bút của cô có một loại khí chất khó nói thành lời, mà ánh mắt chuyên chú của cô theo đường cong mà chuyển động, phảng phất cứ như đó mới là toàn bộ thế giới thuộc về cô.

Chuông tan học vừa vang lên, một quả bóng rổ bay vào lớp, đập vào tường rồi bật ngược lại, bay thẳng về phía Kiều Sâm. Kiều Sâm nhanh tay lẹ mắt, duỗi tay đón được quả bóng đập ngược lại.

"Ầm" một tiếng, bóng dội vào tường, rơi xuống đất.

Lớp học lập tức lặng ngắt như tờ.

Lục Xuyên mặt áo vận động, sắc mặt không đổi đi vào phòng học, trên cái trán của anh còn hơi chút ẩm ướt, đôi mắt rất sâu, sống mũi cao thẳng, hình dáng gò má sắt bén.

Tai trái đeo một cái khuyên tai đen đính đinh.

Hô hấp của Sở Sở khó thông.

Anh chính là người mới ném quả bóng giúp cô lấy lại cái cặp sách xuống.

Cô cẩn thận quan sát Lục Xuyên, chỉ thấy tay anh thủ sẵn một quả bóng rổ khác, năm ngón tay mở ra hết sức thon dài, khớp xương rất rõ ràng.

Một đôi tay hoàn mĩ tinh tế, đẹp mắt vô cùng.

https://thuviensach.vn

...

"Lục Xuyên, mày có ý gì đây?"Kiều Sâm đứng lên trợn mắt nhìn về phía Lục Xuyên.

Lục Xuyên dùng một tay nhặt bóng rổ lên, cười lạnh tanh: "Xin lỗi, Kiều công tử, tay dạo này bị trơn."

Kiều Sâm bị từ "tay trơn" của Lục Xuyên chọc cho tức giận, lửa giận tăng cao, cậu tức giận chửi ầm lên: "Tên họ Lục, con mẹ nó mày có phải muốn trơn tay(*) với lão tử không."

(*) gốc là 滑稽 , trơn ở đây còn chỉ sự lật lọng, gian trá.

Lục Xuyên cười mỉa, cũng không phủ nhận.

Mấy anh em đi cùng với anh đứng ra, chỉ Kiều Sâm quát: "Họ Kiều, mồm miệng mày sạch sẽ một chút."

Lục Xuyên ngồi vào chỗ của mình, lạnh nhạt nói ra: "Mới khai giảng đã làm rầm beng ầm ĩ cái gì? Ngồi xuống hết."

Lúc anh bình tĩnh nói chuyện mang tới một loại thô lỗ, nhưng vô hình chung lại có phong thái của một đại ca nên có.

Nếu Lục Xuyên đã lên tiếng, các bạn nam sinh cũng ngồi lại vị trí của mình, không để ý tới kẻ đang xù lông Kiều Sâm kia.

Kiều Sâm vốn dĩ còn muốn phát tác nhưng không hiểu sao Lục Xuyên sống chết không chịu tiếp, chỉ có thể đè nén lửa giận, phẫn uất ngồi lại chỗ của mình, còn thuận chân đạp đổ cái băng ghế cùng bàn.

Lục Xuyên vừa quay đầu đã đụng phải ánh mắt của Sở Sở.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt dài của anh đặc biệt đào hoa lại đẹp mắt, lạnh nhạt mà sáng rực.

Dưới mắt trái là một nốt ruồi nhạt, khiến cho đôi mắt vốna dĩ đã sắc bén kiên nghị lại nhiều thêm vài phần tinh tế nhu hòa.

Sở Sở cuống quýt quay đầu lại, cô luôn luôn tránh né việc đối mặt với người khác, vì chuyện này khiến cô cảm thấy bất an.

Nhưng nốt ruồi ngay khóe mắt kia của Lục Xuyên, cô lại nhớ rất rõ ràng.

Là anh.

...

Lục Xuyên trở về chỗ ngồi, Trình Vũ Trạch nhận lấy bóng rỗ trong tay anh. Nam sinh xung quanh ồn ào quay đầu lại nói: "Xuyên ca,làm tốt lắm."

Lục Xuyên ngồi xuống, đưa chai nước lên miệng thô lỗ uống vài ngụm, ánh mắt liên tục lướt qua bóng lưng của Sở Sở.

Thân hình cô mảnh mai, nhất là cánh tay thoạt nhìn rất khéo léo xinh xắn, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, mang một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản thuần khiết, quần áo bị mồ hôi thấm vào, có thể trông thấy dây đai an toàn màu lam nhạt như ẩn như hiện bên trong.

Cô ngồi ở trên anh, rõ ràng có thể nhận ra vóc dáng cô cao hơn một đoạn so với các bạn nữ xung quanh.

Lục Xuyên hỏi Trình Vũ Trạch: "Ai kia?"

Trình Vũ Trạch liền giải thích: "Là bạn học mắc chứng tự kỷ mà lần trước cô giáo có nhắc đến, vừa mới đến đã bị ăn hiếp."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên cười hờ hững: "Bắt nạt người tàn tật à, là ai không tốt như vậy?"

"Ngoại trừ Kiều Sâm, còn có thể là ai nữa."

Sở Sở buông cây bút vẽ trong tay xuống, đứng dậy đi đến máy đun nước bên cạnh lấy nước, dễ nhìn ra động tác của cô so với người bình thường chậm chạp lại vụng về hơn một chút.

Vóc dáng cô cao, chân cũng dài. Mặc dù gầy nhưng ngực lại không hề nhỏ.

Lục Xuyên có chút hiếu kì: "Tên Kiều Sâm kia là phú nhị đại, tuy khô khan nhưng cũng không đến mức đi bắt nạt nữ sinh chứ."

Trình Vũ Trạch đem quyển sách số học từ trong hộc bàn lấy ra: "Mình cũng buồn bực, nữ sinh đó nhìn rất ngoan ngoãn, ai mà biết cậu ấy làm gì mà lại đắc tội với Kiều Sâm."

Lục Xuyên cũng không nói nữa, lấy trong ngăn bàn ra mấy quyển sách luyện tập, kê trên bàn ngáp một cái, nằm sấp ngủ ngon.

...

Chuông tan học vang lên, các bạn học cao giọng la hét, phịch phịch chạy ra khỏi phòng học, Sở Sở ghi lại bài tập về nhà trong quyển sổ nhỏ hôm nay, sau đó mang cặp nhỏ đi ra ngoài.

Cô chậm rãi đi trên hành lang, Kiều Sâm đi theo sau cô, hai ba bước đã đuổi kịp. Bạn học tựa trên rào chắn hành lang chờ xem náo nhiệt.

Sở Sở đi qua hành lang, vừa chuẩn bị xuống lầu, bước chân Kiều Sâm đột nhiên tăng nhanh như một cơn gió lao đến, lúc đi qua người cô dùng sức đụng vào cô một cái.

https://thuviensach.vn

Sở Sở không kịp chuẩn bị, bị cậu làm cho lảo đảo một cái, trọng tâm không ổn ngã thẳng xuống cầu thang.

Xung quanh truyền đến tiếng hô kinh sợ của bạn học.

Kiều Sâm đây không phải chỉ đơn giản muốn ăn hiếp cô mà thôi, cái Kiều Sâm chính là muốn mạng của cô.

Đúng lúc chớp mắt sinh tử này, cánh tay Sở Sở bị một người dùng lực kéo trở lại, cả người bị túm trở về, nặng nề ngã vào một lồng ngực cường tráng.

Nguy hiểm thật!

Cho dù là các bạn học đang xem náo nhiệt cũng không khỏi thở pháo nhẹ nhõm.

Nếu cô thật sự ngã từ lầu năm xuống chỉ sợ kết cục là đầu rơi máu chảy.

Đôi bàn tay kia dùng sức cầm lấy tay của Sở Sở, cầm chặt đến mức khiến tay cô phát đau, đồng thời cô còn ngửi thấy mùi thuốc lá thơm ngát.

Cô vẫn chưa hết sợ hãi ngẩng đầu lên, thấy cái cằm sắc bén của Lục Xuyên, tô điểm thêm một chút râu có chút ngây ngô trẻ trung.

Anh cũng rũ mắt xuống quan sát cô, nốt ruồi nhạt nhẽo nơi khóe mắt trái khiến cho khuôn mặt anh càng trở nên câu dẫn người hết sức.

Tim Sở Sở bỗng chốc đập tăng tốc.

Thình thịch thình thịch thình thịch!!!!

Kiều Sâm đúng ở trên hành lang ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Lục Xuyên.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên ôm Sở Sở bảo vệ trong lồng ngực, từ trên cao nhìn xuống đối mặt với Kiều Sâm, ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

Mấy giây sau, Lục Xuyên chậm rãi đưa tay trái ra, hướng về phía Kiều Sâm dựng lên ngón giữa.

Hoàn toàn là khí phách ngang ngược.

Toàn bộ hành lang trong một thoáng sôi trào nổ tung!

Vở kịch đầu năm học mới, hai đại ca của Nhất Trung chính thức tuyên chiến nhau.

Mà trong ngực anh còn đang ôm một cô gái nhỏ tự bế điềm đạm lại còn đáng yêu.

Sở Sở dùng sức vùng vẫy người một hồi.

Đợi một hồi lâu sau khi Kiều Sâm đi, trên hành lang Lục Xuyên dường như không có ý định thả Sở Sở đi.

Lục Xuyên cúi đầu quan sát cô, vóc dáng cô so với bạn bè rất cao nhưng cũng chỉ tới ngực anh, thân thể thì mềm mại giống như không có xương, chỉ hơi dùng sức bóp một một cái sẽ bị bóp nát mất.

Cô hơi cụp mắt, lông mi rất dài, xoăn cong vểnh lên. Làn da trắng bạch nhưng mặt lại rất dễ dàng đỏ hồng, lỗ tai giống như hai viên anh đào.

Vóc người cao, ngực cũng không nhỏ, nở nang, như dự đoán gần đụng người anh.

Lục Xuyên nhíu mày.

Sở Sở lại dùng sức thoát ra, nhưng không được, đường cong cánh tay Lục Xuyên rất có da thịt, rất có sức lực.

https://thuviensach.vn

"Thả... Buông ra."

Sở Sở gian nan mở miệng, là câu nói đầu tiên của ngày hôm nay.

Bởi vì đã rất lâu không mở miệng nói chuyện, tiếng nói Sở Sở so với người bình thường giống như không được tự nhiên hơn rất nhiều, chữ nói có chút không rõ ràng, âm thanh nhu hòa mềm mại, khiến cho người nghe trong lòng ngứa ngáy.

Cô nhíu nhíu lông mày, lại động đậy cố gắng muốn tránh khỏi giam cầm của anh.

Các bạn học trên hành lang bắt đầu ồn ào: "Lục Xuyên, làm anh hùng cứu mỹ nhân, cứu xong rồi thì ăn đậu hũ hả?"

"Đúng đó! Cậu mau nhìn xem mặt bạn học Sở đã hồng thành cái dạng gì rồi kìa."

Sở Sở lại dùng lực tránh ra, Lục Xuyên bỗng nhiên buông lỏng tay, trọng tâm Sở Sở không cân, lảo đảo ngã về sau suýt nữ thì trượt chân, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc lại được Lục Xuyên nhanh chóng ôm trở lại.

Sở Sở vì muốn ổn định thân thể, cân bằng vị trí mà vô thức nắm chặt một bên áo anh.

Lần này các bạn học còn ồn ào náo nhiệt kịch liệt hơn nữa.

Lục Xuyên sâu xa nhìn cô, kéo dài giọng điệu: "Cậu cố ý đúng không?"

Mặt Sở Sở ngày càng hồng, cô đè thấp âm thanh, nói: "Cái...A?"

Lục Xuyên giơ hai tay ra trước mặt cô quơ quơ, bày tỏ bản thân đã sớm buông cô ra, mà cô lại hồn nhiên chưa phát hiện, vẫn còn ôm chặt eo anh.

https://thuviensach.vn

"Có phải cậu...cố ý muốn ở lại trong ngực tôi?"

Tác giả có lời muốn nói:

Đây là một câu chuyện xưa chữa khỏi ấm áp.

Sân trường đến áo cưới, nam chủ chữa khỏi nữ chủ.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đôi mắt đào hoa

Sở Sở ngẩng đầu nhìn về phía Lục Xuyên.

Lúc anh cười, ở ngay gò má như ẩn như hiện hai lúm đồng tiền, thế nhưng ánh mắt lại cực kì hoang dã.

Cô kinh hoảng buông bàn tay đang siết chặt lấy áo anh ra, liên tiếp lùi về sau nhiều bước.

Lục Xuyên cười thành tiếng, nhận lấy quả bóng rổ mà Trình Vũ Trạch chuyền tới, cùng các nam sinh hi hi ha ha đi xuống thao trường.

Lúc đi ngang qua cô, còn nhẹ giọng khinh bạc huýt sáo.

...

Sở Sở đi trên đường trở về nhà, ánh chiều tà rọi trên người cô kéo ra một cái bóng thon dài.

Trong lòng Sở Sở đầy một bụng tâm sự, đi qua một chỗ ngoặt, duỗi tay từ trong túi quần jean lấy ra một cái điện thoại di động, ấn mở Weibo.

Weibo của cô trước kia đều không có người chú ý, thế nhưng bây giờ có bốn người theo dõi, có điều đều là cương thi phấn(*).

(*)Các acc clone, ava để trống không hoạt động.

Đây là bác sĩ chữa trị đề nghị với cô, biến Weibo thành một cái thế giới nhỏ không người biết đến, có thể ở đây bộc lộ toàn bộ cảm xúc của bên

https://thuviensach.vn

ngoài, thổ lộ hết tâm tư của mình, làm như vậy có thể có lợi cho việc khôi phục lại bệnh tình của cô.

Sở Sở lúc đầu vẫn còn sợ hãi, sợ bị người khác biết được.

Nhưng lâu dần, cô phát hiện, thật ra người khác cơ bản là không thèm để ý, không quan tâm cô nghĩ cái gì làm cái gì, cho nên cô liền mở rộng nội tâm của mình trên thế giới nhỏ này.

Sở Sở thong thả biên soạn một cái bài post, đăng lên:

[17:59, mình đã gặp được cậu ấy]

Đi đến trạm xe buýt, cô để điện thoại di động xuống, sờ sờ mặt mình, có chút nóng.

Xe buýt dừng lại ở cửa tiểu khu của một căn hộ cao cấp, Sở Sở vừa mới tiến vào cửa nhà đã nhìn thấy hai cái rương lớn, mẹ cô là Sở Vân Tụ đang ngồi ở trên ghế sofa, gấp đồ đạc lại thật chỉnh tề, bỏ vào trong rương hành lý màu đen trước mặt.

Sở Vân Tụ vô cùng xinh đẹp, cho dù đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng năm tháng đối xử với bà rất dịu dàng, trên mặt cực ít nếp nhăn, dung nhan vẫn mĩ lệ như trước, làn da trắng nõn giống hệt da của Sở Sở, tư thái lại thướt tha, nếu không phải vì có một cô con gái mười chín tuổi, thì không ai nghĩ bà đã được bốn mươi.

Bà không những xinh đẹp, mà còn diễm lệ.

Giơ tay nhấc chân đều toát lên vẻ phong tình.

Sở Sở kế thừa hình dáng động lòng người của Sở Vân Tụ, nhưng khí chất lại khác xa so với mẹ cô.

https://thuviensach.vn

Sở Sở rất ngốc, quần áo mặc vào cũng rất cứng nhắc, từ trước đến nay đều không giống như Sở Vân Tụ hay các bạn nữ sinh khác trong trường hay chú trọng ăn mặc, cô căn bản không hiểu gì về mấy chuyện này, hơn nữa cũng không dám, cô không dám thể hiện bản thân trước mặt người khác, cũng không dám hấp dẫn sự chú ý, cho dù là người khác chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, cũng sẽ khiến cô bất an và sợ hãi.

Sở Sở cận gần bốn độ, mang kính đen, đôi mắt đẹp động lòng người đều bị che giấu dưới tròng kính dày, dường như nó trở thành lớp màng bảo vệ cho tâm hồn của cô.

"Trường học mới thế nào?"Sở Vân Tụ đem bộ nội y gợi cảm nhất để vào trong vali, quay đầu lại hỏi Sở Sở: "Các bạn học cũng tốt chứ?"

Sở Sở trầm mặc gật gật đầu.

"Nhất Trung là trường trọng điểm của tỉnh, là trường trung học tốt nhất thành phố, mẹ cố ý nói với ba con..." Sở Vân Tụ thoáng dừng lại, sửa lời: "Mẹ cố ý bảo chú Kiều cho con chuyển tới lớp tốt nhất, nghe nói lớp đó có tỉ lệ đỗ đại học là chín mươi phần trăm."

"Mẹ cũng không cần con thi vào trường đại học tốt gì." Sở Vân Tụ thở dài nói: "Học sinh ở Nhất Trung, nếu không có thành tích tốt, thì cũng là trong nhà không phú thì quý, hoặc là có tiền, hoặc là có quyền, con làm quen với nhiều bạn học một chút, sau này sẽ tốt cho tương lai của con."

Lấy chỉ số thông minh của Sở Sở, Sở Vân Tụ cũng không ôm hy vọng gì đối với việc học của cô, chỉ hy vọng cô tận dụng được vẻ ngoài xinh đẹp của mình là tốt lắm rồi, có điều nhìn trước mắt, Sở Sở dường như không cảm thấy hứng thú đối với sự dạy bảo của Sở Vân Tụ, thứ duy nhất khiến cô vui vẻ và am hiểu nhất cũng chỉ có hội họa thôi.

Sở Sở bỏ túi sách xuống, đứt quãng nói ra: "Thật ra...trường...học cũ kia cũng rất tốt."

https://thuviensach.vn

Cô nói chuyện có chút tốn sức, cho nên bình thường nếu có thể thì đều cố hết sức không mở miệng.

"Cái trường rách đó, có cái gì mà tốt." Sở Vân Tụ đang thu dọn đồ đạc, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn về phía Sở Sở, trong mắt hiện lên tia sáng: "Có phải bạn học mới bắt nạt con?"

Sở Sở liên tục lắc đầu.

Sở Vân Tụ bỏ đồ trong tay xuống, ngồi bên cạnh Sở Sở, nắm tay cô nói: "Con bé này, con thật thà quá rồi, mẹ đã nói lànhà mình bây giờ không giống với trước kia nữa rồi mà, nếu ai ăn hiếp con, không cần phải sợ, con không phải là đứa trẻ nghèo nữa, chú Kiều của con chính là Kiều thị của tập đoàn..."

Sở Sở giống như bị kim châm một cái, thân thể bỗng nhiên sợ hãi, đẩy tay Sở Vân Tụ ra, lui về phía sau vài bước, vội vã đi vào trong phòng mình.

Sở Vân Tụ nhìn bóng lưng cô nói: "Đúng rồi, nghe nói anh trai Kiều Sâm của con cũng ở lớp kia, nếu có ai bắt nạt con, con hãy kêu Kiều Sâm đến giúp, dù nói thế nào thì nó cũng là anh trai ruột của con..."

Sở Sở tăng bước chân, cầm lấy cặp của mình vội vàng quay về phòng.

Sở Vân Tụ cũng đi theo, gõ cửa phòng cô: "Sở Sở, thu dọn đồ đạc của con đi, ngày mai chúng ta dọn tới nhà chú Kiều của con ở."

Bên trong căn phòng trầm mặc rất lâu, âm thanh Sở Sở cắn chữ không rõ ràng truyền tới: "Con muốn...nội trú."

"Ở trường học làm cái gì hả? Hiện tại tình trạng của con có thể ở lại sao, có thể chung phòng với các bạn khác được sao?"

https://thuviensach.vn

Sở Vân Tụ nói: "Hơn nữa, nhà chú Kiều là một căn biệt thự lớn, ông ấy cố ý để lại cho con một căn phòng, so với ở trường còn to hơn gấp ba bốn lần. Trong nhà còn có người giúp việc, điều kiện tốt như vậy tại sao con nhất định phải chen lấn trong cái túc xá không thoải mái kia?"

Sở Sở cúi đầu nhìn đôi dép lê hình con thỏ, không nói gì ngồi vào bàn học lấy bút ra bắt đầu vẽ.

Mặt dù ở phương diện khác không bằng người bình thường, nhưng ở lĩnh vực hội họa cô lại biểu hiện sự thiên phú, lúc còn nhỏ cô đã có sự lĩnh ngộ đặc biệt ở các nét vẽ và màu sắc, từng khiến cho các bác sĩ trị liệu thán phục không thôi.

Trong phòng khách loáng thoáng tiếng Sở Vân Tụ đang diễn giọng, Sở Vân Tụ xuất thân là học Côn Khuất, y y a a hát mấy điệu dân gian, nghe vô cùng động lòng người.

Nghe ra được bà đang rất vui vẻ.

Làm tiểu tam nhiều năm như thế, cuối cùng đã lên chính thất, sao không vui cho được?

Sở Sở không khỏi phiền muộn, cô mở một ngăn kéo nhỏ đã bị khóa lại, lấy ra một phần tờbáo, báo có hơi cũ, là nhật báo đứng đầu mỗi ngày, đã hơn hai năm rồi.

Tin tức đầu đề, vài chữ to tướng bắt mắt:

Phu nhân Kiều thị mắc chứng bệnh trầm cảm, nhảy lầu tự sát, thực hư chuyện chồng nuôi tiểu tam bên ngoài nhiều năm.

Sở Sở đẩy cửa ra ngoài, Sở Vân Tụ khẽ hát, đang trong phòng tắm

https://thuviensach.vn

Sở Sở mặt không biến sắc đem phần tờ báo kia đặt vào rương hành lý của Sở Vân Tụ.

Sau khi trở về phòng, cô chú ý động tĩnh ngoài cửa, nghe được tiếng Sở Vân Tụ từ trong phòng tắm đi ra, cô vội vàng úp mặt vào cửa, nghe tiếng bên ngoài.

Sở Vân Tụ vẫn còn đang ung dung khẽ hát một câu Mẫu Đơn đình.

Đột nhiên âm thanh im bặt.

Sở Sở đoán bà đã nhìn thấy tờ báo kia.

Sau đó là sự trầm mặc, trầm mặt không giới hạn, hô hấp của Sở Sở bị bóp chặt.

'Cộc cộc cộc' ba tiếng gõ cửa khiến Sở Sở sợ hết hồn, giống như bị bắt quả tang làm sai chuyện, cô liên tục lùi về sau nhiều bước.

Ngay lúc tay Sở Sở rơi từ trên tay nắm cửa xuống liền nghe thấy Sở Vân Tụ thở dài một tiếng.

"Sở Sở, cho dù con muốn ở lại trường thì trước tiên cũng nên thu xếp đồ đạc lại đã."

Vậy...Đồng ý rồi?

Sở Sở thở phào nhẹ nhõm.

An an ổn ổn ngủ một giấc ngon lành, sáng ngày thứ hai, Sở Sở rảo bước tiến vào phòng học, liền nhạy cảm phát hiện ra bầu không khí bên trong phòng học rất khác thường.

Tất cả mọi người rất yên tĩnh, ánh mắt vô tình hay cố ý đều nhìn về phía cô, len lén quan sát cô, thần sắc có chút dị thường.

https://thuviensach.vn

Sở Sở cảm thấy hơi kì quái nhưng cũng không nghĩ nhiều, đi đến chỗ bên cạnh ngồi xuống, Lương Thiên chọc chọc khuỷu tay của cô, rồi chỉ chỉ đằng sau tấm bảng đen.

Sở Sở thuận theo ngón tay cô nhìn tới, thấy phía sau bảng đen có vài chữ cái to bự, đang giương nanh múa vuốt trước mắt cô.

"Họ Sở, mẹ cô ta là gà!"

Hô hấp của Sở Sở bị ngăn lại, trái tim bị ném vào vực sâu vạn trượng. Chìm thẳng xuống đáy cốc.

Ánh mắt bạn cùng lớp hiếu kì, giễu cợt, khinh thường tựa hồ như một lưỡi dao sắc bén, từng dao từng dao tùng xẻo thân thể cô.

Gò má cô căng chặt, đỏ bừng như máu, bàn tay sít sao nắm thành một quả đấm nhỏ.

Kiều Sâm mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, đang ngồi nói chuyện với bạn cùng bàn, cười rất vui vẻ, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Sở Sở đương nhiên biết, chuyện này là kiệt tác của cậu ta.

Lương Thiên lo lắng nhìn Sở Sở, giống như một giây sau cô sẽ khóc lên.

Loại chuyện này đổi lại là ai cũng không thể thừa nhận, bọn Kiều Sâm bắt nạt người rất quá đáng.

Sở Sở hô hấp khó khăn, khắc chế cảm xúc phập phồng, dưới ánh mắt sáng rực của cả lớp, bước từng bước khó xử đi đến phòng học phía sau tấm bảng đen.

https://thuviensach.vn

Tay cô run rẩy cầm lấy khăn lau xoa chùi, muốn lau hết mấy chữ viết khó coi trên tấm bảng đen kia.

Chắc chắn là cố ý, những chữ kia viết cực kì cao, ngay trên nóc bảng đen, dùng chiều cao của Sở Sở căn bản không với tới.

Cô cầm khăn lau phần đuôi, nhảy dựng lên, từng chút từng chút, cố gắng lau mấy chữ cái trên đó, động tác có chút buồn cười mà ngốc nghếch.

Lấy Kiều Sâm làm trung tâm, nam sinh xung quanh cậu ta phát ra từng tràng cười trào phúng mỉa mai.

Rất nhiều nam sinh trong lớp nhìn không được, rất muốn đứng dậy giúp Sở Sở, nhưng họ vẫn sợ thanh thế của Kiều Sâm trong lớp này, tức giận nhưng cũng không dám làm gì.

Đúng lúc này, "Ầm" một tiếng rất lớn, cửa sau phòng học bị một người một cước đá văng ra.

Lục Xuyên một thân mũ đen, áo cùng quần cao bồi đi vào phòng học.

Một tay anh cầm hộp sữa, tay kia giấu trong túi quần, trên cổ còn đeo một cái tai nghe màu đỏ bước chậm rãi.

Bên tai, một cái khuyên tai đen bóng phá lệ hiện lên tĩnh mịch trong ánh nắng sớm.

Anh vừa bước vào phòng học, các bạn nữ nhao nhao hút khí.

Rất nhanh Lục Xuyên đã chú ý tới không khí dị thường trong lớp học, anh hờ hững nghiêng mặt qua, chứng kiến những chữ viết phía sau bảng đen , còn có hình ảnh Sở Sở đang nhảy dựng lên chùi bảng.

Lục Xuyên lại chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Sâm.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm làm ra vẻ mặt đang xem kịch vui, thưởng thức tư thế buồn cười của Sở Sở, trên mặt cậu hiện ra một tia đắc ý giải hận, nhưng lại biểu lộ một chút phức tạp.

Lục Xuyên ngậm ống hút, nhíu mày.

Sở Sở thở hổn hển đỏ mặt, lo lắng suy nghĩ biện pháp lau tấm bảng đen, đúng lúc này âm thanh "Bang Bang" vang lên, một cái ghế đặt trước mặt cô

Sở Sở kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Lục Xuyên.

Giọng điệu anh hơi nâng lên: "Có ngốc không hả?"

Sở Sở nhìn băng ghế, hiểu ra, thân người cô không với tới thì có thể đứng ở trên ghế mà.

Đầu óc cuối cùng cũng được thông, cô không chút do dự giẫm chân lên ghế, Lục Xuyên duỗi tay vịn chặt cô, cô tự nhiên đưa tay khoác lên bả vai anh.

Giác quan thứ sáu của con gái trước giờ rất nhạy cảm, nhìn hai người trên kia, ánh mắt bọn họ mang theo chút ý tứ, thấp giọng xì xào bàn tán.

Sở Sở lau sạch tấm bảng, từ trên băng ghế nhảy xuống, siết chặt vạt áo của Lục Xuyên để giữ vững thân thể, lại vội vàng từ trong cặp lấy ra khăn giấy cúi người giúp Lục Xuyên lau sạch sẽ vết tích trên ghế.

Sau khi lau sạch, cô mở to đôi mắt, nơm nớp lo sợ nhìn anh một cái.

"Cảm ơn."

Khi cô nói chuyện hay cong vểnh lưỡi lên,nghe rất dịu dàng.

"Nói to lên, nghe không rõ."

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đào hoa của Lục Xuyên cong lên, tràn ngập quyến rũ.

"Cảm ơn." Sở Sở nâng cao âm lượng.

"Cảm ơn ai?"

Nam sinh trong lớp bắt đầu huýt sáo.

Sở Sở rất kiên nhẫn trả lời: "Cảm...cảm ơn cậu."

"Tôi là ai?"Lục Xuyên nhấc băng ghế của mình lên, nhưng hình như cũng không có ý định sẽ đơn giản mà buông tha cho Sở Sở.

Hô hấp Sở Sở khó khăn, trước kia cô chưa từng nói nhiều lời như vậy, mặt đỏ bừng lên.

Đối với người khác thì nói chuyện hay hành động là một việc làm đơn giản, nhưng với cô mà nói thì nó chính là một loại túng quẫn. Lúc nhỏ từng có một khoảng thời gian dài cô bị tắt tiếng, sau đó đi điều trị tâm lý chuyên nghiệp, tình huống mới chuyển biến tốt đẹp hơn một chút.

"Cậu là...Lục Xuyên." Giọng nói của cô nhẹ nhàng mềm mại, gắn sức nói tên anh.

"Hóa ra cậu còn nhớ rõ."

Khóe miệng Lục Xuyên vui vẻ cười sâu hơn, vừa lòng thỏa mãn cầm lấy ghế của mình trở về vị trí.

Sở Sở lại ngẩn ngơ.

Anh nói, hóa ra cậu còn nhớ rõ.

Mình...vẫn nhớ cậu mà!

https://thuviensach.vn

Sở Sở quay lại chỗ của mình, bây giờ cách thời gian vào lớp còn mấy phút nữa, Trình Vũ Trạch cầm lấy sách vở đập lên bàn học, phát ra từng từng vang "Ầm ầm ầm."

"Đừng ồn ào, Xuyên ca có chuyện muốn nói!"

Phòng học ngay lập tức yên tĩnh trở lại.

Lục Xuyên kéo dài giọng điệu lười nhác, vừa mở miệng lại trở thành giọng điệu lãnh đạo.

"Khụ, phòng học ở sau tấm bảng đen này..."

Anh đột nhiên nâng giọng , mạnh mẽ đập chén nước trên tay về phía bàn học, đột nhiên hét lớn:

" Con mẹ nó không phải là báo tường sao!"

Tim bạn học theo một tiếng rống kia không kịp chuẩn bị nhảy dựng lên theo.

Ánh mắt anh sắc bén quét một vòng lớp học, thả trầm giọng điệu, nói ra câu rất có lực uy hiếp: "Sau này, trong phòng học này, nội quy sẽ do tôi quản, nghe rõ chưa?"

"Biết rõ." Bạn học cùng lớp kinh hồn đồng thanh trả lời.

Ánh mắt Lục Xuyên lạnh thấu xương rơi vào khuôn mặt Kiều Sâm, lạnh lùng nhìn cậu ta: "Mày biết rồi?"

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Câu dẫn tôi

Edit+Beta: Min

Kiều Sâm ném sách vở lên bàn học, thấp giọng mắng: "Tẻ nhạt."

Lương Thiên ghé sát vào Sở Sở, giải thích cho cô hiểu: "Lớp mười hai này, tất cả đều nghe theo lời nói của Lục Xuyên."

Sở Sở mơ hồ: "Lớp...trưởng?"

Lương Thiên lắc đầu: "Không phải, nhưng mà bạn bè cùng lớp đều phục cậu ấy, ngay cả lớp trưởng và lớp phó kỷ luật cũng không có được uy tín cao như cậu ấy. Mỗi lần bầu chọn ban cán bộ, sẽ luôn có người đề cử cậu ấy, thật ra thì đều là vì mục đích lợi ích chung cho cả lớp, nhưng mà cậu ấy lại chẳng chịu đảm nhiệm vai trò gì trong lớp."

Sở Sở tò mò nhìn về phía Lương Thiên, Lương Thiên suy nghĩ một chút, giải thích: "Làm lớp trưởng, phải nghe lời giáo viên chủ nhiệm lớp. Nhưng Lục Xuyên cậu ấy...ai nói cũng không nghe, ai quản cũng không được."

Ai quản cũng không được.

Nhiều năm về sau. Cả đám họp lớp, Lương Thiên cuối cùng cũng thừa nhận: "Lục Xuyên ai nói cũng không nghe, ai quản cũng không được anh, ngoại trừ Lục phu nhân trầm mặc ít nói."

...

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên về chỗ ngồi, Trình Vũ Trạch nhìn anh cười sâu xa: "Xuyên ca, xem ra cậu đối xử không tồi với cô bạn tự bế kia nhỉ?"

"Ừ."

Trình Vũ Trạch cười hì hì: "Sao rồi, vừa ý?"

"Không."

"Vậy sao lại giúp cậu ấy?"

Lục Xuyên lấy sách giáo khoa trong ngăn kéo , nhìn Trình Vũ Trạch một cái, hững hờ nói: "Tôi không chịu được cảnh nữ sinh ngực lớn bị bắt nạt."

Tống Cảnh ngồi trước đang uống nước, nghe vậy liền phun ra, miệng ho khan, kìm lòng không được nhìn về phía Sở Sở, Sở Sở đang tìm quyển sổ của mình từ trong đống sách bài tập, mặt Tống Cảnh trong một khắc đỏ bừng lên.

"Này, nhìn gì đấy!"Lục Xuyên cầm lấy sách bài tập của mình, lúc quay về nhìn thấy con mắt Tống Cảnh đều trừng về phía trước, một cước đạp thẳng vào ghế cậu ta.

Tống Cảnh không kịp đề phòng, bám chặt cái bàn để trụ vững, vội vàng liếc mắt nhìn sang chỗ khác.

"Câụ được phép nhìn, lại không cho mình nhìn."

"Ông đây đúng là không muốn cho cậu nhìn đấy."

Nam sinh phía sau cười ầm ĩ náo loạn cả lên, Sở Sở lén lút quay đầu lại nhìn bọn họ một chút, đứng dậy đi ra khỏi phòng học, tới phòng giáo viên tìm chủ nhiệm nói rằng muốn nội trú, chủ nhiệm lớp nói cho cô biết

https://thuviensach.vn

phòng ngủ đúng lúc thừa một chiếc giường, nếu hôm nay đã chuẩn bị thì có thể vào ở liền.

Chủ nhiệm lớp sỡ dĩ đồng ý cho cô nội trú, có lẽ vì suy tính tới chuyện sinh hoạt tập thể có thể giúp cải thiện cho căn bệnh của cô.

Vì Sở Sở ngây người ở phòng giáo viên hồi lâu, trong lớp có vài người truyền nhau nói Sở Sở đến phòng giáo viên tố cáo.

Kiều Sâm phiền muộn uống một hớp nước.

Sở Sở trở về phòng học, phát hiện trên bàn học mình, còn có trên mặt đất, vài trang giấy trắng bay tứ tung.

Đây là bài thi ngữ văn ban nãy đại biểu ngữ văn mới vừa phát xuống, bây giờ cũng bị xé nhỏ thành nhiều mảnh.

Mấy bạn học xung quanh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm bộ như không có việc gì.

Không cần nghĩ cũng biết là ai làm.

Sở Sở quay đầu lại nhìn Kiều Sâm gục trên bàn, xem ra là ngủ rất ngon.

Ấn đường cô nhăn lại, cúi người tìm các mảnh vụn của bài thi gom lại, đặt trên bàn, suy tư khoảng một phút mới lấy hết dũng khí, quay trước quay sau mượn keo dính trong suốt của bạn học.

Bài thi này do Kiều Sâm xé, không có ai dám đem keo dính cho cô mượn, Kiều Sâm làm mưa làm gió trong cái lớp này, chọc phải cậu ta, cứ nhìn Sở Sở thì biết, có cô làm dẫn chứng, cũng không có ai dám chọc vào cậu.

https://thuviensach.vn

"Bọn mình đều không có băng dính đâu." Bạn nam sinh ngồi sau hơi chột dạ, cúi thấp đầu: "Cậu hỏi Lục Xuyên xem, biết đâu cậu ấy có."

Sở Sở ngẩng đầu nhìn về phía Lục Xuyên, anh vùi đầu vào cánh tay ngủ say như chết.

Tiết sau cô giáo sẽ giải bài thi, Sở Sở cúi đầu suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn đi về phía Lục Xuyên.

Dừng lại bên cạnh bàn Lục Xuyên, cô cúi đầu quan sát anh, hai tay anh gục xuống bàn, khuôn mặt anh tuấn vùi vào phần khuỷu tay có da có thịt đang căng lên, dường như còn có thể nghe thấy tiếng ngáy nho nhỏ.

Trình Vũ Trạch cười hỏi: "Tìm Lục Xuyên có chuyện gì sao?"

"Ừ."

"Muốn gọi cậu ấy phải chờ cậu ấy tỉnh lại, phải đợi đến khi tan học."

Sở Sở gật đầu, lưỡi vểnh cong lên, nhẹ nhàng hỏi Lục Xuyên: "Cậu...có băng dính...trong suốt không?"

Anh mắt điếc tai ngơ, dường như ngủ rất sâu.

Sở Sở hơi lúng túng, không biết nên làm sao bây giờ, nhìn về phía Trình Vũ Trạch.

Trình Vũ Trạch nói: "Cậu lớn tiếng một chút, cậu ấy ngủ hơi sâu."

Sở Sở gật gật đầu, nâng cao âm lượng: "Lục, cho hỏi...cậu có băng dính trong suốt không?"

Anh vẫn không tỉnh.

https://thuviensach.vn

Trình Vũ Trạch cười tủm tỉm nhìn cô, nghĩ kế vớ vẩn: "Cậu sát vào một chút nữa."

Sở Sở giữ lại mấy sợi tóc của cô, cúi sát người vào tai Lục Xuyên: "Lục, cho hỏi, cậu có..."

Lời còn chưa nói xong, giống như bị ác mộng quấy rầy, thân mình Lục Xuyên khẽ động, bỗng nhiên ngẩng đầu, khoảng cách mấy milimet, môi mỏng của anh nhanh chóng lướt qua gò má Sở Sở, hai người mặt đối mặt mà nhìn nhau.

! !

Mặt Sở Sở trông thoáng chốc liền hồng như anh đào, cô che ngực hoảng sợ lùi về phía sau vài bước.

Lục Xuyên chớp chớp đôi mắt buồn ngủ, mơ màng nhìn đôi gò má đỏ ửng của Sở Sở.

Anh tự tay sờ sờ môi mỏng của mình, mang theo một chút mê mộng buồn ngủ, tinh thần hơi không rõ ràng, hỏi: "Bạn học, cậu...quyến rũ tôi?"

Sở Sở đỏ mặt liều mạng lắc đầu.

"Mình muốn hỏi mượn cậu...keo dính." Đầu lưỡi Sở Sở vuốt không thẳng nổi nữa rồi.

"À, mượn băngdính." Lục Xuyên duỗi lưng một cái: "Đến gần như vậy, tôi còn tưởng cậu muốn hôn môi với tôi."

Hôn môi, hôn cái gì môi!

Sở Sở cạn lời, nghẹn đỏ mặt, nắm chặt vạt áo của mình.

Bạn học nam xung quanh đều he he nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên ở trong ngăn bàn sờ soạng nữa ngày, lấy ra một cuộn keo dính trong suốt đưa cho cô.

Sở Sở nhận lấy, chạy như trốn về chỗ ngồi của mình, một mình im lặng không lên tiếng, gần một phút đồng hồ tìm lại được tâm trí, mới dần dần khôi phục được bình tĩnh.

Cúi đầu, nâng cái khung mắt kính to, đem mảnh vụn bài thi ngữ văn cẩn thận dán lại.

Sau phòng học, Lục Xuyên nhìn bóng lưng cô, hỏi Trình Vũ Trạch: "Ông đây chỉ mới ngủ nửa giờ, tên họ Kiều lại gây ra chuyện gì?"

Trình Vũ Trạch gật gật đầu, rất chi là buồn bực: "Kỳ quái, từ trước đến nay chưa từng thấy cậu ta nhằm vào nữ sinh, không lẽ cậu ta kì thị người tàn tật?"

"Không thể biến thái như vậy được, lấy kinh niệm nhiều năm của mình..." Tống Cảnh trịnh trọng xoay người lại nói với hai người: "Kiều Sâm mười phần thì hết tám chín phần là coi trọng bạn học mới này rồi."

"Vừa ý, nên bắt nạt cậu ấy?"Trình Vũ Trạch hỏi ngược lại, "Này mới gọi là biến thái không phải sao?"

Tống Cảnh khoát khoát tay: "Cậu biết cái gì, vì muốn lôi kéo sự chú ý của cậu ấy, nên mới sống chết bắt nạt, phim thanh xuân vườn trường đều diễn như vậy đấy, cuối cùng nữ chính sẽ yêu chàng trai bắt nạt cô ấy."

Trình Vũ Trạch híp mắt nhìn Tống Cảnh, vẻ mặt không còn gì để nói: "Trong đầu cậu toàn là suy nghĩ lung tung cái gì vậy?"

Thấy Lục Xuyên không nói lời nào, Trình Vũ Trạch hỏi: "Xuyên ca, cậu thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Có chút đạo lý.", Lục Xuyên nhíu mày, "Gần đây tôi cũng có xem loại phim tình cảm thanh xuân vườn trường như vầy."

Trình Vũ Trạch khó tin nổi: "Không phải chứ Lục Xuyên! Cậu cũng xem loại phim này? Mẹ ơi!"

Tống Cảnh hưng phấn mà nói: "Cậu nói thử tên phim là gì, đề cử cho mình đi."

"À, tôi thích nhất là <<đồng phục nữ sinh>>,<>."

Tống Cảnh, Trình Vũ Trạch: "...", đồng thanh mắng: "Đệch."

Sau khi tan học, Sở Sở đi đến bên cạnh Lục Xuyên, đem keo dính trả lại cho anh: "Cảm...ơn."

Lục Xuyên dựa vào ghế ngồi, ngước mắt nhìn cô, lập lại chiêu cũ: "Cảm ơn ai?"

"Cảm ơn...cậu." Sở Sở hé miệng, trịnh trọng nói ra: "Lục, cảm...ơn cậu."

"Cảm ơn tôi như thế nào?"Lục Xuyên khẽ nhếch giọng, khóe miệng lộ ra nụ cười câu dẫn.

Sở Sở đỏ mặt hỏi: "Cậu muốn mình...cảm ơn cậu như thế nào?"

"Trưởng thành rồi?"

Sở Sở gật gật đầu: "Mười...chín."

Bởi vì trễ nải chuyện trị liệu nên cô đi học muộn một năm, vì vậy so với các bạn cùng lớp thì lớn hơn một tuổi, đương nhiên trừ tên Kiều Sâm tiểu học và sơ trung đều bị ở lại ra.

https://thuviensach.vn

"Vậy được, tiểu Sở Sở đã trưởng thành, tan học hôm nay chờ tôi, buổi tối cảm ơn tôi tốt vào."

Anh vừa dứt lời, vài bạn nam sinh xung quanh liền ồn ào kêu lên: "Ha ha, Xuyên ca, cậu muốn người ta cảm ơn cậu như thế nào?"

"Người ta là người trưởng thành, nhưng Xuyên ca cậu trưởng thành rồi sao?"

"Con mẹ nó, mấy cậu dơ bẩn quá đấy!"

...

Buổi tối tan học, đúng lúc tới phiên tổ nhỏ của Sở Sở trực quét dọn, Lục Xuyên đeo một cái túi Adidas quai chéo màu đen, ống tay áo cuốn đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay màu lúa mạch cường tráng.

Anh dựa vào cửa phòng học, nhìn bụi đất bay tứ tung và cái người đang chuyên tâm cúi người quét dọn.

Động tác của cô mặc dù vụng về ngốc nghếch, nhưng vô luận làm bất cứ chuyện gì đều hết sức chuyên chú, trong lòng không suy nghĩ tới bất kì chuyện khác, giống như thế giới bên ngoài đối với cô không có nửa điểm quấy nhiễu nào.

Ở một trình độ nào đó thì đây cũng được xem như một loại thiên tài.

Bọn Tống Cảnh ôm bóng rổ trên hành lang hướng Lục Xuyên hô to: "Xuyên ca, chơi bóng rổ thôi."

"Các cậu đi đi, tôi với Sở Sở đã hẹn làm chuyện trưởng thành rồi."

Cái chổi trong tay Sở Sở dừng lại, cô đột nhiên đứng lên, nhìn Lục Xuyên ở cửa phòng học, nghiêm trang nói ra: "Lục, chúng ta...không hẹn!"

https://thuviensach.vn

"Không hẹn" là từ ngữ mới nhất mà cô nhìn thấy trên Internet, cô cảm thấy từ này có chút ý nghĩa.

Sở Sở thích xem TV, cũng thích lướt web, tiếp xúc với sự vật mới, thật ra cô cũng không muốn phong bế bản thân lại, chỉ là cô muốn dùng phương thức của chính mình để tiếp nhận thế giới này mà thôi.

Nhưng mà Sở Sở vừa dứt lời, khí thế ngất trời trong phòng học bỗng chốc yên tĩnh, mấy bạn học đang quét rác nhao nhao đứng dậy nhìn về phía Sở Sở, lập tức cười vang thành tiếng.

"Ông trời của tôi ơi, bạn học mới sao lại đáng yêu như vậy."

"Thật sự moe quá đi!"

"Siêu cấp đáng yêu."

Trên mặt Lục Xuyên cũng lộ ra nụ cười câu dẫn.

Sở Sở quét dọn xong khu vực được phân công của mình, trong tiếng cười thiện ý của các bạn, đeo cặp sách lên đỏ mặt vội vã rời khỏi phòng học.

Lục Xuyên kéo dài bước chân đi sau lưng cô, Sở Sở giống như đang đề phòng trộm cướp quay đầu lại nhìn anh một cái, bước chân ngày càng nhanh.

Lục Xuyên hai ba bước đuổi kịp cô, kéo cô đi về phía cổng trường, dưới ánh trời chiều, không dứt khoát, còn có chút dây dưa không rõ.

Lục Xuyên dắt tay Sở Sở, dừng lại ở một cái khách sạn nhỏ đối diện trường học tên Huệ Gia.

"Có mang thẻ căn cước đó không?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở kích động hất tay Lục Xuyên ra: "Lục Xuyên, mình không..."

"Không cái gì?" Lục Xuyên nhướn mày.

"Không hẹn..."

"Cậu cũng hiểu nhiều nhỉ." Lục Xuyên càng vui vẻ hơn.

Sở Sở dùng sức lắc đầu, gian nan nói chuyện: "Mình sẽ dùng phương thức của mình...cảm ơn cậu."

"Phương thức của cậu?" Giọng điệu Lục Xuyên hơi chứa vài phần hiếu kì.

"Mình có thể...mời cậu uống trà sữa." Lúc Sở Sở nói ra hai từ trà sữa, thanh âm mang theo một chút bập bẹ.

Lục Xuyên cười cười: "Trà sữa, giữ lại trước đi, tôi hỏi cậu có mang thẻ căn cước không?"

Sở Sở liên tục lùi về sau mấy bước, Lục Xuyên cuối cùng vẫn nói ra: "Đến cửa hàng tiện lợi mua cho tôi vài bao thuốc, nếu họ hỏi cậu có trưởng thành chưa thì đem thẻ căn cước cho bọn họ xem, có hiểu không?"

Theo hướng ngón tay anh chỉ, cách vách khách sạn nhỏ quả nhiên có một cửa hàng tiện lợi bán hai mươi tư giờ.

"Mua thuốc?" Sở Sở kinh ngạc.

Lục Xuyên nhướn mày: "Nếu như cậu vẫn muốn làm gì đó, tôi cam tâm tình nguyện bồi cậu."

Sở Sở lắc đầu liên tục, Lục Xuyên cười cười, từ trong túi rút ra một tờ giấy bạc màu đỏ đưa cho cô: "Marlboro, hai bao."

https://thuviensach.vn

Sở Sở cầm lấy tiền, vội vã xoay người đi về phía cửa hàng tiện lợi.

Sở Sở chưa từng mua thuốc lá ở cửa hàng, có chút khẩn trương, lắp ba lắp bắp nói với ông chủ: "Hai...bao thuốc lá."

"Thuốc gì?"

"Mar...Mar..Mar..."

Sở Sở càng khẩn trương, đầu lưỡi càng không thẳng.

"Marlboro?" Ông chủ giúp cô nói tên, ông quan sát cô một cái, hoài nghi: "Cháu trưởng thành rồi ư?"

Sở Sở vội vàng bỏ cặp sách xuống, nghe theo lời Lục Xuyên nói, từ trong túi lấy ra thẻ căn cước của bản thân đưa tới.

Ông chủ nghi ngờ cầm lấy thẻ căn cước nhìn nhìn, mới đưa thuốc cho Sở Sở.

Lục Xuyên ôm tay, tay trái đốt một điếu thuốc lá, tựa vào tàng cây liếc nhìn Sở Sở trông gà hóa cuốc từ cửa hàng tiện lợi đi ra, bộ dáng nghi thần nghi quỷ kia rất giống mấy tên trộm vàng vậy.

Anh nhíu mày, cảm thấy có chút buồn cười.

Sở Sở chạy đến đem hai bao thuốc giấu ở trong quần áo ra, lén lút đưa cho Lục Xuyên.

Lục Xuyên nhận lấy: "Có thể sau này sẽ thường xuyên nhờ vả cậu rồi, tiểu đáng thương."

".... Sở Sở."Sở Sở cố chấp uốn nắn anh.

Lục Xuyên thuận tay kéo lấy thẻ căn cước trong tay cô.

https://thuviensach.vn

Sở Sở không kịp chuẩn bị, liền vội vàng tiến lên muốn lấy lại: "Trả...mình!"

"Trả lại cho mình..."

Một tay Lục Xuyên cầm điếu thuốc, tay kia giơ thẻ căn cước lên cao không để cho cô với tới.

"Đừng giành." Lục Xuyên nhìn ảnh chụp, dáng vẻ tươi cười sáng chói, anh đem điếu thuốc trong tay di chuyển sang bên cạnh: "Ôi cha, cẩn thận kẻo bỏng tay."

Thẻ căn cước là giấy chứng nhận hợp pháp của cô, người trong hình vẻ mặt nghiêm túc, bộ dáng hơi có chút non nớt không lưu loát, giấy chứng nhận của người bình thường không thường đẹp mắt lắm, nhưng cô...

Xinh đẹp.

Ánh mắt anh dời sang phải, nhìn tên trên thẻ căn cước.

Kiều Sở.

Tên của cô, Kiều Sở.

Đôi mắt đào hoa của Lục Xuyên khẽ híp lại, hạ tay xuống, Sở Sở vội vàng đoạt lại thẻ căn cước, lui về sau vài bước phòng bị nhìn anh.

Trời chiều ngã về phía Tây, Lục Xuyên cuối đầu, ý tứ sâu xa nói: "Đổi tên à!"

"Đổi họ Kiều."

Kiều Sâm Kiều Sở.

Editor có lời muốn nói:

https://thuviensach.vn

Xuyên ca, anh quá lưu manh rồi đấy, hôn con người ta còn bày ra bộ dáng không rõ chuyện gì là sao hả?

Thật ra, Kiều Sâm cũng rất đáng thương, chỉ là cậu ta khá ngốc manh, hơi kho khan, luôn thích giải quyết mọi chuyện bằng nắm đấm =)))))

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Con gái riêng

Edit+Beta: Min

"Đổi tên à..." Lục Xuyên nhìn chằm chằm vào Sở Sở, cố ý kéo dài giọng điệu: "Kiều ~~~ Sở."

"Mình là...Sở... Sở Sở!"

Mặt cô nghẹn đến đỏ bừng, hô hấp dồn dập, cực kì kích động.

"Được, được." Lục Xuyên nhìn bộ dạng không thể chịu được trêu chọc của cô, rất không đành lòng, đành phải thuận theo cô mà nói: "Gọi cậu là Sở Sở, được rồi mà, đừng kích động."

Hô hấp của Sở Sở rất sâu, nghe vậy mới nhẹ gật đầu.

Đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên, là Sở Vân Tụ gọi điện thoại tới, đầu ngón tay Sở Sở chọc trên màn hình điện thoại mấy lần nhưng mãi vẫn không thể ấn được nút nghe, cuối cùng Lục Xuyên đành cầm lấy điện thoại giúp cô mở màn hình.

Điện thoại vừa kết nối, âm thanh của Sở Vân Tụ đã truyền tới: "Sở Sở, mẹ đã đến cửa trường học để giúp con thu xếp phòng ngủ ký túc xá rồi này, con đang ở đâu đấy?"

"Đến ngay...lập tức."

Sở Sở cúp điện thoại, khó khăn giải thích với Lục Xuyên: "Mình phải...về trường học, mẹ mình mang hành lý...tới đây."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên ngắt lời cô: "Được rồi, nói chuyện đã khó khăn thì nói ít thôi, gặp lại sau, tiểu đáng thương."

"Sở Sở." Cô vẫn cố chấp muốn uốn nắn anh.

Lục Xuyên cười khẽ thành tiếng, xoay người rời đi.

"Lục...chờ một chút." Sở Sở lấy một cái bình trà sữa từ trong túi xách ra: "Mời...cậu uống."

Lục Xuyên kinh ngạc cầm lấy: "Mời tôi?"

Cô đã hứa là sẽ mời anh uống trà sữa rồi mà.

"Uống ngon lắm đó."Khi Sở Sở hé miệng cười sẽ để lộ hai cái răng khểnh, "Cảm ơn cậu."

Cô nói xong đỏ mặt xoay người, bước chân vội vã đi nhanh.

Lục Xuyên nhìn bóng lưng cao cao gầy gầy của cô, tâm đột nhiên bị nắm chặt, cúi đầu nhìn xuống bình trà sữa nặng trịch trong tay, ánh mặt trời xuyên qua loang lỗ từng bóng cây, nhu hòa chiếu vào chiếc bình trong tay.

Anh tiện tay ném đi tàn thuốc lá đã sớm tắt ngấm, sờ gương mặt mình, có chút nóng.

Lục Xuyên nâng mi mắt, khóe miệng bất tri bất giác cũng giương lên, mỉm cười lẩm bẩm một tiếng: "Mẹ kiếp!"

...

Một chiếc Mercedes màu đen ngừng lại trước cổng lớn trường học.

Từ trên xe có hai người một nam một nữ bước xuống.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ một thân sườn xám, người đàn ông mặc âu phục, từ xa nhìn lại đúng là một cặp vô cùng xứng đôi.

Bà là mẹ của Sở Sở, Sở Vân Tụ, người đàn ông là ba của Kiều Sâm, Kiều Ngôn Thương.

Kiều Ngôn Thương hơn năm mươi tuổi, nhưng tinh thần nhìn vẫn rất tốt, giơ tay nhấc chân đều toát ra phong độ khí phái. Ông đem hai cái rương lớn từ trên xe để xuống, đưa cho Sở Sở.

"Cảm ơn chú...Kiều." Sở Sở nhỏ giọng nói.

"Cảm ơn cái gì, đều là người trong nhà cả." Âm thanh của Kiều Ngôn Thương rất có từ tính.

Kiều Ngôn Thương là ba ruột của Sở Sở, nhưng vì từ nhỏ không ở bên cạnh cô, Sở Sở không chịu gọi ông là ba, thậm chí còn có một thời gian bài xích và kháng cự ông, sau này lớn hơn một chút, bệnh tình có chuyển biến tốt đẹp mới bằng lòng gọi ông một tiếng chú Kiều.

"Sở Sở, chú Kiều cố ý đến đây cùng nhau giúp con dọn phòng ngủ." Sở Vân Tụ nhìn Kiều Ngôn Thương, lại nhìn Sở Sở một chút: "Ông ấy rất quan tâm con."

"Cảm ơn chú Kiều." Sở Sở cũng không có biểu cảm gì.

"Đã nói rồi, người một nhà không cần cảm ơn."

Kiều Ngôn Thương nhấc theo hành lý cùng Sở Vân Tụ và Sở Sở tiến về cửa chính của trường học, lúc đi ngang qua thao trường, xa xa nhìn thấy Kiều Sâm đang chơi bóng rổ.

Kiều Ngôn Thương kêu Kiều Sâm một tiếng: "Con trai, lại đây."

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm ôm bóng rổ, nhìn nhìn xung quanh, trong lòng thầm mắng một tiếng, tựa như phát tiết đem bóng rổ nặng nề đập xuống đất, buồn bã ỉu xìu đi về phía bọn họ.

"Em gái hôm nay chuyển phòng, cùng nhau đến giúp đi." Kiều Ngôn Thương hướng Kiều Sâm nói.

Kiều Sâm lạnh lùng nhìn Sở Sở một cái, Sở Sở không khỏi lùi về phía sau, không dám đối mặt với cậu.

"Một đứa con gái riêng chậm phát triển cũng xứng đáng làm em gái con?"

Lời vừa nói ra, lập tức khiến sắc mặt Sở Vân Tụ thay đổi.

Kiều Ngôn Thương nổi giận hét lên: "Con nói cái gì! Lập lại lần nữa!"

"Con nói!" Kiều Sâm lớn tiếng rống to: "Cô con gái riêng chậm phát triển này, không xứng đáng làm em gái con."

Một tiếng rống này, mười phần khí thế.

Kiều Ngôn Thương nổi giận bước lên, giương cao bàn tay vung về phía Kiều Sâm.

"Bốp" một tiếng vang giòn giã, nửa cái thao trường đều nghe thấy.

Nhưng mà, bàn tay của ông không có rơi xuống mặt Kiều Sâm, Sở Sở không biết chạy tới từ lúc nào ngăn cản giúp Kiều Sâm cái tát này.

Nửa bên mặt tê rát, lỗ tai ong ong, đầu óc hầu như không thể hoạt động được nữa.

Đỉnh đầu giống như có hàng vạn ngôi sao đang di chuyển.

https://thuviensach.vn

Kiều Ngôn Thương không hề nghĩ đến chuyện Sở Sở sẽ chạy qua ngăn cản, tay ông vẫn còn đang run rẩy.

Đương nhiên Kiều Sâm càng không nghĩ đến, cậu khẽ há to miệng sửng sốt.

Bên cạnh sân bóng rổ cách đó không xa, Tống Cảnh cầm di động, quay lại toàn bộ một màn này, chậc chậc cảm thán: "Tu La tràng à."

Trình Vũ Trạch ôm bóng rổ đi đến: "Quay cái gì đấy?"

"Mới nhìn thấy một màn hào môn." Tống Cảnh lưu video lại, sau đó ấn mở cửa sổ trò chuyện với Lục Xuyên: "Xuyên ca không phải hiếu kì mối quan hệ của Kiều Sâm và Sở Sở sao, gửi cho cậu ấy xem một chút."

Kiều Sâm bực mình lẩm bẩm vài câu chửi thô tục, đi theo bạn học ra cửa trường, đầu cũng không thèm quay lại.

"Mày đứng lại! Mày đứng lại đó cho ba!" Kiều Ngôn Thương không có ý định buông tha cậu, nhưng Sở Vân Tụ vẫn kéo ông lại.

Kiều Ngôn Thương vội vàng quay lại ân cần hỏi thăm Sở Sở: "Con không sao chứ?"

Sở Sở che đôi gò má đỏ ửng, khẽ nhíu mày, nhưng vẫn lắc lắc đầu một cái: "Không có, không có việc gì."

"Con đột nhiên chạy tới làm gì, cứ để ta đánh chết nó." Kiều Ngôn Thương áy náy nhìn cô: "Còn liên lụy tới con."

Kiều Ngôn Thương đưa Sở Sở về phía phòng ngủ, mà Sở Vân Tụ đi theo sau lưng, trên mặt lộ ra một tia vui vẻ không dễ nhận ra.

Sở Sở nhắm mắt lại cố tiêu hóa sự đau đớn trên khuôn mặt.

https://thuviensach.vn

Sở Vân Tụ lôi kéo tay áo của Kiều Ngôn Thương: "Đánh một chút cũng không có gì đâu, Sở Sở chúng ta da dày mệnh tiện, anh đừng để trong lòng."

"Con bé là Kiều tiểu thư của Kiều gia, cái gì mà da dày mệnh tiện, không được phép nói như vậy nữa."

Hai giờ sau, phòng ngủ được dọn dẹp ổn thỏa, buổi tối công ty Kiều Ngôn Thương còn có một cuộc họp cần triển khai nên rời đi sớm, Sở Vân Tụ dẫn Sở Sở đi ăn cơm tối rồi đưa cô trở về trường học.

Bà sờ mặt Sở Sở, đau lòng hỏi: "Đánh đau lắm sao?"

Sở Sở thành thật gật đầu.

"Có điều..." tay Sở Vân Tụ rơi xuống trên bờ vai Sở Sở: "Vừa rồi con làm tốt lắm."

Sở Sở không hiểu nhìn Sở Vân Tụ.

"Con ngăn giúp thằng nhóc phản nghịch kia một cái bạt tai, chiêu này làm rất tốt." Trong mắt Sở Vân Tụ lóe lên tia sáng: "Để cho b con hoàn toàn thay đổi caia nhìn về con, đối xử khác với con, đau lòng cho con. Còn đối với đứa con trai kia sẽ càng cảm thấy chán ghét, đây quả là chuyện tốt."

Sở Sở dừng bước chân, trên mặt lộ ra tia chán ghét, cô trầm giọng nói ra: "Con không có..."

"Hả?"

Sở Sở cắn môi: "Con không có diễn."

Cô thật sự không hy vọng Kiều Sâm sẽ bị đánh, cho nên còn chưa kịp nghĩ đến hậu quả đã chạy qua.

https://thuviensach.vn

Sở Vân Tụ cũng không để ý nhún nhún vai: "Mặc kệ là thật lòng hay giả dối thì ít nhất kết quả cũng đã rất tốt, lần này đã làm cho ba con có suy nghĩ tốt về con, rút ngắn khoảng cách ba con, mẹ vốn đang sợ con ngốc ngếch, ở Kiều gia chịu thiệt thòi rồi lại không được ba con thích, bây giờ nhìn lại xem ra là lo lắng dư thừa rồi."

Sở Sở lại đột nhiên ngẩng đầu, đối mặt với Sở Vân Tụ, cắn môi dưới, gằn từng chữ một nói ra: " Con...có lỗi với Kiều Sâm."

Thân hình Sở Vân Tụ cứng đờ, sắc mặt trắng nhợt, trầm giọng: "Con nói cái gì?"

"Nếu không phải vì đứa...con gái riêng là con, mẹ Kiều Sâm sẽ không...tự sát." Sở Sở vuốt vuốt lồng ngực mình, cắn môi dưới cố gắng để cho mình không khóc lên, thế nhưng nước mắt lại thuận theo hốc mắt trào ra, muốn ngừng cũng không được.

Đáy lòng cô là một mảng u ám, đưa tay lên che lấy miệng, thân thể co rúm, ẩn nhẫn đè nén: "Con hại...Kiều Sâm không có mẹ, con thật sực có lỗi với cậu ấy..."

Toàn thân Sở Vân Tụ run rẩy, bà khàn giọng nói: "Sở Sở, con như vậy là đang giết chết trái tim mẹ đấy."

Sở Sở cúi đầu không nói thêm gì nữa, Sở Vân Tụ mặt mũi âm trầm, nổi giận đùng đùng ngăn một chiếc taxi bên đường, rời đi.

Sở Sở đứng ở cửa trường học trong chốc lát, lau sạch nước mắt trên mặt, cố gắng giữ vững hô hấp, bình phục tâm trạng.

Quay người lại liền nhìn thấy một thân hình cao gầy đẹp đẽ đứng ở đầu phố, là Lục Xuyên.

https://thuviensach.vn

Anh đứng dựa lưng dưới đèn đường, trong tay cầm một điếu thuốc lá, tàn khói lượn lờ.

Cứ đứng tịch mịch như vậy, không biết đã bao lâu.

Sở Sở nhìn anh, anh cũng đang ngắm Sở Sở, hai người mắt đối mắt nhìn nhau khoảng chừng mười mấy giây.

Lục Xuyên ném đi tàn thuốc, dùng chân nghiền nát, sau đó nện từng bước chân lười nhát, rời đi.

Mà Sở Sở vẫn đứng nguyên tại chỗ một hồi, cũng quay trở về trường học.

Mặc dù cả hai bóng lưng trầm mặc đối diện nhau rời đi, nhưng không hiểu sao...tâm trạng Sở Sở....lại tốt hơn rất nhiều.

...

Trong phòng ngủ, các bạn nữ đều rất hoan nghênh Sở Sở, trong sinh hoạt cũng quan tâm đến cô, cho dù đại đa số thời điểm cô đều theo thói quen trầm mặc không lên tiếng, nhưng các bạn ấy cũng không trách móc.

Sau khi tắt đèn, ban đêm là thời gian để trò chuyện, Sở Sở bình thường cũng không tham dự, nhưng cô sẽ lắng nghe, nghe các bạn cùng phòng bà tám rất nhiều về chuyện ở Nhất Trung, ví dụ như ân oán của Lục Xuyên và Kiều Sâm từ trước đến nay.

Hai người biết nhau từ năm lớp mười, cũng từ đấy là bắt đầu đối đầu nhau, hai gia đình một quân nhân một thương nhân nuôi dưỡng ra hai tính cách hoàn toàn khác biệt, một bên du côn lông bông, một bên hay xù lông nổi khùng, hai người học chung một lớp, lúc nào cũng bất hòa.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên đi đâu cũng có thói quen trở thành lão đại, mà Kiều Sâm vừa chuyển vào trường đã kéo bè kết cánh, tuyên bố muốn thống trị Nhất Trung, muốn rung chuyển vị trí "Đại ca" của Lục Xuyên.

Có điều...hiển nhiên không thành công.

Đã nhiều năm như vậy, Kiều Sâm lăn lộn trở thành lưu manh vô lại. Mà Lục Xuyên như cũ vẫn là "Đại ca" Nhất Trung Lộc Châu .

Dường như anh trời sinh đã có khí chất thủ lĩnh.

Sở Sở còn nhớ rõ, Lục Xuyên từ nhỏ đã là vua đám trẻ, khi đó anh ở trong đại viện, cô ở trong một cái hẻm nhỏ đối diện chỗ anh, thấy anh suốt ngày dẫn một đám con nít đi khắp ngõ đông phố tây tán loạn, gây chuyện thị phi, bá đạo phách lối, giống như một Hỗn Thế Ma Vương.

Mà Sở Sở trước giờ đều không dám tới gần bọn con trai đó, mỗi lần nhìn thấy bọn họ tới là cô lại chạy trốn thật xa, nếu tránh không được thì quay lưng lại chờ bọn họ rời đi.

Thật ra có đôi khi trong nội tâm cô rất hâm mộ bọn họ, cô muốn đi theo bọn họ chơi, nhưng mà cô không dám.

Sở Sở còn nhớ rõ, đó là một buổi chiều nắng ấm áp, một mình cô ngồi xổm dưới bóng cây trước cửa nhà nhìn đàn kiến hết sức chuyên chú, không chú ý tới bên cạnh đang có người lặng lẽ đi tới gần.

Cậu bé cầm lấy cái cây nhỏ, đột nhiên hướng tới ổ kiến đâm một cái, bùn đất trong nháy mắt văng tung tóe ra ngoài, Sở Sở thét lên chói tai một tiếng, té ngã trên đất, bùn đất văng vào trong mắt cô bé, cô bé khẩn trương nhắm chặt hai mắt lại, lại một lần nữa thất kinh thét lên chói tai, dùng sức xoa xoa hai mắt mình.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên nhỏ tuổi bướng bỉnh vốn chỉ muốn làm chuyện xấu dọa cô nhóc, vừa nhìn thấy đôi mắt cô bé đỏ bừng ngược lại dọa cậu hết hồn, cuống quýt chạy tới nắm lấy tay Sở Sở, thất thố nói: "Cậu đừng xoa, tuyệt đối đừng xoa! Tôi giúp cậu thổi một chút."

Cậu cũng mặc kệ sự phản kháng của cô bé, ấn lấy cái đầu nhỏ của cô bé, cứng rắn tách mí mắt của cô bé, phồng má thổi lung tung loạn xạ vào đôi mắt của cô bé.

Đó là lần đầu tiên Sở Sở chứng kiến Lục Xuyên ở một khoảng cách gần, đập vào mắt cô đầu tiên chính là cái nốt ruồi nhạt nhẽo bên mắt trái của cậu, dịu dàng động lòng người, đẹp mắt đến cực điểm.

Một khoảng thời gian dài bặt vô am tính sau này, nốt ruồi nhạt nhẽo kia trở thành một kí ấn khó phai trong lòng Sở Sở.

"Thế nào rồi, còn đau không?" âm thanh của cậu bé nghe rất êm tai.

Sở Sở thử nháy nháy mắt, lại dùng hai ống tay áo lau lau để kích thích nước mắt chảy ra ngoài, liên tiếp lùi về sau mấy bước cùng cậu bé kéo dài khoảng cách.

"Thật sự xin lỗi." Lục Xuyên có chút luống cuống nói xin lỗi với cô bé: "Tôi không phải cố ý muốn bắt nạt cậu, tôi chỉ đùa với cậu một chút thôi."

Cậu thường xuyên nhìn thấy cô bé hay bị các bé trai nhỏ ở các vùng lân cận ăn hiếp, cảm thấy thật đáng thương, cho nên muốn làm quen với cô bé, muốn được bảo vệ cô bé.

Lục Xuyên bước vài bước tới gần chỗ cô bé: "Tôi tên là Lục Xuyên, cậu tên là gì?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở thế nhưng lại lùi về sau mấy bước phòng bị nhìn cậu, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn xoay người chạy, còn vừa chạy vừa quay đầu nhìn xem cậu bé có đuổi theo mình hay không.

Đó là lần gặp gỡ bất ngờ đầu tiên của bọn họ, Sở Sở mang theo xấu hổ thẹn thùng chạy mất rồi, nhưng Lục Xuyên ở đây, vậy coi như cũng có quen biết, nhiều lần sau này, Lục Xuyên danh chính ngôn thuận vì cô bé mà ra mặt, đánh chạy mấy cậu nhóc hay bắt nạt cô, nói đây là bạn tốt của tôi, về sau có Lục Xuyên tôi bảo vệ, các cậu ai dám tìm cậu ấy gây phiền phức, chính là cùng Lục Xuyên tôi đối đầu. Khi đó vóc dáng của Sở Sở so với cậu bé còn cao hơn, lại được cậu bé bảo hộ ở phía sau lưng, nhìn bóng lưng uy phong lẫm liệt, trái tim tưởng chừng hạn hán khô khan đã lâu nghênh đón một cơn mưa rào, một gốc chồi non len lén từ đất nhô lên.

Một đêm không mộng.

Sở Sở ở căn teen trường học ăn sáng xong, mang theo cái cặp cao bồi nhỏ, chậm rãi đi đến phòng học, giờ tự học buổi sáng còn chưa bắt đầu, trong phòng học tản ra hương vị bánh bao thơm ngon, có bạn học đang ngủ, có bạn đọc sách, biếng nhác, tinh thần không tốt.

Lương Thiên ngồi cùng bàn nhìn Sở Sở, kinh ngạc hô một tiếng: "Mùa thu còn chưa tới, sao cậu lại mang khăn quàng cổ vậy?"

Trên cổ Sở Sở quấn một cái khăn trắng, kéo lên cao che kín gò má và miệng cô.

Cô kéo khăn quàng cổ xuống thấp lộ ra khuôn mặt nhìn Lương Thiên. Lương Thiên thình lình phát hiện gò má cô có chút sưng đỏ, dị thường lại rõ ràng.

"Bị...đánh?" Lương Thiên thấp giọng liên thanh hỏi tới: "Ai làm? Kiều Sâm ư?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở liên tục lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Chú."

Người đó rõ ràng là ba của cô, cô lại cố chấp gọi ông là chú.

Lương Thiên lo lắng kiểm tra khuôn mặt sưng đỏ của cô, đau lòng nói ra: "Sao có thể tùy tiện đánh người như vậy, còn đánh thành cái dạng này."

"Không...đau."Sở Sở ngồi xuống, đem cặp sách bỏ vào trong hộc bàn, kết quả sờ vào lại có một cái hộp thuốc nhỏ, lấy ra xem, là một lọ thuốc tiêu sưng.

Trong bụng cô kinh ngạc, nhìn nhìn xung quanh, các bạn cùng lớp trước sau như thường, không có kỳ quái nào.

Sở Sở cúi đầu quan sát lọ thuốc, vẫn còn mới, cũng chưa có mở ra.

Ai đưa?

Sở Sở nắm chặt cái lọ nhỏ, trầm tư suy nghĩ một hồi lâu vẫn không có kết quả.

Trong lớp cô không có bạn bè, ai sẽ đưa thuốc cho cô?

Đúng lúc này, một âm thanh đột ngột vang lên, cửa trước phòng học lại bị một người đá văng ra, Lục Xuyên một thân quần áo đen phong lưu phóng khoáng đi vào phòng học, trực tiếp đi về phía Sở Sở, từ trong cặp lấy ra bình thuốc đưa cho cô.

Sở Sở phản ứng chậm một chút, không có nhận liền, không kịp chuẩn bị bị lọ thuốc đập vào mặt, bình thuốc lăn xuống.

Lục Xuyên mang vẻ mặt không còn gì để nói nhìn cô.

Sở Sở cuối đầu che sống mũi vẫn còn đau nhức.

https://thuviensach.vn

Bạn học xung quanh nở nụ cười: "Xuyên ca, không nghĩ cậu lại là kiểu bắt nạt nữ sinh như này."

Lục Xuyên nhặt bình thuốc lên, đoan đoan chính chính đặt lên bàn học của Sở Sở, quay lại mắng: "Ít nói nhảm thôi."

Anh đưa hai tay đè lên đầu Sở Sở, nắm lấy đầu cô lại giống hệt động tác bắt bóng rổ.

"Đau lắm sao?" Anh hỏi.

Đấy không phải rất rõ ràng rồi sao?

Sở Sở hất tay anh ra, cắn răng không thèm để ý tới anh.

Lục Xuyên dời tay khỏi đầu cô, lại đem bình thuốc đẩy tới trước mặt cô: "Cầm lấy xoa mặt."

"Không." Sở Sở tức giận ngẩng đầu trừng anh.

"Á, còn trừng tôi."Lục Xuyên lại không hề tức giận, tay khẽ chống trực tiếp ngồi xuống bàn cô, nghiêng đầu nhìn cô.

"Cậu biết không, cái trừng mắt vừa rồi, nếu là nam thì đủ để chết mười lần rồi."

Anh làm ra vẻ mặt uy hiếp: "Có sợ không hả?"

Lục Xuyên trước giờ vẫn ngạo mạn như vậy, Sở Sở không cam lòng yếu thế: "Lục,...cậu là đại ca...còn còn...là lưu manh sao?"

Cô nói nguyên một câu, lại lắp ba lắp bắp.

Lục Xuyên nghe vậy thì nhếch miệng cười, anh vô cùng thích nghe cô gọi họ của anh, Lục.

https://thuviensach.vn

Chữ này của cô không giống như những người khác gọi.

Lục Xuyên ý tứ sâu xa hỏi: "Muốn tôi làm đại ca của cậu, hay nên làm lưu manh?"

Tác giả có lời muốn nói:

Xuyên ca lòng dạ vẫn hẹp hòi hơn nhiều.

Sở Sở sinh trước Xuyên ca mấy tháng.

Là tiểu tỷ tỷ của anh.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 5: IQ cao

Edit+ Beta: Min

"Muốn tôi làm đại ca của cậu, hay là nên làm lưu manh?" Khóe mắt Lục Xuyên cong thành một nụ cười câu dẫn.

Sở Sở ngước lên cùng anh đối mắt: "Lục, cậu còn nhỏ hơn mình."

Không thể trở thành một tên nhóc xấu xa được.

Lục Xuyên nhướn mày quan sát cô, vóc người cao cao, làn da trắng bạch, mái tóc dài đen sẫm, răng uy vũ, rất giống một con thỏ trắng lớn.

"Con thỏ lớn, nhớ thoa thuốc."

Lục Xuyên từ trên bàn nhảy xuống, xoay người rời đi.

Sở Sở nói: "Không cần...cảm ơn, đã có rồi."

Cô lấy từ trong ngăn bàn ra một lọ thuốc tiêu sưng, để cùng một chỗ với cái lọ của Lục Xuyên, hai lọ thuốc, ngay cả nhãn hiệu cũng giống nhau như đúc.

Lục Xuyên quay đầu nhìn lọ thuốc kia, thừa dịp Sở Sở không đề phòng, chụp lấy quăng ra phía sau, lọ thuốc bay vọt nửa phòng học, vạch ra một đường cong rồi vững vàng rơi xuống cái sọt rác phía sau phòng học.

Sở Sở: ...

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên đem lọ thuốc của mình ngang ngược nhét vào tay Sở Sở, nói rất đương nhiên: "Thế này là được rồi."

Ngay lúc lọ thuốc bay vào thùng rác, Kiều Sâm một thân quần áo đen từ phía cửa sau phòng học đi vào, cậu không mang theo cặp sách, tựa hồ đã đến lớp từ sớm. Sắc mặt cậu âm trầm đến đáng sợ, mặt cũng sưng lên, hiển nhiên đêm qua đã bị Kiều Ngôn Thương đánh.

Sở Sở tuyệt đối chưa từng trách Kiều Sâm đối với cô không tốt, hay trách cậu ức hiếp cô.

Hai năm trước, thời điểm khi mẹ Kiều Sâm mất, rất nhiều phóng viên chạy tới, Sở Sở lần đầu tiên nhìn thấy người anh trai cùng cha khác mẹ là ở trên TV, cậu quỳ gối trên hành lang bệnh viện gào khóc.

Khi đó cậu mới học lớp mười, một thân mét tám cao to, cứ như vậy quỳ gối thẳng tắp trên sàn nhà, ôm đầu, thân hình co ro, khóc đến mức tê tâm phế liệt.

Hình ảnh thê thảm như vậy, Sở Sở bị đả kích rất nghiêm trọng, cô ngồi ngay trước TV ôm đầu gối của chính mình, rơi nước mắt cùng Kiều Sâm.

Kiều Sâm khóc vì mẹ cậu mất, còn Sở Sở là vì cậu mà khóc.

Tuổi tác của Sở Sở và Kiều Sâm không cách nhau nhiều lắm, chỉ nhỏ hơn cậu mấy tháng, mà lúc mẹ Kiều Sâm ôm Kiều Sâm ở trong ngực, Kiều Ngôn Thương lại đang cùng một chỗ với Sở Vân Tụ.

Hai đứa bé, một trước một sau ra đời.

Chồng ở bên ngoài vượt quá giới hạn, chính là căn nguyên khiến mẹ Kiều Sâm hậm hực, cũng chính là lí do mà Kiều Sâm căm hận Sở Sở, cô giành ba của cậu, hại chết mẹ cậu.

https://thuviensach.vn

Hủy hoại gia đình của cậu.

...

"Bạn học Kiều Sở, em lên bảng làm bài tập đạo hàm này." Thầy giáo số học đột nhiên gọi tên Sở Sở.

Sở Sở vừa rồi còn đang thất thần, không kịp trở tay đã bị gọi tên, "A" một tiếng.

Thầy giáo nghiêm nghị nhìn chằm chằm cô, thần sắc nghiêm trọng.

Lương Thiên vội vàng chỉ một bài đạo hàm trên bài thi số học cho cô nhìn.

Bài đạo hàm này, vừa vặn chính là bài mà Sở Sở làm sai.

Không đúng, phải nói là, đối với bài này Sở Sở không có khả năng đối phó.

Vừa rồi cô thất thần không nghe giảng, cho nên thày mới cố ý gọi tên cô.

Lớp học yên tĩnh lạ thường.

Sở Sở cầm bài thi, dưới ánh mắt của mọi người, tâm tình hỗn loạn đi lên bục giảng, da đầu run lên từng đợt.

Đề bài đạo hàm này rất phức tạp, cần có đầu óc tỉnh táo và tư duy phân tích tốt.

Sở Sở bây giờ ngay cả đề bài căn bản cũng không làm được, nhìn đề bài lít nha lít nhít toàn chữ, đầu óc rối thành một nùi.

Làm không được.

https://thuviensach.vn

Giáo viên tựa hồ đã đoán trước được, nặng nề vỗ vỗ vào bàn, trách mắng: "Em thử nhìn xem bài thi số học của mình được bao nhiêu điểm, thành tích kém như vậy, khi đi học tại vì sao còn không chịu để ý nghe giảng?"

"Em..." Sở Sở định nói lời xin lỗi, lại nghe giọng giáo viên chế giễu: "Em từ trung học Thập Tam chuyển tới, ngôi trường kia tôi biết rất rõ, toàn tụ tập học sinh yếu kém, cho nên khi lên lớp thì không cần phải nghe giảng nữa đúng không?"

Sở Sở không phản bác được, khuôn mặt căng trướng đến đỏ bừng.

"Nhưng học ở Nhất Trung, ngồi ở trong lớp của tôi, nếu không nghe giảng thì đi ra ngoài ngay!"

Giáo viên nghiêm nghị chỉ trích, Lục Xuyên ngồi hàng cuối cùng bị đánh thức, ngẩng đầu lên, trên mắt có mấy vệt đỏ hồng, hẳn là vết tích khi đi ngủ bị hằn lại.

Anh nâng lên cặp mắt nhập nhèm còn buồn ngủ, thấp giọng mắng câu: "Cộng lông gì đấy."

"Sở Sở bị giáo viên mắng."Trình Vũ Trạch thấp giọng giải thích.

Lục Xuyên ngẩng đầu, nhìn thấy Sở Sở đáng thương đứng trên bảng đen, cúi đầu khúm núm nghe mắng.

Cô khá cao, lúc này lại đứng trên bục giảng, da mặt mỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ đến mức muốn chảy máu.

"Thành tích em mà xếp vào lớp học này, vốn là đứng hạng chót, dùng lời nói khó nghe thì lấy thành tích và trình độ của em căn bản không có khả năng tiến vào cái lớp học này, vào bằng cách nào trong lòng của em hẳn là biết rõ."

https://thuviensach.vn

Sở Sở đương nhiên biết, là Kiều Ngôn Thương đưa cô vào lớp học hỏa tiễn này.

Giáo viên còn đang hùng hổ: "Nếu như em còn bảo trì thái độ học tập như trước, tỉ lệ thi đậu đại học của lớp này nhất định sẽ bị em kéo xuống."

Sắc mặt Lục Xuyên rất trầm, đôi mắt tĩnh mịch nhanh chóng kết băng, thanh âm trầm thấp mắng: "Nhảm nhí."

"Em đứng bên cạnh đó, suy nghĩ thật kĩ, nghĩ thông suốt rồi mới được về chỗ."

Sở Sở đỏ mặt, một người trơ trọi đứng một bên bục giảng, lưng khẽ khuất trong bóng tối, trông rất đáng thương.

Cô không phải không muốn cố gắng học tập, mà thật sự không có đủ khả năng, tư duy tính toán của cô yếu đến phát bực, khoa tự nhiên đối với cô mà nói, đặc biệt khó.

Lục Xuyên ngáp một cái, ung dung cử động tay, kéo dài giọng điệu lười nhác: "Thầy, đề này để em, được không?"

Thầy giáo thấy người giơ tay là Lục Xuyên, trong lòng nắm chắc, gật đầu: "Vậy được, bạn học Lục Xuyên lên làm bài này đi."

Lục Xuyên đứng dậy, biếng nhát đi lên bục giảng, lúc đi ngang qua bên cạnh Sở Sở, trực tiếp kéo lấy bài thi trên tay cô, lại ngáp thêm cái nữa, mới bắt đầu nhìn đề bài.

Bạn học trong phòng bắt đầu bình luận, thì ra người này ngay cả đề bài cũng chưa xem đã trực tiếp đi lên bảng.

Độ khó của đề bài đạo hàm này không nhỏ, ngay cả mấy bạn học đứng đầu cũng có người làm sai.

https://thuviensach.vn

Thành tích của Lục Xuyên, không tính là quá kém, luôn nằm trong top mười, thế nhưng anh thật sự có thể lên bảng mới nhìn đề, có thể giải tại chỗ sao?

Khả năng là không lớn lắm...

Kiều Sâm lạnh lùng nhìn anh, khó chịu hừ một tiếng, ôm tay xem kịch vui.

Lục Xuyên nhanh chóng nhìn lướt qua phần đề bài, đồng thời cầm lấy phấn viết, suy nghĩ một lát, quay người viết công thức tính toán trên bảng đen.

Sở Sở cũng tò mò ngẩng đầu nhìn anh.

Mi tâm anh cau lại, con mắt sắc bén và thâm thúy, khi thì ngẩng đầu lên viết lời giải, khi lại cúi xuống nhìn đề bài, ngón tay thon dài cầm phấn viết lên bảng đen một đống con số Ả Rập và ký tự La-tinh.

Chữ viết của anh, mạnh mẽ mà hữu lực.

Lạch cạch lạch cạch lạch cạch, phấn viết tiếp xúc với bảng đen, xột xoạt rơi ra bụi phấn.

Viết càng về sau, anh dứt khoát không nhìn đề nữa, bỏ bài thi xuống, tay chuyển động ngày một nhiều, càng viết càng nhanh.

Rất nhanh, non nửa bề mặt bảng đen đã chi chít phần trình tự suy luận.

Cuối cùng anh dùng một dấu tương đương làm kết luận, xoay người, phấn viết được anh quăng một đường quay trở lại hộp phấn.

Kết thúc một cách hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

Giáo viên số học đẩy kính mắt, nhìn lướt qua bài giải toán trên bảng đen, lại cầm lấy bài thi của mình nhìn qua.

"Đây là...đáp án chính xác." Giáo viên thưởng thức bài giải rồi nhìn Lục Xuyên: "Không tệ! Mới nhanh như vậy đã giải được bài rồi."

Vài nam sinh xung quanh kéo theo cả lớp cùng nhau vỗ tay bôm bốp: "Tốt! Tốt lắm!"

"Xuyên ca, lợi hại."

"Làm tốt lắm!"

Lục Xuyên đi xuống bục giảng, thời điểm đi ngang qua bên người Sở Sở trực tiếp nắm lấy tay áo của cô, dẫn cô về lại chỗ ngồi của mình.

Sở Sở hơi sững sờ, tùy ý để anh dắt đi, kéo xuống bục giảng.

Bạn học xung quanh phát ra tiếng cười ý vị sâu xa.

Giáo viên số học vội vàng gọi Lục Xuyên lại: "Em làm cái gì vậy? Thầy còn chưa có ý định cho bạn học Kiều Sở xuống dưới đấy."

Lục Xuyên mỉm cười thành tiếng: "Thầy ơi, đề đã được giải rồi, thầy cũng không cần giữ lại trên bục để thị chúng chứ."

Nghe được hai từ "thị chúng", mặt Sở Sở lại đỏ lên, cúi đầu. Da mặt cô rất mỏng, chuyện không thích nhất chính là bị nhiều người vây nhìn.

"Thị chúng cái gì?" Thầy giáo tức giận nói: "Tôi phải giáo huấn bạn học này một lần, để cho em có còn dám thất thần không thèm nghe giảng ở lớp tôi nữa hay không?"

Sở Sở khe khẽ gật đầu, đỏ mặt nghiêm trang mà nói: "Tâm hồn dạy dỗ như vậy...thật rung động."

https://thuviensach.vn

"Phụt, Ha ha ha!" Lời vừa nói ra, cả lớp đều cười vang.

Nếu là người khác nói những câu này, khả năng là muốn oán hận thầy giáo, nhưng mà nếu là bạn học Sở Sở nói thì chính là tấm lòng chân thành dành cho thầy giáo đây mà.

Tại sao lại có bạn học ngốc nghếch đáng yêu như vậy nhỉ!

"Được rồi! Đừng cười nữa!", giáo viên số học vỗ vỗ bục giảng, rồi nhìn về phía Sở Sở, giọng điệu gây khó dễ: "Nếu bạn học Lục Xuyên đã giúp em giải đề này rồi, thì em về chỗ ngồi của mình đi, lần sau không được làm như hôm nay nữa."

Sở Sở gật đầu.

"Đúng rồi, lúc tan học, giải lại đề bài này một lần nữa rồi cầm tới phòng làm việc của tôi."

Sở Sở lại gật gật đầu, như một con gà mổ thóc.

Một trận phong ba, đã được dọn dẹp như vậy.

Sở Sở không dám tiếp tục suy nghĩ lung tung, chuyên tâm nghe giáo viên giảng bài, mặc dù cô thật sự nghe không hiểu, nhưng vẫn muốn làm dáng tạo vẻ một chút.

Lương Thiên cười khẽ với Sở Sở: "Lục Xuyên rất trâu bò đấy."

Đề bài chỉ mới nhìn qua một lần, lại suy nghĩ mấy phút, đã có thể giải vô cùng trôi chảy một đề bài có độ khó cao như vậy .

Trình độ tư duy của anh nhanh nhẹn, người thường không thể so sánh được.

https://thuviensach.vn

"Lục Xuyên xếp thứ tám trong lớp chúng ta, có điều cậu ấy lên lớp hầu như chỉ đi ngủ, không hề cố gắng học tập." Lương Thiên nói: "Nếu như cậu ấy cố gắng một chút, lấy hạng nhất không thành vấn đề, không chỉ đứng nhất lớp, đứng nhất khóa cũng phải là không được."

"Tại sao...lại là thứ tám?" Sở Sở tò mò.

"Nghe bọn Trình Vũ Trạch nói, Lục Xuyên cảm thấy số tám là số may mắn."

"..."

Đầu óc thiên tài thật sự....tùy hứng quá rồi.

Duy trì thứ bậc hằng năm của mình, không tiến không lùi, Sở Sở cảm giác, chuyện này so với đứng nhất còn khó khăn hơn nhiều.

Sau khi tan học, Sở Sở gục xuống bàn làm đề bài đạo hàm kia, trình tự bài giải vừa nãy của Lục Xuyên, cô đã sớm quên rồi, bây giờ muốn giải lại bài này cũng có chút khó khăn.

Cô nhìn về phía Lương Thiên cầu cứu, thành tích của Lương Thiên cũng không tốt, vẻ mặt lờ mờ.

"Thật ra, cậu có thể đi hỏi Lục Xuyên."

Sở Sở quay đầu nhìn Lục Xuyên một cái, anh cầm điện thoại, hình như đang chơi trò chơi với Trình Vũ Trạch ngồi cùng bàn.

"Cậu ấy...không được."

"Vậy cậu hỏi người khác thử, ví dụ như lớp phó học tập, hay đại biểu số học đấy."

https://thuviensach.vn

Sở Sở nhíu nhíu hàng lông mày, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cầm lấy bài thi đi đến bên cạnh đại biểu toán, đại biểu số học là một bạn nam sinh đeo kính vóc người khá nhỏ, ngồi ngay phía trước Lục Xuyên.

Lúc cô nói chuyện, ánh mắt lúc nào cũng nhìn về nơi khác, không dám nhìn cậu ta.

"Bạn học Trần Chu, cậu có thể...giảng đề bài này giúp mình không?" Âm thanh Sở Sở nhu nhu vang lên, Lục Xuyên từ chiến trường của game Vương giả vinh quang lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía vẻ mặt nghẹn đỏ của Sở Sở đang xin bạn học giúp đỡ.

Trần Chu nhận lấy bài thi của Sở Sở, nhìn sơ qua, nói: "À, cái đề này á, vừa rồi không phải Lục Xuyên đã giải qua rồi sao?"

Sở Sở dừng lại một chút, ngượng ngùng nói: "Mình...đã quên rồi."

"Lục Xuyên! Lục Xuyên!" Trình Vũ Trạch cầm lấy di động, chân đạp đạp vào chân ghế của Lục Xuyên, không ngừng gọi tên anh: "Cậu đừng có ngốc thần nữa! Sắp chết rồi kìa!"

Lục Xuyên lại nhìn vào điện thoại, không yên lòng đánh trận một lát nữa, rất nhanh đã bị đánh chết, anh dứt khoát ném điện thoại xuống, ôm cánh tay, nghênh ngang ngồi trên ghế, không chớp mắt nhìn chằm chằm hai người phía trước.

"À, cái đề này, để mình nghĩ lại." Trần Chu cầm lấy giấy nháp, bắt đầu viết viết các bước trên mặt giấy, trong miệng còn lẩm bẩm: "Bài giải của đề này có một chút phức tạp, phương pháp của Lục Xuyên là ngắn gọn nhất, nhưng mà ý nghĩ của cậu ấy mình vẫn còn chưa rõ lắm, nếu không thì mình giải cho cậu một phương pháp khác, có khả năng hơi rối, không chắc là cậu có thể hiểu được không."

https://thuviensach.vn

Đại biểu số học Trần Chu nói xong, tự lẩm bẩm giải toán trên giấy nháp, đắm chìm trong thế giới của mình, hoàn toàn không để ý đến Sở Sở đang mơ hồ bên cạnh.

Sở Sở ngẩng đầu một lên liền nhìn thấy ánh mắt của Lục Xuyên.

Anh nhìn Sở Sở ngoắc ngoắc tay, cười đến mức ý vị sâu xa.

Sở Sở khó khăn nuốt nuốt nước bọt, rút cục vẫn đi tới bên anh.

"Con thỏ lớn, không biết làm đề à?"

"Hả, ừm."

"Có muốn nhờ tôi giảng cho cậu không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Chỉ số thông minh cao, thể lực tốt.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Một chọi một

Edit+ Beta: Min

Sở Sở nhìn thoáng qua bạn đại biểu số học đang hoàn toàn chìm đắm trong bài giải, cuối cùng vẫn gật đầu.

"Phiền cậu, Lục."

Lục Xuyên cười cười, lấy ra bài thi số học từ trong ngăn bàn lộn xộn, bài thi của anh là một trang giấy nhăn nhúm, trên bề mặt giấy hoàn toàn trống rỗng, một bài cũng không làm.

Anh tiện tay nhặt lấy cây bút trên bàn của Trình Vũ Trạch viết thử một công thức, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Sở Sở, sờ lên cổ họng của mình, giọng nói khàn khàn: "Cổ họng bị khàn, cậu xích lại gần đây một chút."

Sở Sở nghe vậy, thoáng cúi người, xích lại gần Lục Xuyên.

Trình Vũ Trạch trợn trắng mắt, lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ cô gái nhỏ này người ta nói cái gì cũng tin, chỉ là thiếu chút thông minh, nhưng cứ thế mãi thì không phải sẽ bị tên Lục lưu manh chèn ép đến gắt gao ư.

Sở Sở cúi người, những sợi tóc đen dài mềm mại, giống như thác nước rơi xuống trước mặt Lục Xuyên. Dầu gội đầu mùi chanh thơm ngát xông vào mũi anh, mặt anh không biến sắc hít vào vài hơi.

Sở Sở tranh thủ vén lại tóc ra sau tai.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên hít sâu một hơi, sau khi ổn định lại tinh thần mới cầm bút lên viết trình tự giải ra giấy, kiên nhẫn giảng bài cho Sở Sở, nói tới đâu thì viết đến đó, hết sức dụng tâm.

Sở Sở nhìn chữ viết mạnh mẽ của Lục Xuyên, ánh mắt theo đà nhìn đến những ngón tay thon dài cùng khớp xương rõ ràng của anh, lại hướng mắt lên, là khuôn mặt anh tuấn của anh, lông mi hơi vểnh cùng với nốt ruồi nhàn nhạt như ẩn như hiện dưới mí mắt.

"Con thỏ lớn." Anh đột nhiên gọi cô.

Tim Sở Sở nhảy thịch một cái: "A?"

"Nếu cậu cảm thấy có hứng thú với tôi, chúng ta không ngại có thể trao đổi phương thức." Anh vân vê mấy chữ cuối cùng, nói một câu đầy ý vị sâu xa: "Xâm nhập, giao lưu."

Tống Cảnh ngồi hàng trước đang uống nước, nghe Lục Xuyên nói, nước trong miệng mãnh liệt phun ra ngoài, bị nghẹn đến nỗi ho khan kịch liệt.

Lục lưu manh còn muốn cùng con gái người ta "xâm nhập, trao đổi" như thế nào vậy!

"Hả...không..." mặt Sở Sở lập tức đỏ lên, cấp tốc dời ánh mắt nhìn xuống đề bài, không dám nhìn loạn chỗ nào khác nữa.

Lục Xuyên kiên nhẫn giảng lại đầy đủ đề bài một lần nữa.

Nhưng mà chân mày Sở Sở cứ liên tục nhướng lên, cô nghe vào có chút gian nan khó khăn.

"Không hiểu?"

Lục Xuyên dường như nhìn ra sự lúng túng của Sở Sở.

https://thuviensach.vn

"Không hiểu chỗ nào?"

"Toàn bộ đều không hiểu."

Lục Xuyên đặt bút xuống, thở ra một hơi dài.

Sở Sở có chút áy náy nhìn anh, cẩn thận nói: "Thực sự xin lỗi, mình học toán...không tốt lắm."

"Không phải là không tốt lắm, phải là..." Lục Xuyên nói ra từng chữ một: "Vô cùng hỏng bét."

"A."

Lục Xuyên nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, nói: "Cậu cứ chép lại một phần đáp án của tôi rồi cầm đến nộp cho cô giáo trước đi đã"

"A?"

"A cái gì?" Giọng điệu Lục Xuyên không cho phép phản kháng, "Tối nay tan học, tôi sẽ giảng lại bài này một lần nữa cho cậu."

"À!" Sở Sở gật gật đầu, cầm lấy bản giấy nháp, cúi đầu chép toàn bộ trình tự bài giải của Lục Xuyên vào vở.

Một tay Lục Xuyên đặt ở trên bàn, ngón tay thon dài cái được cái không di chuyển đầu bút.

Sở Sở chép phương trình hết sức chuyên chú.

Cô mang một chiếc kính cận màu đen, lúc viết bài, khuôn mặt dựa gần sát trang giấy, những sợi tóc đen nhu hòa rơi trên bàn học của Lục Xuyên.

Chiếc bút trong tay "lạch cạch" một tiếng, từ trên ngón tay Lục Xuyên rớt xuống bàn.

https://thuviensach.vn

Năm giây sau đó, Lục Xuyên nhặt một sợi tóc nhỏ của cô lên xoa xoa, đặt ở trong lòng bàn tay, lại chơi tiếp.

Sở Sở hoàn toàn không có phát giác ra.

Khóe mắt anh câu dẫn, dư quang liếc về phía Trình Vũ Trạch, cậu ta khinh bỉ nhìn chằm chằm anh, dùng khẩu hình miệng nói với anh: "Bỉ ổi."

Lục Xuyên một chút cũng không thèm để ý, cười nhẹ, ngón trỏ và ngón cái vuốt ve sợi tóc mềm mại của Sở Sở.

"Xong rồi!"Sở Sở chép bài xong thì đứng bật dậy, sợi tóc theo đó thoát ra khỏi bàn tay anh, giống như chưa từng lưu lại dấu vết nào.

Tâm Lục Xuyên đột nhiên có chút ngứa ngáy.

...

Sở Sở bất an cầm đáp án mà Lục Xuyên đã giải đi nộp cho thầy, may mà thầy giáo cũng không còn làm khó gì cô nữa, dặn dò vài câu lên lớp nên lắng tai nghe giảng, rồi bảo cô quay về phòng học.

Sở Sở đi ra khỏi văn phòng, nhìn đống công thức lít nhít trên bài thi, lại nghĩ tới vừa nãy anh vụng trộm đùa nghịch mấy sợi tóc của cô.

Còn tưởng rằng cô không biết sao?

Sở Sở giả bộ bất động thanh sắc, thật ra tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực rồi.

Cô sờ mặt mình, có hơi nóng.

Lấy điện thoại di động ra mở Weibo, chọn một cái icon [con thỏ], nhấn đăng.

https://thuviensach.vn

Một mình một người, quay đầu đối mặt với vách tường cười trộm.

Vừa cười khanh khách xong, cô quay người lại, lập tức nghênh tiếp đôi mắt sâu đen thâm thúy của Lục Xuyên, anh cúi người nhìn cô, trong ánh mắt mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu.

"Làm gì thế?"

"Á!"

Không kịp chuẩn bị, Sở Sở bị hù dọa đến mức chân nhũn ra, đỡ tường, mặt trướng đỏ như muốn nổ tung: "Cậu làm gì...?"

"Tôi đến nhìn thử xem, cậu có bị mắng không?"

"Không có...không có." Sở Sở đỡ tường chuyển động chân, chạy như trốn về phòng học.

...

Lúc tan học, Kiều Sâm mang cặp lên, cà lơ phất phơ ra khỏi phòng học, vừa tới hành lang liền nghe thấy vài nữ sinh bàn luận xôn xao: "Kiều Sở kia, là em gái của Kiều Sâm sao?"

"Đúng vậy mà, tất cả mọi người đều nói như thế."

"Có em gái bị bệnh tự bế mà còn ăn hiếp đến mức đó, cậu ta có còn tình người không vậy?"

Tay Kiều Sâm nắm chặt thành quả đấm, các nữ sinh nhìn thấy Kiều Sâm đi lại thì vội vàng im miệng, từng người tản ra.

Sở Sở vừa mới mang cặp lên chuẩn bị ra khỏi phòng học, nhìn thấy Kiều Sâm nổi giận đùng đùng đi về phía cô.

https://thuviensach.vn

Sở Sở vô thức lùi về sau một bước, Kiều Sâm trực tiếp giữ lấy cổ tay thon dài của cô, kéo cô ra khỏi phòng học.

"Cậu buông ra." Sở Sở giãy giụa, Kiều Sâm càng siết chặt lấy cánh tay cô hơn, vừa lôi vừa kéo ra khỏi phòng, kéo xuống cầu thang, đi tới cái vườn hoa nhỏ trống vắng phía sau trường.

...

Bọn Lục Xuyên và Trình Vũ Trạch đang ở căn cứ bí mật của bọn họ, sân thượng của lầy dạy học, câu được câu không hút thuốc.

"Không nghĩ tới học sinh chuyển trường kia đã trưởng thành rồi, sau này chúng ta cũng không cần phải lo không mua được thuốc lá!" Trình Vũ Trạch nói.

"Nghĩ gì đó." Lục Xuyên mắng, "Cậu sai cô ấy thử xem."

"Bảo vệ thế!" Trình Vũ Trạch cười sâu xa: "Có phải có ý tứ gì với người ta rồi không?"

Một nữ sinh mặc quần da ngắn và đai đeo, tóc nhuộm màu khói đi đến, hỏi bọn họ: "Xuyên ca có ý với ai thế?"

Cô ấy học lớp ba, tên là Lê Dạ, từ nhỏ đã chơi cùng với đám người Lục Xuyên.

"Đó là một cô em gái nhỏ, quá khứ từng quen biết." Lục Xuyên đốt điếu thuốc, cười nói: "Vô cùng ngốc, lại rất dễ bị bắt nạt, thật không hiểu mấy năm qua sống sót như thế nào?"

Trình Vũ Trạch nói: " 'Em gái nhỏ' người ta đã trưởng thành."

"Tiểu tỷ tỷ được chưa." Lục Xuyên đổi giọng, nhìn ra tâm trạng có vẻ không tệ.

https://thuviensach.vn

(*) mọi người nghĩ nên để tiểu tỷ tỷ hay chị gái nhỏ.

Đúng lúc này, Tống Cảnh đứng cạnh hàng rào, hô lớn một tiếng: "Xuyên ca, tên họ Kiều lại gây chuyện."

Lục Xuyên hai ba bước chạy qua, thò đầu ra nhìn xuống lầu, chỉ thấy Kiều Sâm dắt lấy Sở Sở, đi về phía vườn hoa nhỏ.

Sở Sở cực lực giãy giụa, quần áo bị kéo đến mức nhăn nhó biến dạng, động tác của Kiều Sâm rất thô bạo, lôi kéo cô đi về phía vườn hoa.

Có không ít bạn học đã đuổi tới, nhưng bọn họ không dám ngăn cản Kiều Sâm, chỉ có thể đứng nhìn từ xa. Lục Xuyên quăng tàn thuốc xuống sân thượng, xoay người hướng cầu thang chạy đi.

...

"Kiều, đừng...như vậy." Sở Sở không muốn cậu dắt mình kéo đi như vậy, khiến cho bạn học toàn trường chế giễu, cô cũng là người có sĩ diện mà.

Kiều Sâm lại không thèm để ý đến cô, nổi giận kéo cô đi về phía vườn hoa, một tay nắm chặt cổ áo cô kéo cô sát lại, hung tợn trừng mắt nhìn cô: "Có phải cô là người tung tin đồn khắp nơi, nói cô là em gái tôi, là con gái tiêng của ba tôi, nói tôi bắt nạt cô, không có tính người hay không hả?"

Sở Sở trợn to hai mắt, hoảng hốt lắc đầu: " Không có..."

Sao cô có thể đem những chuyện này đi nói lung tung được.

"Cô không nói, mấy người kia làm sao biết được." Kiều Sâm lúc này giống như một con báo đang giận dữ: "Kiều Sở, cô có biết xấu hổ không hả."

https://thuviensach.vn

"Mình thật...không làm." Sở Sở trợn to hai mắt, liên tục lắc đầu, máy móc lặp lại: "Mình không làm!"

"Nếu bọn nó đã nói tôi bắt nạt cô, vậy thì tốt lắm! Hôm nay ông đây sẽ cho cô thấy, cái gì gọi là bắt nạt." Kiều Sâm nói xong, giơ quả đấm lên hướng về phía mặt Sở Sở muốn đấm, Sở Sở khẩn trương che đầu nhắm chặt mắt.

Đúng lúc này, một quả bóng rổ xoáy gió mạnh mẽ bay tới, đánh ngay vào cái ót của Kiều Sâm.

Một tiếng vang trầm đục.

Kiều Sâm bị nện vào đầu đến mức muốn lảo đảo, bổ nhào về phía trước, thấp giọng gào một tiếng, quay đầu chửi ầm lên: "Ai con mẹ mày không có mắt vậy hả!"

Trên đường đá cuội vài người nam có nữ có đi đến, mà cầm đầu, là Lục Xuyên.

Một tay anh giấu trong túi, nhướn mày liếc xéo cậu, cười lạnh nói: "Tay thường ngày trơn."

"Tao xxx mày!" Kiều Sâm buông tay Sở Sở ra, chạy tới nhặt quả bóng rổ lên hướng về phía Lục Xuyên đập tới, lại bị Lục Xuyên duỗi tay tiếp được, quăng qua bên cạnh, Trình Vũ Trạch vô cùng ăn ý chụp lấy.

Lục Xuyên nhìn Sở Sở chật vật bên cạnh, nụ cười trên mắt lạnh dần đi, nhìn Sở Sở vẫy vẫy tay: "Con thỏ, lại đây."

Sở Sở vội vàng lảo đảo từng bước chạy về phía Lục Xuyên, Lục Xuyên ôm cô về phía sau lưng mình, ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía Kiều Sâm.

https://thuviensach.vn

"Thời điểm lớp mười mới vào trường này, có phải tao đã từng nói qua rồi đúng không, ở lớp mình, nam sinh không được bắt nạt nữ sinh, không nhớ hả?"

Kiều Sâm hung hăng nhìn chằm chằm anh: "Đây là quy định định của Lục Xuyên mày, tao chưa từng nói sẽ tuân thủ."

"Không tuân thủ?" Lục Xuyên cười lạnh một tiếng, thong dong chậm rãi nói: "Kiều Sâm, mày nghĩ kĩ rồi?"

Uy hiếp của anh, vô cùng có lực.

Bạn học vây xem đều thay Kiều Sâm mà toát mồ hôi hột.

Tính tình của Lục Xuyên không khá lắm, không phải lúc nào cũng có thừa kiên nhẫn, chọc tức anh, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Kiều Sâm chần chừ mấy giây, không dám nói những câu tự tìm đường chết.

Cậu cắn răng, trừng mắt nhìn Lục Xuyên, rồi chỉ vào Sở Sở phía sau, điên cuồng hét to: "Đây là chuyện của tao! Chuyện trong nhà tao, con mẹ nó mày quản làm gì!"

Lục Xuyên khẽ nghiêng đầu, khoé mắt liếc về phía Sở Sở một cái, nhàn nhạt kiên định nói mấy chữ: "Bởi vì ông đây, muốn quản."

Muốn quản.

"Mày quản được sao!" Kiều Sâm cắn răng nghiến lợi nhìn anh chằm chằm: "Lục Xuyên, mày đừng ỷ vào quyền thế trong nhà mình, mà con mẹ nó có thể làm đại ca Nhất Trung, mấy anh em của mày, mới có thể nghe lời mày nói như thế?"

https://thuviensach.vn

"Này! Họ Kiều!" Trình Vũ Trạch không nhịn được đứng ra nói: "Nói mấy câu này, mày xem thường người khác quá rồi đấy."

"Đúng vậy, Kiều Sâm, tao thấy chính mày mới là người dựa vào trong nhà có chút ít tiền, ở trong lớp hô mưa gọi gió tùy tiện bắt nạt người khác."

Lục Xuyên quay đầu nhìn bọn họ một cái, cả đám lập tức ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

"Kiều Sâm, nếu đã không phục, vậy chúng ta cứ theo quy định cũ mà giải quyết," Lục Xuyên giương cao cằm, nhìn về phía Kiều Sâm: "Một chọi một, đấu solo."

"Tới thì tới."Kiều Sâm đồng ý ngay lập tức, "Ông đây mà sợ mày à."

"Thời gian và địa điểm, tao sẽ gửi qua điện thoại cho mày," Lục Xuyên tiếp tục nói: "Mày thắng, đại ca Nhất Trung cho mày làm, nếu mày thua..."

Lục Xuyên quay đầu nhìn Sở Sở, bình tĩnh nhấn mạnh nói.

"Ở trước mắt toàn bộ bạn học, nói xin lỗi với cô ấy, sau này cũng không được phép gây sự với cô ấy nữa."

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bạn gái cũ

Edit+ Beta: Min

Lục Xuyên dẫn Sở Sở rời khỏi vườn hoa nhỏ, mấy người anh em đi cùng dùng ánh mắt ra vẻ minh bạch tạm biệt Lục Xuyên: "Đi đây! Xuyên ca, lát gặp nhé."

"Ừm."

Sở Sở cúi đầu đi về phía phòng học, Lục Xuyên theo phía sau lưng cô.

"Chờ tôi một chút, tiểu đáng thương."

Giọng nói của anh chút uốn lưỡi âm cuối, mang theo một chút ý tứ khinh bạc mà lại hàm xúc.

Sở Sở thả chậm bước chân.

"Lục, cậu không nên đánh nhau với Kiều Sâm."

Nói xong câu đó, cô dừng lại một chút, có hơi không xác định hỏi: "Có...có thể không?"

"Chuyện này cậu cứ mặc kệ, không liên quan gì đến cậu cả."

Tay Lục Xuyên đút trong túi, cùng cô đi trên hành lang, ánh trời chiều chiếu nghiêng lên mấy sợi tóc ngang trán anh, trong con mắt hiện lên mấy phần tàn ác: "Tôi con mẹ nó từ lâu đã nhìn tên đó không thuận mắt rồi."

https://thuviensach.vn

Sở Sở còn muốn nói thêm gì đó, Lục Xuyên trực tiếp lôi cô kéo vào trong một phòng học trống rỗng không người, anh nhấc một chân lên, đem cửa phòng học đóng kín lại.

Tim Sở Sở đập mãnh liệt: "Cậu làm...gì vậy!"

Lục Xuyên nghiêng đầu nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Sở Sở, nở nụ cười: "Cậu đoán xem?"

Lục Xuyên nhìn cô, cười đến mức vô cùng hạ lưu.

Sở Sở vô thức lùi về sau.

Lục Xuyên từng bước ép sát, dồn cô đến bàn học bên cạnh, Sở Sở không thể lui được nữa, chỉ đành cắn chặt môi dưới, nhắm mắt lại, không dám nhìn vào anh nữa.

Lục Xuyên chậm rãi cúi người, dán sát vào cô, hô hấp gần trong gang tấc.

"Lục..." Sở Sở bị dọa đến mức âm sắc cũng thay đổi: "Mình vẫn chưa chuẩn bị...tốt..."

Tay Lục Xuyên chậm rãi dời xuống, từ bên trong ngăn bàn học sau lưng Sở Sở, lấy ra một tờ đề thi số học nhăn nhúm, cầm đến trước mặt cô quơ quơ: "Cậu muốn chuẩn bị cái gì..."

"Ơ."

Sở Sở chớp chớp đôi mắt, sững sờ nhìn bài thi số học trong tay Lục Xuyên kia.

Hóa ra, chỉ là giảng đề, hình như cô....suy nghĩ nhiều rồi.

Mặt của cô thoáng chốc đỏ rần.

https://thuviensach.vn

Miệng Lục Xuyên cười đầy vẻ xấu xa, cầm chiếc ghế bên cạnh kéo qua: "Ngồi đi."

Sở Sở nghe lời, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, Lục Xuyên đứng bên cạnh cô, cúi người, cầm bút trên bàn viết vài chữ lên trên giấy nháp.

"Kiến thức căn bản của cậu quá kém, cho nên trước tiên chúng ta bổ sung kiến thức đã, đề bài này, tôi sẽ đơn giản hóa nó một chút, rồi sẽ làm đề khác cho cậu, cậu chú ý nghe một chút."

"Ừm."

Lục Xuyên nhanh chóng viết lên trên giấy nháp một loạt đầu đề, đồng thời vẽ một trục tọa độ và một đường cong vòng cung.

Sở Sở phát hiện, trục tọa độ mà Lục Xuyên vẽ đặc biệt thẳng, không khác gì dùng thước vẽ ra cả.

Anh lại viết thêm một công thức, rồi mới đưa bản giấy nháp cho cô: "Dùng công thức này thay vào."

"Ừm."

Sở Sở một bên chăm chú đọc đề, một bên bắt đầu vẽ các ký hiệu lên trên trục tọa độ của Lục Xuyên.

Lục Xuyên nhìn nhìn cô, sợi tóc nhu thuận vén ra sau tai, sợi lông tơ trắng nhỏ trên vành tai, cái gọng kính đen ngu đần che đi một gương mặt dịu dàng xinh đẹp động lòng người.

Ánh mắt của anh dời xuống, rơi vào quần áo trên người cô, áo sơ mi trắng mặc cùng quần jean, che đậy dáng người mỹ lệ, nhìn rất bình thường, lại còn vô cùng quê mùa.

Càng nhìn càng thấy rất giống một con thỏ lớn ngốc hết chỗ chê.

https://thuviensach.vn

...

Đề bài này không tính là khó, Sở Sở nhanh chóng đã giải ra được, vẻ mặt mong đợi đưa bài cho Lục Xuyên kiểm tra.

Lục Xuyên hời hợt quét mắt liếc qua một lần: "Ừm, đối phó được."

Sở Sở thở phào nhẹ nhõm, Lục Xuyên nhặt bút lên, viết xuống một đề bài khác.

Sở Sở nhận lấy vở, phát hiện ra đề bài này so với bài trước, khó hơn mấy phần.

Lục Xuyên đưa ra cho cô ba đề bài liên tiếp, sau đó giảng lại cho cô từng kiến thức một một cách cẩn thận, cuối cùng kéo bài thi đến: "Bây giờ nhìn xem đề bài này, cậu có thể làm được hay không?"

Sở Sở nhìn lại đề một lần nữa, mạch suy nghĩ được đả thông, ngạc nhiên ngẩng mặt lên, nhìn về phía Lục Xuyên, Lục Xuyên mỉm cười ấm áp: "Có phải là rất thú vị không?"

Trong nháy mắt, cái cảm giác tâm ý tương thông đấy, rất kích thích.

Sở Sở gật gật đầu, cầm bút lên nhanh chóng giải bài toán trên giấy nháp.

Tâm tình Lục Xuyên bỗng nhiên rất tốt.

Năm phút sau, Sở Sở đem đáp án mình làm ra đưa cho Lục Xuyên, còn có chút khẩn trương.

"Chỉ đủ để đối phó thôi sao?" Sở Sở không thể chờ đợi nổi hấp tấp hỏi.

"A~~~~"

https://thuviensach.vn

Sở Sở nắm chặt bút, nơm nớp lo sợ: "Sai rồi?"

Lục Xuyên lại phát ra một tiếng: "À~~~"

"Làm sao thế?" Sở Sở lại gần, cẩn thận kiểm tra lại công thức bài giải của mình: "Hắn là không sai mà."

Lục Xuyên nhìn bộ dáng chăm chú của cô, đột nhiên tâm động, nâng thân người qua, "Chụt" một tiếng, hôn lên khuôn mặt cô.

Toàn thân Sở Sở cứng đờ, đầu óc "Bùm" một tiếng nổ tung.

Trên gương mặt, còn lưu lại cảm giác đôi môi lạnh buốt của anh mới chạm qua.

Mặt Sở Sở thoáng chốc đỏ bừng lên, vội vàng đứng dậy, lùi về sau nhiều bước, đụng phải từng cái từng cái bàn học sau lưng, phát ra từng tiếng vang ngột ngạt trầm nặng, đến mức làm eo Sở Sở đau nhức, thế nhưng hiện tại cô không lo được những điều này.

Vừa rồi, Lục Xuyên hôn cô! Giống như trong phim truyền hình, nam chính hôn nữ chính như thế, anh hôn cô!

Trong lòng Sở Sở đột nhiên dâng lên cảm giác khác lạ dị thường trước nay chưa từng có, trong đầu tràn đầy những đám mây đủ màu sắc, rầm rầm rầm nổ tung!

Huyệt thái dương của cô nhảy dựng thình thịch, mặt đỏ như trái anh đào.

Lục Xuyên cũng sờ sờ miệng của mình, cũng có chút sững sờ, anh thề, lúc làm chuyện này, anh không hề dự tính âm mưu gì, tất cả đều làm theo bản năng.

https://thuviensach.vn

Anh ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn cô, đôi con mắt sâu xa sắc bén, cười hỏi: "Bây giờ...Chuẩn bị tốt rồi?"

Sở Sở bất chấp đau đớn ngang hông, mặt cô đỏ tới tận mang tai, vô cùng xấu hổ cầm lấy bài thi, che thắt lưng, xoay người chạy ra khỏi phòng học, hít một ngụm khí chạy như bay xuống lầu, đến thao trường mới thả chậm bước chân, nỗi lòng khó mà bình tĩnh được.

Rất nhanh sau đó, Lục Xuyên cũng mang theo túi quai chéo của anh đi ra khỏi phòng học.

Một bên xà đơn cách đó không xa, bọn Trình Vũ Trạch vẫy vẫy tay với anh, Lục Xuyên đi về phía bọn họ, một đám người ầm ĩ cải nhau rời khỏi trường.

Sở Sở ngồi ở một bên ghế dựa cạnh thao trường, sờ khuôn mặt đỏ rực của mình, trong tay còn đang nắm lấy bài thi của Lục Xuyên, trên bài thi là chữ viết mạnh mẽ của anh.

Tay cô run rẩy lấy điện thoại ra, ấn mở Weibo, tay run rẩy biên soạn mấy chữ, click đăng bài:

[18: 28, Vẫn chưa!]

Cô vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng!

...

Một đám người đứng hút thuốc bên bờ sông, Trình Vũ Trạch phát hiện Lục Xuyên có điểm gì đó rất kì lạ, một tay anh cầm thuốc lá, tay kia sờ vào môi mình, một mình ngồi trên bờ sông, muốn cười, lại chịu đựng.

Giống hệt một người bị bệnh thần kinh.

https://thuviensach.vn

"Xuyên ca, cậu mới cùng tiểu tỷ tỷ của cậu đi đâu đấy?" Trình Vũ Trạch tò mò hỏi.

"Quản nhiều vậy!" Lục Xuyên nhàn nhạt nói ra: "Điện thoại cho Kiều Sâm, hẹn tối thứ sáu này, ngay ngọn núi phía sau trường học."

"Được." Trình Vũ Trạch gật gật đầu, lấy điện thoại gọi cho Kiều Sâm.

Lê Nhược chọc chọc khuỷu tay của Tống Cảnh, tò mò hỏi: "Cô gái nhỏ vừa nãy, là đối tượng của Xuyên ca?"

Tống Cảnh cười hề hề, thần bí nói: "Bây giờ thì không phải, sau này... không nói chính xác được."

"A? Mình còn tưởng sau chị Dương Tích, Xuyên ca sẽ không thích ở bên người khác..." Lê Dạ còn chưa nói hết câu, đã bị Tống Cảnh dùng sức giật giật, bảo cô đừng nói nữa.

Lê Dạ nhìn Lục Xuyên đang hút thuốc, hiểu ý, vội vàng im bặt.

...

Cả đêm Sở Sở ở phòng học vẽ tranh.

Cô cảm thấy dường như thế giới của cô đang mở ra một lỗ hổng nhỏ, vô vàn màu sắc rực rỡ lập tức chui vào.

Mà những màu sắc này, là Lục Xuyên mang lại cho cô.

Cô căn bản không có cách nào thích ứng, vô pháp khống chế, cũng không tránh thoát được.

Lúc này cô đang cầm bút vẽ, đem toàn bộ sắc màu rực rỡ khuynh đảo trên giấy vẽ, chỉ khi làm như vậy thì nội tâm của cô mới có thể bình tĩnh được.

https://thuviensach.vn

Ký túc xá tắt đèn, Thời Hiểu lo lắng hỏi Sở Sở: "Nghe nói Lục Xuyên muốn đánh nhau với Kiều Sâm."

Sở Sở "Ừ" một tiếng.

"Bọn họ hẹn nhau ở đâu, cậu có biết không?"

"Không...rõ."

Thời Hiểu "A" một tiếng, nghĩ thấy cũng đúng, nam sinh bọn họ có quy định riêng của họ, những chuyện như vậy cũng không có ý định sẽ nói cho nữ sinh biết.

Tâm trạng của cô có chút bất ổn.

Một cô bạn cùng phòng khác tên Tiết Đường Đường cười tủm tỉm nhìn về phía Thời Hiểu: "Hiểu Hiểu, cậu đang lo lắng cho ai đó? Lục Xuyên, hay là Kiều Sâm?"

"Mình không lo lắng cho ai cả." Thời Hiểu hừ một tiếng "Thật sự không thể hiểu nổi trong đầu nam sinh bọn họ đang nghĩ cái gì nữa, đánh nhau có thể giải quyết được vấn đề sao?"

Tiết Đường Đường gật đầu thật mạnh một cái, lại nhìn về phía giường của Sở Sở: "Sở Sở, có phải Lục Xuyên, cậu ấy thích cậu đúng không?"

Sở Sở kinh ngạc: "Hả?"

"Mình cảm thấy Lục Xuyên hình như là thích cậu đấy." Tiết Đường Đường bát quái nói: "Lục Xuyên rất ít khi hẹn với người khác, xem ra hôm nay Kiều Sâm chọc giận Lục Xuyên thật rồi."

Thời Hiểu thở dài một hơi, sâu kín nói: "Nhìn thấy Sở Sở, mình lại nhớ tới Dương Tích."

https://thuviensach.vn

"Ai?" Sở Sở mẫn cảm hỏi.

Thời Hiểu ngồi bật dậy, cùng cô nhiều chuyện: "Dương Tích là bạn gái trước kia của Lục Xuyên,cô ta theo đuổi Lục Xuyên, mà Lục Xuyên đối với cô ta cũng không tệ lắm."

Tiết Đường Đường cũng hưng phấn ngồi dậy, leo lên đầu giường Sở Sở, bày ra dáng vẻ bà tám: "Nghe nói Dương Tích học chung với Lục Xuyên từ tiểu học đến cấp hai, cơ bản mà nói là quen nhau rất tự nhiên, gia thế hai nhà lại tương đương,nhìn thế nào cũng thấy đặc biệt xứng đôi."

Nhất định là một cô gái....vô cùng ưu tú, Sở Sở phỏng đoán.

Tiết Đường Đường nói tiếp: "Dương Tích là kiểu con gái bất lương điển hình, về học tập, vốn dĩ đặc biệt thông minh, thành tích cũng không kém, vô cùng xứng đôi với Lục Xuyên."

Thời Hiểu còn bổ sung: "Lúc Dương Tích yêu đương với Lục Xuyên, năm lớp mười có đợt thi đấu văn nghệ ca hát tập kịch ở trường, Dương Tích đạt giải quán quân, Lục Xuyên cầm một đóa hoa đi lên khán đài, khiến cho toàn bộ hội trường sôi động, mình vẫn còn nhớ rõ đây! Trời ạ, hiện tại nhớ lại, còn cảm thấy tim thiếu nữ rung động muốn nổ tung."

"Sau đó thì sao?" Sở Sở rốt cục nhịn không được hỏi.

"Năm lớp mười, gia đình Dương Tích ra nước ngoài, nghe nói..."Thời Hiểu thấp giọng: "Tính Dương Tích vốn dĩ ham chơi, cuộc sống bên kia tràn ngập vàng son, sau đấy hai người họ liền chia tay."

"Khoảng thời gian đó, tâm tình Lục Xuyên không tốt, cả người đều không có tinh thần gì, bọn mình nhìn thấy mà đau lòng thay."

Tiết Đường Đường một tay ôm ngực, buông tiếng thở dài: "Lục Xuyên không giống các nam sinh khác, lấy điều kiện của cậu ấy, mấy năm này nữ

https://thuviensach.vn

sinh theo đuổi cậu ấy thật sự rất nhiều, có điều Lục Xuyên hình như luôn một lòng, cũng rất cố chấp... dường như rất khó để tùy tiện thích một người, bọn mình đều nghĩ cậu ấy đang chờ Dương Tích trở về."

"Sở Sở, mình nói với cậu những câu này, cậu có cảm thấy không vui không?"Thời Hiểu lo lắng hỏi Sở Sở.

Sở Sở liên tục lắc đầu phủ nhận.

"Ừ, vậy thì tốt rồi, cậu với cậu ấy thân thiết như vậy, mình còn nghĩ rằng cậu thích cậu ấy rồi."

Sở Sở che giấu nói: "Lục đối với mọi người rất tốt...nhưng cậu ấy có khi lại nói mấy lời lưu manh, mình không thích..."

"Cậu ấy không phải đều đối xử tốt với mọi người đâu." Tiết Đường Đường cười sâu xa: "Đương nhiên, càng không phải đều lưu manh với tất cả mọi người."

"Cậu ấy đối xử với Dương Tích...như vậy sao?" Sở Sở hoang mang không hiểu được.

"Hai người bọn họ, mình đoán Dương Tích còn lưu manh hơn."

Sở Sở không nói, xoay người đi, quay mặt đối diện với vách tường, nhắm mắt lại im lặng không nói lời nào.

Trong lòng, có một chút không thoải mái.

...

Rất nhanh, cô thâm trầm đi vào giấc ngủ.

Trong mơ, ánh nắng xuyên qua tán cây, in rợp bóng cây trên thảm cỏ xanh mướt.

https://thuviensach.vn

Cặp sách của cô còn treo trên cây.

Mà dưới tán cây có hai người, một là Lục Xuyên, một người khác là nữ sinh, nhìn không rõ hình dáng.

Anh đang hôn cô ấy.

Tư thế của Lục Xuyên rất bá đạo, giữ chặt cái ót của cô ấy, nâng mặt cô ấy lên, ép cô ấy tiếp nhận nụ hôn cuồng bạo này.

Sở Sở từ xa nhìn bọn họ, có cảm giác trong lòng bị đánh một cái phảng phất rất đau, cô che lấy lồng ngực mình, hơi há mồm, miệng lớn thở dốc.

Dường như, hít thở không thông.

Loại cảm giác này, trước nay chưa từng có.

Hoá ra, kiểu người không trọn vẹn như cô, cũng sẽ giống như những cô gái trên TV mong ước mà chiếm không được tình cảm của nam chính, sẽ đau lòng, sẽ khó chịu sao?

Gió lên bắt đầu nổi lên, bay lả tả rụng đầy trên mặt đất, tầm mắt Sở Sở đột nhiên trở nên mơ hồ.

Phút chốc, nữ sinh kia quay mặt lại, Sở Sở cố gắng mở to hai mắt, muốn nhìn rõ hình dáng của cô ấy.

Đúng lúc này, một sức mạnh to lớn bắt lấy cánh tay của cô, kéo cô ra hỏi giấc mộng.

Sở Sở bỗng nhiên ngồi dậy, bên ngoài cửa sổ, ánh sáng ban mai nhàn nhạt tiến vào rồi biến mất, cô bình phục hô hấp, tay xoa xoa lên trán của mình, dinh dính, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt mở mắt ra, cô nhìn thấy người con gái mà Lục Xuyên đã hôn trong mơ.

Chính là cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Báo cáo Xuyên ca, tỷ tỷ thấy mộng xuân.

Xuyên ca bị bạn gái cặn bã đá.

Đối với Sở Sở, tuyệt đối sẽ là một trung khuyển... vô cùng vô cùng thê nô.

Lời của editor:

Edit chương này hậm hực dễ sợ hà.

Chờ ngày Xuyên ca thành trung khuyển thê nô.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đụng ngã

Edit+ Beta: Min

Hoàng hôn ngày thứ sáu, Sở Sở ăn cơm tối ở căn teen trường xong, chuẩn bị trở về phòng tự học, mới vừa đi tới hoa viên nhỏ bên cạnh lầu dạy học thì nhận được điện thoại của Thời Hiểu.

Trong điện thoại, âm thanh của cô ấy có phần rất gấp gáp: "Sở Sở, lúc tan học mình có nhìn thấy Lục Xuyên và Kiều Sâm một trước một sau ra khỏi trường học, tối nay có thể sẽ hẹn đi đánh nhau đấy."

Sở Sở ngẩng đầu lên, nhìn thấy bọn Trình Vũ Trạch và Tống Cảnh đang chơi bóng trên bãi tập, nhưng lại không thấy Lục Xuyên ở cùng bọn họ.

Cô vội vàng cúp điện thoại, chạy chậm về phía thao trường, tới hàng cây xanh dọc theo thao trường thì dừng lại, chần chừ vài phút, cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí đi lên phía trước.

Tống Cảnh chuyền quả bóng trong tay đi, giơ tay về phía Sở Sở gọi: "Tiểu Xuyên tẩu."(*)

Tẩu: chị dâu, có nên để chị dâu Xuyên hay chị Xuyên không nhỉ??

Sở Sở đỏ mặt: "...Đừng gọi bậy."

Trình Vũ Trạch từ bảng bỏng rổ đi đến: "Tiểu tỷ tỷ, cậu có chuyện gì sao?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở đã không còn muốn uốn nắn cách gọi loạn của bọn họ nữa rồi, vội vàng hỏi: "Lục Xuyên, cậu ấy...ở đâu?"

Tống Cảnh hỏi: "À, cậu tìm Xuyên ca, có chuyện gì không?"

Trình Vũ Trạch cười cười đẩy Tống Cảnh: "Tiểu Xuyên tẩu tìm Xuyên ca, nếu có chuyện gì thì có thể nói cho cậu biết hay sao?"

Một đám nam sinh đều bày vẻ hiểu ý, không có ý tốt cười hề hề.

Sở Sở bị đám người đùa bỡn như vậy, cảm giác không ổn lắm, gấp gáp đỏ mặt: "Cậu ấy...ở đâu vậy!"

Ý cười của Trình Vũ Trạch càng sâu: "Bọn mình chỉ nói với duy nhất Tiểu Xuyên tẩu biết Lục Xuyên đang ở đâu thôi, cậu...muốn làm chị dâu nhỏ của bọn này sao?"

"Mình..." Sở Sở dừng lại một lát, dồn dập nói ra: "Mình không muốn Lục bị thương, Kiều Sâm từ nhỏ cậu ấy...luyện tập TaeKwonDo, cấp hai thi đấu đạt giải quán quân cả nước."

Sở Sở mất lượng lớn sức lực mới đứt quãng nói ra cả câu.

Bóng rổ trong tay Tống Cảnh rơi xuống đất, kinh ngạc nói: "Nhìn không ra đấy."

"Không...không thể nào." Trình Vũ Trạch có chút không thể tin được: "Kiều Sâm trâu bò như vậy á? Sao tên này chưa từng nói qua nhỉ?"

"Trạch ca, làm thế nào bây giờ?"

Trình Vũ Trạch xoay người quay lại chỗ bảng bóng rổ nhặt lấy cặp sách của mình lên, lấy trong cặp ra điện thoại gọi cho Lục Xuyên.

Sở Sở quay đầu nhìn về phía Tống Cảnh: "Hẹn ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Bọn họ hẹn nhau ở..." Tống Cảnh nhìn bộ dạng nóng nảy của Trình Vũ Trạch, rốt cục vẫn tự quyết định: "Bọn họ hẹn gặp ở ngọn núi nhỏ phía sau trường học."

Sau khi Sở Sở quay người đi, Trình Vũ Trạch mới để điện thoại xuống, chậm rãi ung dung đi đến: "Tiếp tục chơi bóng nào."

"Đánh cái gì mà đánh, chúng ta còn không mau chạy tới giúp Xuyên ca hả?"

"Đi làm cái gì?" Trình Vũ Trạch cười một tiếng: "Đi làm bóng đèn sao?"

Tống Cảnh không rõ ràng cho lắm: "Xuyên ca sẽ bị đánh!"

Trình Vũ Trạch nhảy lên ném bóng, bóng tiến vào rổ, cậu quay đầu lại thoải mái nói: " Cậu cảm thấy Xuyên ca sẽ đánh không lại Kiều Sâm ư?"

"Không phải Sở Sở đã nói, Kiều Sâm học TaeKwonDo từ nhỏ?" Tống Cảnh không rõ chuyện gì: "Còn giành quán quân nữa."

Trình Vũ Trạch bình tĩnh mà lạnh nhạt nói: "Lục Xuyên lớn lên trong quân đội, từ nhỏ đã cùng đám lính kia luyện tập rèn luyện, nói thật, không cần biết là chiến đấu kịch liệt hay quần nhau đơn giản, nhưng chắc chắn tuyệt đối có thể quét sạch toàn bộ trâu bò quỷ quái này kia, càng đừng nói cũng chỉ là một cái quán quân TaeKwonDo, đối tượng lại còn là thanh thiếu niên, có thể so sánh với Xuyên ca của chúng ta được sao?"

"Vậy vừa rồi cậu..."

"Giả đấy." Trình Vũ Trạch cười xấu xa, nhìn đồng hồ trên tay: "Đánh nhau thì bây giờ cũng đã xong rồi, vừa lúc để chị dâu nhỏ đi nghiệm thu thành quả."

https://thuviensach.vn

Tống Cảnh kinh ngạc nhìn Trình Vũ Trạch, lẩm bẩm một tiếng: "Cậu... đúng là lòng dạ khó lường."

...

Trời chiều dần ngã về phía Tây, Sở Sở không ngừng hít thở, chạy tới ngọn núi phía sau trường, tìm khắp sườn núi nhỏ, cuối cùng cũng tìm thấy Lục Xuyên trên mặt sườn cỏ xanh dốc.

Anh nằm một mình trên sườn núi, một chân mở rộng, chân khác hơi cong, ánh trời chiều chiếu khắp toàn thân anh, mắt anh hơi lim dim, dường như đang say ngủ.

Sở Sở che ngực bình phục hô hấp, đi về phía anh.

Nghe được âm thanh xào xạc của cỏ xanh bị dẫm đạp, Lục Xuyên nhạy bén mở mắt ra, nhìn thấy Sở Sở đang đi đến trước mặt anh.

Thân ảnh cao gầy ngăn trở ánh nắng của trời chiều, rũ xuống một bóng râm ngay trên gò má anh

Lục Xuyên hơi nheo mắt, kinh ngạc ngồi dậy: "Con thỏ lớn, sao cậu lại đến đây?"

Sở Sở nghiêng đầu quan sát anh, khóe miệng có chút sưng, xem ra là đã bị đánh.

"Mình muốn đến...nhìn một chút."

Lục Xuyên cười một tiếng ngả ngớn: "Không yên lòng sao?"

Sở Sở cúi đầu nhìn đôi giày vải màu trắng của mình, rốt cuộc vẫn gật đầu.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên không chớp mắt nhìn Sở Sở, ý tứ sâu xa hỏi: "Lo lắng cho Kiều Sâm...hay là, lo lắng cho tôi?"

Đầu ngón tay Sở Sở không ngừng quấn quấn vạt áo: "Cậu...đừng hỏi mà."

Lục Xuyên cười cười, quả nhiên không hỏi nữa, hai người trầm mặc một lát, Sở Sở vụng trộm nhìn thoáng qua anh, không nhịn được nói: "Có chỗ nào...bị thương nữa không?"

"Xem ra là không yên lòng cho tôi rồi."

Sở Sở vội vàng phủ nhận: "Không phải vậy!"

Lục Xuyên vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình: "Con thỏ, lại đây ngồi."

"Mình không phải là con thỏ." Sở Sở đi tới ngồi bên cạnh anh, nhưng vẫn nhất định bảo trì khoảng cách với anh: "Cậu không thể...giống các bạn học khác....gọi tên bình thường của mình sao?"

"À, tên cậu là gì?"

"Mình là..."

Sở Sở nhìn vẻ mặt cười xấu xa của anh, biết anh lại đang đùa với mình, dứt khoát không thèm để ý đến anh nữa.

Lục Xuyên dịch chuyển người về phía cô vài tấc, Sở Sở liền hướng qua bên cạnh vài phân, cuối cùng bị Lục Xuyên trực tiếp bắt lấy cánh tay, không cho phép cô xê dịch ra nữa.

"Sợ cái gì? Tôi cũng đâu có ăn cậu."

Hai người cách nhau trong gang tấc, Sở Sở tâm hoảng ý loạn, hô hấp có một chút rối loạn.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên buông tay cô ra, lại che che miệng của mình: "Mẹ nó, đau thật đấy."

Sở Sở nghiêng đầu nhìn anh: "Cậu đánh thua rồi sao?"

Lục Xuyên hững hờ "Ừ" một tiếng: "Nhìn không ra được, tên Kiều Sâm kia thật sự đúng là có tài."

"Cậu ấy có luyện TaeKwonDo." Sở Sở có hơi áy náy: "Mình nên nói sớm cho cậu biết, vài ngày trước không có động tĩnh gì, mình cứ nghĩ rằng...hai người sẽ không đánh nhau."

"Nói sớm cho tôi biết, sau đó để tôi nhận thua với tên đó, chuyện này có thể sao?"

Sở Sở cảm thấy, khả năng không được lớn lắm, Lục Xuyên sẽ không dễ dàng nhận thua với người khác.

"Cậu sau này đừng nên như vậy...ừ...hành động theo cảm tính." Sở Sở nghiêm trang nói.

Lục Xuyên hỏi ngược lại: "Cậu cảm thấy tôi hẹn với Kiều Sâm là hành động theo cảm tính?"

Sở Sở biết rõ, anh đánh nhau với Kiều Sâm là vì cô.

"Mình biết." Cô cúi đầu, nhỏ giọng đỏ mặt nói: "Thua cũng không sao cả, dù sao...nếu cậu ấy quá phận, mình sẽ đi báo với cô giáo."

"Cậu còn muốn mách giáo viên ư." Lục Xuyên bật cười một tiếng, giật giật lỗ tai Sở Sở: "Thật sự đúng là một con thỏ lớn, ngốc chết được."

Sở Sở khẽ giật mình, vô thức dịch chuyển sang bên cạnh.

https://thuviensach.vn

"Sở Sở, chơi với tôi một trò chơi." Lục Xuyên lúc nào cũng tìm được mấy trò gian trá: "Coi như báo đáp tôi vì cậu mà đánh nhau."

Sở Sở không hiểu: "Chơi trò gì?"

"Búa kéo bao."

"Trò này...vui lắm sao?"

"Người thắng hỏi một câu, người thua nhất định phải trả lời ngay, không cho suy nghĩ, không được nói dối."

Sở Sở suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

"Búa kéo bao!"

Vòng thứ nhất, Lục Xuyên ra bao, Sở Sở ra kéo.

"Hỏi đi." Lục Xuyên nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả: "Cái gì tốt hiếm có thì tận dụng thời cơ, tranh thủ hỏi đi."

"Trên người cậu, có chỗ nào bị thương nữa không?"

Lục Xuyên khẽ mỉm cười: "Không có, tên đó muốn đánh tôi cũng không thể dễ dàng như vậy."

Vòng tiếp theo, vẫn là Sở Sở thắng.

"Cậu...vì sao...lại muốn giúp mình?"

Sở Sở nghĩ mãi vẫn không thông nổi vấn đề này, thế giới này đối với cô mà nói, không có quá nhiều điều tốt lành, còn Lục Xuyên đối với cô mà nói, chính là một điều quá mức tốt đẹp.

Bất kể là trước kia, hay là hiện tại.

https://thuviensach.vn

Anh đều bảo vệ cô.

Lục Xuyên nhìn Sở Sở, đột nhiên cười, lúc anh cười, khóe miệng quyến rũ lộ ra một cái lúm đồng tiền nho nhỏ ngay má, rất nhạt.

"Cậu chắc chắn muốn biết đáp án?" Anh dán sát vào người Sở Sở, âm điệu cực kì hấp dẫn: "Biết rồi, cũng sẽ không cần sợ hãi nữa."

Hô hấp Sở Sở chậm lại, đột nhiên lùi bước khiếp đảm, cô muốn biết, nhưng lại sợ sẽ biết rõ, cô không phân biệt được mảnh đất hoang vu chưa được khai phá lại còn quanh năm tràn ngập sương mù kia, đến khi sinh trưởng sẽ là hoa hồng lộng lẫy, hay là anh túc lấy mạng người nữa rồi.

Sở Sở quay mặt đi, nói: "Vấn đề này...xem như hết hiệu lực."

Lục Xuyên cười nhẹ, lẩm bẩm: "Tiểu hèn nhát."

Không sai, cô là kẻ hèn nhát, cô co rút bên trong thế giới của chính mình, tựa như một con nhộng mua dây buộc mình, mặc kệ cô đã từng mong đợi, khát vọng một ngày nào đó, ánh nắng mặt trời sẽ đâm rách màng hắc ám, cô có thể phá kén ra, mở rộng đôi cánh mê người, nhưng mà...

Đây chẳng qua cũng chỉ là khát vọng...

Vòng thứ ba, Lục Xuyên thắng.

Vẻ mặt Lục Xuyên cười đến xấu xa: "Đến phiên tôi, con thỏ lớn."

"Cậu hỏi đi." Sở Sở rất sảng khoái.

"Cậu có từng quen bạn trai không?"

Sở Sở liên tục lắc đầu.

Bạn trai, có nghĩ cô còn chẳng dám nghĩ đến nữa là.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên kinh ngạc: "Không ư? Tôi nhớ là trường cấp ba của cậu là thiên đường tình yêu không phải sao?"

Sở Sở bị cụm "thiên đường yêu đường" trong miệng anh chọc cho buồn cười, trước kia ngôi trường đó thật sự có rất nhiều nam nữ sinh yêu đương. Ở vườn nhỏ hay trong rừng cây, cô cũng sẽ thường xuyên bắt gặp các đôi tình nhân thân mật đi với nhau, nắm tay nhau, câu vai bá cổ nhau, thậm chí còn có ôm và hôn môi.

Mỗi khi nhìn thấy mấy cảnh ý loạn tình nhân thế này, Sở Sở kiểu gì cũng sẽ đỏ mặt tránh né. Nhưng mỗi khi đêm khuya thanh tĩnh, những cảnh tượng kiều diễm ướt át kia không khống chế được cứ xuất hiện trong đầu óc của cô.

Có đôi khi, cô kìm lòng không đặng mà mong đợi, mong đợi một ngày sẽ có được một đoạn quan hệ thân mật, giống như trong phim truyền hình vậy, cô sẽ cùng với một người con trai hôn nhau nồng nhiệt dưới trời mưa to.

Người con trai kia không cần phải quá đẹp trai, nhưng nhất định phải là người cô yêu sâu sắc.

Ý nghĩ này thường xuyên quấy nhiễu cô, nhưng cô biết mình là người đặc biệt, không có con trai nào thích người quái dị như cô.

Lục Xuyên hỏi Sở Sở: "Còn chơi nữa không?"

"Chơi."

Một ván này, Sở Sở lại thắng.

"Vận khí của cậu không tệ nhỉ, nghĩ cho kỹ, một ván cuối cùng."

Sở Sở quả nhiên nghiêm túc tự hỏi: "Mình hỏi gì, cậu đều...sẽ trả lời?"

https://thuviensach.vn

"Vào trường mình hỏi thăm thử đi, hỏi xem Xuyên ca của cậu nếu đã nói ra, thì nhất định tin được."

"Vậy mình hỏi đây!"

Lục Xuyên rất hào sảng: "Hỏi."

"Có phải cậu còn đang chờ...đợi...Dương....Dương..."

Một chữ Tích đằng sau đó, cô không thể nào nói nên lời, lắp bắp "Dương" nửa ngày, cho đến khi nụ cười trên mặt Lục Xuyên dần dần thu lại, cô sáng suốt thức thời im miệng.

Trong phút chốc, Lục Xuyên lộ ra một nụ cười khinh bạc khẽ khàng, ánh mắt cũng rất sắc lạnh.

"Ai con mẹ nó nói cho cậu biết, tôi đang chờ cô ta?"

Sở Sở nháy nháy con mắt, yên lặng nhìn anh.

"Con thỏ lớn, cậu nhớ cho kỹ, Lục Xuyên tôi thích ai, mạng cũng có thể cho cô ấy. Nhưng nếu chia tay, sống hay chết, tốt hay xấu gì đó, đều không có nửa cái quan hệ gì với tôi, ông đây tuyệt đối không ăn cỏ nhai lại."

Giọng điệu của anh, rất quyết tuyệt.

"A."

"Chuyện vương vấn tình cũ như thế này, không phải là tác phong của tôi!"

"Ừm."

https://thuviensach.vn

"Nhìn cậu dường như có vẻ không tin, có muốn tôi móc tim ra cho cậu xem hay không!"

Không phải là không tin! Mình rất tin tưởng! Cậu không cần móc tim gì đấy, chuyện này quá máu tanh rồi!

Sở Sở khó chịu không lên tiếng.

Có lẽ cảm thấy giọng nói của mình không được tốt, bầu không khí trong nháy mắt có chút cứng nhắc, Lục Xuyên vì muốn hòa hoãn không khí, nhìn Sở Sở cười nói: "Cậu cũng được đấy."

"Hả?"

"Mới đến vài ngày, đã có thể tra ra nội tình bên trong."

"Mình không có..."

"Nói còn chưa được rõ ràng, còn muốn học theo người ta nhiều chuyện...?"

...

Mặt trời chiều đã dần chìm xuống, gió lạnh thổi vù vù, xung quanh cũng dần tối đi, Lục Xuyên đứng dậy vỗ vỗ cái mông, sau đó duỗi tay về phía Sở Sở: "Đi."

Sở Sở không cầm tay anh, ngốc ngốc bò dậy, vỗ cỏ trên đùi, theo anh đi xuống núi.

Sắc trời càng ngày càng tối, Sở Sở không chú ý đường đi phía trước, lúc đang đi sượt qua một nhánh cây, dưới chân vướng víu, lảo đảo ngã về phía trước, vì vậy trong lúc bối rối vươn tay ra, tùy tiện ôm lấy Lục Xuyên đang đi phía trước.

https://thuviensach.vn

Nhưng vẫn té ngã chỏng vó.

Đồng thời còn kèm theo tiếng "Soạt" vang lên, là âm thanh ma sát quần áo.

Ngày hôm đó, Lục Xuyên mặc một cái quần thể thao, ở ngang hông là loại dây thun co dãn.

Mà Sở Sở lúc này đang nằm rạp dưới đất, cầm trong tay là cái quần của Lục Xuyên, cô vừa ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, chứng kiến hai cái bắp đùi thon dài, cảm giác vô cùng có cơ bắp, vô cùng có sức lực.

Lại đi lên một chút, ở giữa hai chân là một cái quần lót tứ giác in hình phim hoạt hình, vây lấy hai cái mông căng tròn hai bên.

!!!!!!

Cả người Sở Sở lúc này đều là Sparta!!

Lục Xuyên nhắm mắt lại, giữ lấy hô hấp sâu nặng, cố gắng làm cho bản thân mình trấn định trở lại, ẩn nhẫn đè nén giọng nói: "Con thỏ lớn, xem ra cậu muốn....chịu trách nhiệm với tôi."

Tác giả có lời muốn nói:

Báo cáo Xuyên ca, Con thỏ lớn muốn phun máu mũi.

Editor có lời muốn nói:

Móa....Quần lót in hình hoạt hình...Moahhh hahahaha

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thật xin lỗi

Edit, Beta: Min

"Thật thật thật....thật sự xin lỗi."

Sở Sở vội vàng hấp tấp đứng lên, quay lưng lại, che lấy ánh mắt của mình: "Mình không phải cố ý!"

"Ngược lại tôi còn đang hy vọng cậu cố ý đấy!"

Lục Xuyên kêu lên một tiếng đau đớn, kéo quần mình lên mặc lại, quay đầu nhìn thấy Sở Sở vẫn còn đang che hai mắt, cô nàng nhíu chặt lông mày, thấp giọng thì thào: "Xong rồi, không biết...có bị đau mắt hột hay không nữa."

Lục Xuyên nâng trán, ông đây rõ ràng là băng thanh ngọc khiết, con mẹ nó chứ đau mắt hột.

Anh buộc lại dây lưng, Sở Sở còn đang dậm dậm chân, tâm ý đang còn hoảng loạn.

"Con thỏ." Anh gọi cô một tiếng.

Sở Sở dè dặt quay đầu lại, híp mắt nhìn anh, Lục Xuyên vẫn là Lục Xuyên, vẫn chưa biến thành đại quái vật.

"Ngã đau không?" Lục Xuyên đi qua, săn sóc vỗ vỗ vạt áo và bùn đất dính trên đồ cô.

https://thuviensach.vn

Sở Sở chỗ nào còn biết có bị đau hay không đau, cả người bây giờ chỉ muốn bay đi cho khuất luôn cho rồi.

Lúc này trong đầu cô đều toàn là hình ảnh cái chân dài trần truồng kia của Lục Xuyên, cùng với cái mông và cái đùi không thể nói thành lời.

Vừa nghĩ đến...

Cô cảm thấy cái mũi hơi ngứa ngáy, vụng về dùng ống tay áo chà qua chà lại, lau một lát lại thành một tay áo dính đầy máu.

"Á!"

Lục Xuyên giữ lấy mặt cô, yên lặng nhìn cô chuyên chú.

Sở Sở luống cuống lấy tay bóp chặt chóp mũi mình cầm máu, mặt nâng lên ngửa về phía bầu trời.

Lục Xuyên lấy khăn giấy trong cặp ra, đi tới, một tay vuốt nhẹ cái ót cô, tay kia cầm giấy ấn cái mũi giúp cô.

Đầu ngón tay anh hơi thô, bóp chặt cái chóp mũi lạnh buốt của cô, cảm giác sờ vào lại vô cùng mềm mại sâu sắc.

Sở Sở để tùy ý anh bóp mũi mình, không kìm lòng được ngẩng đầu nhìn anh.

Ben dưới ánh trăng sáng trong, mi tâm anh cau lại, ngưng mắt dõi theo ánh mắt cô, thâm thúy mà trầm tĩnh.

"Lục, mình muốn hỏi...một vấn đề."

"Hử?"

"Quần lót của cậu, vì sao...lại có hình một con thỏ trắng?"

https://thuviensach.vn

...

Sở Sở trở lại ký túc xá, phát hiện trong phòng thiếu mất một người, Thời Hiểu vẫn chưa về.

Ánh trăng non ngoài cửa sổ, trong vắt thanh tĩnh.

Đường phố lạnh lẽo trống vắng, Kiều Sâm ôm bụng chậm rãi bước đi, mỗi bước đi đều có phần gian nan.

Vóc dáng cậu cao 1m85, thân hình cao lớn, mặc một chiếc áo cổ tròn cùng cái quần bảy tấc, khóe mắt và khóe môi đều có máu đọng, nhưng cũng không ảnh hưởng đến dáng vẻ bề ngoài anh tuấn của cậu.

Một bên tiệm thuốc, Thời Hiểu nhìn thấy cậu liền vội chạy tới, lại cách cậu khoảng vài mét thì dừng lại.

Trong mắt Kiều Sâm không có cô ấy, cậu đi về con phố cuối cùng, trực tiếp bỏ rơi cô.

Thời Hiểu cắn môi dưới, đuổi theo: "Kiều Sâm, cậu thế nào rồi?"

"Liên quan gì đến cậu?" Âm thanh Kiều Sâm hơi nặng nhọc, bước rất nhanh.

"Mình có mua thuốc cho cậu." Thời Hiểu nhanh chóng đem một cái túi đưa tới: "Có thuốc tiêu sưng, ban đêm cậu xoa lên, ngày mai chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều."

Bước chân Kiều Sâm dừng lại, nghiêng mặt qua, nhận lấy túi thuốc.

Trong lòng Thời Hiểu vừa mang một chút vui mừng, nhưng mà một giây sau, Kiều Sâm lại ném cái túi vào ngay thùng rác bên cạnh, thấp giọng quát: "Dùng thuốc để lấy lòng tôi, có phải cậu đã sớm cho rằng ông đây sẽ thua không!"

https://thuviensach.vn

Thời Hiểu không nghĩ tới cậu lại đột nhiên nổi giận, cô kinh hoàng không thôi, liên tục lắc đầu phủ nhận."

"Mấy người đều cảm thấy Lục Xuyên mạnh hơn tôi. Trong mắt các người, cái gì ông đây cũng không bằng cậu ta, thành tích không bằng, lăn lộn không bằng, ngay cả đánh nhau, cũng không đánh lại cậu ta!"

"Không phải mà Kiều Sâm!" Thời Hiểu lớn tiếng nói: "Trong mắt mình..."

Lời nói còn chưa dứt, Kiều Sâm đã tăng nhanh bước chân, giận giữ rời đi.

Cô ấy ngắm nhìn bóng lưng cậu, kinh ngạc nói hết câu: "Trong mắt mình, cậu là tốt nhất..."

Thời Hiểu đứng một lát, rốt cuộc vẫn nhặt cái túi lên đuổi theo cậu.

"Kiều Sâm, cậu có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút không?"

Kiều Sâm không kiên nhẫn nheo mắt nhìn cô: "Cậu có thấy phiền không hả?"

Thời Hiểu chạy chậm đuổi theo cậu: "Bây giờ cậu mà về nhà trong bộ dạng này, phụ huynh sẽ nghi ngờ đấy."

"Ông đây không về nhà." Kiều Sâm tiếp tục đi về phía trước: "Không có nhà."

"Vậy cậu đi đâu, quán net sao?" Thời Hiểu truy hỏi: "Bây giờ trạng thái của cậu không tốt, đừng đi net, cậu đến bệnh viện kiểm tra xem thử trước đi đã, sau đó mình đưa cậu trở về được không?"

"Cái dáng vẻ lãi nhãi này của cậu phiền thật đấy, so với mẹ tôi còn..."Kiều Sâm sững sờ mấy giây đột nhiên dừng lại, liếc mắt, tiếp tục đi

https://thuviensach.vn

về phía trước không để ý tới cô ấy.

Thời Hiểu cầm túi thuốc trong tay, nhất quyết không buông đi theo phía sau Kiều Sâm.

Sau khi qua hai cái quảng trường, Kiều Sâm cuối cùng cũng dừng bước, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, quay đầu lại trầm giọng hỏi: "Cậu có dám đi mướn phòng khách sạn với ông đây không?"

Thời Hiểu dừng chân lại.

Nhanh nhẹn bước chân vào đại sảnh khách sạn, Thời Hiểu nắm thật chặt túi thuốc, đỏ mặt không nói lời nào.

Kiều Sâm đủ tuổi trưởng thành, cầm lấy thẻ căn cước đưa cho nhân viên trước sảnh.

Nhân viên phục vụ đưa một cái chìa khóa mở cửa phòng, Kiều Sâm cũng không thèm nhìn đến Thời Hiểu, trực tiếp đi đến thang máy.

Thời Hiểu do dự một hồi lâu, rốt cuộc vẫn phải đi theo.

Trong nháy mắt khi cửa thang máy đóng kín, mặt cô đỏ như muốn nổ tung.

Đó chính là người con trai cô ấy thầm mến đã lâu, ngay từ đầu năm lớp mười, cô ấy đã thích cậu, thích tính khoe khoang ương ngạnh của cậu, thích tính khí động chút là phát hỏa của cậu, thích cậu cứ khẩu thị tâm phi,...

Thích tất cả của cậu.

Cửa phòng mở ra, Kiều Sâm đi vào, gắng gượng lảo đảo ngã xuống giường, rơi vào trong chăn bông mềm mại, dường như rất mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

"Cạch" một tiếng, Thời Hiểu nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Chiếc giường lớn trong phòng khiến cho tâm ý cô hoảng loạn không kết cấu, vừa nghĩ tới chuyện tiếp theo sẽ phát sinh, mặt cô nóng đến mức muốn thiêu đốt.

Kiều Sâm ngã xuống giường, nhắm mắt lại, rất nhanh đã vang lên tiếng hít thở đều đặn.

Hình như, cậu, đang, ngủ.

Thời Hiểu nhìn bộ dáng ngủ say của cậu, tâm tình đang nhảy loạn cuối cùng cũng dần yên tĩnh.

Cô ấy lấy bình thuốc trong túi ra, mở nắp bình, một mùi thuốc Đông y thơm ngát xông vào mũi.

Thời Hiểu ngồi cạnh giường, nhẹ nói: "A Sâm, mình xoa thuốc giúp cậu được không?"

Cô gọi cậu là A Sâm, ngược lại khiến cho bản thân cảm thấy ngại ngùng.

Cô dùng ngón út lấy một chút thuốc mỡ màu trắng, cúi người, nhẹ nhàng xoa vào khóe mắt của Kiều Sâm.

Ở mỗi nơi sưng đỏ trên mặt, cô ấy đều tỉ mỉ cẩn thận xoa thuốc cho cậu.

"Có phải mát lạnh lắm đúng không, mình cố ý mua loại này đấy, vì bôi lên sẽ cảm thấy thoải mái." Thời Hiểu thấp giọng nói: "Có điều ngày mai cậu nhất định phải đi bệnh viện kiểm tra một chút nhé, mình cũng có thể đi cùng cậu."

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm đã ngủ say, không để ý tới cô ấy, một mình cô lẩm bẩm một hồi lâu.

Cô nhìn đồng hồ, ôi chao một tiếng: "Muộn vậy rồi sao, cửa chính ký túc xá sắp đóng rồi."

Ánh mắt chuyển qua khuôn mặt Kiều Sâm, cậu nói thuê phòng, thật ra cũng chỉ là muốn tìm một chỗ trụ lại mà thôi, căn bản không định phát sinh chuyện gì cùng cô, chỉ là cô nghĩ nhiều rồi.

"Kiều Sâm, vì sao cậu lại không chịu trở về nhà vậy?" Cô nằm sấp một bên giường, miệng lẩm bẩm: "Cũng không thể suốt ngày ở khách sạn được, vẫn phải về nhà."

Cô ấy để thuốc trên tủ đầu giường, sau đó lấy trong túi xách ra giấy note và cây bút, viết vài chữ dán lên trên hộp thuốc.

Cuối cùng quay đầu nhìn qua Kiều Sâm: "A Sâm, mình đi đây."

Cô ấy đứng lên, tắt hết các đèn, căn phòng trong nhất thời tối đi.

Thời Hiểu xoay người đi vài bước, dường như nhớ ra cái gì, ánh mắt nổi lên vài tia gợn sóng, cuối cùng vẫn quay trở về.

Cô rủ mắt xuống, nhìn Kiều Sâm, đỏ mặt thấp giọng hỏi: "A Sâm, mình có thể hôn cậu được không?"

Cậu không nói gì, khuôn mặt yên tĩnh ngủ.

"Mình muốn hôn cậu, từ rất lâu rồi."

Thời Hiểu cúi người, dựa vào cậu thật gần, trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, xích lại gần thêm chút nữa, hương vị thuộc về mình cậu đập vào khoang mũi cô.

https://thuviensach.vn

"Cậu không nói lời nào, thì chính là đồng ý rồi đấy."

Thời Hiểu nhắm mắt lại, ở ngay gò má cậu nhẹ nhàng ấn môi xuống một nụ hôn, tựa như chuồn chuồn lướt nước, lại nhanh chóng rời đi.

Ngoài cửa sổ, một trận gió đêm thổi qua, lay động rèm cửa sổ.

Thời Hiểu rời khỏi gian phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, một mình tựa lưng vào vách tường ngoài hành lang, mặt đỏ bừng giống như một đứa trẻ làm chuyện xấu, nổi lòng khó bình ổn được.

Trong phòng, dưới ánh đèn u ám, Kiều Sâm chậm rãi mở mắt ra, nhìn trần nhà, ánh mắt thâm thúy mà sắc bén.

'Cắn nhằn lãi nhãi." Cậu chậm rãi mở miệng: "Thật ồn ào."

Cậu đứng dậy, thấy được giấy ghi chép trên bình thuốc: "Sáng ngày mai nhớ thoa thuốc nhé! Tỉnh rồi thì gọi điện thoại cho gia đình đi, nếu không trong nhà sẽ lo lắng cho cậu."

Kiều Sâm tiện tay ném tờ giấy ghi chép đi, nằm lại trên giường một lần nữa, lẩm bẩm: "Còn có chỗ nào là nhà!"

Cậu chậm rãi nhắm mắt lại, đưa tay, phủ lên gò má, tựa hồ trên đấy vẫn còn đang lưu lại cảm giác nóng hầm hập của đôi môi cô.

Không tự chủ mà cười ra tiếng: "Có ngốc hay không hả?"

Thích dạng người như tôi, cậu có ngốc hay không?

...

Một đêm không mộng, sáng sớm gày hôm sau.

"Thật sự xin lỗi!"

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm mặt mũi bầm dập, khí thế hung hăng đi tới trước bàn Sở Sở, hung thần ác sát nhìn cô hô to: "Thật sự xin lỗi!"

Hù dọa cho cây bút trong tay Sở Sở run một cái, vạch một đường vẽ sai lệch.

Không chỉ mỗi mình Sở Sở, bạn học cả lớp đều bị dọa đến mức ngừng hết động tác trên tay, nhìn vào bọn họ.

Kiều Sâm đứng trước mặt bạn học cả lớp xin lỗi Sở Sở, đây là lời đánh cuộc của cậu và Lục Xuyên.

Vậy có nghĩa là Lục Xuyên thắng.

Vậy mà Sở Sở đã lo lắng cho anh rất lâu.

Cô vội vã đứng lên đáp lại Kiều Sâm: "Không ...không sao cả."

Kiều Sâm xoay người rời đi, một chút thành ý cũng chẳng có, dù sao cậu đã làm xong lời hứa, cậu cũng không cảm thấy mình làm gì không tốt, vẫn hận Sở Sở như trước, hận đến thấu xương.

"Cái đó!" Sở Sở gọi cậu lại, lấy từ trong bàn học ra lọ thuốc tiêu sưng đưa cho Kiều Sâm: "Xoa mặt."

Kiều Sâm quay đầu lại nhìn lọ thuốc kia, mặt liền biến sắc, cầm lấy trực tiếp ném đến một góc phòng học, hung ác rống to: "Con mẹ nó nói cho cô rõ, ông đây bây giờ vẫn rất chán ghét cô, vô cùng chán ghét! Hận không thể khiến cô mau chết đi cho rồi! Cô không cần làm ra vẻ giả bộ đáng thương đâu, ông già hiện tại cũng không ở đây, cô giả bộ làm cái rắm gì?"

"..."

Đúng lúc này, phía sau phòng học vang lên một tiếng cực lớn, Lục Xuyên cầm bàn học hất mặt lên, chỉ vào Kiều Sâm, tức giận quát: "Mày

https://thuviensach.vn

nhặt thuốc lên cho ông đây ngay!"

Kiều Sâm mặc dù đã bị Lục Xuyên đánh cho một trận, nhưng khí thế lại không giảm đi một chút nào.

"Mẹ nó tao không nhặt đấy! Mày đến đánh tao đi! Đến đi!"

"Mày cho là tao không dám động vào mày trên trường có phải không!" Lục Xuyên nói vô cùng khí thế, hung hăng đi tới chỗ Kiều Sâm.

Sở Sở nhanh mắt, lập tức chạy tới nhặt bình thuốc lên, ngăn phía trước Lục Xuyên.

Lối đi ở phòng học rất nhỏ hẹp, chỉ có thể chứa một hai người đi qua, lúc này Sở Sở ngăn trước người Lục Xuyên, lại khiến anh không thể tiến lên trước được.

"Lục, chỉ là một chai thuốc mà thôi, không có...không có sao hết!"

"Đó là chai thuốc tôi đưa cậu."

Lời của editor:

Ông Sâm mà cứ khô khan như vầy thì FA mãi đi nhé O_O

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

THÔNG BÁO

Mọi người ơi. Một chuyện tồi tệ đã xảy ra với nhà Min. Vâng, chính là lũ ăn cắp đã nhảy tới đây rồi.

Chính là lũ truyenfull, chúng nó đã ăn cắp, còn chèn thêm cái cre nguồn web chết tiệt của chúng nó vào cái bìa của mình. VÀ ĐỔI LUÔN CÁI VĂN ÁN NHÀ MÌNH NỮA.

=> Đổi luôn cái văn án.

Có trang web còn đổi luôn cái bìa không rõ đến từ hành tinh nào nữa.

Nhà này thì sao chép luôn mấy cái bài tâm sự của mình. Điên thật chứ.

Mình đã thông báo ngay từ đầu, nếu truyện bị ăn cắp mình sẽ đặt pass. Nhưng không nghĩ ngày đó nhanh đến như vậy. Vì truyện nhà Min rõ flop ra.

Vậy nên bây giờ mình muốn thông báo đến mọi người đang theo dõi Tiểu Khả Ái! Và tất cả các truyện sau này mình edit:

Mình sẽ bắt đầu đặt pass từ chương 15. Sẽ đặt không theo thứ tự nào. 5-7 chương đặt một lần. 10 chương cuối đặt liên tiếp.

Mình sẽ để câu hỏi cuối mỗi chương trước chương đặt pass. 10 chương cuối mình sẽ tạo list câu hỏi.

Nếu sau đó vẫn còn trường hợp tuồn pass ra mình sẽ set pass kín. Pass kín sẽ được share cho những bạn đọc thân thiết(theo từ đầu chương/hay

https://thuviensach.vn

cmt trên wattpad hay wordpress/hoặc mình nhớ tên).

Mình thật sự không muốn làm khó mọi người đâu. Vì mình cũng là đọc giả như mọi người cả thôi. Nhưng ngặt nổi không chịu được công sức mình làm ra bị lợi dụng. Hãy hiểu cho mình nhé.

Chương nào có pass sẽ đăng trên wp. Chương không có pass vẫn đăng lên wattpad như thường.

Pass sẽ liên quan đến các tình tiết trong truyện.

Trang Wordpress của mình: https://minchubs.wordpress.com

Acc facebook nếu các bạn có gì thắc mắc về pass thì ib mình:

https: //www.facebook.com/profile.php?id=100013095641512

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đại hội thể dục thể thao

"Cô cút ra! Tôi đây không cần cô cô ngăn cản!" Kiều Sâm ngang ngược trừng mắt nhìn Sở Sở: "Giả vờ cái rắm gì!"

"Xem ra còn chưa giáo huấn mày đủ, hôm nay anh trai mày dạy mày cách làm người như thế nào."

Lục Xuyên nói xong, trực tiếp vượt qua Sở Sở, thuận tay bê cái chân của một cái ghế sắt bên cạnh đi về phía Kiều Sâm.

Các bạn học nữ che miệng thét lên, mấy nam sinh vội vàng chạy tới giữ chặt Lục Xuyên.

"Xuyên ca, đừng xúc động!"

"Đang ở phòng học đấy."

Lục Xuyên lớn lên cả người toàn cơ bắp không phải công toi, chỉ vài phút đã tránh được đám nam sinh.

Anh mang theo cái ghế hùng hổ đi tới phía Kiều Sâm, Kiều Sâm cũng không thèm tránh, không chút sợ hãi nào.

"Mày có bản lĩnh thì nện đi! Hướng ngay đây mà nện!" Cậu chỉ chỉ đầu mình: "Chết mà có thể kéo theo một Lục Xuyên chôn cùng, cũng không lỗ gì."

Lục Xuyên đích thật đã bị cậu làm cho tức giận, cầm chặt cái ghế, giơ tay về phía Kiều Sâm đập tới.

https://thuviensach.vn

Bạn học nữ trong lớp sợ hãi kêu to, nhao nhao quay đầu qua chỗ khác, che mắt không dám nhìn.

Lại đúng lúc này, một bàn tay mềm nhũn nắm lấy cổ tay Lục Xuyên.

Lòng bàn tay thịt thịt, lạnh băng, nhưng rất nhu hòa.

Bàn tay không có chút khí lực gì, nhưng lại sít sao kéo anh.

"Lục, đừng..."

Cô đứt quãng nói: "Đừng đánh nhau."

Âm thanh của cô phảng phất như một cơn gió mùa hè lướt qua bên tai Lục Xuyên, tim anh bỗng nhiên mềm xuống, nửa điểm tính khí cũng không còn nữa.

Tay cầm băng ghế, còn làm bộ muốn đập vào đầu Kiều Sâm, nhưng một cái tay khác lại bị Sở Sở lôi kéo, anh không thể xuống tay mà đập được.

Lục Xuyên nhụt chí ném cái ghế đi, nhưng ngay lập tức nhìn Kiều Sâm uy hiếp một chút, chỉ vào cậu: "Hôm nay tha cho mày."

Anh nói xong, trở tay nắm lấy cổ tay Sở Sở, kéo cô ra khỏi phòng học.

"Ai muốn mày buông tha! Ai muốn mày tha tao hả...Tên khốn!"

Âm thanh gào thét của Kiều Sâm dần dần xa.

Sở Sở bị Lục Xuyên dắt đi, thất tha thất thểu ra khỏi phòng học, sau lưng truyền đến âm thanh sôi trào của bạn học, giống như muốn đem luôn mái trường học lật tung.

https://thuviensach.vn

Ở ngã rẽ hành lang không người, tay Lục Xuyên chống lên trên hàng rào, tâm tình kích động vẫn còn chưa bình phục lại, làn da trên khuôn mặt căng thẳng, trong ánh mắt ẩn ẩn lộ ra khí lạnh.

"..... Không nên tức giận mà." Sở Sở thấp giọng an ủi anh, đồng thời cầm bình thuốc trong tay đến trước mặt Lục Xuyên, giơ lên: "Cậu nhìn nè, không có ném hư."

Lục Xuyên trực tiếp rút cái bình thuốc trong tay Sở Sở, nặng nề đặt ở trên ban công, cúi đầu nhìn cô, thần sắc vẫn là không cam lòng, lớn tiếng chất vấn.

"Sở Sở, cậu nhịn tên đó làm gì?" Lục Xuyên đột nhiên duỗi hai tay, nắm lấy hai bên bả vai của Sở Sở, sắc mặt kiêu căng, giọng điệu phách lối.

"Cậu căn bản không cần nhẫn nhịn nó, cũng không cần sợ, cứ giống như khi còn bé, ai cũng không cần phải sợ, tôi cho cậu chỗ dựa."

Tôi cho cậu chỗ dựa.

Sở Sở không có cách nào phủ nhận, một khắc này trái tim của cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

...

9:09

[Biểu cảm: Che mặt]

Sở Sở cúi đầu chơi điện thoại , đăng lên một cái weibo rung động lòng người này, lại có chút ngoài ý muốn phát hiện ra, tài khoản của mình có thêm một người theo dõi, vốn chỉ có bốn cái cương thi phấn, nay lên thành năm.

https://thuviensach.vn

Cô nhấn vào cái weibo kia, ảnh chân dung là mặc định, tên tài khoản là một chuỗi kí tự vô nghĩa lộn xộn "Weoqd AK Sdkaj", một bài đăng cũng không có.

Xem ra lại là một tài khoản cương thi phấn.

Sở Sở cũng không để ý tới nữa.

Tan học chủ nhiệm tiến vào phòng, nói cho cả lớp một tin tức chấn động, đại hội thể dục thể thao mùa thu mùa thứ hai sắp khai mạc.

Trong lớp chỉ một thoáng đã vỡ tổ, reo hò, sôi trào, hưng phấn đến dị thường.

Học sinh Nhất Trung thành tích trung bình đều rất tốt, cho nên trường học đối với thể chất của học sinh đặc biệt chú trọng, dù sao thân thể mới là tiền vốn, đại hội thể thao mỗi khóa, ba lớp toàn bộ ai cũng muốn tham gia, cả trường học không có ngoại lệ đều được nghỉ học.

Đối với học sinh lớp mười hai mà nói, có thể nghỉ học thì mở một buổi đại hội thể thao như vậy cũng không quá đáng!

Chủ nhiệm lớp tiếp tục nói: "Nghi thức khai mạc của đại hội thể thao, một lớp cần một người tiên phong, các bạn nhìn thử xem, đại diện lớp hai chúng ta nên chọn ai."

"Lục Xuyên thôi!" Lập tức có bạn học nhao nhao nói.

"Hai khóa đại hội trước đều là Lục Xuyên thay mặt lớp mình làm người tiên phong mà."

"Đúng vậy đó, vẫn là Xuyên ca trên cao rồi! Hình tượng phát ngôn của lớp chúng ta, không ai khác ngoại trừ Xuyên ca."

"Ủng hộ Xuyên ca!"

https://thuviensach.vn

Bạn học nhất trí đề cử Lục Xuyên.

Chủ nhiệm lớp nhìn về phía Lục Xuyên: "Lục Xuyên, nếu không thì lần này vẫn là em đến..."

"Lần này không tham gia náo nhiệt." Lục Xuyên nghiêng người dựa một bên chỗ ngồi, lắc đầu, chậm rãi nói: "Trên mặt bị thương, không tốt cho hình tượng lắm."

Mọi người đều chú ý tới khóe miệng vẫn còn ứ đọng máu của anh.

Bị thương như vậy, xem ra chính là vì đánh nhau mà thành, quả nhiên hoàn toàn không thích hợp lên đài phát biểu.

Vừa nói như vậy xong, mấy bạn nam sinh ban đầu còn muốn đề cử Kiều Sâm cũng lặng lẽ rút lui. Trên mặt Kiều Sâm vết thương còn nghiêm trọng hơn, mắt mũi bầm dập không có cách nào dám nhìn thẳng.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Hai đại thiếu gia trong lớp trên mặt đều có vết thương, vậy thì ai sẽ lên phát biểu?

"Nếu không thì chọn hoa khôi của lớp đi."

"Mình không được, vóc dáng của mình thấp!"

...

Các bạn học ầm ĩ thảo luận, không thể quyết định được.

"Em đề nghị một người." Lục Xuyên đột nhiên mở miệng: "Nữ sinh trong lớp mình, chọn người cao nhất."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhau rơi vào khuôn mặt Sở Sở.

Cô là nữ sinh lớp hai duy nhất vượt qua các bạn khác cao 1m70.

"Kiều Sở à, mình không đồng ý." Ủy viên thể dục lập tức đứng lên phản đối: "Kiều Sở đeo kính, hơn nữa đôi khi lưng hơi cong, hình tượng không được tốt."

"Nói ai hình tượng không được tốt hả?"Âm thanh Lục Xuyên lười nhác, nhưng mà lực uy hiếp lại không hề nhỏ.

Ủy viên vội vội vàng vàng ngậm miệng: "Không có...mình không nói gì hết."

Trình Vũ Trạch trợn trắng mắt, ủy viên thể dục đúng là một tên có cái đầu đơn giản, Lục Xuyên đề cử người nào, cậu ta lại còn dám đứng lên phản đối, còn con mẹ nó nói hình tượng không được tốt, đây không phải là đang muốn tìm đường chết thì là gì?

"Vóc người Kiều Sở quả thật là rất cao." Chủ nhiệm lớp gật đầu, hỏi: "Kiều Sở, em có muốn làm người tiên phong cho lớp ta không?"

Sở Sở theo bản năng muốn cự tuyệt, kết quả liếc mắt về phía Lục Xuyên, anh ngắm nhìn cô, ánh mắt sáng rực, trong con ngươi mang theo ý khích lệ.

"Em..."

Cô cũng có ý nghĩ muốn trở nên tốt hơn, biến thành dáng vẻ của một người bình thường, không cần e ngại ánh mắt của người khác, không sợ cùng mọi người kết giao bạn bè.

Thế nhưng, cô có thể làm được như vậy sao?

https://thuviensach.vn

Chỉ cần vừa mới nghĩ tới, đến lúc đó sẽ xuất hiện dưới ánh mắt bạn học toàn trường, tất cả mọi người đều sẽ nhìn cô, chú ý tới mọi nhất cử nhất động của cô, trong lòng cô nhịn không được đã run rẩy.

Sở Sở đang muốn lắc đầu cự tuyệt.

"Vậy cứ quyết định như thế đi, đại hội thể thao mùa thu lần này, bạn học Kiều Sở sẽ đại diện lớp hai chúng ta làm người tiên phong, các bạn khác có ý kiến đề nghị gì nữa không?"

"..."

Lục Xuyên đã mở miệng, ai còn dám dị nghị gì đây? Đoàn người nhao nhao hưởng ứng nói: "Vậy quyết định Kiều Sở đi."

Tay các bạn học đồng nhất giơ lên.

Sở Sở há to miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại chần chừ, cuối cùng vẫn nhắm mắt lại.

....

Thời điểm làm nghi thức khai mạc, người tiên phong của mỗi lớp học sẽ giơ cờ, dẫn đầu đại hội đi vào sân, đứng ở vị trí lớp mình cùng lãnh đạo nhà trường trò chuyện. Dựa theo lệ cũ của năm trước, mỗi lớp sẽ cử ra một bạn học có hình tượng và khí chất tốt nhất làm người tiên phong.

Trước kia lớp hai người tiên phong luôn luôn là Lục Xuyên, tiến vào sân vận động sẽ mang theo một trận hò hét có tiết tấu của toàn trường.

Sở Sở cảm thấy, áp lực có chút lớn hơn rồi.

Không nói đến việc cô có dũng khí làm chuyện này hay không, giống ủy viên thể dục đã nói, cô có thói quen hay hóp ngực, vì vậy không thích hợp làm người tiên phong.

https://thuviensach.vn

Trên bãi tập, Lục Xuyên ôm bóng rổ, nhìn vào nơi cách đó không xa, thấy hướng dẫn viên thể dục đang hướng dẫn Sở Sở đu xà đơn.

Dưới ánh trời chiều, bóng dáng nghiêng nghiêng của cô bị kéo dài, vóc dáng cao gầy treo trên xà đơn, giống y hệt một con khỉ nhỏ.

Lục Xuyên nhếch miệng cười, cảm thấy cô như vậy rất đáng yêu.

Anh vừa thất thần, bóng rổ trong tay cũng thuận thế bị đối thủ lấy được, Lục Xuyên dứt khoát không đánh nữa, chào hỏi đám người chơi cùng: "Một lát nữa tôi đến."

Nói xong anh đi đến bảng bóng rổ nhặt cái áo khoác của mình lên, đi về phía xà đơn.

"Khỉ tay dài, tay cũng đủ dài rồi, không cần kéo đâu."

Sở Sở ngẩng đầu, trông thấy Lục Xuyên mang một chiếc áo bỏng rổ đỏ trắng đang đứng trước mặt cô, sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt, sắc mặt do vận động mạnh nên ửng đỏ một cách tự nhiên.

Anh vừa đi tới, Sở Sở đã cảm nhận được một luồng nhiệt nóng mang tới, vạt áo trước ngực bị mồ hôi làm ướt, nhưng mà trên thân thể lại không có mùi hương khác thường nào, cho nên Sở Sở không hề bài xích anh tới gần.

"Ai là...khỉ tay dài?" Cô mất hứng thu tay lại.

"Được được, huấn luận viên hướng dẫn cái gì đây?"

"Không cần cậu...quản."

"Cái bắp chân cánh tay nhỏ này của câu..."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên đưa tay nhéo nhéo lên khuỷu tay của cô, sờ tới sờ lui thật sự thoải mái, nhu nhu mềm mềm, rất có thịt.

"Nửa cái cơ bắp còn không có, có thể đu được một cái thì xem như cậu thắng."

Anh đụng vào Sở Sở làm cô thấy ngứa, Sở Sở vội vàng rút tay từ xà đơn về, rụt rụt lui về sau, đồng thời không nhịn được cười khanh khách.

Nụ cười này, cười đến mức khiến tai Lục Xuyên nở hoa, nghĩ là cô thích anh thân mật, càng phách lối bóp mạnh tay hơn.

"Ngứa!"Sở Sở đưa cánh tay ra sau lưng không để cho anh với tới.

Lục Xuyên thu tay lại, cười như không cười nhìn cô: "Nhạy cảm như vậy?"

Mặt Sở Sở đỏ hồng: "Cậu phiền..."

"Tôi giúp cậu làm vận động!"

"Không cần cậu giúp, tự mình...làm được."

"Có thể làm một cái tiêu chuẩn, vậy xem như cậu lợi hại."

Sở Sở không chịu thua, duỗi tay bắt lấy xà đơn, cố gắng nâng thân thể của mình lên, mũi chân cách mặt đất, cô nghẹn đến mặt đỏ bừng, cánh tay nhỏ khẽ run rẩy, làm thế nào cũng không nâng người lên được.

Lục Xuyên ôm khuỷu tay, nhìn bộ dạng nghẹn sức của cô, khóe miệng nâng lên nụ cười sâu hơn.

Sở Sở cuối cùng vẫn nhụt chí nhảy xuống, thở hổn hển, hướng đến cái người đang xem kịch vui là Lục Xuyên kia: "Cậu có thể...làm mấy cái?"

https://thuviensach.vn

"Phỏng đoán một chút, 180 cái." Lục Xuyên treo người lên xà đơn, giúp cô làm hướng dẫn.

Có vẻ như anh làm rất nhẹ nhàng, mặt không đổi sắc, một hơi không ngừng nghỉ làm hai mươi ba cái.

Sở Sở chú ý đến, trên cánh tay cơ bắp của anh hơi căng lên, nâng cao thân thể của anh đi lên, nhìn qua thì cảm thấy dễ như trở bàn tay vậy, nhưng người đã thử qua như Sở Sở mới biết được, cái này vô cùng khó khăn. Có trời mới biết người con trai này làm như thế nào.

Cô dứt khoát ngồi lên bãi cỏ, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Lục Xuyên biểu diễn.

Có Sở Sở làm khán giả của anh, Lục Xuyên càng tỏ ra thoải mái, một hơi không ngừng nghỉ làm liên tiếp hơn một trăm cái.

Nếu không phải Sở Sở mở miệng, anh còn có thể treo người trên xà tới khi mặt trời lặn luôn rồi.

Lục Xuyên từ xà đơn nhảy xuống, hô hấp có chút gấp gáp, thô giọng từ trong cuống họng, giống như không kịp chờ đợi đã khoe khoang: "Xuyên ca của cậu quả thật trâu bò lắm mà."

Sở Sở đứng dậy muốn đi, Lục Xuyên lập tức giữ chặt cổ tay cô: "Đừng đi, ở đây cùng nhau chơi đi."

"Cậu tự chơi đi, mình muốn về phòng học...đọc sách."

"Còn có một tuần, cậu có thể trông cậy vào cái cơ bắp chút bé của cậu để luyện tập, đây là điều không có khả năng." Lục Xuyên vỗ vỗ cánh tay tráng kiện của mình: "Cái này của tôi, luyện vài chục năm, cậu sờ sờ đi."

Anh đưa cánh tay cường tráng của mình đến trước mặt Sở Sở.

https://thuviensach.vn

"Không sờ." Sở Sở quay lưng đi.

Lục Xuyên cố chấp đưa cánh tay hữu lực của mình biểu hiện ra cho Sở Sở, giống như hiến tặng vật gì quý hiếm, cầm lấy bàn tay của Sở Sở mò đi lên.

Sở Sở nhéo cánh tay anh, thật sự rất cứng!

So với cánh tay tràn đầy thịt của cô hoàn toàn không giống, đây đâu phải là cái tay, đây là cái cột thép lớn thì có.

"Thế nào?"

Sở Sở rút tay về, mất tự nhiên nói: "Rất cứng."

"Đúng không!"

"Đừng đắc ý, cánh tay của con trai có cơ bắp, cứng rắn...là chuyện bình thường." Sở Sở nghĩ nghĩ muốn diệt đi cái tính phách lối của anh: "Ai biết những chỗ khác có phải ..."

Sở Sở đột nhiên mắc nghẹn trong cổ họng.

Lục Xuyên nghe vậy giật mình, nhìn chằm chằm Sở Sở thật lâu, hỏi: "Cậu...còn muốn sờ...chỗ nào nữa?"

Tác giả có điều muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Sở Sở: muốn sờ con thỏ nhỏ.

Lục Xuyên che mặt chạy: Mẹ! Có người giở trò lưu manh!

Lời editor: Thấy bạn Lục bị đùa giỡn lưu manh làm cho á khẩu buồn cười thật đấy. Sở Sở đùa nghịch lưu manh kìa.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Cương thi phấn*

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Trong mấy chương trước có một sai lầm nho nhỏ mà bé beta đã nhận ra giúp Min, và Min cũng đã chỉnh sửa lại rồi. Phần mềm mà Sở Sở dùng để đăng bài là Weibo nha mọi người, không phải là Microblogging đâu. Xin lỗi rất nhiều vì sự nhầm lẫn này.

(*) Giống như acc clone không có avatar bên VN mình đó.

Sở Sở không muốn phản ứng lại, nghiêm túc lắc đầu: "Không cần đâu."

Nói xong liền nhìn thấy Lục Xuyên cười như nhìn thấu mọi chuyện, mặc dù cô không rõ chuyện gì nhưng khẳng định chắng phải là chuyện tốt lành.

"Cậu phiền thật đấy." Sở Sở xoay người rời đi, Lục Xuyên liền vội vàng kéo cô lại, nói ra: "Rõ ràng cậu là người đùa giỡn tôi trước, bây giờ lại cắn ngược lại tôi một cái."

"...Ai đùa giỡn cậu!"

"Bỏ đi." Lục Xuyên khoát khoát tay, tỏ vẻ rất hào phóng không muốn so đo với cô nữa.

"Đừng đi nữa, tôi dạy cậu tư thế đứng hành quân."

https://thuviensach.vn

Sở Sở tò mò quay người lại: "Tư thế quân đội?"

Lục Xuyên đi ra sau lưng Sở Sở, quan sát cô: "Thật ra ủy viên thể dục nói không sai, thói quen hóp ngực này của cậu thật sự không đẹp mắt."

Lúc nói chuyện, anh đè lại bả vai cô, đem lưng cô bẻ lại, thân hình ngay lập tức cứng ngắc.

"Như thế này tốt hơn nhiều."

Sở Sở kỳ thật vẫn luôn có thói quen thu hóp ngực lại, cô có dáng người cao, bộ ngực trổ mã sớm, trước kia luôn cảm thấy rất thẹn thùng, sợ bị bạn học đặc biệt là bạn nam trêu chọc đem ra làm trò cười, cho nên liên tục hóp ngực, dần dần trở thành thói quen khó sửa.

Sở Sở hay chú ý tới những kiểu thân hình cao lớn như Lục Xuyên, bây giờ nghĩ kĩ lại, dường như không phải tất cả nguyên nhân đều là do cao to, bộ dáng anh khi ngửa đầu ưỡn ngực, nhìn rất có tinh thần, rất có khí chất.

Nói tới cao, kỳ thật Kiều Sâm cũng rất cao, nhưng mà bộ dáng cà lơ phất phơ kia không có được khí chất như của anh.

Lúc cô đang ngây người, Lục Xuyên tăng thêm lực đạo trên bàn tay, bàn tay chống ở sau lưng cô, mở vai, làm thả lỏng bả vai cô.

Sở Sở bị cái tay chống đỡ sau lưng đẩy một cái, bộ ngực lập tức nâng lên, eo cũng duỗi thẳng.

"Như thế này tối thiểu cao lên thêm được hai centimet nữa."

Sở Sở cúi đầu nhìn mình, bộ ngực ưỡn cao đến cực đại, cô cảm thấy rất thẹn thùng.

Khóe miệng Lục Xuyên giương cao lên, con mắt nhìn chằm bộ ngực của cô, ánh mắt không hề thu liễm chút nào, thẳng thắn mà làm càn.

https://thuviensach.vn

"Che giấu cái gì, cũng không phải là xấu."

Sở Sở vội vàng xoay mặt sang hướng khác, mặt hơi nóng lên: "Cậu...không cho phép cậu nhìn loạn."

Lục Xuyên dương dương tự đắc cười một tiếng, lôi kéo Sở Sở: "Lại đây, chúng ta đứng thế hành quân, hôm nay trước tiên đứng nửa giờ."

Dưới ánh trời chiều, hai thân ảnh một cao một thấp, không nhúc nhích đứng trên bãi tập.

Tống Cảnh ôm quả bóng rổ, nhìn trên sân xa xa có hai người đang tập ưỡn ngực, nhìn đến không thể hiểu nổi.

"Trò chơi mới của Xuyên ca à?"

Trình Vũ Trạch nhìn thoáng qua hai người, cười nói: "Đang dạy cho chị dâu đấy mà."

Mỗi buổi tối tan học, Lục Xuyên sẽ bắt Sở Sở đứng tư thế hành quân nửa giờ trên bãi tập, phải nói là, hiệu quả rất rõ rệt.

"Sở Sở, mình phát hiện mấy ngày nay cậu có thay đổi." Lương Thiên ngồi cùng bàn nhìn chằm chằm Sở Sở, nhìn hơn nửa ngày trời.

Sở Sở không hiểu: "Chỗ nào?"

Lương Thiên dò xét cô: "Không nói ra được là chỗ nào, chỉ cảm thấy cả người cậu không giống trước đây."

Sở Sở quay đầu nhìn Lục Xuyên: "Lục...đang huấn luyện mình tư thế đứng hành quân."

"Khó trách, có khí chất hơn nhiều."

https://thuviensach.vn

Nghe Lương Thiên nói như vậy, trong đầu Sở Sở cảm thấy rất vui vẻ.

Không có người con gái nào hy vọng mình xấu đi, Sở Sở cũng muốn trở nên xinh đẹp hơn, càng trở nên tự tin hơn, giống như một cô gái bình thường. Lương Thiên nói cô thay đổi, đương nhiên Sở Sở cảm thấy rất cao hứng.

Lương Thiên giật mình, cười hỏi Sở Sở: "Cậu và Lục Xuyên đang hẹn hò sao?"

Hô hấp của Sở Sở cứng lại, vội vàng nói: " Không! Không nên nói lung tung."

Cô quay đầu lại nhìn Lục Xuyên, anh đang cúi đầu chơi game với bạn cùng bàn như trước, hai chân dạng ra, nhìn chẳng khác nào một vị đại gia chuyên ăn chơi.

Trong lòng cô run sợ nói: "Chỉ là...bạn bè."

"Lục Xuyên có rất nhiều bạn bè là con trai, nhưng rất ít khi thấy cậu ấy kết bạn với con gái đấy!" Lương Thiên cười đến mức ý vị thâm trường.

"Vì...sao?"

"Bởi vì mấy người con gái muốn cùng cậu ấy làm bạn bè, mục tiêu cuối cùng vẫn là muốn thăng chức trở thành bạn gái cậu ấy mà thôi."

Sở Sở gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, lấy điện thoại di động vào xem Weibo.

11:21

[Từ nhỏ đến lớn, cậu ấy là bạn bè duy nhất của mình.]

Nửa giờ sau, ngoài ý muốn lại phát hiện mình có một cái bình luận.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên, từ khi cô đăng ký Weibo một năm về trước đến nay, chưa từng có một cái bình luận nào, vậy mà hiện tại lại...

Phản ứng đầu tiên của cô là, sợ hãi.

Tựa như thành trì kiên cố nhất được cô xây dựng bị một lỗ hổng to.

Tay cô run rẩy, căn bản không dám mở bình luận kia ra xem.

Là ai đây? Người quen sao?

Nếu như vậy thì chết chắc rồi, cô chết chắc rồi.

Sở Sở xoắn xuýt một hồi lâu, rốt cục cũng quyết định mở bình luận ra, là một nick Weibo mới tạo không có avatar nhắn tới: Kết bạn đáng tin cậy, mời thêm: 284181xxx.

Trong lớp tự học, Lục Xuyên vúi đầu nhìn chằm chằm vào điện thoại không ngừng cười trộm, Trình Vũ Trạch như đang nhìn một con quái vật, dò xét anh: "Cậu trúng gió gì vậy."

"Quản em gái nhà cậu." Lục Xuyên đạp cậu ta một cước.

Trình Vũ Trạch chú ý tới màn hình điện thoại của anh, là giao diện của một tường nhà ai đó trên Weibo, sạch sẽ nhẹ nhàng.

"Ơ! Trước kia không phải cậu nói không chơi Weibo sao?"

"Mới đăng kí." Lục Xuyên trả lời.

"Tên Weibo của cậu là gì, mình follow cậu."

"Không muốn nói."

...

https://thuviensach.vn

Cả một tuần liền, vào chạng vạng tối, Lục Xuyên đều lôi kéo Sở Sở đến bãi tập đứng thế hành quân, uốn nắn lại cơ thể.

Thứ hai nghi thức khai mạc của đại hội thể thao sẽ bắt đầu, cuối tuần, có một cô gái tới tìm Sở Sở.

"Chào chị, em là Lê Dạ."

Đối với người xa lạ, Sở Sở có tâm lý phòng bị rất mạnh, cô lui về phía sau mấy bước, phòng ngừa nhìn ánh mắt cô bé kia, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Tìm tôi?"

Lê Dạ giải thích với cô: "Thật ra là Lục Xuyên gọi em tới đây."

Nghe ra cô ấy nói tới Lục Xuyên, Sở Sở có chút yên tâm, mới dè dặt ngước mắt lên quan sát cô ấy.

Cô bé trước mặt có khuôn mặt trắng noãn, lông mày chữ nhất, đôi mắt sắc, lông mi cong dài vễnh lên, môi cô bé rất khéo léo, nhuộm sắc màu hoa anh đào.

Thật xinh đẹp!

Sở Sở có ấn tượng với cô bé, từng nhìn thấy cô ấy ở cùng một chỗ với Lục Xuyên, cô bé là cô gái duy nhất trong đám bọn họ.

"Lục...bảo em tìm chị?"

"Lục?" Lê Dạ vân vê từ này, cười nói: "Kêu tên thân mật à."

Mặt Sở Sở đỏ hồng, cô không hề cố ý gọi anh là Lục, cô chỉ có thói quen gọi họ của mỗi người mà thôi.

"Thật ra Lục Xuyên gọi em đến giúp chị, vì ngày mai sẽ diễn ra nghi thức khai mạc, chị thử hóa trang một chút xem sao."

https://thuviensach.vn

"A."

Lê Dạ đánh giá Sở Sở, đồng thời cẩn thận tháo mắt kính của cô xuống, nhìn cái thấu kính dày một chút: "Mắt kính của chị bao nhiêu độ?"

"3, 3.5"

"Cũng không phải cao lắm, không mang, chị có thấy rõ không?"

Sở Sở lắc đầu.

Lê Dạ dẫn cô đi đế một của hàng mắt kính, lấy một đôi kính áp tròng.

Đôi mắt to của Sở Sở sáng ngời nhìn chằm chằm chính mình trong gương.

Lê Dạ nhìn Sở Sở, cười nói: "Không mang mắt kính nhìn rất đẹp."

Sở Sở gật gật đầu: "Chưa từng mang...qua cái này."

Lê Dạ nói: "Em dẫn chị đi thử đồ mới."

Sở Sở đi theo Lê Dạ vào một trung tâm thẩm mỹ viện, vài thợ nữ trang điểm vây xung quanh Sở Sở mân mê mặt cô.

"Da cô gái nhỏ này tốt thật."

"Đúng vậy, cơ bản đã rất tốt, trang điểm lên khẳng định sẽ rất đẹp."

"Có muốn thay đổi kiểu tóc không?"

Lê Dạ lấy điện thoại ra gọi đi, đồng thời hướng về phía mấy thợ trang điểm kia thuần thục hô: "Thay đổi cho chị gái nhỏ của tôi toàn bộ, làm thế nào miễn đẹp là được."

https://thuviensach.vn

Điện thoại bên kia đã nhấc máy, Lê Dạ cầm lấy đi ra ngoài, Sở Sở nghe được cô ấy nói với người bên kia đầu dây: "Xuyên ca, đừng nóng vội, đang chuẩn bị rất tốt, các anh chỉ cần chờ thôi."

Sở Sở thu hồi ánh mắt, nhìn bản thân trong gương từng chút từng chút một được sửa sang thay đổi tinh xảo, mặc dù không thích các cô ấy đụng chạm vào mình cho lắm, nhưng cô vẫn cố gắng hết sức vượt qua chướng ngại nhỏ này, trong lòng cũng mơ hồ có chút chờ mong.

Trời chiều hoàng hôn lặng dần sau bờ sông nhỏ, cành liễu lả lướt, gió nhẹ ấm áp.

Tống Cảnh chờ người đến mức không còn kiên nhẫn: "Nha đầu Lê Dạ kia làm cái gì vậy, chậm quá đi mất."

Trình Vũ Trạch vỗ vỗ bờ vai cậu ta: "Con gái là như vậy, như thế này mà cũng không chờ được thì đáng đời tên độc thân nhà cậu."

Tống Cảnh hất cánh tay, hừ một tiếng: "Nói cứ như cậu không như vậy à."

"Lo học Xuyên ca người ta kìa, có rất nhiều kiên nhẫn."

Tay Lục Xuyên kẹp một điếu thuốc, đứng dưới cây liễu bên bờ sông, nhìn những gợn sóng lăn tăn, không nói một chữ.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng huýt sáo thanh thúy, Lê Dạ kéo Sở Sở từ bờ đê bên cạnh đi xuống.

Cô mặc một chiếc váy liền áo màu trắng, mái tóc đen nhánh mềm mại giờ phút này xỏa tung bên đầu vai, trên khuôn mặt trang điểm nhạt, vô cùng tinh xảo.

https://thuviensach.vn

Lấy xuống cái mắt kính, ánh mắt của cô càng có thần thái, vẽ ra một đôi mắt hai mí to tròn, chấn động hồn phách.

(Beta: Tui mà lấy mắt kính xuống là mắt tui nó dại ra chứ không được thần thái gì :vv)

Ngũ quan của cô xinh đẹp khéo léo, ghép lại với nhau, không thể nói tuyệt mĩ, nhưng lại có một loại hương vị động lòng người.

Bóng rổ trong tay Tống Cảnh rơi trên mặt đất, ngay cả Trình Vũ Trạch cũng phải há hốc mở to miệng, nhìn đến ngây người.

Người này, là ai?

Là Sở Sở ngơ ngác ngốc nghếch kia?

Không phải đâu!

Khói thuốc trên tay Lục Xuyên đã cháy gần hết.

Anh từ xa ngắm nhìn Sở Sở, mỗi khi cô tiến lên một bước, tim Lục Xuyên lại nặng nề mà nhảy lên một cái.

Ầm! Ầm! Ầm

Cùi chỏ Tống Cảnh chọt chọt Trình Vũ Trạch một cái, thấp giọng nói: "Người nào đó thế mà lại đỏ mặt kìa."

Trình Vũ Trạch nhìn về phía Lục Xuyên, quả nhiên, gò má anh nổi lên hai tầng màu đỏ, ngay cả vành tai đỏ đến thiêu đốt.

Có thể chứng kiến được thời khắc Lục Xuyên đỏ mặt thẹn thùng, thật đáng sống mà.

https://thuviensach.vn

Sở Sở cảm thấy ngượng ngùng, siết chặt dây của túi xách, thấp giọng kêu: "Lục..."

Mấy giây sau, Trình Vũ Trạch chọc chọc người Lục Xuyên, âm dương quái dị nhái giọng Sở Sở: "Lục, gọi cậu kìa."

Lục Xuyên lúc này mới giật mình tỉnh lại từ trong mộng: "Ừm?"

Sở Sở hé miệng, thấp giọng: "Cậu tìm mình?"

Lục Xuyên đỏ mặt, chân tay vụng về cầm cây cờ biểu dương trong bụi cỏ đem ra ngoài, lúc đi còn bị vấp bậc thang thiếu chút nữa trượt chân, ngu xuẩn thấy rõ, hoàn toàn mất hết phong cách phách lối ngày thường.

Mấy người Tống Cảnh không tim không phổi cười đến mức ngã nghiêng ngã ngửa.

Lê Dạ nhìn thấy cây cờ của lớp hai kia, kinh ngạc hỏi: "Các anh làm sao lấy được cái thứ này hay vậy?"

"Haha, Xuyên ca đương nhiên có biện pháp của cậu ấy." Tống Cảnh cười đáp

"Sợ ngày mai cậu đi làm trò cười cho thiên hạ, nên luyện tập trước một chút." Lục Xuyên lấy cờ ra, đem đến tay Sở Sở: "Ưỡn ngực, ngẩng đầu, đi như bình thường đi đường là được."

Sở Sở đi một lần, sau đó Lục Xuyên cầm cờ đi mẫu cho cô một lần: "Thả lỏng, đừng khẩn trương."

"Ừm..." Sở Sở chú ý tới bàn tay cầm cờ của Lục Xuyên không ngăn được run rẩy.

Người khẩn trương hình như không phải là cô đâu....

https://thuviensach.vn

Mấy người bạn bè rất thức thời rời đi, để lại không gian riêng cho hai người, từ đầu đến cuối, Lục Xuyên cực kì quy cũ, không giống như trước kia toàn không đứng đắn.

Hôm nay Lục Xuyên, biểu hiện rất lễ phép, nhưng hầu như toàn làm mấy chuyện ngu xuẩn, chân tay vụng về, trí thông minh hình như đều không hoạt động nổi.

Lục Xuyên chỉ đạo cô luyện tập hai giờ, Sở Sở đều học rất nghiêm túc.

Mặt trờ ngã về hướng Tây, anh đưa cô trở về trường học, dưới lầu ký túc xá, Sở Sở đối mặt với anh nói: "Cảm ơn."

Lục Xuyên rủ tròng mắt nhìn xuống lá bàng rơi rụng trên mặt đất, cực kì mất tự nhiên đáp: "Không...không cần."

"Tại sao cậu cũng nói lắp rồi?" Sở Sở nhìn anh cười một tiếng, rất vui vẻ.

"Tại sao tôi cũng..."

Lục Xuyên ngắm nhìn nụ cười của cô, nhịp tim bỗng chốc tăng tốc, hô hấp càng dồn dập.

Một trận gió thổi qua, lá vàng bay cao khắp nơi.

Một giây sau, anh đột nhiên nắm lấy bờ vai cô, cúi đầu muốn hôn.

Mùi vị thuốc lá trên người anh đột nhiên kéo tới, tràn ngập cả thế giới của cô.

Đôi môi lạnh buốt của anh lướt qua gương mặt cô, Sở Sở cảm thấy kinh hãi, theo bản năng muốn tránh khỏi tay của anh, chật vật lùi về sau vài bước.

https://thuviensach.vn

"Cậu muốn...làm gì." Sở Sở liên tục lui ra đằng sau, ánh mắt dời đi không dám nhìn anh, cúi đầu, trên mặt ửng đỏ.

Lục Xuyên yên lặng nhìn Sở Sở, trong mắt là một ngọn lửa nóng bỏng.

"Tôi muốn làm gì, cậu còn không biết?"

Lời editor:

Chương sau vô cùng dài, tới 3500 chữ, gõ mà muốn đuối luôn ấy, cứ thấy chương nào mà dài trên 3000 từ là auto nản dễ sợ hà, động lực nào để edit chương sau trong một ngày đâyyyyy

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cậu đừng sợ

Nghi thức khai mạc đại hội thể dục thể thao ngày thứ hai, mỗi bạn học đều mang đồng phục theo quy định đến trường học.

Chỉ có hai cá nhân đặc biệt đơn độc, một là Kiều Sâm, một người khác chính là Lục Xuyên.

Hai người này thuộc về trường phái đánh chết cũng không chịu mặc đồng phục, bắt đầu từ lớp mười, bạn học đã không nhìn thấy bọn họ mặc qua đồng phục, chủ nhiệm lớp năm lần bảy lượt cưỡng chế, yêu cầu, nhưng hai người này, giống như cô gái bảo vệ trinh tiết vậy, thà chết không theo.

Lần kịch liệt nhất, Kiều Sâm từng bước một bước ra ban công, dạng chân trên hàng rào đứng đón gió lớn, hét lớn rằng muốn bức ông đây mặc cái bộ đồng phục xấu xí ngu xuẩn như đồ chơi kia, ông đâu hôm nay sẽ khiến Nhất Trung tắm trong máu tươi.

Lục Xuyên từ xa nhìn cái tên họ Kiều một đầu mao gà màu vàng đang đón gió vô cùng đần độn kia, có chút không còn gì để nói, nhưng không thể không thừa nhận, tên nhóc này gan cũng lớn thật, mặc dù dùng phương pháp quá low(*), nhưng lại rất có tác dụng.

(*) low do tác giả sử dụng chứ không phải mình nghĩ ra đâu=))))

Một lần xảy ra sự việc kia đã gây huyên náo rất lớn, nghe nói ngay cả phóng viên cũng tới, lúc ấy trên mạng còn tiến hành thảo luận một chủ đề gây tranh cãi: "Học sinh có nên bị cưỡng chế mặc đồng phục hay không,

https://thuviensach.vn

nhà trường có nên giới hạn quyền ăn mặc của học sinh, bóp chết cá tính của học sinh hay không?"

Kiều thiếu gia huyết hiến Hiên Viên(*) dùng bản thân hy sinh làm ra hành vi ngu xuẩn, tăng thêm áp lực dư luận xã hội, nhưng thực sự đã khiến cho lãnh đạo nhà trường nới lỏng yêu cầu việc học sinh nhất định phải mặc đồng phục theo quy định, cuối cùng quyết định vào những ngày bình thường không cần mặc đồng phục, nhưng vào ngày lễ quan trọng như kỉ niệm thành lập trường hay đại hội thể thao gì gì đó, các học sinh bắt buộc phải mặc đồng phục.

(*) Huyết hiến Hiên Viên: ngày xưa khi đúc Hiên Viên kiếm thì cần phải có người hy sinh nhảy vào lò đúc thì mới thành công, mới có hồn. (Cảm ơn bạn BluebellSuri đã giải đáp giúp mình)

Trong sự kiện lớn kia, tất cả mọi người đều tưởng rằng chính Kiều Sâm là người sử dụng hành vi khuấy động công cuộc cải cách đồng phục trường học, nhưng không một ai biết rằng, sự kiện thảo luận sôi nổi gây tranh cãi lớn trên mạng về việc mặc đồng phục đã bóp chết cá tính học sinh kia, ở phía sau đẩy tay trợ giúp, chính là Lục Xuyên.

Danh tiếng đều nhường cho Kiều Sâm, đương nhiên, nguy hiểm cũng là phần của cậu.

Lục Xuyên nói anh chỉ ở phía sau lưng bất động thanh sắc thêm cho một cây nến mà thôi. Nhưng mà những người anh em quen thuộc với Lục Xuyên như Trình Vũ Trạch đều hiểu được, mấy cái cải cách nội quy trường học kia, Kiều Sâm là người tiên phong, nhưng chân chính khiến nó có tác dụng chính là Lục Xuyên, ngay cả phóng viên cũng là Lục Xuyên kêu đến, không có anh, chỉ dựa vào Kiều thiếu gia một khóc hai nháo ba thắt cổ, cái bản lĩnh đó, không có khả năng để trường học đi đến thỏa hiệp được.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Kiều Sâm mặc một cái áo vận động màu đen, mà Lục Xuyên thì ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái hơn, áo sơ mi trắng phối với quần đen chín tấc. Hai người một đen một trắng, ở trong một đám đồng phục màu lam, phá lệ nổi bật vô cùng.

Không cần nghi ngờ, hai người bị chủ nhiệm lớp kêu đi phê bình một trận, nhưng có phê bình cũng vô dụng, Kiều Sâm xưa nay không hề uân theo quy củ, mà Lục Xuyên, có quy củ của riêng anh.

Bên trong sân trường truyền đến khúc quân hành, mặt trời từ từ mọc lên.

Trên bãi tập các bạn học sinh hưng phấn lạ thường, khó có được một ngày không cần lên lớp, cho dù có là nghi thức ngồi nghe lãnh đạo nhà trường nói chuyện, bọn họ cũng vẫn rất vui vẻ.

Lục Xuyên đứng ở hàng ngũ cuối cùng, xa xa nhìn về phía bóng lưng của Sở Sở, cô mặc chiếc váy ngắn tay được làm trước dành cho người tiên phong, bộ dáng mét bảy, đứng bên trong đám nữ sinh, hoàn toàn xuất chúng.

Nhìn thân hình có lồi có lõm của cô, trong lòng Lục Xuyên có chút ngứa khô.

Đêm qua anh không nhin được có chút xúc động muốn hôn cô, quả thật đã khiến tiểu tỷ tỷ của anh bị hù dọa không nhẹ, cô đứng trước mặt anh cả người bị run rẩy cùng với hoảng sợ như một con gà con, nơm nớp lo sợ, không ngừng nói với anh: "Cậu không nên như vậy, không nên như vậy,..."

Khiến cho các bạn học đi đường xung quanh đều quay lại nhìn trộm, còn tưởng rằng anh đang có ý định bắt cóc cô đi.

Như thế này rất lúng túng.

https://thuviensach.vn

Lúc đầu Lục Xuyên thất sự không có ý tốt, ở cái tuổi này tự nhiên cũng có chút sự e lệ nam nữ, nhìn Sở Sở như thế này, khiến anh có một loại cảm giác không bình thường như đang phạm tội.

Lục Xuyên chỉ có thể nhẹ nhàng trấn an cô: "Con thỏ, cậu đừng sợ, tôi...không làm gì cả."

Trong đám người, Lục Xuyên lấy điện thoại di động ra, bắt đầu tìm kiếm những cụm từ khoa học liên quan tới phổ cập bệnh tự kỷ, từ sau khi Sở Sở đến lớp, ba chữ này đã trở thành động cơ mà Lục Xuyên tìm tòi rất nhiều lần, tấp nập trong điện thoại.

Chứng tự bế ở người trưởng thành, hay được gọi là chứng cô độc, được phân loại là một triệu chứng bởi vì hệ thống thần kinh mất cân đối dẫn đến gây chướng ngại cho trổ mã, triệu chứng này bao gồm cả năng lực xã giao không bình thường, khai thông năng lực, các hứng thú và hình thức hành động ...

Lục Xuyên đọc cẩn thận, tiêu hóa hết đống kiến thức khoa học phổ cập này.

Người mắc chứng cô độc thế này cảm xúc thường không ổn định, không có cách nào bảo trì mối quan hệ thân mật với một người khác, đại đa số họ đều không thích hợp cho việc yêu đương và kết hôn.

Lúc nhìn thấy những dòng nay, anh không kìm lòng được nhíu mày.

Đúng lúc, Lê Dạ đi tới gọi anh một tiếng.

"Buổi sáng lúc em trang điểm cho Sở Sở, cô ấy hình như có chút không thích hợp."

"Là sao?"

https://thuviensach.vn

"Cô ấy ra rất nhiều mồ hôi, em hỏi cô ấy xảy ra chuyện gì, cô ấy cũng không nói, dù sao thì một lát nữa các anh lưu ý lấy điều này."

Sau khi Lê Dạ rời đi, Lục Xuyên hướng lên nhìn về hàng người đứng đầu, phát hiện cái cờ biểu dương ở trong tay người khác, mà Sở Sở thì không thấy đâu nữa.

Anh đột nhiên có chút hoảng, vội vã đi phía phía đội ngũ đầu hàng, đến trước mặt cô gái cầm cờ, hỏi: "Kiều Sở đâu?"

"Cậu ấy chắc là đi vệ sinh rồi."

Lục Xuyên đứng tại chỗ chờ khoảng mười phút, càng ngày càng nôn nóng.

Nghi thức khai mạc sắp bắt đầu, chủ nhiệm lớp đã đi lại hỏi rất nhiều lần, nhưng vẫn không thấy Sở Sở trở lại.

Lục Xuyên gọi cho cô mười cuộc điện thoại, đều thông nhưng không có ai bắt máy.

"Kiều Sở đi hướng nào?"

Bạn nữ kia chỉ về phía lầu dạy học.

Lục Xuyên hướng phòng học một mạch chạy đi.

Các bạn học của năm lớp đều đang ở trên sân vận động, Lục Xuyên bôn ba ở hành lang trống trơn, vội vội vàng vàng hô to tên của cô.

"Sở Sở."

"Con thỏ."

"Đừng chơi trò trốn tìm nữa, nghe được thì trả lời một tiếng.

https://thuviensach.vn

Bốn phía phòng học quanh quẩn giọng nói từ tính của Lục Xuyên, nhưng không hề có bất kì âm thanh đáp lại, Sở Sở tựa như bốc hơi khỏi thế gian này vậy.

Cách đó không xa mặt trời chậm rãi mọc lên, trên trán Lục Xuyên đổ đầy mồ hôi.

Tại mỗi nhà vệ sinh nữ của mỗi lầu dạy học, anh đều đứng ngoài cổng rống to cuống họng: "Có người bên trong hay không?"

"Không có ai vậy tôi tiến vào trong?"

"Sở Sở, cậu có bên trong không?"

Lục Xuyên dường như phát điên mà tìm cô.

Chỗ rẽ ngay hành lang lầu ba loáng thoáng truyền đến một tiếng động nhỏ.

Lục Xuyên theo tiếng động chạy tới, bước chân dừng lại ngoài cổng nhà vệ sinh nữ, anh nhìn thấy bóng lưng của cô.

Sở Sở vịn vào bồn rửa, khom người nôn mửa, thân thể cong lại co rút dữ dội, lại không ói ra cái gì, nhưng cơ thể buồn nôn, sự buồn nôn cực độ này như muốn cắn nuốt cả người của cô.

Mở vòi nước ra tối đa, ào ào cọ tẩy bồn rửa, Sở Sở lấy nước tạt lên mặt mình, gương mặt vừa mới nôn xong đỏ bừng sưng lên đến mức không dám nhìn, lớp trang điểm cũng bị rửa đi, rất giống một con mèo hoa nhỏ.

Cô tắt vòi nước đi, đau khổ nhắm chặt mắt lại, dựa vào vách tường chậm rãi trượt xuống, ôm chặt thân thể mình, đem mặt vùi vào hai đầu gối.

Sự khẩn trương cực độ cùng với sợ hãi, thôi thúc cô muốn nôn mửa, chỉ cần nghĩ tới, chờ một lát nữa sẽ phải bại lộ trước ánh mắt sáng rực của

https://thuviensach.vn

nhiều người phía dưới như vậy, cô liền cảm thấy buồn nôn, trong bụng vẫn chưa ăn gì, thế nhưng vẫn không ngăn được chính mình.

Lục Xuyên bước chân tới ngồi xổm cạnh cửa, nhìn cô, cô mặc bồ đồ nhỏ kia, ôm đầu gối, đem thân hình cuộn lại thành một khối nhỏ, hai tay ôm thật chặt bản thân, cơ thể run rẩy, những sợi tóc lộn xộn rủ xuống trước mắt.

Tâm Lục Xuyên khẩn trương mà gấp gáp.

Anh gõ gõ cửa nhà vệ sinh, xác định không có nữ sinh nào khác, mới nện từng bước chân, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô, ngồi xổm xuống, vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai cô.

Thân thể Sở Sở mẫn cảm giãn ra, lập tức ôm lấy cánh tay cường tráng của anh, dùng sức ôm, tựa như đang nắm lấy một cọng cỏ cứu mạng, thân thể của cô giống như một trang giấy mỏng manh không ngừng run rẩy.

"Xuỵt, không sợ nữa."

Lục Xuyên quan tâm an ủi cô, lại khiến cho sợi dây cung căng cứng kia một giây liền đứt gãy, tâm tình của cô hoàn toàn sụp đổ.

Cô nức nở một tiếng, nhắm chặt mắt lại, thế nhưng nước mắt lại từ khóe mắt cô thuận thế chạy xuống không ngừng: "Không có cách nào.."

"Không làm được!"

Cô nghẹn ngào nức nở, từ trong cổ họng phảng phất đầy đau lòng: "Mình chính là kiểu như vậy..."

"Mặc kệ các cậu đã..đã giúp mình như thế nào, mình chính là kiểu như vậy...không có ích lợi gì cho ai."

https://thuviensach.vn

Tim Lục Xuyên bị tiếng khóc nức nở của Sở Sở xoa cho mềm nhũn đến bấy nhầy, cực kỳ khó chịu.

Anh không có kinh nghiệm an ủi con gái, chỉ có thể làm theo bản năng, vỗ nhè nhẹ vào lưng của cô, từng tiếng lại từng tiếng "Xuỵt."

Đồng thời lấy di động ra, gọi điện cho chủ nhiệm: "Vâng, cô giáo, thân thể Kiều Sở không được thoải mái, thay người đi."

"Trình Vũ Trạch, cậu ấy có thể lên."

"Em đưa bạn ấy về phòng ngủ."

Lục Xuyên cúp điện thoại, Sở Sở đã ngẩng đầu lên, mặt mũi tràn đầy nước mắt mà nhìn anh.

Anh than một tiếng, dùng ống tay áo lau nước mắt cho cô, ôn nhu nói: "Không muốn lên thì không lên nữa, chuyện có bao lớn đâu, cũng đáng cậu để khóc nhè."

Sở Sở cắn thật chặt hàm răng, đuôi mắt còn ẩn ẩn có gân xanh nhô lên.

Có lẽ anh cảm thấy, đây là một việc nhỏ, nhưng với Sở Sở mà nói, đây chính là chuyện rất rất lớn, lớn đến mức tối hôm qua cô đã một đêm mất ngủ, vừa nghĩ đến sẽ có rất nhiều ánh mắt chăm chú như vậy nhìn cô, toàn thân Sở Sở đều là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng tràn đầy sợ hãi, thời điểm ăn sáng, tay run rẩy kịch liệt, ngay cả cái chén cũng không cầm được, thậm chí vừa mới nãy, cô bởi vì tâm lý sợ hãi và phản cảm tột độ, dẫn đến nôn mửa!

Cô chính là như vậy, vô dụng.

Lục Xuyên ngồi với cô một hồi lâu, thẳng đến khi trên bãi tập truyền tới khúc ca hành quân, nghi thức khai mạc đã bắt đầu, từng lớp từng lớp hò

https://thuviensach.vn

reo vô cùng sôi trào.

Lục Xuyên kể chuyện cười cho cô, đùa cho cô vui vẻ, thế nhưng làm cách nào Sở Sở cũng cười không nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn cứng lại, cho đến khi nghi thức kết thúc, tâm tình của cô mới bình phục trở lại, ủy khuất cúi đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Sở Sở...là đại hèn nhát."

Khóe miệng Lục Xuyên giương lên, bị mấy từ này của cô chọc cho buồn cười.

"Thật đúng là, từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng nhìn thấy cậu sợ người đến thế này."

Sở Sở nhắm nghiền hai mắt, không muốn phản ứng với anh.

Hai phút sau, anh hít sâu một hơi, trầm giọng nói ra.

"Con thỏ, nhớ kỹ, nỗi sợ hãi lớn nhất của cậu, không phải là những người trên bãi tập kia, không phải cái thế giới này, càng không phải là tôi..."

Sở Sở nhìn về phía Lục Xuyên, đôi mắt thâm thúy kia tựa như sao sáng.

"Người cậu sợ hãi, từ đầu đến cuối, đều chỉ có chính bản thân cậu."

...

Lục Xuyên đưa Sở Sở trở về phòng nghỉ ngơi, trên đường đi, Sở Sở nhiều lần nói xin lỗi với anh.

"Thật...rất xin lỗi các cậu."

"Cậu tốn thời gian cùng mình luyện tập, Lê Dạ giúp mình trang điểm."

https://thuviensach.vn

"Mình lại...lại làm đào binh."

Lục Xuyên cúi đầu nhìn cô, nguyên bản một dung nhan tinh xảo bởi vì khóc lóc một trận, lại trở thành một cô hề, chật vật không chịu nổi.

"Cảm thấy có lỗi với tôi, vậy nghĩ cách đền bù cho tôi là được."

Sở Sở không hiểu nhìn anh: "Đền bù bằng cách nào?"

"Đáp ứng với tôi một điều kiện."

"Cái gì?"

Lục Xuyên cười cười thần bí: "Trước tiên tôi sẽ giữ bí mật, ngày kết thúc đại hội thể thao, tôi sẽ nói cho cậu biết."

Sở Sở như gà con mổ thóc mà gật đầu: "Có thể."

"Ngoéo tay." Lục Xuyên hướng về phía cô đưa tay ra.

Sở Sở nhìn ngón tay út thon dài của anh, cô hề không nhịn được cười lên một tiếng: "Cậu là trẻ con sao?"

"Sợ cậu đổi ý."

Sở Sở bất đắc dĩ vươn ngón út của mình ra, câu lên đầu ngón tay của Lục Xuyên, nhưng mà một giây sau ngón út của Lục Xuyên trực tiếp câu lấy tay cô thuận thế nắm chặt, bàn tay ấm áp bao thật chặt lấy tay cô.

Ngay sau đó, anh cúi đầu, nhanh chóng hôn lên mu bàn tay của cô, rồi lập tức buông ra, còn không đợi Sở Sở phản ứng, anh đã cất bước đi về phía trước, khóe miệng còn mang theo nụ cười giảo hoạt như quỷ kế đã đạt được.

https://thuviensach.vn

Sự việc xảy ra quá mức cấp tốc, cơ hồ một mạch mà làm, trước sau chỉ mất mấy giây.

Sở Sở cả người đều như trên mây.

Cô cúi đầu, nhìn về mu bàn tay phải của mình, trên da lưu lại xúc cảm đôi môi mỏng của anh, nóng bỏng như thế, bỏng đến bên trong lòng của cô.

Dưới lầu phòng ký túc xá, Lục Xuyên nhìn dì quản lý giải thích nói Sở Sở sinh bệnh, anh đưa cô trở về phòng.

Dì quản lý nhìn mặt Sở Sở một chút, thấy cô gái nhỏ trên trán đều toàn là mồ hôi, sắc mặt cũng trắng bệch có chút dị thường, thế là gật gật đầu, đồng ý cho anh đi lên.

Bên trên hành lang, Sở Sở quay đầu nhìn anh: "Cậu không cần đưa mình nữa...mình không sao, không phải sinh bệnh..."

"Tôi đã đáp ứng chủ nhiệm, nói được làm được."

Sở Sở sờ soạn chìa khóa mở cửa phòng ra, Lục Xuyên cũng tiến vào theo, nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Giường của cậu là cái nào?"

Sở Sở chỉ vào cái giường nằm ở phía dưới dựa vào bên phải ban công.

Lục Xuyên đi qua, hỏi một tiếng: "Có thể ngồi không?"

Sở Sở gật đầu: "Mời ngồi."

Lục Xuyên kéo kéo ống quần, hai chân mở ra ngồi xuống bên giường của cô, tay mò tới cái chăn hoa nhỏ bên trên, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt của anh so với động tác còn ôn nhu dịu dàng hơn.

Sở Sở nhìn bàn tay anh mơn trớn trên chiếc giường đơn của mình, trong lòng dâng lên một cỗ tư vị không thể nói rõ, không thể tả được, có

https://thuviensach.vn

một chút ngứa ngáy.

"Tối hôm qua không phải mất ngủ sao, nhân lúc bạn cùng phòng chưa về, cậu nắm chắc thời gian nghỉ ngơi đi."

"Cậu đi, mình sẽ nghỉ ngơi ngay."

Lục Xuyên nghe vậy, quả nhiên đứng dậy, nhưng không rời đi mà tiến thẳng tới một bên cái hộc tủ, nhấc một cái bình thủy trong tủ, lại hỏi: "Cái ly nào?"

Sở Sở chỉ lên một cái ly hoạt hình Doraemon trên bàn học, Lục Xuyên cầm lên, rót một ly nước nóng, đưa đến trước mặt Sở Sở.

Sở Sở đưa tay muốn đón lấy ly nước, Lục Xuyên lại hơi ngửa đầu, thô lỗ uống một hớp lớn, lôi lôi cổ áo của mình phẩy phẩy: "Tôi cũng cần uống một cốc nước."

...

"Lục, rót cho mình một cốc nước nữa."

"A!" Lục Xuyên quay đầu cầm bình thủy rót đầy ly, đưa cho cô, cười híp mắt hỏi: "Không ngại tôi dã dùng qua ư?"

Sở Sở không hề nói gì, tiếp nhận lấy cái ly, mấp máy từng ngụm từng ngụm nhỏ, Lục Xuyên nhìn dáng vẻ uống nước của cô, tựa như một con thú nhỏ chịu tổn thương vậy.

Ý cười trên mặt anh ngày càng sâu: "Không sợ cùng tôi hôn gián tiếp?"

Động tác uống nước của Sở Sở bỗng nhiên ngừng lại, xém chút nữa bị sặc.

https://thuviensach.vn

Mà Lục Xuyên lại bưng một cái ghế đẩu tới ngồi xuống, tiếp tục vô lại nói ra: "Nụ hôn đầu tiên là tôi rồi."

Cô để cái ly xuống, cố chấp nói: "Không phải đấy."

"Cậu vừa rồi ăn nước miếng của tôi, đó chính là hôn gián tiếp rồi."

"Ai...ai ăn nước miếng cậu..." Sở Sở tức đến đỏ mắt: "Chớ nói nhảm!"

Lục Xuyên bật cười một tiếng quay người giương tay lên: "Đi đây."

"Nếu theo như lời cậu nói..."

Cô nhìn bóng lưng anh, đột nhiên lên tiếng: "Vậy cậu mới vừa nãy...còn ngồi trên giường của mình."

"Cho nên?"

Sở Sở cẩn thận từng chút từng chút một nhìn anh, sờ lấy cái chăn bông nhỏ , sắc mặt hiện lên từng vết đỏ ửng.

"Lên giường của mình, thì...chính là...mình...."

Cô há to miệng, nói chút lại dừng.

"Cậu cái gì?" Lục Xuyên xoay người, không hiểu hỏi.

"Không có..."

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu kịch trường:

Sở Sở: Lên giường của tôi, chính là...người của tôi.

Lục Xuyên khóc thút thít: Mẹ nó, tôi hình như lại bị đùa giỡn!

https://thuviensach.vn

Lời editor:

Không biết có ai như mình không, nhìn thấy biểu hiện của Sở Sở, tự nhiên lại nghĩ tới bản thân. Mình có chứng sợ hãi trước đám đông, nên khi đứng trước nơi đông người, tay chân sẽ tự động mất đi sức lực đến mức nhũn ra, bụng sẽ đau quặn lại vậy, nhìn thấy tầm nghìn ánh mắt phía dưới như đang ăn tươi nuốt sống mình vậy.

Cảm ơn mọi người đã động viên mình nha, thật tình nhìn thấy 3500 chữ kia đã muốn chia ra mà làm luôn cho rồi, nhưng cuối cùng mình vẫn cố gắng edit và beta cho xong để đăng lên cho mọi người nè, tuyên dương Min đi(hahaha). Thật ra trong quá trình beta cứ thấy đoạn đầu nó thế nào ý, đọc cứ lấn cấn mà không tìm ra chỗ nào, sửa đi sửa lại, đọc hoài cũng hổng tìm ra, kệ đăng luôn=))))

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Má lúm nhỏ

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Đại hội thể dục thể thao tiến hành tới ngày thứ hai.

Buổi chiều Lục Xuyên có một hạng mục chạy cự li dài 3000 mét, trước lúc bắt đầu thi đấu nửa giờ, anh cùng mấy tuyển thủ dự thi khác làm động tác khởi động chuẩn bị.

Trình Vũ Trạch và Tống Cảnh đấm bóp tay chân cho anh buông lỏng da thịt.

"Lần này có phá được kỉ lục không?"

"Để thử xem."Lục Xuyên ấn ấn cánh tay, hoạt động khuỷu tay, nghiêng đầu hỏi Tống Cảnh: "Nữ sinh lớp mình ngồi bên kia?"

Tống Cảnh chỉ chỉ khu vực khán đài phía đông nam, Lục Xuyên thuận theo hướng ngón tay cậu ta chỉ nhìn sang, khu trống đông nam cắm cờ của lớp hai, là chỗ của lớp bọn họ.

Thấy Lục Xuyên nhìn sang, nữ sinh trong lớp reo hò từng tiếng vang lên: "Xuyên ca cố lên!"

Lục Xuyên quét mắt một vòng rồi rút ánh mắt về, hờ hững nói: "Nữ sinh đều ở đây hết?"

https://thuviensach.vn

Trình Vũ Trạch và Tống Cảnh liếc nhau một cái ngầm hiểu ra, đi tới vỗ vỗ vai Lục Xuyên, đồng tình nói: "Còn một vài nữ sinh không thích náo nhiệt, bây giờ đang ở phòng tự học đọc sách làm bài tập. Ở đây có lẽ cậu chỉ có thể đợi cô gái nhỏ nào đó rồi."

Lục Xuyên không nói gì nữa, đá văng vỏ chai nước suối trống rỗng dưới chân.

Hai phút sau, anh xoay người rời đi.

"Này! Sắp tới giờ thi đấu rồi, cậu đi đâu đấy."

Lục Xuyên không để ý tới bọn họ, khí thế hung hăng đi về về phía lầu dạy học.

Ánh nắng ấm áp vào buổi chiều tĩnh mịch, Sở Sở vừa làm một mạch xong mấy đề, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng quảng bá giới thiệu chương trình thi sắp diễn ra, chạy cự li dài 3000m sắp bắt đầu, giọng nói phát thanh viên ngọt ngào báo tên các thí sinh tham dự, cô nghe thấy tên của Lục Xuyên.

Cô vùi đầu, quyết định chọn một cái đề, nhìn thật lâu.

Vừa mới vẽ xong một cái tam giác vuông trên giấy nháp, bút trong tay đã bị ai đó rút đi.

Sở Sở ngẩng đầu lên, đập vào vào tầm mắt đầu tiên chính là một cái áo vận động màu trắng, trước ngực áo đính một con số 8 chỉnh tề thẳng tắp.

Ánh mắt cô chậm rãi dời lên trên, đụng phải ánh mắt phải ánh mắt mang theo sự phẫn nộ của Lục Xuyên, trong đầu "lộp bộp" một tiếng.

"Bạn học Kiều, cậu thích học tập đến vậy?" giọng Lục Xuyên trầm thấp, mang đầy sự chất vấn: "Ngay cả lớp chúng ta thi đấu tranh giải cũng

https://thuviensach.vn

không đi xem?"

Anh nói xong câu này, mấy bạn học đang vùi đầu vào đọc sách chung quanh đều cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng cất sách, xám xịt rời khỏi phòng học.

Sở Sở vụng về giải thích: "Mình muốn...muốn xem."

Lục Xuyên nhớ tới sáng sớm hôm nay, cô ngược lại một mực ở trên khu khán đài xem thi đấu, thỉnh thoảng còn đưa nước cho các bạn dự thi, cực kì nhiệt tình.

Nhưng có điều sáng hôm nay không có hạng mục của anh.

"Cho nên, tôi thi đấu, cậu liền lười đến xem?" Sắc mặt Lục Xuyên ngày càng lạnh xuống.

"Không phải...mình muốn xem..."

Anh cười lạnh trào phúng: "Ngồi trong phòng học, coi bằng cách truyền tin?"

Nhìn qua Lục Xuyên thật sự rất tức giận, mỗi lần Sở Sở giải thích, đều bị anh cắt đứt, lúc đầu cô nói chuyện đã không dễ dàng, anh còn hùng hổ dọa người.

Sở Sở bởi vì sốt ruột, cũng có ẩn ẩn chút tức giận, cố ý nói: "Cô giáo cũng không...không có quy định học sinh nhất định đến...trình diện."

"À, giáo viên không bắt buộc, nên cậu liền không cần đi?"

"Đây là...tự do của mình!"Sở Sở cũng tức giận, thở phì phò, đứt quảng từng tiếng mà nói: "Cậu...luôn nói đạo lý...với người khác, đối với mình...thì không hề nói lý."

https://thuviensach.vn

"Không nói đạo lý?" Lục Xuyên yên lặng nhìn cô: "Kiều Sở, nói những lời này, lương tâm cậu không cắn rứt à?"

Từ nhỏ đến lớn, anh đối với cô muốn moi tim móc phổi, cuối cùng mẹ nó đổi lấy một câu không nói đạo lý?

Lục Xuyên không chịu được.

Hô hấp Sở Sở càng nặng nề, cắn răng thấp giọng nói: "Cũng không có van xin cậu..."

Không van xin cậu đối xử tốt với mình.

"Cậu không van xin tôi, đúng, không có van xin tôi."

Lục Xuyên nổi giận xoay người, đi vài bước, quay đầu, trầm thấp hướng về phía cô rống lên một tiếng: "Là tôi con mẹ nó không có lòng tự trọng."

Lục Xuyên đột nhiên nổi giận khiến cho mấy bạn học còn lại sợ hãi than một tiếng, yên lặng cầm sách vở chạy ra khỏi phòng học.

Sở Sở chưa từng nhìn thấy anh tức giận đến thế, từ khi cô bắt đầu chuyển đến lớp 2, Lục Xuyên đối xử với cô đều là cười đùa cợt nhả, hoặc là mặt dày mày dạn, bảo cô là tiểu đáng thương, con thỏ...nhưng chưa từng gọi cả tên họ của cô, Kiều Sở.

Thời điểm anh rời đi, còn đá ngã mấy cái băng ghế bên cạnh lăn lốc, dọa cho thân hình Sở Sở run rẩy theo.

Lập tức, khí nóng của cô cũng nổi lên, vừa chạy đến liền nói lời chất vấn cô, ngay cả cơ hội giải thích với anh cũng không thèm cho, loại người không nói đạo lý như vậy, cô đây không muốn đi ủng hộ anh nữa.

https://thuviensach.vn

Cô cúi đầu tiếp tục làm bài, có điều một kích này của Lục Xuyên, trong đầu cô trở nên hỗn loạn, ngay cả đề bài cũng không đọc vào một chữ, tay cầm phát run.

Tức giận, lại càng khổ sở.

Năm phút sau, tiếng súng báo hiệu bắt đầu thi đấu vang lên.

Tâm Sở Sở lại bay ra ngoài.

Không thèm đi! Ai đi cỗ vũ cho anh người đó là chó con!

Cô vùi đầu tiếp tục làm bài tập, ép buộc tập trung lại sự chú ý của mình, nhưng chuyện này rất khó khăn, cô không tìm được trạng thái học trước đó quay về.

Vừa đúng lúc, điện thoại di động vang lên, là Thời Hiểu gọi tới.

"Bảo bối, bây giờ cậu đang làm gì đấy?"

"Phòng học, làm...bài."

"Bảo bối bảo bối! Xin cậu một chuyện nhé! Bây giờ cậu đi qua quầy ăn vặt mua giúp mình một chai nước khoáng được không? Một lát nữa Kiều Sâm có một trận thi đấu tranh giải nhảy xa, mình muốn đưa nước cho cậu ấy, nhưng hiện tại không thể ra ngoài"

"Được"

Sở Sở cúp điện thoại rời khỏi phòng học, đi ra khỏi lầu dạy học, trực tiếp chạy tới quầy bán quà vặt.

Có không ít bạn học tập trung tại quầy bán, Sở Sở cầm lấy một bình nước khoáng, nghe được các nữ sinh xung quanh có người nói: "Một lát

https://thuviensach.vn

nữa hạng mục chạy 3000 mét thi xong, mình sẽ đưa nước cho nam thần của mình."

"Lục Xuyên á? Cậu ấy còn thiếu em gái đưa nước sao?"

"Thiếu hay không thiếu là một chuyện, nhận hay không nhận lại là một chuyện khác mà."

Sở Sở ngiêng nghiêng đuôi mắt liếc nhìn các bạn ấy một chút, các cô gái bận đồng phục của đội cổ động viên, tràn ngập thanh xuân, lại rất đẹp.

Tròng mắt Sở Sở nhìn bình nước khoáng trong tay mình, giật mình, nhân viên bán hàng nói: "Bạn học, 2 tệ."

Sở Sở nghĩ nghĩ một chút, lại cầm lên một chai nước khoáng nữa, đưa ra 4 tệ.

Cô đi đến giữa khán đài, tiếng reo hò trên bãi tập vang lên bên tai không dứt, cuộc đua chạy 3000 mét cự ly dài đã tiến vào trạng thái khẩn trương.

Sở Sở trước tiên tìm khu thi nhảy xa, đưa nước cho Thời Hiểu, sau đó tìm một vị trí ít người, xem cuộc thi đấu tranh tài chạy cự ly dài.

Bên cạnh có một cô em gái năm dưới đáng thảo luận: "Có chuyện gì xảy ra với Lục Xuyên vậy?"

"Chạy thật uể oải."

"Lần này rớt lại đằng sau mấy người lận."

Lúc này lại có nam sinh nói: "Các cậu không hiểu, chạy cự ly dài chính là có sức chịu đựng lớn, ngay từ đầu mà chạy phía trước mới là người ngu."

https://thuviensach.vn

Sở Sở trông thấy Lục Xuyên, anh chạy trên đường chạy của mình, câu được câu không(*) chạy đi, dáng vẻ hờ hững, giống hệt khi vừa tỉnh ngủ trên lớp học vậy.

(*) câu được câu không: có cũng được không có cũng không sao

"Cậu có phát hiện ra không, Xuyên ca hình như có gì đó không thích hợp?"

Bên cạnh thao trường, Tống Cảnh chọc chọc Trình Vũ Trạch: " Bây giờ đã là vòng thứ tư, cậu ấy vẫn còn chạy chậm một cách ung dung như vậy"

Trình Vũ Trạch từ lúc bắt đầu đã phát hiện ra, lấy thể lực của Lục Xuyên, đến cả chạy 10000 mét cũng không thở gấp, đây là 3000 mét, anh căn bản không cần bảo tồn thực lực để chạy nước rút, các trận đấu chạy cự ly dài trước kia, anh ngay từ đầu đều bỏ đối thủ quăng ra xa phía sau.

Lục Xuyên muốn thắng, tất nhiên sẽ thắng một cách thật đẹp, tuyệt đối không cần dài dòng dây dưa.

Trình Vũ Trạch liếc mắt không chịu được: "Không phải chỉ là Sở Sở không đến xem cậu ta thi đấu thôi sao, nhìn cái sức lực không có tiền đồ kia kìa."

"Trạch ca, kia không phải là Sở Sở sao?" Tống Cảnh chỉ chỉ phía đối diện, bên trong một lớp nữ sinh, cô cầm một chai nước khoáng, lo lắng nhìn vào đường chạy của Lục Xuyên.

"Ớ!"

Vào lúc Lục Xuyên chạy chậm qua bên người Trình Vũ Trạch, Trình Vũ Trạch hướng về phía anh la lên: "Con mẹ nó cậu có tiền đồ môt chút được không?"

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên chạy phía trước, lườm cậu một cái, tiện thể dành tặng cậu một ngón tay giữa.

Nữ sinh chung quanh hưng phấn hét lên rất lớn.

Trình Vũ Trạch thờ ơ nhún nhún vai: "Cậu ở trước mặt bọn tôi héo úa, cũng không tính là cái gì, nhưng mà tiểu tỷ tỷ của cậu còn đang đứng ở phía đối diện nhìn cậu chằm chằm đấy, nếu chạy đứng đầu từ dưới đếm lên, vậy thì cũng tốt lắm nhỉ!"

Lục Xuyên hơi ngẩn ra, thuận theo hướng ngón tay cậu chỉ quay đầu, nhìn thấy Sở Sở đứng ở một bên khán đài, xung quanh là một đám các em gái lớp dưới cỗ vũ hò hét tên anh, cô đứng giữa một đám người, trầm mặc nhìn anh.

Lục Xuyên dừng bước, sửng sốt mấy giây, sau đó...

Khóe miệng anh cong lên, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, một nông một sâu, hướng về phía Sở Sở xấu hổ cười một cái.

Vẫn là không nỡ với lão tử, vẫn đến xem, ông đây biết cô chỉ mạnh miệng mà thôi.

Nhìn cái người kia không cần mặt mũi đang nở một nụ cười bỉ ổi, một ổ khí nóng trong lòng Sở Sở trong khoảnh khắc tan thành mây khói, cô cũng lung lay bình nước khoáng trong tay lên, âm thanh không lớn, nhưng vẫn ra sức kêu: "Lục, cậu...cố lên!"

"Được!" Lục Xuyên hô lên hơn mười phần sức lực, phân nửa khán đài đều nghe thấy.

Anh tăng nhanh tốc độ, hướng về phía đối thủ trước mặt tiến lên.

https://thuviensach.vn

Chỉ qua hai vòng, anh đã vượt lên bảy tám đối thủ, bạn học toàn trường ai nấy đều muốn sôi trào.

"A!! Xuyên ca phát huy sức lực."

"Mình đã nói rồi! Xuyên ca vĩnh viễn luôn là trâu bò cố chấp nhất mà!"

"Mạnh mẽ quá đi mất."

Lục Xuyên liên tục cao siêu vượt qua hai vòng với ưu thế tuyệt đối, dẫn đầu xông về vị trí đích đến.

Dây ruy băng màu trong nháy mắt đã đứt đôi, toàn trường reo hò sôi trào, kéo dài một hồi không dứt.

Ngay cả Sở Sở cũng không nhịn được mà dâng lên sôi trào cùng nhiệt huyết.

Thiếu niên trước mắt ương ngạnh dương dương tự đắc, bị các bạn học hưng phấn vây xung quanh, toàn thân phảng phất như đang phát sáng.

Không thiếu các bạn nữ sinh đã cầm sẵn đồ uống ngọt hay nước khoáng, bảy tay tám tay đưa tới cho Lục Xuyên, Lục Xuyên hướng các bạn lịch sự nói cảm ơn, nhưng không nhận lấy bất kỳ bình nước nào.

Ánh mắt anh từ trong đám người quét quanh một vòng, sau đó ngay lập tức khóa chặt vào Sở Sở đang trầm mặc đứng dưới tán cây, cất bước đi về phía cô.

Anh vừa tới gần cô, Sở Sở ngay lập tức cảm nhận được một luồng sức nóng đánh tới, đây là nguồn nhiệt lượng đến từ trên người anh, phảng phất mùi lúa mạch thổi từ trong gió hè.

https://thuviensach.vn

"Anh đây nhìn mãnh không hả?"Anh cứ như đang tranh công mà hỏi cô.

Sở Sở không biết nên trả lời anh như thế nào, chữ "mãnh" này, cô bất quá không thể nói ra khỏi miệng, đành phải bất đắc dĩ gật nhẹ đầu một cái.

Lục Xuyên chỉ vào cái chai nước khoáng trong tay cô, biết rõ còn cố tình hỏi: "Cho ai?"

Sở Sở dời ánh mắt đi nơi khác: "Không cho...ai cả."

Ý cười trên mặt Lục Xuyên ngày càng sâu, trực tiếp giành lấy chai nước khoáng từ trong tay cô, xoay nắp chai một vòng, ngửa đầu thô lỗ uống.

Sở Sở ngước mắt, nhìn thấy anh một đầu đầy mồ hôi, sắc mặt ửng đỏ, lúc ngửa đầu, cái hầu kết ngay giữa cổ thon dài nhấp nhô.

Cực kì....gợi cảm.

Chai nước kia, anh uống đến mức một mặt sung sướng, đến cuối cùng không uống nữa mà trực tiếp đổ xuống trên đầu mình khuynh đảo, ào ào ào ào, làm toàn bộ đầu đều ướt át, giọt nước dọc theo từ trên mái tóc rối tung chảy xuống trán rồi nhỏ xuống, thuận theo làn da màu lúa mạch của anh trôi đi.

"Quá sảng khoái!" anh gần như phát tiếng gầm nhẹ, da đầu run lên, giống như một con dã thú mới chiến đấu trong vũng nước, toàn thân toát ra hương vị hormone nam tính mạnh mẽ.

Tim Sở Sở hung hăng run rẩy không chịu nổi.

Luồng hương vị mùa hè trên người anh, cô không hề có chút bài xích nào, thậm chí...

https://thuviensach.vn

Cô kìm lòng không được nghĩ bậy, xê dịch bước chân hướng về phía anh, dựa vào gần anh một chút, từ trong túi xách lấy ra một cái khăn tay, giúp anh lau đi nước trên mặt, có điều vừa mới vươn tay, một đám nam sinh sau lưng vô cùng náo nhiệt ồn ào chạy tới, bắt lấy Lục Xuyên kéo đi.

"Xuyên ca, ban đêm đi đâu happy đây?"(*)

(*) happy trong nguyên tác nhá

"Chúc mừng quán quân đấy nha!"

Tay Sở Sở cầm lấy khăn tay lập tức rụt lại trở về, nhìn qua Lục Xuyên bị các bạn nam vây quanh kéo đi, một mình cô đứng dưới tán cây, trong lòng có một chút mất mác nho nhỏ.

Thế giới của Lục Xuyên không hề thiếu sự náo nhiệt, còn cô thì đã quen làm bạn với cô đơn.

Sở Sở cầm lấy khăn tay bỏ lại vào trong túi xách, cúi đầu chuẩn bị rời đi, thì đúng lúc này Lục Xuyên lại chạy trở về, kéo cổ tay Sở Sở.

Sở Sở không kịp chuẩn bị bị anh vội vàng kéo một cái làm cho lảo đảo, suýt chút nữa đã ngã sấp xuống.

Lục Xuyên ổn định lại thân thể của cô, nói: "Đi, đi uống trà sữa!"

"Trà sữa?"

Lục Xuyên vô cùng tự nhiên một bên nắm chặt cả người Sở Sở, một bên cùng một đám nam sinh đi về phía tiệm trà sữa bên ngoài trường học.

Trên đường đi không ít nữ sinh nhìn Sở Sở bằng ánh mắt hâm mộ, cô cúi đầu xuống không dám nhìn mấy người đó, trái tim cuồng loạn nhảy lên, mặc cho Lục Xuyên tự kéo cô đi về tiệm trà sữa.

https://thuviensach.vn

"Uống gì?" Bên quầy order, Lục Xuyên hỏi cô.

"Gì...cũng được."

"Hai ly trà sữa nguyên vị(*), một ly thêm đá, một ly đun nóng." Anh nói với nhân viên bán hàng, quay qua nói với đám nam sinh: "Các cậu muốn uống gì thì tự gọi, tôi mặc kệ các cậu."

(Theo mình là trà sữa truyền thống ấy)

Trình Vũ Trạch cười rạng rỡ nhìn anh: "Cậu cứ cùng chị dâu nhỏ trò chuyện vui vẻ đi.

"Cậu đừng có...nói bậy, mình không phải..."

Sở Sở còn chưa nói xong, Lục Xuyên đã kéo cô đi tới một cái bàn hai người nằm trong một góc hẻo lánh yên lặng bên cạnh, lẩm bẩm nới: "Nói còn không rõ, hấp tấp giải thích cái gì."

Phục vụ đem trà sữa tới, đặt trên bàn.

"Đền tội."

"Sao?"

Đầu ngón tay thon dài của Lục Xuyên cầm lấy cái ly trà sữa nóng đẩy tới trước mặt Sở Sở: "Vừa rồi, trong phòng học, tôi có hơi lớn tiếng."

Anh chột dạ liếc nhìn Sở Sở, nói: "Không nên rống lớn với cậu, vừa rời khỏi phòng học tôi đã hối hận."

Sở Sở ngậm ống hút, nhấp từng ngụm nhỏ, không nói một tiếng nào.

Anh che lấy ngực trái của mình, nghiêm túc nói: "Thực sự rất hối hận."

https://thuviensach.vn

Mặt Sở Sở đỏ hồng, nhưng vẫn không nói lời nào.

Anh xê dịch cái ghế về phía cô, ôn nhu nói: "Tha thứ cho tôi rồi hả?"

"Uống xong cốc trà sữa đó." Sở Sở đỏ mặt nói: "Sẽ...tha thứ...cho cậu."

Khóe miệng Lục Xuyên giương lên, lộ ra cái lúm đồng tiền nhỏ, nhàn nhạt nhưng rất sâu.

Mười giây sau, anh đã tu xong cả ly trà sữa, một giọt cũng không dư lại, ngay cả mấy cục đá cũng nhai lấy.

Anh sảng khoái đem cái ly đặt tới trước Sở Sở: "Chính cậu đã nói thì không cho phép đổi ý, chúng ta xem như trước mắt đã hòa..."

Đột nhiên, toàn bộ câu chữ đều bị ngăn ở yết hầu, con mắt trợn to, con ngươi đột nhiên rụt lại, nốt ruồi bên dưới mí mắt trái bởi vì cơ bắp run rẩy căng cứng, cũng run rẩy theo.

Sở Sở cầm khăn tay, nhẹ nhàng lau đi vết trà sữa còn lưu lại khóe miệng anh.

Ánh mắt của cô rất ôn nhu, hô hấp nhỏ nhẹ phả trên mặt anh, tựa như một trận gió hè phất qua, không để lại dấu vết.

Tác giả có lời muốn nói:

Sở Sở: tha thứ cho cậu (cao lãnh)

Lục Xuyên: QAQ ôm ôm

Sở Sở: Ôm (cao lãnh)

Lời editor:

https://thuviensach.vn

Huhu, bạn học Sở cũng biết thả thính kìa. QAQ

À, mình hay có thói quen sẽ chia sẽ một số suy nghĩ hay tâm sự phía dưới mỗi bài viết, nếu bạn nào không thích đọc thì cứ qua bên Wordpress đọc nha, bên wp của mình sẽ chỉ có truyện không thôi nên đọc không có gián đoạn gì đâu nà.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đến sân thượng

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sau khi tan học, tốp ba tốp năm các bạn học ào ra cổng trường, hưng phấn thảo luận đủ loại chuyện về đại hội thể thao ngày hôm nay.

Kiều Sâm mặc áo thể thao, mang túi quai chéo, kéo dài bước chân biếng nhác, cà lơ phất phơ bước đi trên đường cái.

Thân ảnh của cậu dưới ánh trời chiều dát lên một tầng vàng chói.

Vừa mới kết thúc nhảy xa, có mấy nữ sinh muốn đưa nước cho cậu, Kiều Sâm cũng không thèm nhìn một cái, đương nhiên trong đó có cả Thời Hiểu.

Thời Hiểu chạy hai ba bước mới đuổi kịp Kiều Sâm: "Xế chiều hôm nay cậu thi nhảy xa, rất lợi hại."

Kiều Sâm nhàn nhạt lườm cô một cái, dời ánh mắt mặc kệ cô.

"Kiều Sâm, một lát nữa cậu định đi đâu?"

"Liên quan gì đến cậu"

Kiều Sâm nói xong tăng nhanh bước chân, Thời Hiểu chỉ có thể chạy chậm trên đường mới có thể đuổi tới trước mặt cậu.

https://thuviensach.vn

Lại đi thêm mười mấy mét, Kiều Sâm rốt cục không kiên nhẫn dừng bước: " Cuối cùng thì cậu muốn gì?"

"Mình chỉ là..." Thời Hiểu từ sau lưng đem chai nước khoáng ra đưa cho cậu.

"Từ nãy đến giờ, cậu một ngụm nước cũng chưa uống, mà thời tiết bây giờ rất nóng, sau khi vận động mạnh xong, nhất định phải bổ sung đủ nước mới được..."

Kiều Sâm liếc mắt, lúc Thời Hiểu miên man lải nhải nói một tràng phổ cập kiến thức về vận dộng, cậu trực tiếp đoạt ấy chai nước khoáng trong tay cô, ngửa đầu thô lỗ uống, rất nhanh toàn bộ nước trong chai đã bị cậu uống hết sạch.

Nước từ khóe miệng cậu tràn ra ngoài, chảy xuống cổ, trôi tuột vào trong áo.

Nhìn qua, vô cùng gợi cảm.

Uống xong nguyên một chai nước khoáng, Kiều Sâm cầm chai nước không, lung lay ngay trước mặt Thời Hiểu, sau đó tiện tay quăng đi, chai nước lăn vài vòng, nằm lăn lóc ngay bên vệ đường.

"Uống xong rồi, cậu cũng lăn được rồi đấy." Thanh âm của cậu mang theo từng tia lạnh lẽo, mặt không biểu tình xoay người rời đi.

Thời Hiểu chạy tới cúi người nhặt chai nước lên, ném vào thùng rác.

Kiều Sâm liếc mắt xem thường, xoay người rời đi.

"Sâm ca."

Có người đàn ông kêu tên Kiều Sâm một tiếng.

https://thuviensach.vn

Thời Hiểu nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy ở một vườn hoa cách đó không xa có mấy người đàn ông đi tới, xăm người, nhuộm tóc, vừa nhìn là biết không giống như những người đứng đắn gì, đương nhiên càng không phải là học sinh trong trường.

"Ừm." Kiều Sâm đi về phía bọn họ.

"Đêm nay chơi chỗ nào?"

"Vẫn ở chỗ cũ."

"Em gái xinh đẹp này, là ai vậy?" Một tên tóc vàng ánh mắt hèn mọn đánh giá Thời Hiểu một chút, hoi Kiều Sâm: "Bạn gái của Sâm ca?"

"Không phải."Kiều Sâm lạnh lùng nói.

Tóc vàng nhíu mày, cười một mặt xấu xa hỏi Thời Hiểu: "Em gái, có bạn trai chưa hả?"

Thời Hiểu sợ hãi lùi về sau, lắc đầu.

"Vậy thì tốt, cùng với mấy anh trai này đi đến quán bar chơi thôi." Tóc vàng nói xong tiến lên một bước, muốn kéo cổ tay Thời Hiểu.

Kiều Sâm đi tới, ngăn trước mặt tóc vàng, trầm giọng nói: "Cậu ấy không đi."

Thời Hiểu cực kì sợ, vô thức đứng trốn phía sau lưng Kiều Sâm.

"Sâm ca, cái này không có ý gì cả, nhưng cô ta cũng không phải bạn gái của anh, mọi người chỉ muốn chơi đùa với nhau thôi mà."

"Cậu ấy không muốn đi."

https://thuviensach.vn

Tóc vàng khá tức giận khi thấy Kiều Sâm ngang ngược ngăn cản, nhìn về phía Thời Hiểu, hỏi: "Em gái, có muốn cùng bọn này đi chơi không?"

"Tôi..."

Kiều Sâm quay đầu, trừng mắt uy hiếp cô một chút.

Thời Hiểu nghe lời lắc đầu: "Tôi không đi."

Cô giật giật góc áo Kiều Sâm, nơm nớp lo sợ hỏi: "Kiều Sâm, cậu cũng đừng đi, có được không?"

Tiếng nói run rẩy, mang theo vài phần khẩn cầu đáng thương.

"A, cô em gái này, còn muốn quản Sâm ca?" Mấy tên đàn ông sau lưng Kiều Sâm nở nụ cười.

Kiều Sâm thầm mắng một câu, nói với bọn người kia: "Mấy ngươi chờ tôi."

Nói xong cậu kéo lấy ống tay áo Thời Hiểu, sít sao cầm chặt cánh tay trắng nõn của cô, một đường vừa lôi vừa túm, đưa cô đi về phía trường học.

Bước chân Kiều Sâm rất dài, Thời Hiểu hơi không theo kịp, đi đến mức lảo đảo.

Lúc Kiều Sâm ngừng lại, cả người cô đều nhào vào trên người cậu.

Cô vội vàng lùi về sau mấy bước, sắc mặt bất giác ửng đỏ.

"Sau bảy giờ không được phép ra khỏi cửa trường."

"Chao ôi."

Nhìn bóng lưng Kiều Sâm, Thời Hiểu hơi không rõ có chuyện gì, cô dừng lại một chút, vẫn là kiên nhẫn đuổi theo cậu: "Kiều Sâm, bọn họ là

https://thuviensach.vn

bạn tốt của cậu sao?"

"Cũng không tính như vậy." Kiều Sâm nói: "Chỉ là chơi với nhau mà thôi."

Kiều Sâm quay đầu, khinh miệt nhìn Thời Hiểu một cá: "Tôi không chơi với bọn họ, thì chơi với ai, với cậu sao?"

Giọng nói Thời Hiểu đình trệ: "Mình..."

Kiều Sâm cười lạnh một tiếng, quay lưng đi về phía cổng trường: "Đừng có đi theo tôi nữa, nếu không tôi đánh cậu đấy."

Thời Hiểu vẫn còn muốn đi theo cậu, cậu xoay người lại, làm bộ hướng nắm đấm xông về phía Thời Hiểu, hung tợn nói: "Ông đây sẽ đánh người thật!"

Thời Hiểu sợ hãi ôm lấy đầu.

Kiều Sâm buông nắm đấm xuống, đẩy bả vai nhỏ bé yếu ớt của cô: "Mau về đi, đừng có đi theo."

Nhìn bóng lưng đang dần xa của cậu, dưới ánh trời chiều, cô đơn không chút sinh khí.

Thời Hiểu không biết dũng khí xuất hiện từ đâu, hô lớn: "Kiều Sâm, mình đi chơi với cậu, được không?"

Hô xong, cô há miệng thở dốc, nhịp tim không thể kìm chế được.

Tay Kiều Sâm mò mò vào trong túi quần, hơi dừng bước mấy giây.

Một trận gió lớn thổi qua, cuốn lên vài phiến lá khô vàng.

Thời Hiểu đột nhiên đỏ mắt.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm rốt cục vẫn cất bước rời đi, quyết tuyệt, không quay đầu lại nhìn.

....

Ban đêm, Sở Sở từ phòng tự học buổi tối quay trở về phòng ngủ ký túc xá, nhìn thấy một mình Thời Hiểu ngồi trên giường ngẩn người, ngay cả giờ tự học cũng không lên lớp.

Sở Sở đặt cái túi xách xuống cái bàn của mình, cầm lấy ly nước uống một gụm, chỉ nghe Thời Hiểu nói: "Sở Sở, Kiều Sâm là anh trai của cậu sao?"

Chuyện này đã không còn là bí mật, bạn học trong lớp truyền nhau, chuyện nhà bọn họ từng được báo chí đưa tin, không dấu giếm càng không gạt được.

Sở Sở gật nhẹ đầu.

"Sở Sở, Kiều Sâm chỉnh cậu đến như vậy, cậu chắc là hận cậu ấy muốn chết nhỉ."

Sở Sở lại rót thêm một ly nước cho mình, thì thào nói: "Không hận."

Không hận nổi, bởi vì cậu ấy không phải cố ý.

Cậu ấy chỉ là...rất khổ sở.

"Sở Sở, hôm nay mình nhìn thấy Kiều Sâm ở chung một chỗ với một đám xã hội đen."

"Xã hội đen?"

Thời Hiểu gật gật đầu, vẻ mặt lo láng: "Dáng vẻ mấy tên đó rất lưu manh, nhìn qua không phải là người tốt, bọn họ còn muốn đi đến quan bar,

https://thuviensach.vn

mình sợ Kiều Sâm theo bọn họ đi gây chuyện."

Sở Sở do dự rất lâu, rốt cục cầm điện thoại đi ra ban công, gọi điện thoại cho Kiều Ngôn Thương.

Đêm đó là một đêm dài, Sở Sở nhận được điện thoại của Sở Vân Tụ, cô nắm chặt điện thoại, mặc thêm đồ lên ra khỏi ký túc, đứng trên hành lang nghe máy.

Sở Vân Tụ nói cho cô, Kiều Ngôn Thương đưa Kiều Sâm từ quán bar trở về, hai cha con bộc phát cãi nhau một trận lớn, Kiều Ngôn Thương đánh đứa con trai phản nghịch của mình một trận. Bây giờ Kiều Sâm đã đạp cửa rời nhà đi.

Sở Sở nhíu nhíu lông mày, có chút hối hận vì đem chuyện nói nói cho người lớn trong nhà. Vốn hy vọng Kiều Ngôn Thương và Kiều Sâm sẽ thoải mái nói chuyện với nhau, nhưng ông đối xử với Kiều Sâm không đánh thì mắng, tính tình Kiều Sâm lại dữ dằn, cứng đối cứng, lưỡng bại câu thương.(*)

(*) cả hai bên đều chịu thiệt, đều cùng bị tổn thương.

Âm thanh Sở Vân Tụ nghiêm túc: "Về sau nếu có chuyện như vậy xảy ra, con đừng có nhúng tay vào."

Sở Sở trầm mặc không trả lời, mũi chân di di vòng tròn trên mặt đất.

Sở Vân Tụ tiếp tục nói: "Con cho rằng tên nghịch tử đó sẽ nhớ ân tình của con sao, con có biết ban nãy nó đã nói hai mẹ con chúng ta cái dạng người xấu xa gì đó, quá sức khó nghe."

"Khó nghe, thì mẹ....đừng nghe là được." Sở Sở khó khăn phản kích bà.

https://thuviensach.vn

"Con coi nó là anh trai, nó có xem con là em gái sao?" Sở Vân Tụ hừ lạnh một tiếng: "Đừng có ở đó mặt nóng dán mông lạnh nữa"

Sở Sở không thể nói được gì.

Sở Sở cúp điện thoại, trong ngực cảm giác thật khó chịu.

Cô không muốn tranh cái gì của Kiều Sâm cả, cô làm chuyện gì, cũng cảm thấy hổ thẹn với anh ấy.

Rạng sáng ngày thứ hai, Kiều Sâm tới phòng học, vừa vào đến cửa đã nghiêm nghị liếc nhìn Sở Sở.

Sở Sở đang đọc thơ từ sáng sớm, nhìn thấy cậu hùng hùng hổ hổ đi về phía mình, cô theo bản năng lùi về sau.

"Cô đi ra cho tôi."

Cậu vô cùng không khí phách rống cô một tiếng, quay người rời khỏi phòng học, tiện thể phẫn uất đá mạnh cái cửa phòng học.

Sở Sở cơ hồ theo bản năng xoay người nhìn vào vị trí của Lục Xuyên, trống rỗng, anh vẫn chưa tới trường học.

Lương Thiên ngồi cùng bàn kéo kéo Sở Sở: "Nếu không thì đừng đi, cậu cứ ngây ngốc ở phòng học, mình không tin, trong phòng học cậu ta có thể làm được gì."

Nhưng Sở Sở do dự mấy giây, vẫn đi theo Kiều Sâm ra khỏi phòng học.

Trên hành lang, Sở Sở đuổi kịp Kiều Sâm: "Chú Kiều...lại đánh cậu?"

Kiều Sâm quay đầu lạnh lùng dò xét nhìn cô, trào phúng trả lời: "Đúng vậy đó, bây giờ cô cao hứng chưa, cảm ơn cô ban cho, lão tử bị

https://thuviensach.vn

đánh."

"Tôi không hề cố ý." Sở Sở vụng về giải thích: "Tôi không biết chú Kiều có thể làm như vậy..."

Cô càng sốt ruột, đầu lưỡi càng không thể vuốt thẳng: "Thật sự...xin lỗi."

Cô chỉ là hy vọng Kiều Sâm không cùng đám người xấu xa kia gây chuyện, đi theo bọn họ học thói xấu, cô chỉ muốn chú Kiều quản cậu mà thôi.

Kiều Sâm trừng mắt nhìn cô, ánh mắt tràn đầy hận ý: "Cô nhớ cho kỹ, cô họ Sở, không phải họ Kiều, mẹ nó bớt can thiệp vào chuyện của tôi, nếu không thì cho dù có là Lục Xuyên, cũng không thể bảo vệ được cô đâu."

Kiều Sâm nói xong xoay người rời đi, Sở Sở gắt gao cắn chặt môi dưới, vào lúc cậu chuyển sang rẻ vào hành lang, đột nhiên gọi cậu lại, gian nan nói ra: "Cậu cho rằng...tôi muốn....muốn được gọi là Kiều Sở sao?"

Bước chân Kiều Sâm dừng lại, cậu chưa từng nghe thấy âm thanh Sở Sở run rẩy mà kiềm chế lúc nói chuyện như thế này.

"Thế nhưng tôi có thể được chọn lựa sao?" Cô đi qua, run rẩy bắt lấy ống tay áo của Kiều Sâm, kích động nói ra: "Kiều, cậu...nói cho tôi, tôi có thể chọn sao?"

Tim Kiều Sâm run run, cậu nhắm mặt lại, hít sâu.

"Cho dù có cố ý hay không..."

Một giây sau, cậu dùng sức hất tay Sở Sở ra, cắn răng trừng mắt nhìn cô, gằn từng chữ nói: "Mặc kệ cô có cố ý hay không, tôi cũng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho cô, vĩnh viễn sẽ không."

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm rời đi, Sở Sở dựa lưng vào vách tường, miệng mở lớn hô hấp vô cùng khó khăn, thiếu dưỡng khí, thân thể cô co lại không nhịn được run rẩy, co lại một khối nhỏ.

Sở Sở, cô không giết bác gái, nhưng bác gái lại vì cô mà chết.

Cô sinh ra, vốn đã là có tội.

Góc của hành lanh, Lục Xuyên dựa lưng vào tường, một tay cầm bóng rổ, một tay khác tháo xuống tai nghe đang đeo trên tai.

Anh nghiêng mặt qua, ngước mắt nhìn Sở Sở đang đau khổ dựa lưng vào tường, lặng yên trong chốc lát.

Không nói gì, anh cất bước, xoay người rời đi.

Buổi sáng đại hội thể thao vừa mới bắt đầu, Kiều Sâm cùng mấy người anh em ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Lục Xuyên đứng một bên hành lang, một tay mò vào trong tú quần, nghiên người sang, lạnh lùng nhàn nhạt nhìn về phía cậu.

"Kiều Sâm, đến sân thượng."

Anh nói xong, đi sượt qua người cậu.

Lời edior:

Thật sự rất thương Sở Sở, một cô gái nhỏ tự bế, nay lại còn mang trong mình nổi đau vì nghĩ rằng sự có mặt của bản thân đã gây cái chết cho người thân của người mà cô yêu quý.

Oahhhh. Cuối cùng cũng xong, phúc lợi ngày lễ rồi nè.

https://thuviensach.vn

Chương sau chính thức set pass nhé mọi người.

Gợi ý pass chương 15: Tài khoản Weibo mà Lục Xuyên đã đăng ký để follow Sở Sở. Pass là 1 dãy chữ gồm 12 ký tự

(Không viết hoa các ký tự, không có dấu cách.)

Mọi người đọc chương 15 bên Wordpress nhé, khi nào có chương 15 mình sẽ đăng thông báo lên Wattpad để cả nhà nhận được.

Huhu. Mọi người ơi. Mọi người thắc mắc về pass thì hãy ib mình qua acc face đã được đính link ở tường acc Wattpad rồi đấy ạ. Mình đã thông báo sẽ không giải đáp bất cứ gì về pass trên phần bình luận rồi ạ. Thông cảm cho mình nha.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Không đánh nhau

Min đã update chương 15 lên trên Wordpress rồi nhé mọi người.

Worpress của nhà Min: https://minchubs.wordpress.com/

Spoil chút chương sau sẽ có cảnh ôm công túa nha quý zị, cảnh lãng mạn luôn đó.

Link chương 15: https://minchubs.wordpress.com/2019/05/02/chuong-15-khong-danh-nhau/

Mọi người ai thắc mắc về pass thì ib cho mình nha.

Chúc cả nhà có một kỳ nghĩ lễ vui vẻ.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tôi đợi cậu

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

"A!"

Các bạn nữ che miệng thét lên chói tai, các nam sinh trước đó đang gào thét liền bỗng dưng im bặt lại.

Kiều Sâm ngã xuống rồi!

Cậu nặng nề ngã xuống trên đường chạy, đầu gối bị ma sát trầy da một mảng, màu đỏ tươi của máu chảy ra.

Kiều Sâm đã không còn một tia sức lực nào, thân thể mệt lả đi, giờ phút này cậu nhìn thấy cái gì cũng đều là trời đất quay cuồng, chỉ muốn nhắm mắt lại nằm trên mặt đất ngủ một giấc thật ngon.

Lục Xuyên vượt qua cậu. Hướng về điểm cuối cùng chạy tới, cách biểu tượng dây ruy băng màu kia ngày càng gần, thế nhưng bước chân đang chạy của anh lại ngày càng chậm dần.

Không có đối thủ mạnh mẽ, thì đột nhiên cảm thấy, trò chơi này dường như đã mất đi niềm vui và hứng thú của nó.

Lục Xuyên dừng lại, quay đầu, nhìn thấy Kiều Sâm cách mình không xa, đang một chân quỳ trên mặt đất, cắn răng, tựa hồ như đang giãy dụa cố gắng hết sức muốn đứng lên.

https://thuviensach.vn

Tiếng reo hò hét của các bạn học bỗng dưng im bặt trong nháy mắt, cả đám cùng một biểu cảm không rõ ràng cho lắm, nhìn chằm chằm vào hiện trường bên dưới đang phát sinh một màn kịch bản trước mắt.

Lục Xuyên dừng lại! Rõ ràng chiến thắng nằm ngay trong tầm mắt, thậm chí anh còn có thể phá vỡ kỉ lục chạy 5000m của trường học từ trước đến nay ở thành tích tốt nhất, thế nhưng anh lại dừng lại!

"Kiều Sâm!" Lục Xuyên rống lên từ cuống họng: "Mày có làm được hay không? Đừng làm tao tụt hứng!"

Kiều Sâm nghe vậy liền ngẩng đầu, nhìn vào Lục Xuyên đang đứng trước vạch đích ở phía xa.

Trong ánh mắt của Kiều Sâm, là một luồng khí nóng không muốn chịu thua, mà đôi mắt của Lục Xuyên từ đầu đến cuối đều là hời hợt và lạnh nhạt, anh đứng ở đấy, đẹp đẽ thanh cao, vân đạm phong khinh(*) nhìn cậu.

(*)chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

"Ông đây...ông đây không cần mày thương hại!" Kiều Sâm quỳ một chân xuống đất, miễn cưỡng chống đỡ thân thể.

Lục Xuyên đi đến trước mặt cậu, lạnh lùng nói: "Không rãnh sức lực mà đi thương hại mày, mau đứng dậy đi, đừng có giống như đàn bà con gái vậy."

Kiều Sâm cắn răng, hai chân run rẩy đến lợi hại, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể đứng dậy nổi. Cậu quay đầu, các vận động viên cấp quốc gia đã bắt đầu tăng tốc, cách điểm cuối cùng còn không tới hơn trăm mét.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm rống lên một tiếng với Lục Xuyên: "Con mẹ nó mày đừng đứng đần chỗ này làm cái gì, chạy mau đi."

"Ồ, không so tài với tao nữa?"

Kiều Sâm gấp gáp: "So cái rắm, mày cứ lề mề, lớp chúng ta sẽ không lấy được vị trí quán quân đấy."

Khóe miệng Lục Xuyên giương lên một ý cười vui vẻ, anh đột nhiên đưa tay ra trước mặt Kiều Sâm.

Kiều Sâm hơi sững sờ, không rõ ràng cho lắm mà nhìn anh: "Mày làm cái cọng lông gì vậy?"

Lục Xuyên nói: "Mày mà giả vờ làm cô gái nhỏ, lớp chúng ta sẽ thua trận chung kết này."

Bạn học toàn trường đều an tĩnh lại, bọn họ đều biết rõ ân oán của Lục Xuyên và Kiều Sâm, một trái tim căng như dây cung, khó tin nhìn về phía hai người họ.

Các vận động viên khối 11 đang một trước một sau chạy tới, cách bọn họ càng ngày càng gần, mắt nhìn thấy sắp vượt qua hai người bọn họ, Kiều Sâm cắn răng, bật lên nắm chặt tay Lục Xuyên, cánh tay Lục Xuyên bỗng nhiên nhấc lên, kéo cậu từ trên đường nhựa đứng dậy.

"Ông đây chạy không nổi nữa rồi."

"Có chết thì cũng cố mà chạy cho tao."

Lục Xuyên nói xong nhân lúc bất ngờ, trực tiếp nhấc Kiều Sâm bế lên!

Toàn trường chấn động kinh hoàng.

Ngay cả chủ nhiệm lớp hai, lúc này cũng đang hóa đá ngay tại chỗ.

https://thuviensach.vn

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!"

"Ôm công chưa của tui kìa mẹ ơi!"

"Móa! Lục Xuyên mười phần công khí!"

"Mù mắt tao rồi!"

"Mẹ nó đừng hỏi lý do vì sao mình đang nằm rạp trên mặt đất xem so tài."

...

Sở Sở há to miệng, kính trên mặt dường như muốn rớt xuống đất, cô trơ mắt nhìn Lục Xuyên ở mười mét cuối cùng trên đường chạy, dùng kiểu ôm công chúa ôm người anh trai ruột Kiều Sâm đang xù lông của cô, chạy về phía điểm cuối cùng.

Ngay lúc hai người xông pha về điểm cuối trong chớp mắt kia, tiếng hoan hô đinh tai nhức óc đến mức mười dặm cũng có thể nghe thấy được.

Kiều Sâm cả một đường chạy đều dùng nắm đấm đánh đấm vào ngực Lục Xuyên, giãy dụa, gào khóc gọi.

"Mày thả ông xuống! Lục Xuyên, tao đánh mày! Tao đánh chết mày đấy!"

"Mày không buống ông đây xuống! Ông đây đánh chết mày!"

(Beta: Cười muốn đẻ :vv)

Lục Xuyên một đường vừa chạy vừa cười, sau khi xông đến điểm cuối, trực tiếp ném Kiều Sâm lên mặt đất một cái, cười đến mức con mẹ nó đau muốn sốc hông anh rồi.

https://thuviensach.vn

Các bạn lớp hai toàn bộ đều chạy lên tụ lai, vây quanh hai quán quân, hò hét reo gào.

Ánh mắt Lục Xuyên đảo qua đám người, khóa chặt lên người đang đứng ở một khán đài, cách xa đám người nhốn nháo, anh nhìn Sở Sở nở một nụ cười xấu xa, sau đó nhấc tay lên, ngón trỏ cùng ngón cái dựng lên nhắm vào tim cô.

Sở Sở không kìm lòng được giương cao khóe môi, tim đập rộn lên.

Nhiều năm về sau, cô hồi tưởng lại trận đấu rầm rộ kia, không nhịn được run rẩy trong lòng, đó là những năm tháng thanh xuân thuộc về hai người bọn họ, mở ra lòng nhiệt huyết và sự sùng bái của họ, vào những năm tháng dài dằng dặc sau này, mỗi lần nhớ lại, đều cảm thấy vẫn rung động lòng người như cũ.

Người thiếu niên khuếch ra ương ngạnh đấy, là bạn cô, cùng cô đi qua những năm tháng tốt đẹp nhất của thời thanh xuân, cũng là người bạn đời của cô, đi hết lộ trình quãng đời còn lại sau này.

Trong trận đấu đại hội thể thao năm nay của lớp hai, không còn nghi ngờ gì nữa Lục Xuyên chính là sự tồn tại bắt mắt nhất, thu hoạch mấy giải nhất của nhiều hạng mục, thêm vào đó ở trận chung kết chạy cự ly dài 5000m, thời khắc Lục Xuyên và Kiều Sâm cùng nhau vượt qua đường đua đã toát ra ôn nhu nồng đậm: "Bạn học thân thiết", lớp hai còn thu về được danh hiệu đoàn kết lớp vô cùng vinh dự.

Một đoạn video "Hữu ái" ghi lại quá trình Lục Xuyên ôm Kiều Sâm chạy về vạch đích, đã nằm trên dễn đàn gần nửa tháng, trở thành chủ đề hot nhất đứng đầu mùa đại hội thể thao lần này.

Gần nửa tháng đó, cả người Kiều Sâm đều toát ra sự u ám, thường xuyên dùng một đôi mắt đen lén lút nhìn chằm chằm vào Lục Xuyên, cho

https://thuviensach.vn

đến khi Lục Xuyên quay đầu lại nhìn, thì khó chịu dời ánh mắt đi, nhìn vô cùng ngột ngạt.

Quy tắc trong chạy cự ly dài là ai đáp đích trước sẽ trở thành quán quân, Lục Xuyên ôm Kiều Sâm ném tới đích cuối cùng, chạm vào vạch đích trước nhất chính là cái mông của Kiều Sâm, vậy nên quán quân lần này vẫn mang tên của Kiều Sâm.

Nhưng Kiều Sâm nửa điểm cũng không cao hứng nổi, bởi vì cho dù cậu cầm cup quán quân, nhưng trong lòng mọi người, người thắng cuộc vẫn duy nhất một mình Lục Xuyên.

Ai mẹ nó đoán được thời khắc cuối cùng Lục Xuyên kia lại nổi điên lên.

Cup quán quân này, Kiều Sâm đưa cho Lục Xuyên, còn nghiến răng nghiến lợi vô cùng không phục nói cho anh biết, đã đáp ứng mày, ông đây nhất định sẽ làm được.

Cậu sẽ không giao du với cái đám người lêu lỏng bên ngoài trường nữa.

"Lục Xuyên, chờ chân ông đây tốt lên, chúng ta so tiếp."

Rất nhiều năm sau này, phóng viên đi vào trong nhà của giáo sư Lục, trong thư phòng có một cái giá đỡ, trưng bày các huy chương và cup mà những năm qua giáo sư Lục Xuyên giành lấy được trong khoa nghiên cứu viện sĩ, trâu bò nhất còn có cả giải thưởng biểu tượng cao nhất của giới khoa học Einstein.(*)

(*) giải Nobel.

Lục phu nhân đứng ra giới thiệu từng thành quả mà giáo sư Lục giành được, tới khi phóng viên hỏi đến một cái cup nhỏ tầm thường vô danh ở

https://thuviensach.vn

trong một góc hẻo lánh, ánh mắt Lục phu nhân đột nhiên trở nên nhu hòa.

Cô không kìm chế được ý cười hiện lên trên mặt, nói với phóng viên, đây là chiếc cup thuộc về tôi và tiên sinh của tôi, là hồi ức trân quý nhất cuộc đời này.

...

Đại hội thể thao năm này cuối cùng cũng khép lại một cách vô cùng hoàn mỹ, vì thời gian của học sinh khối 12 vô cùng có hạn, sau khi chấm dứt hoàn mỹ, tiếp theo đó, bọ họ chân chính bước lên một ngọn núi đao biển thật sự.

Thành tích của Sở Sở không tốt lắm, để được ở trong chủng loại của lớp hai như thế kia, cô càng phải phá lệ thật cố gắng, mỗi ngày đều sẽ ở phòng tự học đến tối đêm, khiến cho một thân thể vô cùng mệt mỏi, mới trở về phòng ngủ.

Chín giờ tối, Sở Sở trở về ký túc xá, sau khi rửa mặt xong xuôi, mười giờ, cô cầm quyển sách tiếng anh trèo lên giường, chuẩn bị ôn tập lại từ đơn một lần nữa.

Đúng lúc này, chuông di động vang lên, là một tin nhắn đầu số điện thoại xa lạ

"Thở lớn này!"

Không cần nghĩ cũng biết ai là người gửi.

Sở Sở cố ý đáp lại: "Cậu là ai?"

"Tôi là Xuyên ca của cậu."

"Có việc gì?"

https://thuviensach.vn

"Mau tới sân thượng trường học đi!"

"Bây giờ?"

"Không thì sao?"

Sở Sở để điện thoại xuống, nhịp tim không nhịn được tăng tốc đập mạnh, cô đang muốn soạn lại tin nhắn quá muộn, lúc này, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, làm cô giật nãy người.

Là Lục Xuyên gọi đến.

Cô nhận điện thoại, giảm thấp âm thanh nói: "Bây giờ rất muộn rồi."

"Muộn cái gì mà muộn, tôi chờ đấy."

Đầu dây bên kia, tựa hồ rất yên tĩnh, xem ra, chỉ có một mình anh.

"Mình không tới."

"Nghi thức khai mạc lần trước cậu nói thế nào, phải đáp ứng tôi một việc, có phải muốn nuốt lời không hả?"

Sở Sở không nghĩ tới nah sẽ đem chuyện này ra nói.

"Nhưng mà cửa lớn ký túc đóng hết rồi."

"Tôi nghe nói, mười giờ rưỡi cấm đi lại vào ban đêm, bây giờ chỉ mới chín giờ năm mươi."

...

Sở Sở do dự một chút, nói: "Trước tiên...nói chuyện gì được không?"

"Kiều Sở, cậu đang sợ cái gì?" giọng điệu của Lục Xuyên bên trong điện thoại mang theo sự chế giễu: "Tôi có thể ở trên sân thượng mà cậu làm

https://thuviensach.vn

chuyện gì sao?"

Sở Sở nhướng mày: "Thật sự rất muộn....mình không đến, cậu...về sớm một chút."

Cô nói xong không đợi Lục Xuyên phản ứng đã cúp máy ngay.

Lục Xuyên không tiếp tục gọi tới, tin nhắn cũng không gửi thêm một cái nào.

Sở Sở cầm lấy quyển sách anh văn tiếp tục ôn tập.

Không đầy một phút, Tiết Đường Đường và Thời Hiểu cũng đã tắm rửa xong, cãi nhau ầm ầm ĩ ĩ tiến vào phòng.

Ánh mắt Sở Sở rơi xuống từng từ đơn trên quyển sách anh văn, nhưng dù làm như thế nào, cũng không thể tập trung sự chú ý.

Trong lòng cô vô cùng loạn.

Cô cầm điện thoại, nhìn thật tỉ mỉ tin nhắn Lục Xuyên đã gửi.

Ước chừng một phút đồng hồ trôi qua, cửa lớn ký túc sắp đóng lại.

Sở Sở âm thầm đưa ra quyết định, nếu như anh gửi thêm cho cô một cái tin nhắn nữa, cô sẽ đi ngay.

Cô cầm điện thoại, dựa vào bên trên cái gối ôm lớn, nhìn chằm chằm màn hình di động, không có một chút động tĩnh nào.

Lại qua thêm năm phút, anh vẫn không gửi thêm bất của tin gì.

Sở Sở phỏng đoán, Lục Xuyên đã rời đi rồi.

Cô cầm lấy quyển sách tiếng anh lên lần nữa, hô hấp thật sâu, bình phục tâm trạng.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, điện thoại "Đinh" lên một tiếng, thân thể Sở Sở run lên, phản ứng kịch liệt đến mức làm cả giường đều muốn run theo.

Tiết Đường Đường tay cầm bàn chải đánh răng một miệng đầy bọt, quya đầu lại kinh ngạc nhìn cô: "Cậu lại trúng gió gì vậy?

Sở Sở tâm ý hoảng loạn nắm chặt điện thoại, trên màn hình lóe lên mấy chữ:

"Thỏ lớn, tôi còn đang đợi cậu đấy."

Lời editor:

Hai đại ca, hai anh chơi trò biểu diễn tình ảm lãng mạn vậy cho ai coi.

Nhìn nhìn Kiều Sâm e thẹn đập ngực Lục Xuyên, tui cười chết.

OIMEOI, tui mới coi thử chương sau....tận .....7000+ chữ đó mấy thím ơi, tui chết mất. Không rõ má Gió Xuân hôm đó sung huyết nên không nhìn chữ hay gì, mà viết ra từng ấy chữ. Kiểu này không phải chia đôi đâu mà là chia 3 đó chời.

Khóc ròng với cái độ dài T_T

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 17.1 : Hôn một cái

Editor: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sở Sở bỏ điện thoại xuống, từ trên giường ngồi phắt dậy, đầu óc trống rỗng hai giây sau đó vội vội vàng vàng xuống giường.

Vốn muốn thay quần áo, nhưng nhìn vào điện thoại, thời gian cách giờ giới nghiêm của ký túc xá vào ban đêm chỉ còn lại năm phút! Thậm chí ngay cả áo ngủ cũng không kịp thay, cầm lên một cái áo khoác dài tùy ý khoác lên trên người.

Thời Hiểu từ bàn đọc sách bên cạnh ngẩng đầu lên nhìn: "Sở Sở, đã trễ thế này, cậu còn muốn đi ra ngoài sao?"

"Có...chút chuyện." Sở Sở ngồi xổm trước của phòng buộc lại dây giày, vội vàng chạy ra ngoài.

Gần tới ngày Trung thu, mặt trăng đang dần dần viên mãn,ánh trăng thanh lãnh, trút xuống đất một mảng sáng trắng sương sương mờ ảo.

Sở Sở một mình đi giữa rừng cây tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng bước chân vội vã của cô, chỉ còn lại những tiếng kêu tiếng gáy của những con côn trùng tới thời kì hoạt động trong bụi cỏ.

Cô kìm chế nỗi lòng xao động cùng bất an, mỗi một đoạn đường đi sẽ dừng lại một chút, sau đó phòng bị nhìn bốn phía xung quanh, cứ như ăn

https://thuviensach.vn

trộm, xác định không có người nào mới tiếp tục bước lên phía trước.

Cửa cuốn ở cuối hành lang thông với lầu dạy học bình thường đều sẽ bị khóa, khi Sở Sở đi đến thì lại phát hiện ra chìa khóa đã bị hư, cô có thể mở cửa ra.

Nhìn xung quanh một chút, sau đó cẩn thận từng li từng tí kéo của cuốn ra, khom người đi vào.

Chung quanh hành lang là một mảnh đen kịt, đèn của lối đi an toàn phát ra ánh sáng màu lục, trong đầu Sở Sở có hơi nhút nhát, lấy điện thoại ra chiếu sáng, tăng nhanh bước chân, chạy một hơi lên đến tầng cao nhất.

Cửa nhỏ của đỉnh lầu dạy học khép hờ, cô ở phía sau cánh của dừng lại, đợi cho nỗi lòng thoáng bình phục, mới đưa tay cầm lên nắm cửa, chậm rãi mở ra.

Dưới bầu trời đêm thâm thúy, ánh trăng tròn buông xuống, một đoàn mây bay tụ lại quanh vầng trăng, bị ánh trăng nhiễm sáng trong suốt.

Dưới ánh trăng, một mình Lục Xuyên lẻ loi trơ trọi đứng trên cao, thân hình thon dài thẳng tắp.

Bên cạnh anh, đốt một sợi quang sáng.

Sở Sở đến gần mới phát hiện ra, sợi quang sáng kia đến từ một ngọn nến nhỏ mà dài.

Ngọn nến cắm thẳng trên một cái bánh kem nho nhỏ, ngọn lửa mấp máy, như là vầng sáng nhất trong bầu trời đêm.

....

Nghe thấy tiếng vang của cửa, Lục Xuyên xoay người nhìn thấy Sở Sở, trong đôi mắt vốn không hề có một chút rung động nào của anh, đột

https://thuviensach.vn

nhiên dâng lên ánh sáng.

"Thỏ lớn!"

Lục Xuyên cầm lấy tay cô giơ giơ lên: "Tôi đã nghĩ cậu sẽ không tới."

Có thể nhìn ra được anh rất kinh ngạc mừng rỡ, khó mà che giấu.

"Vốn dĩ là không đến." Sở Sở nhìn lên ánh mặt trăng trên trời, nói: "Đã muộn như vậy rồi."

"Vẫn đến đấy thôi." Lục Xuyên từ trên đài cao nhảy xuống, cười tươi đi đến bên cạnh cô.

Sở Sở cúi người nhìn về cái bánh bơ gatô nhỏ tròn trịa nằm ở một phía kia, trên bánh gato nhỏ có khắc hình một căn nhà tinh xảo, còn có một cô gái nhỏ mặc váy màu đỏ.

"Hôm nay là sinh nhật của cậu ư?" Cô kinh ngạc quay đầu lại hỏi Lục Xuyên.

Lục Xuyên ngượng ngùng gãi đầu: "Thật ra là ngày mai."

Sở Sở nhìn đồng hồ đeo tay một chút: "Từ giờ đến ngày mai...còn có một giờ."

"Ừm."

Sở Sở rõ ràng, Lục Xuyên bảo cô tới đây, là anh muốn cùng cô đón sinh nhật anh.

Lục Xuyên ngước mắt quan sát Sở Sở, cô mặc một cái váy tay dài màu xanh lam nhạt có chấm tròn, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài sáng màu, tóc dài tùy ý rơi trên bả vai, hơi có chút lộn xộn, nhìn qua có lẽ vừa mới gội đầu xong, còn chưa kịp sấy khô.

https://thuviensach.vn

"Cậu..." anh dè dặt hỏi cô: "Ở lại?"

"Cũng đi ra rồi." Sở Sở trầm giọng nói: "Muốn đón sinh nhật, vừa nãy sao lại...thắt gút."(*)

(*) Ở đây ý thỏ lớn nói là Xuyên ca không nói thẳng ra mà cứ làm lộn xộn vấn đề ý.

"Tôi không phải sợ cậu không chịu tới sao."

"Chẳng lẽ không nói cái gì, mình sẽ tới sao?"

"Không phải cậu đến đây rồi?"

Sở Sở ngưng trệ, anh luôn có đạo lý, cô nói thế nào cũng không lại anh.

Lục Xuyên cười cười dùng tay áo lau bụi đất trên đài cao phía sau cô: "Ngồi."

Sở Sở ngồi xuống đúng khu vực đã được anh lau cho, Lục Xuyên lập tức nhích người ngồi vào bên người cô, giả bộ lơ đãng nhích lại gần cô, nguyên bản chính là một bộ dạng không biết xấu hổ.

"Thỏ lớn, cảm ơn cậu đã tới."

Câu nói này, Lục Xuyên nói vô cùng nghiêm túc, đạc biệt đặc biệt nghiêm túc.

"Không có gì." âm thanh Sở Sở thấp thấp lại ôn nhu.

"Có phải ký túc xá cấm đi lại rồi không?"

Sở Sở nhẹ gật đầu: "Ừm."

"Vậy lát nữa cậu không thể quay về, thì làm như thế nào bây giờ?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở thật sự đúng là không nghĩ tới, lúc ấy trong đầu một tràng tâm tư chính là thừa dịp còn chưa đến giờ giới nghiêm, mau chạy tới chỗ này, không hề nghĩ tới cửa đã đóng thì làm sao quay về bây giờ.

"Mình....ở khách sạn." Sở Sở nói.

"Không cần phiền như vậy!" Lục Xuyên vung tay lên, hai mắt cười thành một đóa hoa đào sáng lạn vô cùng: "Nhà tôi không có ai, tới nhà tôi đi."

"Không đi." Mặt Sở Sở không tự giác được mà trướng đỏ.

"À."

Hai người trầm mặc, lại ngồi thêm một hồi, gió đêm chầm chậm mà lạnh lẽo thổi qua.

Ngọn nến yếu ớt, chiếu vào gương mặt Lục Xuyên, lờ mờ, lập lòe nhấp nháy,

Lúc này, hình dáng sắc bén của anh ở dưới ánh trăng, bên trong ánh sáng của ngọn nến, lộ ra nhu hòa rất nhiều.

"...Ba mẹ cậu đâu?"

"Bọn họ công việc bề bộn, đêm nay không trở về nhà"

Sở Sở không rõ, nhìn anh: "Nhưng hôm nay...là sinh nhật của cậu mà."

"So với chuyện này, thì công việc của họ quan trọng hơn, ba tôi cả ngày đều ở quân đội, luôn có nhiều công việc quan trọng rườm rà, mẹ tôi thì ở viện khoa học, suốt ngày làm thí nghiệm, có khi còn làm liên tiếp mấy ngày liền."

"Vậy ai chăm sóc cho cậu?"

https://thuviensach.vn

"Tôi cần ai chăm?"

Sở Sở đình trệ lời nói, một lát sau, cô nói: "Vậy cậu tự mình...chăm sóc sức khỏe vào."

Lục Xuyên nghiêng mặt qua, mĩm cười nhìn cô: "Nếu không, cậu chăm sóc tôi đi?"

Sở Sở nhìn nhìn anh, giống như nói đùa, nhưng lại như là đang nghiêm túc.

Cô mất tự nhiên quay đầu lại, buồn buồn nói: "Mình còn chưa chú ý tốt bản thân mình nữa."

Lục Xuyên không nói thêm gì.

Sở Sở nhảy từ trên đài cao xuống, đi vài bước hoạt động lại thân thể.

Mà ánh mắt của Lục Xuyên, chuyên chú dao động theo từng bước của cô, hỏi: "Thỏ lớn, cậu muốn thi trường học gì?"

Sở Sở bất đắc dĩ cười cười: "Người như mình...không có quyền lựa chọn, phải nhìn xem trường nào nguyện ý thu nhận mình nữa."

"Người như cậu, cậu như thế nào?" Lục Xuyên rất không thích nghe cô nói về bản thân như vậy.

"Mình...mình có bệnh."

"Cậu có bệnh?" Lục Xuyên làm ra biểu cảm vô cùng kinh ngạc: "Chuyện lúc nào, sao tôi lại nhìn không ra?"

Sở Sở nhìn Lục Xuyên, ánh mắt của anh chân thành tha thiết, giả bộ rất giống, cứ như thật sự không có chuyện này vậy.

https://thuviensach.vn

Cô hiểu rõ ý tứ của Lục Xuyên, thấp giọng nói: "Cậu thật tốt."

"Giờ mới biết?"

Lục Xuyên nhíu mày cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao: "Đúng rồi, không phải cậu rất thích vẽ tranh hay sao? Có thể tham gia cuộc thi nghệ thuật!"

"Cuộc thi nghệ thuật?" Sở Sở chưa từng nghe qua, hỏi: "Đó là cái gì?"

"Cái này cũng không biết?" Lục Xuyên nhíu mày nhìn cô: "Gia đình cậu cũng không quan tâm cậu quá."

Sở Sở mím môi một cái, Sở Vân Tụ rất ít khi quan tâm tới thành tích của cô, cái mà bà quan tâm, chỉ là làm cách nào bắt lấy trái tim Kiều Ngôn Thương, đón nhận ánh hào quang sáng chói của một phu nhân hào môn mà thôi.

Lục Xuyên giải thích: "Học kì sau sẽ có bài khảo thí của học viện nghệ thuật, nếu như thông qua được, khoa văn hóa cũng sẽ không yêu cầu số điểm cao để học đại học."

"Ừ?"

"Cậu có thể thử xem sao."

Trong ánh mắt của Sở Sở lóe lên ánh sáng: "Mình có thể?"

"Đương nhiên, số điểm mà sinh viên nghệ thuật yêu cầu sẽ không cao, cậu chắc chắn sẽ có thể."

"Mình biết rồi, cảm ơn cậu đã nói cho mình biết."

"Khách sáo rồi."

https://thuviensach.vn

Hai người câu được câu không hàn huyên một lúc, thời gian trôi qua rất nhanh chóng, rốt cuộc cũng đợi được đến 0 giờ.

Sở Sở nhảy xuống đài cao, nghiêm trang ngẩng đầu nhìn anh nói: "Lục Xuyên, sinh nhật vui vẻ."

"Thỏ lớn, cậu phải nhớ cho kỹ sinh nhật của tôi, sau này mỗi một năm trôi qua, tôi muốn khoảnh khắc đầu tiên, được nghe cậu nói bốn chữ này."

Sở Sở nhíu mày: "Đừng...được một tấc lại tiến tới một thước!"

Lục Xuyên chống đỡ trên đài cao, thuận thế nhảy xuống, xích lại gần cô, cây ngay không sợ chết đứng nói: "Cậu có đồng ý hay không?"

"Cậu bá đạo."

"Bốn chữ này, khó nói lắm sao? Cậu cảm thấy, muốn trong một năm 365 ngày nhớ ra một ngày đặc biệt, như vậy rất khó?"

Sở Sở lắc đầu.

Điều anh nói không phải là trọng điểm, Lục Xuyên muốn cô nhớ không phải là thời gian đặc biệt này, mà là ở trước mặt anh.

Dạng người như Sở Sở bây giờ, không thể cho anh một cái hứa hẹn nào cả, cô không dám...

Cô thấp giọng nói: "Đốt nến đi."

Lục Xuyên trầm mặc nhìn cô, cuối cùng vẫn là buông một tiếng thở dài nhỏ đến mức không thể nghe thấy, từ trong cặp lấy ra một cái bật lửa, đốt lên ngọn nến, đưa cho Sở Sở: "Cắm vào cho Xuyên ca của cậu đi."

Sở Sở nhận lấy, bàn tay mềm mại che chắn ngọn lửa, từng ly từng tí đem nó tới cắm cẩn thận vào giữa chiếc bánh gato.

https://thuviensach.vn

"...Đến cầu nguyện." Sở Sở hướng anh hô to.

Lục Xuyên đi đến,cùng Sở Sở vây quanh chiếc bánh kem gato nhỏ xấu xí đã sắp sụp đổ, anh nhắm mắt lại, bắt đầu cầu nguyện.

Sau mấy giây, anh mở mắt, thổi tắt ngọn nến.

Khoảnh khắc này xung quanh bỗng nhiên ảm đạm hẳn lên.

Lục Xuyên nháy nháy hai mắt, nhìn Sở Sở trong bóng tối, hỏi cô: "Cái bánh gato này, cậu có ăn hay không?"

Sở Sở nhìn cái khối bánh đã bị dính đầy sáp dầu của nến chảy xuống, cái bánh gato đã hoàn toàn sụp đổ xấu xí đến mức không nỡ nhìn thẳng, thẳng thừng lắc đầu.

Nhưng mà, Lục Xuyên thừa dịp cô không chú ý, trực tiếp quét một lớp bơ bôi lên trên mặt cô.

Đôi mắt Sở Sở dời trái dời phải, cô rõ ràng có thể cảm thụ được bơ trên mặt, thuận thế dính vào trên mái tóc của cô.

Lục Xuyên khoe khoang tự đắc phá lên cười.

Cô đêm nay mới gọi đầu đấy!

Cái này có thể nhịn không?

Hoàn toàn không thể nào!

Sở Sở nắm lấy một khối bánh kem ném về phía anh, Lục Xuyên nhạy bén nghiêng đầu tránh thoát, Sở Sở đuổi theo, dùng một bàn tay đầy bơ bôi lên trên mặt Lục Xuyên, có điều động tác của cô rất vụng về, làm như thế nào cũng không thể chạm đến anh.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên trực tiếp kiềm chế cổ tay của cô, xoay người một cái, từ từ đem cô đặt trên vách tường.

Sở Sở nghiêng đầu, nhìn cái tay Lục Xuyên đang nắm lấy cổ tay của cô, một cái tay khác đè bả vai của cô lại, chống đỡ cô ở giữa vách tường và anh, thân thể hai người dán sát vào nhau cứ giằng co như vậy, cô thậm chí có thể cảm giác được, làn da nóng bỏng mà chặt chẽ của anh bên dưới lớp quần áo đơn bạc.

Hô hấp của anh rất thô, rất nặng.

Đập vào mũi là mùi hương thuốc lá nồng đậm của anh, làm cho cô không có cách nào thở dốc, hít thở cũng không thông.

Sở Sở đem hô hấp của mình bóp nát, đứt quãng hút từng ngụm khí, cố gắng làm cho hơi thở của cô không kinh nhiễu đến con dã thú trước mắt này.

Nhịp tim của cô không không chế được gia tăng tốc độ ngày một nhanh.

Phanh phanh phanh phanh phanh phanh.

Mí mắt Lục Xuyên cúi xuống thấp, đánh giá cô, lông mi của anh rất đậm, ánh mắt vừa lưu luyến lại ôn nhu, nốt ruồi ngay khóe mắt câu hồn đoạt phách.

Anh cúi đầu nhắm mắt, đưa gương mặt anh tuấn lại gần.

Sở Sở cắn chặt môi dưới, đầu lệch qua, tránh thoát khỏi bờ môi lạnh lẽo sắc bén của anh.

Môi của anh vừa lúc lướt qua vị bơ trên mặt cô, mấp máy nếm được vị ngọt, huyệt thái dương cũng theo đó mà nhảy lên.

https://thuviensach.vn

Anh đưa đầu đến gần, muốn hôn cô, muốn hôn đến phát điên, mỗi một dây thần kinh trong đầu đều kêu gào nghĩ đến việc hôn cô.

Thế nhưng mà Sở Sở vẫn như cũ quay đầu, tránh đi sự công kích ôn nhu của anh.

Tới tới lui lui trắc trở mấy lần, hô hấp Lục Xuyên ngày một dồn dập, thế nhưng anh vẫn chịu đựng, không ép buộc, động tác của anh mỗi một lần tới gần khóe môi cô đều chậm chạp, mà động tác chậm như vậy, lại không nói một tiếng nào, giống như một loại thương lượng trong im lặng, thậm chí còn mang theo tia khẩn cầu.

Khẩn cầu cô, thương hại anh đi.

Một người con trai si tình đáng thương, cứ như vậy sa chân vào bên trong bể tình yêu vừa dài dằng dặc vừa tra tấn, hãm sâu vào vũng bùn, không thể tự kiềm chế.

Sở Sở nghiêng đầu, tránh qua tránh lại mấy lần, cũng làm rất chậm rât chậm, cô không phải là vì bệnh mà không lên tiếng, cũng không phải quả quyết cự tuyệt, tựa như một khối bọt biển mềm mại, mềm mại của cô chính là tỏ rõ trong lòng cô không tình nguyện, nhưng loại không tình nguyện này, không phải là sự chán ghét.

Loại không tình nguyện này, xen lẫn một loại tình cảm không thể nói rõ được.

Cũng chính vì như vậy, mới làm cho Lục Xuyên không hề sợ hãi mà gọi tên cô, một tiếng này gọi đến tràn đầy nhu tình mật ý.

"Sở Sở, đây chính là nguyện vọng sinh nhật của tôi."

"Để tôi hôn một chút, chỉ một chút thôi."

https://thuviensach.vn

Âm thanh của anh có chút gấp rút mà nhiệt tình, hô hấp phả ra hơi nóng.

"Tôi muốn hôn cậu, sau khi hôn xong, cậu muốn giết tôi cũng được."

"Sở Sở, cậu cũng không muốn tra tấn tôi mà, tôi muốn cậu muốn hôn đến sắp phát điên lên rồi."

Sở Sở nhắm mắt lại, cuối cùng vẫn lắc đầu.

"Lục, cậu thả mình ra."

Cậu thả mình ra.

Lời editor:

Ở góc độ Sở Sở mà nói, đây cũng là phản xạ bình thường. Một cô gái nhỏ luôn mang theo tự ti bên cạnh, dù cô có yêu thích Lục Xuyên đến đâu, thì vẫn không thể chống lại sự sợ hãi từ sâu bên trong dòng máu.

Lục Xuyên có tất cả mọi thứ, anh tự do tấn công cô, tự do biểu lộ sự yêu thích, nhưng mà Sở Sở, chỉ có mỗi mình Lục Xuyên, sâu trong tim cô càng trân trọng anh bao nhiêu thì càng bị động sợ hãi bấy nhiêu.

Thật ra nếu Lục Xuyên tấn công mạnh mẽ thêm một chút nữa, cứ thế mà tiến tới thì Sở Sở chắc không từ chối cũng không trách anh, nhưng Lục Xuyên cũng trân trọng cô, đẩy quyền chủ động đến bên người cô. Ôi, hai người này nên thuộc về nhau rồi đấy.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 17.2: Hôn một cái

Editor: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Lục Xuyên đốt điếu thuốc, đưa lưng về phía cô, đứng yên để ngọn gió mát thổi qua thật lâu, rốt cục mới dần dập tắt được một luồng hỏa khí trong lòng.

Cô cùng Lục Xuyên một trước một sau ra khỏi lầu dạy học, trầm mặc không nói.

Cửa lớn ký túc xá đóng cửa đã lâu, Lục Xuyên mang Sở Sở đi cửa sau, Sở Sở nhìn anh cầm chìa khóa mở ra song sắt của cửa lớn.

Thần thông quảng đại, ngay cả chìa khóa của cửa trường học cũng lấy được.

"Về nhà cùng tôi?" Lục Xuyên đi đến trước xe gắn máy của mình, lấy mũ bảo hiểm trong tay đi lòng vòng.

"Không." Sở Sở nói: "Mình tìm...khách sạn nhỏ...ở ngoài trường học."

"Cậu mang theo thẻ căn cước?" Lục Xuyên quay đầu lại hỏi cô.

"..."

Khóe miệng Lục Xuyên nâng lên ý cười sâu sắc, anh đem mũ bảo hiểm tới trực tiếp trùm lên đầu Sở Sở: "Về cùng tôi hoặc là ngủ ngoài

https://thuviensach.vn

đường, tự chọn đi."

Nón bảo hiểm rất lớn, phủ xuống một cái liền trực tiếp che đi toàn bộ đầu của Sở Sở, cô nhấc mũ lên, nhìn thấy Lục Xuyên đã leo lên xe, tay đeo găng vỗ vỗ ghế sau xe: "Lên đi."

Sở Sở do dự một lát, rốt cuộc vẫn đi qua, ngồi lên chiếc moto của Lục Xuyên.

Sở Sở ngồi cách anh một khoảng cách nhỏ, Lục Xuyên quay đầu cười đùa: "Ngồi gần chút nào."

Sở Sở lắc đầu.

Lục Xuyên không nói gì, dưới chân oanh một cái, xe gắn máy như phóng tên bắn ra ngoài, Sở Sở theo quán tính, không tự chủ được va chạm với phía trước, tay theo ý thức nắm lấy hai bên eo của Lục Xuyên.

"Cậu chạy chậm một chút."

"Sợ thì ôm chặt tôi vào."

"..."

Lục Xuyên nhấn ga gia tăng tốc độ, trên đường phố trống vắng, chiếc xe gắn máy một đường gào thét mà lao thật nhanh như tia chớp, tựa như nhịp tim của anh lúc này đăng tung tăng vui mừng mà nhảy cẫng.

Sở Sở cắn chặt răng: "Cậu chậm một chút!"

"Cậu ôm tôi một cái, tôi sẽ giảm tốc độ."

"Cậu có thể đừng có...đùa lưu manh được không?"

Lục Xuyên cười cười không nói, tiếp tục như bay về phía trước.

https://thuviensach.vn

Tay Sở Sở, cuối cùng từ bên hông anh, nhẹ nhàng vòng ra eo đến bụng anh, tượng trưng ôm một lát, sau đó lại vội vàng buông ra.

Giống như bị con muỗi cắn một cái, lúc đó căn bản không có cảm giác gì, nhưng trái tim anh, lại mềm mại, ngứa ngáy đến khó chịu.

Tốc độ Lục Xuyên chậm lại, ôn nhu nói:

"Con thỏ, sau này cũng ngoan như vậy, biết không?"

Sở Sở không muốn nói chuyện, cô hơi có chút buồn ngủ.

Cô đem đầu nhẹ nhàng chạm mềm oặt tựa trên vai anh, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lục Xuyên thả chậm tốc độ.

Thật sự hy vọng mỗi một giây, đều có thể kéo dài đến vô hạn.

Hai mươi phút sau, xe gắn máy dừng lại ngay trước cửa nhà.

Nhà Lục Xuyên ở đại viện quân đội là một tòa nhà to đến nỗi có thể so sánh với biệt thự, phòng ở rất cổ xưa, nhưng nhìn lại có khí chất.

Lục Xuyên cầm chìa khóa mở cửa, mời Sở Sở tiến vào nhà.

Trong phòng u tối, xông vào mũi chính là hương vị đồ cổ chất phác trong nhà.

Lục Xuyên đổi giày, thuận tay mở đèn lên, sau đó đi đến tủ giày lấy ra từ bên trong một đôi dép lê cho Sở Sở.

Trong nhà này biện theo phong cách cổ xưa, nhìn ra được, đều là các đồ vật cổ có, hiện đại cũng có.

https://thuviensach.vn

Sở Sở đi vào trong phòng, trong phòng khách treo một cái tấm ảnh cũ kỹ chụp cả gia đình, phía trên có hai người đàn ông mặc quân trang, vũ khí hiên ngang, từ bộ dạng và tuổi tác, chắc là ba và ông của Lục Xuyên.

Mà bên cạnh ông chính là một bà lão dịu dàng, có lẽ là bà anh, còn một người phụ nữ khác, ánh mắt rất sắc bén đeo mắt kính, nhìn qua rất nghiêm túc. Cô suy đoán, đó là mẹ anh. Mà Lục Xuyên còn là hình dáng của một cậu bé nhỏ, được ông ôm, ngồi trên đầu gối của ông, mắt rậm mày to, mi thanh tú, cực kì đáng yêu.

Nhìn vào dáng vẻ sáng chói tươi cười trên mỗi thành viên, hẳn là một gia đình rất hạnh phúc.

Thế nhưng náo nhiệt vui vẻ chỉ là trong ảnh, căn nhà này bây giờ lại lộ ra vẻ quạnh quẽ cô đơn.

Lục Xuyên vơ vét một đống nước ngọt từ trong tủ lạnh ra, đặt ở trên bàn, nhìn Sở Sở nói: "Trong nhà không có đồ ăn đãi cậu, cậu uống tạm nước ngọt đi."

Sở Sở bật cười: "Mình không uống nước, chỉ muốn nghỉ ngơi."

"Vậy tôi dẫn cậu đi vào phòng."

Sở Sở đi theo Lục Xuyên lên lầu hai.

Đứng ngay trước cửa phòng, da đầu Sở Sở có chút cứng lại.

Căn phòng rất lộn xộn, trên bàn sách bày ra nhiều loại manga tạp chí cùng các figure mô hình em gái ngực lớn khoa trương, trên giường còn có vài bộ đồ phủ lên.

"Cậu vì sao...muốn dẫn mình đến phòng của cậu."

"Không phải đi ngủ sao?" Lục Xuyên một vẻ mặt đơn thuần.

https://thuviensach.vn

Sở Sở mím môi một cái: "Trước đó cậu có nói là nhà cậu có rất nhiều phòng?"

"Những phòng đó không có người ở, toàn bộ trống không, ngay cả chăn mền cũng không có."

"...."

Đồ lừa gạt!

Lục Xuyên vào phòng, tùy tiện thu thập lại quần áo trên giường, cười ha ha nói với Sở Sở: "Đừng ghét bỏ, chấp nhận ngủ ở chỗ này một đêm đi."

Sở Sở trầm mặc xoay người rời đi, Lục Xuyên vội vội vàng vàng kéo tay cô: "Suy nghĩ nhiều rồi, cậu ngủ giường tôi, tôi ngủ trên ghế sofa."

Nói xong anh thật sự kéo ngăn tủ ra, từ bên trong lấy ra một bộ ga giường, trải lên trên ghế sofa, không quên quay đầu về phía cô nói: "An tâm ngủ đi, đừng đông muốn tây tưởng.?(*)"

(*) ý bạn Lục là bạn thỏ đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa.

"..."

Lời này hẳn là nên nói với người nào mới đúng đây.

Sở Sở đóng của phòng lại, ngồi ở bên mép giường, cầm quần áo nhặt lên, hít hà, không phải là quần áo bẩn, còn có mùi hương của bột giặt.

Cô cầm quần áo xếp từng cái một xong, rất có quy tắc bỏ vào tủ quần áo.

Xốc cái chăn mềm mại lên, Sở Sở lại phát hiện ra ở phía dưới một góc của cái gối đầu có một quyển tạp chí, cô rút quyển tạp chí ra.

https://thuviensach.vn

Lúc thấy rõ trang bìa, mặt Sở Sở chỉ trong thoáng chống đã đỏ bừng lên.

Từ trang bìa có thể đánh giá được, đây là một cuốn tạp chí hương diễm sắc tình, trang đầu chính là hình ảnh một em gái ngực lớn thân trên trần truồng.

Cái người này, đều nhìn mấy cái thể loại như này hay sao?

Sở Sở đem tạp chí thả lại trên bàn, sau đó dùng sách manga ngăn lại.

Ngẩng đầu một cái, liền thấy được một cái giá sách cỡ lớn, trên giá sách bày đầy những sách là sách, đại đa số là sách kỹ thuật, rất nhiều sách nguyên tác tiếng anh, Sở Sở cũng không hiểu rõ, có điều những cuốn sách này, cùng quyển tạp chí sắc tình kia, lại mang đến cảm giác tương phản rất mãnh liệt.

Đúng lúc này,cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ rầm rầm.

Sở Sở mở cửa, Lục Xuyên vội vã xông tới, chạy đến bên giường, lấy gối đầu ra, phía dưới không có thứ gì cả, anh lại xốc cả ga giường lên, không nhịn nổi vội vã tìm kiếm thứ gì đó.

Ánh mắt anh tựa hồ có chút hoảng hốt.

Sở Sở biết anh đang tìm cái gì, cô chỉ chỉ vào quyển tạp chí bị manga trên bàn ngăn lại, nói với Lục Xuyên: "Có phải đang tìm cái này không?"

Lục Xuyên quay lại, đem cuốn tạp chí từ bên dưới manga kéo ra, quay đầu, thần thần bí bí nhìn Sở Sở một cái.

Anh không xác định lắm, nơm nớp lo sợ hỏi một cau: "Cậu thấy rồi?"

Sở Sở gật đầu.

https://thuviensach.vn

Thằn sắc Lục Xuyên nhiều thêm một chút bi tráng.

Bầu không khí xấu hổ, Sở Sở đỏ mặt nói: "Cái này không có gì...nam sinh các cậu đều như vậy"

Lục Xuyên không thể tin nổi nhìn Sở Sở một chút, hỏi: "Nam sinh bọn tôi...đều như thế nào?"

Sở Sở chỉ tạp chí trong tay Lục Xuyên: " Các cậu...giống như...đều rất thích...thích phụ nữ như vậy."

Bầu không khí, lắng đọng mấy giây.

Lục Xuyên liên tục lắc đầu, nhịn không nổi vội vội vàng vàng muốn giải thích: "Không! Cậu không nên hiểu lầm, tôi và bọn họ không giống nhau! Tôi không thích phụ nữ kiểu vậy!"

"À."

"Không phải..." Lục Xuyên chỉ vào tạp chí: "Cái tạp chí này là của Tống Cảnh đưa cho tôi, không phải tôi mua, kỳ thật tôi không thích phía trên này của họ, trông rất khó coi."

"A?"

Anh gãi gãi cái ót, hiển nhiên đã có chút nóng nảy, không biết nên nói như thế nào: "Cậu hiểu tôi chứ?"

"Á?"

Xem ra, dường như không hiểu cho anh.

Lục Xuyên chắc chắn quyết định: "Chính là...tôi còn thích mấy phụ nữ trong hiện thực...."

https://thuviensach.vn

"À.."

Càng, càng nói càng loạn.

"Cũng không phải là tất cả, tôi chính là thích người giống như cậu..."

Đầu lưỡi anh vuốt không thẳng nổi, giống như bị tiêm vào men say, tê dại: "Giống kiểu hình như cậu."

"..."

Lục Xuyên rốt cục từ bỏ.

Anh đem quyển tạp chí kia bẻ gãy, ném vào trong sọt rác, tiêu tan mà nói: "Được rồi."

Không giải thích nữa, càng nói lòng càng loạn.

Sở Sở nhẫn nhịn thật lâu, vẫn chỉ bật ra mỗi một từ: "À."

Ngay lúc Lục Xuyên ra khỏi phòng, Sở Sở đột nhiên nói ra: " Cậu...không cho phép cậu nghĩ lung tung đấy."

Lục Xuyên quay đầu, kinh ngạc nhìn cô.

Anh hiểu được, cô nghe hiểu được, hiểu được ý tứ của anh.

Lục Xuyên đột nhiên cười lên một tiếng, học điệu bộ của cô, cố làm ra vẻ: "Lục, không cho phép cậu như vậy, không cho phép cậu như thế. Thỏ lớn, sao cậu thích việc quản tôi như thế à, hiện tại ngay cả tôi suy nghĩ cái gì, cậu cũng muốn quản?"

Âm thanh Sở Sở khó chịu hừ một tiếng: "Tôi quản...quản được cậu?"

Sở Sở nhớ rất rõ ràng, trong ngày khai giảng đầu tiên, Lương Thiên đã nói với Sở Sở, Lục Xuyên không phục nhất là bị người khác quản, anh

https://thuviensach.vn

không nghe một ai.

"Thỏ lớn, nói không chừng, cậu đúng thật sự có thể quản được tôi đấy?" Lục Xuyên mỉm cười nhìn cô.

Tim Sở Sở giật lên, đi tới khép của phòng lại.

Lục Xuyên huýt sao xuống lầu, khóe miệng tươi cười càng lúc càng sâu.

Ban đêm, Sở Sở nằm trên chiếc giường ấm áp của Lục Xuyên, lấy điện thoại của cô ra.

Lục Xuyên nằm thẳng trên cái ghế sofa, lấy điện thoại ra, ấn mở Weibo, cái tên: Con thỏ lớn thích ăn carot lại có thêm một status.

1 giờ 23

[Sinh nhật vui vẻ]

Khóe miệng của anh giương lên, đưa màn hình điện thoại đem tới bên môi, hôn một cái: "Cảm ơn."

Lục Xuyên ngủ say, trong đêm tối, màn hình điện thoại trên tay anh, đột nhiên hiện lên một trạng thái mới của Weibo.

Thế nhưng anh không biết.

2 giờ 13

[Mình cũng thích cậu, nhưng mình không tốt...]

Hai phút sau, trạng thái này bị xóa bỏ.

Mình không tốt, không xứng với cậu.

https://thuviensach.vn

...

Hai ngày sau trong lớp học tiếng anh, Trình Vũ Trạch cứ nghiêng đầu nhìn Lục Xuyên, Lục Xuyên gục xuống bàn đi ngủ, nhưng hình như ngủ rất không yên ổn, thỉnh thoảng còn cau màu, ngay cả khitiếng chuông kết thúc môn reo cũng không tỉnh lại.

Tình huống này rất không thích hợp.

Trình Vũ Trạch đưa tay đẩy Lục Xuyên: "Xuyên ca, đùng ngủ nữa."

Vừa tiếp xúc với da của anh, Trình Vũ Trạch cuống quít thu tay lại, giật nảy mình, trên người anh so với nước mới nấu xong, nóng hổi y nhau.

Cậu không tin tưởng lắm, đưa tay đặt lên trán Lục Xuyên.

Cái trán còn nóng hơn, giống như một cái bàn ủi nung đỏ vậy.

"Xuyên ca! Xuyên ca!" Trình Vũ Trạch rất luống cuống: "Cậu đừngngủ, cậu phát sốt rồi! Mau tỉnh lại đi."

Lục Xuyên ngây ngây ngô ngô tỉnh dậy, mở con mắt lên, âm thanh lẩm bẩm: "Đến tiết thể dục rồi sao?"

"Cậu phát sốt rồi, màu đến phòng y tế đi!"

"Xem cái cộng lông, đi chơi bóng đi."

Lục Xuyên duỗi lưng một cái, xoay chuyển cái đầu, hoạt động cổ tay một chút, sau đó từ dưới bàn học nhặt lên một quả bóng rổ, đứng dậy, miễn cưỡng mà nghênh ngang rời khỏi phòng học.

"Trời ạ, nóng thành cái dạng này mà còn đi chơi bóng." Trình Vũ Trạch đành bận bịu theo sau: "Xuyên ca, tôi mãnh liệt phục cậu một cái."

https://thuviensach.vn

Bây giờ Sở Sở không còn mang theo kính đen, mà đổi thành kính sát tròng, tóc cũng không còn cột loạn trên đỉnh đầu mà thả lỏng xuống, rớt trên đầu vai.

Nếu như không mặc đồng phục, mà mặc váy dài đi trong sân trường, đấy chính là khí chất nữ thần.

Sau khi lớp thể dục giải tán, các bạn học được tự do hoạt động, mấy nam sinh lớp ba, nổi lên dụ dỗ đi tới, đem một cậu sinh cao cao gầy teo đẩy lên trước mặt Sở Sở.

"Giang Trì, đừng sợ."

"Giang ca, cố lên!"

"Hắc hắc hắc hắc."

Nam sinh được gọi là Giang Trì nhăn nhăn nhó nhó đi đến trước mặt Sở Sở, trong tay Sở Sở còn đang cầm một bình nước khoáng, ngửa đầu muốn uống, gặp một đám người vọt tơi trước mặt cô, cô bị dọa đến mức bị sặc nước, khom người ho khan, một bên ho khan, một bên lo sợ lùi về phía sau, ánh mắt trốn tránh, không dám nhìn thẳng bọn họ.

Đối với người xa lạ, cô luôn lộ ra từng li từng tí cẩn thận, sợ hãi thấp giọng hỏi:

"Xin hỏi các cậu...các cậu có chuyện gì sao?

Giang Trì còn chưa lên tiếng mở miệng, bên cạnh cậu ta có mấy nam sinh cười đùa tí tởn mở miệng nói giúp: "Cậu ấy có việc, có việc!"

Sắc mặt Giang Trì trướng hồng, cậu ta đi đến trước mặt Sở Sở: "Bạn học Kiều, mình có việc muốn nói với cậu, nơi này không tiện, chúng ta đến vườn hoa nhỏ, được hay không?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở liên tục lắc đầu, không bao giờ có khả năng cô sẽ đi ra ngoài với một người xa lạ.

Giang Trì không biết tình huống của Sở Sở, cậu ta có hơi khó khăn nhìn ra đám anh em phía sau mình đang ồn ào náo động, bất đắc dĩ nói: "Các anh em, tránh qua một chút đi."

Trên sân tập, hôm nay ngay cả một quả bóng Lục Xuyên cũng không quăng vào, anh bây giờ nhìn thấy quả bóng cứ quay vòng vòng, chóng mặt ngồi dưới bảng bóng rổ, xoay người mở chai nước khoáng, trực tiếp tạt thẳng lên trên đầu, ào ào rơi xuống.

"Xuyên ca, cậu như vậy không được đâu! Cậu hiện tại đang phát sốt." Trình Vũ Trạch đi tới, tận tình khuyên nhủ anh: "Đi đến phòng y tế đi."

"Không." Lục Xuyên rất quả quyết mà cự tuyệt: "Đến phòng y tế, chuyện này truyền đi, ca còn có thể lăn lộn được nữa không?"

Trình Vũ Trạch ngồi xuống cạnh anh: "Mặt mũi quan trọng hay thân thể quan trọng?"

Lúc này Tống Cảnh đi đến, chậm rãi ung dung nói: "Vừa rồi có nam sinh lớp ba tới lớp tỏ tình với Sở Sở rồi."

"Ai con mẹ nó chán sống dám có ý tứ lên người Xuyên tẩu của chúng ta!" Trình Vũ Trạch thừa dịp Lục Xuyên còn chưa kịp phát tác, vội vàng đứng lên lôi kéo Tống Cảnh: "Đi đi đi, chúng ta xử lý nó, Xuyên ca cậu đừng chú ý đến, việc này cứ để anh em bọn mình ra mặt cho cậu."

Lục Xuyên đứng lên, giương mắt nhìn một nam một nữ đúng dưới tán cây nhãn thơm cách đó không xa, tim anh căng thẳng xiết chặt, chai nước khoáng trong tay bị bóp co lại thành một cục, ném trên mặt đất.

Mặt Lục Xuyên âm trầm, hướng về phía bọn họ đi đến.

https://thuviensach.vn

Trình Vũ Trạch liếc Tống Cảnh mắng: "Ngu xuẩn."

"Sao thế, tôi báo tin cho Xuyên ca còn gì."

"Lục Xuyên đang phát sốt, bây giờ là thời điểm để gây chuyện?"

Trình Vũ Trạch tăng nhanh bước chân đuổi kịp Lục Xuyên.

Hoa dại không biết tên nằm bên cạnh đường đá cuội, gió nhẹ ấm áp, thôi đến mức lòng người vui sướng.

"Kiều Sở, mình thích cậu, muốn được làm bạn trai của cậu."

Sở Sở mím môi một cái, lui về sau một bước giữ khoảng cách với cậu ta, ánh mắt né tránh, cậu ta nói thích cô, nhưng lại dọa cho Sở Sở phát sợ, người trước mặt này mang lại cho cả tâm lý và sinh lý của cô một cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Giang Trì nhìn dáng vẻ khuôn mặt đỏ bừng của Sở Sở, cảm thấy cực kỳ động lòng người, cho nên cậu ta bước về phía trước một bước, tay muốn nắm lấy bả vai Sở Sở:

"Kiều Sở, mình thật sự rất thích cậu."

Sở Sở liên tiếp lui về sau mấy bước, không muốn để cho cậu ta tiếp xúc với mình, thậm chí khi thấy cậu ta dựa gần mình, cô theo bản năng có cảm giác chán ghét, thậm chí còn muốn nôn mửa.

"Sở Sở, mặt cậu hồng như vậy, là thẹn thùng sao?"

Cậu ta vừa xấu hổ vừa thẹn thùng nói: "Mình...thật ra mình cũng rất xấu hổ."

Sở Sở lắc đầu,không phải là như vậy, cô muốn nói chuyện, thế nhưng làm thế nào cũng không nói nên lời, trong lòng càng sốt ruột, cô càng có

https://thuviensach.vn

chướng ngại nói chuyện.

Phản ứng của cô càng làm cho Giang Trì hiểu lầm càng sâu, Giang Trì trực tiếp đưa tay khoác lên bả vai Sở Sở, hưng phấn nói ra: "Nếu cậu cũng có cảm giác với mình, vậy chúng ta..."

Lòi nói còn chưa dứt, Sở Sở chỉ cảm thấy có một bóng người lóe lên, đầu vai được thả lỏng, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Lục Xuyên đang nắm lấy cổ áo Giang Trì, xách cậu ta như xách một con gà, đồng thời dùng hết sức cho cậu ta một cú đấm, cả người Giang Trì bay ra ngoài, nặng nề mà ngã sấp xuống vườn hoa bên cạnh.

Cùng lúc Giang Trì ngã xuống, thân hình Lục Xuyên cũng lảo đảo, sắp sửa ngã xuống, anh vất vả giữ vững thân thể của chính mình, hung tợn nhìn vào Giang Trì, thuận tiện kéo Sở Sở ra phía sau lưng mình, giống như gà mẹ bảo vệ con.

Thời gian mấy giây, mấy người anh em tôt của Giang Trì cũng chạy tới, khí thế hung hăng đứng trước mặt Giang Trì, bọn người Trình Vũ Trạch thấy tình thế không ổn, cũng đều chạy đến, hai đám người giằng co, không khí nguy hiểm tràn lan.

"Mày là cái thứ gì?" trong mắt Lục Xuyên như có một đốm lửa: "Dám đụng đến tao..."

Anh dừng một chút, miễn cưỡng nuốt hai chữ "cô gái" trở về, sửa lời nói: "tiểu tỷ tỷ của tao mà cũng dám đụng."

(Giải thích một chút: bên TQ thì cái từ nhân xưng hay nằm phía trước, ở đây câu này nghĩa là "ta nữ nhân"=> nữ nhân của ta.)

Giang Trì chật vật bò dậy từ dưới đất nhìn lên Sở Sở, Sở Sở trốn ở phía sau lưng Lục Xuyên, bị dọa đến mức run lẩy bẩy.

https://thuviensach.vn

Không duyên không cớ bị chịu một cú đấm, trong lòng Giang Trì tức giận, cậu ta căn bản không có làm gì cả, thế nhưng bộ dạng Sở Sở như thế này, rõ ràng chính là muốn hãm hại cậu ta.

Giang Trì làm sao chịu được, chỉ vào Sở Sở hét lên: "Kiều Sở, cậu tự nói đi mình có làm gì với cậu không?"

Thân thể Sở Sở ngày một sợ hãi, vô thức nắm chặt góc áo Lục Xuyên, ánh mắt né tránh, không dám nhìn bọn họ, càng không nói một câu nên lời, cô chỉ muốn tranh thủ thời gian kiếm một nơi không người an tĩnh trốn đi, một mình.

Bình thường Lục Xuyên nói chuyện với Sở Sở cũng không dám quá lên giọng, sợ hù dọa đến cô, Giang Trì lúc này đem toàn bộ phẫn uất của cậu ta chỉ vào Sở Sở, anh càng giận dữ, đá một cước vào đầu gối Giang Trì.

Giang Trì thân hình nhanh nhẹn, vội vàng né tránh, Lục Xuyên đá vào không khí, làm đầu óc càng thêm quay cuồng, thân hình không ổn định, vậy nên trực tiếp đá một đường cắm đầu xuống dưới, ngã rầm trên mặt đất.

Sở Sở kêu lên một tiếng sợ hãi.

Lục Xuyên giãy dụa đứng lên, bọn Trình Vũ Trạch vội vàng chạy tới muốn đỡ anh lên, lại bị anh dùng sức hất ra, anh không đến mức cần người dìu.

Tay Lục Xuyên chống đỡ đầu gối, cả gương mặt nóng đến đỏ bừng, cảm giác trời đất đều quay cuồng.

Giang Trì lùi về sau một bước, nhìn thấy bộ dạng chật vật của Lục Xuyên, trong đầu cực kì khoái trá, thanh danh lão đại của Lục Xuyên ở Nhất Trung không người nào không biết, cậu ta trước đó không có liên hệ nào với anh, không nghĩ tới hôm nay lần đầu tiên thấy, lại là kiểu người áp

https://thuviensach.vn

bức này, cậu ta còn chưa động thủ, anh đã tự ngã nhào, xem ra chỉ là hư danh nói chơi mà thôi.

Giang Trì nghĩ muốn trả lại mọt đấm kia, bởi vì ban đầu thấy người đánh là anh, cậu ta không dám đánh trả, nhưng nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Lục Xuyên, cậu ta còn sợ cái rắm gì.

Nghĩ tới đây, Giang Trì rực tiếp đi tới, nắm lấy cổ áo Lục Xuyên, một quyền vung lên, đánh một cú lên mặt Lục Xuyên đang ở trên mặt đất.

"Mẹ nó! Mày có phải chán sống rồi không! Xuyên ca mà cũng dám đánh."

"Muốn chết hả!"

Mấy người nam sinh cùng Tống Cảnh và Trình Vũ Trạch thấy Lục Xuyên bị đánh, trực tiếp đi lên, nắm lấy áo Giang Trì đánh một trận tơi bời, mấy người anh em của Giang Trì đứng bên cạnh làm sao bỏ mặt Giang Trì, ngăn trước mặt cậu ta, không cho bọn Trình Vũ Trạch đụng phải, mấy người xô xô đẩy đẩy hùng hùng hổ hổ, cục diện vô cùng hỗn loạn.

Sở Sở chạy tới mau chóng đỡ Lục Xuyên đứng dậy, sắc mặt trắng bệch, không dám hô hấp hỏi: "Cậu thế nào rồi?"

Lục Xuyên chống thân thể lên, tay dùng sức đè lên khóe mắt, hất đầu một cái, lắc lắc đầu để cho mình thanh tĩnh một chút, ôn nhu nói ra: "Thỏ lớn, tôi không sao, đừng sợ."

Sở Sở nắm chặt cổ tay anh, ngăn ở trước mặt anh làm ra bộ dạng muốn bảo vệ, bước chân Lục Xuyên có chút hư không phù phiếm, ánh mắt hoảng hốt.

Một bên anh em đang vì anh mà đánh nhau, anh làm sao có thể chỉ đứng vậy nhìn xem, đang muốn tiến lên hỗ trợ.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng Sở Sở ngăn anh lại, bản năng muốn bảo vệ anh.

Cô là ốc mà còn không thể tự mình mang nổi vỏ ốc, sợ muốn chết, còn muốn bảo vệ anh.

Một dòng điện chạy qua đáy lòng Lục Xuyên, nếu như không phải hiện tại thân thể cực kì khó chịu, anh nhất định sẽ ôm cô một cái thật chặt.

Một đám người ở trong lớp thể dục báo với hội đồng nhà trường, sau khi tan học, toàn bộ người đánh nhau hôm đó đều bị đưa lên phòng giáo vụ.

Thời điểm bọn người Trình Vũ Trạch và Tống Cảnh trở về phòng học, các bạn cùng lớp đang tự học, Sở Sở chậm chạp ngẩng đầu, vô thức hướng về vị trí chỗ ngồi của Lục Xuyên.

Vị trí đó, trống rỗng, không có người ngồi.

Tim Sở Sở nhấc lên, cô đứng dậy, đi đến bên cạnh Trình Vũ Trạch.

Trình Vũ Trạch ngẩng đâu lên, nhìn nhìn Sở Sở, dù cho cô không nói lời nào, nhưng bộ dạng lo lắng như thế, cậu cũng có thể đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì, giải thích: "Chị dâu nhỏ, Xuyên ca cậu ấy về nhà rồi."

"Về nhà?"

Bây giờ chưa tan học, về nhà cái gì.

"Xuyên ca ngất đi, về nhà nghỉ ngơi rồi."

"Ngã bệnh?"

"Ừm, nhưng cũng không nghiêm trọng."

Cây bút trong tay Trình Vũ Trạch chuyển động vòng tròn, làm bộ nói: "Cũng chỉ là phát sốt hơn 40 độ thôi, việc nhỏ ấy mà, Xuyên ca dũng manh

https://thuviensach.vn

như vậy, gánh vác được, ngay cả thuốc cũng không uống, về ngủ một giấc là có thể tốt thôi."

...

Lời editor:

Chời ơi, gõ một chương gần 8000 chữ, chia đôi mà chia ngu quá, chương này tới 4500 chữ, gõ xong mà liệt cả tay. Cần người khen ngợi.

Sao má Gió Xuân có thể viết một lúc một chương gần 8000 chữ vậy ạ? Con phục sát đất rồi.

Chương sau sẽ đặt pass.

Gợi ý pass chương sau:

Môn mà Kiều Sâm thi đấu trong ngày đại hội thể dục thể thao năm nay của trường là gì? (Pass là một dãy chữ gồm 6 ký tự, không viết hoa, không cách.)

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đều là tình ý

Trích đoạn:

"Nếu không thì cậu suy nghĩ một chút, đem tôi đây từ một thanh mai trúc mã bạn bè chân thành tha thiết, thăng cấp lên một chút đi?"

"Thăng chức?"

"Làm bạn gái của tôi."

Chương 18 đã được update bên wordpress: Minchubs.wordpress.com

Link chương 18: http://minchubs.wordpress.com/2019/05/11/chuong-18-deu-la-tinh-y/

· Tình hình là có vài bạn không đọc được mấy chương có set pass hay không vào được wordpress. Theo mình tìm hiểu thì nguyên nhân phổ biến có thể là:

1. Mạng nhà bạn chặn Wordpress, bạn có thể tải Hola, VPN master,...hoặc thay đổi DNS.

2. Bạn đọc trên app Wordpress. App wp không hỗ trợ cho các bạn đọc những chương có set pass nên bạn sẽ không tìm ra chương có pass trên app được nhé. Thay vì đó bạn hãy đọc trên web, có một số máy sẽ auto chuyển từ web sang app, bạn chỉ có thể đọc sang web khác(ví dụ như thử trên gg chorme, Internet hoặc tải Coccoc, Browser về.)

https://thuviensach.vn

· Min đang suy nghĩ về việc sẽ mở một group trên facebook để đăng các chương set pass dành cho những bạn độc giả thân thiết của nhà Min, vì như vậy thì đỡ tốn công các bạn tìm pass, đây xem như là phần quà dành cho các bạn vì có thể không set pass kín ấy mà. Còn những bạn nào ngại cmt like hay làm silent reader thì cứ tìm pass như cũ nhé, có tìm không ra thì ib cho Min nà.

· Sắp tới Min phải ôn thi rồi, nên là Min sẽ off từ ngày 13 đến ngày 22. Sau đó sẽ update truyện tiếp nhé mọi người.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Sắc màu trang nhã

Thân thể Lục Xuyên căn bản rất tốt, Sở Sở lại mua thuốc cho anh uống, một đêm đầu tâm trạng nhẹ nhàng vui vẻ ngủ mê mệt, tới ngày thứ hai nhảy nhót tưng bừng sinh hoạt như hổ báo trở lại bình thường.

Trong đợt hai của lần thi thử mỗi tháng, Lục Xuyên thế nhưng không còn nằm ở hạng tám, mà trực tiếp bò lên hạng nhất của lớp cùng hạng nhất toàn trường, nói vậy có nghĩa là lần đầu tiên và duy nhất, anh trực tiếp đem học bá ba năm đứng nhất liên tiếp Tần Chi Nam không chút lưu tình đá xuống một cách vi diệu.

Đối với vấn đề này, Lục Xuyên chỉ đáp lại sáu chữ: Xin lỗi, phát huy thất thường.

Phát huy thất thường, đủ phách lối!

Bởi vì việc này mà các bạn học lại nhớ đến hai ngày trước, cô giáo toán học phê bình Sở Sở ở trên lớp, nói với cô đề toán này rõ ràng đã giảng qua rồi nhưng sao cô vẫn còn phạm sai lầm, thời điểm lúc tan học Tần Chi Nam đã nói đùa với bạn học một câu như thế này:

"Nhìn vào chuyện Kiều Sâm lưu ban hai năm, là có thể dễ dàng đoán ra được trí thông minh của hai anh em họ là cùng một cấp độ."

Mà lời nói này, chết không tử tế được truyền đến tai Lục Xuyên.

Lúc ấy anh cũng không phát tác cái gì, ai có thể nghĩ tới...

https://thuviensach.vn

Ai có thể nghĩ tới anh vậy mà buồn bực không lên tiếng thế nhưng trực tiếp phá đi hạng nhất của Tần Chi Nam! Mà hơn nữa...điểm tổng hơn kém nhau những bốn mươi điểm, không cần phải nghi ngờ đây chính là một cái tát vang dội lên trên mặt của Tần Chi Nam.

Liên tục đứng nhất ba năm của lớp và của trường, Tần Chi Nam kiêu ngạo thậm chí còn có chút tự phụ, bây giờ bị Lục Xuyên treo lên cây đánh thành cái dạng này, cả người cậu ta đều là một mảng u ám.

Lần thi thử mỗi tháng này, thành tích của Sở Sở vẫn như cũ xếp ở vị trí chính giữa, nhưng mà toán học lại có sự tăng cao, ước chừng phải tăng những ba mươi điểm, thậm chí còn đạt đến điểm tiêu chuẩn, đây nhất định chính là kết quả mà Lục Xuyên đã chuẩn bị cho môn toán học trong phần ghi chép kia, càng cố gắng đi sâu vào phần ôn tập mà Lục Xuyên chuẩn bị, cô càng cảm giác được dụng tâm của Lục Xuyên.

Trong laptop của anh viết các mẫu ví dụ, trên cơ bản đều nằm trong các phần toán mà Sở Sở yếu nhất, những bài làm kia đều là những bài mà Sở Sở đã giải sai. Bên cạnh các đề đó còn có những phần ghi chú nhỏ, nói với cô, đây là phần mà cô dễ phạm sai lầm nhất, khi làm bài cô nhất định phải chú ý cẩn thận.

Sở Sở không biết phần chú ý đó Lục Xuyên rốt cục đã bỏ ra hết bao nhiêu phần tâm tư, mới có thể làm đến mức cẩn thận và hoàn mỹ như vậy, nhưng điều duy nhất mà cô có thể khẳng định chắc chắn là, anh đã phí hết tâm tư tìm hiểu cô.

Tâm tình Sở Sở không hề tệ, nhìn vào bài thi số học của mình nhịn không được cười trộm, lấy điện thoại ra phát một cái Weibo.

16:23

[Mình muốn một cốc trà sữa ban thưởng cho chính mình]

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lục Xuyên từ trên màn hình di động nâng lên, nhìn qua cái màn hình chiếu khung excel báo điểm của số toán học của Sở Sở: 78.

Tổng điểm: 150.

Như vậy đã muốn thưởng cho mình một cốc trà sữa rồi?

Thật đúng là biết cách thỏa mãn, biết cách hạnh phúc nhỉ!

...

Mà từ khóa thể dục kia, Giang Trì đánh Lục Xuyên một quyền, trong trường học cậu ta dường như muốn nghênh ngang, khắp nơi đi giương oai giễu võ, nói rằng Lục Xuyên đã bại tướng dưới tay cậu ta, chỉ là hư danh mà thôi.

Nếu cậu ta không nhảy trên đánh dưới như thế, Lục Xuyên kỳ thật lười cùng cậu ta so đo, thế nhưng thằng này nhảy thật sự quá cao, quá bành trướng, Lục Xuyên không tìm cậu ta, cậu ta ngược lại chủ động đến tìm Lục Xuyên hẹn gặp.

Lục Xuyên nhún nhún vai, không một chút nào để ý đến việc cùng cậu ta đi vào trong một cái ngõ hẽm nhỏ chật hẹp bên cạnh phố mỹ thực.

Một bà thím mặt không biểu tình đẩy xe đậu hủ ngang qua đầu ngõ, nghe thấy được tiếng reo hò tru tréo gào to: "Đậu hủ chính tông Trường Sa đây!"

Trời chiều dần chìm, bọn người Lục Xuyên và Trình Vũ Trạch ngồi tại một quán bán hàng trong khu phố mỹ thực ăn cơm chiều.

Trình Vũ Trạch đập bàn cười to: "Hahahaha, cái tên họ Giang kia ban nãy bị đe dọa áp bức, mấy cậu không nhìn thấy được cảnh tượng nó vừa

https://thuviensach.vn

quỳ xuống đất vừa cầu xin tha thứ, cái dáng vẻ đó, quả thực không khác gì một con chó!"

"Đã sớm nên chơi nó, tên ngu xuẩn, cho rằng Xuyên ca của chúng ta nhiều năm nay lăn lộn uổng công?"

"Xuyên ca chẳng qua là khinh thường cùng loại người này động tay động chân."

...

Phố mỹ thực cách trường học một cái đường lớn, rộn ràng tấp nập tất cả đều là học sinh của Nhất Trung, trên đường muốn mua cái gì cũng có, mực chiên giòn, đậu hủ, gà rán, sữa chua chiên(?),....

(?) có cái món này luôn á O_O

Nhiều loại hương vị trộn lẫn với nhau.

Ngược lại tràn ra một mãnh khói lửa nhân giân mờ mịt.

Cơm nước xong xuôi, Trình Vũ Trạch cùng mấy người đứng ở đầu đường thương lượng bàn xem ban đêm nên đi nơi nào phòng túng.

Lúc này, Lục Xuyên cầm theo một túi trà sữa nóng hầm hập, từ trong tiệm đi ra, trong cửa hàng trà sữa đa số đều là nữ sinh, thân hình anh lớn lên cao to đẹp trai rất bắt mắt.

Ánh mắt các bạn nữ sinh cũng nhìn theo thân ảnh của anh ra cửa, hưng phấn ghé đầu vào nhau nghị luận không thôi.

Lục Xuyên vô luận là đi đến bất cứ nơi nào, đều sẽ hấp dẫn ánh nhìn chăm chú.

https://thuviensach.vn

Tống Cảnh hướng về phía Lục Xuyên giơ tay lên, nói: "Uống trà sữa cái gì, ban đêm đi uống bia đi."

Trình Vũ Trạch ngồi lên xe gắn máy, cười nói: "Cậu có bao giờ nhìn thấy cậu ấy uống trà sữa chưa?"

Tống Cảnh giật mình: "Mua cho Sở Sở ư? Bạn tốt à nha."

"Xuyên ca là người đàn ông ấm áp mà!"

Lục Xuyên kín đáo cười làm bộ đạp cho cậu một cái: "Cút đi."

Anh không thèm để ý hai tên này nói cười trêu chọc, quay người lấy điện thoại ra muốn gọi cho Sở Sở, lường trước được việc hẳn là cô mới ăn cơm xong, hoặc là còn đang dùng bữa.

Vừa đúng lúc này, lại nghe thấy Tống Cảnh rống lên một tiếng từ trong cuống họng: "Đấy không phải là Kiều thiếu gia sao?"

Lục Xuyên ngẩng đầu, quả nhiên đối diện đường cái chính là Kiều Sâm và mấy cái tên lưu manh không đứng đắn, xô xô đẩy đẩy không biết đang làm cái gì, nhưng nhìn đến biểu cảm và động tác, thì xem ra là đang phát sinh mâu thuẫn.

Bên đối phương có bảy tám người, nhìn vào cách ăn mặc chắc chắn không phải hạng người đứng đắn gì, nhuộm tóc, xăm hình cái nào cũng có.

Khí thế bọn chúng hung hăng vây Kiều Sâm vào giữa.

"Có cần giúp một tay hay không?"Tống Cảnh hỏi.

Trình Vũ Trạch lớn tiếng ồn ào: "Giúp cái rắm! Trước kia Kiều Sâm khi dễ chị dâu nhỏ cậu quên rồi sao? Bây giờ nên có người thu thập cậu ta."

https://thuviensach.vn

Hai người đồng thời nhìn về phía Lục Xuyên, Lục Xuyên không có biểu cảm gì, cầm lấy túi trà sữa nhỏ của anh tựa vào trên xe gắn máy, một mặt chính là "sống chết kệ chúng bây."

Lục Xuyên bất động thanh sắc, đương nhiên mấy người Trình Vũ Trạch cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, đứng nhìn kịch vui.

...

"Kiều Sâm, con mẹ nó mày kém quá đi? Bọn tao đi theo gọi mày một tiếng Sâm ca là gọi không ư? Mày muốn cắt đứt với bọn tao, liền cắt được à!"

Kiều Sâm mắng: "Mẹ bọn mày tính là cái thứ gì?"

"Vâng, bọn tao không phải là cái thứ gì, cho nên mới dựa vào mày Kiều đại gia mang bọn tao theo đấy. Tâm tình mày tốt thì cùng bọn tao xưng huynh gọi đệ, tâm tình mày không tốt thì đem bọn tao một cước đá văng, mày làm đại ca như thế đấy à."

Mấy tên côn đồ xô đẩy Kiều Sâm, Kiều Sâm dùng sức tránh ra khỏi bọn chúng, hung hăng mắng: "Bọn mày coi tao là đại ca, phi! Đừng tưởng tao không biết, bọn mày xem tao là kẻ tung tiền phí của! Lần nào đi ra ngoài chơi, không phải đều là dùng tiền của ông đây sao? Rượu tây mà bọn mày uống, gái bọn mày chơi, còn không phải là ông đây chu cấp? Ông đây bây giờ không muốn chơi nữa đấy có được không?"

"Kiều Sâm, cuối cùng mày có biết hay không?" Tóc vàng đi tới trước mặt Kiều Sâm, kéo kéo chỉ chỉ đầu cậu: "Bọn tao gọi mày một tiếng anh, trước sau đều cấp cho mày mặt mũi, mày không muốn nhìn mặt ai bọn này giúp mày xử lý nó! Bọn tao bán mạng cho mày, vì cái gì lẽ nào mày không biết? Con mẹ nó mày đừng coi là, vì dáng vẻ mày đẹp trai đấy chứ?"

Mấy tên côn đồ chung quanh nở cụ cười.

https://thuviensach.vn

Ở phía đường cái đối diện Lục Xuyên hừ lạnh một tiếng.

Không chỉ bị xem là một tên coi tiền như rác, còn bị coi thành một thằng đần, cái tên này, thật đúng là không khiến cho người ta bớt lo lại mà.

"Kiều Sâm, tao nói cho mày biết, đừng tưởng rằng phú nhị đại thì có cái gì hơn người, ở thời đại này, một cái cây trên đường đập xuống cũng có thể đập chết mấy cái phú nhị đại đấy."

"Mấy anh đây, đều là người sống trong nghề, làm bọn này bực, ai cũng đừng nghĩ sẽ có ngày sống yên ổn!"

Kiều Sâm hung tợn nhìn chằm chằm bọn kia: "Cuối cùng muốn thế nào?"

"Như vầy, tình anh em trong nhà nên chúng ta không cần nói lời nào khách khí nữa." Tóc vàng đi đến nhìn Kiều Sâm: "Mày muốn cắt đứt với bọn tao, cũng được, mấy anh em bọn tao ở trên đường đều có mặt mũi tiếng tăm, một người năm vạn tệ..."

Tóc vàng quay đầu ra đếm: "Anh em bọn tao bảy người, ba mươi lăm vạn, mày lấy ra, chúng ta cắt đứt thật tốt."

Ba mươi lăm vạn! Đúng là biết cách đòi hỏi mà.(*)

(*) Raw là "Công phu sư tử ngoạm" nghĩa là đòi hỏi nhiều, chặt chém đẹp.

Cho dù bình thường Kiều Sâm tiêu tiền như nước, nhưng tuyệt đối không có khả năng giao ra nhiều tiền như vậy! Huống hồ chi, cậu càng không muốn đưa, đây chính là lừa gạt dọa dẫm.

"Nghĩ cũng đừng nghĩ tới."

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm cự tuyệt một tiếng: "Chưa nói tới lão tử không có nhiều tiền như vậy, cho dù có, cũng chẳng có khả năng mà giao cho lũ rác rưởi bọn mày."

Tóc vàng mở tay ra, không cần tới mặt mũi nở nụ cười, âm thanh lỗ mãng bừa bãi: "Đúng rồi, bọn tao là rác rưởi! Đầu năm nay, có trào lưu chia tay với con gái còn cần phí chia tay, mày muốn phủi sạch mối quan hệ với bọn rác rưởi này, không định cho ra chút máu sao?"

"Tao nói cho bọn mày rõ, đòi tiền không có!"Kiều Sâm nói chắc như chém đinh chặt sắt: "Mà có tiền càng không cho bọn mày."

Tóc vàng cười lạnh, lui lại mấy bước, quơ quơ, thừa dịp Kiều Sâm không sẵn sàng, vung tới một quyền mạnh mẽ, hung hăng nện vào trên mặt Kiều Sâm, trong nháy mắt khóe miệng của cậu đổ máu.

"Lục Xuyên, chúng ta có nên..." Nhìn thấy Kiều Sâm bị đánh, Trình Vũ Trạch quay đầu nhìn về phía Lục Xuyên: "Giúp cậu ta một chút hay không?"

"Không vội." Lục Xuyên yếu ớt cười, chậm rãi mà nói: "Tên nóng nảy này, cần có thêm giáo huấn."

Kiều Sâm bị bọn chúng đánh cho lảo đảo lùi về phía sau mấy bước, khom người, tay bụm mặt, đâu đến nhe răng trợn mắt.

Lúc này, một thân ảnh sáng đột nhiên nhảy lên phía trước, ngăn ở trước mặt Kiều Sâm.

Kiều Sâm ngẩng đầu, nhìn thấy người trước mắt thế nhưng lại là Sở Sở, âm thanh của cô chất vấn: "Mấy người...tại sao lại đánh người?"

Âm thanh của cô có chút run rẩy, rất sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Tâm Kiều Sâm co rút lại, kéo Sở Sở ra phía sau lưng, hung tợn xông về phía cô mà rống to: "Cô tới làm gì hả?"

Tóc vàng ý vị thâm trường mà đánh giá Sở Sở.

"À, Kiều Sâm, số đào hoa cũng không tệ nhỉ! Bên cạnh một cô em gái nhỏ, so với người kia còn đẹp hơn nữa đấy."

Kiều Sâm vội vàng tiến lên, làm ra bộ dạng muốn đánh Sở Sở: "Tôi bảo cô đi, nghe không hiểu tiếng người có phải không?"

Cả âm thanh của cậu đều nhanh đến vội: "Đừng mẹ nó nghĩ rằng ông đây không dám đánh cô!"

Sở Sở không nhúc nhích, thấp giọng nói: "Kiều...Sâm, chúng ta chạy mau!"

...

"Tôi đánh cô thật đấy!" Kiều Sâm nói xong, ở trên đầu cô gõ một cái, nhưng động tác lại rất nhẹ.

Sở Sở lấy một tay che đầu, một tay khác vẫn cố chấp níu lấy ống tay áo của Kiều Sâm, bộ dạng chính là không chịu buông ra.

Kiều Sâm lại cầm lại tay cô: "Buông ra! Cô buông ra!"

Lúc này, một đôi tay ấm áp mà có lực đặt lên trên bả vai của Sở Sở, kéo cô về phía sau.

Sở Sở quay đầu, thấy được khuôn mặt lạnh nhạt của Lục Xuyên.

Anh không nói gì mà chỉ kéo cô ra phía sau mình, một bóng lưng cao lớn thẳng tắp che chở bao bọc cả người của cô, ánh trời chiều lồng vào trên khuôn mặt anh, khiến làn da cũng thay đổi thành màu mật ong.

https://thuviensach.vn

"Kiều Sâm, chỉ có từng ấy chuyện rách rưới mà mày cũng lau không sạch sẽ, còn muốn làm đại ca cái rắm."

Ánh mắt Lục Xuyên rất sắc lại rất nhạt, cả người tản ra một luồng nhiệt lạnh lẽo.

Tóc vàng cũng xem như từng trải sự đời, thời khắc vừa nhìn thấy Lục Xuyên, nhìn thấy sự lạnh nhạt trong đôi mắt anh, trong đầu không hiểu sao có chút rụt rè, theo bản năng ngửi thấy không khí nguy hiểm ngay trước mắt.

"Mày...mày muốn làm gì, tao nói cho mày biết, ít xen vào chuyện của người khác đi."

"Không phải muốn bái đại ca sao? Tao chính là đại ca." Âm thanh Lục Xuyên bình tĩnh, quay lại chỉ chỉ vào Sở Sở và Kiều Sâm, thản nhiên nói: "Anh em bọn họ đều thuộc quyền bảo vệ của tao."

Nghe vậy Kiều Sâm là người đầu tiên xù lông trước: "Cái gì mà mày bảo vệ, Lục Xuyên mày nói bậy..."

Cậu còn chưa dứt lời liền bị Trình Vũ Trạch kéo qua bịt miệng lại: "Kiều thiếu gia, mày ít nói đi, coi chừng đau đầu lưỡi đấy."

"Mày lăn lộn ở đường nào?" Sức lực của tóc vàng hơi không có khí thế.

Ánh mắt Lục Xuyên rất tùy tiện, âm thanh thì vô cùng lạnh nhạt: "Mày lăn lộn ở đâu, lão tử chính là dẫn đầu ở đó."

"Lục Xuyên, chuyện này với mày không có quan hệ, không cần mày xem vào chuyện của người khác!" Kiều Sâm tránh được Trình Vũ Trạch, đi lên phía trước nói: "Tự tao có thể giải quyết xong."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên nhìn Sở Sở, hướng Kiều Sâm nói: "Mày cho rằng...tao muốn quản mấy chuyện này của mày?"

Nếu như không phải Sở Sở chú ý đến cậu, Lục Xuyên cũng chẳng thèm để ý đến thể loại ngu xuẩn như thế này.

Tóc vàng bước lên trước nắm lấy cổ áo Kiều Sâm: "Tao cho mày biết, hôm nay mày bất nhân trước, đừng trách mấy anh đây không nể mặt mày."

Tóc vàng nói xong ném cậu ra, mấy tên côn đồ vọt lên phía trước, mắt thấy trận ẩu đả đánh nhau này là không thể nào tránh được.

"Trình Vũ Trạch, Tống Cảnh, mấy cậu xem chừng Sở Sở." Lục Xuyên nói xong, vén tay áo lên trực tiếp xông vào đám người, hai ba quyền đã đánh ngã tên tóc vàng và hai tên xăm mình bên cạnh hắn.

Kiều Sâm cũng không cam chịu bị yếu thế, đi theo Lục Xuyên cùng tiến lên, giúp đỡ đánh đám lưu manh này.

Sở Sở nhìn mấy tên lưu manh lấy trong túi ra con dao, mặt bị dọa đến mức không còn chút máu, run giọng hô hào: "Lục...Lục Xuyên."

Trình Vũ Trạch vội vội vàng vàng kéo Sở Sở: "Ôi chao chị dâu nhỏ cậu cũng đừng có nhúng tay vào mà, nếu như cậu bị thương một chút, đây không phải là khiến Lục Xuyên muốn lấy mạng bọn này hay sao."

Sở Sở gấp đến mức muốn rơi nước mắt.

"Cậu đừng sợ, những tên tiểu lưu manh này Xuyên ca hoàn toàn có thể giải quyết được."

Mấy tên côn đồ lấy dao ra, cánh tay Kiều Sâm liền gặp tai vạ, máu tươi chảy ra từ một lỗ hổng dài mà hẹp, Lục Xuyên tranh thủ kéo cậu ra

https://thuviensach.vn

phía sau, nhấc chân một cước, đem cái dao trong tay tên kia đá văng ra ngoài.

Cuộc ẩu đả kéo dài mấy phút, trên người mấy tên tiểu lưu manh đều ít nhiều có vết thương lớn nhỏ.

Lúc này mấy người cảnh sát chạy tới, mấy tên tiểu lưu manh cảm thấy không ổn đang muốn chạy trốn, Lục Xuyên tiến một bước lên phía trước, nhanh nhẹn xoay người chụp tay một cái, trực tiếp đè tên tóc vàng xuống dưới đất.

"Vừa rồi không phải phách lối lắm sao?" Lục Xuyên hướng trên cái mông tên tóc vàng đạp một cái.

"Cậu cũng không được động! Để tay ra phía sau đầu!" Cảnh sát xông đến Lục Xuyên không chút khách khí mà hô to.

"Chú cảnh sát, cháu là học sinh mà." Lục Xuyên buông tay, cười cười.

"Để tay ra sau gáy!" Anh trai cảnh sát lấy gậy cảnh sát ra chỉ vào người Lục Xuyên: "Đi theo chúng tôi."

Nhưng mà một giây sau, Lục Xuyên vậy mà xoay người chạy đi, mấy người cảnh sát vội vàng đuổi theo: "Đứng lại."

Sở Sở sợ đến ngây người, hướng về phía anh hô thật to: "Lục Xuyên, đừng...đừng chạy mà."

Lục Xuyên chạy đến xe máy phía đối diện, từ bên tay lái lấy xuống một túi trà sữa, sau đó quay lại ngoan ngoãn làm bộ dáng đầu hàng: "Chú cảnh sát, cháu không chạy, đừng kích động như vậy."

Lục Xuyên bị cảnh sát mang đi, thời điểm đi ngang qua bên cạnh Sở Sở, anh ra sức giãy dụa đem lấy trà sữa đặt vào trong tay Sở Sở, mặc dù

https://thuviensach.vn

còn thở phì phò vì mệt, nhưng âm thanh ôn nhu lạ thường: "Con thỏ, đây là thưởng cho cậu nè."

Sở Sở run rẩy cầm lấy, rất muốn khóc, vào lúc này anh còn băn khoăn muốn đưa trà sữa cái gì chứ.

Cô liên tục hỏi: "Cậu không...không bị thương chứ?"

"Tôi làm sao có thể bị thương."

...

Thời điểm khi Lục Xuyên bị cảnh sát còng tay mang đi, vẫn không quên quay lại ném cho cô một ánh mắt trấn an mỉm cười: "Đừng lo lắng, mau quay trở lại trường học đi nào."

Lục Xuyên, Kiều Sâm còn có Trình Vũ Trạch và mấy tên lưu manh đều bị mang đi đồn cảnh sát.

Sở Sở một mình đứng bên đường, trong tay chăm chú sít sao nắm chặt ly trà sữa, trong lòng rối thành một đống, quay trở về trường học, vừa vội lại vừa hoảng, không biết nên cầu xin sự giúp đỡ từ ai, cô lo sợ Lục Xuyên ở cục cảnh sát sẽ phải chịu thiệt thòi, sợ anh sẽ vì chuyện này mà bị nhà trường xử lý.

Đột nhiên, bước chân của cô dừng lại, túi trà sữa cầm trên tay có chút cứng ngắc.

Cô mơ hồ nhớ kỹ, anh vừa mới nói: "Con thỏ, đây là thưởng cho cậu nè."

Sở Sở bỗng nhiên móc ra điện thoại di động mở Weibo lên, bài gần đây nhất, nói là cô muốn thưởng trà sữa cho chính mình.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

https://thuviensach.vn

Lời editor:

Đọc đoạn cuối quắn quéo dễ sợ, Lục Xuyên cũng không bảo Sở Sở đi lấy trà sữa, mà muốn tự tay đưa cho cô, dù rằng còn đang bị cảnh sát túm lấy. Cảm động thật sự, cho tới giờ đây là hành động của Xuyên ca mà tui thích nhất đấy. Ông cứ như vầy thì em bé Sở Sở làm sao mà không dính thính được hả.

Thật ra hôm nay vừa mới thi xong tâm trạng hơi không được tốt cho lắm, nhưng mà nhìn vào lượt follow của Wattapad đạt gần 300 và Wordpress hơn 100 nên cũng cố ngoi ngốc lên beta cho mọi người nè. Định bụng đợi Follower bên Watt đạt đúng 300 follow cơ mà sợ mọi người nhớ Xuyên ca và Sở Sở nên tui ngoi lên.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Không nhịn được

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Buổi tối, Sở Sở cầm lấy một quyển sách tiếng anh, nhưng tâm hồn lại không tập trung ngồi ở trên giường.

Trên hành lang thỉnh thoảng truyền đến tiếng dép ma sát biếng nhát kéo dài của các bạn nữ sinh, các cô ấy cãi nhau ầm ĩ từ trong phòng tắm ra ngoài, líu ríu thảo luận bát quái về các chuyện lý thú trên lớp.

Ký túc xá nữ luôn luôn sôi động náo nhiệt ồn ào, dù sao thì sinh mệnh của tuổi trẻ và nhiệt huyết sôi trào vĩnh viễn cũng không ngừng.

Sở Sở thở dài một hơi, lấy điện thoại di động ra gửi cho Lục Xuyên một tin nhắn.

Cô vẫn không an tĩnh được.

Trong lòng phảng phất như có một sợi dây cung đang căng ra, khiến cho tinh thần cô cả đêm đều không yên nổi.

"Cậu còn đang ở cục cảnh sát sao"

Tin nhắn này đã gửi qua hai tiếng đồng hồ, anh vẫn chưa có hồi âm.

Sở Sở muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng hồi chuông điện thoại vừa reo cô lại vội dập máy.

https://thuviensach.vn

Vẫn là...thôi đi.

Mười giờ rưỡi ký túc xá tắt đèn, Sở Sở ôm di động nằm ngủ, ước chừng khoảng mười một giờ, điện thoại đột nhiên rung lên, tim cô run rẩy vội vàng ngồi dậy, nhìn thấy trên màn hình lóe lên hai chữ Lục Xuyên, trái tim đều nhảy cẩng đến sung sướng.

Vội vàng xuống giường mang theo dép lê ra khỏi phòng ngủ, từng ly từng tí cẩn thận đóng cửa phòng lại, cô đứng ở một bên hành lang.

Bên trong hành lang ánh đèn vàng nhạt mơ màng mờ ám, bên ngoài gió mát thổi vù vù, Sở Sở nhịn không nổi vội nghe điện thoại, hạ thấp giọng hỏi: "Cậu về nhà rồi sao?"

"Ừm, về rồi."

"Cảnh sát có...làm khó cậu không?"

"Tôi là học sinh, bọn họ sao có thể làm khó, hỏi rõ ràng một chút là không sao rồi."

"Vậy...thì tốt."

Bên kia điện thoại Lục Xuyên bật cười một tiếng: "Muộn như vậy còn chưa ngủ?"

"Không có."

"Có phải đang không ngừng nghĩ nhớ tới tôi, ngủ không được?"

"Không phải..." Sở Sở theo bản năng phủ nhận.

Lục Xuyên bật cười thành tiếng, dùng giọng điệu từ tính thấp giọng lẩm bẩm: "Sở Sở, cậu có biết hay không, thời điểm vừa nãy khi đánh nhau, cậu không ngừng gọi tên của tôi, làm cho...tim tôi cũng tan vỡ mất rồi."

https://thuviensach.vn

Tim cũng tan vỡ mất rồi.

Hô hấp Sở Sở đình trệ, gương mặt không tự giác nổi lên tầng đỏ ửng.

"Lục Xuyên." Sở Sở trầm mặc thật lâu, rốt cuộc nói: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Lục Xuyên cúp xong điện thoại, một mình dựa vào một bên cửa sổ, nhìn một màng trăng thanh gió mát bên ngoài kia, ấn mở màn hình điện thoại di động, vào tin nhắn mà Sở Sở gửi qua cho anh.

"Cậu còn ở cục cảnh sát sao?"

"Còn chưa về nhà sao?"

"Nếu như không sao, có thể gọi điện thoại cho mình được hay không?"

Thời gian theo thứ tự là 8:50, 9:30, 10:05 tối.

Tim của anh ngày càng bình thãn thanh tĩnh, môi mỏng mấp máy lẩm bẩm một âm thanh nhỏ tới mức không thể nghe thấy: "Thỏ lớn, quan tâm tôi nhiều như vậy, tự cậu có phát hiện ra được không?"

Đúng lúc này, thông báo Weibo vang lên nhắc nhở.

11:23

[Lục Xuyên, cậu ở đâu?]

Cô nhỏ ngốc, rốt cuộc cũng đã phát hiện ra rồi.

Lục Xuyên dùng cái tài khoản "weoqd AK Sdkaj" kia trả lời lại cô: Ai da, tôi đây mà.

https://thuviensach.vn

Nhưng hệ thống lại nhắc nhớ, cái bài đăng Weibo này đã bị xóa bỏ.

...

Chuyện đánh nhau không phải chuyện nhỏ, huống chi, đó còn là cùng với mấy tên lăn lộn ngoài xã hội đánh nhau.

Không chỉ có thế, chuyện Lục Xuyên đánh nhau sau khi truyền ra ngoài, Giang Trì cũng mang theo vết thương chạy tới phòng giáo viên một mình tố cáo anh.

Ngày thứ hai đề nghị của của trường học liền được thông báo, Lục Xuyên và Kiều Sâm bị phê bình ghi thêm tội, muốn bạn học toàn trường lấy đấy mà làm gương.

Trên phát thanh vô cùng nghiêm khác phê bình hai người, nhất là Lục Xuyên, nói rằng nếu như có lần tiếp theo, sẽ sử dụng biện pháp đuổi học.

Thông báo phê bình kia không tính là gì cả, thế nhưng việc ghi lại tội danh thì rất nghiêm trọng, sẽ lưu lại trong hồ sơ cá nhân theo cả một đời. Cho nên xế chiều ngày hôm đó, Lục thủ trưởng vô cùng lo lắng chạy tới trường học, chính là để xử lý chuyện này.

Đây là lần đầu tiên Sở Sở nhìn thấy Lục thủ trưởng, ngay trên hành lang trường học.

Thân hình Lục thủ trưởng thẳng tắp, tóc mai trên đầu đã trắng bạch, sắc mặt nghiêm túc mang theo sự tức giận, dáng vẻ nhìn qua rất nghiêm khắc.

Mà Lục Xuyên cà lơ phất phơ đứng trước mặt ông, thu lại đôi mắt, thần sắc phản nghịch phát ra không hề che dấu.

https://thuviensach.vn

Ông dạy dỗ Lục Xuyên, nhưng dường như Lục Xuyên nghe không vào, vô cùng thiếu kiên nhẫn lại không hợp ý, thậm chí còn chống đối với ông.

Cuối cùng Lục thủ trưởng trở nên giận dữ, đạp vào đầu gối của Lục Xuyên hai cước, trực tiếp đá Lục Xuyên ngã trên mặt đất.

Bạn học vây xem xung quanh không nhịn được hít một hơi thật sâu.

Lục thủ trưởng, quả nhiên rất có khí phách, hai cước này mà đạp người khác, không phải là muốn đem người ta đạp cho tàn phế hay sao?

Lục Xuyên đau đến nhe răng trợn mắt, vịn tường muốn đứng lên, chân lại không chút báo trước run lên kịch liệt.

Anh dù sao xương cũng cứng, cho dù ăn đòn cũng không hề có dáng vẻ rụt rè, cắn răng hung dữ trừng mắt nhìn ba mình.

"Ba trước kia mặc kệ con, vậy bây giờ cũng ít quản lại đi."

"Đồ hỗn láo!"

Lục thủ trưởng làm bộ dáng muốn đá anh nữa, vừa kịp lúc này, một giọng nữ giòn giã từ phía sau lưng vang lên: "Chú ơi, nơi này là...là trường học."

Ánh mắt Lục Xuyên vượt qua Lục thủ trưởng, yên lặng rơi vào trên người Sở Sở.

Cô mặc bộ đồng phục học sinh rộng rãi, chầm chậm đi tới, âm thanh dù có hơi phát run, nhưng thần sắc lại rất kiên định, đứng ở trước người Lục Xuyên, một bước cũng không di chuyển.

"Đây là nơi học tập, không...không nên đánh người."

https://thuviensach.vn

"Cháu là?"

"Cháu là người trong...là Trung đội trưởng." Sở Sở đỏ mặt: "Đội quản lý kỷ luật."

Lục Xuyên nghe được ba chữ trung đội trưởng, mém chút nữa đã cười ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh tượng người có chứng trở ngại trong giao tiếp Sở Sở lại vì Lục Xuyên mà ra mặt, mấy người bọn Trình Vũ Trạch cũng theo đó mà đứng dậy: "Chú Lục, đừng đánh tiểu Xuyên, chuyện này không có quan hệ gì với cậu ấy, đều là do bọn cháu xúi giục cậu ấy cả."

Lục thủ trưởng còn không hiểu rõ thằng con trai nhà mình, trên Thế giới này làm gì có người nào có thể xúi giục được nó?

"Các cháu tránh ra, bác giáo huấn con trai mình, không có quan hệ gì với những người bạn học các con!" Lục thủ trưởng trầm thấp nói: "Ta không quản nó, nó càng ngày càng vô pháp vô thiên không quy củ, hôm nay đánh nhau, ngày mai có khả năng còn muốn đi giết người."

Sở Sở quay đầu nhìn bạn học chung quanh, hiện tại là thời điểm tan học, trên hành lang các bạn học tan học đều tụ tập lại, Lục Xuyên bình thường ngang ngược càn rỡ, ở trên trường không ai dám trêu chọc, bây giờ bị phụ huynh giáo huấn, bọn họ đều đứng đấy nhìn Lục Xuyên trở thành trò cười mà thôi.

Lục Xuyên cũng không chút yếu thế hướng về phía Lục thủ trưởng hô to: "Con giết người càng không cần ba quản."

Sở Sở hạ quyết tâm, lôi kéo lấy tay Lục Xuyên, liều mạng dắt anh chạy đi.

https://thuviensach.vn

Cảm nhận được bàn tay mềm mại mà ấm áo của cô, trong lòng Lục Xuyên dâng lên một cảm giác khác thường khó hiểu, luồng khí nóng trong lòng nãy giờ, trong chốc lát liền bị chôn vùi xuống, anh cứ như vậy để cô dắt đi.

Lục thủ trưởng tức hô to: "Tiểu tử thối! Trở lại cho ta."

"Chú Lục, chú bớt giận." Bọn người Trình Vũ Trạch và Tống Cảnh ngăn cản trước người Lục thủ trưởng, ngăn ông lại: "Sẽ vào học ngay lập tức, chú cũng không hề muốn chậm trễ việc học của Lục Xuyên đúng không ạ, có gì thì về nhà rồi nói, ở trường học còn có bạn học nhìn vào, như vậy mặt mũi Lục Xuyên cũng không biết để đâu."

Cơn tức giận của Lục thủ trưởng sót lại còn chưa tan: "Bác nể mặt mũi của nó, mới khiến cho nó biến thành như bây giờ."

Lục Xuyên ở cuối hành lang hướng ông hô to: "Thủ trưởng đại nhân, con không phải là binh lính mà ba đào tạo, con mẹ nó ba đừng xen vào chuyện của con."

Trong hành lang, Sở Sở sống chết dắt lấy tay Lục Xuyên, vóc dáng của cô và anh chênh lệch rất nhiều, nắm tay anh kéo đi thật sự rất tốn sức.

Sở Sở thở hổn hển cầu xin anh: "Cậu đừng cùng...cùng ba cậu mạnh miệng nữa."

Lục Xuyên quay lại, giống như đang phát tiết mà đá vào vách tường bên cạnh, phẫn uất nói ra: "Tôi chính là không quen nhìn ông ấy luôn trưng ra bộ dạng lãnh đạo, ở quân đội là như thế, về nhà cũng là kiểu này, ông ấy vốn dĩ không hề coi tôi là con trai."

Sở Sở lùi về phía sau nhiều bước, từ trước tới nay cô chưa từng nhìn thấy Lục Xuyên tức giận đến vậy.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên từ trong cặp lấy ra bao thuốc lá, cầm cái bật lửa đang muốn đốt một điếu, Sở Sở nhón chân lên muốn lấy đi tàn thuốc trong tay anh xuống: "Cậu đừng...hút thuốc."

Lục Xuyên lui về phía sau mấy bước, không để cho cô với tới: "Ngay cả cậu cũng muốn quản tôi có phải hay không?"

Sở Sở đình trệ tiếng nói, cô cúi đầu, dừng một chút nhìn về phía Lục Xuyên, chần chờ thật lâu mới không xác định hỏi: "Mình có thể quản cậu sao?"

Lục Xuyên bình tĩnh lại, hít một ngụm khói, rồi nhìn Sở Sở sảng khoái nói: "Có thể."

"Vậy cậu...đừng hút thuốc."

Lục Xuyên nhẹ gật đầu, đem tàn thuốc ném lên trên mặt đất, dùng chân vê vê: "Được, thỏ lớn của tôi nói không hút, vậy thì không hút nữa."

"Vậy cậu...cũng đừng nháo với ba, ông nói cái gì...cậu nghe là được."

"Ba?" Lục Xuyên đột nhiên nở nụ cười, mập mờ mà nhìn cô: "Ngay cả ba cũng gọi rồi?"

Sở Sở mới ý thức được, vộ vàng đổi: "Ba cậu."

Lục Xuyên dựa vào tường, nói ra: "Ông ấy xưa nay không quản tôi, đối xử với binh lính còn tốt hơn, chỉ biết hung hăng với tôi."

Anh cầm lấy ống tay áo xoa xoa cái mũi: "Bây giờ muốn tôi nghe lời, không có cửa đâu."

Sở Sở lấy trong cặp ra một bình thuốc nhỏ, chính là bình thuốc mà Lục Xuyên tặng cho cô.

https://thuviensach.vn

Cô chỉ chỉ khóe miệng của anh đang ứ đọng máu: "Mình bôi thuốc cho cậu."

Lục Xuyên bước xuống mấy bậc thang, để cho Sở Sở ở phía trên anh, đưa mặt lại gần.

Sở Sở xoay mở nắp bình, móc ra một ít thuốc mỡ màu trắng sữa trên đầu ngón trỏ, nhẹ nhàng vê lên khóe miệng Lục Xuyên, động tác của cô rất ôn nhu, rất nhẹ nhàng, không ngừng hỏi: "Đau không?"

Hô hấp của cô nhẹ nhàng phả trên mặt anh, bên trong hô hấp là một luồng hương vị đến từ thân thể cô, ôn ôn nhu nhu, thơm ngào ngạt.

Đôi mắt cô tăm tối mà lại trong trẻo, hết sức chuyên chú nhìn vào khóe miệng Lục Xuyên, thật sự rất giống một con thỏ lớn.

Lục Xuyên nhìn nhìn cô, khóe miệng giương lên, cố ý "A" một tiếng: "Đau."

Động tác của Sở Sở chậm lại, một vòng rồi một vòng, cố gắng không tăng thêm lực nói: "Cậu cố nhịn một chút."

"Thỏ lớn, tôi nhịn không được." Anh nói xong, đột nhiên tiến lên phía trước, môi mỏng trực tiếp chạm vào khóe môi mềm mại của cô.

Trong lòng Sở Sở run lên, mở to hai mắt mà nhìn, vô thức lui lại phía sau, hai tay Lục Xuyên trực tiếp tóm lấy hai bả vai của cô, giam cầm cô lại, kéo vào trong ngực mình.

Lần này là một nụ hôn, rõ ràng hơn trước rất nhiều, gò má của Sở Sở bị anh ép tới lõm xuống.

Nhưng anh không dám tiếp xúc với môi của cô, chỉ có thể hôn vào khóe môi, thậm chí anh có thể cảm nhận được, lông tơ mềm mại tinh tế bên

https://thuviensach.vn

môi cô.

Sở Sở còn muốn lui về phía sau, muốn trốn tránh anh, Lục Xuyên lại kéo chặt cô, trực tiếp vòng một tay lên lưng cô, ôm cô vào trong ngực.

Tim Sở Sở đập nhanh như hươu chạy loạn, mặt ửng đỏ, anh cứ như vậy lẳng lặng hôn khóe môi của cô, da của anh rất nóng bỏng, môi thì lại lành lạnh, cũng mềm mềm.

Cảm nhận được người trong ngực yên tĩnh trở lại, không còn giãy dụa nữa, trong lòng Lục Xuyên lại rất cao hứng, nhưng mà rất nhanh sau đó anh liền sợ hãi.

Sở Sở bất động cũng không nói chuyện, điều này khiến cho Lục Xuyên thấp thỏm buông lõng cô ra.

Sở Sở không chạy đi mà chỉ cúi đầu.

Lục Xuyên hoảng hốt: "Thật sự xin lỗi, tôi không nhịn được."

Anh đương nhiên không nhịn được, mỗi giờ mỗi phút anh đều muốn hôn cô, muốn đến mức phát điên.

"Sở Sở, cậu nói một câu đi." Lục Xuyên nhìn dáng vẻ trầm mặc của cô, thật sự sợ hãi: "Cậu nói với tôi cái câu, đừng như vậy"

Mặt Sở Sở đỏ lên, muốn nói cái gì đó, nhưng mà đều không thể nói nên lời, tất cả đều nghẹn lại.

Nhẫn nhịn hồi lâu, cô cúi cùng thốt lên một câu: "Cậu...cậu về sau đừng...đừng như vậy."

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Sở Sở, anh biết cô không có tức giận, chỉ là ra vẻ hù dọa mà thôi, Lục Xuyên lập tức trở nên lưu manh vô lại mà nói: "Cái này cũng không thể cam đoan được."

https://thuviensach.vn

Sở Sở xoay người muốn đi, lại bị Lục Xuyên kéo lại.

"Ai da."

Tâm tình của anh đốt nhiên trở nên tốt hơn hẳn: "Về sau sẽ không như vậy, vừa nãy thực sự không nhịn được."

Sở Sở gật đầu, đứt quãng nói: "Nhìn...thấy cậu đang bị thương, xem như..."

"Sớm biết cậu không tức, tôi đã hôn môi cậu." Lục Xuyên đặc biệt vô cùng hối hận: "Nếu không, cậu để yên cho tôi hôn lại một lần nữa?"

"Cậu đừng được một tấc lại tiến một thước!"

"Cậu không phải rất thích tôi được một tất tiến một thước hay sao?"

Lục Xuyên nói xong câu này, ở trên mặt cô "Moah" một cái, còn không để cho cô kịp phản ứng, chạy đi mất.

Sở Sở mở to hai mắt, tay chậm rãi sờ trên khuôn mặt mình.

Nơi được anh hôn qua, thế nhưng lại rất nóng bỏng.

Lòng cô phảng phất một chút đau khổ, một nửa vui vẻ, một nửa phiền muộn.

Lời của editor:

Ôi ôi ôi, hôn rồi hôn rồi hôn rồi kìa. Cách mạng đã thành công được một nửa, con đường đi đến cái danh "bạn trai của Thỏ lớn" đã không còn xa rồi.

Min sẽ tăng số chương set pass nhé mọi người, sẽ để pass các chương có nội dung quan trọng hay có tình tiết thân mật. Cảm ơn mọi người đã

https://thuviensach.vn

quan tâm.

Tui vẫn chưa có thi xong đâu, nhưng mà nhớ mọi người nên ngoi lên đóa =)))))

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Khẩu vị

MỘT PHÚT CHO GÓC PR:

MIN MỞ MỘT BLOG CÁ NHÂN TRÊN FACEBOOK, CHỦ YẾU LÀ NƠI GIAO LƯU CÁC VẤN ĐỀ VỀ TRUYỆN VÀ TRẢ LỜI CÁC THẮC MẮC CỦA CÁC BẠN, THÔNG BÁO CHƯƠNG TRUYỆN CŨNG NHƯ CÁC DỰ ÁN TRONG TƯƠNG LAI, HY VỌNG MỌI NGƯỜI ỦNG HỘ.

Link Min để dưới cmt nhé mọi người.

Link Blog: https://www.facebook.com/Mins-2074334452694003/

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Cuối tháng chín, kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn mà các bạn học mong đợi rốt cuộc cũng đã tới, lúc bài giảng cuối cùng kết thúc, trên mặt mỗi người đều xuất hiện sự hưng phấn, đồng loạt ùa ra ngoài phòng học, các nam sinh hẹn nhau ra thao trường chơi bóng, các bạn nữ thì tốp ba tốp năm rủ nhau đi xem phim dạo phố.

Trong hành lang ký túc xá, thỉnh thoảng có vài bạn học kéo theo rương hành lý đi ra cổng lớn, mặc dù kỳ nghỉ không dài, nhưng vẫn có vài bạn nào có nhà ở gần thì vẫn phải trở về vài ngày.

https://thuviensach.vn

Trong phòng, Sở Sở thu dọn xong hành lý của mình, lại bỏ sách vở ôn tập vào trong cặp sách, điện thoại di động vang lên.

"Mẹ, con sắp xuống rồi." Sau khi Sở Sở cúp điện thoại, dựng đứng rương hành lý lên.

"Sở Sở, mình tiễn cậu ra ngoài." Thời Hiểu cầm theo hộp đựng cơm đứng dậy, tiện thể đến nhà ăn mua cơm.

Cô ấy giúp Sở Sở đỡ lấy hành lý đi xuống dưới lầu, Sở Sở hỏi cô ấy: "Lễ quốc khánh...không trở về nhà sao?"

"Nhà mình ở xa, nằm phía nông thôn đường núi cũng rất khó đi, mình lười chịu khổ lắm." Thời Hiểu cười cười: "Mình quyết định ở lại trường ôn tập luôn."

"Ừm."

Dưới ký túc xá, Kiều Ngôn Thương lái xe tới đón Sở Sở.

Thời Hiểu vội vàng nói tạm biệt với cô, đưa mắt nhìn chiếc xe chạy ra khỏi cổng lớn.

Cô xoay người đi đến nhà ăn gọi cơm, một mình ngồi ở trên chiếc ghế đá cạnh hoa viên nhỏ bắt đầu ăn.

Điện thoại vang lên, là mẹ cô gọi tới, Thời Hiểu nhận điện thoại: "Dạ, Quốc khánh con không trở về."

"Bài tập tương đối gấp rút, con phải học thêm."

"Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con sống rất tốt."

"Ăn cũng rất tốt, ở nhà ăn mỗi bữa đều có thịt."

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm ở sau hoa viên nhỏ hút thuốc, vô cùng buồn chán mà đi dạo. Bỗng nhiên nghe được một âm thanh lải nhải nói miên man quen thuộc kia, không khỏi dừng lại bước chân, xuyên qua bóng cây xanh biếc, cậu nhìn thấy một thân ảnh nhỏ bé ngồi trên băng ghế đá, bên cạnh còn đặt một hộp cơm nhỏ.

Thời Hiểu cúp điện thoại, hoàn toàn không chú ý tới bên cạnh có thêm một người, quay lại, cô giật nảy mình.

Thấy rõ người đang đứng, trái tim Thời Hiểu không khỏi gia tăng tốc độ.

Kiều Sâm từ trên cao cúi đầu nhìn cô, hạ người xuống cầm lấy đôi đũa đảo qua đồ ăn trong hộp cơm, hỗn hợp màu xanh trắng của rau cải còn có thêm nước rau, trộn lẫn với cơm.

Kiều Sâm nhíu nhíu mày đánh giá Thời Hiểu, vóc người của cô rất thấp, thân hình cũng gầy, nhìn giống như là một cô con nít chưa phát triển vậy.

"Cậu ăn tối là mấy cái này sao?"

"Á, mình...giảm béo." Thời Hiểu trả lời.

"Cậu còn giảm béo?" Kiều Sâm không hề tin tưởng: "Giảm nữa thì thành thây khô đấy."

"..."

Thời Hiểu đương nhiên không có khả năng nào tiếp tục ăn cơm ở trước mặt cậu, dứt khoát lấy nắp che lại hộp cơm, hỏi cậu:

"Kiều Sâm, cậu vẫn chưa về nhà sao?"

https://thuviensach.vn

"Ừm, không muốn trở về." Kiều Sâm ngồi xuống bên cạnh Thời Hiểu: "Quốc khánh định lên lịch như thế nào?"

"Ở trường học đọc sách."

"Đọc sách? Không cảm thấy chán sao?" Kiều Sâm hững hờ nói.

"Cậu dự định làm sao qua mười một ngày đây?" Thời Hiểu ngẩng đầu hỏi cậu.

Trời chiều ngã về chiếu lên làn da màu lúa mạch của Kiều Sâm, cậu ngước mắt nhìn về phía núi xanh xa miên man ngoài kia:.

"Không biết, không có việc gì để làm."

"À." Thời Hiểu gật gật đầu: "Cậu có thể bỏ thêm nhiều tâm tư vào cho việc học, dù sao hiện tại cũng đã là lớp mười hai..."

Nghe ra cô lại bắt đầu lải nhải lên, Kiều Sâm quay người: "Đi đây."

"À, hẹn gặp lại..."

Thời Hiểu mở nắp hộp cơm ra chuẩn bị tiếp tục ăn tối.

Kiều Sâm đi vài bước, quay lại nhìn cô đang vùi đầu vào ăn cơm trắng, dáng vẻ dường như ăn rất ngon lành. Trong lòng của cậu không khỏi cười lạnh.

"Tôi muốn ăn lẩu, một mình, cậu có muốn đi chung không?"

Thời Hiểu ngốc lăng ngẩng đầu: "Hả?"

...

Kiều Sâm mang Thời Hiểu đi vào một tiệm lẩu khá tấp nập bên ngoài trường học, ngồi xuống, cậu đem thực đơn đưa cho Thời Hiểu: "Muốn ăn

https://thuviensach.vn

cái gì, tự mình gọi."

Thời Hiểu nhận menu, cúi đầu chăm chú xem.

Kiều Sâm ở phía đối diện cô, đánh giá cô một thân mạc đồng phục trắng, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng bằng bông, quần đen dài nhìn qua rất quê mùa.

Dáng người cô nho nhỏ, nhưng con mắt lại rất lớn, rất trong veo mê hoặc câu dẫn lòng người, chỉ là không biết cách ăn mặc, quê người chết đi được.

Cậu biết nha đầu này thích cậu, nhưng cô không phải là kiểu người nhìn vào một cái liền khiến người khác chú ý để trong lòng, vì thế đã nhiều năm trôi qua như vậy mà Kiều Sâm cũng chưa từng chú ý đến cô.

"Xong chưa?"

Kiều Sâm sờ sờ bụng, đói muốn chết: "Gọi mỗi đồ ăn mà cũng lề mề, con gái đúng là phiền phức."

Thời Hiểu cầm lấy menu đưa cho Kiều Sâm, cậu cầm lấy nhìn lên, có chút lặng thinh, bảo cô gọi món, cô nàng này lại toàn gọi đúng đồ chay, vẫn là gọi mấy món rau chay kia.

"Cậu thật sự muốn gọi mấy cái này?" Kiều Sâm bất đắc dĩ nhìn Thời Hiểu một cái: "Thật sự giảm béo?"

"Ừm."

Kiều Sâm cầm bút bắt đầu gạch vào mấy món ăn mặn, từng gạch từng gạch rơi xuống, thịt bò còn gọi hai phần.

Thời Hiểu vội vàng nói: "Kiều Sâm, cậu gọi nhiều như vậy ăn không hết đâu."

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm không để ý tới cô, trả menu lại cho nhân viên phục vụ, rất nhanh cái nồi đỏ chói đã được bưng lên.

Một phần đồ ăn đã được mang ra, Thời Hiểu nhìn vào cái bàn đầy đồ ăn, hỏi Kiều Sâm: "Ăn không hết có thể đóng gói lại không?"

"Cậu ăn lẩu mà đóng gói lại?" Kiều Sâm hỏi: "Đóng gói làm gì?"

"Mình cảm thấy ăn không hết thì thật lãng phí."

"Vậy cậu mau buông thả cái bụng đi, đem phần của ngày mai mà ăn luôn một lượt."

"Á! Ăn vậy sẽ bể bụng mất, Kiều Sâm, thường ngày cậu ăn uống rượu chè quá độ như vậy sao? Như thế là không tốt, đối với khả năng tiêu hóa của dạ dày sẽ tạo ra tổn thương..."

Thời Hiểu còn chưa nói hết câu đã bị Kiều Sâm đánh gãy: "Cậu sao có nhiều câu nói nói không bình thường như vậy, yên lặng ăn một bữa không được hay sao?"

Thời Hiểu lập tức ngậm miệng, miễn cưỡng sợ cậu chán ghét.

Kiều Sâm đem toàn bộ thịt bò bỏ vào trong nồi lẩu đang sôi trào, Thời Hiểu còn giúp cậu bỏ trứng cút và thịt vào.

Không bao lâu sau đã có thể ăn được, Kiều Sâm cầm đũa gắp lên một miếng thịt nóng hỏi bỏ vào trong bát của mình, nhúng nước chấm tỏi kèm dầu vừng, thả vào miệng một miếng lớn.

"Cậu chậm một chút, bỏng đấy!" Thời Hiểu vội vàng nói: "Quá nóng, ăn như vậy xuống dưới sẽ dễ gây ra ung thư thực quản..."

Kiều Sâm liếc mắt, không để ý tới cô ấy nữa. Sột soạt sột soạt ăn lại lùa đũa vào trong nồi một vòng, Thời Hiểu nhịn không được nói: "Từ từ ăn,

https://thuviensach.vn

đừng nóng vội."

Kiều Sâm ngẩng đầu nhìn cô một chút, dùng đũa kẹp một miếng thịt bò cho vào bát cô: "Vẫn không thể chặn nổi miệng của cậu."

Thời Hiểu nhìn vào miếng thịt bò trong bát mình, giật mình, mặt trong phút chốc đỏ lên.

Cô lại kẹp một miếng khoai tây bỏ vào chén của Kiều Sâm, thấp giọng nói: "Cậu cũng ăn...ăn chút rau đi."

Kiều Sâm nhún nhún vai, kẹp miếng khoai tây lên cho vào miệng.

Sát vách có ba bạn học nữ đang ngồi vây quanh một nồi lẩu, là các bạn lớp bốn.

"Mình nhìn thấy Kiều Sâm ở sát vách ấy, cậu ấy đang ăn lẩu với một bạn nữ."

Hai cô gái đồng thời nhìn về phía nữ sinh ở giữa, cô ta tên là Hứa Đồng, hoa khôi lớp bốn, người cao, dáng lại chuẩn, ăn mặc cũng vô cùng thời thượng.

Cô ta một mục chỉ thích Kiều Sâm, chuyện này cả trường không ai không biết, có điều Kiều Sâm giống như là chàng trai còn chưa trưởng thành, không biết yêu đương là gì, cho nên Hứa Đồng ở trong bóng tối tiếp cận cậu luôn không thể thành công.

"Kiều Sâm và một nữ sinh? Không thể nào đâu, nghe nói tên Kiều Sâm đó không gần con gái mà."

"Đúng vậy đấy, mình cũng cảm thấy kỳ quái, bọn họ còn gắp thức ăn cho nhau, vừa nói vừa cười, nhìn qua dáng vẻ thật sự rất thân mật." Cô nàng kia còn ngâng khóe mắt nhìn về phía Hứa Đồng.

https://thuviensach.vn

"Mình đã sớm không còn thích Kiều Sâm nữa, cậu ấy hẹn hò yêu đương với ai, cũng không có quan hệ gì với mình." Khóe miệng Hứa Đông hơi nâng lên, bất quá nụ cười lại rất miễn cưỡng.

...

Thời Hiểu đi toilet một chuyến, đứng trước gương nhìn bản thân, sớm biết hôm nay Kiều Sâm mời cô đi ăn cơm, cô đã không mặc đồng phục, đáng ra nên mặc một bộ thật đẹp. khó trách Kiều Sâm nói cô quê mùa, nhìn bộ dáng hiện tại, miệng ăn lẩu còn đang sưng đỏ, mặt cũng đỏ bừng, càng nhìn càng cảm thấy ghét bỏ.

Xấu muốn khóc thật mà! Cô mở vòi nước, tay hứng nước lạnh, lạnh lẽo thấm vào bờ môi mình, sau đó dùng nước gỡ gỡ tóc ra mọt chút dán vào sau tai, rồi lại lấy ra một cây son môi, bôi bôi lên môi, mấp máy.

Đúng lúc này, một nữ sinh khác bước vào, băt đầu nhìn vào gương trang điểm, Thời Hiểu nhìn một cái liền nhận ra cô ta, Hứa Đồng, nữ sinh lớp bốn, trước kia đã kiêu ngạo mà theo đuổi Kiều Sâm rất mãnh liệt.

Vóc người cô ta rất cao, là da siêu trắng, tóc dài lại rất thẳng, quần áo mặc trên người rất hiện đại thời thượng, so sánh với cô, Thời Hiểu đơn giản chỉ là một con vịt nghèo túng xấu xí.

Hứa Đống trang điểm xong, nặng nề đụng vào Thời Hiểu một cái, Thời Hiểu vóc người rất thấp, lại gầy, lập tức bị Hứa Đồng đẩy ngã trên mặt đất, trên sàn toàn là nước, phía sâu đồng phục của cô bị ướt một mảng lớn.

Hứa Đồng từ trên cao nhìn xuống, cười lạnh nhìn cô một cái.

"Bạn học, không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

"Không có...không có việc gì." Thời Hiểu đau đớn mà đứng dậy, cuối đầu sờ sờ vạt áo của mình.

Hứa Đồng nhíu mày, giẫm lên giày cao gót, cao lãnh(*) bước ra khỏi phòng vệ sinh.

(*) cao ngạo và lạnh lùng.

Thời Hiểu đoán rằng Hứa Đồng cố ý, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

"Tại sao lại lâu vậy?" Kiều Sâm đứng bên ngoài tiệm lẩu, buồn bực ngán ngẩm mà chờ Thời Hiểu.

Thời Hiểu cầm khăn tay lau sau lưng áo ướt át: "Vừa nãy mới ngã một phát."

"Cậu ngã trong nhà vệ sinh sao?" Kiều Sâm ghét bỏ nhìn cô một cái: "A~ thật buồn nôn quá."

Thời Hiểu cầm khăn tay tránh ra một bên, dùng khăn giấy lau sạch nước trên mông và lưng bị thấm ướt, cô cũng tự cảm thấy bản thân mình bây giờ đang rất nôn.

Kiều Sâm nhìn bộ dáng vụng về của cô, cuối cùng vẫn đi tới, kéo lấy khăn tay từ tay cô xoa xoa lau lưng cho cô.

Thân thể Thời Hiểu cứng đờ, cảm nhận từng động tác của cậu, trên mặt đột nhiên nóng lên.

"Tôi biết ngay, cậu mang đôi giày nát bét này, khẳng định rất dễ trượt ngã sấp xuống nền mà."

Kiều Sâm chỉ chỉ vào đôi giày của cô, đó là một đôi giày thể thao, nhưng mà hình dáng cũ kỹ nát bét đến mức gần như nhìn không rõ hoa văn.

https://thuviensach.vn

Hai chân Thời Hiểu thu lại, cảm thấy vô cùng quẫn bách, so với Hứa Đống thời thượng ban nãy, cô cảm thấy mình qua loa đến mức bị áp chế.

Cô xoay người rời đi, Kiều Sâm nhìn thấy cô đột nhiên quay đi, không rõ ràng lắm, đuổi theo hỏi: "Cậu sao đấy? Náo loạn gì hả, tôi nói cũng không sai, cậu ngã sấp xuống khẳng định có nguyên nhân, lần sau đổi giày đi, đừng mang đôi này nữa."

"Không phải là giày." Thời Hiểu đỏ hồng con mắt, rốt cuộc hung hăng nói: "Là Hứa Đồng đụng ngã mình đấy."

Kiều Sâm hơi ngẩn ra, không kịp phản ứng: "Ai?"

"Chính là..."Thời Hiểu nhíu chặt lông mày, bỗng nhiên nhìn thấy mấy người Hứa Đồng đi ra khỏi tiệm lẩu, cô cắn chặt răng một cái: "Được rồi, không có ai."

Kiều Sâm thuận theo ánh mắt Thời Hiểu nhìn sang, thấy cách đó không xa Hứa Đồng và một đám bạn học đang đứng dưới tàng cây, trộm trộm nhìn bọn cậu, thấy Kiều Sâm nhìn sang, Hứa Đồng vội vàng dời con mắt đi chỗ khác, giả bộ như không thèm để ý đến.

Kiều Sâm nhớ lại, đứng chừng mười mấy giây, cậu không chút do dự kéo cổ tay Thời Hiểu đi đến trước mặt Hứa Đồng.

Hứa Đồng chính diện nghênh đón cậu, lộ ra một nụ cười rạng rỡ nhất: "Kiều thiếu, chào cậu."

"Cậu đúng trúng bạn tôi, nói xin lỗi cậu ấy đi." Cậu đẩy Thời Hiểu ra trước mặt Hứa Đồng.

Hứa Đồng không nghĩ rằng Thời Hiểu sẽ đi cao trạng trước mặt Kiều Sâm, thần sắc cô ta hơi biến đổi, nhưng chỉ trong thoáng qua đã biến mất, cô ta lập tức đối diện với Thời Hiểu cười nói: "Thật sự xin lỗi, lúc nãy đi

https://thuviensach.vn

ngang qua không cẩn thận đụng phải cậu một chút, vừa nãy cũng đã hỏi cậu có sao không, cậu nói không có việc gì, vậy mà quay đầu đi đã đâm thọt với Kiều thiếu rồi."

Cô ta nói như vậy, ngược lại khiến cho Thời Hiểu trở thành người có tâm cơ hẹp hòi.

Thời Hiểu không nói một lời, cô đúng là không có bằng chứng chứng minh Hứa Đồng cố ý, chỉ có cảm giác cô ta không có thiện cảm mà thôi.

Trực giác của con gái rất chuẩn, nhất là những chuyện như thế này.

Kiều Sâm nhìn Thời Hiểu, trong lòng thầm nghĩ bình thường ra ngoài cùng cậu có thể lải nhải liên hồi một đống đạo lý, vậy mà thời điểm cần có khí thế thì ngược lại một câu cũng không nói được.

Cậu giương cằm, nhìn Hứa Đồng nói ra: "Cậu ấy là bạn bè của tôi, về sau gặp thì phải đối xử khách khí với cậu ấy, lần này có thể là do cậu không cẩn thận đụng phải cậu ấy, nhưng lần sau nếu xảy ra nữa có tin ông đây đem cậu đạp từ trên cầu thang xuống luôn không?"

Kiều Sâm chính là người như vậy, cậu nói chuyện thô bạo, hành vi thì còn thô lỗ hơn nữa, cái gì phong độ cái gì thân sĩ đều không hề cùng đường với cậu, không quan tâm con trai hay con gái, chỉ cần chọc cậu đều không có được cái kết tốt đẹp.

Hứa Đồng nghe xong, sắc mặt tức giận đến mức trắng bệch, cô ta ngẩng đầu dò xét nhìn Thời Hiểu, tưởng thế nào, chẳng qua cũng chỉ là một cô nàng nông thôn quê mùa, không nghĩ được tại sao mà Kiều Sâm lại che chở cô như vậy.

"Kiều Sâm, khẩu vị của cậu mặn thật đấy!" Hứa Đồng kéo ánh mắt đi miễng cưỡng cười lạnh một tiếng.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm cũng cười cười, lạnh lùng nói ra: "Khẩu vị lão tử mà không mặn cũng không thèm đi ăn lẩu với cậu."

Cậu nói xong, trực tiếp lôi kéo tay của Thời Hiểu xoay người rời đi.

Thời Hiểu bị Kiều Sâm kéo như kéo một đứa trẻ mà đi, vẫn không quên quay đầu ra sau nhìn Hứa Đồng một cái, tay Hứa Đồng đặt phía sau nắm thật chặt, dùng sức đá văng hòn đá nhỏ bên chân, trầm thấp mắng một tiếng nhỏ: "Mẹ nó!"

Nói thật, nếu bảo trong lòng không vui là không thể nào, cô thậm chí còn muốn cười ra tiếng, nhưng lại sợ Kiều Sâm phát hiện nên vẫn một mực đè nén mà nhẫn nhịn.

Đi đến cổng trường học, Thời Hiểu nói: "Vậy mình về đâu, cảm ơn cậu đã mời mình ăn cơm."

Trời chiều đang dần lặn đi, nhiệt độ cũng bắt đầu hạ xuống thấp, gió thu thổi qua, từng đợt khí lạnh dần ùa tới.

Kiều Sâm đột nhiên có chút mơ hồ, nhìn vào bóng lưng của Thời Hiểu, có chút không muốn, cô vừa đi, cậu chỉ còn lại một mình.

Chỉ lẻ loi một mình.

"Cậu cứ như vậy mà đi sao?"

Thời Hiểu quay đầu: "Hả?"

Kiều Sâm mím môi một cái, trầm mặc một lát, nói ra: "Nếu không, tôi và cậu cùng đi mua một đôi giày khác?"

Gợi ý pass chương sau:

Tên nhân vật nam sinh đã tỏ tình với Sở Sở là gì?

https://thuviensach.vn

Pass là một dãy chữ gồm 8 ký tự, không viết hoa, viết liền không dấu.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Không vui

Truyện được đăng duy nhất tại Wattpad và Wordpress của Min. Các trang khác đều là ăn cắp.

Anh kìm lòng không đặng mà cười cười, ngẩng đầu, một vầng trăng sáng phá lệ mà thanh tĩnh, tâm anh cũng dần yên tĩnh mà trở nên ấm áp.

"Con thỏ, bây giờ có muốn tôi đến cạnh cậu không?"

Sở Sở cúi đầu, thu lại đôi con ngươi, ngón tay khuấy động góc áo của mình.

Trầm mặc một lát, cô nói: "Muốn."

Mình muốn cậu giúp mình.

Link wordpress: https://minchubs(.)wordpress.com/2019/05/27/chuong-22-khong-vui/

MỌI NGƯỜI XIN VÀO GROUP ĐỀ NGHỊ TRẢ LỜI CÂU HỎI XÉT DUYỆT GIÚP MIN ĐI MÀ. KHỔ LẮM Ý, KHÔNG TRẢ LỜI THÌ LÀM SAO MIN CHẤP NHẬN ĐƯỢC ĐÂY.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thích cậu

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Địa điểm Lục Xuyên hẹn gặp mặt là vườn hoa nhỏ đối diện trường học. Thời điểm Sở Sở chuồn ra khỏi nhà đã là gần chín giờ tối.

Bóng đêm tối nay đặc biệt trong vắt, ánh sao sáng chói.

Cô ngồi xe buýt ca đêm đến gần sân ga thì xuống xe, đi xuyên qua một con đường náo nhiệt dành riêng cho người đi bộ, vội vàng đi về phía trường học.

Thời điểm này là lúc hoa viên nhỏ ồn ào náo động, các cô dì lớn tuổi đang nhảy múa trên quảng trường, theo từng tiết tấu âm nhạc mà di chuyển vô cùng náo nhiệt.

Sở Sở đứng yên lặng bên cạnh bồn hoa nhìn xung quanh, trong lòng ẩn giấu một loại cảm giác chờ mong mơ hồ không thể nói rõ, lo lắng bất an.

Vừa quay đầu lại, liền trông thấy anh đang đứng ở bên cạnh một hàng ngô trên con đường mòn, rất hiếm khi nhìn thấy anh trong một bộ áo sơ mi trắng và quần tây đen tương đối chỉnh tề như lúc này, tóc cũng vuốt lên ngay ngắn, so với hình ảnh Lục Xuyên khi đi học trên trường rất không giống nhau.

Hôm nay Lục Xuyên đặc biệt chín chắn!

https://thuviensach.vn

Sở Sở nắm chặt quai chéo túi xách, chạy bước nhỏ về phía anh.

Lục Xuyên nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn về phía cô, cô mặc một bộ đồ sáng màu kết hợp với chiếc quần jean rách. Vì vội vàng đi nên hai gò má ửng hồng, trên sống mũi còn mang theo một cái gọng kính vụng về to tướng.

Lại quay trở về bộ dáng ngày đầu khai giảng, ngu xuẩn ngốc nghếch.

Lục Xuyên đưa tay về phía cô, đầu ngón tay thon dài chạm vào cái kính đen của cô lấy xuống, ôn nhu hỏi: "Tại sao lại mang nó lên?"

Sở Sở cúi đầu, mũi chân di di trên mặt đất, không trả lời anh.

Từ khi mua kính sát tròng, phần lớn thời gian Sở Sở đều dùng nó, rất ít khi đeo kính.

Lục Xuyên vuốt ve cái kính đen, nhàn nhạt hỏi: "Có phải là cảm thấy nó có thể bảo vệ cậu, đúng không?"

Anh suy đoán, có lẽ cô muốn dùng chiếc kính này để tự nhốt bản thân mình lại.

Sở Sở bất động thanh sắc lấy lại chiếc kính trên tay Lục Xuyên, cúi đầu mang vào cho ngay ngắn.

Cô dời tầm mắt xuống, tay bên kia Lục Xuyên có mang theo một cái túi màu trắng, bên trong có chứa hai hộp cơm sử dụng một lần.

"Tôi đoán chắc chắn cậu chưa ăn cơm tối, có gói một chút đồ ăn đem đến cho cậu."

Lục Xuyên ở một bên giải thích, đem cơm hộp lấy ra: "Muốn ăn hay không?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở gật đầu, đúng là đêm nay cô chưa được ăn no.

Toàn bộ bữa ăn, cô giống như một người gỗ ngồi trên bàn cơm, cho dù là một bàn mĩ vị những món ngon, nhưng cô ăn không ra vị gì.

Hai người đi đến cái ghế dài ngồi xuống, Sở Sở ngửi thấy trên người Lục Xuyên dường như có mùi rượu, cô kìm lòng không được hít hít mũi mấy cái, mùi rượu xen lẫn hương vị của thân thể anh, không hiểu sao lại rất dễ ngửi.

Lục Xuyên nghe được âm thanh hít mũi của cô, vội vàng giải thích: " Hôm nay trong quân đội có liên hoan, tôi bị ông già kéo đi, cùng với mấy vị chú bác uống mấy chén."

Sở Sở gật đầu một cái, miệng lẩm bà lẩm bẩm, muốn nói chút gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Lục Xuyên từ trong túi lấy ra đôi đũa, xé vỏ đưa cho Sở Sở.

"Không muốn nói chuyện thì đừng nói, ăn cơm đi."

Sở Sở mở hộp cơm ra, trong hộp lấy ra tôm, đùa gà, thịt bò...cái gì cũng có, giống hệt một hộp thập cẩm.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra được, hình ảnh Lục Xuyên cầm lấy hộp đựng đứng bên bàn đóng gói thức ăn, mà có nhiều trưởng bối như thế, cũng may mà anh...

Sở Sở không dám nghĩ tiếp, cô kẹp đũa gắp lên một cái đùi gà, cắn một miếng nhỏ, bắt đầu ăn một cách say sưa ngon lành.

Trên bờ môi rất nhanh trở nên bóng mỡ, lập lòe sáng.

Lục Xuyên sờ sờ lên túi xách của mình, không có khăn tay, mới giật mình nhớ ra trước giờ chưa từng mang theo khăn giấy bên người.

https://thuviensach.vn

Anh lại nhặt cái túi chéo của Sở Sở lên, mở khóa kéo ra tìm kiếm bên trong, tìm được một cái khăn giấy mở ra đưa cho Sở Sở.

Sở Sở thuận tay nhận lấy, đến lúc định thần nhìn lại, bị dọa đến mức miếng gà trên đũa rơi mất.

Trước mặt cô là một cái băng vệ sinh màu trắng đã bị anh xé bỏ một nửa rất cẩn thận, lộ ra mọt hình ảnh không thể miêu tả bên trong.

Cô còn chưa kịp định thần lại sau một màn kinh hoàng mà nhìn Lục Xuyên, thần sắc của anh vẫn như thường, nói với cô: "Miệng toàn dầu mỡ, nhanh lau đi."

Sở Sở cầm miếng băng vệ sinh, làm thế nào cũng không thể xuống tay được.

Nhìn thấy Sở Sở sững sờ, Lục Xuyên cười nói: "Thế nào, còn muốn tôi giúp cậu lau sao?"

Thấy anh muốn đoạt lấy miếng băng, Sở Sở bị dọa vội vàng quay người đi, loạn xạ chà lên miệng một chút, trong đầu đều là một loạt hàng chữ con mẹ nó bay qua.

"Cậu con mua được loại khăn giấy dày đặc như này, chất lượng rất tốt." Lục Xuyên vẫn còn ngồi đấy lãi nhãi cảm thán: "Nữ sinh các cậu, đúng là biết cách mua đồ."

"..."

Thấy Sở Sở đã lau sạch miệng, Lục Xuyên tranh thủ thời gian ân cần nói: "Tôi giúp cậu vứt bỏ."

Sở Sở liên tục lắc đầu, giật lấy túi xách của mình, đem cái băng nhét vào.

https://thuviensach.vn

"Á? Cậu còn giữ nó làm gì! Có thể dùng lần hai à?"

Sở Sở đem túi đặt qua một bên khác, cách xa anh: "Đừng vứt."

Lục Xuyên không thể lý giải hành vi quái dị của cô, có điều rất nhanh sau đó anh cũng không để trong lòng, Sở Sở làm bộ bình tĩnh tiếp tục ăn cơm, còn anh tiếp tục nhìn ngắm cô ăn.

Từng miếng từng miếng, say sưa ngon lành mà ăn.

"Ăn có ngon không?"

"Ừm."

"Gạt người, tôi cảm thấy vô cùng khó ăn."

Sở Sở liên tục lắc đầu, cô cảm thấy đồ ăn rất ngon miệng, thật sự rất ngon, so với đồ ăn trong nhà thì ngon hơn rất nhiều.

Khóe miệng Lục Xuyên giương cao, ôn nhu mà nói: 'Chậm thôi, đừng để nghẹn."

Thuận tay còn sờ sờ đầu nhỏ của cô một cái.

Sở Sở đã sớm quen với những hành động thân mật mà Lục Xuyên hay làm với cô, cho nên hoàn toàn không hề để ý, theo bản năng giống hệt một con mèo nhỏ cọ xát tay anh.

Trong nháy mắt đó tâm Lục Xuyên như muốn hóa đá.

Sở Sở ăn hết sạch hộp cơm mà Lục Xuyên mang tới, cảm thấy thật tốt, nhịn không được, kìm chế không nổi mà ợ lên một tiếng.

Lục Xuyên nhướng mày cười một cái, gương mặt Sở Sở lập tức đỏ bừng, cắn răng ngậm miệng lại, thu dọn thật sạch sẽ hộp cơm, đứng dậy

https://thuviensach.vn

ném vào thùng rác.

Anh cũng thuận thế đứng dậy, nói với cô: "Ăn no chưa?"

Sở Sở gật đầu, no đến mức không thể nhồi thêm được gì vào nữa rồi.

"Ăn no rồi thì đi dạo một chút đi."

Anh sóng vai đi bên cạnh cô trên con đường mòn ngô đồng, gió thổi qua, lá ngôi đồng xào sạt bay xuống, phủ kín cả một con đường dài.

Sở Sở một mực cúi đầu, cau mày, giống như đang kìm nén.

Lục Xuyên nhìn cô một cái, nói: "Chuyện này hôm nay, nếu không muốn nói thì cũng không cần phải miễn cưỡng nói ra đâu."

Sở Sở lắc đầu, đưa tay lên sờ túi xách của mình, lấy từ bên trong một thứ gì đó đưa tới trước mặt anh.

Mượn ánh trăng, Lục Xuyên thấy rõ đó là một xấp giấy nhỏ vụn rất dày.

Lục Xuyên lấy một mảnh giấy tùy ý, đặt dưới ánh trăng nhìn một chút, phía trên còn nhuộm màu đỏ của mực vẽ, là bức tranh của cô.

Lục Xuyên khó thở: "Ai xé? Tôi đi đánh nó."

"Mình tự xé."

"Ấy."

Hai người lại đi thêm một chút, Lục Xuyên nắm chặt xấp giấy vụn kia, trong lòng đang suy nghĩ xem về nhà dùng keo dính dán lại là sẽ ổn hơn rồi, mà Sở Sở nhẫn nhịn hồi lâu, bỗng thốt lên một chữ.

"Lục."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên hơi run lên nhìn về phía cô.

Dưới ánh trăng, thân ảnh cô rung động lòng người.

"Lục."

"Tôi ở đây."

"Lục." Sở Sở giãy giụa, vẫn muốn nói chuyện.

"Lục...Lục..."

Một chữ "Xuyên" đó, mắc nghẹn ngay trong yết hầu, nhưng mà cô làm thế nào cũng không phát ra được.

"Lục...Lục Lục...Lục..."

Lục Xuyên không nói gì, anh nhíu chặt lông mày, cúi đầu, tỉ mỉ nhìn cô chăm chú.

Sở Sở nhắm mắt lại, không biết từ lúc nào mà những giọt nước mắt bị cô ép chặt lại ào ào chảy xuống từ hốc mắt, thấm ướt lông mi dài của cô, theo gương mặt yên lặng không một tiếng động trượt xuống.

"Lục...Lục..."

Cô cắn môi dưới, vẫn còn đang cố gắng muốn thử.

Tim Lục Xuyên khi nhìn thấy nước mắt của cô trở nên đau đớn, vô cùng đắng chát.

"Lục Xuyên."

Trong nháy mắt khoảnh khắc khi mà cô gọi tên anh một cách hoàn chỉnh, nước mắt triệt để trào ra, cô há to miệng, sụp đổ mà gào khóc.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên dùng sức ôm chặt cô vào lòng, Sở Sở tựa đầu lên vai anh, tay khoát trên lồng ngực anh, khóc nứt nở: "Lục...Xuyên, Lục Xuyên!"

Tâm tình trải qua một thời gian dài bị đè nén, tựa hồ như đất rung núi lỡ.

"Mình không phải...."

"Lục...Xuyên, mình không phải..."

"Không phải....Thiểu năng!"

Hai chữ cuối cùng, được cô thút thít mà gắng gượng nói ra, tâm Lục Xuyên bỗng nhiên xiết chặt....

Tất cả mọi thứ đều được sáng tỏ.

Trong lòng của anh dâng lên một ngọn lửa không tên, làn da trên mặt bị căng đến đau rát, ánh mắt lạnh đến thấu xương.

Hai chứ kia không khác nào một lưỡi dao sắt bén nhất, từng nhát từng nhát lăng trì lên trái tim anh.

Anh lại càng thêm dùng sức mà ôm chặt lấy cô, đưa một tay ra nhẹ nhàng dán vào môi cô.

"Xuỵt, tỉnh táo lại nào."

Sở Sở cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của anh, nhắm mắt lại.

Ánh trăng ôn nhu, gió đêm phất qua từng tán cây phát ra tiếng vang xào xạt.

Theo thời gian cô dần dần bình phục, dùng sức cọ xát lên bờ vai anh mà chùi đi nước mắt.

https://thuviensach.vn

"Thỏ lớn, cậu tuyệt đối không phải như lời bọn họ nói." Tay anh đặt lên hai bả vai cô, kiên định nói rõ: "Tuyệt đối không phải."

Lông mi Sở Sở rất dài bị nước mắt thấm ướt, buông thỏng xuống dưới nhìn cố định vào một chỗ, không nói một câu.

"Nhìn tôi." Anh lại lung lay bả vai cô.

"Cậu có biết, IQ của tôi là 170."

Sở Sở lắc đầu, cô không biết chuyện này.

"Vậy cậu có biết không, Lục Xuyên IQ 170 thích cậu, mỗi ngày đều đang vì cậu mà thần hồn điên đảo."

Thần thể Sở Sở khẽ run lên, ngây ngẩn cả người.

Gió đêm nổi lên, âm thanh của những con côn trùng bỗng im bặt, xung quanh là một màn tĩnh lặng, Sở Sở dường như không thể nghe thấy được nữa, huyệt thái dương bỗng giật giật, trong đầu có một đốm lửa nhỏ nổ tung tóe.

Chỉ trong chớp mắt này, chỉ với một câu nói này, đã đem một Sở Sở với trái tim bị tàn sát thành trăm ngàn lỗ thủng, hoàn toàn được chữa lành.

Cô vốn dĩ còn đang muốn nằm trong lòng anh mà khóc, thế nhưng lúc này nước mắt cũng đã dừng, trong đầu, trong tim đều đầy ắp một câu nói kia của anh.

"Lục Xuyên IQ 170 thích cậu, mỗi ngày đều vì cậu mà thần hồn điên đảo."

Cho nên, cậu tuyệt đối không phải là người như bọn họ nói.

https://thuviensach.vn

Sở Sở dùng tay lau sạch sẽ nước mắt, giữ im lặng, lại uất ức nhìn anh một cái.

Lục Xuyên không nói một lời, chỉ yên lặng đứng bên cạnh cô.

Lúc này cả hai đề trầm mặc, nhưng cảm xúc lại rất tốt.

Nói xong câu đó, kỳ thật Lục Xuyên cũng rất thẹn thùng, không biết nên làm thế nào tiếp theo.

Mọi chuyện có vẻ hơi đột ngột gấp rút.

Hai người dạo bước dưới ánh trăng, đi được một đoạn ngắn.

"Thỏ lớn, cảm ơn cậu."

Đôi mắt Sở Sở vẫn còn đỏ hồng, không hiểu mà nhìn anh.

Lục Xuyên đưa mặt xích lại gần tai của cô, ôn nhu nói ra: " Cảm ơn cậu đã nguyện ý mở cánh cửa thế giới của mình ra với tôi."

Cảm ơn cậu đã tin tưởng tôi, gọi điện thoại cho tôi.

Cảm ơn cậu trong lúc tuyệt vọng nhất, nguyện ý gọi tên của tôi.

Sở Sở tròn mắt, hít mũi một cái.

Lục Xuyên dùng mu bàn tay lau sạch sẽ cả mặt của cô, than một tiếng, bất đắc dĩ mà nói: "Tôi vừa ngộ ra một đạo lý."

Sở Sở nâng lên đôi mắt to ngập nước, không hiểu gì nhìn anh chăm chú.

"Lúc con gái khóc, tốt nhất đừng nên đi an ủi."

https://thuviensach.vn

Anh nói: "Nếu cậu cứ khóc nhiều hơn một chút, tôi còn có thể ôm cậu nhiều thêm một chút."

Lục Xuyên khôi phục lại ngữ điệu du côn lưu manh vốn có: "Làm lưu manh quả nhiên thoải mái hơn nhiều so với thân sĩ."

"..."

Ngay lúc Lục Xuyên còn chưa cảm thán xong, Sở Sở đột nhiên đưa tay, vòng lấy eo anh, sau đó nhẹ nhàng chôn mặt vào ngực anh.

Nhịp tim Lục Xuyên bỗng nhiên đập nhanh.

Cách một lớp vải thật mỏng, anh thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở nhu hòa khắc chế của cô.

Mặt Lục Xuyên, trong phút chốc đỏ bừng.

Là...nói đùa mà!

Mặc kệ! Anh vừa muốn đưa tay ôm lấy cô, Sở Sở lại đột nhiên buông tay, lui về phía sau mấy bước, nhìn nhìn anh hỏi: "Bây giờ thế nào? Đủ chưa?"

Lông mày Lục Xuyên chớp chớp, nói: "Không đủ."

Làm sao có thể đủ, vĩnh viễn luôn không đủ.

Anh nói xong hai từ này, dùng sức kéo Sở Sở vào trong lồng ngực, ấn sau gáy cô, đưa mặt cô dán vào lồng ngực trái của mình.

Sở Sở cảm thụ được lồng ngực cứng rắn của anh, cùng với trái tim khuấy động lửa nóng bên trong.

"Nghe được chưa?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở không hiểu lắc đầu.

Anh cũng không sợ người khác thấy phiền, một tiếng lại một tiếng hỏi tiếp.

"Đã nghe chưa?"

"Đã nghe chưa?"

Sở Sở vẫn lắc đầu như cũ.

"Cậu đã nghe được chưa?"

Môi giây mỗi phút, mỗi một lần máu chảy trở về, mỗi một lần âm thanh tim đập.

Đều đang nói lên, thích cậu.

Lục Xuyên thích cậu.

...

Hai người một trước một sau bước đi trên phố, Lục Xuyên nhìn đồng hồ, nói: "Tôi đưa cậu về, vẫn về trường học à?"

Sở Sở nghĩ nghĩ nói: "Trường học."

Lúc cô ra ngoài đã nói với Sở Vân Tụ là muốn về trường, lúc đấy Sở Vân Tụ lại nổi nóng, nói cô muốn đi thì đi đi, không cần nhận Kiều Ngôn Thương là ba, sau này cũng không cần phải trở về nữa.

Sở Sở cũng không muốn quay trở về. Đó không phải là nhà của cô.

Tại cửa trường học, Lục Xuyên đưa tay đặt lên đỉnh đầu Sở Sở: "Nghỉ dài hạn có kế hoạch gì không?"

https://thuviensach.vn

"Không có."

"Ừm. Mấy ngày nghỉ quốc khánh tôi cho cậu học bù, giúp cậu bổ sung kiến thức,"

Sở Sở kinh ngạc: "Học bù?"

"Về sau thời gian của tôi đều sẽ là của cậu, cậu muốn học tập, tôi phụ đạo cho cậu."

"Thật?"

"Ừm."

"Sẽ không chậm trễ thời gian của cậu chứ?"

"Đương nhiên, tôi đã nói rồi, đây đều là tình cảm, sau này cậu sẽ phải trả cho tôi."

"..."

"Buổi sáng ngày mai tám giờ, tôi đến trường tìm cậu." Lục Xuyên nói: "Có thể đến được không?"

Sở Sở trịnh trọng gật đầu.

"Quyết định."

"Quyết định."

Lời editor:

Trước đó cứ nghĩ rằng Sở Sở bị chứng tự bế nên sẽ hơi ngốc, nhưng cô gái nhỏ lại kiên cường nghị lực hơn bất cứ người nào khác. Ngươi không thích ta thì ta chẳng cần mặt nóng dán mông lạnh ngươi. Ai yêu quý ta ta trả gấp bội. Tính tình kiên cường khiến người khác phải đau lòng.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, sinh ra trong một gia đình cực phẩm, bà mẹ tiểu tam thượng vị, ông bố nhu nhược không biết cách bênh vực con cái, ông bà già cổ hũ lại nói lời ác độc tổn thương.

Chỉ muốn sau này, Xuyên ca yêu thương cô gái nhỏ nhiều vào, bù đắp cho cô bé những tổn thương tình cảm mà cô thiếu thốn.

Lời beta: *chặm chặm nước mắt cho bà edit*

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Muốn bên cậu (CP phụ)

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Ráng chiều, trên phố đi bộ nhộn nhịp tràn ngập ánh đèn neon đủ sắc đủ màu.

Thời Hiểu nhìn dáng vẻ Kiều Sâm nghe điện thoại, mặc dù cách khá xa cô không rõ cậu đang nói gì, nhưng vẫn có thể từ trong ánh mắt bực bội và vẻ mặt kích động nhìn ra được, cậu lại đang cãi nhau với người nhà.

Thời Hiểu đứng một mình bên bồn hoa, mũi chân di di trên mặt đất, đá mấy hòn đá nhỏ, lúc này Kiều Sâm đã quay lại, nhìn Thời Hiểu nói: "Đi thôi, đi dạo phố."

Thời Hiểu hai ba bước đuổi kịp cậu, hỏi: "Đã trễ như vậy, cậu vẫn chưa về nhà sao?"

"Về cái gì, tôi không có nhà."

Thời Hiểu suy đoán, có thể là vì hôm nay Sở Sở về nhà cho nên Kiều Sâm không vui, cô hít vào một tiếng, nói ra: "Thật ra trong lòng Sở Sở rất quan tâm cậu, dù sao cũng là máu mủ tình thân, cô ấy cũng đã xem cậu là..."

Kiều Sâm quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt lành lạnh: "Nếu muốn đi với tôi, thì đừng chọc tôi tức giận."

https://thuviensach.vn

Thời Hiểu lập tức im miệng.

Kiều Sâm nói muốn dẫn Thời Hiểu cùng đi mua một đôi giày, nhưng cửa hàng mà cậu chọn đều toàn là của nữ.

Những cửa tiệm này, Thời Hiểu chưa bao giờ bước vào, cô có chút bất an luôn đi theo sau lưng Kiều Sâm.

Kiều Sâm ngược lại rất quen thuộc, vừa đi vào lập tức có một nhân viên phục vụ cầm một đôi giày mới mang đến cho Thời Hiểu.

Thời Hiểu nhìn vào những đôi giày nữ thời thượng, cô căn bản mua không nổi, nhưng cô lại không muốn phụ ý tốt Kiều Sâm đã dẫn cô đi dạo phố cả một buổi, cho nên sau đó chỉ có thể thử lần lượt từng đôi, rồi nói dối là cô không thích, không thấy đẹp. Sau đó vội vàng rời đi.

Kiều Sâm thật sự cho rằng cô kén chọn quá mức, nhưng cũng rất có kiên nhẫn, không thúc giục cô, mang cô đến từng cửa tiệm mà dạo, rốt cuộc sau bảy tám cửa hàng, cậu đã không nhịn được hỏi: "Thử nhiều như vậy, một đôi cũng không vừa mắt sao?"

Thời Hiểu gật gật đầu, nói: "Nếu không thì đừng mua, đôi giày này của mình có thể mang tiếp mà."

Kiều Sâm nhìn cô một cái, nói: "Bị hư thành cái đức hạnh này thì có quỷ mới mang được nữa."

Cậu nói chuyện luôn thẳng tính, Thời Hiểu cũng không để ý, cô nghĩ nghĩ lại nói: "Những đôi đấy không thích hợp với mình, nếu không chúng ta chuyển sang chỗ khác dạo xem thử đi."

Kiều Sâm sảng khoái đồng ý, dù sao thời gian cũng dư giả, cậu cũng không muốn về nhà, có người cùng đi dạo là tốt rồi.

https://thuviensach.vn

Thời Hiểu mang Kiều Sâm đi đến một con phố nhỏ cũ chật hẹp mà náo nhiệt, trên đường phố bóng người nhốn nháo, đại đa số đều là các nữ sinh trẻ tuổi kéo tay nhau dạo phố, bên đường cũng bày nhiều hàng rong, bán quần áo, giày dép, cái gì cũng có.

Cô đi ở phía trước, Kiều Sâm đút hai tay trong túi theo ở phía sau.

Thời Hiểu đi đến một sạp hàng đầu đường, cầm lấy một đôi giày đế bằng màu đỏ hỏi Kiều Sâm: "Cái này có được hay không?"

"Đẹp lắm đẹp lắm." Kiều Sâm cau mày, trực tiếp hỏi ông chủ: "Đôi này bao nhiêu tiền?"

"56."

"Sao lại rẻ như vậy?" Kiều Sâm kinh ngạc.

"Quá rẻ rồi!"

Ông chủ cười xấu hổ: "Cậu nhóc, nếu cháu cảm thấy rẻ, vậy ông tăng giá lên một chút nhé."

Thời Hiểu đưa đôi giày cho ông chủ, nói: "Cháu muốn mua đôi này, ông gói giúp cháu."

"Không cần." Kiều Sâm nói xong, liền nghiêm mặt lôi kéo Thời Hiểu sải bước rời đi, một hơi ra khỏi đường phố cũ này.

"Kiều Sâm, cậu sao thế?" Thời Hiểu dùng sức tránh đi sự lôi kéo của cậu.

Kiều Sâm thở phì phò: "Cậu xem thường tôi có phải hay không?"

"Không có mà" Thời Hiểu vội vàng giải thích: "Mình tự mua giày, sao lại xem thường cậu được."

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm phẫn uất muốn giải thích, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cậu dắt cô đi dạo phố, đương nhiên có khả năng bỏ tiền ra cho cô gái đó, mặc kệ có đắt đến đâu, chỉ cần cậu lức đấy vui vẻ, thì đều có thể mua cho cô.

Ngu ngốc như vậy đấy.

Kiều Sâm trừng mắt nhìn cô, nói: "Cậu ở chỗ này chờ tôi. Không được phép đi đâu đấy."

Nói xong cậu lại vội vàng chạy xuyên qua đường cái, hướng về phía đường dành riêng cho người đi bộ ở khu phố phồn hoa kia mà chạy.

Thời Hiểu nhìn bóng lưng của cậu rời đi.

Không biết lại đắc tội với cậu chỗ nào, một mình đứng bên đường thật lâu, trong đầu còn ẩn ẩn một chút khổ sở, Kiều Sâm hôm nay mời cô ăn cơm, còn cùng cô dạo phố, thật sự trong tâm cô rất vui vẻ, tính tình Kiều Sâm không tốt, cô cẩn thận từng ly từng tí cố gắng không chọc cho cậu chán ghét, nhưng mà, cậu vẫn tức giận.

Kiều Sâm bảo Thời Hiểu không được đi, cô cũng không dám rời khỏi, cứ ở chỗ cũ chờ cậu, ước chừng gần nửa giờ sau đó, Kiều Sâm mang theo một cái túi hàng màu trắng chạy về.

Lúc đến gần, cậu đem cái túi trực tiếp nhét mạnh vào trong tay Thời Hiểu.

"Cầm đi."

Thời Hiểu nhận lấy, ngóc nghếch mà nhìn túi hàng, trên cái túi có in logo của một cửa hàng nổi tiếng ban nãy vừa dạo qua.

https://thuviensach.vn

Thời Hiểu lấy ra cái hộp bên trong, mở ra, một đôi giày màu đỏ nằm bên trong hộp trắng, hiện lên vô cùng bắt mắt.

Trước đó Thời Hiểu thử qua đôi giày này, Kiều Sâm nhìn thấy trong mắt cô có hiện lên tia sáng, cậu đoán là đôi giày này, cô cực kỳ thích.

Nhưng mà lúc ấy cô vẫn lắc đầu, rời khỏi cửa hàng đó, Kiều Sâm cho rằng cô còn muốn đôi khác đẹp hơn, lại không nghĩ rằng, cô gái này vậy mà không hiểu ý cậu.

Thời Hiểu cầm lấy đôi giày kia, giống như đang cầm một món đồ quý giá, ánh mắt trở nên nhu hòa, vui sướng lại mang theo một loại cảm xúc nan giải.

"Có thích hay không?" Kiều Sâm không kịp chờ đợi mà hỏi cô.

Thời Hiểu thở dài một hơi, đem đôi giày cẩn thận đặt lại trong hộp, sau khi sắp xếp cẩn thận, bỏ vào trong túi đưa cho Kiều Sâm.

"Mình không thể nhận."

"Cậu không thích sao?" Kiều Sâm rất hoang mang, cậu nghĩ nghĩ: "...Chúng ta đi dạo một vòng nữa, cậu thích gì nói với tôi, tôi mua cho cậu."

Thời Hiểu lại lắc lắc đầy: "Không phải đâu, Kiều Sâm."

Kiều Sâm nhíu mày: "Cậu có ý gì?"

"Cái này quá mắc, mình không thể nhận."

Cô không thể nhận, cũng không dám nhận.

Kiều Sâm sừng sờ nói: "Không quý đâu, chỉ hơn hai ngàn thôi."

Trong lòng Thời Hiểu run sợ, đây là sinh hoạt phí hai tháng của cô.

https://thuviensach.vn

"Mình không thể nhận quà của cậu được."

Kiều Sâm không nhận lấy cái túi của Thời Hiểu đưa, cậu vẫn không thể nào hiểu được: "Vì sao?"

"Chúng ta...không thân không quen." Mặc dù gia cảnh Thời Hiểu khó khắn, nhưng mà từ nhỏ bố mẹ đã giáo dục cô, không phải đồ của mình thì không được nhận, cô thi vào cấp ba, đếm hôm trước khi đi, mẹ kéo cô vào phòng, nghiêm túc dạy cô, tuyệt đối không được nhận quà tặng của người khác, con gái phải có lòng tự ái.

"Chỗ nào không thân quen?" Kiều Sâm khó chịu: "Cậu không phải thích tôi sao?"

Lòng Thời Hiểu run bần bật, tâm tư bí mật nhất bỗng nhiên cứ như vậy bị vạch trần, mà lại bị người cô để ý nhất vạch ra, cực kỳ quẫn bách, sắc mặt ửng đỏ không thôi.

"Mình không có..." Thời Hiểu theo bản năng phủ nhận.

"Cậu không thích tôi, vậy đêm đó tại sao lại hôn tôi?" lúc Kiều Sâm nói câu này, cũng không có cảm giác gì lớn, phảng phất chỉ đang nói một chuyện rất bình thường.

Mà trái tim của Thời Hiểu lúc này dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cho rằng cậu đã ngủ thiếp đi, cho rằng cậu không biết, không nghĩ tới vậy mà cậu...

Vành tai của cô như bị thiêu đốt.

Vì cô thích cậu, cho nên cậu tặng cho cô quà, đây là logic của Kiều Sâm, đây là quan hệ nhân quả, không có gì là không đúng.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng mà Thời Hiểu vẫn cố chấp đưa túi đồ trả lại cho cậu: "Kiều Sâm, mình thật sự không thể nhận nó."

Kiều Sâm đột nhiên có hơi tức giận: "Quà mà Kiều Sâm tôi tặng ra, chưa từng lấy về, cậu không cần vậy thì ném đi."

Cậu nói xong thì mắng một tiếng, quay người rời đi.

Thời Hiểu khó xử cầm cái túi, đứng tại chỗ xoắn xuýt thật lâu, vẫn đuổi theo Kiều Sâm: "Vậy như thế này đi, cậu thích gì, mình cũng mua cho cậu một món, vậy được không?"

"Không cần đâu." Kiều Sâm còn không thèm nhìn cô.

Trong lòng Thời Hiểu âm thầm quyết định, muốn mua quà cho Kiều Sâm, cô không thể vô duyên vô cớ nhận quà của cậu, nhưng mà hiện tại cô không có nhiều tiền. Vậy đi, cô sẽ tích lũy tiền một thời gian, mau cho Kiều Sâm một món quà tốt nhất!

"Vậy Kiều Sâm, mình nhận nó." Cô khẩn trương nhìn về phía Kiều Sâm: "Cậu đừng tức giận, được không?"

Kiều Sâm là người tai mềm, thích nghe nhất những lời mềm mại, cậu mặc dù không nói gì, nhưng cũng đã thả chậm bước chân.

Hai người đứng tại trạm đợi xe buýt, xe dừng lại Thời Hiểu lên xe bỏ tiền vào, quay đầu nhìn về phía Kiều Sâm, giương cánh tay: "Hẹn gặp lại."

Kiều Sâm đi theo lên xe, lầm bầm một tiếng: "Gặp lại cái gì."

"Á?"

"Tôi đi cùng cậu."

"À."

https://thuviensach.vn

Chuyến xe buýt ca đêm chỉ có vài người, Kiều Sâm và Thời Hiểu cùng ngồi xuống hai ghế hàng cuối cùng.

Thời Hiểu ngồi gần cửa sổ, Kiều Sâm ngồi kế bên cô, xe buýt chậm rãi khởi động, ánh đèn ảm đạm chiếu vào vào toa xe, chỉ có ánh đêm thỉnh thoảng xuyên thấu qua cửa xe, rọi lên khuôn mặt hai người.

"Kiều Sâm, đã trễ thế này mà cậu vẫn chưa về nhà sao?"

"Không về."

"Vẫn ở khách sạn?"

"Ừm."

Hai người trầm mặc một hồi, vị khách cuối cùng cũng đã xuống xe, trên xe chỉ còn lại hai người bọn họ.

Kiều Sâm mặc áo ngắn tay, làn da dán sát vào cánh tay của Thời Hiểu, Thời Hiểu cảm nhận được làm da ấm áp của cậu, nhịp tim dần tăng tốc. Cảm xúc da thịt dính vào nhau, khiến cho mỗi dây thần kinh trong người cô đều run sợ.

Thời Hiểu len lén liếc một con mắt nhìn về phía Kiều Sâm một chút, cậu ôm cánh tay, cúi đầu, nhắm mắt lại.

Ánh sáng ngoài cửa sổ thỉnh thoảng chíu rọi trên khuôn mặt anh tuấn của cậu, sóng mũi cao thẳng, lông mi của cậu rất dài,, từng sợi cũng nhỏ bé mỏng manh. Kiều Sâm đang say giấc ngủ, hình dáng sắc bén ngày thường cũng nhu hòa đi rất nhiều, không giống sự ương ngạnh khi tỉnh giấc.

Thời Hiểu bỗng nhiên nhớ đến hai năm trước, năm cô mới vào lớp mười.

https://thuviensach.vn

Khi đó cô vừa gầy lại vừa nhỏ, có một lần tan học, một đám nam sinh cầm bóng ra ra ngoài phòng học để chơi, vừa đúng lúc Thời Hiểu tiến vào vội vàng không kịp chuẩn bị đã bị đụng ngã trên mặt đất, nhưng lại không một ai để ý đến một cô gái nhỏ nhắn đơn bạc như thế. Lúc ấy Kiều Sâm vừa vặn đi ngang qua, không hề nghĩ ngợi xách cô như xách một con mèo.

Thời Hiểu đã từng vô số lần hồi tưởng lại cảnh tượng lúc ấy, nhớ khoảnh khắc cậu xách cô lên, thậm chí còn không thèm liếc nhìn cô một cái, đã cầm lấy bóng rổ cười cười nói nói với người bên cạnh rời khỏi phòng.

Từ đó về sau. Trong lòng Thời Hiểu chỉ cất chứa được một bóng hình.

Bóng hình kia đi ngang qua bên cạnh hành lang, nhìn thấy có rác chướng mắt sẽ thuận tay nhặt lên ném vào thùng rác, cậu cầm xâu nướng mang dép lê đi đến nhà ăn, lúc đi ngang thấy con chó con đáng thương nhìn cậu, cậu cũng sẽ đem thức ăn còn dư mà đưa cho nó...

Những điều này người khác không nhìn thấy, chỉ duy nhất Thời Hiểu thấy được.

Những điều này cậu làm trong lơ đãng, chỉ duy nhất Thời Hiểu ghi tạc trong lòng.

Ở trong mắt người khác, cậu vẫn như cũ là một người không thể trêu chọc, khuếch ra ương ngạnh ỷ thế hiếp người là Kiều thiếu gia.

Những thứ ấm áp kia, trở thành mãnh vỡ thời gian không để người khác biết, chỉ vỏn vẹn giữ lại trong trí nhớ của cô.

Xe buýt dừng lại Kiều Sâm giật mình tỉnh giấc, nhìn về Thời Hiểu ở bên cạnh, Thời Hiểu hé miệng cười với cậu.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm duỗi thẳng cái lưng dài một cách mệt mỏi, một trước một sau đi cùng Thời Hiểu.

Hai người đứng tại một cái đầu đường xa lạ, có hơi chút lộn xộn.

"Cái nơi quỷ quái này mẹ nó là ở đâu vậy?"

Thời Hiểu nói: "Trạm cuối."

"Không phải muốn về trường học sao?"

"Trạm trường học qua lâu rồi."

"Vậy sao cậu không xuống xe?"

Thời Hiểu nhìn cậu một cái: "Bởi vì cậu ngủ rất say."

Câu tiếp theo cô không muốn nói ra: Mình muốn để cậu ngủ thật ngon.

Có lẽ không phải là cả một đời, nhưng vào giờ khắc này, đêm khuya thanh vắng, mình muốn cậu ngủ một giấc thật tốt.

...

Kiều Sâm có chút bất đắc dĩ,: "Cậu có bị ngu ngốc không hả, đã đến rồi cũng không biết kệ một tiếng, làm sao bây giờ."

"Quay trở về lại thôi." Thời Hiểu thoải mái quay lại.

Kiều Sâm nhìn vào bóng lưng của cô, khẽ ngẩng đầu, bầu trời đen đặc tô điểm mấy vì sao sáng cô đơn. Tâm tình của Kiều Sâm bỗng nhiên trở nên tốt hơn, hai ba bước đã đuổi kịp Thời Hiểu.

Nhưng mà lúc này, bước chân Thời Hiểu dừng lại.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm đuổi tới, thuận theo ánh mắt Thời Hiểu, cậu nhìn thấy một cô gái mặc áo khoác vàng nhạt đang kéo theo rương hành lý, từ trên xe taxi bước xuống, hướng về phía tiểu khu đối diện vội vàng đi đến.

Kiều Sâm lẩm bẩm nói: "Đấy là ai vậy?"

"Cậu không nhớ rõ người này là ai?"

Kiều Sâm mờ mịt: "Hình như khá quen."

Mi tâm Thời Hiểu hơi nhăn lại, cô nói:

"Người đó là.... Dương Tích."

Bạn gái trước của Lục Xuyên, Dương Tích.

Lời editor:

CP phụ cute quá đi, nhưng mà bạn Min vẫn muốn ngược Sâm Sâm, để cho Sâm Sâm truy Hiểu Hiểu thật lâu mới thỏa mãn được, cho ổng bớt ngố bớt ngốc lại đi.

Dương Tích-tra nữ đã về, không biết sẽ gây ra sóng gió gì cho đôi trẻ.

Cuối cùng thì xin nhấn mạnh, truyện đã được Min kiểm chứng, chắc chắn không ngược, các tâm hồn yếu ớt không cần lo ngại=)))

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lịch sử đen tối

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sáng sớm tháng mười, gió nhẹ quét qua lá cây mang theo từng tia lạnh lẽo. Sương sớm rất dày đặc, không khí hơi ẩm ướt khiến cho tinh thần trở nên sảng khoái, trên đoạn đường nhỏ đến nhà ăn còn có thể ngửi được hương vị bùn đất và rêu xanh.

Trong tay Sở Sở mang theo một cái túi nhỏ màu trắng, vội vàng đi đến lầu dạy học.

Mười một ngày nghỉ dài hạn, trong phòng học trống rỗng, mà Lục Xuyên tuân theo hẹn ước đã đến đây từ sớm, lúc bấy giờ đang ngồi ở vị trí của Sở Sở, liếc nhìn tập vẽ của cô.

Sở Sở ngồi vào bên cạnh anh, đặt cái túi lên bàn, trong túi chỉ có duy nhất hai hộp nhựa, trong hộp đựng là cháo đặc thơm ngào ngạt, còn có hai quả trứng và một cái bánh bao trắng.

Lục Xuyên khép lại tập vẽ, cẩn thận từng ly từng tí bỏ vào trong ngăn kéo của cô, giúp cô lấy hộp cháo ra, tách đũa đưa cho Sở Sở.

Đêm qua Lục Xuyên đã nhắn tin cho Sở Sở, bảo cô mang cho anh một phần đồ ăn sáng tới, Sở Sở nghe vậy dứt khoát mang theo hai phần, cô muốn cùng anh ăn sáng.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên vùi đầu ăn cháo, so với cách ăn thô lỗ của anh, Sở Sở dùng muỗng nhỏ làm cho hai người có sự chênh lệch rõ ràng, cô từng muỗng từng muỗng khuấy cháo, múc một muỗng đặt ở bên miệng, mân mê miệng nhỏ nhẹ nhàng thổi, chép chép miệng ăn vào, động tác chậm rãi, không nhanh không chậm.

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào trong phòng vừa vặn rơi xuống một bên khuôn mặt của cô, làn da cô trắng nõn long lanh, dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy được lông tơ màu trắng nhỏ bé, bờ môi mỏng tinh xảo, hồng nhuận như anh đào, khuôn mặt cô tĩnh mịch động lòng người.

Yết hầu ngay cổ Lục Xuyên giật giật, hơi khô ngứa.

Sở Sở nghiêng mặt qua, nhìn anh một cái, Lục Xuyên lập tức dời đi ánh mắt, che che giấu giấu mà hớp một ngụm cháo lớn.

Sở Sở đem một quả trứng gà đưa tới trước mặt anh: "Cậu ăn đi."

Lục Xuyên nhíu mày: "Trong một list mấy trăm loại đồ ăn bị chán ghét của Xuyên ca nhà cậu, thì trứng gà hoàn toàn xứng đáng được đứng đầu bảng."

Cánh tay Sở Sở cầm trứng gà rụt trở về, trong lòng tự nhủ ghét tới mấy trăm loại món ăn như vậy, cậu dứt khoát tu tiên luôn cũng được.

Lục Xuyên nhíu mày, nghĩ nghĩ rồi lại nói ra: "Cậu bóc vỏ thì tôi sẽ ăn."

Sở Sở suy nghĩ, đem trứng gà nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, sau đó lột từng miếng vỏ, lộ ra lòng trắng trứng sáng long lanh bên trong.

Mỗi khi Sở Sở chuyên chú làm một việc gì đó, khả năng chú ý sẽ vô cùng tập trung, giống như khoảnh khắc khi lột trứng gà lúc này, người bình

https://thuviensach.vn

thường có khả năng sẽ qua loa gỡ ra, nhưng cô không như vậy. Cô dùng đầu ngón tay từng chút một đem vỏ trứng lột xuống theo hình vòng cung, cố gắng hết sức không làm ảnh hưởng đến lòng trắng yếu ớt bên trong, quả trứng được lột ra vô cùng hoàn mỹ không khiếm khuyết.

Mi tâm cô cau lại, ánh mặt ngưng trọng một hồi lâu, giống như đang làm một việc đại sự cần phải tập trung toàn bộ tinh lực vậy.

Lục Xuyên ngắm nhìn cô, thế nhưng trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác.

"Xong rồi!" Sở Sở đem quả trứng đã lột xong đưa cho Lục Xuyên.

Lục Xuyên lấy lại tinh thần, không có nhận lấy, mà trực tiếp cầm lấy tay cô đưa vào bên trong miệng, quai hàm nâng lên, sau đó nhai mấy miếng rồi nuốt xuống.

Sở Sở bắt gặp cảnh anh vừa nãy mới ngẩn người nhìn cô chằm chằm, thế là thuận miệng hỏi: "Cậu..đang nghĩ gì vậy?"

Lục Xuyên phồng lên hai má nuốt xuống: "Tôi đang nghĩ, lúc cậu cùng tôi làm chuyện khác, có khi nào cũng sẽ chuyên chú như ban nãy không."

Sở Sở hỏi: "Chuyện gì?"

Lục Xuyên đem trứng gà nuốt xuống, hững hờ nói: "Rất nhiều, ví dụ như cùng nhau đọc sách này, hoặc là tắm rửa đi ngủ gì đấy.."

"À."

Sở Sở đang nghĩ anh giúp cô học bài, nên là rất chuyên tâm lắng nghe.

Chờ chút!

https://thuviensach.vn

Đột nhiên kịp thời phản ứng, gương mặt long lanh của Sở Sở thoáng cái đỏ lên, hô hấp khó khăn: "Cậu nói bậy bạ cái gì đó?"

Sở Sở kìm nén một hồi, trừng mắt nhìn. Anh nở nụ cười, trấn an vỗ vỗ bờ vai của cô: "Bộ dáng tức giận, siêu đáng yêu thật đấy."

Sở Sở cố gắng làm cho tâm tình của mình khôi phục bình tĩnh, không muốn để cho anh cứ chiếm được hời như vậy.

Con ngươi sâu hun hút của cô nhìn Lục Xuyên, lạnh nhạt nói: "Mình không muốn."

"Hửm?" Lục Xuyên khiêu khích tiếp nhận ánh mắt của cô.

Sở Sở trực tiếp lấy một cái bao nhỏ từ trong cặp ra đập trên bàn, lớn tiếng nói: "Mình không muốn quen một tên ngốc mà ngay cả băng vệ sinh hay giấy vệ sinh cũng không phân biệt được, ở đấy mà tắm rửa với ngủ chung!"

Câu nói dị thường này vậy mà cô nói rất lưu loát, nửa từ nói lắp cũng không có!

Lục Xuyên nghe vậy khẽ giật mình, ánh mắt dời xuống, rơi vào cái bao nhỏ trướng phình trên bàn, sau đó sắc mặt của anh vô cùng quỷ dị, giống như là thấy một cái thứ đồ quái thú gì đó, anh giật mình đứng lên tạo nên một tiếng "kíttt" do ghế ma sát với sàn nhà, liên tục lui ra phía sau, xém chút là đụng ngã mấy cái bàn ghế phía sau.

Anh chỉ vào cái bọc trên bàn, hoảng sợ nói to: "Đây là cái gì? Cậu nói đây là cái gì?"

Sở Sở đỡ trán, đem bao nhỏ bỏ vào lại trong túi.

"Sau này... không nên tùy tiện trong cặp sách của con gái."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên sờ sờ ngực, vô cùng đau lòng nhức óc.

Ép buộc cô dùng món đồ kia lau miệng, sau đó còn lớn tiếng không biết thẹn thùng nói mình có IQ 170.

Cái lịch sử đen tối vô cùng xấu hổ này, có thể trở thành bóng ma cả đời anh.

Con mẹ nó mà!

Ròng rã đến giữa trưa, Lục Xuyên cả buổi đều giảng đề toán cho Sở Sở, năng lực tư duy của Sở Sở chính xác mà nói thì phải là rất yếu, nhưng Lục Xuyên đối với cô luôn có kiên nhẫn vô hạn, dùng cách thức dễ hiểu nhất, chậm rãi giảng giải cho cô, một lần không hiểu thì hai lần, ba lần, cho đến khi nào cô nghe hiểu mới thôi.

Buổi chiều, Lục Xuyên gục xuống bàn nghỉ trưa, bình thường khi ở trên trên lớp, phần lớn thời gian dù sáng hay chiều thì Lục Xuyên đều dùng để ngủ, cả sáng hôm nay một phút cũng chưa được nghỉ ngơi, khẳng định lúc này anh đã mệt muốn chết rồi.

Sở Sở cũng không định quấy rầy anh, rón rén lấy một tập vẽ ra lật sang trang mới, cầm lên bút chì chuẩn bị vẽ.

Nhưng vẽ cái gì đây?

Sở Sở ma xui quỷ khiến lại quay đầu sang nhìn Lục Xuyên một chút.

Đúng lúc anh đối diện cô, mắt nhắm nghiền, yên tĩnh, ngũ quan tinh xảo nhưđiêu khắc, hình dáng rõ ràng, khuôn mặt thon dài đường cong đẹp mắt, nốt ruồi nhàn nhạt nơi khóe mắt như ẩn như hiện.

Trải qua một khoảng thời gian dài quen biết Lục Xuyên đã mang đến cho Sở Sở một loại cảm giác, mỗi động thái của anh, tùy thời tùy chỗ, mỗi

https://thuviensach.vn

giờ mỗi khắc đều là một sự tồn tại sáng chói, tựa như một ngọn gió hè không ngừng thổi tới.

Hiếm khi lại có được khoảnh khắc an tĩnh thế này.

Bút máy trong tay Sở Sở kìm lòng không được mà bắt đầu phác họa đường cong của anh. Cô muốn lưu giữ lại khoảnh khắc yên tĩnh khó có được này.

Tựa như thế giới im lặng bên trong cô, tựa như những khung cảnh vĩnh hằng bất biến ấy. Chúng sẽ không bao giờ chuyển động, cũng chẳng thể rời đi, vĩnh viễn là một phong cảnh xa xôi chỉ thuộc về mình cô.

Buổi chiều sau khi tỉnh ngủ, Lục Xuyên lại đem các kiến thức vật lý trọng yếu ra giảng giải lại một lần nữa cho Sở Sở, lúc chạng vạng tối, Lục Xuyên nhận được điện thoại của Trình Vũ Trạch.

"Xuyên ca, làm gì đó?"

"Học."

"Hahahahahaha."

"..."

Trình Vũ Trạch gọi điện thoại tới rủ Lục Xuyên đi quán bar chơi, mấy anh em thân thiết đều đang ở đó, khó có được ngày nghỉ ngơi nên tụ họp lại một chút.

Lục Xuyên cúp điện thoại nhìn về phía Sở Sở, nói với cô: "Đêm nay đi chơi không?"

Sở Sở do dự một chút, gật đầu đáp ứng.

https://thuviensach.vn

Lúc đầu cô cũng không thích những nơi ồn ào náo nhiệt đông người, nhưng nếu như cô không đi, Lục Xuyên chắc chắn cũng sẽ không đi, anh đã bổ túc bài học cho cô cả một ngày, Sở Sở cảm thấy mình cũng nên đi chơi với anh.

Quán bar Dạ Khúc là căn cứ mà bọn người Lục Xuyên thường hay tụ tập, nơi đây không chỉ là chỗ uống rượu ca hát khiêu vũ, mà còn có khu bida rất được đám học sinh hoan nghênh.

Đèn phòng lớn của quán bar u ám, bóng người nhốn nháo, từng đợt tiết tấu sống động kéo theo bầu không khí bên trong.

Sở Sở co quắp ngồi một mình trên cái ghế dài nhỏ, nắm chặt ly nước chanh trong tay, cô thật sự không dám nhìn đông nhìn tây, cho nên ánh mắt một mực chăm chú ngưng động trên người Lục Xuyên.

Anh đứng bên bàn bida, cúi người cầm cán, chăm chú nhìn chằm chằm viên bi trắng trước mặt, một kích trúng mục tiêu, lào xào mấy tiếng, viên trắng lại đụng vào nhiều viên khác màu nữa, khiến những người xung quanh trầm trồ khen ngợi không dứt.

Bộ dáng Lục Xuyên đánh bida, một chữ đẹp trai thật sự không thể nói hết, đánh bida đã đem khí chất hoàn mỹ ưu nhã bình thường ẩn nấp sâu bên trong bộc lộ ra. Không ít người đẹp ở bàn bida bên cạnh mang theo ly rượu vây lại bên người anh, bóng vào lỗ, các cô nàng thay anh reo hò, trên ánh mắt đều mang theo vẻ tán thưởng, nóng bỏng rơi vào trên người anh.

Còn anh mỗi lần đánh xong một gậy lại chỉ nhìn về về phía Sở Sở, dường như ngầm hiểu ý đối mặt với cô.

Sở Sở uống một ngụm nước chanh, kìm lòng ép buộc dời con ngươi về phía khác, bắt gặp ở một cái ghế dài khác, là một cảnh tượng hai thân thể đang dính chặt vào nhau.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ ngồi trên đùi đàn ông, cổ tay thon dài ôm lấy đầu anh ta.

Sở Sở kinh hoàng, xém chút nữa đã bị sặc nước, biết như thế là không phải phép, cô vội vàng dời ánh mắt, nhưng chỉ qua mấy giây sau, cô không kìm được vẫn di chuyển mắt lên trên đôi nam nữ kia, len lén nhìn bọn họ.

Trong thân thể của cô dừng như có một ngọn lửa đang dâng lên, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác ở cuống họng có chút ngứa ngứa.

Vừa quay đầu lại, liền đụng trúng ánh mắt thâm thúy của Lục Xuyên, dọa cô giật nảy mình.

Lục Xuyên đi tới ngồi xuống bên người cô, quay đầu nhìn một chút đôi nam nữ đang hôn nhau nhiệt tình kia, nhẹ giọng lẩm bẩm bên tai cô: "Đẹp lắm sao?"

Hô hấp của Sở Sở dồn dập, giống như tâm tư bí ẩn bị đâm trúng.

"Muốn thử không?"

"A!"

Lục Xuyên đưa tay, giữ chặt cằm Sở Sở chậm rãi đưa mặt lại gần cô, mí mắt trên của anh rủ xuống, lông mi dài che đậy nửa con ngươi, chuyên chú ngắm nhìn Sở Sở, ôn nhu nói: "Thỏ lớn, tôi đếm đến ba, nếu như cậu không đẩy tôi ra, thì tôi sẽ...hung hăng mà hôn cậu."

Tâm tình Sở Sở loạn cực kì, ý thức được tay của cô đang để trên lồng ngực cứng rắn của anh, nghĩ muốn đẩy anh ra, thế nhưng toàn thân đều là mềm nhũn, căn bản không làm gì được.

"Một."

https://thuviensach.vn

Sở Sở nhẹ nhàng đẩy anh, nhưng một chút sức lực cũng không có ý nghĩa, thậm chí Lục Xuyên còn không cảm giác được.

"Hai."

Cô đẩy không ra anh. Nhưng cùng lúc ấy trong lòng cũng dâng lên một loại khát vọng khó có thể diễn tả thành lời.

Tình yêu nam nữ đối với cô mà nói, là một điều thần bí mà cô không thể nào chạm tới. Giờ khắc này, Lục Xuyên ở cạnh cô, nhiệt tình nóng bỏng như vậy, anh đem quyền chủ động giao cho cô, như một loại dẫn dụ.

Thân thể của Sở Sở không khỏi mềm thành một bãi bùn loãng, cô đẩy không ra anh, càng không muốn đẩy anh ra.

Nếu như....có lẽ...

Thử một chút, sẽ như thế nào?

"Ba."

Sở Sở nhắm chặt đôi mắt, mặc kệ, cái gì cũng mặc kệ! Cô nguyện ý mở ra thế giới của mình cho anh, bởi vì, cô không thể nào trốn tránh khát vọng và dục vọng mãnh liệt của anh...

Nhưng mà, không có cái gì phát sinh phía sau cả.

Đầu óc Sở Sở trống rỗng vài giây, một loại cảm xúc xa lạ không rõ truyền đến, xung quang cực kì an tĩnh.

Bên tai dột nhiên truyền đến tiếng ngâm của một giọng nữ ôn nhu trầm thấp, hát một bài ca xa lạ.

Cô mở mắt ra, Lục Xuyên còn ở trước mắt cô, tay của cô vẫn còn đang mềm nhũn mà tựa vào lồng ngực anh, nhưng mà...ánh mắt của anh, lại nhìn

https://thuviensach.vn

về một hướng khác.

Hầu kết anh hơi giật, trong con ngươi lại ẩn ẩn một ngọn sóng.

Sở Sở nhìn theo ánh mắt của anh, rơi vào trên khán đài là một cô gái mặc một cái váy ngắn nóng bỏng cùng đai đeo áo.

Cô ta tùy ý ngồi trên một cái ghế chân cao, tay nắm lấy Microphone hát.

Đôi mắt mê ly của cô ta xuyên qua đám người nhốn nháo, từ xa xa mà nhìn vào Lục Xuyên.

Sở Sở vụng trộm dò xét mọi người xung quanh, ngay cả bọn Lê Dạ và Trình Vũ Trạch đều mang theo một bộ dạng kinh ngạc mà nhìn cô gái trên kia, trên mặt đều mang theo một biểu lộ.

Không thể tin, cô gái đó đã trở về.

Dương Tích, trở về rồi.

Lời editor:

Chị Thỏ đã mở lòng rồi đó, ông sắp được hun hun người ta rồi đó. Vậy mà ông tự pass, lo mà dỗ chị đi nhé.

Gợi ý pass cho chương 26:

Kiều Sâm đã rủ Thời Hiểu đi ăn gì khi nhìn thấy Thời Hiểu ăn cơm hộp một mình trên ghế đá chỗ hoa viên nhỏ.

Pass gồm 5 chữ cái không viết hoa không cách.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tu la tràng

Truyện được cập nhật và đăng duy nhất trên hai nhà của Min: minchubs.wordpress.com và Wattpad: Minchubs13. Vui lòng không reup.

"Thỏ lớn, dễ uống không?"

"Dễ."

"Vậy cậu cũng cho tôi thử một ngụm."

Sở Sở nhìn ly sữa bò trong tay, buồn buồn nói: "Cậu muốn uống thì tự mình gọi."

"Tôi chỉ muốn uống ly của cậu."

"Không cho."

Lục Xuyên đùa cô, cô bất động không nói, anh đành tự cười cười, cầm ly bia trên bàn một hơi uống sạch, lại rót thêm ly nữa, một bên uống một bên đưa ánh mắt ai oán mà nhìn cô.

Cuối cùng vẫn là Sở Sở mềm lòng, đưa tay kéo kéo lấy góc áo của anh.

"...Cậu uống ít một chút."

Quỷ kế của Lục Xuyên đã đạt được, vừa lòng thỏa ý mà nghe lời buông ly bia đặt xuống, kéo cổ áo lại: "Tôi khát, nhưng người nào đó ngay cả một chút sữa bò cũng không cho tôi uống."

https://thuviensach.vn

Sở Sở nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng bất động thanh sắc đưa ly sữa đẩy tới trước mặt anh.

Lục Xuyên cười híp mắt cầm lấy cái ly, ngậm ốnghút thô lỗ uống một ngụm.

Chút thông báo nhỏ:

Vì vấn nạn reup nó hơi nghiêm trọng hơn Min tưởng nên Min sẽ tăng số chương đặt pass lên nha mọi người, bù lại thì pass sẽ rất dễ thôi. Mà tăng từ 3 chương sẽ có 1 chương pass, và đặt ở mấy chương có cảnh thân mật hay quan trọng gì gì đấy thôi.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Quăng sắc mặt

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Trình Vũ Trạch và Dương Tích cùng đi ra khỏi quán bar, Dương Tích lấy từ trong túi xách ra bao thuốc lá, đôi tay không khống chế nổi mà run lẩy bẩy.

Cô ta đốt thuốc, âm thanh rất lạnh lẽo: "Mình nghe nói có một học sinh mới đến lớp học của chúng ta rất thân thiết với Lục Xuyên, chính là cô gái vừa nãy sao?"

Trình Vũ Trạch đi theo cô ta ra ngoài quán bar, cười cười: "Không phải."

Dương Tích đang muốn nói rằng nhìn không ra cơ đấy, Trình Vũ Trạch ngay lập tức nói: "Phải nói ngược lại, là Xuyên ca và chị gái kia rất thân thiết."

Dương Tích hít vài hơi khói thuốc, hung hăng ném đi tàn thuốc trên mặt đất im lặng trầm mặc.

"Đã không thể buông bỏ được Xuyên ca, vậy tại sao lúc trước còn nói chia tay?"

Dương Tích kinh ngạc ngẩn đầu nhìn Trình Vũ Trạch: "Nguyên nhân chia tay, cậu ấy...không nói với mọi người?"

https://thuviensach.vn

Trình Vũ Trạch lắc đầu: "Cậu ấy sẽ không nói với chúng tôi những chuyện như thế này."

Mà Lục Xuyên đã không muốn nói, thì bọn họ đương nhiên cũng không hỏi nhiều, đám con trai có phương thức sống chung với nhau, bọn họ tuyệt đối sẽ không gặng hỏi tới cùng những chuyện riêng tư để tránh mắc lòng nhau.

Cho nên khi biết được Lục Xuyên chia tay với Dương Tích cũng chỉ bóp bóp cổ tay, thở dài an ủi anh vài câu.

Dương Tích biết Lục Xuyên là người trọng sĩ diện, cô ta dứt khoát tránh đi vấn đề của Trình Vũ Trạch, chỉ là không kiến nhẫn nói: "Đừng quan tâm nguyên nhân gì đó, chỉ là bây giờ mình cảm thấy rất hối hận."

Những năm qua cô ta quen không ít bạn trai, so với Lục Xuyên đều là dân chơi, có điều kết giao lâu ngày thì bản chất lưu manh cặn bã của mấy tên này cũng lộ rõ, cô ta cũng dần chán ngấy họ, quay đầu nhìn lại kết quả phát hiện ra người con trai mà năm ấy cô ta bỏ rơi mới chính là người tốt nhất.

Cũng như Lục Xuyên đã nói, anh không thích kết bạn với con gái, cho nên một khi đã hẹn hò với ai đó thì nhất định sẽ toàn tâm toàn ý, trong lòng trong mắt tất cả đều là cô gái đó.

Chơi bời hơn hai năm, Dương Tích cũng quá mệt mỏi, cô ta bắt đầu hoài niệm những ôn nhu quan tâm của Lục Xuyên, cũng ngày càng nhớ anh nhưng lại không muốn mất mặt quay về nước tìm anh.

Cho đến khi nghe thấy Lục Xuyên dường như bắt đầu theo đuổi người khác, cô ta mới cảm thấy luống cuống muốn quay về thử thêm một lần nữa, có thể cứu vãn lại với anh được hay không.

https://thuviensach.vn

"Chị Tích, vì giao tình chơi đùa quen biết từ nhỏ đến lớn giữa chúng ta, vừa nãy tôi cũng đã giúp cậu rồi đấy, mà cậu cũng nghe thấy rõ ràng, giữa Lục Xuyên và Sở Sở cậu không thể chen chân vào được đâu."

Sắc mặt Dương Tích có chút khó coi: "Đã có giao tình như vậy, cậu còn giúp cô gái kia nói chuyện sao?"

Trình Vũ Trạch nhìn lên bầu trời đầy sao, thản nhiên nói: "Chính là vì tình bạn bè nhiều năm, tôi mới sớm nhắc nhở cậu, tình trạng của Sở Sở tương đối đặc thù, Lục Xuyên thương cô ấy, cũng rất đau cho cô ấy."

Dương Tích cười lạnh: "Còn chưa phải ở chung một chỗ sao?"

Trình Vũ Trạch hờ hững nói ra: "Có ở chung một chỗ hay không bây giờ không phải do Xuyên ca định đoạt, mà chị gái nhỏ kia mới là người quyết định, chỉ bằng một câu nói của cô ấy mà thôi."

"Không cần tiễn nữa."

Dương Tích lạnh lùng nói ra, đứng ở ven đường chặn một chiếc taxi rời đi, Trình Vũ Trạch nói như vậy khiến cô ta hết sức không thoải mái, từ lúc nào mà Lục Xuyên thành cái dạng da dày mặt trắng phí công đi theo đuổi con gái? Chưa từng có!

Chuyện lúc trước hai người bọn họ qua lại một chỗ, đều là do cô ta chủ động trước.

Dù sao mặt mũi của Lục Xuyên còn lớn hơn trời, bây giờ anh lại có thể buông tha mặt mũi sẵn sàng hạ thấp bản thân để dỗi lấy niềm vui của cô gái kia, Dương Tích ghen ghét đến mức sắp phát điên lên rồi.

Trong phòng, Dương Tích vừa đi Sở Sở lập tức xê dịch qua vị trí bên cạnh, kéo dài khoảng cách với Lục Xuyên.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên không ngừng hỏi cô: "Cậu có còn muốn ăn cái gì nữa không?"

"Muốn ăn bắp rang không?"

"Tôi gọi cho cậu hoa quả và mấy món ăn nhẹ vậy."

"Hay là cậu muốn hát, tôi chọn bài cho cậu"

Đối với những câu hỏi trên, Sở Sở chữ cho anh duy nhất mọt chữ: "Không."

Lục Xuyên híp mắt dò xét nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn làm ra vẻ nghiêm trang, đây là quăng sắc mặt cho anh nhìn sao!

Vừa rồi không phải còn đang rất tốt sao, nói trở mặt là trở mặt ngay.

"Thỏ lớn." Anh đưa tay bắt lấy tay Sở Sở, nhưng mà Sở Sở lại không để cho anh đụng vào đã vội vàng rụt trở lại.

Hành động này khiến cho tâm Lục Xuyên như đang treo lên mây, anh hiểu ra Sở Sở đang giận dỗi.

Lục Xuyên buông tiếng thở dài, thành thật khai báo cho cô biết: "Đó là bạn gái trước của tôi."

Mặt Sở Sở không có biểu tình gì, lạnh nhạt nói: "Nhìn...ra được."

Cũng không phải là người ngu.

"Vừa rồi tôi không kịp phản ứng." Lục Xuyên xê dịch lại gần chỗ cô, giải thích:

"Cậu đừng có suy nghĩ nhiều, cậu như vậy...trong lòng tôi rất loạn."

"Người làm loạn lòng cậu...không phải là mình"

https://thuviensach.vn

"Chính là cậu!"

"Không phải."

"Haizz."

Lục Xuyên biết tính tình xủa Sở Sở mà giận lên sẽ rất cố chấp, anh nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, dứt khoát mềm giọng hỏi: "Cuối cùng vì sao lại tức giận?"

"Ai...Ai tức giận?"

Lục Xuyên lôi kéo cổ áo cảm thấy có chút khô nóng, anh đưa tay lấy ly sữa bò của Sở Sở lên, Sở Sở vội vàng giữ lại, chuyển sang bên cạnh không cho anh uống.

"Cậu nhìn đi! Cái này còn không phải tức giận!" Lục Xuyên giống như nắm được chứng cớ, chỉ vào cái ly sữa bò hô to: "Vừa rồi còn rất tốt với tôi đều là giả mà. Cậu đã sớm tức giận rồi."

Trong phòng có người ca hát có người chơi đùa, hai người ầm ĩ cũng không có ai chú ý tới, Sở Sở dùng hết sức la lên: "Không có! Không có! Không có không có không có!"

Sở Sở phát giận khiến cho Lục Xuyên sợ hãi, nhanh chóng trấn an cô: "Được được, cậu không có tức giận với tôi thì tốt rồi."

Sở Sở uống sạch sữa bò trong ly rồi nói: "Đi!"

nói xong cô đưng dậy cũng không chào bất cứ người nào trong phòng, không nói một tiếng trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Lục Xuyên vội vàng cầm lấy áo khoác đuổi theo sau, quay đầu về phía mấy nam sinh trong phòng: "Đi đây."

https://thuviensach.vn

"Xuyên ca cậu có trở lại không?"

Lục Xuyên nhìn Sở Sở, cô như bây giờ chỉ sợ là anh cũng không có hứng thú nào mà hào hứng đi chơi nữa rồi.

"Không quay lại, mấy cậu chơi đi."

Sau khi Lục Xuyên đi, các nam sinh bắt đầu thảo luận: "Nói thật Sở Sở đúng là người kỳ quái."

"Cậu ta vốn là cái dạng này mà."

"Không cho Xuyên chút ca mặt mũi nào."

"Ngược lại còn muốn Xuyên ca đi khắp nơi cho cậu ta mặt mũi nữa chứ."

"So với chị Tích kém xa, quả nhiên chị Tích hợp với Xuyên ca hơn hẳn, ít nhất còn rất biết bận tâm tới mặt mũi của Xuyên ca."

"Không biết vì sao hai người họ chia tay, môn đăng hộ đối như thế, thật đáng tiếc."

Nghe vậy Lê Dạ nhìn qua đám nam sinh một chút, cười lạnh nói: "Nam sinh lớp hai mấy anh nhiều chuyện thật đấy, hơn nữa dựa vào cái gì mà con gái phải cho con trai mặt mũi, vậy sao không bảo nam sinh mấy người cho con gái mặt mũi đi?"

"Đây không phải...là chuyện đương nhiên sao?"

Lê Dạ liếc mắt: "Các anh tự mình xem đi, đừng nói tới chuyện Sở Sở bây giờ coi chưa chấp nhận Xuyên ca, coi như nếu quen nhau thật, thì cũng sẽ là tiểu tỷ tỷ bảo ngồi Xuyên ca cũng không dám đứng đấy, lo học tập Xuyên ca một chút đi, một lũ con trai ung thư ngốc nghếch."

https://thuviensach.vn

Đêm nay không có trăng sáng, chỉ điểm vài vì sao nhỏ.

Trên sân tập thưa thớt vài bạn nam đang chơi bóng rổ, từ cổng trường đến đường mòn dưới lầu ký túc xá yên tĩnh lạ thường, ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng bóng rổ va đập.

Đêm nay Sở Sở trầm mặc, cho dù Lục Xuyên có nói mấy câu dí dỏm thể nào đi nữa, cô...luôn không thèm để ý tới anh.

Tâm Lục Xuyên có chút phiền loạn.

Hai người đi đến dưới ký túc xá, không nói một câu cùng dừng bước lại.

Sở Sở ngước mắt nhìn anh, vừa vặn anh cũng cúi đầu ngắm cô.

"Ngủ ngon."

Cô nói xong câu này mà không có chút biểu cảm gì xoay người rời đi, Lục Xuyên gọi cô lại.

"Thỏ lớn." Do dự nửa ngày, anh mở miệng: "Buổi sáng ngày mai vẫn đúng 8:30 gặp nhau ở phòng học."

"Ừm."

Sở Sở đứng yên một chỗ một hồi, sau đó cất bước rời đi.

"Sở Sở." anh lại gọi cô.

Sở Sở quay đầu nhìn xem Lục Xuyên muốn nói lại thôi, chậm rãi nói: "Cậu muốn nói...gì, thì nói luôn...một lần."

"Sẽ mang đồ ăn sáng cho tôi chứ?"

https://thuviensach.vn

Ban đêm nồng đậm giống như không tan đi, cô nhẹ nhàng mấp máy môi dưới: "Ừm."

Gió đêm thổi qua, anh ngửi thấy được hương thêm nhàn nhạt trên người cô, hương vị này khiến này có chút ý loạn tình mê.

"Vậy bây giờ cậu có thể..." Hầu kết của anh trượt lên trượt xuống, khó khăn nói: "Cho tôi hôn một cái hay không?"

Sở Sở ngước mắt nhìn anh một cái thật sâu, chần chừ một lát mới chậm rãi đi lên phía trước, tay nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực của anh.

Tim Lục Xuyên lập tức đập rộn ràng, khuôn mặt cũng dần phiếm hồng, anh hơi cúi người đưa mặt lại gần Sở Sở.

Sở Sở tới gần anh, nhìn vào đôi lòng mày anh tuấn của anh, bàn tay nhỏ trực tiếp đè lên đôi môi của anh, mặt không đổi sắc thản nhiên mà nói: "Muốn hôn mình...chờ kiếp sau đi."

Nói xong cô đẩy anh ra một chút, không do dự quay người rời đi.

Nhìn thân ảnh chậm chạp của cô rời đi, Lục Xuyên sủng sốt đứng ngốc một chỗ thật lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Ha...Kiếp sau???

Sở Sở chậm rãi lên lầu, phòng ngủ còn sáng đèn,cửa khép hờ, Sở Sở vừa trở về đã thấy Tiết Đường Đường từ phía sau màn giường thò đầu ra, kinh hãi nói với Sở Sở: "Dương Tích trở về rồi."

Sở Sở gật đầu: "Ừm."

Tiết Đường Đường sững sờ nhìn Sở Sở: "Bình tĩnh như vậy?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở trở về chỗ ngồi của mình, lấy ra laptop mà hôm nay Lục Xuyên giảng đề cho cô và giấy ôn tập toán, làm bài.

"Sở Sở, cậu..." Tiết Đường Đường quan sát ánh mắt của cô, không xác định hỏi: "Gặp qua Dương Tích rồi?"

Sở Sở trầm mặc nhẹ nhàng gật đầu.

"Buổi tối hôm nay, cùng Lục Xuyên?"

Sở Sở tiếp tục gật đầu.

Tiết Đường Đường ý vị thâm trường nói: "Tu la tràng mà."

Sở Sở nói: "Cậu ta so với tưởng tượng của mình...còn..xinh đẹp hơn."

"Dương Tích, phải nói là rất xinh đẹp đấy." Tiết Đường Đường cười nói: "Có điều Sở Sở à, nếu cậu chịu chưng diện lên khẳng định sẽ không thua kém cậu ta đâu."

Sở Sở tháo mắt kính sát tròng xuống cất kỹ, từ trong ngăn kéo lấy ra cái mắt kính, một lần nữa đeo lên che đậy đôi mắt sau lớp kính dày bên trong.

Tiết Đường Đường cầm điện thoại nằm trên giường lướt weibo, ngay lúc Sở Sở đang cầm kem đánh răng và ly nước , Tiết Đường Đường đột nhiên nói: "Sở Sở, mau nhìn quần chúng trong đây! Có người tag cậu!"

Sở Sở kinh hãi, buông ly nước cầm điện thoại lên wechat, tin trong group lớp đã lên tới 99, rất nhiều bạn học trước đó lặn đi nay cũng đồng loạt ngoi lên, náo nhiệt cực kỳ.

Bọn họ năm mồm mười miệng chào hỏi Dương Tích, mà Dương Tích giống như có rất nhiều kiên nhẫn trả lời từng cái chào hỏi của các bạn học, cùng bọn họ nói chuyện rất náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

Bạn học Giáp: "Chị Tích cậu về rồi, thật sự quá tốt."

Bạn học Ất: "Chị Tích về rồi mang bọn này phi đi."

Bạn học Đinh: "Bắn tim bắn tim!"(*)

Raw là bút tâm 笔芯, theo như tiếng việt mình sẽ là bắn tim đó.

Dương Tích: "Hahaha, về sau chị mang các cậu đi chơi."

Bạn học Bính: "Yooooo."

Dương Tích phát một icon *mỉm cười*.

Dương Tích: "Đúng rôi, lớp chúng ta hình như có một bạn học mới, mình thật sự muốn biết bạn ấy đâu rồi."

Vừa nhắc tới Sở Sở, các bạn học cơ hồ ngầm hiểu ý mà trầm mặc, hai phút sau có bạn nữ đứng ra phá vỡ bầu không khí xấu hổ: "Đúng rồi, là bạn học Sở Sở, chỉ là cậu ấy không thích nói chuyện cho lắm."

Dương Tích muốn biết cô, mấy bạn học liền tag tên tên Wechat của Sở Sở.

Tiếng chuống nhắc nhở liên tục vang lên, Sở Sở nhìn từ trên xuống dưới màn hình điện thoại đều là tag tên của cô, nội tâm cô bắt đầu cảm thấy rất không dễ chịu.

Cuối cùng cô cũng phát một tin nhắn, nói với Dương Tích: "Chào cậu."

Bên trong an tĩnh.

Mấy chục giây sau.

https://thuviensach.vn

Dương Tích: "Hôm nay chúng ta có gặp mặt qua, nhưng vẫn không thể làm quen cho thật tốt được, ngày mai cậu có rãnh không, chúng ta tìm nơi nào đi uống nước, cùng nhau tâm sự xem như kết giao bạn bè."

Đầu ngón tay Sở Sở nhấn nhấn màn hình, nghĩ nghĩ đánh ra hai chữ, gửi đi.....

"Không rãnh."

....

Lời editor:

Tung bông tung hoa tung chảo cho bạn học Thỏ lớn nhà Min đi, cưng quá không biết, phải mạnh bạo lên, chụy đại lên cho Xuyên ca ổng sợ. ngầu chết bạn Min rồi

Lời beta: Lúc được hôn thì không chịu hôn, kiếp sau là vừa nha anh Xuyên ☺

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mất hứng

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sau khi Sở Sở nói "không rảnh", Tiết Đường Đường ở phía sau màn giường đột nhiên thò đầu ra nói với cô: "Sở Sở, cậu đừng làm hành động gây mất mặt Dương Tích nha, cậu ta trước kia từng là chị đại của lớp hai chúng mình đấy, cậu tuyệt đối đừng đắc tội với cậu ta, mau nói bổ sung thêm câu gì đó đi."

Đừng nói là cô thật sự không rảnh, cho dù có rảnh cũng không muốn đi.

Cô hỏi: "Bổ sung cái gì?"

"Bình thường nếu là tình huống như thế này, cậu nên giải thích ngày mai cậu bận làm gì, sau đó hẹn gặp cậu ta vào thời gian khác là được."

Sở Sở khẽ nhíu mày: "Thật sự muốn mình nói?"

"Phải nói! Nếu không bạn cùng lớp sẽ nghĩ cậu kiêu ngạo ra vẻ, mà như vậy thì không tốt chút nào." Tiết Đường Đường là bạn cùng phòng của Sở Sở, đương nhiên biết cô không phải là người như vậy.

Lúc này, Dương Tích gửi một cái icon *mỉm cười* : "À, là vậy à."

Bạn cùng lớp đồng loạt rùng mình không ai dám lên tiếng nói tiếp, tất cả mọi người đều đang chờ Sở Sở đáp lại.

https://thuviensach.vn

Một phút sau.

Kiều Sở: "Ngại quá, ngày mai phải đi học bù với Lục Xuyên rồi."

....

Chuyện này... đám người trong nhóm chat tuyệt đối yên tĩnh không một ai dám nói tiếng nào, bầu không khí căng thẳng đến mức sắp nổ tung!

Đằng sau màn giường, Tiết Đường Đường vươn một ngón tay cái về phía Sở Sở: "....Tiểu tỷ tỷ, quá lợi hại."

Sở Sở bĩnh tĩnh đáp: "Cậu bảo mình trả lời."

"A a a a! Ý của mình không phải là như vậy!" Tiết Đường Đường xoay người đứng lên từ trên giường: "Cậu có biết là vừa rồi nói như vậy với Dương Tích, đã gây thương tổn mười vạn Vôn không hả?"

????....

Hai phút sau tin nhắn của Dương Tích lại một lần nữa gửi đến: "À, vậy thì không khéo rồi, thế hẹn ngày mốt đi *mỉm cười*"

Mọi người lại tiếp tục trầm mặc. Dương Tích khăng khăng muốn hẹn cô ra ngoài gặp mặt, nói cái gì làm cái gì còn chưa biết được, nhưng khẳng định không phải thực sự muốn kết bạn đơn giản như lời cô ta nói, dù sao thì bạn bè Dương Tích thì đa dạng nhiều vô số kể.

Sở Sở hỏi Tiết Đường Đường: "Vậy bây giờ có muốn mình trả lời nữa không?"

Tiết Đường Đường hỏi: "Không vội không vội, trước tiên cậu dự định trả lời như thế nào thì nói cho mình biết, mình giúp cậu kiểm định."

"Thì nói rằng không rảnh, không gặp."

https://thuviensach.vn

Tiết Đường Đường có chút nhíu mày, vịn thành giường nói với Sở Sở: "Sau này mọi người đều học chung lớp, ngẩng đầu không gặp cúi đầu vẫn thấy, không nên làm quan hệ này căng thẳng như vậy chứ?"

Sở Sở rầu rĩ nói: "Mình có...một chút không ưa cậu ta."

Tiết Đường Đường hít một hơi: "Chao ôi, có thể hiểu được mà, dù sao cậu ta cũng là bạn gái trước của Lục Xuyên."

"Không phải."

"Cái gì?"

Sở Sở lắc đầu nhưng vẫn không nói thêm gì nữa.

Không phải bởi vì cô ta là bạn gái cũ của Lục Xuyên mà cô chán ghét cô ta.

Chuyện Dương Tích tìm được bạn trai mới vứt bỏ Lục Xuyên, anh không nói cho ai mà chỉ cho mỗi mình Sở Sở biết, biểu hiện của anh tựa hồ đó là một chuyện rất không quan trọng, thậm chí còn mang theo ý chế giễu.

Nhưng mà Sở Sở nghe được cảm thấy tim như bị kim đâm, cô đau lòng cho Lục Xuyên, khi đó cô chỉ nghĩ nếu như Lục Xuyên là bạn trai của mình, cô nhất định sẽ hận không thể nâng trong lòng bàn tay cũng sợ anh đau, khó có thể tưởng tượng được đã có Lục Xuyên rồi, cô làm sao còn có thể đối tốt với người nào khác.

Trước kia không nhìn thấy tận mắt thì thôi đi, hôm nay lần đầu tiên Sở Sở gặp cô ta đã giống như con báo mẹ toàn thân dựng đầy lông lên, chỉ muốn đòi lại công đạo cho Lục Xuyên, muốn trêu tức cô ta, ức hiếp cô ta.

Cho nên lúc ở quán bar ngay trước mặt tất cả mọi người, ngay trước mặt Dương Tích, Sở Sở và Lục Xuyên đặc biệt cố ý khoe ân ái, nếu đổi lại

https://thuviensach.vn

vào những ngày bình thường cô tuyệt đối sẽ không làm chuyện thế này, cô tuyệt đối sẽ không ở trước mặt mọi người mà cùng anh giao gáy nói chuyện, nắm tay anh hay làm ra các động tác thân mật.

"Sở Sở!" âm thanh của Tiết Đường Đường phá vỡ trầm tư của Sở Sở: "Cậu mau nhìn đi! Lục Xuyên vào nói chuyện rồi."

Sở Sở cầm điện thoại lên mở group lớp, chỉ nhìn thấy bên phía tin nhắn của Dương Tích "À, vậy thì không khéo rồi, thế hẹn ngày mốt đi *mỉm cười*, Lục Xuyên nói:

"Mấy ngày quốc khánh cậu ấy đều không rảnh."

Câu nói này khiến cho đám đông đang yên tĩnh nháy mắt không khác nào bãi tha ma.

Trình Vũ Trạch nhìn thấy bầu không khí quỷ dị như tối nay chỉ cười cười. Xưa nay bình thường trong các buổi thảo luận Lục Xuyên không hề tham gia, thì nay đột nhiên hiện lên, hơn phân nửa nguyên nhân là sợ Sở Sở đầu óc co rút mà đi chấp nhận lời mời của Dương Tích, sợ cô đi sẽ phải chịu ấm ức cho nên nhịn không nổi xuất hiện bao che.

Xem ra anh đối với Dương Tích thật sự đã rủ bỏ sạch sẽ, nửa điểm thể diện cũng không thèm cho cô ta nữa rồi.

Sau khi gửi xong câu này, bên phía Dương Tích triệt để không còn phát thêm tin nhắn nào nữa, Lục Xuyên thoát ra khỏi group còn gửi đơn độc cho Sở Sở một tin nhắn: "Thỏ lớn, sau này nếu cô ta có hẹn cậu thì đều từ chối hết, nghe không?"

Anh nhắn xong ném điện thoại nằm xuống giường, cầm trong tay quyển sách đen dày "Sửa chữa lượng tử" đọc say sưa, năm phút sau, anh đoán chắc là cô đang rửa mặt.

https://thuviensach.vn

Mười phút sau anh lại nhìn điện thoại một lần, trong lòng có đôi chút nóng nảy.

Nửa giờ sau, Lục Xuyên rốt cuộc ném quyển sách đi, ngồi dậy tâm loạn ý phiền gửi cho cô một tin nhắn: "Có ở đó không?"

Anh nằm lại trên giường, tiện tay cầm lấy quyển sách ban nãy vẫn còn mở tung trang giấy, đúng lúc này điện thoại "Đinh" một tiếng. Một tay ném đi quyển sách cầm lấy điện thoại, hưng phấn đến độ tay cũng run rẩy.

Sở Sở gửi đến: "Biết rồi."

Mặc kệ tin nhắn của cô có bao nhiêu lạnh lùng, chỉ cần có trả lời lại thì Lục Xuyên đã rất vui mừng, nắm chặt điện thoại hung hăng hôn mấy cái lên màn hình, nhanh chóng soạn một tin nhắn gửi đi--------

"Nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon *hôn* *hôn* *hôn* "

Sở Sở cuộn người trong chăn nhìn một loạt icon hôn hôn, cô cúi đầu cười thầm một tiếng sau đó lập tức khôi phục đứng đắn, chuyện ngày hôm nay vẫn chưa xong đâu, không thể cứ như thế này mà bỏ qua cho anh được.

Sở Sở tắt đi màn hình di động, chui vào bên trong chăn nhắm mắt lại, đi ngủ nhưng khóe miệng không kìm được cong cong.

Sáng sớm ngày kế tiếp, theo thường lệ Sở Sở mang theo bữa sáng đến phòng học, lúc này trong phòng chưa có một ai.

Cô ngồi phát ngốc một chỗ, năm phút sau Lục Xuyên mặc một bộ đồ màu đen áo jacket, tinh thần sảng khoái đi vào phòng học, áo thun trắng bên trong thoải mái, tay áo xắn tùy ý đến khuỷu tay lộ ra bắp tay và cùi chỏ rắn chắc. Tai nghe màu đỏ vẫn đeo vào cổ như trước đây, tai trái đính một bông tai đen lấp lánh trầm tĩnh lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Sở Sở không ngừng cảm thán, anh thật sự đúng là đẹp trai đến mức không còn biên giới.

Lục Xuyên ngồi xuống bên người cô, vẫy vẫy tóc mái ngang trán cô, thuận tay kéo bữa sáng tới thuần thục tách đôi đũa dùng một lần ra đưa cho Sở Sở.

Sở Sở không nhận, thản nhiên nói: "Nếm thử đi."

Lục Xuyên gật đầu bổ sung: "Hai người ăn cơm mới có hương vị, nhớ cho kỹ ngày mai ở một chỗ chờ tôi."

Anh nói xong thuận thế đưa quả trứng gà qua cho Sở Sở.

Sở Sở thuận tay nhận lấy, dùng đầu ngón tay trơn bóng nhẹ nhàng lột vỏ trứng.

"A~~~~~" Lục Xuyên mở to miệng hướng về phía cô, bày ra bộ mặt không biết xấu hổ muốn cô đút cho anh ăn.

Đổi lại những lúc bình thường anh tỏ ra vô lại như thế nào cô cũng hưởng ứng với anh, nhưng hiện tại cô không muốn.

Sở Sở cầm quả trứng gà cắn một miếng, bắt đầu nhai chậm nuốt kỹ ăn từ từ.

Lục Xuyên ngậm miệng, nháy nháy con mắt bất đắc dĩ hít một hơi: "Vẫn còn tức giận rồi."

Sở Sở một bên ăn trứng gà, một bên không biểu lộ lặp lại hai chữ như cũ: "Không có."

Lục Xuyên sốt ruột: "Ở trước mặt người khác cậu đối với tôi rất tốt, nhưng lúc chỉ có hai người cậu lại nháo với tôi."

https://thuviensach.vn

"Không có!"

"Có phải cậu đang ghen hay không?"

"Không có không có!"

"Tối hôm qua trước nhiều người như vậy cậu rất thân mật với tôi, bây giờ hai chúng ta ở chung một chỗ...cậu cứ như vậy, không phải đang tức giận vì ghen thì vì cái gì?"

"Không phải!"

"Vậy thì chính là lợi dụng tôi để cố ý làm người ta tức giận!"

"..."

Đôi con ngươi sâu hun hút của Sở Sở nhìn chằm chằm vào Lục Xuyên. Thật lâu sau đó, cô đưa tay lên đột nhiên đánh vào đầu anh một cái.

"Bốp" một tiếng đánh vào ngay trên trán của Lục Xuyên, mà lực không hề nhẹ.

Lục Xuyên bị đau phải vò đầu, kinh ngạc nhìn Sở Sở, không hề nghĩ rằng cô vậy mà đột nhiên lại làm ra hành động như thế.

"Cậu tại sao lại đánh người?"

Chưa nói đến việc Lục Xuyên có bị đau có nhức đầu hay không, ngược lại lại làm cho bàn tay Sở Sở nóng bỏng đỏ lên, cô đau đến mức lắc lắc tay, hung tợn trừng mắt nhìn Lục Xuyên.

Lục Xuyên nắm tay cô lên nhìn, vừa bất đắc dĩ lại càng đau lòng nhiều hơn: "Đánh bị đau rồi?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở dùng sức rút tay lại nhưng Lục Xuyên còn dùng sức nhiều hơn cả cô, mở ra năm ngón tay đang cuộn lại, xoa xoa lòng bàn tay đầy thịt của cô.

Lòng bàn tay của cô mềm mềm múp múp, thế nhưng đánh lên người thì đúng thật là đau, bây giờ trên trán Lục Xuyên vẫn còn cảm giác ê ẩm.

Anh xoa lòng bàn tay thịt mềm của cô, giọng nói ôn nhu dỗ dành: "Đánh tới mức đỏ tay, khó trách đau như vậy."

Sở Sở muốn rút tay về nhưng Lục Xuyên không dễ để cô thực hiện được, còn dùng thêm lực nắm lấy tay cô: "Nếu không phải là ăn giấm chua, vậy cuối cùng là như thế nào?"

Sở Sở nhếch môi, nghiêm mặt, thật lâu sau cô mới chậm rãi mở miệng nói: "Hôm qua cậu...nhìn cô ấy."

Nghe vậy Lục Xuyên sững sờ, ánh mắt lập tức trở nên ý vị sâu xa.

"Hôm qua tôi nhìn cô ta, cậu không thích?"

Sở Sở không lên tiếng ý chỉ ngầm thừa nhận.

Anh cười hắc hắc: "Bởi vì tôi nhìn cô ta mà không hôn cậu nên cậu không vui?"

Còn có mặt mũi mà nói ra á!

Lửa giận của Sở Sở lại lập tức bốc lên, đưa tay đánh khuỷu tay anh một cái.

Sở Sở cứ bốp bốp mấy cái đánh người, đúng là đau nhức. Anh "Á" một tiếng che cánh tay của mình lớn tiếng nói: "Kiều Sở, đừng có mà được đà lấn tới, tôi cũng sẽ tức giận đấy!"

https://thuviensach.vn

Sở Sở lại thêm một cước đạp vào chân anh, lần này Lục Xuyên đã sớm có phòng bị, nhanh nhẹn né tránh nên cô không đạp được tới chỗ anh, ngược lại lại trúng cái đinh ốc nhô ra khỏi ghế.

Sở Sở che bắp chân đau đến nhe răng trợn mắt, Lục Xuyên ngay lập tức không dám nháo nhào nữa, anh cúi người lo lắng hỏi thăm cô: "Bị thương rồi?"

Sở Sở đẩy anh nhưng không được.

Lục Xuyên đưa tay vuốt vuốt chân cô, bất đắc dĩ nói: "Em gái nhỏ cậu nhìn thì tĩnh lặng, sao lại hay động tay động chân vậy hả?"

Sở Sở phẫn uất kéo tay anh xốc lên.

Lục Xuyên thở dài giải thích: "Tôi lúc đó không phải...là không kịp phản ứng mà, cậu nhìn xem lúc tôi phản ứng kịp rồi thì ngay lập tức không thèm nhìn cô ta, sau này tôi cũng chỉ nhìn mình cậu thôi, có được không?"

Sở Sở yên lặng nhìn anh: "Lục Xuyên, con người của mình...con mắt mình...không chứa được dù chỉ một hạt cát..."

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, học tập đi nào." Lục Xuyên sợ đầu óc cơ bắp của cô lại nói ra mấy loại chuyện tuyệt tình như tuyệt giao gì gì đó.

Anh một mạch mở cặp lấy vở sách ra đặt trước mặt Sở Sở: "Mấy cái đề bài này, cậu giải qua một lần cho tôi xem."

Sở Sở bị mấy đề toán của Lục Xuyên kéo trở về, thật ra câu nói phía sau của cô chính là muốn nói, mình có thể ở bên cạnh cậu, nhưng cậu chỉ có thể thích một mình mình thôi.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn chằm chằm Lục Xuyên còn muốn nói tiếp, nhưng mà Lục Xuyên đã chỉ vào trang sách nhỏ: "Nhìn đề nhìn đề! Đừng nhìn tôi! Không phải muốn học bù hay sao, tập trung chú ý vào."

Kết thúc buổi bổ túc, Sở Sở dọn dẹp một đống giấy nháp trên bàn nói với Lục Xuyên: "Buổi chiều mình có việc...không đến được."

Lục Xuyên buông điện thoại xuống nhìn cô: "Chuyện gì?"

"Về nhà một chuyến."

"Có muốn tôi đưa cậu về hay không?"

"Không cần."

Buổi chiều Sở Sở trực tiếp bắt xe buýt trở về Kiều gia.

Đứng trước cổng lớn của căn biệt thư, cô hít sâu một hơi đi vào, mặc dù cô không thường trở về nhưng Sở Vân Tụ vẫn đưa cho cô một cái chìa khóa.

Nhẹ nhàng mở ra cánh cửa. Cô rón rén bước vào phòng, trong nhà có tiếng TV ồn ào vang lên, đi vào phòng khách cô nhìn thấy một mình Kiều Sâm nằm trên ghế salon, trong tay mang theo cái điều khiển từ xa buồn bực ngán ngẩm đổi kênh.

Trên bàn trái phải trưng đầy coca, túi đồ ăn vặt, bên trong gạt tàn thuốc chứa đầy tàn thuốc ngã lăn lộn xộn.

Chú ý tới động tĩnh ngoài cửa, Kiều Sâm ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua thấy người tiến vào là Sở Sở, sắc mặt cậu lạnh xuống.

Không chờ Kiều Sâm nói chuyện, Sở Sở giải thích: "Mình trở về lấy...lấy rương hành lý, lấy xong lập tức đi ngay."

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm liếc mắt, lẩm bẩm trong miệng mắng vài câu.

Sở Sở không dám đứng trước mặt cậu quá lâu, quay người đi về hướng cầu thang.

Vừa mới lên lầu cô đã nghe được tiếng Kiều Sâm nói trong điện thoại: "Chơi bóng hả? Đi, dù sao ở trong nhà cũng không được nữa rồi."

Không bao lâu sau, Kiều Sâm "từ từ" đi lên lầu, lúc đi ngang qua Sở Sở còn thuận thế đụng đụng người xô, Sở Sở vội vàng đỡ lấy cầu thành giữ vững thân thể.

Kiều Sâm còn không thèm nhìn cô, đi về phía phòng mình, "Phanh" một tiếng giống như đang phát tiết vào cánh cửa vậy.

Sở Sở kinh hồn tranh thủ hai ba bước chui vào trong phòng mình.

Căn phòng vẫn giữ nguyên hình dạng như cũ lúc cô rời đi, rương hành lý màu cam của cô đặt ở một bên hộc tủ quần áo.

Sở Sở tựa như chim sợ cành cong, cầm lấy hành lý, phòng ngừa phát ra tiếng động quá lớn kinh động đến Kiều Sâm, rón rén đi xuống bậc thang.

Kiều Sâm cầm quả bóng rổ đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Sở Sở cầm theo rương hành lý bước đi vụng về, vụng về kéo theo cái rương đi xuống lầu. Động tác của cô chậm chạp, nhìn rất buồn cười.

Cậu nhíu nhíu mày, nổi hứng lên muốn trêu đùa cô.

Bóng rổ trong tay cậu lên lên xuống xuống, sau đó đánh thẳng xuống dưới lầu.

Bóng rổ bay qua người Sở Sở, "Phanh" một tiếng mạnh mẽ đập váo vách tường trước mặt cô.

https://thuviensach.vn

Sở Sở từ đầu đã mang theo hành lý cồng kềnh, trọng tâm không vững không kịp chuẩn bị liền bị bóng rổ bay tới giật nãy mình, dưới chân bị trượt, cả người và hành lý đồng thời lăn xuống lầu.

Lời editor:

Chờ ngày Kiều Sâm bị nghiệp quật nhà ông. Chơi gì ác nhơn vậy hả hả hả.

Lời beta:

Hóng chương ngược Sâm ca :)))

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Anh vợ

Thân hình Sở Sở và cái rương hành lý cồng kềnh lăn xuống cầu thang, mặc dù không cao lắm, thế nhưng cô vẫn nặng nề ngã xuống sàn gỗ.

Kiều Sâm hoàn toàn ngây dại.

Cậu chỉ muốn hù dọa cô một chút, không phải cố ý để cô té xuống như thế này.

Cô cúi mặt cuộn tròn thân thể, gắng gượng quỳ một chân lên sàn, thấp giọng rên rỉ vài câu, sau lưng hơi co rút giãy dụa muốn đứng dậy.

Nhìn thấy trên trán cô có vết thương do bị đập đầu, trầy da chảy máu nhưng không nhiều, đọng lên trên mặt như một con sâu róm uốn lượn trước mắt.

Lòng Kiều Sâm hung hăng xiết chặt, hai ba bước chạy xuống lầu đỡ Sở Sở dậy. Sắc mặt cậu trắng bệch, hoảng hốt nói: "Cô không sao chứ? Có sao không?"

Sở Sở nhíu chặt lông mày, cánh tay phải vặn vẹo ra tư thế quỷ dị.

"Đau quá."

Đau quá, xương cốt toàn thân dường như muốn nức toạt ra vậy.

Kiều Sâm đụng trúng cái tay đau của cô, Sở Sở kêu lên kịch liệt: "....Đau quá!"

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm vội vàng buông tay, giọng nói run rẩy: "Có thể...là gãy xương rồi!"

Nhìn Sở Sở đau đớn cuộn người trên mặt đất, cậu ảo não, vừa xấu hổ vừa hối hận, dày vò chịu không nổi.

"Tôi đưa cô đi bệnh viện."

"Không đi!" Sở Sở trừng mắt liếc cậu.

"Cái gì?" Kiều Sâm không rõ, cậu không ngờ tới việc cô đột nhiên trở nên như thế này, chưa từng nhìn thấy cô dám trừng cậu.

Sở Sở gục đầu xuống, miệng mím chặt, bởi vì cánh tay đau đớn kịch liệt mà sắc mặt trắng bệch dọa người.

"Bây giờ cậu vẫn chưa thể bỏ qua sao?"

Cô nghiêm mặt, bình tĩnh hỏi cậu.

Chưa thể bỏ qua sao?

Kiều Sâm cũng không rõ, sững sờ hỏi cô: "Cái gì?"

Sở Sở nhìn về phía cậu, ánh mắt kia dường như là dùng tất cả sức lực còn lại.

"Bởi vì mình không biết...còn có thể kiên trì bao lâu."

Cô chịu đựng đau đớn, đứt quãng nói: "Kiên trì bao lâu nữa, để thuyết phục bản thân mình...không nên hận cậu."

"Hận tôi sao!"

Kiều Sâm bị cô nhìn chằm chằm đến mức run rẩy, cũng nổi giận nhìn cô rống lên: "Tôi còn muốn ước gì cô hận tôi! Hai chúng ta tốt nhất nên là

https://thuviensach.vn

đối thủ một mất một còn! Chính là kiểu tôi sống thì cô phải chết! Cô có biết không, đôi khi tôi thật sự muốn bóp chết cô rồi tự sát, hai chúng ta, ai cũng đừng mong có thể sống tốt! Cùng nhau xuống địa ngục, cùng nhau chịu đau khổ!"

Sở Sở nhắm mắt, từng giọt nước mắt chảy ra, mặc dù cô biết Kiều Sâm chỉ nói nhảm, nhưng nghe xong vẫn thấy khó chịu, những lời nói này, mỗi từ mỗi câu, đều đau thấu tận xương tủy.

Vết thương trên trán cô bắt đầu chảy máu, nhiễm vào trong nước mắt của cô, khiến khuôn mặt nhuộm thành con mèo hoa, cô khóc càng dữ dội hơn, thân thể co lại thở không ra hơi, thương tâm cứ như cả thế giới này đang vứt bỏ cô.

Kiều Sâm ảo não, nhìn cô khóc mà tâm cậu bị vò nát thành một đống mềm nhũn, hận không thể kiếm cho mình một cái miệng rộng.

Lúc này mà còn nháo nhào cái quỷ gì hả!

Kiều Sâm không nói hai lời, ngồi xổm xuống trực tiếp bế ngang Sở Sở, một đường đi phi nước đại chạy ra cổng lớn của khu biệt thự.

Một cái tay của Sở Sở theo bản năng vòng lên cổ cậu, đầu cô nhẹ nhàng dựa vào bả vai cậu, cau mày nhắm chặt hai mắt, mang theo tiếng khóc nứt nở tố cáo: "Đau chết đi được."

"Tôi dẫn cô đi bệnh viện, cô nhịn một lát." Kiều Sâm nhấc nhấc thân thể cô, ổn định cái ôm chạy ra bên ngoài, cố gắng hết sức không động vào cánh tay bị thương của cô.

Đến cửa chính bắt được một chiếc taxi, Kiều Sâm thật nhẹ nhàng ôm Sở Sở ngồi vào trong xe, lo lắng nói với tài xế: "Đến bệnh viện! Nhanh lên!"

https://thuviensach.vn

Sở Sở ngồi trên xe, cánh tay đau nhức như muốn chết, Kiều Sâm ngồi cạnh cô, lát sau nhắm mắt cong người không biết đang lẩm bẩm cái gì đó, lát nữa thì lại đưa tay vịn trán, đầu đầy mồ hôi, giống như người bị thương là cậu mới đúng.

Mặc dù rất ghét cô, chỉ hận không thể bốc hơi ở chỗ này, nhưng lúc này đây, nhìn cô chỉ bởi vì mình mà dáng vẻ đau đớn như vậy, Kiều Sâm cảm thấy mình thật sự đúng là khốn nạn.

So đo với cô làm cái gì!

Cho dù có chán có ghét cô, thì lần này đúng là cậu ra tay quá đáng rồi.

Lục Xuyên nói không sai, cậu chính là tên đần độn.

Thật ra Sở Sở đang tức giận Kiều Sâm, nhưng nhìn cậu mang bộ dáng ảo não hối hận, cô lại mềm lòng.

Cô cắn răng nhịn đau, khó khăn lấy một tờ khăn giấy đưa cho Kiều Sâm, để cậu lau mồ hôi.

Kiều Sâm tỉnh táo lại, sững sờ nhìn vào tờ khăn giấy, rồi quay mặt nhìn sang hướng khác, do dự không cầm lấy.

Sở Sở quơ quơ tay đưa cho cậu.

Kiều Sâm chần chờ một lát, cuối cùng nhận lấy, mở vỏ, kéo một tờ khăn giấy trắng noãn thơm ngát ra.

Cậu nhìn cô, hạ quyết tâm, giống như đang lấy đại cục làm trọng, rốt cục xích lại gần cô, cẩn thận từng li từng tí lau lau cái trán tinh tế đầy mồ hôi và khóe mắt của cô.

Tờ giấy mềm mại đụng vào da thịt của cô, động tác của cậu hơi thô lỗ, lực không nhẹ, chà xát gương mặt của cô xong lại lau cái mũi cho cô, cuối

https://thuviensach.vn

cùng còn cẩn thận chấm chấm vài cái ở chung quanh cái trán cô.

Tim Sở Sở run rẩy theo từng động tác của cậu.

Hình như là cậu hiểu lầm mất rồi.

Cô dời ánh mắt, cảm nhận động tác thô lỗ của Kiều Sâm, cảm nhận tờ giấy mỏng dán vào da thịt mình, Sở Sở nhẹ nhàng nín thở, thậm chí quên luôn cái cánh tay đang đau đớn của mình. Tức giận trong lòng lúc này, đều tan thành mây khói.

Lau cho cô một lúc, Kiều Sâm hình như nhớ tới cái gì đó, lấy điện thoại di động ra: "Tôi gọi điện cho ba."

Sở Sở vội vàng ngăn cản: "Không cần."

Nếu Kiều Ngôn Thương biết, Sở Vân Tụ tất nhiên cũng sẽ biết được, bà nhất định sẽ không buông tha cho Kiều Sâm, dùng chuyện này làm lớn chuyện, Sở Sở còn có thể tưởng tượng được cảnh tượng bà đến bệnh viện náo loạn ầm ĩ, chỉ nghĩ đến tâm trạng cũng mệt mỏi.

"Không cần cho chú Kiều...biết chuyện."

Trong túi Kiều Sâm vẫn còn tiền, trả tiền thuốc hẳn cũng còn dư, dứt khoát không kiên trì nữa, cả hai cùng trầm mặc một lát, Kiều Sâm nghẹn thật lâu, rốt cuộc vẫn nói ra: "Xin lỗi."

Sở Sở nghiêng đầu không để ý đến cậu.

Kiều Sâm cảm thấy lương tâm cắn rứt, cậu nhìn Sở Sở một lát, cảm thấy cô cũng không hẳn là đáng ghét đến vậy , cậu buồn bực lên tiếng: "Chờ cô khỏe lại, tôi sẽ đứng như vậy cho cô đẩy một cái."

"Không cần."

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm lớn tiếng thô lỗ: "Nhất định phải làm."

Sở Sở nghiêng đầu nháy nháy con mắt nhìn cậu.

Thật lâu sau, cô nói: "Không có gì."

Lục Xuyên thường nói, tình cảm, cũng có thể nợ, tương lai còn dài.

Sở Sở nguyện ý để cho Kiều Sâm thiếu nợ, nợ một lần, nợ hai lần, rất nhiều rất nhiều lần nữa, cô có kiên nhẫn chờ đợi, trong lòng cũng hy vọng cậu có thể tha thứ cho cô.

Kiều Sâm đè nén quay đầu đi, không thèm để ý đến con nhóc này nữa.

Đến bệnh viện, Sở Sở đến khoa chỉnh hình kiểm tra, Kiều Sâm vẫn không yên tâm, lượn qua lượn lại trên hành lang vài vòng, lo lắng không chịu được.

Không lâu sau, y tá đến báo cho Kiều Sâm, Kiều Sâm đến cửa phòng, nhìn thấy cánh tay Sở Sở bị băng bó, cố định trên cổ.

"Cậu là gì của Kiều Sở?"

"Em...."

Hô hấp của Kiều Sâm dừng lại, thần xui quỷ khiến cậu và Sở Sở đều liếc nhìn nhau một cái, Sở Sở lúng túng dời ánh mắt.

"Em là..."

Y tá nhìn thấy cậu như vậy, cầm tờ đơn nói luôn: "Bạn trai đúng không, cái này thì không được rồi, đơn này cần người nhà ký tên, gọi điện thoại cho người nhà đi."

https://thuviensach.vn

"Không phải." Kiều Sâm khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Em là anh trai của con bé, chị đưa em ký đi."

Sở Sở mở to hai mắt, không thể tin nổi nhìn Kiều Sâm, Kiều Sâm cố ý không nhìn cô, sắc mặt có hơi phiếm hồng.

Cậu nói, là anh trai của cô?

Kiều Sâm đỏ mặt, nhanh chóng ký cái tên rồng bay phượng múa của mình lên tờ đơn, y tá nói: "Hóa ra là anh em, đúng là giống nhau thật, sinh đôi à?"

Kiều Sâm qua loa à ừ vài tiếng, cầm tờ đơn ra ngoài trả tiền, lúc ra cửa vẫn không quên quay đầu căn dặn Sở Sở: "Tôi đi ra mua thuốc."

"Ừm."

"Đúng rồi, tôi định gọi điện thoại cho Lục Xuyên, bảo cậu ta tới."

Sở Sở biết, Kiều Sâm không muốn ở chung hai người với cô, nhưng cô, lại muốn để cậu giúp cô.

"Gọi cậu ấy tới." Sở Sở nói: "Có thể sẽ có chết người."

Kiều Sâm rùng mình, đúng là, kêu Lục Xuyên đến, cậu chắc chắn chết không yên thân.

"Tôi...hay là tôi đi lấy thuốc cho cô trước vậy." Cậu nói xong chân như bôi dầu chạy đi.

Kiều Sâm cầm lấy tờ đơn, đúng ở cửa sổ nhỏ bên cạnh quầy xếp hàng chờ lấy thuốc, nhìn bác sĩ chuẩn đoán tình trạng, trong đầu không tập trung được, cậu chưa từng trải qua loại chuyện này, tay Sở Sở bị gãy xương, có thể không nói cho gia đình biết được không? Lỡ như sau này không cẩn thận gãy tàn phế thì phải xử lý như thế nào?

https://thuviensach.vn

Càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng.

Kiều Sâm cảm thấy vẫn nên gọi điện thoại cho Lục Xuyên, chắc chắn anh có thể làm tốt hơn cậu.

Hai mươi phút sau, Lục Xuyên vội vàng chạy tới bệnh viện, đúng lúc Kiều Sâm lấy thuốc xong.

Hai người gặp nhau ngay ngõ hẹp của hành lang.

Lục Xuyên khí thế hừng hực đi về phía cậu. Kiều Sâm dự cảm không ổn, theo bản năng muốn trốn, Lục Xuyên lại không cho cậu cơ hội này, tiến lên một bước bắt lấy cổ áo cậu, trực tiếp kéo người dựa vào lan can của cầu thang.

Cả người Kiều Sâm bị anh đặt ngay đầu lan can, cậu dùng sức vùng vẫy mấy lần, cũng không thể tránh khỏi cánh tay tráng kiện có lực của Lục Xuyên, sức lực của anh lớn đến đáng sợ.

Chỉ cần anh hơi buông lỏng tay, Kiều Sâm sẽ bị quăng xuống cầu thang.

Trên trán Lục Xuyên nổi đầy gân xanh, thấp giọng thét hỏi: "Kiều Sâm, tao cũng ném mày xuống đây được chứ?"

"Chơi vui như vậy, thế thì mày cũng thử đi!" Lục Xuyên tức giận, âm thanh cũng run rẩy.

Kiều Sâm nắm chặt cổ tay Lục Xuyên, sắc mặt trắng bệch, quay đầu lại nhìn hành lang phía sau mình, cuối cùng vẫn chịu thua.

"Lần này tao không đúng, không có gì để nói."

"Tao đã cảnh cáo mày!"

https://thuviensach.vn

"Con mẹ nó tao cũng đâu có muốn đụng trúng cô ấy!" Kiều Sâm thở hổn hển, tức giận giải thích: "Thật sự tao không cẩn thận! Tao chỉ muốn dọa người một chút, trước kia không phải mày cũng thường trượt tay với ông đây sao! Tao làm sao mà biết được cô ấy đi đường không cẩn thận..."

"ĐMM* chứ đi đường không cẩn thận!" Lục Xuyên bạo phát mà nói tục, kéo Kiều Sâm đập mạnh vào tường, cuộn chặt nắm đấm đánh mạnh vào trên bụng cậu.

(*) cv là Thảo nê mã, giống câu Đ* mẹ mày bên mình.

Một câu nói tục cộng thêm cú đánh này của Lục Xuyên kích thích thần kinh của Kiều Sâm, cậu bùng nổ đẩy Lục Xuyên ra, nhìn anh rống lên: "Miệng mày sạch sẽ một chút đi!", còn chưa nói hết đã bị Lục Xuyên đấm cho một cái, Kiều Sâm cũng không chịu yếu thế, nhấc chân đạp vào bụng anh.

Hai tên con trai to lớn quần nhau ngay trên hành lang bệnh viện, gây ra động tĩnh không nhỏ, bác sĩ và y tá đi ngang qua vội vàng chạy tới can ngăn, vất vả lắm mới kéo được hai người đang trong cơn xúc động ra.

Kiều Sâm dùng sức tránh khỏi lôi kéo của bác sĩ, chỉ vào người Lục Xuyên chửi mắng: "Ông đây đáng ra không nên gọi điện thoại cho mày, tên đáng ghét chết đi! Trên đời này sao lại có một tên đáng ghét như thằng này!"

Cậu cực kì tức giận, cả người đều muốn bốc khói.

Lục Xuyên phun một ngụm máu trong miệng ra, lạnh lùng nói: "Nói cứ như tao không ghét mày hả, Kiều ngu xuẩn!"

Nhóm bác sĩ y tá không còn thấy hai người đánh nhau nữa thì lo đi làm chuyện riêng của mình.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm hừ một tiếng, thở phì phò quay người bỏ đi, đi được vài bước thì nhớ tới cái gì đó, quay trở lại, ném túi thuốc trong tay lên người Lục Xuyên, hung hăng nói: "Thuốc của Sở Sở! Cho uống theo đơn!"

"Này." Lục Xuyên gọi cậu lại.

"Cái gì?"

"Đột nhiên nhớ tới một chuyện rất lâu rồi."

Kiều Sâm quay đầu lại mơ hồ nhìn Lục Xuyên, Lục Xuyên dùng tay áo lau đi vết máu ngay khóe miệng, cầm túi thuốc nhỏ thì thào nói: "Từ nhỏ tao đã quen Sở Sở, cô ấy rất ngoan. Nhưng lúc nào cũng có người ăn hiếp cô ấy, lúc đó trong ngõ nhỏ có mấy đứa trẻ nhặt đá ném vào người cô ấy, gọi cô là nhỏ hèn mọn, bọn chúng không biết ba từ này có ý nghĩa gì, chỉ nghe người lớn huyên thuyên nói chuyện nên mới học theo."

Kiều Sâm nghiêm mặt, im lặng.

"Khi đó cô ấy không biết nói chuyện, thậm chí còn không khóc, giống như đồ đần vậy."

Lục Xuyên tiếp tục kể: "Thật ra cô bé lúc ấy không ngốc, cái gì cũng hiểu. Đừng cho rằng cô gặp cảnh khốn cùng, không phải vậy, cô ấy có ý thức bảo vệ bản thân rất mạnh, nhất định không để người ngoài bắt nạt, ai bắt nạt cô ấy, cô sẽ trả thù."

"Chỉ có mỗi mình Kiều Sâm mày, cô ấy tình nguyện để cho mày bắt nạt, để cho mày có chỗ phát tiết."

"Đôi khi tao thật sự không hiểu những chuyện xảy ra trên đời này, những chuyện giữa các người, mặc kệ người lớn đã làm sai chuyện gì, nhưng chuyện đấy thì có liên quan gì tới cô ấy? Trong lòng mày khổ sở, tức giận muốn phát tiết mày còn có thể tìm ba mày, tìm mẹ cô ấy, nhưng người

https://thuviensach.vn

mày không nên bắt nạt nhất chính là cô ấy, mày có biết là cô ấy yêu thương mày nhiều đến mức nào hay không?"

Mày có biết là cô ấy yêu thương mày nhiều đến mức nào hay không?

Không thể phủ nhận, tim Kiều Sâm bị câu nói này hung hăng đâm cho một nhát.

Trên thế giới này, còn có người nào bằng lòng yêu thương cậu sao?

Cho dù trước kia cậu đã làm ra nhiều chuyện bỉ ổi đáng sợ như vậy, biến bản thân thành một tên khốn nạn.

Cô thương cậu?

"Lục Xuyên, mày....mày đừng có nói mấy chuyện không căn cứ đấy."

Hơi thở Kiều Sâm không ổn: "Mày không phải là tao, căn bản mày không hiểu được cảm nhận của tao."

"Tao mặc kệ mày có cảm giác gì, Kiều Sâm, hôm nay tao nói những lời này với mày, vậy thì chuyện xảy ra ngày hôm nay nếu như một lần nữa xảy ra, tao thật sự sẽ ném mày xuống từ lầu năm, giống như trước kia mày ném sách vở cô ấy xuống vậy."

Lục Xuyên lạnh lùng nhìn cậu: "Không phải muốn xuống địa ngục sao, đùng lôi cô ấy vào, tao với mày cùng xuống."

.....

Trên đầu Sở Sở băng một miếng vải trắng, từ bên trong phòng xử lý vết thương đi ra, nhìn thấy Lục Xuyên cao lớn đang đứng dựa vào tường, một tay đặt trong túi, một tay khác cầm theo túi thuốc, sắt mặt thâm trầm đến phát run.

https://thuviensach.vn

"Cậu đến rồi."

Lục Xuyên quay đầu lại nhìn cô, mây đen trên mặt tiêu tán vài phần, nhường chỗ cho ân cần dịu dàng, anh hai ba bước đi về phía cô, duỗi tay nhẹ nhàng sờ lên tay Sở Sở, lại nâng cằm cô lên kiểm tra cái trán, miếng vải nhỏ trên trán làm cho anh cực kì đau lòng, hận không thể đuổi theo tặng cho Kiều Sâm vài cú đấm nữa.

"Gãy tay rồi?"

"Ừm."

"Mẹ kiếp!"

"Anh hai mình đâu?" Sở Sở nhìn trái phải trên hành lang: "Anh nói đi lấy thuốc cho mình."

"Bị ông đây đánh cho chạy rồi."

"Á!"

Lục Xuyên giúp Sở Sở đi ra bệnh viện, Sở Sở vụng trộm nhìn Lục Xuyên một chút, sắc mặt anh vô cùng căng thẳng, xem ra là rất khó chịu.

"Anh ấy nói xin lỗi với mình rồi."

Lục Xuyên không nói gì nhìn cô, nhẹ nhàng gõ lên đầu nhỏ của cô, ấm ức nói: "Tôi đánh cậu một cái, rồi xin lỗi cậu được không?"

Sở Sở lắc đầu một cách đương nhiên: "Không được."

Lục Xuyên càng tức giận, còn có chút ghen tị: "Kiều Sâm thì có thể, tôi lại không được!"

"Anh ấy không phải là cố ý mà."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên chán nản nhìn Sở Sở, trên thế giới này, chỉ sợ là có mỗi Kiều Sâm mới được cô dung túng đến vậy.

"Thỏ lớn ngốc, chừng nào thì cậu mới có thể đối xử với tôi tốt bằng một nữa tên đó?"

"Cậu còn muốn...như thế nào?"

Lục Xuyên hai ba bước đuổi kịp cô: "Kiều ngu xuẩn ăn hiếp cậu như vậy, cậu cũng không tức giận với cậu ta. Tôi móc tim móc phổi ra cho cậu, cậu lại như một con chuột nhát, vui vẻ thì cho tôi sờ một cái, tức giận thì cắn tôi..."

Ai là người nói không tức giận....

Sở Sở đang muốn phản bác...đợi một chút, trọng điểm hình như không phải cái này.

"Kiều đần độn?" cô hỏi.

"Đúng vậy! Kiều Sâm không phải là một tên..."

"Ngu xuẩn" còn chưa kịp nói ra miệng, trong chốc lát Lục Xuyên nhìn thấy được khí lạnh âm u trong đôi mắt tĩnh mịch của cô.

Sở Sở nhìn chằm chằm Lục Xuyên, trầm tĩnh hỏi: "Cậu nói, anh mình là...cái gì?"

Yết hầu ngay tại cần cổ gợi cảm của Lục Xuyên khó khăn chuyển động.

"Anh...anh vợ."

Anh giật mình nói ra từ này, sau đó gật gật đầu, kiên định nhắc lại: "Kiều Sâm là anh vợ tương lai của tôi! Sự thông minh của cậu ta sẽ do tôi

https://thuviensach.vn

bảo vệ."

....

Mười một ngày qua đi, liên tiếp đón nhận những cơn mưa dầm, trong không khí còn mang theo hương vị ẩm ướt đầu thu.

Buổi sáng, trời vừa trút xuống một cơn mưa to, hạt mưa dày đặc rơi xuống, phát ra từng tiếng vang êm tai. Một mình Sở Sở đứng cầm ô đứng ở cửa chính, cánh tay phải quấn dây đeo trên cổ, cánh tay trái cầm dù, nhìn trời mưa to bên ngoài, rõ ràng gặp khó khăn.

Chỉ dùng một tay thì rất khó bật ô ra.

Nhưng mà, tìm người trợ giúp đối với cô mà nói, còn khó khăn hơn gấp mười lần.

Cô cứ đứng như vậy ở cổng, vật vã dùng một tay mở ô, thử nhiều lần nhưng vẫn thất bại.

"Sở Sở, đi chung đi."

Sau lưng, Tiết Đường Đường mở dù của mình ra: "Cậu không tiện, mình bung ô giúp cậu."

Sở Sở nói cảm ơn với cô ấy, nhưng vẫn lắc đầu một cái.

Cô không quen đi chung với người khác, phòng của cô có bốn người, ba bạn khác tan học luôn đi chung với nhau, nhưng Sở Sở lại một mình độc lập, không phải do mấy cậu ấy cô lập cô, mà là cô từ chối các cậu ấy.

Tiết Đường Đường lưu loát mở ô ra cho Sở Sở, nói: "Vậy mình đi trước, cậu đi đường cẩn thận."

https://thuviensach.vn

Sở Sở nói cảm ơn với cô nàng, đưa mắt nhìn bầu trời mông lung trong màn mưa, cô chậm rãi cất bước đi ra ngoài.

Hạt mưa rơi xuống mặt dù, âm thanh tí tách, Sở Sở đi chưa tới hai bước, phát hiện dưới cây đại thụ cách phòng mình không xa có một thân hình đang đứng.

Cô không chắc chắn nhìn lại lần nữa, mới xác định người đứng dưới tàng cây, là Kiều Sâm.

Thấy Sở Sở nhìn sang, Kiều Sâm vội vàng xoay người rời đi.

Sau khi đi được mấy bước cậu lại vụng trộm quay đầu lại nhìn, thế mà bắt gặp Sở Sở đuổi theo, còn giòn tan mà gọi: "Anh ơi."

"Đừng gọi bậy!" Kiều Sâm hung dữ nói.

"Kiều...Kiều Sâm." Sở Sở nơm nớp lo sợ đổi lại kêu tên cậu hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

"Tiện đường." Ánh mắt Kiều Sâm không được tự nhiên cụp xuống.

Khu ký túc xá không cùng hướng với các phòng dạy học, tiện đường thế nào mà đến được đây?

"Tiện đường đến đón em sao?"

"Không phải!"

Kiều Sâm mất tự nhiên ho khan: "Chỉ là vừa rồi mới ăn sáng, thuận tiện đi ngang qua chỗ này mà thôi."

Nhưng cậu còn chưa nói xong, Sở Sở đã thu lại ô của mình, sau đó chui vào trong cây dù đen lớn của cậu ngẩng đầu lên ngượng ngùng cười: "Tay không tiện, anh..dẫn em đi được không?"

https://thuviensach.vn

Cậu cau mày, cúi đầu nhìn cô cười lúc này hé lộ hai cái răng thỏ.

Khoảnh khắc này, xung quanh dương như trôi qua rất chậm rãi, hạt mưa rơi xuống chạm vào lá cây, bãi cỏ xanh xanh bên đường, ngẫu nhiên có vài tiếng ếch kêu...

Thế giới của cậu trở nên yên tĩnh, một loại cảm giác trước nay chưa từng có tràn lan tại đáy lòng. Không nói ra được tư vị gì, giống như không khí ẩm ướt của mùa thu, xen lẫn hơi thở nấm mốc mục nát, đã là sinh mệnh thì nhất định phải hấp thu dưỡng khí, và cậu cũng không thể trốn chạy nữa.

Giật mình nhớ lại những lời Lục Xuyên nói ngày đó.

"Mày có biết là cô ấy yêu thương mày nhiều đến mức nào hay không?"

Bởi vì cậu là anh trai của cô, chảy cùng dòng máu?

Hay chỉ là áy náy?

Ai biết được cơ chứ?

Kiều Sâm không muốn suy nghĩ nhiều nữa, rốt cục cậu vẫn ồm ồm nói: "Đi thôi."

Dù rất lớn, cậu đi ở phía trước, Sở Sở nhắm mắt theo đuôi.

Có điều Sở Sở đi tương đối chậm, nhưng Kiều Sâm theo thói quen đi nhanh, vừa được hai bước cô đã rơi lại bên ngoài ô.

Cậu chú ý không thấy người đi cùng, chỉ có thể lui lại đưa dù đến bên cô, ghét bỏ nói: "Không thể đi nhanh một chút sao?"

Sở Sở gật đầu liên tục, cô gắng đuổi theo cậu.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, vẫn đi chậm.

Kiều Sâm không còn cách nào, chỉ có thể đi theo tiết tấu của cô, thảnh thơi thả chậm bước chân.

Từ trước đến nay cậu chưa từng cầm dù cho người khác, cũng sẽ không quan tâm chăm sóc con gái, cho nên chỉ chú ý tới bản thân, cả đường đi, nửa bên quần áo của Sở Sở bị ướt hơn nửa, mà Kiều đại gia không hề hay biết.

Bỗng nhiên, cậu cảm giác được ống tay áo bị người ta nắm lấy, cụp mắt thấy bàn tay nhỏ thịt thịt của cô duỗi ra, bắt lấy áo cậu.

"Làm gì đó!"

Sở Sở đỏ mặt, giống như bắt trúng miếng khoai lang bỏng tay, vội vàng buông ra.

Kiều Sâm không đề ý, tiếp tục đi về trước, lại cảm thấy tay áo của bị tiếp tục bị nắm lấy.

Lần này, cậu không nói gì nữa, cũng không còn tránh ra, để mặc cho cô nắm mà đi về phía trước.

Hai thân hình một cao một thấp chậm rãi đi trong màn mưa lớn, ô màu đen bất động thanh sắc....mà nghiêng về phía cô nhiều hơn.

Lời editor:

Awwwww, hòa rồi, hòa rồi, Kiều ngu xuẩn lên chức anh trai...vỗ tay vỗ tay.

Chương sau set pass.

https://thuviensach.vn

Gợi ý pass chương 30: Hai chữ mà ông bà nội của Kiều Sâm đã gọi về tình trạng của Sở Sở khi ngồi trên bàn ăn khiến Sở Sở đau khổ là gì?

Pass là một dãy chữ gồm 9 ký tự, viết hoa tất cả các ký tự, không dấu không khoảng cách. Pass nằm từ chương 21-26.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Giết chết ai?

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG DUY NHẤT Ở WATTPAD MINCHUBS VÀ WORDPRESS MINCHUB.WORDPRESS.COM

NHỮNG WEB KHÁC ĐỀU LÀ ĂN CẮP.

"Bệnh tâm thần, hử?" Giọng nói của anh rất nặng nề, nhưng lại nhàn nhạt với khuôn mặt không một biểu cảm.

"Đúng vậy đấy! Cậu ta không phải là..."

Còn chưa nói xong, quả bóng rổ trong tay Lục Xuyên trực tiếp đập vào trên mặt Giang Trì, không chút lệch, vững vàng ngay trung tâm.

Các bạn học nữ bên cạnh từ hò hét biến thành sợ hãi.

Mà sức lực đánh bóng của Lục Xuyên không nhỏ, đập vỡ mắt kính bên trái của Giang Trì tan tành, Giang Trì che lấy mũi của mình, đau đến mức rống lên kêu gào, tự mình đứng dậy, trong mũi chảy đầy máu, lách tách rơi xuống đất, cả người thật sự rất thảm hại, chật vật.

Lục Xuyên bỗng nhiên bạo phát đánh người làm cho bạn học xung quanh đang xem thi đấu sợ đến ngẩn người.

"Mày chơi bóng hay đánh người thế!"

Mấy anh em của Giang Trì muốn vì hắn ta mà ra mặt.

https://thuviensach.vn

Nhưng Lục Xuyên không phải là người dễ trêu chọc, anh đi đến nhấc chân đạp một cước lên người Giang Trì khiến cậu ta lăn một vòng trên mặt đất, gầm lên một tiếng: "Nếu để cho tao nghe thấy cái miệng thối của mày nhắc đến hai chữ Kiều Sở, tao giết chết mày."

Hỏi ý kiến:

Một số chương truyện sẽ khá dài trên 500 chữ thì mọi người muốn Min chia nhỏ đăng để đọc nhanh hơn hay là đăng chung nhưng thời gian ra truyện sẽ lâu hơn?

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đừng nghĩ sẽ chạy thoát.

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sau khi tan học, Sở Sở cầm lấy chiếc cặp đi ra khỏi phòng học, bước chân có chút vội vã.

Nữ sinh tốp ba tốp năm tụ tập ở đầu hành lang, tạo thành một nhóm người nhỏ, ánh mắt nhìn chăm chú theo phía sau Sở Sở, đầu mày đáy mắt đều biểu lộ ra một loại ý tứ không thiện cảm.

Sở Sở cúi đầu nhanh chóng đi đến hành lang.

Lúc qua ngã rẽ, cô lập tức sáng tỏ vì sao ban nãy đám nữ sinh kia lại dùng ánh mắt đó nhìn cô.

Giờ phút này, Dương Tích hờ hững dựa vào ngã rẽ của hành lang, chờ cô tới.

Sở Sở nắm lấy quai cặp, cố gắng đi thật nhanh.

"Kiều Sở."

Sở Sở dừng lại, lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Lúc Quốc khánh, tôi đã hẹn gặp cậu, có điều cậu bề bộn nhiều việc, bây giờ có rảnh hay không, tôi muốn mới cậu đi uống nước." Dương Tích đi đến trước mặt Sở Sở, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

https://thuviensach.vn

"Không rảnh."

Dương Tích nhíu mày, nhưng cũng không giận: "Cậu nói chuyện thẳng thắn thật đấy, so với loại người như cậu thế này, rất tốt đấy."

"Cậu có chuyện gì không?"

"Nói một chút chuyện của Lục Xuyên."

Dương Tích nhìn cô, nói thẳng: "Lục Xuyên tấm lòng lương thiện, trên đường gặp được chó mèo hoang, sẽ đưa bọn nó đi bệnh viện."

Sở Sở trầm mặc lắng nghe.

"Cậu chắc chắn cũng có thể nhìn ra được, cậu ấy rất coi trọng tình bạn bè, thích ra mặt vì người khác."

Trong con ngươi của Dương Tích hiện lên sự dịu dàng: "Trong lớp đám con trai chịu nghe lời cậu ấy như vậy, có thể trở thành bạn bè với cậu ấy, không phải là vì cậu ấy dùng quyền chèn ép, mà bởi vì cậu ấy luôn nghĩa khí trọng tình trọng nghĩa."

Cô biết rõ những lời Dương Tích nói không sai, từ nhỏ Lục Xuyên đã thích đứng ra giải quyết chuyện bất bình, khi còn nhỏ anh chủ động làm quen với cô, mặt dày suốt ngay đi cạnh cô, là để cho mấy đám trẻ xung quanh đấy nhìn thấy được mà không còn dám ăn hiếp cô nữa, giống hệt một kỵ sĩ nhỏ dũng cảm.

"Cậu có biết dạng người như cậu thế này, ngay cả tôi còn không nhịn được muốn bảo vệ cậu." Dương Tích đi đến bên cạnh Sở Sở, đưa tay vuốt ve mặt cô: "Thật sự là một cô nhóc đáng thương."

Sở Sở vội vàng giơ tay lên ngăn lại, không để cho tay cô ta chạm vào người mình.

https://thuviensach.vn

"Loại ý muốn bảo vệ này, thật ra mấy người con trai rất thích, dù sao cũng giống như một câu chuyện cổ tích, kỵ sĩ cứu vớt công chúa nhỏ, công chúa sau này lập tức muốn lấy thân báo đáp." Dương Tích khóa chặt ánh mắt của Sở Sở, ôn nhu nói: "Như là một chiến lợi phẩm."

Sắc mặt Sở Sở dần lạnh tanh.

Lời Dương Tích lại xoay chuyển, thẳng thừng nói ra: "Nhưng bây giờ quả thật Lục Xuyên làm hơi quá, cậu có biết không, đánh nhau bị cảnh cáo và ghi thành tội danh, những cái lịch sử đen tối này sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tương lai của cậu ấy."

"Loại cô gái như cậu, căn bản không thích hợp để yêu đương, cậu sẽ làm liên lụy cậu ấy cả đời."

Loại cô gái như cậu, căn bản không thích hợp để yêu đương.

Dạng cô gái như cô, từ lúc sinh ra đã bị dán mác là con rơi, là quái nhân...

Từ xưa tới nay, chưa từng có một ai cho cô quyền lựa chọn, họ dựa vào cài gì?

Dù chỉ là một lần thôi, cô cũng muốn được sống vì bản thân mình, từ trên xuống dưới của cô đều dần trở thành loại người như trong định nghĩa của bọn họ.

Hô hấp của Sở Sở trở nên dồn dập, sắc mặt ửng hồng, lời nói ra lại như vững vàng kiên định: "Tôi sẽ không để cậu ấy trở thành như vậy..."

"Lời con nít." Dương Tích khinh miệt nhìn Sở Sở: "Không ai có thể quản được Lục Xuyên."

"Tôi có thể."

https://thuviensach.vn

Sở Sở ngẩng đầu, ánh mắt yên lặng nhìn về phía Dương Tích.

Hô hấp Dương Tích ngừng trệ.

Lục Xuyên, mình có thể quản cậu sao?

Cậu có thể.

Anh đã từng chính miệng thừa nhận, nhất ngôn cửu đỉnh.

Sở Sở nói: "Tôi sẽ không để cho cậu ấy...để cậu ấy làm bất kỳ việc ngu ngốc gì."

Dương Tích còn chưa kịp phản ứng, Sở Sở trực tiếp đi lướt qua người cô ta, ánh mắt lạnh nhạt nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định: "Tôi có thể quản cậu ấy."

Dương Tích vừa lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn bóng lưng Sở Sở, đột nhiên cô ta đá vào tường, thấp giọng mắng một câu.

Đám con gái đứng trên hành lang xem kịch vui im lặng vội vàng rời đi.

Sở Sở đi ra khỏi cổng trường đứng ở đầu đường.

Nhìn người xe chung quanh lướt qua vội vã, bên cạnh thì tốp ba tốp năm tụ tập đứng ở cửa trường, Sở Sở đứng ngẩn ngơ một lát, lấy điện thoại gọi cho Lục Xuyên.

Điện thoại vang lên mấy giây sau đã có người bắt máy.

Đầu bên kia của Lục Xuyên nghe có chút ồn ào náo nhiệt, anh cố gắng hạ thấp giọng: "Thỏ lớn."

"Đang...ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Quán net, chuẩn bị đi rồi, sao thế?"

"Muốn gặp cậu."

"Ngay bây giờ?"

Lục Xuyên ở một bên nghe điện thoại, một bên đi ra khỏi quán net với bọn Trình Vũ Trạch, bọn họ tìm ra được địa chỉ IP của người viết bài đăng, điều tra thì biết được là một nam sinh của lớp 11/5, bây giờ đang muốn đi tìm người tính sổ.

Sở Sở dường như rất có kiên nhẫn: "Bây giờ...mình muốn gặp cậu."

Lục Xuyên trầm mặc, cuối cùng vẫn thỏa hiệp: "Được rồi, ở hoa viên nhỏ lần trước."

Cúp điện thoại, anh quay lại nói với Trình Vũ Trạch: "Các cậu đi quán bar trước đi chờ tin của tôi." Nói xong chạy ngay đến hoa viên đối diện.

Tống Cảnh hỏi: "Trạch ca, tình huống này là không muốn đi đánh nhau nữa hả?"

Trình Vũ Trạch nhìn bóng lưng Lục Xuyên đang chạy đi, nhàn nhã quàng vai Tống Cảnh: "Xem ra là không đánh được rồi."

"Không phải đâu, vừa nãy Xuyên ca tức giận đến mức xém chút nữa đi đập nát quán net nhà người ta luôn mà, bây giờ...lại không đánh nữa?"

"Tin tưởng vào chị dâu của cậu, có cô ấy ở đó, tức giận bao nhiêu cũng có thể dập tắt được."

Sở Sở đứng dưới gốc cây ngân hạnh, lá cây nhuộm màu hoàng hôn, gió thổi qua, rơi xuống đất.

(*) cây ngân hạnh

https://thuviensach.vn

Cách đó không xa Lục Xuyên chạy về phía cô, phía sau anh là một mảnh màu vàng cam của lá ngân hạnh.

Anh mang túi quai chéo, mặc một chiếc áo len, ống quần chín tấc được sơ vin gọn gàng, lộ ra đôi giày thể thao màu trắn, anh mặt quần áo đơn giản nhưng rất thời thượng, từ xa đi đến.

Lục Xuyên đến gần Sở Sở, còn không chờ cô mở miệng đã giơ tay sờ sờ đầu cô an ủi: "Hôm nay bị dọa sợ rồi sao?"

Sở Sở giật mình, nhìn anh nhẹ nhàng lắc đầu.

Lục Xuyên thuận thế phủi phiến lá rơi trên đầu vai của cô, lẫm lẫm liệt liệt nói rõ ràng: "Đừng sợ, tôi ở đây, không ai có thể bắt nạt cậu được."

"Bây giờ cậu...đi đâu?"

"Đừng để ý, tôi đưa cậu về trường học."

Sở Sở lui ra phía sau một bước.

"Có phải là..muốn đi đánh nhau hay không?"

Ánh mắt Lục Xuyên trầm xuống, im lặng một lát mới cất lời: "Tôi tìm người đăng bài về cậu, việc này không thể bỏ qua được, cần dạy dỗ nó một chút."

Sở Sở nắm chặt ống tay áo của anh: "...Có thể đừng quản chuyện này được không?"

"Chuyện của cậu, bảo tôi mặc kệ để cho ai quản?"

Giọng nói Xuyên có hơi ấm ức tức giận: "Kiều Sâm quản cậu sao?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở mím chặt môi, thấp giọng nói: "Mình không muốn ai quản, cậu cũng đừng...truy cứu chuyện này nữa."

"Không được." Lục Xuyên quả quyết từ chối, tính tình anh bướng bỉnh, người khác nói gì đều không thèm bỏ vào tai.

"Nếu không cho nó một trận, về sau con mẹ nó còn dám leo lên đầu cậu ngồi luôn đấy."

"Lục Xuyên!"

Cô nhíu mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hơi tức giận: "Cậu có nghe mình không?"

"Tôi..."

Cô hơi tức lênmột cái là anh lập tức sợ, trong lời nói đành mang theo một chút thương lượng: "Riêng hôm nay không nghe cậu có được hay không?"

Sở Sở không muốn náo loạn với anh, cô biết anh đang quan tâm cô, giúp đỡ cô.

Cô tiến lên một bước, nắm lấy góc áo của Lục Xuyên, cô chấp nói: "Dù sao cũng không cho cậu đi."

Lục Xuyên cười một tiếng: "Cậu có thể nắm tôi một đêm sao?"

"Vậy thì mình nắm lấy cậu một đêm."

Tròng mắt Lục Xuyên nhìn vào cổ tay trắng noãn đang kéo góc áo của anh, nhíu mày hỏi: "Tôi muốn về nhà, cậu cũng đi theo?"

"Đưa cậu về."

https://thuviensach.vn

Anh cười: "Bộ dạng cậu như thế này còn muốn tiễn tôi về nhà?"

"Mình dẫn cậu về."

"Được, vậy thì đi thôi."

Sở Sở nói được làm được, anh đi một bước, cô theo sau một bước.

Lục Xuyên đi đến cửa nhà vệ sinh thì ngừng lại, quay đầu cười với cô một cái: "Đi vệ sinh, cũng muốn theo sao?"

Sở Sở nhìn nhìn nhà vệ sinh nam, sau đó buông tay, ngay lúc cô vừa buông ra, Lục Xuyên bất ngờ thừa cơ hội xoay người bỏ chạy.

Sở Sở hoảng hốt, nhìn thân ảnh của anh ngày càng chạy đi xa, sững sờ.

Sao lại thành ra như vậy rồi.

"Lục Xuyên!" Cô gọi anh một tiếng, lập tức chạy đuổi theo sau.

Cô thật sự đuổi theo, trên đường còn lảo đảo, chạy cũng mất rất nhiều sức, Lục Xuyên quay đầu lại thấy thì vô cùng kinh hồn bạt vía, sợ cô bị té, chạy được chục bước thì dừng lại, quay lại đợi cô chạy tới, đưa tay giữ vững người cô, có chút bất đắc dĩ: "Ai dà, cô em gái này, sao đầu óc như vậy vậy hửm."

Sở Sở thở hổn hển, trừng anh.

"Chậm thôi." Anh vỗ vỗ lưng cô, giúp cô thuận khí: "Chậm thôi nào."

Sau khi bình phục hô hấp, Sở Sở lại một lần nữa nắm lấy áo anh: "Đừng...đừng hòng chạy nữa."

https://thuviensach.vn

Màn đêm chậm rãi buông xuống, bầu trời xanh ngắt dần tối, trên bầu trời cũng bắt đầu xuất hiện lốm đốm vài vì sao.

Lục Xuyên bắt đắc dĩ nói: "Nhăn quần áo."

Sở Sở nghĩ nghĩ, dời tay một chút rồi lại một lần nữa lập tức nắm lấy.

Lục Xuyên dứt khoát nắm chặt tay cô, nói: "Như thế này có được hay không?"

"A?"

Bàn tay mềm mại của cô mập mập có thịt, còn có chút ngượng ngùng, đổ mồ hôi. Mà tay anh lại rất lớn, lòng bàn tay có chút thô ráp, nhưng lại ấm áp dễ chịu.

Cô tùy ý để cho anh nắm, cùng anh dạo bước dưới ánh trăng sáng.

Lúc đầu trong lòng Lục Xuyên còn có hơi thấp thỏm, trước kia ít nhiều cũng từng tiếp xúc thân thể với cô, có điều những động tác đó rất ngắn ngủi.

Thời gian đúng là một thứ gì đó rất thần kỳ, có thể rút ngắn cũng có thể kéo dài, có thể mang tới cảm giác tim đập thình thịch trong tích tắc, cũng có thể khiến con người ta không ngừng được nhịp tim đập nhanh liên tục không ngừng, như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Ví dụ như lúc này, tim Lục Xuyên đập nhanh đến nỗi không thể kiềm chế, cả người đều nóng lên, mọi dây thần kinh giác quan đều ngưng lại ngay cánh tay phải, cảm giác lòng bàn tay mềm mại của cô, loại cảm xúc đặc biệt này từng chút từng chút một khắc vào trong xương tủy.

Chỉ cần cô có một chút ý kháng cự, anh nhất định sẽ ngay lập tức buông cô ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô không hề có, giống hệt một con thỏ ngoan ngoãn, tùy ý để cho anh nắm, cùng anh dạo bước dưới ánh trăng.

Bóng đêm thanh tĩnh, gió nhẹ thổi qua mang theo một chút lành lạnh, cuối cùng vẫn là Sở Sở phá vỡ trầm mặc.

"Hôm nay giáo viên chủ nhiệm lớp đã rất tức giận, bây giờ đã là lớp mười hai, cậu cũng đừng nên...gây chuyện nữa."

Lục Xuyên trầm mặc rất lâu, đột nhiên hỏi: "Có phải cậu thật sự rất quan tâm tôi không?"

Sở Sở ngừng một chút rồi khó khăn nói ra: "Không muốn...cậu bị phạt."

Lục Xuyên tránh câu trả lời của cô, cố chấp hỏi lại: "Tôi hỏi cậu, có phải rất quan tâm tôi không?"

Một trận gió đêm thổi đến, cuốn theo từng mảnh lá khô.

Chốc lát sau, Sở Sở rốt cuộc cũng thừa nhận: "...Quan tâm cậu mà."

Khóe miệng Lục Xuyên giương lên, làm lộ ra hai lúm đồng tiền nhàn nhạt. Anh cụp mắt xuống, nhu hòa nhìn Sở Sở, được một tấc lại tiến thêm một thước truy hỏi: "Vì sao lại quan tâm tôi?"

Sở Sở quay mặt tránh sang một bên: "Đừng hỏi nữa."

Lục Xuyên đột nhiên nắm chặt tay Sở Sở, cố chấp tìm kiếm câu trả lời: "Vì sao lại quan tâm tôi?"

Sở Sở nhăn mày, sắc mặt không tự chủ nổi lên một màu hồng nhạt khó nhận ra.

https://thuviensach.vn

Gió cuốn lên một mảnh lá cây ngân hạnh, kéo trôi về nơi xa, rồi bỗng dừng gió ngừng hẳn để từng phiến lá nhè nhẹ rơi xuống mặt đất, trong chớp mắt ấy, Sở Sở đột nhiên nhón chân lên, hơi giương cằm nhắm ngay trên gò má của Lục Xuyên hôn một cái.

"Chụt" một tiếng, nhẹ nhàng tựa như cánh bướm, vừa đậu nhoáng cái đã bay đi.

Môi cô mềm mại mà lành lạnh.

Thân thể Lục Xuyên đột nhiên đông cứng lại, tay chân cứng ngắc cùng với con tim đang điên cuồng đập loạn xạ.

Thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch.

Mạnh mẽ mà vui vẻ.

Dường như không biết đây là sự thật hay chỉ là giấc mơ, anh đưa tay lên sờ sờ gò má của mình.

Đây không phải là nằm mơ!

Mặt anh đỏ như bị thiêu đốt.

Mà Sở Sở còn đỏ hơn, ngay cả vành tai cũng đỏ như máu, sáng long lanh trước mắt anh.

Cô muốn mở miệng nói một câu gì đó, bỗng nhiên có một sức lực mạnh mẽ đẩy cô tựa vào thân cây ngân hạnh, Lục Xuyên đứng trước người cô đưa tay chế trụ bả vai cô, dùng sức hôn thật mạnh lên môi cô.

Đôi môi cô mềm mại, hương vị ngọt ngào, Lục Xuyên cảm thấy toàn thân mình trở nên nóng rực, huyệt thái dương giật giật như đang nhảy nhót vui sướng.

https://thuviensach.vn

Sở Sở "Ưm" một tiếng, vô thức lùi lại ra phía sau, Lục Xuyên đè lại cái ót của cô, đồng thời tay kia nắm chặt bên hông cô, bức bách cô nhón cả người lên, tiếp nhận nụ hôn mạnh mẽ của anh.

Môi anh nóng bỏng, đầu lưỡi giống như một con giống như mang theo một ngọn lửa nóng, vội vội vàng vàng muốn cạy mở hàm răng đang đóng chặt lại của cô, nhưng không biết tại sao Sở Sở không chịu mở miệng, Lục Xuyên thử cố gắng mấy lần, vẫn đành thất bại ngừng lại, sau đó giống như muốn trừng phạt cô, anh càng mạnh mẽ gặm cắn đôi môi cô.

Vài phút sau, môi Lục Xuyên thoáng dời đi, cách cô một khoảng cách nhỏ, liếc một cái. Má cô đỏ bừng, đôi môi có hơi sưng đỏ ướt át, hai mắt mở to sững sờ nhìn anh.

Lục Xuyên cười xấu xa, lại liếm nhẹ môi cô, không ngừng thưởng thức hương vị ngọt ngào như kẹo này.

"Ưm."

Lục Xuyên tựa như không thấy mệt mà liên tục hôn cô, liếm cô, bàn tay mềm nhũn của Sở Sở đặt trên lồng ngực anh.

"Có thích không hửm?" Âm thanh của Lục Xuyên bị đè nén rất thấp, mang theo một sự cuồng nhiệt vô tận: "Sở Sở, cậu có thích không?"

Sở Sở mở to đôi mắt tĩnh mịch nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô thích anh hôn cô, rất rất thích.

"Đổi lại, cậu hôn tôi." Hơi thở Lục Xuyên nóng rực phả lên trên mặt của cô, mang theo một chút dụ hoặc: "Sở Sở, hôn tôi đi."

Sở Sở ngẩng đầu nhìn anh, sau đó từ từ cụp mắt, ánh mắt dừng lại trên đôi môi mỏng của anh, cô khập khiễng đi đến gần sát anh, nhẹ nhàng ngậm

https://thuviensach.vn

lấy môi anh cắn một cái.

Cả người Lục Xuyên như muốn nổ tung, da đầu tê dại, đầu gối của anh trực tiếp chen vào giữa hai đầu gối tách bắp đùi của cô ra, rồi dùng lực bế cô lên, chống đỡ lên trên thân cây, tay của anh từ bên hông cô chậm rãi rời lên trên, mắt thấy tay anh sắp đụng vào ngực cô.

Sở Sở đỏ mặt vô cùng, cô vô lực đẩy anh một cái, thấp giọng nói: "Đừng..."

Tay Lục Xuyên ngừng lại, một lần nữa đặt bên hông Sở Sở, bàn tay thô ráp cách một lớp vải dùng sức vuốt ve, sau đó lại rất không an phận dời xuống, rơi vào trên mông của cô.

Sở Sở đỏ mặt, thấp giọng nói: "Cậu...đừng, ở đây có người."

Lục Xuyên đang hôn môi cô đột nhiên dừng lại, anh quay đầu nhìn thấy cách đó không xa có mấy bác gái ở vũ trường đã bắt đầu theo âm nhạc vặn vẹo từng tiết tấu nhảy nhót, rốt cuộc sáng tỏ ra điều gì đó, vẻ mặt anh biểu lộ không thể tin được nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Vậy cậu có muốn, đến một nơi nào đó yên tĩnh với tôi hay không?!"

Lời editor:

Xuyên Xuyên à, sao con trai lại lưu manh như vậy hả, thu liễm lại cho bà Min ngay.

Ý của cô gái nhỏ người ta là đừng hôn đừng sờ nữa, ông lại đi hiểu thành đừng hôn ở đây??? Trong đầu là gì đấy, hả?

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ý chí

Editor: Min

Beta-er: Doãn Uyển Du

Cô nhắm mắt đuổi theo sau đuôi Lục Xuyên.

Trên đường cái thỉnh thoảng truyền đến tiếng còi xe ô tô, đầu ngõ có người phụ nữ trung niên đang gào thét giọng địa phương, lúc đi ngang qua một cái cửa hàng đồ điện, còn truyền tới mấy tiếng hàn điện ồn ào kéo dài.

Sở Sở nghe được tiếng hít thở của mình, có chút dồn dập, lại thêm chút gấp gáp.

Lục Xuyên thả chậm bước chân, giống một người anh trai trưởng dắt tay cô, cùng cô bước đi trên con đường đầy cây ngân hạnh.

Lúc đi ngang qua một cái cửa hàng tiện lợi bán 24 giờ, Lục Xuyên đi vào mua cái gì đó, khi đi ra đưa cho Sở Sở một bao kẹo sữa đường thỏ trắng(*).

(*) thấy kẹo này đáng yêu nên đăng hình cho mọi người nè, cứ giống Thỏ lớn sao ấy nhỉ=)))

Sở Sở nâng tay nhận, lấy ra một viên kẹo xé bỏ đi lớp vỏ bên ngoài, bỏ viên kẹo sữa đường vào trong miệng.

"Ngọt không?"

https://thuviensach.vn

"Ừm."

Cô nhìn thấy Lục Xuyên nhét một cái hộp nhỏ có hình hoa hồng đỏ vào trong túi quần.

"Đó là cái gì vậy?" Sở Sở nhai nhai viên kẹo thỏ trắng thuận thế hỏi anh.

"Không...không có gì." Lần này đổi lại là Lục Xuyên cà lăm.

Sở Sở cũng không nghĩ nhiều, lại xé thêm một viên kẹo đưa đến bên môi Lục Xuyên, Lục Xuyên vươn đầu lưỡi ngậm lấy, còn liếm liếm đầu ngón tay của cô.

"Đi thôi."

Anh dắt cô đi về phía cuối con đường, mười phút sau, hai người nhanh chóng đứng trước một cái khách sạn nhỏ.

Liếc nhau một cái, hô hấp của anh đình trệ: "Nếu như cậu không muốn..."

Sở Sở nhìn anh, trong phút chốc liền cúi xuống nắm chặt tay anh.

Hai người đặt một gian phòng ngắn hạn, cầm lấy thẻ căn cước đưa cho nhân viên, đợi họ kiểm tra tuổi hai người mấy lần, xác định cả hai đã trưởng thành, mới cho họ thuê một căn phòng lớn.

Cạch một tiếng, cửa phòng được đóng kín, Sở Sở theo sau lưng Lục Xuyên, tay chân Lục Xuyên vừa luống cuống vừa căng thẳng.

Cô im lặng đi đến bên giường không một tiếng động ngồi xuống.

Lục Xuyên gian nan nói: "Cậu..."

https://thuviensach.vn

"Đến đây."

Được cô cho phép, Lục Xuyên không chút do dự cởi giày trèo lên giường, cúi người hôn cô loạn xạ, động tác thô lỗ, vội vội vàng vàng xao động hôn cô.

Cô ôn nhu đáp lại anh, khiến cho động tác của anh cũng chậm dần.

Một nụ hôn này, ướt át kéo dài, cô mềm mại nằm trên giường lớn, miệng hơi mở, nghênh đón anh đến, đầu lưỡi anh dây dưa với lưỡi cô, nước bọt xen lẫn nhau, anh thăm dò vào trong khoang miệng cô, tựa như cuồng phong mưa rào cuốn sạch tất cả thế giới của cô.

"Đến cùng thì cậu có biết hay không..."

Lục Xuyên vừa cắn bờ môi đầy đặn của cô, vừa gấp rút thở dốc: "Cậu có biết chúng ta sẽ làm gì hay không?"

Anh không chắc lắm cô sẽ hiểu những thứ như thế này.

Sở Sở giật giật bờ môi: "...Cởi quần áo."

"Hửm, sau đó thì thế nào?"

Cô đỏ bừng mặt: "...Mình biết mà."

Cô hiểu cả mà.

Mặc dù hiểu, nhưng vẫn không thể kiềm chế được mà có chút sợ hãi.

Lục Xuyên cảm nhận được rõ ràng thân thể cô đang khẩn trương, anh ngừng lại không làm gì nữa, cúi đầu ngắm nhìn cô, ánh mắt so với bóng đêm còn ôn nhu dịu dàng hơn.

"Cậu đang phát run."

https://thuviensach.vn

Sở Sở nhắm mắt lại, lông mi có hơi run rẩy.

Lục Xuyên hôn lên trán cô: "Đừng sợ."

"Ừm?"

"Cậu đừng sợ tôi."

Tôi sẽ không tổn thương cậu, vĩnh viễn sẽ không bao giờ.

Lục Xuyên hướng xuống, hôn hôn lên khuôn mặt ửng hồng của cô, sau đó lưu luyến không rời nhưng vẫn ngồi dậy một bên giường.

Sở Sở cũng ngồi dậy, trầm mặc nắm lấy bàn tay thấm mồ hôi của Lục Xuyên.

Lục Xuyên kéo bàn tay của cô để lên cạnh đôi môi sắc bén của mình khe khẽ hôn một cái, sau đó đi đến phòng vệ sinh, mở vòi sen chỉnh đến nước lạnh, dùng tay hất nước lên khuôn mặt mình.

Ngẩng đầu, nhìn thấy bản thân trong gương.

Sắc mặt ửng đỏ, trong đôi mắt là ngọn lửa đang hừng hực cháy, tựa như một con dã thú đang động tình.

Phản ứng của thân thể dường như rất khó chôn vùi, nhưng nơi đáy lòng của anh vẫn có một giọng nói đang gào lên, không thể làm như vậy được.

Cô cái hiểu cái không, anh thì lại càng chưa biết mùi đời, mặc dù đã đến tuổi trưởng thành, nhưng giọng nói đấy vẫn cảnh báo anh.

Không thể. Ngay khi cô tỉnh tỉnh mê mê thậm chí còn không thể chịu trách nhiệm được hành vi của mình, anh không được làm như vậy.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên tạt nước vào mặt mình vài cái, lắc lắc đầu, muốn để thần chí tỉnh táo hơn một chút.

"Mang sách vở không?" Lục Xuyên từ phòng vệ sinh bước ra, cầm lấy khăn mặt lau khô tóc.

"Có mang."

"Ừm, chờ lát nữa sẽ bổ túc cho cậu."

Bàn bên cạnh, tay trái Sở Sở cầm bút, vẽ một cái trục tọa độ xiên xiên vẹo vẹo, rồi lại vẽ một đường vòng cung xấu xí vô cùng.

Nghĩ đến tay của cô đang không tiện, Lục Xuyên nói: "Nói suy nghĩ của cậu về bài này lại cho tôi nghe là được, không cần viết."

Sở Sở để bút xuống, lắc đầu, cây ngay không sợ chết đứng thẳng thừng nói luôn: "Không làm được."

Lục Xuyên cầm lấy bút vẽ một trục tọa độ, nhanh chóng viết một chuỗi công thức: "Dùng cái này thay vào, suy nghĩ thêm một chút nữa."

Sở Sở nhíu mày, ra vẻ trầm tư.

Hai phút sau, Lục Xuyên hít sâu, cúi đầu nhìn vào mắt cô, cái tay trái không an phận của Sở Sở đang sờ đến bắp đùi của anh.

"...Muốn thế nào?"

Sở Sở rụt tay trở về, cầm bút lên, viết một đoạn công thức xấu xí.

"Như vậy sao?" Cô quay đầu lại hỏi anh.

"Ừm, tiếp tục."

https://thuviensach.vn

Sở Sở không tiếp tục, cô cứ lắc lắc thân mình như vậy nhìn anh chăm chú, hai người cách nhau trong gang tấc, đôi mắt cô không thèm chớp nhìn chằm chằm môi dưới của anh, sau đó chậm rãi xích lại gần anh, hôn một cái lên cái cằm đã hôi nhô chút râu của anh.

Tay Lục Xuyên nâng lên, ngay lúc sắp ôm lấy cô, thì xoắn xuýt trong chốc lát vẫn đành rụt trở về.

Nụ hôn của cô di chuyển từ dưới cằm của anh lên, đến bên môi, nhẹ nhàng gặm cắn một chút.

Anh khàn giọng "ưm" một tiếng, chậm rãi dời khuôn mặt, cúi dầu trầm giọng xuống nói: "Ý chí Xuyên ca của cậu, không có kiên định như vậy đâu."

"Ừm?"

Anh một lần nữa kéo thân thể của cô ra, đầu ngón tay chỉ vào bản giấy nháp trên bàn: "Cho nên, tiếp tục làm bài..."

Đầu Sở Sở nhẹ nhàng đập lên mặt bàn, buông tiếng thở dài: "Buồn ngủ lắm."

.....

Ngày kế tiếp lên lớp, thời điểm khi chủ nhiệm lớp tiến vào lớp học, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, ông nhìn về phía Lục Xuyên một cái.

"Lục Xuyên, đến phòng làm việc của tôi."

Chủ nhiệm lớp bỏ lại câu này, thở phì phò tức giận rời đi.

Bạn cùng lớp nhìn về phía Lục Xuyên cho anh vài ánh mắt ân cần hỏi thăm, không biết mới sáng sớm sao anh lại đắc tội chủ nhiệm lớp rồi.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên buông quyển sách Anh ngữ xuống, biếng nhát đứng dậy đi ra cửa, lúc đi ngang qua chỗ Sở Sở còn thuận tay cào cào tóc của cô.

Sở Sở che đầu, còn Lục Xuyên cười cười, hững hờ đi ra khỏi phòng học.

Ròng rã suốt hai tiết học, Lục Xuyên vẫn chưa trở về. Lúc ra chơi tiết thứ ba, có bạn học trong lớp bắt đầu bàn luận Lục Xuyên có thể vì chuyện đánh nhau mà ghi thành tội danh.

Trong lòng Sở Sở kinh hãi, quay đầu lại thận trọng nghe mấy nam sinh thảo luận.

Trình Vũ Trạch hiển nhiên không tin tưởng nổi: "Có cái cộng lông ấy, không phải chỉ đánh tên họ Giang kia một đấm thôi sao, ghi tội, có đến mức đó không?"

"Không phải đâu, mình nghe có một bạn trực ban ở phòng giáo vụ nói, cậu ấy đánh người ta nhập viện rồi."

"Không thể nào!" Tống Cảnh vội vàng nói: "Lúc đó tất cả mọi người đều nhìn thấy, Lục Xuyên chỉ đánh nó một quyền, sao có thể nhập viện."

"Các cậu nói là Giang Trì sao! Dĩ nhiên không phải là Giang Trì rồi, nạn nhân là một học sinh lớp mười một, tên Hứa Phi Phạm, thời điểm tối hôm qua cậu ta được đưa đến bệnh viện thì bị đánh đến mức cha mẹ nhìn không ra được, lúc ấy chủ nhiệm lớp còn có chủ nhiệm phòng giáo vụ đều đến, cậu ta một mực khẳng định là do Lục Xuyên làm."

"Hứa Phi Phạm?"

Tống Cảnh khó tin nổi giật giật ống tay áo của Trình Vũ Trạch: "Có phải chính là cái thằng viết bài đăng kia không?"

https://thuviensach.vn

"Chính là nó."

"Nhưng mà hôm qua không phải Xuyên ca bảo chúng ta chờ điện thoại của cậu ấy sao. Đến cuối cũng không thấy gọi cho tôi, sao lại một mình một người đi tính sổ rồi?"

Trình Vũ Trạch cau mày, bực bội không chịu được: "Cậu hỏi mình, mình đi hỏi ai đây?"

Tống Cảnh lập tức hỏi lại: "Tên họ Hứa kia, bị thương có nặng không?"

"Mình cũng không biết nữa, dù sao thì cũng nhập viện luôn rồi."

Tống Cảnh nện một đấm lên trên bàn: "Sao Xuyên ca lại không chịu nhẫn nhịn một chút vậy, cho dù muốn đánh nhau, thì cũng nên gọi anh em tới, sao lại đi một mình như thế."

Trong đầu Trình Vũ Trạch cũng rất buồn bực, chuyện bài đăng ngày hôm qua, Lục Xuyên mặc dù tức giận, nhưng cũng không đến mức mất đi tỉnh táo mà ra tay không biết nặng nhẹ, anh cũng không phải là Kiều Sâm, sao lại đánh người ta đến mức nhập viện được chứ?

Chuông vào học vang lên, các bạn học cũng nhao nhao tản đi, tiết này là tiết sinh học của chủ nhiệm lớp, ông vừa đi vào phòng học đã đập mạnh quyển sách sinh học trong tay lên trên bàn.

Sắc mặt ông âm trầm, quét mắt nhìn qua đám nam sinh một cái, trong mắt chứa đầy sự phẫn nộ.

"Tôi nhìn thấy tôi không quản được mấy anh nữa rồi."

"Các anh ở đây phần lớn đều đã trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm pháp luật đối với hành vi của chính mình, vậy mà suốt ngày xem mình là

https://thuviensach.vn

một thằng nhóc ranh, gây chuyện khắp nơi, ẩu đả đánh nhau, không chịu yên tĩnh chút nào."

"Các anh tự mình nhìn xem, đến giờ đã là lớp mười hai, náo loạn biết bao nhiêu chuyện rồi!"

"Lần trước ra ngoài đánh nhau với đám người ngoài xã hội, lần này lại là cùng trường, lại còn là một học sinh nhỏ hơn các anh một lớp, các anh thế này thật sự khiến tôi quá thất vọng."

Chủ nhiệm lớp nói xong câu này, Dương Tích quay đầu lại, ý tứ sâu xa liếc nhìn Sở Sở một chút.

Trong lòng Sở Sở như bị kim đâm một cái, cô hiểu ánh mắt kia mang ý gì.

"Chuyện lần này của Lục Xuyên, trường học sẽ nghiêm túc xử lý, hiện tại bên trên còn chưa đưa kết quả xuống, hừ, đừng tưởng thành tích các em tốt, gia cảnh lớn thì có thể lật trời, nói cho các em biết, nếu vẫn còn ngồi ở lớp học thì giáo viên vẫn có thể quản được các em."

Chủ nhiệm lớp cố ý lấy Lục Xuyên làm lá chắn, chỉnh đốn lại một lượt, thế nhưng mấy người Trình Vũ Trạch sớm đã không giữ được bình tĩnh nữa: "Thưa thầy, bọn em muốn làm chứng cho Lục Xuyên!"

"Làm chứng, em làm chứng cái gì!" Chủ nhiệm nhìn về phía Trình Vũ Trạch: "Tôi nói cho em biết, chuyện này bên phía nhà trường còn đang điều tra, nếu điều tra ra được chuyện này cũng có các em tham gia, thì ai cũng đừng nghĩ tới chuyện trốn thoát."

Xem ra chủ nhiệm lớp đã bị chuyện này chọc cho tức điên người, bạn học không một ai dám thở mạnh.

https://thuviensach.vn

Trình Vũ Trạch bực mình, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: "Thầy ơi, Lục Xuyên nói thế nào, cậu ấy thừa nhận mình đánh người sao?"

"Chuyện này rất nghiêm trọng, không chỉ đơn giản là ghi tội không thôi, có khả năng còn liên lụy đến trách nhiệm hình sự, Lục Xuyên là chết còn mạnh miệng!"

Chủ nhiệm lớp hừ lạnh: "Lúc đánh nhau thì sảng khoái lắmđúng không? Giờ mới biết sợ sao?"

Sở Sở mím môi thật chặt, nhìn chằm chằm chủ nhiệm lớp, cả người run rẩy.

Trách nhiệm hình sự, vừa rồi thầy nói là trách nhiệm hình sự! Điều này có ý gì? Ngồi tù sao?

Lương Thiên ngồi cùng bàn nhìn Sở Sở, nhịn không được sờ lên tay của cô, thấp giọng an ủi: "Đừng quá lo lắng, bối cảnh nhà Lục Xuyên rất lớn mạnh."

"Không phải." Sở Sở dùng sức lắc đầu: "Không phải cậu ấy..."

Lúc tan học, mấy nam sinh vây quanh chỗ ngồi của Trình Vũ Trạch, thảo luận chuyện này, Dương Tích cũng đi tới, cùng mọi người thảo luận đối sách, có nam sinh vội vàng nhường chỗ cho Dương Tích, bảo cô ta ngồi xuống.

Tống Cảnh nói: "Tôi cảm thấy chuyện này nhất định là có hiểu lầm, chiều hôm qua quả thật là chúng tôi có thương lượng sẽ cho thằng kia một bài học, nhưng cuối cùng vẫn không đi, nếu Xuyên ca thật sự muốn đi, sẽ không bao giờ đi một mình mà không mang theo bọn này hành động."

Có một nam sinh đột nhiên nhớ tới gì đó: "Đúng rồi, hôm qua đi ra khỏi quán net, không phải Xuyên ca nhận một cuộc điện thoại hay sao?"

https://thuviensach.vn

Một nam sinh khác nói: "Điện thoại của chị dâu nhỏ..."

Cậu ta nói giữa chừng ngừng lại nhìn Dương Tích một chút, vội vàng đổi giọng: "Là Kiều Sở gọi tới."

Sắc mặt Dương Tích không đổi sắc nói: "Vậy kêu Kiều Sở đến đây hỏi một chút, chẳng phải rõ ràng rồi sao."

Tống Cảnh dẫn đầu đứng dậy đi gọi Sở Sở: "Sở Sở, đêm qua cậu có phải ở chung với Xuyên ca hay không?"

Sở Sở nhìn đám nam sinh và Dương Tích một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

Trong lòng Tống Cảnh thở dài một cái, liền vội hỏi: "Đêm qua các cậu đi đâu vậy?"

Sở Sở vô thức co rụt cả người lại, hôm qua bọn họ...

Đi khách sạn.

Trình Vũ Trạch đổi phương thức khác hỏi: "Sở Sở, Lục Xuyên không đi đánh nhau đúng không?"

Sở Sở liên tục gật đầu, anh không có đánh nhau!

Hôm qua bọn họ ở chung một chỗ, ở khách sạn học bù đến mười giờ tối, ký túc xá sắp đóng cửa, anh mới đưa cô trở về.

Anh cũng đã đồng ý với cô, sẽ không đi tìm người kia gây phiền phức, anh sẽ không nuốt lời.

Lúc này Dương Tích cũng đã đứng lên, chăm chú nhìn vào mắt Sở Sở, hỏi: "Các cậu hôm qua đã làm gì?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở giật giật bờ môi, cau mày, lúc đang định nói ra thì có một nam sinh chạy vào phòng học: "Mình mới nhìn thấy Xuyên ca ở hành lang, cậu ấy nói có chuyện muốn nói cho Sở Sở!"

Sở Sở đột nhiên ngẩng đầu.

Chỉ nghe nam sinh kia thở hổn hển, nói với cô: "Xuyên ca bảo cậu, một chữ cũng không được nói thêm."

Lời của editor:

Có chết cũng phải bảo vệ vợ

Gợi ý pass chương 33:

Biệt danh năm xưa Dương Tích gọi Lục Xuyên là gì?

Pass viết thường không dấu cách.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Người bận rộn

Pass được gợi ý cuối chương 32, không viết hoa, không cách.

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG DUY NHẤT Ở WORDPRESS: MINCHUBS.WORDPRESS.COM VÀ WATTPAD MINCHUBS.

"Cái này...bọn em không học ở phòng học." Trên trán Kiều Sâm bắt đầu đổ đầy mô hôi hột, lắp bắp nói: "Bọn em ở..ở..."

Lục Xuyên bất đắc dĩ nâng trán, nhàn nhạt nói: "Em với Kiều Sâm, hai bọn em đi mướn phòng để học thêm, ở khách sạn Hán Đình, tám giờ đến mười giờ, lúc mướn phòng có dùng thẻ chứng minh của em, mọi người có thể đi tra ghi chép để kiểm tra."

Lời vừa nói ra, bốn phía đều phải sợ hãi.

Chủ nhiệm phòng giáo vụ khó tin nổi nhìn Lục Xuyên: "Em nói thật?"

"Đương nhiên."

Đôi lời tâm sự về thời gian sắp tới đây(2 3 ngày tới thôi không dài đâu nè):

Thật ra thì hôm nay Min đã không định đăng luôn rồi đó, tại vì,... mai Min sẽ đi xử trảm cái răng của Min, lầm tiểu phẫu đấy ạ.

Mọi người có ai từng tiểu phẫu răng khôn chưa vậy, nó có kinh khủng hoảng lắm không???

https://thuviensach.vn

Tui nằm đây rấm rứt muốn khóc đến nơi rồi.

Trần đời sợ nhất là cái máy móc gì đụng vô răng tui=(((

Mai mốt hay bữa kia nếu bà Min chưa ổn định cú shock thì vẫn chưa trở lại được đâu. Thật sự muốn tăng tốc lắm mà đời không cho phép=(((

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thích tôi

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Lúc này Dương Tích mới chú ý tới hai anh em Kiều gia đứng sau lưng Lục Xuyên, lại nghe thấy ba của Hứa Phi Phạm nói như vậy, trong lòng mơ mơ hồ hồ cảm giác được mọi chuyện có vẻ như không ổn rồi.

Chủ nhiệm lớp nghi ngờ hỏi Dương Tích: "Bạn học Kiều Sâm vừa mới nói, tối hôm qua bạn ấy ở với Lục Xuyên, sao bây giờ bạn Dương Tích cũng ở cùng một chỗ thế này? Vậy nghĩa là ba người các em ở chung à?"

"Không phải là...em...." Dương Tích hơi ấp úng không thể trả lời được.

Phương Nhã hơn phân nửa cũng đoán ra được là Dương Tích vì muốn bảo vệ Lục Xuyên nên mới thêu dệt lý do, nhưng không biết lại càng làm cho mọi chuyện chệch hướng, dù sao thì chuyện này nếu có làm thì nhận, không làm thì chắc chắn không thể bị nói oan, tự dưng xuất hiện nhiều nhân chứng thế này, ngược lại sẽ càng bôi đen Lục Xuyên hơn.

Bà dứt khoát nói với Lục Xuyên: "Con trai, con tự nói xem,chuyện gì đã xảy ra? Tối hôm qua con ở chung với ai, làm những gì?"

Lục Xuyên còn chưa kịp mở miệng, chủ nhiệm lớp đã không nhịn nổi mà lên tiếng nhắc nhở anh: "Lục Xuyên, bây giờ chuyện đánh nhau là

https://thuviensach.vn

chuyện rất lớn, còn có thể sẽ ảnh hưởng đến thi đại học, em đừng có do dự."

Chủ nhiệm lớp không hy vọng học sinh khá giỏi như anh lại bởi vì chuyện thế này mà bị nhà trường ghi tội thậm chí là đuổi học, so với chuyện này thì yêu sớm không có gì đáng nói, ông sợ Lục Xuyên sẽ vì bảo vệ Dương Tích mà không chịu nói thật.

Lục Xuyên nhìn qua mẹ Lục nghiêm khắc, trầm mặc một hồi, rốt cuộc cũng nói ra: "Tối hôm qua ở một mình, không có ai ở chung với con cả."

Mấy vị chủ nhiệm liếc mắt nhìn nhau, hơi căng thẳng, kể cả chủ nhiệm lớp bọn họ cũng đều hy vọng chuyện này chỉ là một hiểu lầm, thế nhưng Lục Xuyên cứ thế này...

Phương Nhã nhíu mày, ý tứ sâu xa nhìn về phía Lục Xuyên, mà Lục Xuyên lại tránh đi ánh mắt sáng rực của Phương Nhã, nghiêng đầu sang một bên không nói thêm gì nữa.

"Cái gì thế này!" Hứa ba bày ra một khuôn mặt tiểu nhân đắc chí, chỉ vào Dương Tích và Kiều Sâm nói: "Mấy người có quan hệ tốt với nó nên nói lung tung, con trai tôi xém chút thì đã mất mạng, mấy người còn dám bao che cho tội phạm, tôi có thể tố cáo hết mấy người."

"Hy vọng anh nói chuyện chú ý một chút." Phương Nhã ho khẽ một tiếng, hỏi: "Con của anh bây giờ còn đang ở bệnh viện sao?"

"Đúng vậy đấy."

"Đã tỉnh lại chưa."

"Tỉnh rồi."

https://thuviensach.vn

Phương Nhã đứng dậy, nói với Hứa ba: "Thế này đi, bây giờ tôi có chút chuyện, buổi chiều tôi sẽ trực tiếp đến bệnh viện thăm thằng bé sau."

Chủ nhiệm lớp có hơi sững sờ: "Phương lão sư, ngài như thế này...bây giờ đi rồi sao?"

Chuyện của Lục Xuyên còn chưa được giải quyết xong, làm một người mẹ đã muốn bỏ đi rồi sao?

Phương Nhã quay đầu nói với chủ nhiệm: "Tất cả mọi chuyện hãy chờ tới chiều nay tôi đến thăm bạn học kia rồi hãy nói tiếp."

Phương Nhã nói câu này khiến cho mấy giáo vụ chủ nhiệm cũng không nói thêm được gì nữa, chuyện này náo loạn đến đây là xong, tất cả mọi người cuối cùng cũng chịu giải tán rời đi.

Phương Nhã nói với Lục Xuyên: "Con trai, chuyện này giao cho mẹ xử lý, con học tập cho thật tốt, những chuyện khác đừng nên suy nghĩ nhiều."

Lục Xuyên nhẹ gật đầu.

Buổi sáng sau khi tan học, anh hai ba bước đã đuổi kịp bóng dáng Sở Sở dưới rừng cây nhỏ, sắc mặt không tốt, khí thế hung hăng.

Sở Sở dự cảm không ổn chút nào liền lui về phía sau mấy bước, Lục Xuyên tới gần cô, ép cô đến bức tường gần đó.

Không thể lui được nữa, Sở Sở mới ngước mắt gọi anh: "Lục Xuyên."

Lục Xuyên đã cố đè nén cơn tức giận trong lòng, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Ban nãy cậu chạy đến đấy làm gì?"

Vừa rồi anh thật sự gấp đến độ muốn điên lên rồi, chỉ sợ cô nói ra điều gì không nên nói, nếu như không phải có mấy ông thầy đang ở đấy, anh quả

https://thuviensach.vn

thật chỉ hận không thể mang cô ra ngoài mà đánh cho vài cái.

Cho dù là đến bây giờ, anh vẫn còn chưa hết sợ hãi.

"Mình muốn làm chứng cho cậu."

"Kiều Sở cậu nghe đây, cậu là con gái, danh tiếng rất quan trọng."

Câu nói này anh cơ hồ thốt ra, nhưng giọng nói lại kiên định lạ thường: "Nghe lời tôi, không cho phép cậu làm chuyện điên rồ."

Thế nhưng giờ này khắc này, Sở Sở dường như không cam lòng yếu thế, cắn môi ổn định giọng nói, sắc mặt cô cũng cực kì cực kì nghiêm túc.

"Lục Xuyên cậu nghe đây, Kiều Sở mình cho dù bị xem là...danh dự không trong sạch, cũng tuyệt đối không cho phép ai khiến cậu chịu oan uổng! Anh mình vừa nãy nói hươu nói vượn, nhưng...ghi chép mướn phòng có thể tra ra, lúc đăng ký là dùng thẻ chứng minh của cả hai chúng ta!"

Cô gian nan nói từng chữ một, chút ít lời này được cô chầm chậm nói hết.

Lục Xuyên sững sờ mấy giây, đột nhiên nắm lấy bả vai Sở Sở, kéo cô chạm vào trong ngực của mình, cúi đầu xuống dùng sức hôn mạnh lên môi của cô, cánh tay siết chặt thân thể của cô, như muốn khảm cô vào trong xương tủy của mình, hòa tan cả người cô vào trong tim anh.

"Cậu thích tôi như vậy."

Lục Xuyên muốn cười, nhưng làm cách nào cũng cười không nổi, anh rất vui, nhưng sự vui vẻ này lại xen lẫn một cảm xúc sầu não nào đó, cuồn cuộn trong lòng anh, khiến anh chỉ có thể dùng sức ôm cô.

"Cậu thích tôi như thế..." chỉ đơn giản là anh không thể thở nổi, loại cảm giác thế này, rất ngột ngạt nhưng cũng rất sung sướng.

https://thuviensach.vn

Sở Sở đưa tay trái ra, nhẹ nhàng ôm lấy eo của anh.

"Đúng vậy..." Sở Sở thấp giọng thật nghiêm túc nói ra: "Lục Xuyên, mình thích cậu như vậy đấy."

Đã chấp nhận cậu rồi, vậy thì mình sẽ dùng cả thế giới nhỏ bé của mình để thích cậu, dùng toàn bộ sinh mệnh và tín ngưỡng của mình, để yêu cậu.

Tay cô siết chặt góc áo của anh: "Cũng tuyệt đối...sẽ không cho người khác tổn thương cậu."

Lúc này di động của Lục Xuyên vang lên, nhưng Lục Xuyên không nỡ buông Sở Sở ra.

Sở Sở buồn bực "hừ" một tiếng, đẩy anh ra: "Điện thoại của cậu."

Lục Xuyên tiện tay nhận điện thoại: "Mẹ, con về ngay đây ạ."

Anh cúp điện thoại, Sở Sở liền giục anh: "Cậu mau quay về đi."

Lục Xuyên gật đầu, lại dùng sức ôm cô, kìm lòng không đặng tiếp tục cúi người hôn cô, cứ luôn cảm thấy dù hôn thế nào cũng không đủ, ôm thế nào cũng không đủ, anh thấp giọng xen lẫn một chút run rẩy, lẩm bẩm nói: "Tâm can."

Cô là tâm can của Lục Xuyên, là bảo bối mà anh đau đến phát run, là người con gái mà anh muốn dùng hết sự nhiệt huyết của tuổi thiếu niên để yêu cô.

Sau khi nhìn Sở Sở rời đi, anh đi qua đi lại vài bước, chần chừ trong chốc lát, cuối cùng lấy điện thoại ra gọi lại cho mẹ mình một lần nữa.

"Mẹ, con...có chút việc nhỏ muốn nhờ mẹ."

https://thuviensach.vn

...

Buổi chiều vẫn không thấy Lục Xuyên đến trường, Sở Sở cố gắng vượt qua hai tiết học cuối cùng trong sự thấp thỏm bất an, tan học tiết thứ ba, có bạn học chạy về phát ra tin tình báo mới nhất.

"Mẹ của Lục Xuyên, đúng là quá sức trâu bò!"

Bọn người Trình Vũ Trạch lập tức vây lại: "Như thế nào rồi? Nói mau đi!"

Bạn học kia ngồi xuống, uống một hớp nước lấy hơi: "Mình nghe một bạn học bên lớp mười một đi thăm bệnh về nói, xế chiều hôm nay mẹ Lục Xuyên gọi người từ bên sở nghiên cứu bọn họ tới, còn bảo đem theo máy phát hiện nói dối tiên tiến nhất đến lắp đặt trong phòng bệnh, thêm vài nhân viên chuyên nghiệp, rồi cho người đóng hết tất cả các cửa lại, bảo là muốn kểm tra xem Hứa Phi Phạm có nói sự thật hay không! Khí thế kia, chẳng khác nào đang đóng phim bom tấn cả!"

Trình Vũ Trạch khẽ há to miệng, lẩm bẩm chửi thề: "F*ck!"

"Dì Phương tàn bạo muốn chết luôn!"

"Kết quả của máy phát hiện nói dối như thế nào rồi?"

Bạn học kia rất hưng phấn kể lại: "Còn chưa cần dùng tới máy nói dối, tên Hứa Phi Phạm kia đã bị cái trận thế này dọa cho đái ra quần, hu hu khóc lóc giải thích, nói cái gì mà do tối qua không thấy rõ ràng cho lắm."

"Hahaha, sợ quá cơ!"

"Sau đó thì sao?" Trình Vũ Trạch tiếp tục truy hỏi.

"Hứa Phi Phạm nói là do Xuyên ca gọi điện thoại cho nó uy hiếp, cho dù không phải cậu ấy thì cũng khẳng định là Lục Xuyên nhờ người tới đánh

https://thuviensach.vn

nó thành ra như vậy."

"Má nó, vẫn còn muốn đổ thừa cho chúng ta, Xuyên ca đánh nhau mà cần nhờ người tới à, trò cười gì đấy!"

"Chờ một chút." Trình Vũ Trạch sửng sốt:

"Mấy cậu ai gọi điện thoại uy hiếp thằng đó?"

Mấy tên nam sinh trong đám ngẩn người, rốt cuộc có một nam sinh yếu ớt giơ tay lên: "Mình...mình gọi."

"Đầu óc cậu có bệnh hả! Trước khi đánh nhau còn muốn báo trước, khó trách thằng đó một mực khẳng định là chúng ta đánh."

"Không phải lúc đó mình thấy Lục Xuyên rất tức giận sao, sợ thật sự động tay động chân xảy ra chuyện gì, cho nên muốn bảo tên kia đến xin lỗi Lục Xuyên trước cho yên chuyện."

"Không nhắc tới chuyện này nữa, kể tiếp chuyện ở bệnh viện đã, dì Phương lúc đó lập tức lấy ra một xấp tư liệu, trên đấy tất cả đều là những bài đăng trước kia Hứa Phi Phạm đăng trên diễn đàn nhà trường, còn đưa một xấp giấy dày, đều là mấy chuyện mà tên này đi đắc tội người khác, quả thật không ít đâu."

"Mình muốn nhận dì Phương làm thần tượng, quá đẹp luôn!"

"Nếu không thì sao có thể trở thành người lãnh đạo của viện khoa học được chứ! Còn có thể sinh ra được một nhân vật trâu bò kiêu ngạo như Xuyên ca nữa."

"Việc này còn chưa kết thúc đâu, dì Phương lúc ấy còn nói sẽ báo cảnh sát mời cảnh sát ra mặt điều tra, nếu việc này không phải là Lục Xuyên làm thì sẽ khởi tội Hứa Phi Phạm tội danh tố cáo người khác."

https://thuviensach.vn

"Mẹ của Hứa Phi Phạm bị dọa sợ, liên tục truy hỏi Hứa Phi Phạm cuối cùng là có nhìn rõ hay không, nó nói thật sự không biết là ai ra tay, lúc đó cứ luôn khẳng định là Lục Xuyên làm nhưng cũng chỉ là suy đoán của nó mà thôi."

"Ngu ngốc."

"Dựa vào suy đoán để đi hãm hại người khác, chỉ dựa vào điểm này thì nó bị đánh không oan một chút nào."

"Nhưng vấn đề là đêm qua Lục Xuyên ở với ai, có chứng cứ hay không vậy?"

Một bạn học nào đấy hỏi câu này xong, tất cả đồng loạt lặng ngắt như tờ, nhìn về Sở Sở đang ngồi hàng ghế trước.

Sở Sở chuyên tâm nghe bọn họ nói chuyện, nghe vậy nghiêng mặt sang chỗ khác vừa vặn đối diện với ánh mắt cháy bỏng của mấy tên kia.

Cô đứng dậy đi vào bên trong đám nam sinh, các bạn nam lập tức đứng dậy nhường chỗ cho Sở Sở, lại sợ cô cảm thấy không thoải mái nên tránh xa cô một chút nữa.

Sở Sở yên lặng nhìn Trình Vũ Trạch, nói: "Mình có thể chứng minh, tối qua cậu ấy ở cùng với mình."

Trình Vũ Trạch biết Lục Xuyên nhất quyết không muốn để cho Sở Sở nói thêm chuyện gì, nên dứt khoát nói: "Lý luận này không đúng rồi! Lục Xuyên căn bản không cần chứng minh sự trong sạch của cậu ấy, Hứa Phi Phạm muốn tố cáo Lục Xuyên làm, thì tự mình mang chứng cứ đến! Dựa vào cái gì mà muốn Lục Xuyên chứng minh, muốn thì lên tòa chứ tuyệt đối đừng nghĩ chuyện dễ dàng như thế!"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy đúng vậy, mình đã xem qua mấy chương trình về pháp luật, căn bản không cần phải tìm chứng cứ chứng minh trong sạch đâu! Nếu Hứa Phi Phạm muốn nghi ngờ vô căn cứ, vậy thì chuyện cậu ta bôi đen mấy bạn học khác, cậu ta cũng phải chứng minh mình trong sạch."

"Sở Sở, cậu nghe lời Xuyên ca." Trình Vũ Trạch nhìn về phía Sở Sở: "Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, thì không cần phải nói với người khác chuyện tối hôm qua làm gì."

"Nhưng mà..."

Trình Vũ Trạch cười cười: "Yên tâm, chuyện này dì Phương đã ra mặt, sẽ không có vấn đề gì nữa đâu."

Buổi chiều thầy chủ nhiệm đến lớp, nói cho các bạn học biết chuyện lần này xem như là kết thúc, Hứa Phi Phạm đó đã thay đổi lời khai nói thủ phạm không phải Lục Xuyên, đến lúc đó sẽ để cho cảnh sát vào cuộc điều tra.

Dương Tích khinh miệt nhìn Tần Chi Nam một cái, Tần Chi Nam trầm mặc không nói một câu, chờ sau khi chủ nhiệm lớp rời đi, cậu ta lập tức đi ra ngoài gọi điện thoại.

Ban đêm, Dương Tích đăng một bài viết lên vòng bạn bè, trong nháy mắt các bạn gái điên cuồng vào khen ngợi chúc mừng.

Nội dung bài đăng là: Mẹ Lục tự mình xuống bếp, bữa tối thật sự rất ngon.

Phối hợp là một bức hình với một bàn ăn đầy đủ hương vị sắc màu.

Từ hình dáng bàn ăn Sở Sở có thể nhận ra, đó chính là nhà của Lục Xuyên.

https://thuviensach.vn

Mẹ Lục Xuyên mời Dương Tích đến nhà ăn cơm, Lục Xuyên cũng ở đấy, khó trách ban nãy lúc cô gọi điện thoại cho anh, anh lại trả lời vội vàng như thế.

Nữ sinh trong lớp ồn ào trả lời: "Wow, thật hạnh phúc nhỉ."

"Chị Tích, gặp phụ huynh luôn nha."

"Chị Tích và Xuyên ca, cặp đôi hoàn mỹ."

"Mẹ Lục nhất định là rất thích chị Tích, còn tự thân xuống bếp nữa kìa."

"Đúng vậy đấy, thật sự khiến người khác hâm mộ!"

Dương Tích động loạt trả lời một cái icon [ngượng ngùng], không nói một chữ.

Đến cuối cùng, số người khen ngợi ngày càng nhiều, còn có nữ sinh phách lối tag tên Kiều Sở vào.

Không có ai nói tiếp nữa, chỉ chờ Sở Sở vào trả lời.

Tiết Đường Đường cẩn thận nhìn Sở Sở một cái, lúc này Sở Sở vẫn còn đang rất nhiệt huyết với đống bài tập đạo hàm và lượng giác.

"Sở Sở." Tiết Đường Đường nhẹ nhàng gọi cô một tiếng: "Cậu không sao chứ?"

"Sao cơ?" Sở Sở ngẩng đầu.

"Tưởng Lỵ Na bọn họ quá đáng."

"A, không có gì đâu."

Sở Sở cầm điện thoại lên, tin nhắn trong group lớp hai đã lên 99+.

https://thuviensach.vn

Tát cả đều đang thảo luận về chuyện Dương Tích ở trong nhà Lục Xuyên ăn cơm.

"Cậu đừng nên quá để ý, Dương Tích và Lục Xuyên hai nhà đều là thế giao, từ nhỏ đã quen biết nhau, ăn cơm chung cũng không phải là vấn đề lớn."

"Mình không có đế ý." Sở Sở trầm giọng trả lời.

"Ừm." Tiết Đường Đường không nói thêm nữa, quay lại đọc sách.

Sở Sở ấn mở Weibo, đã rất lâu rồi cô chưa đăng bài, là bắt đầu từ cái lần cô nghi ngờ Lục Xuyên phát hiện ra tài khoản này.

08:13

Thỏ trắng lớn thích ăn cà rốt: [phẫn nộ]

Sở Sở để điện thoại xuống, khoảng vài phút sau, Lục Xuyên gọi điện thoại đến cho cô.

"Thỏ lớn, xuống lầu!"

Sở Sở nhìn qua Tiết Đường Đường, cầm điện thoại lên đi ra ngoài ban công nhận điện thoại, thấp giọng nói: "Không đâu."

"Cậu không xuống, vậy tôi lập tức đi lên đấy tìm người."

"Cậu lên không...được."

"Thỏ lớn, có phải là đang tức giận không?"

"Không có..."

Đầu bên kia điện thoại, Lục Xuyên thở dài một cái, giọng nói mềm nhũn: "Ngoan nào, xuống đây nào, tôi muốn gặp cậu."

https://thuviensach.vn

"A?"

Một tiếng "ngoan nào" của anh, khiến cho tim gan Sở Sở mềm nhũn đến nát nhừ, cô chạy như bay xuống dưới lầu.

Trời đã dần lặn xuốn, bóng đêm bắt đầu dày đặc, Lục Xuyên mặc một cái áo len cao cổ màu đen, đứng bên dưới ngọn đèn đường của ký túc xá, nhón mũi chân vẽ cái gì đấy trên mặt đất.

Sở Sở chạy một mạch xông thẳng vào lòng anh, chơi trò ngang ngược đầu hướng vào ngực anh không ngừng cọ qua cọ lại, lôi lôi kéo kéo áo lông bên hông anh: "Mau kêu một lần...kêu thêm một lần nữa."

Khóe miệng Lục Xuyên khẽ mỉm cười: "Thích như vậy sao?"

"Ừm!"

"Ngoan."

Thân thể Sở Sở run lên một hồi lâu, sau đó nặng nề vươn tay ôm lấy eo Lục Xuyên, khuôn mặt trắng mịn màng áp sát vào áo lên màu đen của anh, nhưng cô lại cảm thấy rất thoải mái.

Lục Xuyên cúi đầu xuống, dùng chóp mũi cao thẳng đụng vào chóp mũi của Sở Sở, chậm rãi dời xuống, nhẹ nhàng "chụt" một cái lên đôi môi đầy đặn của cô.

Sở Sở đột nhiên nhón chân, đưa tay lên choàng qua cổ anh.

Lục Xuyên sửng sốt, cô chưa từng chủ động như thế này.

Anh mở to hai mắt, nhìn cô ở khoảng cách gần, cô nhắm chặt hai mắt, lông mi hơi run rẩy ôm chặt cổ anh, hết sức chăm chú mà hôn anh.

https://thuviensach.vn

Anh bỗng nhếch miệng, mỉm cười, toàn thân đều đang hưởng thụ khoảnh khắc nhu tình mật ý lúc này với cô.

"Lục Xuyên." Cô ôm chặt lấy eo của anh vừa hôn vừa nói: "Lục Xuyên, cậu là của mình... một mình mình."

"Ừm." Đáy lòng Lục Xuyên run rẩy, anh ôm cô thật chặt, ôn nhu nói: "Tôi là của cậu."

Lời tác giả:

Hahaha, mặc dù các bạn không thích nữ phụ.

Nhưng mà vẫn muốn viết, bởi vì...là trợ công đó.

Nếu không có cô ta, tiểu tỷ tỷ sẽ không trưởng thành được, cũng không thoát ra được.

Mọi người nên bình tĩnh nhé, hãy luôn nhớ kỹ, nữ phụ là dùng để treo lên đánh.

Lời edior:

Lời bà Min cũng giống những gì má Gió đã nói vậy đó. Bình tĩnh đừng xúc động nhé mọi người.

Trả lờiChuyển tiếp

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Có tật xấu

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Khi Lục Xuyên nhận được điện thoại của Trình Vũ Trạch, là lúc đang đi dạo với Sở Sở ở cạnh trường.

"Ừm, tôi dẫn Kiều Nhị đi chơi rồi, không đến."

Sở Sở nhẹ nhàng kéo ống tay áo của anh, Lục Xuyên vội vàng nói: "Cậu chờ một chút."

Che loa lại, anh cúi đầu hỏi Sở Sở: "Muốn đi chơi hửm?"

"Ừm."

Lục Xuyên cười cười, nhận điện thoại: "Nói địa chỉ."

"Chỗ cũ đấy."

Trình Vũ Trạch cúp điện thoại, Tống Cảnh buông cây gậy đánh bi-a xuống, quay đầu lại hỏi: "Xuyên ca đến không?"

"Ban đầu thì bảo không, một hồi lại đổi giọng đòi đến." Trình Vũ Trạch cười cười: "Xem ra chị dâu cũng tới đó."

"Này này." Bên cạnh có mấy nữ sinh không vui: "Cái gì mà chị dâu với không chị dâu chứ! Con trai mấy người đừng có nói lung tung."

https://thuviensach.vn

Trình Vũ Trạch cũng lười muốn cải nhau với mấy người không hiểu chuyện này, có điều Tống Cảnh lại vui vẻ hớn hở nói: "Bình thường bọn tôi hay đùa giỡn gọi Sở Sở là chị dâu nhỏ, Xuyên ca cũng cười đấy thôi, đây không phải là chấp nhận rồi hay sao!"

"Chính miệng cậu ấy nói sao?" Tưởng Lỵ Na trợn trừng mắt: "Chị Dương Tích cũng đã gặp dì Phương rồi, cô nàng trà xanh(*) kia có thể so sánh được sao?"

(*) được dùng để ám chỉ những cô gái sở hữu bề ngoài vô cùng thiện lương, ngây thơ trong sáng nhưng nội tâm thủ đoạn, mưu mô.

Trình Vũ Trạch lên giọng: "Bỏ đi! Mấy cậu mà dám nói mấy câu này trước mặt Xuyên ca thì đợi chết đi!"

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Dương Tích đeo một cái túi xách đi vào, hào phóng mỉm cười: "Náo nhiệt thật đấy!"

"Chị Tích đến rồi, mau đến đây ngồi." Tưởng Lỵ Na là nữ sinh chịu khó ôm đùi cô ta nhất, lập tức đứng dậy đón lấy Dương Tích, rồi nhường chỗ cho cô ta ngồi.

Sau khi Dương Tích đi vào thì quét mắt nhìn xung quanh một vòng, Trình Vũ Trạch biết rõ cô ta đang tìm ai, ho nhẹ một tiếng: "Một lát Lục Xuyên mới đến."

Dương Tích cong khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười ngồi xuống, nhìn về phía Lê Dạ hơi dò xét: "Dạ Dạ cũng đến sao?"

"Ừm, em đến chơi thôi."

"Dạ Dạ đến đây ngồi đi, từ lúc trở về đến giờ, chị cũng chưa nói chuyện tâm sự với em được bao nhiêu." Dương Tích vừa dứt lời, Tưởng Lỵ Na liền đứng dậy nhường chỗ cho Lê Dạ.

https://thuviensach.vn

Lê Dạ nhíu mày: "Không được, chỗ các chị chen lấn đông quá, em ở đây được rồi, chị Dương Tích muốn tán gẫu chuyện gì thì cứ nói thôi."

Tưởng Lỵ Na mặt lạnh nhìn Lê Dạ, Dương Tích bằng lòng cùng cô ấy nói chuyện, nghĩa là để mắt tới cô ấy, không ngờ cô nàng lại không biết điều như thế.

Dương Tích ngược lại chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Trình Vũ Trạch đến bên người Lê Dạ: "Chơi một ván chứ?"

"Được."

Lục Xuyên cúp điện thoại, cúi đầu hỏi Sở Sở: "Hình như cậu không thích nơi đông người?"

Sở Sở lôi kéo ống tay áo của anh, nhỏ giọng nói: "Đâu có đâu."

"Lần trước theo tôi ra ngoài chơi, chỉ có một mình cậu ngồi một chỗ, không nói câu nào, cũng không chơi cùng đám người kia, tôi biết cậu không thích bọn họ."

"Không phải." Sở Sở lắc đầu: "Bọn họ ai cũng rất tốt, vì...họ là bạn bè của cậu."

"Lại nói lắp." Lục Xuyên cười ấm áp: "Bình thường chẳng có tật xấu gì, chỉ khi nào hoảng hốt thì mới thành như thế này, còn muốn gạt tôi."

"Bọn họ là bạn bè của cậu, mình...mình thích cậu, nên cũng thích bọn họ." Sở Sở hít một ngụm không khí, nói xong mặt đỏ hồng.

Lục Xuyên hơi ngẩn ra, nắm tay Sở Sở: "Nói lại lần nữa."

"Mình cũng thích bọn họ."

https://thuviensach.vn

"Không phải, câu trước đó."

"Mình...thích cậu." Sở Sở đỏ mặt ngẩng đầu nhìn anh.

Lục Xuyên nở nụ cười, mu bàn tay vô thức nâng lên che miệng, nụ cười sáng chói trên mặt anh không cách nào che giấu được.

"Nói lại." Anh hưng phấn thúc giục: "Lại lần nữa."

Sở Sở thấy anh vui mừng thành thế này, cũng cười theo, dõng dạc lớn tiếng nói: "Mình thích cậu, thích cậu...thích Lục Xuyên."

Lục Xuyên trực tiếp bế Sở Sở lên, hưng phấn ôm cô xoay ba vòng, hô lớn một tiếng: "Thỏ lớn nói thích Lục Xuyên!"

Sở Sở bị anh ôm xoay khiến đầu óc choáng váng, cười vỗ vai anh: "Buông ra!"

Lục Xuyên dùng sức hôn "chụt" một cái lên trán cô, mới lưu luyến không rời mà đặt cô xuống đất.

Lục Xuyên đưa Sở Sở đến Bar Dạ Khúc, đi xuyên qua một đám người nam nữ trẻ tuổi đang ngồi rung đùi đắc ý, anh kéo tay cô đến cửa phòng riêng, ôn nhu nói: "Nếu muốn đi thì cứ nói với tôi một tiếng, bất cứ khi nào cũng được."

"Ừm."

Cửa gian phòng bị đẩy ra, thấy người đến là Lục Xuyên, toàn bộ nam nữ trong phòng đều hò hét hoan hô.

"Xuyên ca đến rồi."

"Mau đến đây làm ván bia nào!"

https://thuviensach.vn

"Muốn hát bài gì, mình chọn cho cậu!"

Lục Xuyên nghiêng người, Sở Sở ở phía sau lưng lộ ra.

"Chào mọi người." Sở Sở thẹn thùng mỉm cười, nhưng ánh mắt vẫn không nhìn bọn họ, chỉ dính vào trên người Lục Xuyên.

Trình Vũ Trạch buông cây cơ xuống, cười nói: "Xuyên ca có thể mang theo được Sở Sở đến đây, hiếm thấy thật."

Lục Xuyên hét lên với đám người: "Bạn gái của tôi Kiều Nhị(*), sau này mọi người gọi là Xuyên tẩu!"

(*)Kiều Nhị là gọi Sở Sở theo vai vế trong nhà, họ Kiều, là con thứ hai trong nhà là Nhị.

Các nam sinh bắt đầu âm dương quái dị cao giọng "Ôi chao", "Ô hô".

"Chào Xuyên tẩu!"

"Bây giờ thì nhận là chị dâu nhỏ được rồi!"

"Ha ha ha, đỏ mặt rồi kìa."

Sắc mặt Dương Tích lạnh lùng, ánh mắt ngưng đọng bên ly rượu đỏ đang cầm trên tay, mấy nữ sinh chung quanh cô ta đều câm nín, trao đổi ánh mắt với nhau.

Gương mặt Sở Sở tiếp tục nóng lên.

"Sở Sở lợi hại thật, cái này...." Tống Cảnh vui vẻ hớn hở nói: "Cái này là phù chính?(*)"

(*) phù chính ý ám chỉ từ người dự bị lên thành chính thức. Thời xưa thì ám chỉ tới những người từ thiếp lên làm vợ.

https://thuviensach.vn

"Phù cái gì chính." Trình Vũ Trạch đi tới vỗ cái ót của Tống Cảnh, cười nói: "Là Xuyên ca được thăng chức đấy hiểu không?"

Lục Xuyên cúi đầu nhìn về cái ót nhỏ nhắn của Sở Sở: "Ừm, đúng rồi, là tôi đã được thăng chức rồi."

Một đám con trai tí tửng vui đùa, mà đám con gái khinh khỉnh như muốn lật tung trời.

"Xuyên ca, lại đây đánh vài ván đi nào."

Trình Vũ Trạch nhặt mấy quả bóng rồi dùng khung tam giác chỉnh lại.

Lục Xuyên đưa Sở Sở đến một cái ghế sa lon mềm mại ngồi xuống, lại gọi nhân viên phục vụ đến gọi cho cô một ly sữa bò nóng.

"Cậu đi chơi đi." Sở Sở đẩy anh, "Không cần để ý đến mình đâu."

"Vậy được, tôi đi đánh bóng, cậu ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này."

"Ừm."

Lục Xuyên đứng dậy đi đến bên bàn bi-a, nhận lấy cây cơ mà Trình Vũ Trạch đưa tới, dưới ánh đèn, thân hình anh cao lớn cúi người trước bàn, đường cong đặc biệt lưu loát. Ánh mắt anh chăm chú nhìn quả cầu trắng, tay giữ lấy cây cơ nhẹ nhàng đẩy, quả cầu trắng chạm vào hàng ngũ các quả cầu đủ sắc màu, lạch cạch lạch cạch, hầu hết các quả cầu đều rơi vào trong lỗ.

Xung quanh truyền đến tiếng khen ngợi của các nam sinh, Lục Xuyên ngẩng đầu nhìn về phía Sở Sở, con ngươi như có ánh sáng, Sở Sở biết rõ là anh muốn cô khen anh một cái.

Cô nhìn anh cười ấm áp.

https://thuviensach.vn

Nhận được sự tán dương của cô truyền tới, trong lòng Lục Xuyên thoải mái, cùng Trình Vũ Trạch tiếp tục chơi bóng.

Mà mấy nữ sinh xung quanh nhìn về phía Sở Sở, ánh mắt thập phần không ý tốt, mấy người họ vây quanh Dương Tích, dường như cố ý thấp giọng kề đầu chụm tai lại nói chuyện phiếm, vô cùng náo nhiệt chơi đùa ca hát. Sở Sở một mình ngồi bên ghế sa lon khác, lạnh lùng lại lặng lẽ, tạo thành hai phe phân biệt rõ ràng.

Ngay cả đám con trai thần kinh thô cỡ nào cũng phát hiện ra không khí có phần bất thường.

Bên phía Dương Tích, mấy cô gái hi hi ha ha nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng còn truyền tới mấy tiếng cười thanh thúy, mà bên phía Sở Sở, một mình cô đoan chính ngồi ở trong một cái ghế sô pha hẻo lánh, tay đặt trên đầu gối, mím môi, thỉnh thoảng nhìn về phía Lục Xuyên.

Thật ra cô cũng nhìn ra được ý bất thiện của mấy bạn nữ kia.

Lục Xuyên thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Sở Sở, có điều bất đắc dĩ bị mấy nam sinh quấn quýt không chịu thả người, Trình Vũ Trạch và Lê Dạ liếc nhau một cái, Lê Dạ lập tức hiểu ý, buông cây cơ xuống đi đến ngồi cạnh Sở Sở.

Sở Sở vội vàng nhường chỗ, Lê Dạ nói: "Không cần, chỗ rộng mà."

Sở Sở nhìn cô cười nhẹ nhàng.

Lê Dạ hỏi: "Chị muốn hát không? Em chọn bài cho chị nhé?"

Sở Sở liên tục lắc đầu: "...Thôi, chị hát không tốt."

"Chúng ta chơi cái gì đó đi." Lê Dạ lấy trong ngăn tủ ra một bộ trò chơi để bàn: "Biết chơi không chị?"

https://thuviensach.vn

"Không biết."

"Em dạy cho chị."

Lục Xuyên chọc một gậy, đứng người lên, nhìn về phía Lê Dạ cho cô bé một cái nhìn cảm kích.

Lê Dạ nhìn thấy ánh mắt của anh, hướng anh làm biểu lộ 'Lục gia ngài yên tâm đi', vô cùng vui vẻ mà bắt đầu chơi trò chơi với Sở Sở.

Nửa đường, Sở Sở đi vào phòng vệ sinh, ngay lúc cô mở cửa phòng vệ sinh chuẩn bị đi ra, bên ngoài có tiếng nước chảy ào ào, còn có tiếng nói của mấy cô gái.

"Lục Xuyên vậy mà thật sự qua lại với Sở Sở! Nghiêm túc đấy à?"

"Đương nhiên là không phải." Một nữ sinh khác nói rất chắc chắn: "Lục Xuyên rõ ràng là đang giận Dương Tích mà!"

Tay Sở Sở, bỗng nhiên dừng lại bên trên chốt cửa.

"Sao cậu biết?"

"Bữa tụ tập hôm nay là do chị Dương Tích mở, cậu ấy mang Kiều Sở tới, ở trước mặt mọi người diễn trò ân ái, đây chẳng phải là muốn để cho chị Dương Tích xem hay sao?"

"Nghe cậu nói như vậy, quả thật đúng là cũng có khả năng."

"Sau khi cãi nhau một trận xong thể nào hai người họ chẳng tốt đẹp lại."

"Khó trách hôm nay chị Tích bình tĩnh lạnh nhạt như vậy, không có chút nào là khổ sở."

https://thuviensach.vn

"Sao Lục Xuyên có thể bị một học sinh mới đến chưa tới nửa học kỳ câu được."

"Hơn nữa còn là người đầu óc có bệnh nữa."

Đầu óc có bệnh! Câu nói này chạm đến dây thần kinh nhạy cảm nhất của Sở Sở, tay cô bỗng nhiên cuộn chặt thành nắm đấm, nắm rất chặt, cho đến khi cả cánh tay nhè nhẹ run.

Hai nữ sinh rời khỏi nhà vệ sinh, cô dựa vào vách tường, cúi đầu thấp xuống, mím môi thật chặt, miệng mở to hô hấp, cố gắng khiến cho sự tức giận đang trào dâng trong lòng bình ổn xuống.

Mỗi câu mỗi chữ của bọn họ đều kích thích đến sự nhạy cảm của Sở Sở.

Một lần nữa cô quay lại ngồi vào nơi hẻo lánh trong phòng, sắc mặt rất khó nhìn, mà Lục Xuyên lúc này cũng đã buông cây cơ ra, đi đến cạnh cô.

"Sao thế, đi lâu vậy."

Vừa lúc này, bên tai truyền đến một giai điều vô cùng quen thuộc, là một bài tình ca mà nam nữ song ca.

Trong phòng các bạn học nam có nữ có, không hẹn mà cùng phát ra những âm thanh ý vị thâm trường.

"Đây là bài của mình." Dương Tích nhận lấy mic, gương mặt có chút ửng đỏ.

Có mấy nữ sinh nở nụ cười.

"Xuyên ca, bài này là trước kia là bài tủ của cậu đấy!"

"Thế nào, hát cho mọi người nghe một lần đi chứ?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy đó, rất lâu rồi không nghe thấy cậu hát bài này, ngẫm lại thật sự rất hoài niệm!"

"Xuyên ca, đêm nay cậu không thể khiến cho cả đám người ở đây thất vọng được."

Lục Xuyên không nói gì, mà cái mic, được các bạn học truyền qua truyền lại cũng đã đến tay anh.

Trình Vũ Trạch ở bên cạnh nhàn nhạt nói ra: "Chị dâu nhỏ đang ở đây, yên tĩnh đi."

Sở Sở chỉ cúi đầu trầm mặc không nói một lời.

Tưởng Lỵ Na đứng ra nói: "Chỉ hát một bài thôi mà."

Mấy nữ sinh khác cũng vọi vàng phụ họa: "Đúng vậy đó, Sở Sở cũng không đến mức hẹp hòi như vậy chứ?"

Dương Tích nhìn qua Lục Xuyên, hào phóng nở nụ cười, là một khuôn mặt tỏ ra tùy ý không quan trọng, giống như thật sự chỉ là bạn bè cùng nhau ca hát mà thôi, hoàn toàn không có gì ghê gớm.

Nếu như Lục Xuyên lúc này không tiếp nhận, thì lại có vẻ như anh không thể buông bỏ được cô ta.

Khúc dạo đầu của âm nhạc đã bắt đầu kéo dài, khóe miệng Dương Tích hơi cong lên, chậm rãi giương mic lên.

Tim Sở Sở như chìm xuống đáy, tay nắm thật chặt túi xách, sắc mặt cực kỳ khó coi, trong con ngươi, ánh sáng dần lui tán, cuối cùng chỉ còn lại sự tĩnh lặng.

Lê Dạ chú ý tới tình trạng kỳ lạ của Sở Sở, cô ấy khẽ nói với Trình Vũ Trạch: "Đám bạn học của mấy anh đêm nay có vấn đề gì thế? Ức hiếp kẻ

https://thuviensach.vn

yếu mới tới cửa đấy à?"

Trong lòng Trình Vũ Trạch có hơi hối hận, đêm nay đáng lẽ không nên gọi Lục Xuyên đến, ai mà ngờ anh lại xác nhận quan hệ với Sở Sở nhanh như vậy, còn mang theo cả cô đến.

Lục Xuyên hất cánh tay của một nam sinh đang cầm mic tới gần anh, đột nhiên lạnh lùng nói: "Mấy người có bệnh đúng không?"

Mấy nữ sinh chung quanh ai cũng không ngờ Lục Xuyên sẽ tức giận.

Mà Tưởng Lỵ Na còn miễn cưỡng mở miệng cười đùa: "Không phải đâu, Xuyên ca, chỉ là hát thôi mà, có đến mức đó không?"

Tuy cô ta nói với Lục Xuyên, nhưng ánh mắt lại dừng trên thân hình Sở Sở, khinh miệt xem thường.

Cô ta còn chưa dứt lời, chén rượu trong tay Lục Xuyên nặng nề ném lên trên bàn, phát ra một tiếng vang cực lớn.

Trong lòng mọi người run lên, ngay sau đó Lục Xuyên ngước mắt nhìn về phía Tưởng Lỵ Na, trong con ngươi bắt đầu xuất hiện băng lạnh.

Mỗi từ mỗi chữ, anh lạnh lùng phát ra:

"Cô cho rằng mình là ai?"

Lời edior:

Lục Xuyên: "Cô là ai, là cái thá gì mà mở miệng nói chuyện, CÚT..."

Warning: Chương sau đặt pass

Gợi ý pass chương 36:

https://thuviensach.vn

Tên người đã đăng bài viết bôi nhọ bệnh tình của Sở Sở lên diễn đàn nhà trường là gì?

Pass là một dãy chữ gồm 10 ký tự, viết hoa các ký tự đầu của tên.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Không cho phép chạy!

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG DUY NHẤT Ở WATTPAD @MINCHUBS13 VÀ WORDPRESS HTTP://MINCHUBS.WORDPRESS.COM ĐỂ ĐỌC ĐƯỢC ĐẦY ĐỦ CÁC CHƯƠNG VÀ UPDATE NHANH NHẤT.

Lời Lục Xuyên còn chưa dứt, Sở Sở tiến lên một bước, nắm chặt cổ áo của anh, dừng sức níu lấy.

Hành động này đủ để nam sinh toàn trường hít vào một hơi.

Cô thế mà dám nắm chặt cổ áo Lục Xuyên, chẳng lẽ cô không biết hành động này có tính khiêu khích như thế nào đối với nam sinh sao?

Sở Sở hoàn toàn không thèm để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, ánh mắt của cô lạnh lùng nhìn xuyên qua Lục Xuyên, trực tiếp dán thẳng lên người Dương Tích đang ngồi trên cái ghế xoay nhỏ không xa không gần.

Dương Tích lúc này cũng quên cả bài hát, không hiểu lắm nhìn Sở Sở.

Chỉ sau hai ba giây, Sở Sở không còn lãng phí ánh mắt trên người Dương Tích nữa, cô thu hồi tầm mắt lại nhìn Lục Xuyên, sự lạnh lùng trong ánh mắt đã mềm mại hơn rất nhiều.

Đại khái Lục Xuyên cũng không chịu nổi động tác này của cô, nhất là khi cô làm thế trước mặt nhiều bạn bè của anh, anh cũng là người có sĩ diện mà.

https://thuviensach.vn

Anh giơ tay lên xoa xoa mu bàn tay của Sở Sở, đè thấp giọng, bình tĩnh nói: "Cậu có muốn...buông tôi ra trước hay không?"

Lời còn chưa dứt, Sở Sở đột nhiên kéo cổ áo anh xuống dưới, kiễng chân, hôn lên đôi môi mỏng của anh.

À thì chương tới những hơn 5000 chữ, cho nên là sẽ up lâu hơn bình thường mọi người nhé, chương bình thường có mỗi 3000+ chữ thôi, từ đó có thể suy ra thời gian để đợi nhé.... Hehehe, đùa đấy, sẽ đẩy nhanh tốc độ thôi, cầu 'iu xương' Min nè~~~

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đồ tình nhân

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Cả Lục Xuyên và Sở Sở đều bị giật nảy mình, quay đầu lại nhìn Kiều Sâm mặc bộ đồ thể thao rộng thùng thình, cà lơ phất phơ đứng trước mặt hai người, trong tay còn cầm mấy hộp đồ ăn đầy dầu mỡ.

"Sao mày lại ở đây?" Lục Xuyên vô cùng khó chịu hỏi.

"Tao mới là người hỏi câu đó." Kiều Sâm kéo cổ tay Sở Sở về phía mình: "Hơn nửa đêm, không ở trong phòng ký túc xá, chạy đến cái nơi thế này để làm gì?"

"Chơi."

Kiều Sâm chú ý thấy vành mắt của cô đỏ lên, còn chút dư quang của nước mắt, cậu chỉ Lục Xuyên hỏi: "Lục lưu manh bắt nạt em?"

Sở Sở liên tục lắc đầu.

"Không phải."

"Vậy thì tại sao lại khóc."

Sở Sở cụp mắt nghĩ ngợi, sau đấy lại ngước lên nhìn Kiều Sâm, vô cùng thủi thân nói: "Vừa rồi ở trong quán bar, có chuyện không vui."

https://thuviensach.vn

"Chuyện gì không vui?"

Sở Sở mím môi, không nói thêm gì nữa, trái lại Lục Xuyên đi đến thẳng thắn nói rõ: "Là lỗi của tao đã không suy nghĩ chu đáo, nếu biết trước thế này đã không dẫn cô ấy đến."

Lúc Trình Vũ Trạch gọi tới anh cũng đã từ chối một lần, có điều Sở Sở nói muốn đến chơi, nên anh cũng không suy nghĩ nhiều.

Ai ngờ Dương Tích cũng đến, còn dẫn theo một đám con gái đáng ghét đến, mấy cô ta lại thích giở trò, lúc thì hờ hững, lúc lại nói mấy câu đùa mập mờ nước đôi, đối với con trai thì mấy chuyện thế này cũng chẳng phải là ghê gớm, nhưng không nghĩ đến, trong lòng cô lại trở thành một viên đá làm nẩy lên ngàn cơn sóng.

Lúc bấy giờ Lục Xuyên mới ý thức được, ảo não không thôi.

"Tao đưa cô ấy về trường."

"Mày chờ một chút." Lúc anh muốn nắm lấy tay Sở Sở, Kiều Sâm lại đột nhiên mở miệng gọi hai người quay lại.

"Nếu biết trước thế này?" Cậu cau mày, nghi ngờ hỏi: "Sớm biết thì thế nào?"

"..."

Một trận gió nổi lên, ánh mắt của cậu cũng dần dần lạnh xuống.

Kiều Sâm không phải là người chưa từng trải, căn biệt thự lớn trống rỗng, người mẹ suốt cả ngày tựa như một cái xác không hồn ẩn ẩn hiện hiện trong nhà,ba thì lại ít khi về nhà, chỉ đến khi lễ Tết mới có được một bữa ăn ba người, mà những lúc ấy mẹ cậu cứ như biến thành ma quỷ, đôi khi chỉ vì một chuyện rất nhỏ cũng có thể biến thành một trận cãi nhau thật lớn, bà ấy

https://thuviensach.vn

gào thét với ba cậu như một bệnh nhân tâm thần, kết quả cuối cùng sẽ luôn là ba cậu đập cửa mà rời đi.

Vào lúc này, bà sẽ trút hết toàn bộ sự tức giận lên trên người Kiều Sâm, mà lúc ấy cậu vẫn còn là một đứa bé.

Lúc nhỏ Kiều Sâm cũng sẽ khóc, cho đến khi dần dần lớn lên liền không khóc nữa, cũng xem nó như một thói quen, cậu bắt đầu dùng từng lớp áo giáp sắt bảo vệ mình, lâu dài về sau, sự sợ hãi trong đáy mắt cũng dần bị lớp sương mù quanh năm tôi luyện phủ lấy, rồi càng trở nên lỳ lợm, tàn nhẫn.

Đã không còn ai quan tâm, để ý tới cậu nữa rồi.

Cậu nguyện ích kỉ, nguyện chỉ nghĩ cho bản thân mình, người khác như thế nào cậu cùng chẳng muốn quan tâm.

Vừa rồi Lục Xuyên mới nói câu kia, chính xác là đã đâm vào nội tâm của Kiều Sâm một nhát.

"Con bé vốn chính là như vậy đấy."

Kiều Sâm chỉ vào Sở Sở, giọng nói bắt đầu trở nên dồn dập, cảm xúc dần kích động: "Lục Xuyên, tao nói cho mày biết, người có vấn đề không phải là con bé, mà là đám bạn bè của mày đấy, là mẹ nó cả thế giới này khắp nơi đều ngu xuẩn cả đấy!"

Cậu nhìn anh chằm chằm, nghiến răng nghiến lợi rặn từng chữ nói ra: "Có điều người như mày, nói mày cũng chẳng hiểu."

Câu nói này chẳng khác nào một cái búa mạnh mẽ đập vào đáy lòng Lục Xuyên.

https://thuviensach.vn

Hoàn cảnh gia đình anh từ nhỏ đã là một sự ưu ái, được ba mẹ yêu thương mà lớn lên, anh lại có tư chất trời cho, trong việc học nhận được vô số giải thưởng lớn nhỏ, anh được bạn bè và giáo viên yêu thương, trong mắt của họ anh là biểu tượng của sự hoàn mỹ, chỉ cần anh vung tay hô lên một tiếng, sẽ có vô số bạn bè tình nguyện vì anh mà theo phía sau, bọn họ tin tưởng anh, thích anh, cam tâm tình nguyện làm bạn với anh, cuộc sống của anh tràn ngập hoa tươi và tiếng vỗ tay khen ngợi.

Anh thế này muốn làm anh hùng, hưởng thụ khoái cảm trở thành người cao thượng đi cứu vớt người khác, hưởng thụ ánh mắt tín nhiệm ỷ lại của cô, anh cho rằng tình yêu thế này có thể cứu vớt một con người ra khỏi vũng bùn hay sao.

Anh còn chưa từng trải qua sự đau khổ,

Thì làm sao anh có thể lý giải được sự thống khổ của người khác? Anh đã từng nhìn thấy một đứa bé bị cô lập, bị vứt bỏ, bị cả thế giới quay lưng lại hay chưa?

Nói cho cùng, trong mắt của anh, cũng chỉ có bản thân mình mà thôi.

Kiều Sâm phẫn nộ rời đi, mà Lục Xuyên, chỉ có thể đứng thẫn thờ ở đấy.

Anh cứ mãi mắng Kiều Sâm, không để Kiều Sâm vào trong mắt, xem thường cậu, nói cậu ngu xuẩn, còn cảm thấy cậu là một tên không có đầu óc, nhưng mà... có lẽ đã sai rồi, người thật sự ngu xuẩn không phải là Kiều Sâm, mà chính là anh.

Anh cho rằng mình đối xử với cô đã là tốt nhất, anh chiều chuộng yêu thương cô, coi cô như tâm can, như bảo bối mà yêu thương, so với những tên nam sinh khác thì anh đã làm rất tốt rồi, nhưng mà, từ đầu đến cuối anh lại chưa từng thật sự tìm hiểu về cô, tìm hiểu những đau khổ sâu bên trong

https://thuviensach.vn

nội tâm của cô, tìm hiểu khi nào thì cô sẽ làm ra những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Cô và người khác không hề giống nhau, đi cùng với cô, không chỉ là muốn hưởng thụ cảm giác yêu đương ngọt ngào, mà còn có khả năng sẽ phải gánh vác thêm một trách nhiệm nặng nề trên vai.

Có thể làm được không?

Lục Xuyên, mày có thể làm được không?

Nhìn thấy Lục Xuyên kinh ngạc không nói lời nào, Sở Sở giương tay giữ chặt lấy ngón áp út của anh, mềm mại nói: "Kiều, anh ấy nói lung tung... Cậu đừng suy nghĩ quá nhiều."

Lục Xuyên đưa tay ra nặng nề ôm cô vào trong lòng, sức lực to đến không thể tưởng tượng nổi, nghiêm túc thật nghiêm túc ôm cô.

"Tôi sẽ cố gắng mà." Anh nặng nề hôn lên giữa trán cô một cái: "Tôi sẽ không để cậu phải chịu ấm ức nữa."

"Là vấn đề của chính mình."

"Sau này có chuyện gì, cậu cũng phải nói cho tôi, cậu không nói, tôi sẽ rất khó hiểu được..."

Như chính Kiều Sâm nói, anh không có kinh nghiệm trải đời, thì làm sao có thể hiểu được đây?

Nhưng Sở Sở lại im lặng lắc đầu, ánh mắt tĩnh mịch.

Kiều Sâm nói không đúng, trong đêm dài một mình cô bước đi ở ranh giới nơi thối nát không chút ánh sáng, loại cô độc lại vắng lặng tĩnh mịch đấy, cô không hề muốn anh bước vào, đối với cô anh như ánh mặt trời, toàn thân anh phát ra năng lượng và nhiệt độ, Sở Sở có thể hấp thu lấy ấm áp

https://thuviensach.vn

của anh, nhưng cô tuyệt đối chưa từng nghĩ rằng sẽ kéo anh bước vào vực sâu vạn trượng lạnh lẽo u tối ấy, tuyệt đối không được.

.....

Kiều Sâm đi thẳng vào quán bar, tìm lần lượt từng phòng một, lần theo tiếng ồn ào huyên náo của các bạn cùng lớp quen thuộc, cuối cùng cậu cũng tìm được căn phòng của bọn họ.

Trong phòng có người thì đang ca hát, có người chơi bi-a, bất thình lình bị một tiếng vang cực lớn làm giật mình, bọn họ sững sờ nhìn lại, thấy Kiều Sâm đạp một cước lên cửa phòng, trên mặt tràn ngập sự giận dữ đứng trước mặt mọi người.

"Kiều Sâm?"

"Cậu ta sao lại đến đây?"

"Định làm gì?"

Các bạn học chụm đầu vào tai nhau thì thầm to nhỏ, trong lòng có nhiều nghi vấn, Kiều Sâm không bao giờ đi chơi chung với bọn họ, sao lại đột ngột xuất hiện ở đây thế này?

Kiều Sâm tức giận liếc nhìn tất cả bạn học trong phòng một lượt, cuối cùng ánh mặt cậu cũng nhìn tới một cái ghế cao trong một góc hẻo lánh, dừng lại trên người Dương Tích đang cầm mic hát.

"Kiều Sâm, cậu tìm ai?" Dương Tích lạnh lùng hỏi cậu.

"Tìm cô đấy."

Mọi người chung quanh anh nhìn tôi tôi nhìn anh, không rõ chuyện gì đang xảy ra, lúc bấy giờ có một nam sinh lên tiếng: "Kiều Sâm, cậu định gây chuyện gì, Lục Xuyên đang ở bên ngoài đấy."

https://thuviensach.vn

"Lục Xuyên thì tính cộng lông gì?"

"..."

Trong lớp này, cũng chỉ có mỗi mình Kiều Sâm là dám hiên ngang trước mắt người khác oán giận Lục Xuyên, trước đó cũng từng bị Lục Xuyên đánh cho mấy lần rồi, nhưng mà cậu chàng lại không hề sợ hãi một chút nào, cậu có chút ngốc, nhưng lại hay một điều là cậu không kiêng kỵ bất cứ ai.

Dương Tích cố gắng cưỡng ép sự tức giận: "Có chuyện gì thì nói mau, không có thì cút!"

Kiều Sâm nghênh ngang ngồi lên trên ghế sô pha, mở một chai bia uống hai hớp, rồi rất nhàn nhã cầm chai bia chỉ vào tên nam sinh ban nãy mới mở miệng nói chuyện: "Vừa rồi là ai đã nói Lục Xuyên cũng ở đây?"

"Vậy thì sao?"

"Tôi là gì của Lục Xuyên mấy người không biết hả?"

Bọn họ bốn mắt hai mặt nhìn nhau, thật sự thì đúng là bọn họ không biết.

À không đúng, Kiều Sâm và Lục Xuyên là đối thủ một mất một còn mà nhỉ?

Kiều Sâm thản nhiên nói: "Nói thế này đi, thật ra tôi cũng không phải là hài lòng lắm, nhưng tên Lục Xuyên ngu xuẩn kia tương lai hơn phân nửa sẽ là em rể của tôi rồi, bàn về bối phận thì các người phải gọi tôi một tiếng anh Kiều hoặc anh vợ, cho nên cái đám ngu xuẩn mấy người, ít mượn oai hùm của Lục Xuyên mà ra oai rước mặt tôi đi!"

Vừa dứt lời, trong phòng nhất nhất yên tĩnh hẳn ra.

https://thuviensach.vn

Mặc dù lúc này nói những câu trên thì khá sớm, nhưng nhìn cách Lục Xuyên che chở cho Sở Sở như thế, không chừng anh thật sự đối xử với Kiều Sâm có khách khí, trong lúc nhất thời, sắc mặt đám người biến hóa có chút vi diệu.

Dương Tích cười lạnh một tiếng: "Kiều Sâm, nếu muốn tìm cảm giác tồn tại, thì xin lỗi cậu, nơi này không phải là nơi cho cậu đến biểu diễn."

Kiều Sâm che ngực nở nụ cười khinh miệt: "Ồ, nói tới diễn kịch, tôi không dám đi so với ảnh hậu Dương Tích cậu đâu."

Trong tay cậu đang cầm chai bia lắc lư, thản nhiên nói: "Ngày hôm đó ở trong phòng giáo vụ, lúc đầu đã nói rõ hết mọi chuyện rồi, nếu không phải cậu đột nhiên chạy đến diễn vai hề không rõ đâu ra, thì làm sao mà ba của Hứa Phi Phạm sẽ cắn Lục Xuyên mãi không thả? Rồi còn phiền phức mẹ cậu ta cho người đến bệnh viện mới có thể giải quyết được chuyện này?"

Dương Tích quăng mạnh cái mic lên mặt bàn, âm thanh từ mic phát ra bén nhọn như muốn đâm thủng tai, cả đám người không nhịn được nhíu mày.

"Cậu nói xong rồi chứ?"

"Còn một câu nữa." giọng nói Kiều Sâm chậm rãi, "Những chuyện thối nát cậu làm ở nước Mỹ, đừng tưởng rằng không có ai biết, Lục Xuyên cậu ta trọng sĩ diện nên không thèm nói, tôi con mẹ nó cũng không có ý định nể mặt cậu ta đâu."

Nghe vậy, máu trên người Dương Tích lạnh toát.

Cuối cùng, ánh mắt của cậu liếc nhìn bạn học chung quanh một lần, rồi dừng lại bên đám nữ sinh cạnh Dương Tích.

https://thuviensach.vn

"Nếu để tôi biết được các người ức hiếp em gái tôi một lần nữa, tôi đánh chết các người!"

"..."

Trái tim của mấy cô nàng cùng lúc run lên bần bật, cũng chỉ có mỗi mình Kiều Sâm là thật sự không thèm nể mặt mũi mà đánh cả con gái.

Cậu lại nói tiếp: "Đến lúc đó chúng ta cùng nhau rửa mắt mà đợi, cái quy tắc không được bắt nạt con gái mà Lục Xuyên đã lập ra, có thể giống như lúc trước đã giúp em gái tôi không, cậu ta có giúp đám tiện nhân mấy người ra mặt hay không? Đợi đi!"

Nói xong câu này, chai rượu trong tay bị Kiều Sâm đập mạnh lên bàn, "choang" một tiếng vỡ tan tành. Cậu đứng dậy tự nhiên phóng khoáng vỗ vỗ ống quần: "Đi đây, bái bai."

...

Kiều Sâm đi ra khỏi quán rượu, cả người thông suốt, tâm tình cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

Lục Xuyên và Sở Sở đứng dựa người vào tường thân mật hôn môi, mắt cậu trợn ngược lên, trực tiếp đi đến bên cạnh chỗ hai người, "E hèm" một tiếng, vô cùng có sức lực.

Sở Sở vội vàng đẩy Lục Xuyên ra, Lục Xuyên khó chịu quay người lại liếc nhìn Kiều Sâm: "Có bệnh hả?"

Kiều Sâm mặc kệ anh, kéo lấy cô tay Sở Sở về phía mình: "Đi thôi, đưa em trở về trường học."

"Tao sẽ đưa cô ấy về." Lục Xuyên kéo lấy bả vai Sở Sở, nói với Kiều Sâm: "Mày không cần để ý đâu."

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm lại kéo Sở Sở về lại cạnh mình, nói khẽ với cô: "Em là con gái, có thể thận trọng một chút không hả?"

"Dạ?"

"Vừa nãy đau khổ lắm mà, mới nói vài câu ngon ngọt lại vòng trở về sao?"

Sở Sở nhẹ gật gật đầu.

"Nhìn thử cái tiền đồ rách rưới của em xem!"

Sở Sở quay đầu nhìn Lục Xuyên một chút, khuôn mặt hiện lên một chút ửng đỏ.

Kiều Sâm nhìn cô nàng đang mỉm cười rất chi là thẹn thùng, che ngực làm bộ giống như muốn nôn mửa tới nơi, cậu thành khẩn nhìn về phía cô: "Đêm nay em đừng để ý tới cậu ta, để anh hai đưa em về trường."

Sở Sở chần chừ trong giây lát, cuối cùng cũng đồng ý: "Dạ."

Kiều Sâm quay đầu chỉ vào Lục Xuyên, giáo huấn: "Bọn tao đi đây, mày đứng đây suy nghĩ cho tỉnh táo lại đi."

Lục Xuyên không tin nổi nhìn chằm chằm vào Sở Sở: "Thật sự không cần tôi đưa về?"

Sở Sở gật đầu.

"Vậy được, cậu về sớm nghỉ ngơi đi."

Kiều Sâm kéo tay Sở Sở lúc này vẫn còn đang lưu luyến nhìn về phía người nào đó, đi về hướng khác.

https://thuviensach.vn

Trong đêm tối, tay Lục Xuyên đút trong túi, từ xa xa nhìn Sở Sở, đột nhiên cất giọng diệu dàng gọi một tiếng: "Ngoan nào, thật sự không muốn tôi đưa về hửm?"

Một giây sau, Sở Sở tránh khỏi tay Kiều Sâm chạy về phía Lục Xuyên, cô chạy thật nhanh mang theo một luồng gió lướt mạnh, đâm thẳng vào trong ngực của Lục Xuyên, dùng sức cọ vào lòng ngực của anh.

"...Cho cậu đưa."

Cô không muốn rời khỏi ngực anh, dùng sức chơi đùa: "Cậu đưa! Cậu đưa!"

Lục Xuyên một mặt rất vui vẻ, khiêu khích nhìn thẳng về phía Kiều Sâm.

Kiều Sâm liếc mắt chỉ tiếc sắt không thể rèn thành thép.

....

Ban đêm trong nhóm lớp vô cùng náo nhiệt, những cô gái hôm nay đến buổi tụ tập này đều đang bàn luận về chuyện xảy ra vừa nãy, ngay cả những cô gái không có đến cũng tham gia trò chuyện, nói chuyện quên trời quên đất.

"Tích Tích hôm nay uống nhiều quá rồi, mình vừa mới đưa cậu ấy về, cậu ấy khóc rất nhiều, mình thấy mà tan nát cõi lòng."

"Đau lòng ba giây cho Tích Tích."

"Ở trước mặt chúng ta thì giả vờ tỏ ra rất kiên cường, cứ cười cười vậy thôi, nhưng thật sự trong lòng cậu ấy phải nói là rất khó chịu."

"Đúng vậy"

https://thuviensach.vn

"Mình không đi nên muốn hỏi, hôm nay ở quán bar rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

"Cùng câu hỏi với lầu trên."

"Hôm nay có cặp nào đấy chính thức xác lập mối quan hệ."

Các nữ sinh cũng chỉ là ám chỉ này nọ, nhắc một chút rồi dừng, chủ yếu là cả đám ai cũng tự ngầm hiểu ý của nhau thôi.

"Kiều Sâm còn chạy tới làm loạn một trận, nói mấy lời khó nghe với Tích Tích."

"Sao lại hỗn loạn như vậy?"

"Trước kia không phải Kiều Sâm rất ghét Sở Sở hay sao, sao bây giờ lại đột nhiên bảo vệ cậu ta như vậy?"

"Thì giả bộ đáng thương chứ còn sao nữa."

"Giả bộ đáng thương á? Mình cảm thấy cậu ta cũng không phải là dạng vừa đâu! Hôm nay trước mặt nhiều người như thế mà dám làm mất mặt Lục Xuyên."

"Đây thì gọi là cái tính khí gì chứ? Rõ ràng là đang gây sự? Hôm nay Lục Xuyên vì cậu ta còn đuổi Tưởng Lỵ Na đi, rồi khiến cho Tích Tích phải khóc, kết quả cuối cùng cậu ấy tức giận rời đi luôn."

"Đúng là không thèm nể tình mà."

"Xem cậu ta là lớn nhất, những người khác có thèm quan tâm nữa đâu."

Kiều Sâm: "Tổ tiên lũ chúng bây!"

https://thuviensach.vn

.....

.....

Bên trong group lớp yên tĩnh chừng ba phút.

Trình Vũ Trạch: "Bạn học lớp chúng ta từ lúc nào mà gan to vậy nhỉ, ngay cả Xuyên ca mà cũng dám to nhỏ bàn ra tán vào."

Tống Cảnh: "Trạch ca, mấy cậu ta dùng tài khoản ảo giấu tên cả rồi."

Trình Vũ Trạch: "...Xem như tôi chưa nói gì đi."

Tống Cảnh: "Trạch ca, cậu xem trận thi đấu ngày hôm nay chưa, EDG(*) thua rồi."

(*) EDward Gaming là đội thi đấu Liên Minh huyền thoại của Trung quốc.

Trình Vũ Trạch: "Con mẹ nó! Tôi còn chưa kịp xem nữa đó, vậy mà thua hả?"

Nam sinh Ất: "Đúng vậy! Hazzzz."

Nam sinh Giáp: "Mình vừa xem vừa rớt nước mắt, thật sự khiến người khác tổn thương quá đi mà."

Nam sinh Đinh: "Haizzzz."

Một đám Trình Vũ Trạch và Tống Cảnh nổi lên, chuyển hướng sự việc đến trận thi đấu LoL, mấy cô gái cũng không thể chen vào nói được nữa.

Đêm nay trong phòng ngủ lại rất yên tĩnh, sau khi mọi người về giường của mình, đều nằm trong chăn lướt chơi điện thoại, vừa nhìn mấy

https://thuviensach.vn

đoạn đối thoại trong nhóm lớp, Tiết Đường Đường từ sau rèm cửa chui ra nhìn Sở Sở ở đối diện.

Cô nằm đối mặt với vách tường, cũng đang nhìn vào điện thoại, giao diện màn hình vừa đúng lúc đang thoát ra khỏi nhóm lớp.

Tiết Đường Đường phỏng đoán chắc chắn cô đã nhìn thấy được mấy lời nói của các nữ sinh, yên lặng rụt đầu vô lại cùng Thời Hiểu tán gẫu mấy chuyện trên trời dưới đất về các bạn học trong lớp, cố gắng muốn hòa hoãn bầu không khí này.

Cũng giống như lúc trước, Sở Sở không tham gia vào cuộc trò chuyện của bọn họ, cô tắt điện thoại di động, cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Đúng lúc này, điện thoại rung lên, là tin nhắn mà Kiều Sâm gửi đến: "Này, mấy con nhỏ trong nhóm chat kia toàn nói tầm phào, em đừng có để trong lòng làm gì."

Cho dù cậu có thể uy hiếp được Dương Tích, nhưng cậu lại chẳng thể nào ngăn chặn được miệng lưỡi thế gian, dù thế nào thì mồm cũng mọc trên thân thể người ta.

Cậu đành quay đầu đi an ủi Sở Sở.

"Tên Lục Xuyên kia bình thường cũng chẳng hay đọc tin trong nhóm chat, chắc là ẩn thông báo rồi, nên mới không lên tiếng thay em, em đừng có nghĩ nhiều, nếu thật sự cảm thấy khó chịu, lần sau gặp anh sẽ đánh cậu ta cho em."

Mắt Sở Sở ửng hồng, trong lòng vô cùng ấm áp, cô lập tức soạn tin gửi liền cho cậu---

"Anh hai, anh đừng đánh nhau với Lục Xuyên."

https://thuviensach.vn

"Chưa gì đã đau lòng? Không có lương tâm.[Hừ hừ hừ] "

"Không phải, anh đánh không thắng cậu ấy, lại chịu thiệt thòi nữa."

"[Gặp lại]"

Nhưng mà không qua bao lâu sau, trong bóng đem đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai đầy sợ hãi của Tiết Đường Đường.

"Ông trời của con ơi!"

Thời Hiểu dụi dụi hai mắt, mờ màng hỏi:

"Trên giường cậu lại có gián nữa hả?"

"Vừa rồi trong nhóm chat có người bị kick ra!"

"Cái gì cơ?"

Sở Sở cũng tỉnh rồi, mơ mơ hồ hồ nhìn về Tiết Đường Đường đang sợ hãi trong bóng tối.

"Kick người nào?"

"Dương Tích, Tưởng Lỵ Na, còn có mấy cô gái có mối quan hệ tốt với cậu ta nữa."

"Dương Tích cũng bị đá á?" Thời Hiểu cảm thấy vô cùng khó tin, "Trong lớp không phải là cậu ta có nhiều mối quan hệ tốt lắm hay sao?"

"Hơn nữa, hơn nữa..." Tiết Đường Đường tỉnh cả ngủ, hưng phấn hét lớn: "Người đá bọn họ chính là Lục Xuyên đấy nha!"

Sở Sở cầm điện thoại lên vào trong nhóm, quả nhiên có thông báo mấy người bị đá khỏi nhóm hiện lên, mà hệ thống còn thông báo thêm một

https://thuviensach.vn

tin nữa, nhân viên quản lý group chính là Lục Xuyên, là người kick thành viên ra.

"Cậu ấy cũng có quyền này á?" Thời Hiểu hỏi.

"Lục Xuyên chẳng mấy khi hoạt động trong nhóm nên mình cũng quên mất."

Tiết Đường Đường bừng tỉnh kể lại, "Lúc chúng ta còn học lớp mười, thì nhóm này là cậu ấy lập nên."

"Khó trách."

"Wowww, lợi hại thật."

Chuyện Lục Xuyên kick người ra khỏi nhóm, đoán chừng tất cả mọi người đều đã nhận được thông báo cả rồi, nhưng sau đó không một ai dám lên tiếng nữa, toan bộ nhóm người yên tĩnh như người chết.

Đúng lúc này, một tin nhắn thần xui quỷ khiến hiện lên, người nhắn tới là Lục Xuyên.

"Cái nhóm này, không phải là cái nơi để mấy người công khai đàm tiếu trên đấy."

Cũng chính mấy tháng trước, anh đối diện với tấm bảng có mấy hàng chữ Kiều Sâm viết linh tinh trên đấy, tuyên bố phòng học sau bảng đen, con mẹ nó do anh quản.

"Vừa rồi có mấy cái tài khoản ảo bị tôi đá ra, mấy người có ý kiến gì về chuyện tôi và Kiều Nhị hẹn hò, tôi cho mấy cậu cơ hội nói ra trước mặt tôi, nếu sau lưng gây chuyện, vậy thì cũng dễ giải quyết thôi, đóng cửa thả @Kiều Sâm."

Một phút sau

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm: ???

Sau chuyện đá người ra khỏi nhóm lớp, quả nhiên mấy chuyện tầm phào đã bớt đi rất nhiều, có họ Kiều đi trước hộ tống bảo vệ, lại thêm Lục đại gia đi sau trấn giữ, trong lớp không còn một ai dám tìm tới Sở Sở gây phiền phức, các bạn học lại trở về trạng thái chú tâm vào học tập, bởi vì chuyện sắp tới đây trường có liên kết với trường nghệ thuật làm kiểm tra, Kiều Ngôn Thương còn mời cả giáo viên nghệ thuật đến để luyện tập cho kì thi này của cô.

Cuối thàng mười một, mùa đông lạnh lẽo cuối cùng cũng đến, lớp học trước kia nhiều chuyện bây giờ cũng đã yên tĩnh hơn rất nhiều, trước kia Lục Xuyên luôn mặc áo mở cổ rộng rãi, hôm nay ấy thế mà lại quàng một cái khăn choàng cổ lên.

Rồi sau đó, các bạn học cũng phát hiện ra tiếp, khăn quàng cổ của Lục Xuyên, với quần áo của Sở Sở là cùng một kiểu dáng, ngay cả nhãn hiệu cũng giống nhau nốt.

"Xuyên ca, khăn quàng cổ không tệ à nha!" Trình Vũ Trạch ngồi xuống lập tức muốn nắm lấy khăn quàng cổ của anh, Lục Xuyên hất bàn tay cậu ta ra, kéo khăn quàng cổ sang bên cạnh, xem nó không khác gì bảo bối mà cảnh báo cậu ta: "Đừng có mà động tay động chân, làm bẩn nó."

"Chị dâu tặng?"

"Ừm."

Trình Vũ Trạch nhìn Sở Sở ngồi phía trước, cả người đều là đồ đen, nhìn qua rất có tinh thần.

"Khoe ân ái vậy sao không mặc đồ tình nhân luôn đi?"

https://thuviensach.vn

"Vợ nhỏ nhà tôi nói đồ tình nhân thì quá kiêu căng, ở trường học không tiện." Lục Xuyên nâng đôi mắt đào hoa, ánh mắt nhộn nhạo: "Bọn tôi mua rồi, lúc hẹn hò sẽ mặc."

Trình Vũ Trạch nhìn cái bộ dạng không có tiền đồ này của anh, chỉ có thể chậc chậc lắc đầu: "Cậu xong rồi Lục Xuyên à, tiểu nha đầu kia ăn sạch cậu rồi!"

Lục Xuyên nhíu mày: "Cam tâm tình nguyện!"

Đồ trên người Lục Xuyên, từ khăn quàng cổ cho đến quần áo, đều là do Sở Sở chọn cho anh, Sở Sở dựa theo gu thẩm mỹ của chính mình sửa soạn cho người con trai của cô.

Phong cách của anh và cô cũng không có sự khác biệt nhiều lắm, để anh mang lên ấn ký của cô, khiến cho Sở Sở càng trở nên an tâm hơn, muốn nói cho tất cả mọi người biết rằng Lục Xuyên là của Sở Sở, là lãnh thổ của riêng cô, là người chỉ thuộc về mình cô.

Lục Xuyên đương nhiên cam tâm tình nguyện để cho Sở Sở coi anh như một con búp bê mà sửa soạn theo ý cô, chỉ cần làm cho cô vui vẻ, như thế nào anh cũng chịu. Anh vốn dĩ được xem là một chiếc móc áo, mặc như thế nào cũng cảm thấy đẹp, mà gu thẩm mỹ của Sở Sở lại không tệ, bởi vì ngay từ nhỏ đã học hội họa nên rất mẫn cảm với những cái đẹp, cho nên Lục Xuyên trải qua một hồi được Sở Sở trang bị lại, liền mang một khí chất không bị trói buộc kèm theo một chút du côn lưu manh, đi trên đường khiến cho các cô gái không khỏi quay đầu nhìn lại xuýt xoa mấy lần.

Thế nhưng Sở Sở lại rất buồn bực, cô vốn đã không mấy thích người lạ, và đặc biệt không thích nữ sinh nhìn anh.

Giống như việc cô không thích người khác nhìn chằm chằm mình vậy.

https://thuviensach.vn

Yêu đương với Lục Xuyên, anh đối xử với cô chính là ngoan ngoãn vâng lời muốn gì được nấy, tốt đến mức không có quy tắc, ngọt đến dính người. Thế nhưng cố tình cô lại có bản tính tham lam, cô muốn độc chiếm anh, nuốt lấy anh.

Nhưng...chuyện này có thể sao?

Anh là Lục Xuyên! Là người mà tùy chỗ tùy lúc cũng có thể phát sáng, mọi cử động của anh dù chỉ là trong vô thức cũng có thể trêu chọc đến trái tim của các nữ sinh chung quanh dễ như trở bàn tay vậy.

Trong tâm tư nhỏ bé của cô vừa ngọt ngào lại pha chút chua xót đau khổ không thể tránh khỏi.

Trước khi tan học, chủ nhiệm lớp đi vào phòng học tuyên bố tháng sau sẽ kỷ niệm thành lập trường, sau nghi thức kéo cờ nhà trường sẽ chọn một học sinh tiêu biểu đại diện cho cấp ba, lên trên đài phát biểu cảm nghĩ, xem như là khích lệ cho các bạn học lớp mười hai chỉ còn có hơn hai trăm ngày để chạy nước rút, dù nước có xiết cũng phải dũng cảm mà tiến lên, đồng thời cũng là tấm gương cho các em lớp mười lớp mười một.

"Dựa theo thành tích của bài kiểm tra dạo này, thì bạn học Tần Chi Nam của lớp chúng ta vẫn luôn đứng nhất lớp và nhất khối, nên là người có tư cách để lên trên đài phát biểu cảm nghĩ."

Khóe miệng Tần Chi Nam cong lên, đang muốn đứng dậy thì lại nghe chủ nhiệm tiếp tục nói: "Có điều...dựa theo thành tích thi tháng lần trước thì thì bạn học Lục Xuyên cũng đứng nhất, theo ý của trường học là muốn để cho lớp chúng ta cùng nhau bầu chọn xem hai bạn học này ai sẽ lên đài phát biểu."

Sắc mặt Tần Chi Nam lạnh xuống, cậu ta quay đầu nhìn về phía Lục Xuyên, anh vừa mới bị bạn học cùng bàn lay tỉnh, mông lung mơ hồ mở to đôi mắt còn đang nhập nhèm buồn ngủ, khuôn mặt mờ mịt.

https://thuviensach.vn

Dạng người như vậy, sao xứng đáng làm đại diện lên phát biểu?

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả là cái người thích gây chuyện, cứ suốt ngày ngọt ngọt ngào ngào liếm đường thì đại khái viết không nổi.

Thích nhất là viết nội dung truyện thành tình tiết cẩu huyết.

Nhận vật này cũng vậy, đây là trưởng thành văn, chứ không phải chỉ nói tới em gái dịu dàng không thôi.

Bởi vì Xuyên ca không phải là một nam chính vạn năng cao lớn.

Anh cũng có tâm tư của chính mình, cũng sẽ có khuyết điểm.

Có dự cảm tên nhóc này sau này sẽ bị mắng hội đồng 2333333

Nữ phụ đắc tội với nam chính, tạm thời chưa bàn đến.

Min cũng có lời muốn nói:

Không nói đâu, chỉ muốn vả mặt tác giả....

Bốp bốp bốp, má Gió đau hông, tự má vả mặt đấy, dám bảo viết ngọt không nổi hửm, bà Min bị ngược cẩu suốt đây này.

Từ nay ai ăn hiếp Sở Sở, Lục Xuyên sẽ đóng cửa thả chó...à nhầm...thả Kiều Sâm=)))

5300 chữ, sức cùng lực kiệt=((((

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tiểu tiên nữ

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Chủ nhiệm nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ: "Sắp vào học rồi, vậy thì cứ lên lớp trước đã, đến giờ giải lao lớp chúng ta sẽ tiến hành bỏ phiếu, các bạn học khác sẽ viết ra tên mà mình nghĩ rằng thích hợp để lên đài phát biểu vào một tờ giấy, rồi giao cho lớp trưởng."

Lục Xuyên lười biếng đứng đậy, sải bước lớn đi ra khỏi phòng học, Trình Vũ Trạch đuổi theo, vỗ vỗ vai của anh: "Mấy anh em đều rất ủng hộ, đợi đến lúc đó nhất định sẽ ghi tên của cậu."

Lục Xuyên nhún vai: "Cũng không có gì quan trọng, chuyện như thế này không phải là chọn người dựa trên may mắn, nhưng nếu được chọn thì cũng hơi phiền phức."

"Đừng nói kiểu thông suốt thế chứ, về phần học sinh đại diện, Xuyên ca cậu thực sự đúng là có tài năng, danh tiếng xứng với thực tế."

"Thực cái cộng lông." Lục Xuyên hững hờ nói: "Tôi không thích mấy chuyện thế này, phiền phức muốn chết."

Trình Vũ Trạch: "Nhìn dạng người như Tần Chi Nam, cũng có tham vọng lắm đấy."

"Nó muốn thì làm đi, chẳng có gì quan trọng."

https://thuviensach.vn

Giữa trưa Sở Sở đến phòng học ôn tập, các bạn học nữ ngồi thành một nhóm chụm đầu ghé tai nói về chuyện bỏ phiếu.

Sở Sở buồn bực không nói tiếng nào ngồi vào chỗ của mình, về cơ bản chẳng có một chút cảm giác tồn tại nào, cho nên các cô gái không chú ý đến cô, vì vậy không kiêng kị trò chuyện rất to.

"Một lát nữa bỏ phiếu cho ai vậy?"

"Nói nhảm thế, đương nhiên là chọn Lục Xuyên rồi."

"Mình cũng chọn Lục Xuyên! Dáng dấp cậu ấy rất đẹp, đến lúc đứng trên đài, nhất định sẽ khiến toàn thể nữ sinh mê mệt, lớp chúng ta lại được hãnh diện lây."

"Hội mê bề ngoài mấy cậu, thật sự không cứu chữa được nữa rồi."

"Nói cứ như cậu không mê vậy đấy nhỉ."

"Lớp chúng ta đồng lòng chọn Lục Xuyên là nam sinh đại diện, quyết vậy đi! Mình thật sự chờ không nổi ngày nhìn thấy cậu ấy đứng trên đài phát biểu mà!"

"Dáng vẻ đàng hoàng chững chạc khi cậu ấy phát biểu, khẳng định sẽ siêu cấp siêu cấp đẹp trai."

"Đồ mê trai, Lục Xuyên người ta sớm đã là hoa đã có chủ rồi đấy."

"Vậy thì thế nào, không để cho người ta được mơ mộng một chút hay sao?"

"Xuỵt! Nói nhỏ một chút."

Có bạn nữ đã nhận ra Sở Sở, len lén nhìn về phía cô, cũng không rõ cô đến lớp vào lúc nào, cô đi hệt như con ốc sên không phát ra tiếng động, hầu

https://thuviensach.vn

như không ai phát hiện ra cô.

Các bạn học nữ trao đổi ánh mắt, le lưỡi nhìn nhau rồi ầm ĩ huyên náo đi ra khỏi phòng.

Sở Sở hít một hơi thật sâu, cố gắng khắc chế lấy đôi tay cầm bút đang run rẩy, viết công thức toán học trên giấy nháp, nhưng trong đầu của cô vô cùng hỗn loạn, không thể nào tập trung lực chú ý được nữa.

Cô yên lặng để bút xuống, lẩm bẩm một tiếng nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy: "Đáng ghét."

Tiết tự học đầu tiên vào buổi chiều, chủ nhiệm lớp vào phòng, bảo các bạn học viết tên người mình chọn lên giấy, rồi các tổ trưởng thu lại đem về cho lớp trưởng.

Tống Cảnh làm tổ trưởng, đứng dậy thu giấy, thuận tiện nhìn về phía Lục Xuyên đang ghi tên lên tờ giấy, thấy anh cầm cây bút viết hai từ xuống tờ giấy nhỏ, hai từ ấy là "Lục Xuyên".

"Không phải nói là không có hứng thú với việc làm học sinh đại diện hay sao?"

Lục Xuyên gấp tờ giấy lại kẹp vào đầu ngón tay đưa cho Tống Cảnh: "Nhưng tôi lại rất hứng thú với việc treo Tần Chi Nam lên mà đánh."

Tống Cảnh không hiểu: "Cậu ta đụng vào cậu à?"

"Tên đó khó chịu tôi lâu rồi."

"Thật á, sao mình lại nhìn không ra?"

Lục Xuyên cười khẽ: "Cậu mà nhìn ra được, tôi gọi một tiếng anh ."

https://thuviensach.vn

Sau khi Tống Cảnh thu đủ hết tất cả các phiếu bầu giao cho lớp trưởng, rồi lớp trưởng bắt đầu đọc tên người được ghi vào giấy lên, lớp phó học tập sẽ ghi lên trên bảng đen.

Tống Cảnh về lại chỗ ngồi của mình, trầm mặc một lát rồi quay đầu nhìn Lục Xuyên, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của Lục Xuyên đang ngẩng đầu lên, cậu ta lập tức cụp mắt quay sang hướng khác.

Nhìn thấy bộ dạng mất hồn của cậu ta, Lục Xuyên miễn cưỡng nói: "Có gì thì nói mau."

Tống Cảnh chần chừ trong chốc lát, rốt cuộc vẫn hỏi thử: "Cậu với chị dâu có mâu thuẫn gì hả?"

Trình Vũ Trạch xen vào: "Xuyên ca và Sở Sở dính nhau như keo sơn, rất tốt đẹp, nếu như muốn châm ngòi ly gián thì đừng nói nữa."

Tống Cảnh chú ý thấy Trình Vũ Trạch nhẹ lắc đầu, ý bảo cậu ta ngậm miệng lại không được hỏi nữa.

"Haizz."

Tống Cảnh vẫn xoay người quay lên. Nuốt hết lời đã sắp tuôn ra khỏi miệng.

Đọc tên phiếu bắt đầu, số phiếu của Lục Xuyên dẫn đầu khá xa, đã ba gạch, mà tên Tần Chi Nam chỉ mới được một gạch.

Tần Chi Nam thuộc về thể loại ôm nằm ăn ngủ với sách vở, bình thường khắc khổ cố gắng học tập, giành giật từng giây từng phút, rất ít khi tham gia trò chuyện hay làm quen với bạn bè. Thậm chí có đôi khi bạn học hỏi cậu ta một vài bài tập, cậu ta đều phó thác nói rằng mình không biết làm, nhưng cái đề bài đó rõ ràng cậu ta đã làm đúng, chỉ là không tình nguyện chia sẻ cho mọi người. Không phải là sợ mất thời gian học hành,

https://thuviensach.vn

chẳng qua chỉ là không muốn bị người khác vượt mặt, dù sao cũng đã là cấp ba rồi, mỗi người đều là đối thủ cạnh tranh, để thi vào trường đại học thì nếu không phải cậu chết cũng sẽ là tôi mất mạng. Vậy tại sao cậu ta phải đi giúp đỡ đối thủ học tập, để tự mình đánh bại chính mình, cậu ta không phải tên ngốc.

Nhưng mà ở điểm này Lục Xuyên lại trái ngược hoàn toàn, ai tìm anh hỏi bài, cho dù có đang chơi game thì Lục Xuyên cũng sẽ đặt điện thoại xuống giảng bài cho các bạn một lần. Tần Chi Nam trong lòng lúc ấy còn cười anh không có đầu óc, nhưng giờ phút này, cậu ta mới nhận ra được mình đã sai quá sai rồi.

Số phiếu của Lục Xuyên đã cách cậu ta một khoảng lớn.

Mười phút sau, Lục Xuyên duỗi tay chọc chọc vào lưng Tống Cảnh: "Vừa nãy định nói cái gì?"

Tống Cảnh xoay người, chần chừ một lát cuối cùng vẫn nói ra: "Vừa rồi mình thu phiếu bầu, thấy chị dâu đưa giấy tới, trong giấy viết là Tần Chi Nam."

Thấy sắc mặt Lục Xuyên lạnh xuống, Trình Vũ Trạch vội vàng nói với Tống Cảnh: "Cậu cận bảy độ, không nhìn lầm đó chứ?"

"Không thể nào sai được." Tống Cảnh tháo mắt kính xuống, dùng áo lau lau qua: "Lục Xuyên là hai chữ, Tần Chi Nam là ba chữ, cho dù mình có cận thì cũng không thể nhìn nhầm đến mức đó được."

Sắc mặt Lục Xuyên khó coi đến cực điểm, Tống Cảnh ngượng ngùng quay đầu lại không nói gì nữa.

Trên bảng đen số phiếu của Lục Xuyên đã cách Tần Chi Nam hơn một nửa, trở thành người đại diện, nhưng tâm trạng Lục Xuyên lúc này đã chìm đến đáy cốc rồi.

https://thuviensach.vn

Toàn thể bạn học đều vỗ tay cho Lục Xuyên, nhưng Lục Xuyên một mặt lạnh tanh, anh giương mắt nhìn Sở Sở, mà Sở Sở lại một mực cúi đầu, gục xuống bàn không biết đang làm cái gì.

Anh phiền não, Trình Vũ Trạch nhắc nhở Lục Xuyên: "Không phải là không muốn làm người đại diện sao, vậy thì bây giờ nhường lại cho nó, cũng xem là cơ hội tốt nhất để làm mất mặt nó."

Lục Xuyên mắng: "Tôi nhượng cái đại gia nhà nó."

Trình Vũ Trạch lập tức yên lặng, trên lớp học, Lục Xuyên ôm một cái quyển sách ngoại văn dày cộm không biết là cái thứ quỷ gì, không nói một lời. Trình Vũ Trạch lúc đầu muốn rủ anh chơi Vương Dã Vinh Quang, nhưng nhìn bản mặt Lục Xuyên lúc này cư trưng ra bộ dạng "Ông đây rất khó chịu, ai đến thì chết", nghĩ nghĩ, thôi bỏ đi.

Cả một buổi chiều, Lục Xuyên giống như ăn trúng thuốc nổ, ai đụng đến anh đều không yên thân nổi.

Tan học, Trình Vũ Trạch rủ anh đi chơi bóng, Lục Xuyên không nói gì chỉ nhẹ gật đầu cùng mấy nam sinh la lối om sòm đi ra khỏi phòng học đến thao trường.

Trận bóng này Lục Xuyên đánh hết sức lực, ai cũng đều nhìn ra được hôm nay tâm tình của anh vô cùng không tốt.

Mặt trời ngã về tây, Trình Vũ Trạch ngồi với anh dưới bảng bóng rổ: "Ai dà, một mình khó chịu thì làm được cái gì?"

Lục Xuyên mặt không đổi nhìn xa xăm, trầm giọng nói: "Nếu không thì sao?"

"Đi hỏi cậu ấy."

https://thuviensach.vn

"Không đi."

Trình Vũ Trạch cười cười: "Cô vợ nhà mình, có cái gì mà mất mặt hả!"

"Phiền!"

Chính vì là vợ của mình, cho nên Lục Xuyên mới tức giận, mặc kệ là lý do gì, cô cũng không phải là người hay giúp kẻ ngoài, viết tên Tần Chi Nam thì thôi đi, còn để người khác trông thấy rồi truyền đến chỗ anh nữa?

"Đừng tức giận." Trình Vũ Trạch bất đắc dĩ an ủi anh, nửa đùa nửa thật nói: "Cậu ở chỗ này phụng phịu, người ta cũng không biết, muốn có khí phách thì một tuần đừng để ý đến cậu ấy đi."

Lục Xuyên buồn bực: "Chắc là chiều cô ấy quá rồi"

"Cậu cũng rồi biết hả!" Trình Vũ Trạch châm ngòi thổi gió, vui tươi hớn hở nói: "Cậu đối với chị dậu nhỏ chính là cưng chiều đến quên cả đạo lý! Không phải hậu quả cuối cùng là được chiều nên sinh hư hay sao?"

"Đúng đấy, con trai thì nên có dáng vẻ của con trai." Tống Cảnh cũng chạy tới thêm dầu vào lửa: "Cậu đối tốt với cậu ấy, cậu ấy sẽ được đà lấn tới, nếu cậu lạnh nhạt ba ngày với cậu ấy, nói không chừng còn có thể thành ba của cậu ấy luôn đấy."

"Được! Không để ý!" Bóng rổ trong tay Lục Xuyên nặng nề đập ra ngoài.

Hai mươi phút sau.

Sở Sở cầm một chai nước khoáng chậm rãi đi về phía thao trường. Cô mặc một cái áo lông màu trắng, hai cái lông xù thật to treo lủng lẳng trên

https://thuviensach.vn

mũ, cổ áo cũng là một lớp lông thỏ hồng hồng làm nổi bật làn da trắng tuyết của cô.

Lục Xuyên từ xa đã nhìn thấy cô, đang muốn đứng dậy đến đón cô, Trình Vũ Trạch huýt sao, cười như không cười mà nói: "Người nào lại muốn tự vả mặt đấy?"

Lục Xuyên đành ngồi xuống lại, quyết định vẫn là bảo vệ lòng tự tôn của con trai đến cùng.

Sở Sở đi đến trước mặt anh,yên lặng đưa nước cho anh.

Một giây, hai giây,...năm giây.

Anh không nhận lấy, tay mò vào trong túi, thậm chí còn không thèm nhìn cô một lần.

Một trận gió thổi qua cuốn theo mấy chiếc lá khô lượn lờ trên không trung.

Ngay cả các bạn học khác đang đá banh cũng lén lút nhìn về phía hai người.

Cô vẫn duy trì tư thế đưa nước cho anh, tim Lục Xuyên kéo căng, rất khẩn trương, thời gian chỉ qua mấy giây nhưng cứ ngỡ như cả thế kỷ rồi vậy, có chút...không chịu nổi.

Đúng lúc này Sở Sở rụ tay về lại, Lục Xuyên đang muốn thở nhẹ một hơi thì thấy cô vặn nắp chai nước ra, lần nữa đưa đến cho anh.

"Xuyên Xuyên, uống nước đi." Giọng nói của cô dịu dàng, tựa như nhẹ nhàng vỗ về.

Thế nhưng mà lọt vào bên tai Lục Xuyên như nổ bom nguyên tử đến nơi rồi vậy. Trái tim bị một tiếng "Xuyên Xuyên" của cô đánh cho nát bét

https://thuviensach.vn

đến nhũn cả ra rồi.

Anh đứng dậy, tiếp nhận chai nước sảng khoái uống một hớp lớn, rồi từng ngụm từng ngụm, hầu kết trượt lên trượt xuống, cứ như đây không phải là đang uống nước, mà là đang khoe khoang vậy.

Sở Sở lên tiếng bảo anh uống chậm chậm một chút, nhưng anh không dừng lại, uống một hơi sạch sành chai nước Sở Sở đưa cho, sau khi uống xong, Sở Sở lấy ra một cái khăn tay nhón chân lên lau miệng cho anh.

Lục Xuyên cũng rất biết tự giác cúi người đưa mặt lại gần cho cô thuận tiện, không mắc công cô nhón chân nghiêng người lại.

Sở Sở xếp lại khăn tay, rồi bắt đầu lau từ cái trán của anh, động tác rất dịu dàng chậm rãi lau nhẹ mồ hôi cho anh, rồi thuận tiện đổi mặt khăn tay lau xuống bên dưới cho đến khi trên mặt anh sạch sẽ không còn chút mồ hôi mới thôi.

Khăn tay mềm mại chạm vào làn da của anh, mùi thơm của khăn tay hòa vào trong không khí, cơn tức giận của Lục Xuyên đã tiêu biến hơn phân nửa, giữa hai hàng lông mày thậm chí còn không khắc chế được ý cười mãnh liệt hiện lên: "Vừa nãy gọi cái gì, gọi thêm một lần nữa đi?"

Sở Sở đỏ mặt lắc đầu: "Không được."

"Thêm một lần nữa thôi, muốn nghe lắm."

"Lục Xuyên."

Lục Xuyên buông tiếng thở dài, cũng hiểu tính tình của cô, nên không kiên trì ép cô nữa. Loại chuyện tình thú như thế này, không nên nói nhiều lần, ngẫu nhiên gọi một hai lần thôi thì mới có thể xuyên tim, Sở Sở hiểu rất sâu mấy kiểu đạo lý thế này.

https://thuviensach.vn

Trình Vũ Trạch đứng một bên kéo dài giọng điệu, giống như đang ca hát lại tưởng chừng như đang cảm thán: "Ai~da, đáng thương quá đáng thương, một mình~ không có tiền, lại còn là cẩu độc thân~ không có người lau mặt cho~."

"Trạch ca, mình lau mặt cho cậu." Tống Cảnh nói xong chạy thẳng tới, dùng áo của mình tùy ý lau vài cái lên trên mặt Trình Vũ Trạch.

"Hừ, tránh ra!" Trình Vũ Trạch làm bộ muốn đạp cho cậu chàng một phát, bày ra một bộ mặt ghét bỏ: "Cái thân mồ hôi hôi hám."

Sở Sở cắn môi dưới khẽ cười một tiếng, Lục Xuyên kéo tay cô đi về phía hoa viên nhỏ.

Màn đêm dần buông xuống, trong hoa viên nhỏ ngẫu nhiên có thể gặp mặt một hai cặp đôi mơ hồ, Lục Xuyên kéo Sở Sở đi đến trên con đường mòn đầy đá rồi dừng lại, nghiêm túc hỏi cô: "Có phải ngày hôm nay cậu làm chuyện gì có lỗi với tôi hay không?"

Sở Sở mờ mịt lắc đầu.

"Nói thật!" Lục Xuyên cố gắng khiến cho giọng nói của mình thật hung dữ, để cho cô nhận thức được sự quan trọng của chuyện này.

Sở Sở cúi đầu, nhăn nhăn hai đầu lông mày, suy nghĩ thật kỹ thật lâu, mới nói ra: "Sáng hôm nay, lớp phó bộ môn toán học đưa...đưa cho mình một túi socola nhập khẩu."

Lớp phó toán học này lá gan cũng lớn thật, ngay cả góc tường nhà anh mà cũng dám đào?

Lục Xuyên yên lặng nhớ kỹ tên lớp phó này.

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà mình không có nhận!" Sở Sở vội vàng giải thích: "Mình sẽ không bao giờ....tùy tiện nhận quà của con trai khác."

"Ừm, ngoan." Lục Xuyên sờ sờ đầu cô, Sở Sở vô cùng nhu thuận cọ xát lòng bàn tay anh.

Từ từ, chờ một chút, chuyện này đâu đã xong!

Lục Xuyên lại thu tay về, nghiêm túc nói: "Hôm nay, có phải cậu viết tên Tần Chi Nam lên phiếu bầu đúng không?" Nghe vậy, toàn thân Sở Sở sợ run, rụt rụt người về sau kinh hãi, ánh mắt tránh né: "Cậu...sao biết được?"

Hóa ra anh biết rồi, cô còn định tiếp tục giấu diếm.

"Kiều Nhị, nói lý do."

Lục Xuyên trước giờ luôn thẳng tính, không thích lòng vòng quanh co, có chuyện gì sẽ nói thẳng.

Sở Sở nhìn chằm chằm vào góc áo của mình, cúi đầu mặt mày ửng đỏ.

"Đúng vậy...xin lỗi cậu."

Lục Xuyên tiến lên một bước nhỏ, lẳng lặng nhìn cô: "Không có gì để xin lỗi, chỉ muốn biết nguyên nhân tại sao."

"...Lúc đó, có lẽ mình...không muốn cậu đi."

Sở Sở đỏ mặt cúi đầu nhỏ giọng nói.

Lục Xuyên không nghĩ tới câu trả lời của cô sẽ là như vậy, anh hơi kinh ngạc: "Vì sao?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở cắn răng, không biết nên nói như thế nào, làm sao mà cô có thể nói cho anh biết, là bởi vì anh ưu tú như vậy, xuất chúng như vậy, nhưng điều đó lại khiến cho nội tâm của cô sợ hãi. Cô sợ anh bộc lộ tài năng xuất chúng, sợ anh đi ngày một xa, lại sợ bản thân mình ngu đần, sẽ không đuổi kịp bước chân của anh.

Sở Sở lắc đầu: "Cậu đừng hỏi..."

Lục Xuyên nắm chặt bờ vai của cô, cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, trầm giọng hỏi: "Kiều Nhị, tôi đã từng nói, tất cả mọi chuyện đều có thể nói cho tôi."

"Mình rất rất không tốt, thật sự...vô cùng không tốt." Nước mắt của cô rơi xuống, "Mình tự ti, mình ghen tị, mình rất xấu xa..."

Lục Xuyên đột nhiên đưa tay ra, mỉm cười sờ lên đầu cô, Sở Sở kinh ngạc, những lời còn định nói cũng bị ngăn trong cổ họng.

"Không có gì cả, trong lòng tôi cậu chính là tiên nữ."

Sở Sở cúi đầu, không biết nên nói như thế nào: "Sao cậu lại...thích mình?."

Sao lại thích một người không tốt như mình chứ!

Lục Xuyên hít một hơi dài, cúi người nhìn thẳng vào cô.

"Nghe tôi nói trước đã"

Sở Sở tủi thân nhìn anh.

Lục Xuyên nắm bàn tay nhỏ bé của cô sờ lên đôi mắt của mình: "Chỉ cần nơi này còn có thể nhìn thấy."

https://thuviensach.vn

Anh nắm lấy tay cô, di chuyển đến bên tai, lẩm bẩm nói: "Nơi này còn có thể nghe thấy."

Tay lại chậm rãi trượt xuống, sờ vào trên đôi môi của anh, sau đó môi anh nhẹ nhàng hôn lòng bàn tay của Sở Sở: "Nơi này còn có thể cảm nhận được."

Cuối cùng, dắt tay cô đi chuyển xuống lồng ngực kiên cố của anh, Lục Xuyên gằn từng chữ một nhìn thẳng vào cô nói ra: "Chỉ cần nơi này vẫn còn đập..."

"Lục Xuyên sẽ vẫn còn thích cậu."

Sẽ luôn một lòng một dạ tiếp tục yêu em.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Mật độ ngọt ngào

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Mùa đông đang dần đến, các lớp tự học cũng bắt đầu sớm hơn trước, ngoài cửa sổ vẫn là bóng đêm mông lung.

Đầu đông thành phố như đang say giấc trong cơn lạnh lẽo, nhưng các bạn cấp ba đã sớm cầm theo sách giáo khoa, từ sớm mai đên tối muộn vẫn gắng sức ôn tập.

Bởi vì được bắt đầu sớm nên lớp tự học cũng kết thúc sớm, Lục Xuyên đẩy cửa phòng học ra, đập vào mặt là hơi thở của sương sớm.

Anh trực tiếp đi về phía văn phòng, không muốn nghĩ sâu tính kỹ, thậm chí còn chẳng thèm suy nghĩ nhiều, anh quyết định từ bỏ cơ hội làm đại diện học sinh lên đài phát biểu, anh sẽ nhường cô hội này lại cho Tần Chi Nam.

Hôm qua sau khi kết thúc bỏ phiếu, lại có thêm mấy tài khoản ảo và trong nhóm chat làm loạn, nói Lục Xuyên bình thường trên lớp không nghe giảng, toàn xem sách nước ngoài, thành tích có tốt thì thế nào, căn bản là anh không có cố gắng, không có tư cách đại diện cho toàn thể khối mười hai đọc diễn thuyết.

Có điều mấy cái tài khoản ảo này nhanh chóng bị các bạn học trong lớp áp đảo xuống.

https://thuviensach.vn

"Thành tích tốt đã rất là trâu bò rồi, không phục thì chịu đựng đi!"

"Mặc dù Lục Xuyên không phải là người cố gắng nhất, nhưng tuyệt đối là người giúp đỡ bạn học nhiệt tình nhất trong lớp mình."

"Thành tích người ta tốt, đã vậy còn tình nguyện chia sẻ, chứ không giống như một số người nào đó cất cất giấu giấu, giống như là sợ bị vượt mặt vậy đó."

"Sao cậu biết Xuyên ca của bọn này không cố gắng, nhìn người ta đọc sách nước ngoài chưa, cậu xem có hiểu không hả?"

Mấy tài khoản ảo này không còn nói gì nữa, Lục Xuyên không đọc tin nhắn, có điều ở trên lớp đã nghe thấy bọn Tống Cảnh nói hăng say đến mức nước miếng bay tứ tung cả rồi.

Mặc dù mọi người ủng hộ anh, nhưng anh vẫn quyết định phụ lòng tốt của các bạn học.

Kiều Nhị nhà anh không thích anh xuất đầu lộ diện, vậy thì anh không đi nữa, dù sao chuyện thế này anh cũng chẳng mấy hứng thú.

Mà khi anh vừa bước ra khỏi cửa phòng học, Sở Sở lập tức đuổi theo sau.

"Lục Xuyên!" Cô vội vàng gọi anh một tiếng, "Chờ một chút."

Lục Xuyên quay lại, ổn định thân thể nghiêng ngả đang chạy lại của cô: "Sao vậy?"

Sở Sở thở hổn hển, trong tay nắm một tờ giấy A4 đã được gấp gọn lại, đưa đến trước mặt anh. Lục Xuyên tò mò mở ra, phát hiện nguyên một trang giấy lít nhít toàn chữ là chữ, viết rất đẹp, còn mang theo một chút cảm giác con nít.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên thuận miệng đọc lên: "Ban lãnh đạo trường học kính mến, các thầy cô giáo và toàn thể bạn học, tôi là Lục Xuyên, học sinh của lớp 12/2, rất vinh dự được trở thành người đại diện cho các bạn học sinh ở đây để đứng trên bục đài để phát biểu..."

Sở Sở nhanh chóng đưa tay che miệng Lục Xuyên: "Bây giờ cậu đừng có đọc."

Ngại lắm đó.

"Viết bản thảo cho tôi diễn thuyết sao?"

Cô đỏ mặt gật gật đầu.

"Chép trên mạng?"

"Không phải." Sở Sở vội vàng giải thích. "MÌnh...mình tự viết cho cậu."

Mỗi câu mỗi chữ đều là do chính tay cô viết, đêm qua thức nguyên một đêm đến rạng sáng, sửa đi sửa lại mới hoàn thành được cái bản thảo như bây giờ.

Nội dung bản thảo đọc rất mượt mà trôi chảy, không sáo rỗng, đều là do cô tự nghĩ ra, nội dung không tính là hay nhất, nhưng tràn đầy thành ý.

Thật ra Lục Xuyên trước nay lên phát biểu chẳng cần tới bản thảo, từ nhỏ anh theo ba đi quân đội, nhìn ông đứng trên bục đài nghiêm túc làm chủ đại lễ, diễn thuyết vừa nhiệt huyết vừa sôi trào, khí phách ngất trời, nhìn ông làm sao để kéo lên bầu không khí, chỗ nào nên dừng chỗ nào nên kích động tình người, anh đều rõ ràng tường tận, cộng thêm tư duy vốn đã nhanh nhẹn, nên đến lúc đó sẽ tự động thành văn thôi.

https://thuviensach.vn

Lại làm khổ cô vất vả cố gắng thế này, thức đêm viết bản thảo cho anh.

Trong lòng Lục Xuyên cảm động gào khóc, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, chỉ hỏi cô: "Không phải không muốn tôi lên bục phát biểu sao?"

Sở Sở thấp giọng nói: "Hôm qua không muốn, hôm nay muốn rồi."

Sở Sở về ký túc xá nghe được Tiết Đường Đường nói, có thể được làm người diễn thuyết, thhọc kỳ sau sẽ có cơ hội cao để được mời vào đại học danh tiếng, trước kia mỗi đại diện của khóa mười hai lên phát biểu cuối cùng đều được nhà trường đề cử đi đến 985.(*)

(*)Đề án 985 (985工程) hay còn gọi là "Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới" một đề án được Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quốc Vụ Viện nước Cộng Hoà Nhân Dân Trung Hoa đề ra vào ngày 4 tháng 5 năm 1998. Theo thông lệ gọi tên các sự kiện quan trọng của Trung Quốc, lấy số năm và tháng ghép lại thành 985. Các trường thuộc Đề án 985 đều là những trường đại học trọng điểm của Trung Quốc. Tính đến thời điểm hiện tại, Đề án 985 bao gồm 38 trường.

Biết được chuyện này, cô lập tức hối hận khi đã vì tâm tư riêng mà bình chọn cho Tần Chi Nam, có điều may mắn thay...

Lục Xuyên nói: "Tôi không quan tâm mấy cái này lắm, nếu cậu không thích thật, tôi có thể không đi nữa, không có cái gì vấn đề gì.

"Không phải việc nhỏ!" Sở Sở liên tục lắc đầu, nó liên quan đến tiền đồ sau này của anh.

Sao lại là việc nhỏ được!

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên nhíu mày, lại nhìn bản thảo kia, chữ viết trên giấy rất có quy tắc, câu từ đều rất công phu, nhìn qua đã biết rất phí tâm.

Thời gian cách ngày kỷ niệm thành lập trường còn hơn một tháng, vậy mà trong đêm qua Sở Sở đã viết bản thảo này để đưa cho anh, Lục Xuyên biết rõ, cô là vì chuyện ngày hôm qua nên áy náy.

Cô muốn dùng hành động để đền bù cho anh.

Lục Xuyên có chút đau lòng.

"Được, vậy thì đi."

Sở Sở gật đầu: "Cậu về nhìn lại bản thảo này, chỗ nào không ổn thì bảo mình sửa lại cho."

"Chỗ nào cũng tốt hết, không cần sửa."

Lục Xuyên xếp bản thảo lại, đặt bên môi hôn một cái, trịnh trọng bỏ vào trong túi áo của mình.

Hôm qua Kiều Sâm không đến trường học, hôm nay cũng không đi.

Sau khóa học, Sở Sở đứng ở hành lang, nhìn về vùng trời dày đặc toàn mây, trong đầu có một cảm giác bất an, cô lấy điện gọi cho Sở Vân Tụ.

"Mẹ, Kiều Sâm đâu?"

"Con quan tâm nó làm gì, lo học cho thật giỏi, bây giờ mẹ đang làm mặt ở thẩm mỹ viện, không tiện nói chuyện, cúp đây."

"Mẹ đừng..."

Tút tút tút tút.....

https://thuviensach.vn

Điện thoại bị Sở Vân Tụ cắt ngang, Sở Sở lo lắng gọi lại lần nữa: "Mẹ, mẹ có biết Kiều đang...chỗ nào?"

Sở Vân Tụ ở đầu bên kia điện thoại rất không kiên nhẫn: "Hôm trước nó về nhà rồi làm ầm ĩ một trận với ba con rồi rời khỏi nhà đi đâu rồi, đến giờ vẫn còn chưa trở về nữa, có trời mới biết nó ở đâu."

"Sao không đi tìm?"

"Tìm nó? Tìm ra quỷ thì có, dù sao thì bình thường nó ba ngày hai đêm không ở trong nhà cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì nữa."

.....

Sở Sở cúp điện thoại, không yên lòng lại gọi điện thoại cho Kiều Sâm một lần nữa, điện thoại reo nhưng không có người bắt máy, hai ngày này đều như vậy, điện thoại gọi đi nhưng không ai nghe.

Cô buổi chiều tinh thần cô không yên, mãi cho đến khi tan học, gọi điện thoại tới rốt cuộc cũng có người nhận, nhưng nghe qua không phải giọng của Kiều Sâm, mà là của một người đàn ông xa lạ.

"Cháu tìm Kiều Sâm đúng không?"

"A..." nghe thấy giọng nói xa lạ, Sở Sở có chút lúng túng không biết nên làm như thế nào.

"Tôi là ông chủ của quán bar, Kiều thiếu gia đã say như chết ở đây một ngày rồi, cháu là bạn bè thân thiết của cậu này thì mau tới mang về đi, uống say đến chết ở đây thì tôi không thể đảm nhận nổi trách nhiệm này đâu."

"Này, alo, cháu có nghe không đấy?"

https://thuviensach.vn

"Vâng..." Sở Sở đang cố gắng muốn nói chuyện, điện thoại đã bị Lục Xuyên lấy đi.

Anh đứng một bên ban công, hỏi thẳng: "Phiền chú cho cháu địa chỉ, cháu sẽ qua đón người ngay."

....

"Vâng, cháu biết rồi, phiền chú chú ý tới cậu ta, đừng để cậu ta uống rượu nữa, cháu..."

Lục Xuyên nhìn đồng hồ trên tay, "Bây giờ cháu đến ngay."

Lục Xuyên nói xong thì đưa điện thoại cho Sở Sở, còn nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đồ đần."

Sở Sở vội vàng hỏi: "Kiều Sâm ở đâu?"

"Không ở trong thành phố lại chạy đến huyện Đông Tân." Lục Xuyên buồn bực: "Chạy đến cái chỗ xa xôi như vậy làm gì."

Huyện Đông Tân là một cái huyện nhỏ bé ở vùng ngoại thành, cách thành phố một đoạn đường cao tốc hơn bốn mươi phút.

Nói đến huyện Đông Tân, Sở Sở mới giật mình nhớ tới, mấy ngày nay vừa đúng lúc là ngày giỗ của mẹ Kiều Sâm, huyện Đông Tân là nhà mẹ đẻ của bà, mẹ của cậu cũng được mai táng ở đấy.

Cậu trốn nhà đi, khẳng định là muốn đến thăm mẹ.

Hô hấp của Sở Sở dường như trở nên khó khăn, tim cũng bị bóp chặt.

"Bây giờ tôi đi đem cậu ta về, cậu đừng lo lắng." Lục Xuyên mang cái túi qui chéo lên một bên vai xoay người muốn rời đi.

https://thuviensach.vn

Sở Sở rất nhanh chạy đến: "Mình và cậu cùng đi đi."

Lục Xuyên nhắc nhở cô: "Bây giờ đã trễ rồi, có khả năng đêm nay sẽ không thể về được."

Sở Sở gật đầu: "Mình hiểu mà, ngày mai là cuối tuần,...không sợ."

"Được rồi mà, cậu đừng đi." Lục Xuyên nhíu mày lắc đầu nói, "Đi theo lỡ như bị lạc mất cậu, vậy chẳng khác nào muốn mạng của tôi."

Sở Sở vội vàng bắt lấy cánh tay của anh: "Mình đi theo sát cậu, sẽ không lạc đâu."

"Thật sự muốn đi sao?"

"Muốn!"

Thấy bộ dáng lo lắng của cô thế kia, Lục Xuyên đành đầu hàng nắm lấy tay cô: "Được, vậy thì theo sát tôi, đừng có chạy lung tung, biết chưa?"

"Ừm!"

Ra đến cửa trường học hai người bắt một chiếc taxi rồi đi thẳng ra trạm tàu.

Bởi vì lúc này đã là hoàng hôn, người ở trạm không nhiều lắm, có rất nhiều xe kéo nhỏ, gánh hàng rong bán bánh rán và đồ chiên, Lục Xuyên hỏi Sở Sở: "Có muốn ăn tối chút không?"

Sở Sở lắc đầu, cô chỉ muốn tranh thủ nhanh nhanh để được gặp Kiều Sâm mà thôi.

Lục Xuyên liền nói: "Vậy được rồi, tôi đi mua vé, cậu ở chỗ này chờ tôi." Đi chưa được hai bước thì như nhớ tới cái gì đó, anh vẫn quay người

https://thuviensach.vn

về cầm lấy tay Sở Sở: "Không được, cậu vẫn nên đi cùng với tôi, Kiều Đại ném đi thì không sao, nhưng tôi không thể lạc mất cậu được."

Là người bình thường thì không nói làm gì, nhưng Sở Sở như vầy, chỉ cần mất dấu một chút,...anh thật không dám nghĩ tới nữa.

Anh kéo Sở Sở đến quầy vé, mua hai tấm vé đi chuyến xe cuối đến huyện Đông Tân, sau khi lên xe, hai người ngồi ở một vị trí hơi chật hẹp, Lục Xuyên để Sở Sở ngồi trong, còn mình thì ngồi bên ngoài.

Thấy cô vẫn mãi không nói một tiếng nào, bộ dáng ngơ ngác, Lục Xuyên kìm lòng không đặng đưa tay nhéo nhéo mặt cô, nói: "Quay lại mua cho cậu một vòng xích cún, buộc lên cổ cậu rồi tôi nắm lấy, vậy thì đi đến đâu cũng không thể lạc cậu được rồi."

Sở Sở thất thần gật đầu.

"Đồng ý sao?"

"Hử?"

Nhìn cô một bụng sầu não, cũng biết rằng cô đang lo lắng cho Kiều Sâm nên chẳng còn tâm tư đùa giỡn, Lục Xuyên dứt khoát chuyển sang an ủi: "Tên Kiều Sâm này suốt ngày lăn lộn đùa giỡn, so với mấy người bọn tôi còn được chào đón hơn, không có gì đáng để lo lắng đâu."

Sở Sở lấy điện thoại ra nhìn, thấy ngày tháng trên đấy mới thấp giọng nói với Lục Xuyên: "Mai là ngày giỗ của mẹ anh ấy."

Lục Xuyên nghe thấy thì ngưng đọng trong chốc lát, đôi tay ở sau duỗi tới nắm lấy bả vai của Sở Sở, nhẹ nhàng đè xuống.

Hai người cùng trầm mặc, yên lặng không ai nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

Xe đi vào cao tốc, tới một đoạn đường nhỏ gập gềnh khó đi. Nâng lên hạ xuống, lật qua lật lai, Sở Sở bị say xe, sắc mặt rất không tốt, chỉ đành nhắm chặt hai mắt.

Lục Xuyên hỏi tài xế xin một cái túi màu đen nắm trong tay, nói với Sở Sở: "Túi tôi đã cầm sẵn cho cậu, nếu muốn nôn thì gọi tôi một tiếng."

Sở Sở đau khổ nhắm chặt mắt, cắn răng chịu đựng, cô tình nguyện chết chứ nhất quyết không muốn nôn ra, quá xấu xí!

Lục Xuyên lấy một cái tai nghe từ trong túi bỏ vào trong tai Sở Sở, mở nhạc để giúp cô phân tán sự chú ý, sau đó kéo đầu cô ngả vào bả vai của mình, Sở Sở thuận theo ôm lấy cánh tay của nah, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

"Cảm ơn cậu đã đi với mình."

Lục Xuyên khe khẽ hừ một tiếng: "Còn nói nữa, nếu biết trước cậu say xe dữ dội thế này, cho dù có cởi quần áo ra cầu xin tôi cũng sẽ không mang cậu theo đâu."

"Mình sẽ không...:

Cởi quần áo ra cầu xin cậu đâu.

.....

Xe xóc nảy không bao lâu, cuối cùng cũng đã đến huyện Đông Tân.

Huyện Đông Tân là một khu du lịch cổ xưa, không khí rất tốt, cũng không có mấy vùng công nghiệp ô nhiễm, vừa xuống xe đã thấy không khí thoải mái trong lành, Sở Sở cảm thấy tốt hơn rất nhiều, đầu óc cũng thanh tỉnh không ít.

Vừa ra khỏi bến xe, có không ít mấy người cả trai lẫn gái cầm mấy xấp giấy quảng cáo đi đến.

https://thuviensach.vn

"Chỗ nghỉ chân đây, nhà nghỉ bình dân đây!"

"Hướng dẫn viên chỉ đường miễn phí đây!!"

"Cá nướng đặc sản, vừa rẻ vừa ngon đây!!"

Lục Xuyên ôm cô bảo vệ trong lồng ngực, bước đi thật nhanh mang cô rời khỏi chỗ này.

Đèn đuốc mờ nhạt hai bên lối đi, Lục Xuyên hỏi Sở Sở: "Muốn ăn chút gì hay không?"

Sở Sở lắc đầu: "Tìm Kiều Sâm trước đã."

Anh lấy điện thoại ra, nhập địa chỉ quán bar mà ông chủ đã cho ban nãy vào bản đồ, định vị đường đi.

"Không xa lắm." Lục Xuyên chỉ chỉ đường cái bên tay trái, "Đi bộ hướng kia một cây số nữa sẽ đến."

Sở Sở mang theo cặp nhỏ đi lên trước, Lục Xuyên đi theo sau lưng cô, quan sát trái phải. Huyện Đông Tân quả thật là một trấn cổ, phong cảnh ở đây được bảo tồn và giữ gìn như thuở ban đầu, từng dãy nhà ngói đen tường trắng lầu nhỏ hai bên đứng lặng lẽ, căn nhà cao nhất cũng chỉ đến ba tầng. Cho dù bây giờ không còn là mùa du lịch đi nữa nhưng mấy khu chung quanh chợ đêm vẫn rất náo nhiệt ồn ào.

"Thỏ lớn, hay là đừng đi tìm anh trai cậu nữa, hai chúng ta xem như đến đây du lịch đi, thư giản vui vẻ sau một tuần mệt nhọc, tốt biết bao nhiêu."

Sở Sở không ngừng lắc đầu:" ...Không hay đâu."

"Ai da."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên biếng nhác bước đi, ở phía sau thảnh thơi vô cùng, Sở Sở đi nhanh một chút lại phải quay lại đợi anh, nhiều lần như vậy khiến cô lo lắng, đành thúc giục: "Cậu nhanh...nhanh lên."

"Không thích." Hai tay Lục Xuyên đặt sau ót, chậm rãi ung dung đáp: "Cậu đối với tên Kiều Đại kia còn tốt hơn đối xử với tôi, tôi ghen."

"Anh ấy là..."

"Tôi biết cậu ta là anh cậu." Lục Xuyên tức giận nói: "Đừng quên lúc mới vào trường này, cậu ta ăn hiếp cậu như thế nào."

Sở Sở quay đầu nhìn về phía anh: "Không quên, lúc ấy cậu còn luôn giúp mình nữa."

"Hừm, may mà cậu còn biết, cô nhỏ vong ân bội nghĩa.." Lục Xuyên còn chưa nói dứt, Sở Sở đột nhiên đi đến, sau đó nắm lấy tay anh.

Lòng bàn tay của cô toàn thịt mềm mại, tựa như bọt biển, hơi lạnh nhưng đặc biệt dễ chịu.

Nhịp tim Lục Xuyên trong chốc lát đập lệch, lời nói như xương mắc kẹt tại cổ họng, không thể thốt ra được nữa.

Sở Sở nắm lấy ngón tay thô thô của amh, nghiêm túc chậm rãi nói từng từ với anh: "Xuyên Xuyên, cậu đừng có ghen nữa mà."

Xuyên Xuyên...

Chao ôi!

Trái tim Lục Xuyên nổ đùng đùng, gương mặt phút chốc cũng ửng đỏ, ngơ ngác ngốc nghếch tùy ý để cô nắm tay đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh có một cậu nhóc cầm một bảng hiệu đề tên quán hỏi hai người: "Anh đẹp trai, chị xinh gái, có mướn phòng không? Rất rẻ đấy, một đêm chỉ 50 tệ thôi!"

Lục Xuyên híp mắt cười: "Chờ lát sẽ đến!"

Lúc tìm thấy Kiều Sâm chính là ở cái quán bar mà ông chủ nói đến, cậu uống say như chết, trong phòng còn có một người phụ nữ ăn mặc mát mẻ đang cạnh cậu.

Cậu chàng chôn đầu vào trong bộ ngực to đồ sộ của người phụ nữ kia, quỷ khóc sói gào tru tréo kêu mẹ ơi mẹ hỡi.

Người phụ nữ cũng rất dịu dàng ôm lấy cậu, trấn an cảm xúc đang phập phồng kích động của cậu.

Cậu bôi sạch sẽ nước mắt nước mũi của mình lên trên miếng vải mỏng manh ngay ngực của người phụ nữ kia, vẫn cứ gào khóc: "Mẹ ơi!"

Ở cửa ra vào, Lục Xuyên ngớ người ngay lập tức.

Người phụ nữ kia mặc một chiếc váy ngắn bó sát lấp lánh đính kim tuyến trang điểm rất đậm, cổ áo chữ V cực trễ, nhìn qua đã biết đặc thù làm cái nghề gì rồi.

Nếu như không phải trên bàn chất đầy chai bia rỗng, anh quả thật sẽ cho rằng tên Kiều Sâm này mẹ nó giả ngây giả ngô để chiếm tiện nghi của người ta đấy.

Kiều Sâm ôm cái eo nhỏ nhắn của người phụ nữ, trên bộ ngực của cô ta không ngừng cọ qua cọ lại, mà cô nàng kia mặt cũng rất dịu dàng nhìn cậu, thậm chí chóp mũi cũng ửng đỏ, nhẹ nhàng dỗ dành cậu, giống như tình mẹ bộc phát, tùy tiện để cho cậu làm ổ trong ngực mình cũng không kháng cự.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên lẩm bẩm: "Còn...còn có thể làm được như thế này á?"

Sở Sở quay đầu nhìn chằm chằm ánh mắt của Lục Xuyên, anh lập tức thay đối sắc mặt, chỉ thẳng mặt Kiều Sâm chửi ầm lên: "Bại hoại thuần phong mỹ tục! Tên cặn bã này!"

Thấy có người đến, người phụ nữ đẩy Kiều Sâm ra, kéo khăn tay lau đi ướt át trước ngực, mềm mại nói với hai người: "Người này say từ trưa đến giờ, ngoài khóc ra thì không làm gì nữa, tôi được ông chủ giao phó đến thôi, mấy người mau đưa cậu ấy đi đi."

Sở Sở nói cảm ơn với cô ta, đi đến trước mặt Kiều Sâm, muốn đỡ cậu lên. Kiều Sâm mở to đôi mắt đang nhập nhèm say, thấy người đến là Sở Sở, cảm xúc đột nhiên kích động lên, dùng sức đẩy mạnh cô một cái.

"Chính cô là người đã hại chết mẹ của tôi!"

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ngủ hai người

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

May mắn thay Lục Xuyên bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, ngay lúc Sở Sở sắp té sấp xuống nhanh chóng chống đỡ được cô, còn Kiều Sâm ngược lại bị choáng váng nên trọng tâm không ổn định, rớt thẳng xuống ghế salon, dáng vẻ chật vật vô cùng.

Lục Xuyên kéo Sở Sở lên, lúc này tựa như một con báo đang nổi giận, khí thế hung dữ đi về phía Kiều Sâm, níu lấy cổ áo kéo cả người cậu dậy: "Kiều Sâm, tật xấu của mày lại nổi lên à?"

Sở Sở lập tức kéo Lục Xuyên ra, vội vàng nói: "Đừng đánh mà...anh ấy say!"

"Kiều Nhị, cậu tránh xa cậu ta ra một chút, tên này bắt đầu thành chó dại đụng ai cũng cắn rồi đấy."

Tuy Lục Xuyên nói vậy nhưng vẫn nghe lời cô không động tay nữa, đẩy Kiều Sâm ngã lên ghế salon, nắm lấy cổ tay Sở Sở dắt ra ngoài.

Một giây sau, một tay khác của cô bị Kiều Sâm nắm thật chặt giữ lại.

Cậu cúi đầu, trong miệng lẩm bẩm thì thào: "Đừng đi."

Tựa như đang bất lực cầu xin, đừng đi mà.

https://thuviensach.vn

Đừng bỏ tôi lại một mình.

Sở Sở lập tức vung tay khỏi Lục Xuyên, ngồi vào cạnh bên cậu vỗ nhè nhẹ lên lưng của Kiều Sâm, dịu dàng nói: "Em không đi đâu cả....đừng buồn nữa."

Kiều Sâm lôi lôi kéo kéo tay của cô, nghẹn ngào nói: "Thật sự xin lỗi em..."

"Xin lỗi có tác dụng sao?" Trong đầu Lục Xuyên vẫn còn khí nóng, muốn đi đến kéo Sở Sở ra: "Cậu đừng có quan tâm tới tên này nữa."

Sở Sở không ngừng lắc đầu nhìn về phía Lục Xuyên, rồi quay đầu lại tiếp tục an ủi Kiều Sâm.

Lục Xuyên biết cô tính tình quật cường, chỉ có thể bực mình nhưng chẳng thể làm được gì ngoài việc đứng yên bên cạnh.

Kiều Sâm nghẹn ngào: "Anh biết, anh không nên trách em, cũng không nên ăn hiếp em, nhưng anh khống chế không được..."

"Anh muốn để em ghét anh, rồi tránh anh thật xa."

"Nhưng mà anh...anh lại không muốn một mình, em bằng lòng đến cạnh anh, khiến anh rất vui."

Kiều Sâm vừa khóc lóc vừa kể lể, Lục Xuyên mắt thấy cái tên mặt dày này bắt đầu chôn mặt vào chỗ nào đó, liền nghĩ không ổn rồi, vội vàng nhào tới kéo Kiều Sâm ra: "Mày bình thường chút đi!"

Kiều Sâm thuận người ôm luôn lấy eo Lục Xuyên, dán mặt vào trong ngực anh, tiếp tục gào khóc hét lớn: "Anh thật sự rất thích em, em có biết là...lúc còn nhỏ anh từng được tài xế trong nhà len lén nói với anh, rằng anh

https://thuviensach.vn

có một cô em gái nhỏ, thật sự rất rất vui, anh còn...còn lén lút đi đến tìm em nữa."

Cậu bắt đầu lải nhải câu được câu không nói không ngừng, có điều quan trọng là lúc này đây cả người cậu đều đang bổ nhào lên người Lục Xuyên, mặc kệ anh túm kéo đẩy đá cũng sống chết không chịu buông tay, nhân tiện cọ cọ chà chà sạch đống nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt lên quần áo của Lục Xuyên.

Mặt Lục Xuyên lúc này đã đen thui, tức đến mức muốn giết người rồi.

Vành mắt Sở Sở cũng đỏ lên, nhè nhẹ vỗ lưng Kiều Sâm: "Anh...còn đến tìm em sao?"

Kiều Sâm một mặt toàn nước mắt nước mũi: "Khi đó em hệt như một cô búp bê, ngoan ngoãn vô cùng, nhưng em không biết anh, nhìn thấy anh còn thét lên, nhưng...nhưng mà vẫn rất đáng yêu."

Lục Xuyên chê bai nhìn cái tên Kiều Sâm đang ôm anh khóc rống, mắt trợn trừng, dường như nhìn thêm một lát nữa cũng có thể khiến anh lật tung được mái nhà.

"Trước kia em gặp ai..cũng sẽ thét lên."

Sở Sở rút khăn tay lau mặt cho Kiều Sâm, mắt đỏ hồng: "Anh đừng nói nữa, mình về thôi."

Kiều Sâm lại quệt thêm mấy dòng nước mũi lên đồ của Lục Xuyên, Lục Xuyên gào khóc thét lên, nếu như không phải là Sở Sở kéo anh lại thì anh bây giờ thật lòng chỉ muốn cầm cái chai bia trên bàn đạp thẳng vào đầu cái tên này.

Kiều Sâm vẫn còn đang hồn nhiên chưa phát hiện, hồn nhiên cọ cọ ngực anh.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Kiều Sâm, tao đếm đến ba, mày không buông tay thì hai ta xem như trời đất cách biệt."

Không chờ anh nói xong, Kiều Sâm lập tức buông tay ra, cắn lấy môi dưới hệt như một đứa trẻ bị oan ức, chau mày chảy nước mắt, ai oán nhìn về phía Lục Xuyên.

"Chúng ta đưa...anh ấy về nhé." Sở Sở áy náy hỏi Lục Xuyên: "...Phiền cậu."

Lục Xuyên buông tiếng thở dài, rốt cuộc vẫn ngồi xổm người xuống kéo ấy cánh tay Kiều Sâm, trực tiếp cõng cậu đứng dậy: "May cho mày là anh vợ của ông đây đấy."

Ra khỏi phòng, nhân viện phục đến đưa hóa đơn: "Chào cậu, tổng chi phí của vị đây là 3738."

Sở Sở sửng sốt: "...Nhiều vậy sao?"

Lục Xuyên tức giận nói: "Tên này còn gọi phụ nữ nữa."

Cô lật tới lật lui trong ví cũng chỉ còn mấy trăm.

Lục Xuyên nói: "Không cần cậu trả, tìm túi của Kiều Sâm."

Sở Sở đưa tay mò vào trong túi quần của Kiều Sâm, mở ví ra tìm tìm, cộng lại là một ngàn tám vẫn không đủ.

"Thẻ của cậu ta."

Sở Sở vội vàng lấy thẻ ngân hàng của Kiều Sâm: "Mật...mật khẩu."

Kiều Sâm ghé vào trên vai Lục Xuyên bắt đầu ngáy một cách ngon lành.

https://thuviensach.vn

"Cố ý đây mà!" Lục Xuyên lung lay người Kiều Sâm, cậu chàng thế mà không thèm nhúc nhích một chút nào, xem ra là ngủ rất say.

"Kiều Đại ngốc, đừng có giả ngủ."

Kiều Sâm vẫn không tỉnh, ngáy rất có quy luật.

Lục Xuyên đành dùng một tay lấy bóp tiền trong túi của mình ra đưa cho Sở Sở: "Bên trong có thẻ, cậu mau lấy đi thanh toán đi."

Sở Sở nhận lấy cái ví màu đen của anh mở ra, bất thình lình phát hiện ra một bức ảnh chụp đơn sơ bên trong, chính là bức ảnh của cô bên trên giấy chứng minh!

Sở Sở ngơ ngác nhìn về phía Lục Xuyên: "Cậu...sao có thể?"

Lục Xuyên liếc nhìn bức ảnh trên chiếc ví, hững hờ đáp: " À, là từ cái đơn đăng ký nhập học của cậu xé xuống đó."

Sắc mặt Sở Sở trầm lặng.

"...Cái đó sẽ được lưu trữ lại mà."

Trả hết chi phí xong hai người đi ra khỏi quán bar, Sở Sở chân thành nói cảm ơn với Lục Xuyên: "Mình sẽ trả tiền lại cho cậu."

Lục Xuyên rất muốn sờ sờ đầu cô, nhưng tay lại không thể rút ra được, chỉ có thể nói: "Không cần cậu, tôi sẽ thúc giục tên Kiều Đại này, cậu ta không trả tôi sẽ đánh chết cậu ta."

....

Hai người song song dưới ánh trăng, cùng đi trên đường đá xanh, bên cạnh là một con sông nhỏ chảy róc rách, bên bờ đối diện leo lắt đèn đường mờ ảo.

https://thuviensach.vn

Sở Sở nắm lấy góc áo của Lục Xuyên, cùng anh đi vào một cái khách sạn.

Lục Xuyên lấy thẻ căn cước và thẻ chứng minh trong cặp ra đưa cho nhân viên phục vụ: "Thuê hai phòng."

Nhân viên nhìn ba người bọn họ hỏi: "Hai phòng đơn sao?"

Lục Xuyên nói: "Hai phòng giường lớn."

Sở Sở ban đầu còn chưa kịp phản ứng, mãi cho đến khi Lục Xuyên ném Kiều Sâm lên một cái giường cô mới sực tỉnh, hỏi: "Cậu muốn ngủ chung một giường với Kiều sao?"

Lục Xuyên nghiêm trang gật nhẹ đầu: "Ừm, ngủ cùng Kiều Kiều, trời lạnh thế này hai người ngủ rất ấm."

Kiều lớn Kiều nhỏ, đều là Kiều.

Sở Sở không nghĩ nhiều lắm, cởi giày cho Kiều Sâm xong lại giúp cậu cởi áo khoác, ổn thỏa đắp chăn xong cho cậu mới đi về phòng của mình rửa mặt, Lục Xuyên như một cái đuôi theo vào phòng của cô.

"Mình muốn tắm."

"Cậu tắm đi, tôi nằm một lát." Lục Xuyên trực tiếp nằm phịch lên cái giường lớn, nệm cao su trắng nõn lõm sâu xuống dưới, có thể thấy được cơ thể của anh rất cường tráng.

"Kiều Đại chiếm cả cái giường rồi." Anh duỗi duỗi cái lưng, kéo dài giọng điệu, dương như còn đang rất hưởng thụ, lầm bầm nói: "Mệt thật!"

Sở Sở bất đắc dĩ đi vào nhà vệ sinh, "cạch" một tiếng khóa trái cửa phòng tắm lại.

https://thuviensach.vn

Lấy đồ lót vừa mới mua treo lên, cởi đồ rồi bật vòi hoa sen, cô nhắm mắt lại mặc cho nước nóng xối và trên làn da mềm mịn trắng nõn, tóc dài nhanh chóng bị thấm ướt.

Chợt mở mắt, bỗng nhiên phát hiện ra bên ngoài cửa kính mịt mờ hơi nước, có một cái bóng đen mơ hồ đứng đấy.

Trong tích tắc không có chỗ che lấp, anh gần trong gang tấc, chỉ cách nhau một cánh cửa mờ ảo.

Không khí chung quanh dần nóng lên, thiêu đốt hai tai của cô đến đỏ bừng.

Cửa tuy đã khóa lại nên Lục Xuyên sẽ không vào được, nhưng Sở Sở trong vô thức vẫn dùng hai tay che trước ngực, cách cửa thủy tinh lượn lờ hơi nước, run giọng hỏi anh: "Cậu đứng ở đấy...làm gì?"

"Không có gì." Giọng Lục Xuyên trước nay chưa từng trầm thấp như vậy, lại qua nửa phút sau anh mới ổn định lại giọng mình, hỏi cô: "Gọi thức ăn ngoài hay là chúng ta ra ngoài ăn khuya đây?"

"Gọi...thức ăn ngoài."

Sở Sở nhìn chằm chằm thân ảnh ngoài cửa, không dám thả lỏng một phút một giây nào, qua một hồi lâu sau thân hình cao lớn của Lục Xuyên mới biến mất, tiếng bước chân lề mề cũng dần đi xa, anh đã trở lại phòng khách.

Trái tim của Sở Sở đập thình thịch loạn xạ, tắm qua loa vài cái rồi vội vàng mặc quần áo tử tế vào.

Lục Xuyên nằm lỳ trên giường, cầm điện thoại chơi Vương giả vinh quang, nghe được âm thanh mở cửa của nhà tắm mới nghiêng đầu nhìn sang.

https://thuviensach.vn

Bởi vì có hơi nước nên trên gương mặt Sở Sở hiện lên một chút đỏ hồng, sợi tóc ướt sũng lộn xộn xỏa trên đầu vai, trên tay còn cầm chặt đồ lót đã được giặt sạch sẽ, đứng ngay cửa không biết làm như thế nào.

Lục Xuyên nhếch môi cười yếu ớt, con ngươi cuồn cuộn mây đen.

"Nhìn cái gì?" Sở Sở mất tự nhiên hỏi.

"Cậu." Lục Xuyên cười lên: "Xinh đẹp." Sở Sở cúi đầu, khuôn mặt càng thêm ửng đỏ.

Lục Xuyên đứng dậy đi đến bên ban công, gỡ giá treo quần áo xuống cho Sở Sở. cô dịch qua anh đi thẳng đến ban công treo quần lót của mình lên, vừa quay người đã nhìn thấy Lục Xuyên nghiêng người bên tường ngơ ngác nhìn vào cái quần lót màu sáng mà cô vừa mới treo lên.

"...Không cho cậu nhìn." Sở Sở đỏ mặt đẩy anh.

Lục Xuyên ôm khuỷu tay, ý cười trên mặt càng sâu hơn, quay người đi về phía phòng tắm: "Tôi cũng tắm đây, gọi thức ăn ngoài đi chờ một lát tôi ra ăn với cậu."

Sở Sở vội vàng chạy tới cửa phòng tắm: "Tắm ở đây sao?"

Lục Xuyên cởi áo khoác ném cho Sở Sở, đương nhiên nói: "Không được?"

"Cậu đi...đi..." cô còn chưa nói xong đã thấy Lục Xuyên đang cúi người cởi quần.

Sở Sở đỏ mặt vội vàng quay lưng lại.

"...Đi phòng bên cạnh mà tắm."

https://thuviensach.vn

Cô nói xong lời này thì trên người Lục Xuyên đã cởi sạch, phía dưới chỉ mặc độc mỗi một cái quần sooc nhỏ.

"Ai dà, tôi không để tâm nếu cậu nhìn tôi tắm đâu!" Lục Xuyên vỗ vỗ cái cùi chỏ săn chắc của mình, nháy mắt nhìn cô.

Sở Sở loạng choạng nhắm mắt lại đi ra ngoài, "rầm" một tiếng, cái trán không may đập mạnh vào khung cửa.

"Ấy!" Lục Xuyên đau lòng kêu lên, đi tới che đầu cô: "Đau không?"

Một khối cơ bắp rắn chắc kia, khi tới gần mang theo một luồng khí đập và mặt.

Sở Sở hồn bay phách tán, loạn xa đưa tay đẩy anh: "Đừng đến đây...mình không sao."

Nói xong cô đi ra ngoài, dùng sức đóng cửa phòng tắm lại.

Rất nhanh trong phòng tắm đã vang lên tiếng nước chảy, Sở Sở ngồi trên giường, trong tay còn đang cầm áo khoác của anh.

Cô hít thật sâu, bình ổn tiếng lòng, đặt áo khoác của cô lên đùi thật cẩn thận xếp lại, vuốt phẳng mấy nếp nhăn, sau đó đặt trên tủ đầu giường.

Không bao lâu sau có người gõ cửa, Lục Xuyên trong phòng tắm kêu lên: "Thức ăn ngoài đến rồi! Kiều Kiều ra ngoài mở cửa lấy đi nào."

Sở Sở đứng dậy mở cửa ra, để lộ một cái khe nhỏ nhận thức ăn, rồi nói một tiếng cảm ơn với anh trai bán hàng.

"Nếu đói thì cậu ăn trước đi, đều là món cậu thích cả đấy."

Sở Sở để từng hộp thức ăn lên trên bàn, nhưng cũng không đụng vào.

https://thuviensach.vn

Hai mươi phút sau, Lục Xuyên ngâm nga bài hát nào đấy, từ phòng tắm toàn hơi nóng đi ra ngoài, lại phát hiện căn phòng vắng vẻ, tìm không thấy thân ảnh của cô. Anh một bên dùng khăn tắm lau qua tóc ướt, vừa cất tiếng gọi: "Thỏ lớn?"

"Kiều Nhị?"

Thật sự không có ai.

Trong lòng Lục Xuyên hoảng hốt, vừa xông ra khỏi cửa thì chợt nghe thấy gian phòng cách vách có tiếng trò chuyện.

Anh đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Sở Sở và Kiều Sâm đang ngồi bên một cái bàn nhỏ, Kiều Sâm một miệng toàn cơm, một bộ dáng ngốn nga ngốn nghiến, xem ra là đói lắm rồi.

Sở Sở gắp thức ăn cho cậu.

"Anh ăn từ từ thôi."

Tướng ăn của Kiều Sâm như dã thú, nhìn qua cũng biết bị bỏ đói lâu rồi.

"Em cũng ăn đi."

Kiều Sâm ậm ờ nói, lại gắp cho Sở Sở một ít thịt.

"Anh đói bụng thì anh ăn trước đi." Sở Sở mỉm cười lau miệng cho cậu: "Em chờ Lục Xuyên."

Lục Xuyên ôm cánh tay đứng một bên cửa, nhìn hình ảnh hai người ngồi ăn cơm trong phòng thế này thật ấm áp, trong thoáng chốc có một loại cảm xúc mơ hồ dâng trào trong lòng.

https://thuviensach.vn

Hai chữ bảo vệ, quá kiểu cách, nếu nói ra thể nào cũng làm trò cười cho người khác.

Tính cách muốn làm việc trượng nghĩa của anh có lẽ là được thừa hưởng từ ba mình, thậm chí đó còn là dòng máu của gia tộc có nhiều chiến công hiển hách từ đời xưa.

Anh từng mộng tưởng mình có thể biến thành siêu anh hùng, bảo vệ những người nhỏ bé, cứu vớt thế giới.

Nhưng mà dần lớn lên rồi trưởng thành, giấc mơ thế này cũng càng trở nên rất xấu hổ, ngại mở miệng nhắc tới, anh phát hiện ra thế giới này rất vặn vẹo, cũng thấy bản thân mình nhỏ bé như thế nào. Lục Xuyên không phải là siêu anh hùng gì cả, sức mạnh của anh để thay đổi thế giới này chẳng có chút ý nghĩa nào.

Vậy mà giờ khắc này, ngọn lửa đã bị dập tắt kia tựa hồ như lại đang bắt đầu nhen nhóm rồi bừng bừng cháy lên. Bây giờ anh chỉ muốn bảo vệ hình ảnh ấm áp lúc này, bảo vệ hai người anh em ruột thịt vừa hiền lành lại thiện lương trước mắt.

Không để cho bọn họ bị ăn hiếp, cũng sẽ không để cho bọn họ phải khổ sở thêm nữa.

UDu: Lục Xuyên muốn bảo vệ cặp anh em thiện lành này :)). Nghe từ thiện lương ghép dô Kiều Sâm mà tui mắc cười ghê á.

Chương sau sẽ đặt pass:

Gợi ý pass: Quê ngoại của Kiều Sâm ở đâu.

Pass là một dãy gồm 12 chữ cái, viết hoa tên riêng của vùng quê-lưu ý chữ cái đầu tiên không viết hoa. Không dấu cách.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tha thứ cho cô

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG DUY NHẤT Ở WORDPRESS: HTTP://MINCHUBS.WORDPRESS.COM VÀ WATTPAD Minchubs13.

Các bạn nhớ đọc kỹ từng câu chữ trong phần gợi ý, đề nghị không ib hỏi Min những vấn đề về những gợi ý đã cho sẵn.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thân người cao

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Kiều Sâm ôm gối ôm ngồi xếp bằng trên giường lớn, lạnh lùng nhìn hai người trước mắt kia đang anh một miếng em một miếng, ân ân ái ái ăn cơm tối.

Bọn họ vừa ăn cơm vừa thấp giọng cười đùa, Lục Xuyên thỉnh thoảng còn gắp thức ăn cho vào trong chén của Sở Sở.

Mặt dù trên mặt Kiều Sâm là biểu hiện không hề thoải mái, nhưng thật sự không thể phủ nhận được rằng trong lòng cậu dần cảm thấy rất ấm áp. Đây mới là cảm giác của người thân, ba mẹ của cậu chưa bao giờ có kiểu hòa thuận ăn cơm như thế này, mỗi lần ngồi trên bàn cơm, nếu không phải là không khí trầm mặc khiến cho người ta hít thở không thông, thì cũng là loại mắng người ồn ào náo loạn.

"Không ăn nữa." Sở Sở ăn còn chưa hết nửa chén cơm đã ôm bụng xoa xoa: "No lắm."

Lục Xuyên gắp cho cô một miếng thịt bỏ vào trong chén: "Muốn cao hơn thì ăn thêm chút nữa nào."

Kiều Sâm khinh thường nói: "Con bé ở tuổi này rồi còn cao được nữa hả?"

https://thuviensach.vn

Dường như là thói quen, Lục Xuyên liền bật lại: "Mày ở cái tuổi này còn dậy thì ngược làm loạn đi gây chuyện, thì Kiều Nhị nhà tao sao không thể cao được nữa?"

"Ai, ai dậy thì ngược! Còn nữa, Kiều Nhị từ khi nào thì thành của nhà mày, đừng nói chuyện dễ dàng như vậy!"

"Kiều Kiều, cậu nói đi, là của nhà ai?"

Sở Sở nhìn Kiều Sâm một cái rồi lại liếc qua khuôn mặt chân thành tha thiết của Lục Xuyên ở bên cạnh, rốt cuộc vẫn lôi kéo cánh tay của Lục Xuyên, ngượng ngùng nói: "Nhà cậu!"

Kiều Sâm dậm chân đấm ngực, tức giận mắng Lục Xuyên ngu xuẩn ép người, Lục Xuyên cũng lười so đo với cậu.

Không còn ý nghĩa, cậu dứt khoát nằm một mình trên giường buồn chán chơi trò "rắn tham ăn", chờ hai tên méo mó nhơn nhớt kia ăn cơm xong.

"Vừa nãy đụng có đau lắm không?" Sau bữa cơm chiều, Lục Xuyên đưa tay sờ lên trán Sở Sở kiểm tra.

Sở Sở hốt hoảng lắc đầu, nhưng sau đó lại lập tức gật đầu.

Tay Lục Xuyên rơi xuống trán của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, lại hỏi: "Bây giờ thì sao, có đau không?"

"Đau lắm."

Lục Xuyên nói: "Vậy cậu nằm xuống, tôi xoa cho cậu."

Sở Sở vội vàng cẩn thận bám vào đùi anh từ từ nằm xuống.

https://thuviensach.vn

Thân thể ấm áp ở trong lòng, Lục Xuyên xao động tâm thần, cầm lấy đầu của cô, ấn huyệt thái dương cho cô, nhỏ nhẹ hỏi: "Còn đau không?"

Sở Sở mở to mắt đen nhìn anh, gật đầu.

"Muốn đi bệnh viện không?"

Sở Sở lắc đầu.

Lục Xuyên buông tiếng thở dài, cẩn thận nhẹ nhàng xoa đầu cho cô. Anh khắc chế hô hấp phả vào trên mặt của cô, mang theo mùi hương nhàn nhạt, là hương vị mà cô thích.

Kiều Sâm nhìn thấy ánh mắt trừng trừng chăm chú của Sở Sở, một mặt toàn là sự si mê, biết ngay cái cô nhóc này rõ là đang giả vờ giả vịt.

Không thể chịu nổi mà!

"Hai người các người, ăn no rồi thì ai về phòng người nấy, ông đây buồn ngủ rồi."

Lục Xuyên ngược lại rất sảng khoái, trực tiếp đứng dậy nói: "Được, đi ngủ thôi."

Ngay lúc anh hơi buồn bực nhìn Sở Sở yên lặng đi ra cửa, Kiều Sâm vội vàng gọi anh lại hỏi: "Đợi một chút, Lục Xuyên, mày thuê mấy phòng?"

"Hai phòng."

"Lục Xuyên, ông bà mày!"

Cục diện cuối cùng chính là, Kiều Sâm đẩy Sở Sở ra ngoài cửa, nghiêm túc khuyên nhủ: "Ban đêm khi đi ngủ nhất định phải khóa thật chặt

https://thuviensach.vn

cửa lại! Chốt cửa, khóa trái!" Cậu qua đầu hung dữ trừng Lục Xuyên một cái: "Nhớ kỹ chưa? Ai gõ cửa cũng không được mở."

Sở Sở lưu luyến không rời nhìn Lục Xuyên đứng trong phòng.

Lục Xuyên bất đắc dĩ nói: "Vẫn chưa buồn ngủ, tao qua bổ túc cho Kiều Nhị một chút."

Sở Sở liên tục gật gật gật đầu.

"Học bù à, vậy tao cũng nghe nữa, được không?" Kiều Sâm đứng ở cửa ngăn lại, hệt như là bức tường vô hình ngăn cách hai người.

Lục Xuyên nhăn lông mày nhìn cậu một cái, ghét bỏ nói: "Phiền lắm."

Kiều Sâm "he he" cười một tiếng, một tay đẩy anh vào lại phòng: "Lục lưu manh, chỉ vậy mà cũng phiền à? Sau này mày chịu được không?"

Sở Sở xoay người trở về phòng, Kiều Sâm còn không quên thò đầu ra dặn dò cô: "Nhớ khóa cửa đấy!"

Quay đầu lại, Lục Xuyên ngồi ở ghế sofa liếc Kiều Sâm một cái, tựa như có thần giao cách cảm, cả hai đồng loạt nhìn về phía cái giường lớn duy nhất trong phòng, một giây sau, hai người đồng thời nhảy dựng lên bổ nhào về phía cái giường đó.

Động tác của Lục Xuyên chậm nửa nhịp, Kiều Sâm nhảy lên giường trước, tay chân linh hoạt ôm hết chăn bông và gối nằm, chôn trong chăn cuốn lại mấy vòng, một mình chiếm nguyên cái giường lớn.

"Ông đây ngủ giường! Mày đi ngủ trên sofa đi!" Kiều Sâm hét to.

"Đệt!"

"Ai bảo tâm tư mày không trong sáng, còn thuê mỗi hai phòng."

https://thuviensach.vn

"Sao không trong sáng hả!" Lục Xuyên phản bác: "Tao muốn ngủ với mày đấy, ấm áp mà! Không được sao?"

"Đến đây, mày đến đây đi!" Kiều Sâm vén chăn bông lên, vui cười hớn hở: "Đến ngủ với ông đây đi!"

Lục Xuyên từ trên cao nhìn xuống, ghét bỏ nhìn cậu một cái, tên này mặc áo cụt, tay đỏ chân đỏ, khối cơ bắp rắn chắc trên người, trên chân còn đầy lông.

Mẹ nó quá buồn nôn!

Anh xoay người muốn ói gọi điện thoại xuống quầy lễ tân bảo người mang thêm một cái chăn, trải lên ghế salon.

Nửa đêm, Lục Xuyên bị tiếng lẩm bẩm của Kiều Sâm làm cho tâm phiền ý loạn, một chút buồn ngủ cũng không có. Anh vén chăn đứng lên đi đến bên cửa sổ. Mở cửa sổ ra, một trận giò lạnh tràn vào, thần trí của anh càng thêm thanh tỉnh.

Ánh trăng mờ ảo treo trên ngọn cây ngoài cửa sổ, lồng vào nhau, bóng đêm nồng đậm, dãy núi nơi xa ảm đạm thâm trầm.

Lục Xuyên quay đầu nhìn Kiều Sâm một cái, cậu ngủ như một con heo, tiếng ngáy phập phồng vô cùng có quy luật.

Anh rón rén đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Trong đêm tối, Sở Sở đột nhiên mở hai mắt ra.

"Cạch" một tiếng, tiếng mở cửa từ căn phòng cách vách vang vọng. Cô vểnh tai lên lắng nghe tiếng bước chân trong hành lang.

Đi rất khẽ, rồi dừng lại ở cửa phòng của cô, cô ngồi dậy mượn ánh đèn nơi hành lang, xuyên qua khe hở của cánh cửa có thể nhìn thấy được bóng

https://thuviensach.vn

đen đang đứng trước cửa phòng của cô.

Cô khắc chế hô hấp của chính mình, chờ đợi, một phút, hai phút, năm phút.

....

Cái bóng đen kia từ đầu đến cuối vẫn chưa từng di chuyển.

Cô mang dép lê vào, nhẹ nhàng đi tới cạnh cửa, ghé sát vào lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Lại mấy phút trôi qua, người ngoài cửa tựa hồ chọn rời đi.

Vì cô nghe được tiếng bước chân dần đi xa.

Tay Lục Xuyên đặt vào trong túi, vừa đi được mới mấy bước thì nghe thấy một tiếng "cạch", anh giật mình quay lại, nhìn thấy cái đầu nhỏ của Sở Sở đang thò ra ngoài cửa phòng.

"Xuyên Xuyên."

..

Cửa phòng bị anh dùng một chân trực tiếp đóng sập lại, anh đặt Sở Sở lên trên cái vách tường tối đen, bàn tay nóng hổi vừa thô lỗ sờ soạng lung tung trên người của cô, tìm đến môi cô, tựa như đang nhấm nháp một loại trái cây ngọt ngào như đường vậy.

Đột nhiên "tách", cử động kịch liệt của hai người không cẩn thận đụng vào cái công tắc đèn trên tường.

Gian phòng đột nhiên sáng bừng lên, dường như là bị kinh sợ, động tác của hai người đồng thời ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Hô hấp của Lục Xuyên đình trệ, thở hổn hà hổn hển, ánh mắt như một ngọn lửa bừng cháy nhìn thẳng vào cô.

Sở Sở đỏ mặt, khẽ ngước mắt nhìn anh một cái, rồi lập tức duỗi tay nhấn nút công tắc một cái, cả gian phòng lại trong nháy mắt chìm vào bóng tối, hai người lại lần nữa dán sát vào ôm nhau thật chặt.

Anh tiến lên một bước, dán chặt chẽ vào thân người của cô, hai người khó rời, cô cũng cảm nhận rõ ràng được nơi nào đấy trên thân thể của anh nổi lên biến hóa, cách một lớp vải mỏng manh, trong đầu tựa hồ như có một thứ gì đó đang ầm ầm nổ tung.

Ngoài cửa sổ, ngay cả âm thanh côn trùng kêu cũng yên tĩnh hẳn, cô cảm giác những chòm sao trên trời đột nhiên rơi xuống, lóe sáng trước mắt mình, mỗi một tấc da thịt trên người đều đang phát run, đều đang run sợ kêu gào một thứ gì đó, linh hồn như một ngọn lửa rung động không thôi, nhưng tia pháo hoa bắn ra kịch liệt.

Đây quả thật là một trận cược tiêu hồn đoạt phách, cũng chính là sự khảo nghiệm ý chí của anh vô cùng nghiêm trọng.

Cuối cùng thì cách một khoảng cách khá xa mới đến bước cuối cùng, thì Lục Xuyên cũng kịp thời thắng lại.

Cô thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng động tác của anh dần nhẹ nhàng chậm chạp, không có ý định tiếp tục nữa, toàn thân anh đều đang run rẩy lại bỗng ngừng lại.

Anh cách một lớp quần áo ôm cô nằm ở trên giường, từng tiếng từng tiếng một gọi tên cô.

"Muốn giết tôi mà."

Thời gian dài đằng đẵng như thế này thật sự là muốn giết tôi mà.

https://thuviensach.vn

Cậu cũng muốn mạng của tôi mà.

Sở Sở duỗi tay ra vòng lấy bên hông anh, vùi mặt vào trong lồng ngực anh, đầu óc dần trở nên mơ màng, ý thức tan rã nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhưng đôi tay vẫn ôm thật chặt lấy thắt lưng của anh.

Ngay khoảnh khắc bắt đầu say giấc, thân thể và tâm hồn Lục Xuyên cũng dần dung hợp với bóng đêm tăm tối, anh cảm nhận được sự an bình và tĩnh lặng chưa từng có từ trước đến nay.

Cô không hề có ý định chần chừ khi muốn đem mình giao phó cho anh.

Anh, chắc chắn sẽ không phụ lòng cô.

Sau khi đợi Sở Sở ngủ say, Lục Xuyên lặng lẽ lui ra khỏi phòng trở về phòng của Kiều Sâm, nằm trên ghế sa lông ứng phó tạm một đêm.

Không phải là không muốn chung giường chung gối với cô, nhưng dẫu sao thì anh cũng là một người thiếu niên khí huyết thịnh vượng, ôm người con gái mà mình thích đi ngủ, thật sự không dám đảm bảo anh có đủ định lực để chống đỡ trong bao lâu.

Sáng sớm ngày hôm sau Sở Sở ngáp ngắn ngáp dài đi vào phòng của Kiều Sâm, lại nhìn thấy được Lục Xuyên đang nằm ngã chỏng vó trến ghế sa lông, mà cái giường lớn chăn gối xếp chỉnh tề lại không có bóng dáng của Kiều Sâm đâu.

Sở Sở đi đến lay anh.

Lục Xuyên tỉnh dậy, đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ nhìn Sở Sở, trong vô thức liền kéo cô ôm vào trong lồng ngực của mình: "Vợ lớn ơi."

Sở Sở mất sức tránh khỏi vòng ôm của anh, hỏi: "Anh mình đâu?"

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên liếc nhìn cái giường, nhíu mày: "Chạy rồi? Thức thời nhỉ, để lại thế giới riêng cho hai chúng ta."

Sở Sở đứng dậy kéo mản cửa sổ ra, ngoài trời mưa bụ lành lạnh tung bay, toàn bộ trấn nhỏ đều bị bao phủ trong màn sương trắng.

"Hôm nay là ngày giỗ của mẹ Kiều Sâm."

Lục Xuyên đến nhà vệ sinh mở vòi nước ra rửa mặt, sau đó hỏi: "Cậu ta sẽ đi đâu?"

Sở Sở ngồi bên mép giường, nghĩ nghĩ rồi nói: "Chắc là đến nghĩa trang công cộng."

Huyện Động Tân mới là nhà mẹ đẻ của Kiều Sâm, nơi đây cũng chính là nơi mà bà an nghỉ.

Sở Sở cầm ô đứng ở trên một con đường nhỏ đầy hoa, không lâu sau Lục Xuyên chạy một chiếc xe môt dừng trước mặt cô.

"Tôi hỏi thăm rồi, nghĩa trang công cộng phải đi lên núi, tôi thuê chiêc mô tô này đi tạm, lên đây."

Anh vỗ vỗ ghế sau của xe, ngoắc tay với Sở Sở, Sở Sở ngoan ngoãn ngồi lên thuận tiện che dù về phía Lục Xuyên.

Anh khởi động xe, gầm rú một tiếng mô tô chạy ra ngoài.

Đường núi sau cơn mưa có nhiều vũng bùn, xung quanh là đồng ruộng núi non, ngay cả trong không khí cũng mang theo mùi hương xanh ngát, Sở Sở hít sâu, kìm lòng không đặng ôm chặt lấy eo Lục Xuyên, dán mặt vào trên lưng của anh.

Lục Xuyên quay đầu nhìn cô một chút, cong cong mắt cười, xe cũng chạy chậm lại.

https://thuviensach.vn

"Kiều Nhị này." Anh giòn giã gọi cô.

"Ơi?' Sở Sở ngẩng đầu nhìn anh.

"Vợ cả xinh tươi mơn mởn của tôi."

"Á."

....

Xe dừng lại ở cổng chính của nghĩa trang, từng dãy bia mộ màu trắng thẳng tắp ở đây, vừa đi vào liền khiến cho người ta có một lại cảm giác vô cùng trang nghiêm.

Sở Sở thấy Kiều Sâm đứng ở phía xa mặc một chiếc áo thể thao màu đen, một mình đứng lặng người ở ngôi mộ nằm ngay lưng chừng sườn núi, không nhúc nhích như một pho tượng, cô bỗng nhiên dùng bước.

Lục Xuyên mơ hồ: "Sao vậy?"

Sở Sở chần chờ nói: "Mẹ Kiều Sâm nhất định không muốn gặp mình."

Lục Xuyên nghĩ nghĩ lại nói: "Tôi sẽ đến đấy chào hỏi, cậu đứng yên chỗ này chờ tôi, đừng chạy lung tung."

Sở Sở ngoan ngoãn gật đâu, Lục Xuyên chạy chậm về phía bậc thang.

Kiều Sâm quay đầu nhìn thấy Lục Xuyên chạy tới, vội vội vàng vàng vụng trộm lau nước mắt, cứng nhắc hỏi anh: "Mày tới làm gì?"

"Có người không yên tâm để mày một mình, đến xem sao." Lục Xuyên nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của Kiều Sâm, cười thành tiếng: "Khóc cơ à?"

"Không có khóc!"

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên không để tâm nói: "Khóc thì khóc thôi, mạnh miệng làm cái gì, tối hôm qua còn uống say rồi ôm ngực con gái nhà người ta gào khóc, cũng đâu thấy mày thẹn thùng.

Kiều Sâm vội vàng đi đến che cái miệng Lục Xuyên lại: "Mày đừng có nói bậy trước mặt mẹ tao!"

Lục Xuyên nhìn di ảnh dịu dàng của người phụ nữ trên bia mộ, cất tiếng chào: "Chào dì ạ! Con là bạn tốt nhất của Kiều Đại."

"Ai là bạn tốt của mày!"

Lục Xuyên mặc kệ cậu, từ trong túi lấy ra điếu thuốc đốt lên, thuận tiện đưa cho Kiều Sâm một điếu.

Kiều Sâm không nhận: "Mẹ tao không thích nhìn tao hút thuốc."

Lục Xuyên thu tay, cười nói: "Lúc này lại đi làm bé ngoan, có giỏi thì cả đời đừng hút."

Kiều Sâm vứt cho Lục Xuyên một cái liếc mắt, ác giọng nói: "Lục Xuyên, tao ghét mày thật đó!"

Lục Xuyên lạnh lùng cười chế giễu: "Nói cứ như tao thích cái thể loại như con Husky mày lắm vậy."

Từng đợt gió lạnh ùa đến, anh không thúc giục cậu, một mình ngồi xổm ở đường mòn bên cạnh vân vê cỏ dại.

Kiều Sâm đứng một lát, đột nhiên quỳ gối xuống trước bia mộ.

Lục Xuyên ném tàn thuốc trong tay, đứng thẳng người nhìn cậu.

Nhìn thấy được cậu cúi đầu, thấp giọng nói với người phụ nữ trên bia mộ: "Mẹ, lần này con đến đây là muốn nói với mẹ một tiếng xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên không rõ vì sao cậu lại xin lỗi, trầm mặc lặng yên đứng nghe.

"Con không muốn ghét con bé nữa."

"Là người lớn làm sai, không phải bọn con."

"Mẹ, xin lỗi mẹ, mẹ trách con cũng được. Nhưng mà sau này...con muốn quan tâm chăm sóc con bé."

Con muốn quan tâm chăm sóc con bé.

Dung mạo người phụ nữ vẫn cứ ấm áp như gió xuân, giống như chưa từng có dáng vẻ điên cuồng tàn bạo như khi còn sống. Trong ánh mắt bà là sự ôn nhu ấm áp, trong lòng Kiều Sâm cảm thấy yên ổn hơn bao giờ hết, cậu thấy đây hẳn là quyết định chính xác.

Nhất định là vậy.

.....

Cậu đứng dậy hỏi Lục Xuyên: "Kiều Nhị đâu?"

Lục Xuyên quay đầu, Sở Sở vẫn còn đang lẻ loi trơ trọi đứng ở cổng chính của nghĩa trang, chờ hai người họ.

"Sao mày lại ném con bé ở đó! Ở chỗ rừng rú hoang vu thế này, bị bắt cóc thì phải làm sao hả!" Kiều Sâm gấp gáp, quay người chạy về phía cầu thang đi xuống.

Sở Sở thấy Kiều Sâm chạy xuống thì lập tức đứng thẳng đón cậu: "Anh ơi"

Kiều Sâm chậm bước chân, hình như có chút ngượng ngùng, giọng nói hơi buồn bực: "Mưa rơi rồi, sao em đến đây."

https://thuviensach.vn

Sở Sở vội vàng đi đến che dù cho cậu.

"Em sợ anh đi một mình...sẽ không vui."

Trong cơn mưa lất phất ở vùng núi hoang sơ, những vũng bùn bên cạnh đường mòn, còn có cỏ non xanh biếc, mưa nhỏ lất phất bay phớt qua mặt Kiều Sâm, có chút lạnh.

Cậu cúi đầu, đá mấy viên đá nhỏ vụn dưới chân, đồng thời nhận lấy cán dù trong tay Sở Sở, nghiêng thân dù về phía của cô, có chút không được tự nhiên: "Anh không sao, đi thôi, về nhà."

Sở Sở gật đầu, rất tự nhiên nắm lấy góc áo của cậu.

Hai người miễn cưỡng níu nhau đi xuống núi, hai tay Lục Xuyên đút trong túi, anh bước nhanh về phía trước, có hơi chua chát lầm bầm một tiếng: "Được lắm, có anh trai rồi thì không cần người khác nữa."

Sở Sở nghĩ nghĩ, lại duỗi một cái tay khác ra níu lấy góc áo Lục Xuyên.

Kiều Sâm trợn mắt nhìn Lục Xuyên một cái: "Mày có bị ngây thơ không hả?"

"Ha ha, Kiều ngu xuẩn mày lại đi nói tao ngây thơ á?"

"Mày nói lại một tiếng coi!"

"Kiều ngu xuẩn!"

"Lục lưu manh!"

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Bạn học Lục

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Ba người cùng lên chiếc mô tô chạy xuống núi, Lục Xuyên lái xe, Sở Sở ngồi giữa, Kiều Sâm ngồi đằng sau.

Xe chạy rất chậm, dù sao thì đường núi sau cơn mưa trở nên trơn ướt, an toàn vẫn là trên hết.

Hai người Kiều Lục trên đường đi cứ nhao nhao gây lộn suốt, ồn ào huyên náo khiến cho cả một đoạn đường núi thanh tịch yên tĩnh lại mang theo hơi thở cuộc sống. Phía sau lưng có một chiếc xe ô tô lái đến, lúc xe ô tô chạy qua cạnh bọn họ thì thả chậm tốc độ. Cửa xe hạ xuống, người đàn ông lái xe quay đầu nhìn chăm chú vào Kiều Sâm, không xác định hỏi: "Sâm Sâm?"

"Cậu nhỏ?" Kiều Sâm cũng vô cùng kình ngạc.

Lục Xuyên giẫm phanh lại, dừng mô tô ở ven đường, xe ô tô cũng dừng lại, một người đàn ông trung niên đi xuống xe, mặc chiếc áo jaket kaki, nhìn qua thì cũng không già lắm, khoảng chừng mới ba mươi tuổi.

"Cậu đi sau nhìn bóng lưng cảm thấy quen lắm, không nghĩ đến thật sự là con! Sâm Sâm, con đến đây sao không nói với mọi người trong nhà một tiếng? Bà ngoại mỗi ngày đều rất nhớ con, nhắc đến con mãi thôi!"

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm không biết nên trả lời như thế nào, cậu cãi nhau ầm ĩ với ba một trận nên mới đến đây, tâm tình cũng chán nản, hai ngày này đều lêu lổng ở quán bar, vì vậy cũng không dám nói với người thân ở đây.

"Cậu nhỏ đến thăm mẹ ạ?" cậu dứt khoát chuyển chủ đề.

"Từ khi mẹ con qua đời, thân thể bà ngoại ngày một tệ đi, bây giờ ngay cả rời giường cũng khó khăn, mỗi năm đều chỉ có mình cậu đến thăm chị ấy."

Cậu nhỏ quay đầu nhìn qua Lục Xuyên và Sở Sở đứng bên cạnh: "Hai bạn này là?"

"Đều là bạn học của cháu." Kiều Sâm trả lời.

Cậu nhỏ nhìn chăm chú, Sở Sở theo bản năng rụt người ra sau lưng Lục Xuyên trốn tránh, không dám nhìn anh ta. Mấy năm trước, sau khi mẹ Kiều Sâm tự sát, người nhà mẹ đẻ của bà có đến nhà cô náo loạn, ồn ào không nhỏ, nói rằng muốn mẹ con hồ ly tinh phải đền mạng, còn gây rối đến cả cục cảnh sát.

Kiều Ngôn Thương phải thuê vệ sĩ cho bọn họ, khoảng thời gian đó Sở Sở luôn ở khách sạn, ngay cả trường học cũng không đến, được bảo vệ rất nghiêm ngặt nên không có tiếp xúc chính diện với nhà mẹ đẻ của mẹ Kiều Sâm, sau này kinh động đến cảnh sát, náo loạn tuy không giảm bớt nhưng cũng chẳng thể giải quyết được gì.

"Sâm Sâm, mời hai bạn học đến nhà chúng ta ăn cơm đi!" Cậu nhỏ nói: "Khó có dịp đến huyện Đông Tân chúng ta, hai ngày tới cậu đưa các con đi chơi."

Kiều Sâm liền từ chối: "Không...không cần phiền đến cậu nhỏ đâu, thời gian cho lớp mười hai rất quý hiếm, bọn con đã mua vé về nội thành Lộc Châu rồi."

https://thuviensach.vn

"Nhanh vậy sao?" Cậu nhỏ rất tiếc nuối: "Hôm nay không phải cuối tuần rồi sao?"

"Là cuối tuần nhưng vẫn phải về làm bài tập nữa, sắp đến kì thi tháng, nhất định phải nắm chặt từng giây từng phút mới được." Kiều Sâm mặt dày nói dối, ngay cả Lục Xuyên cũng nhịn không được cười.

"Thái độ học tập của Sâm Sâm rất đáng khen." Cậu nhỏ khen cậu một tiếng, cũng không cưỡng cầu nữa: "Vậy để cậu đưa mấy đứa đến bến xe."

"Không cần phiền đến cậu đâu ạ, bọn con có thể tự tìm đường được."

"Người một nhà sao lại phiền được, ba người đi một chiếc mô tô, trời lại vừa mới mưa xong, đương núi toàn vũng bùn không dễ đi, lỡ như xảy ra chuyện gì thì cậu biết nói như thế nào với bà con, huống hồ chi còn chở theo bạn nữ."

Mỗi câu đều rất có lý, Kiều Sâm cũng không kiên trì thêm nữa, dứt khoát quay đầu nói với Lục Xuyên và Sở Sở: "Hai người lên xe đi, tôi đi mô tô."

"Thôi quên đi." Lục Xuyên nói: "Kỹ thuật này của mày không làm tao yên tâm nổi, mô tô này là đi thuê, lỡ có chuyện gì thì không thể giao lại cho ông chủ, mày lên xe đi để tao chạy."

Kiều Sâm nói cho cùng cũng được xem như nửa chủ nhà, cảm thấy rất ngại ngùng nếu để Lục Xuyên chạy đường mưa như thế này, thẳng thắn nói: "Mày lên xe, đi với Kiều..."

Cậu đột nhiên ngừng bặt, một chữ "Nhị" nghẹn trong cổ họng không làm sao có thể thốt nên lời.

Lục Xuyên thấy tình thế không ổn, lập tức tiếp lời: "Vậy em gái Lục Sở ngồi xe đi."

https://thuviensach.vn

"Được, tôi lái mô tô, mấy người lên xe đi."

Lục Xuyên càng không yên tâm cho cái tên xù lông Kiều Sâm kia chạy xe trên đường núi, anh nói: "Mày xuống để tao lái."

"Không đó." Kiều Sâm không tin Lục Xuyên có thể ở trước mặt cậu nhỏ mà ném cậu xuống xe được, bởi vậy rất khoa trương lớn lối.

Kết quả của sự cứng đầu từ hai tên này chính là:

Cả hai đều ngồi mô tô, Lục Xuyên lái xe còn Kiều Sâm ngồi ở sau bung dù cho anh.

Sắc mặt cậu nhỏ vẫn như thường lệ kéo mở cửa xe ra, nói với Sở Sở: "Bạn học Lục, cháu lên xe đi."

"Cảm ơn ạ." Sở Sở tránh đi ánh mắt của anh ta, ngồi lên xe.

Lục Xuyên đội nón bảo hiểm lên, lại đưa một cái mũ khác cho Kiều Sâm, sau đó mới khởi động xe, Sở Sở ghé sát vào một bên cửa sổ, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở: "Cậu chậm thôi."

"Yên tâm đi."

Xe ô tô lái đi trước, Lục Xuyên lái mô tô chậm rãi theo phía sau.

Sở Sở thông qua cửa sổ xe thỉnh thoảng quay đầu nhìn chung quanh, không yên lòng nhìn xe mô tô đi phía sau, mà cậu nhỏ thì dò xét Sở Sở qua kính chiếu hậu.

"Cháu là em gái của cậu nhóc đẹp trai kia sao?"

"Vâng."

"Gọi là Lục gì nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở vùi đầu thật thấp, khẽ nói: "Lục...Lục Sở."

"Em gái ruột?"

"Vâng."

Cậu nhỏ nhẹ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, trong đầu Sở Sở thở dài một hơi, bọn họ chưa từng gặp qua, anh ta không thể nào nhận ra cô được.

Sở Sở vụng trộm nhìn vào kình chiếu hậu, đúng lúc chạm vào ánh mắt cậu nhỏ, ánh mắt anh ta mang theo sự lạnh lẽo, hệt như sự lạnh giá của cơn mưa bên ngoài cửa xe.

Trong đầu Sở Sở đột nhiên trở nên bối rối.

Cậu nhỏ trầm giọng: "Nóng sao?"

Rõ ràng bên ngoài nhiệt độ rất thấp, nhưng trên trán Sở Sở không khống chế được chảy ra từng đợt mồ hôi lạnh, cô lại dùng tay áo lau sơ qua.

Cậu nhỏ thuận tay chỉnh lại hệ thống sưởi trong xe, Sở Sở thấp giọng nói: "Cảm ơn."

"Không có gì." Cậu nhỏ thản nhiên nói, sắc mặt dường như càng lúc càng trầm xuống.

"Bạn học Lục, cháu tên gì nhỉ, cái gì Lục cơ?"

"Lục...Lục Sở."

"À." Cậu nhỏ khẽ cười một tiếng, "Khéo thật đấy, Kiều Sâm cũng có một cô em gái tên Kiều Sở, học cùng lớp với nó, các cháu đều là bạn học, tên cũng có chung một chữ Sở, không biết cháu có quen người đó không."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Sở Sở trong thoáng chốc trắng bệch, môi run rẩy, không ngừng lắc đầu. "Không...không quen!"

"Mà cô em gái này..." Cậu nhỏ lắc đầu, than một tiếng: "Chỉ cách Tiểu Sâm mấy tháng, cháu biết tại sao không?"

Sở Sở vẫn lắc đầu, điên cuồng lắc đầu, cô không muốn nghe nhưng cũng không thể che lỗ tai của mình lại.

"Bởi vì...nó không phải là do mẹ của Kiều Sâm đẻ ra! Lúc vợ mang thai, lại có thể làm cho một người phụ nữ khác có thai, cháu nói...loại đứa bé này thì là cái gì?"

"Là cái gì nhỉ?"

Ánh mắt anh ta dán chặt vào mắt Sở Sở, anh ta thấy rõ sự sợ hãi bên trong đôi mắt đó.

"Nếu như sau này cháu có cơ hội nhìn thấy nó, hy vọng cháu có thể thay tôi chuyển cho nó một lời."

"Lời...gì?"

Trong kính chiếu hậu, cậu nhỏ lạnh lùng cười một tiếng: "Cháu nói với nó, kêu nó mau..."

"Đi chết đi!"

Anh ta dứa lời đột nhiên giẫm mạnh chân ga, xe con đột nhiên tăng tốc, tim Sở Sở như muốn nhảy ra khỏi cuống họng, cánh tay liều mạng lôi kéo cửa xe, thế nhưng cửa xe đã bị khóa trái, làm thế nào cũng không thể mở được nữa.

"Kiều Sâm."

https://thuviensach.vn

"Cái gì?"

"Xe đang tăng tốc kìa!"

Kiều Sâm tháo nón bảo hiểm xuống ngước mắt nhìn lên, trên con đường núi mông lung mờ ảo phủ đầy sương trắng, chiếc xe con màu đen trước mắt chỉ còn lại cái bóng mơ hồ, mà lại càng lúc càng nhanh,, cách bọn họ cũng ngày càng xa.

"Trời ơi, cậu nhỏ sao đi nhanh vậy!"

"Gọi điện thoại!" Giọng Lục Xuyên trầm đến đáy cốc.

Tay Kiều Sâm bủn rủn lấy điện thoại từ trong túi ra gọi điện thoại cho cậu nhỏ, Lục Xuyên thì dùng hết sức tăng tốc, đuổi theo hướng của xe ô tô.

Hai chiếc xe một trước một sau rượt đuổi nhau trên đường núi, tựa như gió táp lao vùn vụt.

"Không gọi được sao?" Giọng nói Lục Xuyên như lạc đi.

"Không, không ai bắt máy."

Kiều Sâm ngồi sau không ngừng gọi điện thoại cho cậu nhỏ, rốt cuộc mấy phút sau điện thoại cũng đã được kết nối, phía bên kia, âm thanh cậu nhỏ mang theo tiếng gió vù vù truyền đến, giọng nói đau đớn khổ sở, lại rã rời mệt mỏi.

"Sâm Sâm, cậu nhỏ báo thù cho mẹ con, sau này...sau này con phải sống cho thật tốt, cậu nhỏ yêu con."

"Cậu nhỏ! Cậu đừng làm vậy!" Lời Kiều Sâm còn chưa nói xong, điện thoại đã bị ngắt.

Trong loa truyền đến từng tiếng "Tút...tút"

https://thuviensach.vn

Lạnh lẽo, tựa như một hợp âm đơn điệu của một sinh mệnh tiều tụy sắp sửa rời đi.

"Lục Xuyên! Mày nhanh...nhanh đuổi theo cậu ấy!" Trong cuống họng Kiều Sâm như có đá lấp đầy, không thể thốt nên lời.

"Cậu tao có thể...nhận ra con bé rồi!"

Nhưng mà Lục Xuyên lúc này đột nhiên phanh lại, theo quán tính Kiều Sâm nặng nề ngã nhào đập mặt vào lưng anh.

Cậu đánh mạnh vào lưng Lục Xuyên: "Mẹ nó! Mày đuổi theo mau đi!"

Lục Xuyên quay lại, không chút khách khí quăng Kiều Sâm vứt xuống xe, cậu ngã nhào vào vũng bùn.

"Tao đuổi theo, mày cứ đợi ở đây." Lục Xuyên ném mũ bảo hiểm xuống, dùng lực ấn ga, xe mô tô 'brừm' một tiếng, như tia chớp lao nhanh ra ngoài!

Kiều Sâm bò dậy, trên người toàn là đất nước nhão, cậu vừa hét vừa chạy về phía Lục Xuyên: "Mày mau lên! Mau lên đi!"

Lục Xuyên nhấn ga xe ở tốc độ lớn nhất, liều mạng chạy về phía chiếc xe ô tô xa xăm mịt mờ như một chấm đen trong làn mưa bụi, dường như cái chấm đen duy nhất đó đã trở thành toàn bộ hy vọng của anh trong giây phút này.

Cuồng phong xen lẫn mưa lạnh tựa như một lưỡi dao sắc bén lạnh đến thấu xương, đập vào khuôn mặt anh, lăng trì lấy tim anh. Ánh mắt của anh dính chặt vào chiếc xe kia, dùng toàn lực gia tốc!

Ngày một gần hơn! Càng ngày càng gần!

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cũng có thể song song với chiếc xe đó, anh nghiêng đầu trông thấy Sở Sở ngồi trong xe, tay nắm lấy cửa xe, lưng dán vào trên ghế, giữ chặt thân người, cô mở to hai mắt nhìn, gắt gao cắn chặt môi dưới, biểu lộ nghiêm trọng nhưng lạnh lùng như một cánh đồng tuyết.

Cách đó không xa có một cây cầu, Lục Xuyên loáng thoáng nhớ được từng có đi qua cây cầu lớn này, dưới cầu là một dòng sông lớn nước chảy rất xiết.

Lục Xuyên lại nhìn về phía ghế lái, mặt cậu nhỏ dữ tợn, con mắt nhìn chằm chằm vào cây cầu lớn cách đó không xa.

Hướng đi của anh ta chệch khỏi làn đường, vọt vào một bãi đất hoang, giẫm mạnh chân ga, dùng tốc độ cao nhất để chạy tới vách núi của con sông lớn phía trước.

Đôi tay nhỏ bé của Sở Sở giãy dụa sờ đến chỗ dây an toàn, buộc chặt lại, đồng thời nhắm nghiền đôi mắt.

Bên tai ngoại trừ âm thanh của gió, còn có tiếng kêu điên cuồng trầm thấp của cậu nhỏ.

"A Nguyệt! Em cũng sẽ đến với chị đây, chị phải chờ em!"

"Em sẽ đưa luôn đứa con của con tiện nhân kia theo xuống, để cho chị ức hiếp! Trước kia mẹ nó và tên họ Kiều kia ức hiếp chị như thế nào, chị cứ làm như thế ấy."

Tay Sở Sở nắm chặt tay nắm phía trên, nhắm chặt mặt lại, giờ khắc này, cô lại không khóc, cũng không còn sợ hãi nữa rồi, chỉ là nhỏ giọng thốt lên: "May quá."

May quá...

https://thuviensach.vn

Anh không lên xe.

Cuối cùng...

Mọi thứ cũng đã kết thúc.

Mắt thấy xe ô tô cách con sông lớn chỉ còn hơn mười mét, tốc độ xe của Lục Xuyên vượt qua xe ô tô, anh chạy về phía trước xe con, đột nhiên đổi đầu xe, trượt đuôi xe thành một đường cong đẹp mắt, để xe máy nằm ngang trên bãi đất hoang, ngăn cản chiếc xe con đang vùn vụt phóng đến cuối con đường.

Xe ô tô nhanh như chớp bay về phía anh, xen lẫn từng con gió mãnh liệt lạnh thấu xương, giống như lời thông báo cuối cùng của Tử thần.

Mà Lục Xuyên đứng yên, bất động, ánh mắt tàn ác gát gao dính chặt vào đôi mắt của cậu nhỏ.

"Ông đây không muốn liên lụy tới người khác!" Cậu nhỏ thò đầu ra ngoài cửa xe, tròng mắt đỏ bừng điên cuồng hét to: "Muốn sống thì lăn ra ngoài."

Nhưng mà Lục Xuyên không động một chút nào, anh đi lên phía trước chiếc xe gắn máy.

Sở Sở đột nhiên mở to mắt, nhìn anh đứng nơi cách cô không xa, đón chờ chiếc xe con đang vùn vụt lao tới.

Khuôn mặt anh lạnh lẽo lại kiên nghị, từ từ...giương hai tay, ngăn trước chiếc xe!

Tựa như rất nhiều năm về trước, anh đưa lưng về phía cô, đón nhận mọi lời mỉa mai cười trào phúng, còn có những lời chửi rủa, anh giương hai tay, ngăn trước người cô.

https://thuviensach.vn

Vì cô mà ngăn lại cả một thế giới không công bằng này.

Ai là người đáng phải chịu đựng những thứ này đây?

Cho dù là ai, cũng không nên là cô!

Xe ô tô càng ngày càng gần, không có ý định giảm lại tốc độ, mười mét! Năm mét! Ba mét!...

Lục Xuyên chậm rãi nhắm mắt lại, ngay khi chiếc xe tử thần sắp chạm vào anh, trong chốc lát đó vang lên tiếng phanh xe bén nhọn, thân thể Sở Sở nặng nề đập về phía trước, trong nháy mắt lại bị dây an toàn giật trở về.

Thế giới không sụp đổ như trong dự đoán, lỗ tai cô ong ong, chỉ còn lại tiếng gió gào thét cùng với tiếng trái tim đập cuồng loạn trong lồng ngực.

Chiếc xe cách Lục Xuyên còn chưa đến nửa mét thì ngừng lại.

Cậu nhỏ hồn lạc phách tán nhìn người con trai đang ngăn trước xe, kinh ngạc không thôi, cánh tay vô lực chạm vào nút mở khóa cửa, chưa chết.

Anh ta vẫn chưa chết.

Điên cuồng, tức giận, không còn nữa.

Anh ta lại vô thức thở dài một hơi.

Cho dù người tuyệt vọng bi quan đến mức nào đi chăng nữa, ngay khoảnh khắc nhìn thấy cái chết đang cận kề cũng sẽ sinh ra khát vọng, đây chính là bản tính của nhân loại.

Một giây sau, Lục Xuyên chạy đến trước cửa xe dùng sức mở cửa ra.

https://thuviensach.vn

Lưng Sở Sở vẫn dán cứng ngắt vào trên ghế, cô không khóc, cũng không vui mừng vì vừa thoát khỏi cái chết.

Cô chỉ chậm rãi tháo dây an toàn, quay đầu trừng mắt liếc anh một cái.

"Kiều...Kiều Nhị." Anh dang tay muốn ôm cô xuống.

Sở Sở không chui vào trong lồng ngực anh như dự đoán, cô đi ra khỏi xe, dùng dức đẩy mạnh anh ra.

"Cậu đi đi."

"Tôi..."

"Cậu! Đi!."

Mắt cô đỏ hồng, phẫn hận nhìn anh, nhanh chóng lấy cái cặp trên lưng xuống, liều mạng nện vào trên người anh.

"Đi đi!"

"Cậu đi đi! Mau đi đi!"

Lục Xuyên tùy ý để cô điên cuồng trút hết sự sợ hãi và e ngại trong lòng, không nói một lời cũng không nhúc nhích.

Cô há to miệng, im lặng nức nở, nhưng không có nước mắt, chỉ có từng giọt mưa vương khắp nơi.

Lục Xuyên đưa tay kéo lấy cặp cô, thuận thế ôm cô vào lòng.

"AAAA!" Cô hét lên một tiếng tan nát cõi lòng , từng tiếng hét ra, càng thêm thê lương đau đớn.

"Suỵt." anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, trấn an tinh thần đang kích động của cô: "Tôi biết, tôi biết cả mà."

https://thuviensach.vn

Tôi biết cậu sợ hãi, biết cậu lo lắng.

Tôi biết, so với cái chết, cậu càng sợ liên lụy đến tôi hơn.

Thế nhưng mà, cậu cũng phải biết rằng, mặc kệ chúng ta cách nhau bao xa, mặc kệ khoảng cách giữa chúng ta có là tận cùng thế giới, có là bên bờ vực của tử thần đi chăng nữa.

Thì Lục Xuyên vẫn sẽ đuổi kịp cậu, nhất định sẽ kịp.

Vậy nên, điều cậu không cần nhất, chính là không cần sợ hãi.

.....

Trên ô tô, Sở Sở vẫn luôn ôm eo Lục Xuyên, ôm chặt cứng, không nói một lời nào, an tĩnh chôn đầu vào trong lòng anh,Lục Xuyên cũng không nói gì, thỉnh thoảng vỗ nhẹ lên lưng cô, hôn lên trán cô, dịu dàng an ủi.

Kiều Sâm ngồi cách bọn họ một cái lối đi nhỏ, thân người cong lại, tay đặt dưới cánh mũi, sắc mặt rất âm trầm. Lục Xuyên nhấc chân lên nhẹ nhàng đá lên chân Kiều Sâm vài cái, khàn giọng nói: "Đừng nghĩ nữa."

"Cậu nhỏ...đối với tao rất tốt, cậu ấy là người tốt, bình thường nói chuyện cũng không lớn giọng với người khác." Kiều Sâm áy náy ôm đầu: "Tao thật sự...thật sự không biết cậu ấy sẽ làm chuyện như thế này."

"Cậu và mẹ tình cảm rất tốt, mẹ tao lớn hơn cậu rất nhiều, cho nên từ nhỏ đã rất quan tâm tới cậu, cậu đối với tao cũng tốt lắm, chăm sóc tao rất nhiều..."

"Đừng nói nữa!" Lục Xuyên trầm giọng quát: "Mày tỉnh táo lại một chút được không."

Cậu cứ thế này, sợ rằng sẽ càng khiến Sở Sở khó chịu hơn.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi cậu nhỏ quỳ trên mắt đất khóc rống lên, không phải là cầu xin sự tha thứ, mà khóc vì sự nhu nhược của bản thân, cũng như là khóc vì đã được sống lại sau tai nạn.

Bởi vì quan hệ với Kiều Sâm, bọn họ cũng không thể làm gì anh ta được, nếu làm lớn chuyện này, đến lúc đấy người lớn hai bên gặp nhau trong tình cảnh thế này cũng thật sự rất phiền phức.

Lục Xuyên khăng khăng muốn báo cảnh sát, nhưng Sở Sở không đồng ý, Kiều Sâm thì như một cái xác chết, chỉ nhìn cậu nhỏ đang khóc lớn quỳ trên mặt đất, cậu chẳng biết mình phải làm như thế nào nữa.

"Không báo cảnh sát." Cô nắm chặt ống tay áo của anh, cố chấp nói: "Không báo cảnh sát nữa, mình muốn về nhà."

Lục Xuyên đưa Sở Sở trở về trường học, Sở Sở nắm chặt tay anh, lúc sắp đến dưới lầu ký túc xá, cô vẫn mãi không chịu buông tay ra.

Lục Xuyên ôm cô vào lòng, dịu dàng dỗ dành: "Đã qua rồi, đừng nghĩ tới nữa, cùng đừng sợ hãi."

"Kỳ lắm." Cô nhẹ giọng nói.

Kỳ quái lắm, bây giờ cô không hề cảm thấy sợ hãi, trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất, chính là...nắm lấy tay anh.

"Không muốn trở về." Cô rũ mi, trầm giọng nói: "Muốn đi theo cậu, muốn ở chung với cậu."

Từng giây từng phút đều không nỡ tách rồi.

Luôn muốn, ở chung với cậu.

Tác giả có lời muốn nói:

https://thuviensach.vn

Kiều Nhị: Lục Sở, tên khó nghe quá, mình thà chết còn hơn.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Người bị hại

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sắc trời âm u, không bao lâu sau thì bắt đầu đổ mưa, tí tách tí tách, sấm sét và tia chớp thay nhau đánh ầm trời.

Trong lớp tự học, sự chú ý của các bạn học đã bị mấy tia chớp thỉnh thoảng tóe lên ngoài cửa sổ hấp dẫn. Cuộc sống cấp ba buồn tẻ, vì vậy ngay cả mấy tia sấm sét trong cơn mưa cũng có thể trở thành cảnh đẹp ý hay trong mắt các bạn.

Nhưng rất nhanh bọn họ lại có thể tìm kiếm được một chủ đề thú vị nào đó để lảm nhảm.

Vào giờ ra chơi của tiết thứ ba, Sở Sở vừa đi vào nhà vệ sinh nữ đã có mấy nữ sinh khác theo sau đi vào.

"Rầm" một tiếng, cánh cửa nhà vệ sinh nữ bị đóng kín lại.

Sở Sở kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thấy mấy nữ sinh bộ dáng hung tợn, vẻ mặt bất thiện đứng đấy. Dương Tích đứng ở giữa đám người, mặc một cái áo da đen cùng quần đen bó sát, mang một đôi giày cao gót khiến cho cô ta cao đến một mét sáu, nhưng vẫn thấp hơn Sở Sở một cái đầu.

Sở Sở nhìn về cạnh cửa, vừa muốn rời đi thì Tưởng Lỵ Na trực tiếp khóa trái cửa nhà vệ sinh lại, nhìn cô cười lạnh, ôm tay đứng bên cạnh xem

https://thuviensach.vn

kịch vui.

Dương Tích đi về phía cô, Sở Sở theo bản năng lùi lại một bước.

"Kiều Sở." Giọng nói của cô ta rất lạnh lẽo: "Mấy lần trước muốn nói chuyện đàng hoàng với mày, mày lại cố tình nghe không hiểu."

Cô ta tiến lên nắm lấy cổ áo của cô, đôi mắt xinh đẹp xếch lên ngoan cố nhìn cô chằm chằm: "Bây giờ nhìn lại, có phải là muốn dùng cách này để giải quyết vấn đề với tao đúng không!"

Sở Sở ngẩng đầu lên liếc nhìn cô ta, nhưng lại lập tức dời ánh mắt đi nơi khác, cô vẫn không có thói quen đối mắt với người lạ, nhất là những người mà cô không thích.

"...Buông tôi ra." Giọng nói của cô trầm thấp nhưng có lực.

Dương Tích túm chặt cổ áo Sở Sở, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng rằng bây giờ mày có Kiều Sâm làm chỗ dựa thì không cần kiêng nể ai, cái loại cứng đầu cứng cổ ngu ngốc đần độn kia, tao còn không thèm để vào mắt."

Dương Tích vừa nói đồng thời giật tóc Sở Sở một cái, lại thuận tay đánh vào đầu của cô, Sở Sở bị đau đến vô thức che đầu lại.

Cô biết bây giờ cô ta đang làm gì, bạo lực học đường không phải chỉ có ở trên TV hay trên mạng, những chuyện này xảy ra ở mọi nơi, tựa như những con vi khuẩn ở nơi âm u hẻo lánh bắt đầu sinh sôi nảy nở.

Sở Sở cắn răng trừng cô ta, đáy mắt toàn là sự coi thường và khinh miệt.

"Còn trừng tao?"

Dương Tích vô cùng ghét ánh mắt của Sở Sở, đôi mắt sâu tĩnh mịch và con ngươi đen nhánh khiến cho cô ta trở nên bất an một cách bất thường.

https://thuviensach.vn

Cô ta nói với mấy cô gái sau lưng: "Đỡ nó đứng dậy!"

Mấy nữ sinh nghe lời đi đến, ba tay bốn chân bắt lấy cánh tay Sở Sở, cô ra sức giãy dụa hét to: "Buông ra!"

Thấy cô không an phận, Tưởng Lỵ Na đi đến giương cánh tay hướng thẳng về phía mặt Sở Sở, một âm thanh thanh thúy vang lên, khiến cho cô mơ hồ.

Sở Sở cảm thấy lỗ tai của mình ong ong cả lên, mắt nổi đom đóm, thân ảnh của mấy cô ta cũng dần trở nên mơ hồ trong mắt cô.

Dương Tích đi đến chỗ vòi nước, xắn tay mở vòi, dòng nước rào rào chảy xuống bồn rửa tay.

"Đem nó lại đây."

Mấy cô gái bắt lấy cánh tay của Sở Sở đưa cô đến bồn rửa, Tưởng Lỵ Na nắm lấy tóc của cô, đè đầu cô đưa vào dòng nước xối xả.

Bây giờ đang là mùa đông lạnh rét, nước trong vòi cơ bản đều dưới 0 độ C, toàn bộ đầu Sở Sở đều bị nhấn vào bên trong dòng nước, tóc cô nhanh chóng ướt đẫm.

Cái lạnh thấu xương khiến cho da đầu cô run rẩy từng đợt.

Lạnh! Lạnh quá!

Rét lạnh kích thích dây thần kinh của cô, cô ra sức giãy dụa, thét lên chẳng khác nào bị điên. Thế nhưng bọn họ vẫn nắm chặt tóc của cô, giữ chặt lấy cánh tay cô, cô căn bản không thể giãy ra.

Nước lạnh chảy xuôi xuống khuôn mặt của cô, thuận theo mắt cô, mũi rồi miệng, trôi tuột vào bên trong cổ áo của cô. Cô run lẩy bẩy, cả khuôn mặt đều bị đông đến cứng đờ, thân thể run rẩy từng đợt, bên tai truyền đến

https://thuviensach.vn

những tiếng cười điên cuồng, tiếng huyên náo ồn ào, đan xen vào một chỗ...

Ý thức của cô bắt đầu trở nên hoảng hốt, càng ngày càng đi xa, quay về thời bé thơ, trong một con hẻm nhỏ ẩm ướt.

"Thiểu năng!"

"Bệnh tâm thần!"

"Chúng ta sẽ không chơi với nó!"

"Nện đá vào đầu nó! Đuổi nó đi đi!"

Từ nhỏ đến lớn đều là như vậy.

Mà tôi đã làm gì sai cơ chứ?

Các người lấy quyền gì mà đối xử với tôi như vậy!

Thân thể Sở Sở run rẩy, nhưng dần yên lặng không giãy dụa nữa, cô bất động.

Ngay lúc mọi người cho rằng cô đã không còn khí lực để phản kháng, Sở Sở đột nhiên cắn tay Tưởng Lỵ Na, Tưởng Lỵ Na bị đau hoảng sợ hô một tiếng, lập tức rút tay về.

Lúc mấy cô ta không kịp phản ứng, cô tránh khỏi kiềm chế của bọn họ, quay người lại nhìn Dương Tích đứng từ xa thờ ơ lạnh lùng dựa vào bên tường.

Cả người cô đều rất thê thảm, nhưng vẫn cao ngạo đối mặt với Dương Tích.

https://thuviensach.vn

Vì sao cô ta có thể không chút kiêng kị nào ức hiếp cô, tại sao tất cả mọi người lại bắt nạt cô như vậy.

Là bọn họ có vấn đề, hay vì cô... Bởi vì cô sợ hãi, sợ... Thế nên thất bại, ghen ghét, đố kị, bại trận... Tất cả mọi thứ đều có lý do hợp lý để tồn tại.

Bời vì cô là kẻ yếu, lại còn là thiếu dũng khí.

Nhưng mà ngọn lửa tức giận trong lòng ngực ngày một nóng lên, cô không muốn để cho người khác ức hiếp, không muốn làm một con ngốc, không muốn luôn để cho người khác phải đi bảo vệ mình!

.....Thật sự rất không cam tâm!

Ngay thời điểm không một ai kịp phản ứng, Sở Sở lảo đảo chạy đến trước mặt Dương Tích, toàn thân đều tràn đầy sự phẫn nộ, nắm lấy cổ áo Dương Tích đẩy mạnh cô ta vào tường.

"Tôi không phải là quái vật."

Cô hung ác dùng hết mọi sức lực của mình, lại đẩy cô ta một cái nữa, trầm thấp mà nói: "Mấy người mới là quái vật."

Dù cho có nhỏ bé cũng không sao cả, vậy thì cứ xem như một kẻ yếu bại trận muốn sống, cô cũng chỉ có một mình!

...

Chiều cao của Dương Tích thấp hơn Sở Sở tới mấy phân, giờ phút này bị cô từ trên cao nhìn xuống nắm lấy cổ áo, khó tránh thoát được.

"Mày thả tao ra!"

https://thuviensach.vn

Mấy nữ sinh sau lưng cũng tới giúp đỡ, luống cuống chân tay muốn kéo cô ra, thế nhưng Sở Sở lúc này gắt gao túm chặt lấy tóc của Dương Tích, ấn lấy đầu của cô ta đè vào tường.

"Cô không được bắt nạt tôi!"

"Ha!" Cả khuôn mặt của Dương Tích đều bị cô dè ép vào vách tường, nhưng cô ta vẫn cười lạnh một tiếng.

"Không được phép ức hiếp tôi!" Cô cứ cố chấp lặp lại câu nói này, gằn từng chữ một: "Không được phép, bắt- nạt -tôi!"

Không ai có thể mãi bảo vệ cho cô, Lục Xuyên cũng không thể, kẻ yếu cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân họ mà thôi.

Không biết Sở Sở lấy đâu ra sức mạnh cường đại như vậy, mấy người cô ta làm cách nào cũng không thể kéo người ra được, vừa hỗn loạn vừa dây dưa, có người hình như bị trượt chân.

Sau đó chợt nghe thấy một âm thanh vang lên, đầu Dương Tích đụng vào trên một cái cạnh của bậc thang, phía sau đầu bị chấn động, máu tươi tuôn ra, không bao lâu sau trên mặt đất tràn đầy màu đỏ không ngừng tràn ra.

Mấy nữ sinh chung quanh bị dọa sợ hãi, ngây người đứng một cục.

Dương Tích ngã trên mặt đất, chậm chạp giãy dụa cố gắng đứng dậy, dùng một tay che đầu lau lấy máu.

"Đau...đau quá đi."

Cô ta đau đớn nhắm chặt mắt lại, nằm rạp trên mắt đất giãn xéo như một con giun.

https://thuviensach.vn

Những giọt nước lạnh buốt tí tách từ trên mái tóc Sở Sở rơi xuống, toàn thân cô đều rét buốt, lạnh đến run rẩy. Nhưng đầu óc lại thanh tỉnh hơn bao giờ hết, nhìn Dương Tích toàn thân toàn máu tươi chật vật không chịu nổi, đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác sảng khoái!

Các nữ sinh thét lên chói tai, luống cuống tay chân lấy điện thoại goi cho 120.

Dương Tích nhanh chóng được đưa vào bệnh viện, mà Sở Sở và những người khác có mặt ở đấy đều được đưa vào phòng giáo vụ.

Trong văn phòng lớn như vậy có mấy giáo viên đang đứng, các nữ sinh khác đứng một bên, còn Sở Sở thì vẫn luôn giữ im lặng đứng một bên khác.

Mấy cô gái sớm đã bàn bạc với nhau, mười miệng một lời khẳng định Sở Sở là người đẩy ngã Dương Tích, hoàn toàn che giấu cái sự thật mà trước đó bọn họ nắm đầu cô kéo vào dòng nước lạnh băng. Từ đầu đến cuối Sở Sở không hề nói một lời, mãi cho đến khi các giáo viên nghe mấy cô ta nói xong mới quay lại hỏi chuyện Sở Sở, cô cũng rất tỉnh táo tường thuật lại chuyện gì đã xảy ra, nói bọn họ mới là người ra tay trước.

"Mày nói bậy!"

"Nước trên người mày rõ ràng là do sau khi đẩy ngã Dương Tích xong thì tự mình tạt lên."

"Mày muốn vu cáo hãm hại bọn tao à? Không có cửa đâu!"

"Đúng vậy, bọn tao nhiều người thế này có thể trở thành nhân chứng, thưa thầy, là Kiều Sở ra tay trước, cậu ta đẩy ngã Dương Tích rồi chạy đến vòi nước tự phun nước lên người mình, chẳng khác gì tên điên."

"Không sai! Bọn em có thể làm chứng!"

https://thuviensach.vn

Sở Sở im lặng nhìn bọn họ, ánh mắt sắc lạnh, lại rất ảm đạm.

Mấy nữ sinh kia tôi một câu cô một câu, trốn tránh toàn bộ trách nhiệm, đem cái sự việc bạo lực này đổ toàn bộ lên trên người Sở Sở.

Sở Sở hết đường chối cãi, đến cuối cùng dứt khoát im lặng không nói một lời nào, giáo viên hỏi gì cô cũng không lên tiếng, chìm trong trầm mặc.

Chuyện này truyền đến lớp 12/2, lập tức bị đảo ngược thành Sở Sở gọi Dương Tích đến nhà vệ sinh nữ để sử dụng bạo lực, cuối cùng thì cố ý đẩy ngã cô ta trên bậc thang, đập vỡ đầu, nói trong nhà vệ sinh lúc đấy toàn là máu, cục diện thê thảm vô cùng.

"Đáng sợ thật!

"Không nhìn ra được Sở Sở lại làm loại chuyện như thế nào."

"Cậu quên là cậu ta có bệnh sao!"

"Cậu nhìn hôm nay đi, cuối cùng cũng xảy ra chuyện rồi đó sao?"

Phía sau phòng học vang lên một tiếng "rầm", cắt đứt cuộc trò chuyện của mấy cô gái kia, Lục Xuyên đứng dậy trực tiếp lật tung cái bàn trước mặt lên, âm trầm đi ra ngoài.

Mấy nữ sinh đang nói huyên thuyên lập tức im bặt, ngượng ngùng xoay người không dám nói thêm gì, chỉ dùng ánh mắt ám chỉ sâu xa mà nhìn nhau.

Lục Xuyên vừa mới đi ra khỏi phòng học Trình Vũ Trạch đã lập tức đứng lên ngăn anh lại: "Đi đâu đấy, sắp vào học rồi."

"Phòng giáo vụ." Ánh mắt Lục Xuyên lạnh lẽo như sắp đóng băng.

https://thuviensach.vn

Trình Vũ Trạch khoác tay lên vai anh, hạ thấp giọng khuyên nhủ: "Bây giờ cậu đi cũng không có tác dụng gì cả, ngược lại sẽ gây thêm phiền phức đấy, nghe mình đi, trước tiên cứ yên lặng theo dõi đã."

Lục Xuyên không có cách nào bình tĩnh được, tim của anh như muốn nổ tung đến nơi rồi, dù không rõ chân tướng về sự việc mà mấy người trong lớp truyền miệng thay đổi sự thật đến thế nào, nhưng bất kể cô có làm gì thì Lục Xuyên vẫn biết rõ, giờ phút này cô vô cùng vô cùng không ổn.

Quá ngốc, bị buộc tội sẽ không nói, cũng không giải thích cho bản thân. Anh lúc này thậm chí còn có thể tưởng tượng ra được cô đang đối mặt với cái bản án không thuộc về mình, ngoại trừ khóc cô cũng chẳng thể làm được gì nữa, vừa nghĩ đến thôi mà trái tim của anh như có hàng vạn cây kim đâm vào.

Anh không còn cách nào để giữ tỉnh táo, không thể suy nghĩ thêm gì nữa, đẩy Trình Vũ Trạch ra đi về phía phòng giáo vụ.

Trình Vũ Trạch thấy Lục Xuyên đi ngang qua người mình, khẳng định anh sẽ làm huyên náo mọi chuyện lên, nên vội vàng chạy đến ngăn cản.

Lục Xuyên chạy đến bên ngoài phòng giáo vụ, đúng lúc nhìn thấy Kiều Ngôn Thương mang Sở Sở ra ngoài, giáo viên chủ nhiệm cũng đi theo họ ra, hai người đang nói chuyện, chủ nhiệm phòng giáo vụ cũng đi bên cạnh.

Mà Sở Sở thì cúi đầu, yên lặng đi sau lưng Kiều Ngôn Thương.

"Tôi sẽ đưa Sở Sở đi làm giám định về tinh thần." Sắc mặt Kiều Ngôn Thương rất khó nhìn, nói một tiếng với chủ nhiệm, "Nếu như xác định không có vấn đề gì, Kiều Sở vẫn sẽ tiếp tục quay về lớp."

"Nếu như thật sự có thể xác định được bạn học Kiều Sở đây không có khuynh hướng về bạo lực, đương nhiên có thể trở lại học tiếp." Chủ nhiệm

https://thuviensach.vn

giáo vụ trả lời: "Bây giờ gia đình Dương Tích vẫn còn đang ở bệnh viện, chuyện này..."

"Tiền thuốc men và bồi thường thì đợi sau khi thảo luận cùng với bên luật sư, tôi sẽ đi qua chỗ gia đình người nhà bị hại nói rõ ràng."

"Như vậy cũng được, vậy thì Kiều tổng đi thong thả."

"Không cần tiễn nữa đâu." Kiều Ngôn Thương nói xong thì dẫn Sở Sở đi xuống bậc thang.

Lục Xuyên đang muốn tiến lên thì phía sau lưng bị mấy người bạn học dùng sức níu lấy.

"Đừng đến đó! Bây giờ không thích hợp!" Trình Vũ Trạch nói rất gấp, thấp giọng khuyên nhủ bên tai Lục Xuyên: "Cậu muốn để cho Sở Sở ngoài mang cái tội danh đả thương bạn học, còn phải chịu thêm cái tội yêu sớm nữa sao?"

Những lời nói này quả nhiên rất có hiệu quả, Lục Xuyên lập tức ngừng bước.

Sở Sở trầm mặc đi theo phía sau Kiều Ngôn Thương, đột nhiên trong lòng có cảm giác, cô ngẩng đầu nhìn thấy được Lục Xuyên ở bên cạnh bậc thang.

Từ lúc xảy ra chuyện đến giờ, khi đối mặt với tất cả những ức hiếp và vu cáo hãm hại, cô không hề khóc, thậm chí còn không cảm nhận được sự khổ sở, trong lòng cô dường như chỉ còn lại một hòn đá cứng rắn chết lặng đè trong lồng ngực.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy anh, tất cả mọi tủi thân, phẫn nộ, uất ức đều không thể kìm chế được, không cam lòng nổi nữa, tựa như một trận đại hồng thủy cuộn trào trong lòng. Hốc mắt cô đỏ bừng lên, hít

https://thuviensach.vn

một hơi, nhưng vẫn cố hết sức đè nén lại, cô không dám nhìn anh nữa, sợ sẽ không thể nhịn được mà khóc mất.

Tim Lục Xuyên kịch liệt run rẩy, tay nắm chặt thành nắm đấm, chỉ có trời mới biết anh đã phải dùng sức lực lớn đến bao nhiêu, mới có thể khống chế bản thân muốn tiến lên ôm lấy cô, trấn an những xung động của cô.

Sở Sở run rẩy nấc lên một tiếng nhỏ tới mức khó có thể nghe thấy, Kiều Ngôn Thương biết cô rất tủi thân, nhẹ nhàng khoác tay lên bả vai của cô vỗ vài cái xem như an ủi.

Sở Sở thu lại ánh mắt, đi sượt ngang qua người Lục Xuyên.

"Thầy chủ nhiệm, chuyện lần này rõ ràng là có vấn đề!"

Lúc Sở Sở đi chưa được hai bước liền nghe thấy giọng nói của Lục Xuyên truyền đến, cô đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Lục Xuyên chạy tới trước mặt thầy chủ nhiệm giáo vụ: "Theo như lời mấy bạn học kia nói là Kiều Sở gọi bọn họ vào nhà vệ sinh để ra tay, thế nhưng thầy nghĩ thử xem, một mình cậu ấy một người, còn bên kia là cả một đám người, thầy thấy chuyện này có logic không?"

Ai mà ngu ngốc đến mức một mình đi gọi một đám người đến đơn đấu.

Chủ nhiệm giáo vụ đương nhiên biết là lời của mấy nữ sinh kia cũng không thể tin hoàn toàn được, nhưng mà chuyện Sở Sở đẩy Dương Tích thật sự mà nói thì chính là ván đã đóng thuyền rồi, mà mấy nữ sinh kia thì muôn miệng một lời, ông không thể nào nghe theo lời nói của một mình Kiều Sở.

"Thưa thầy, trong tội phạm học có một lý thuyết nổi tiếng là "phá cửa sổ"(*), trong hoàn cảnh nếu như một hiện tượng không tốt bị bỏ mặc không quan tâm đến, sẽ khiến cho mọi người bắt chước và làm theo, thậm chí còn

https://thuviensach.vn

làm cho vấn đề thêm trầm trọng hơn." Lục Xuyên nhìn chủ nhiệm trước mặt: "Chuyện lần này nếu thầy lựa chọn hy sinh một người để bảo vệ một nhóm người, hậu quả như thế nào thầy không cần phải để em nói thêm nữa đúng không?"

(*) lý thuyết Phá Cửa Sổ: Nhà tâm lý học người Mỹ - James Bucket đã tiến hành một cuộc thử nghiệm: lấy hai chiếc xe ô tô cùng mẫu mã kiểu dáng đặt ở hai khu phố khác nhau. Trong đó có một chiếc đặt tại khu tầng lớp trung lưu Palo Alto, chiếc xe khác bỏ nhãn hiệu, mở mui xe đặt tại khu phố The Bronx khá lộn xộn. Kết quả là chiếc xe đặt tại khu phố của tầng lớp trung lưu, qua một tuần vẫn không xẩy ra vấn đề gì, trong khi chiếc xe mở mui chưa đầy một ngày đã bị ăn cắp. Bucket liền làm vỡ kính của chiếc xe ô tô đặt tại khu phố trung lưu, kết quả là chỉ sau một vài giờ, chiếc xe đó cũng không còn nữa.

Căn cứ từ cuộc thử nghiệm này, nhà kinh tế chính trị người Mỹ - Wilson và nhà tội phạm học - Kerin đã đưa ra lý thuyết phá cửa sổ. Họ cho rằng: Nếu có người làm vỡ kính cửa sổ của một ngôi nhà. Khi cánh cửa sổ đó không được sửa chữa ngay thì có thể người khác sẽ cho rằng hành động này ngầm nhận được sự dung túng nên họ lại đi phá vỡ nhiều cửa sổ khác. Lâu dần những cửa sổ bị phá này tạo cho người ta một cảm giác mất trật tự. Kết quả là trong lúc mọi người tỏ thái độ bàng quang, tội phạm sẽ phát triển sinh sôi nảy nở.

"Hy sinh một người cái gì hả?" Chủ nhiệm tức giận phản bác, Kiều Ngôn Thương vẫn còn chưa đi xa, Lục Xuyên lại ép cho ông phải xấu hổ không thôi: "Bạn học Dương bây giờ vẫn còn ở trong bệnh viện, chính bạn này cũng đã nói là do Kiều Sở đẩy ngã, chuyện này chắc chắn không thể sai được."

"Vậy theo như ý của thầy, thì người bị hại nhất định là chân tướng sao?"

https://thuviensach.vn

"Lục Xuyên." Sở Sở đột nhiên quay người lại, gằn từng chữ nói với anh: "Dương Tích là do mình đẩy ngã, chuyện này không sai đâu."

Lục Xuyên nhìn cô, tiếng nói ngưng bặt.

Anh hiểu được suy nghĩ của cô, cô không muốn anh cứ tiếp tục truy hỏi thêm nữa, bởi vì cho dù anh có truy vấn như thế nào đi chăng nữa, thì chứng cứ kia đã là xác thực, đã trở thành một kết cục không thể thay đổi.

Kiều Ngôn Thương không mang cô đi giám định nội bộ, dù sao bây giờ cảm xúc của cô vẫn chưa ổn định, trước tiên ông vẫn đưa cô về nhà, chờ cho tâm trạng của cô ổn định rồi hẵng đi bác sĩ tâm lý sau.

"Bây giờ con biết sợ hãi rồi à, vậy lúc đánh nhau sao không nghĩ đến?"

Sở Vân Tụ ngồi trên ghế sa lon, sắc mặt tràn đầy sự tức giận.

Chuyện Sở Sở đánh bạn học ở trường hôm nay đã náo động rất lớn, buổi sáng Kiều Ngôn Thương cần phải đi công tác lại bị nhà trường gọi điện đến, nói Sở Sở đánh bạn học bị thương, mà nhà nạn nhân bối cảnh cũng không hề nhỏ, ngay cả Kiều Sâm bình thường ở trường cũng chưa từng làm loạn gây chuyện lớn đến mức đánh cho bạn học nhập viện như thế này, chuyện lần này bà thực sự không thể tiếp nhận nổi.

Toàn thân Sở Sở run lẩy bẩy, nhưng không phải vì sợ hãi, mà cô lạnh, quần áo trên người cô và cả tóc nữa đều bị dính nước ướt hết, vẫn chưa kịp khô.

"Kiều Sở, mẹ hiểu đầu óc con rất rõ, đừng giả ngu với mẹ."

Sở Sở nhíu chặt hai hàng lông mày, tay nắm chặt một bên góc áo, bàn tay trắng bệch, ngay cả khớp xương trên mu bàn tay cũng gồng lên rõ ràng.

https://thuviensach.vn

"Con đừng nghĩ là không nói gì thì sẽ không sao, mẹ nói cho con biết..."

Kiều Ngôn Thương đứng bên cạnh cũng không nghe nổi nữa rồi, cắt đứt lời của Sở Vân Tụ: "Con nó mới về nhà, lại còn bị dọa sợ, để nó đi tắm rửa trước rồi có gì đợi đến tối hãy nói."

Ông nói xong thì quay sang gọi bảo mẫu lấy quần áo sạch sẽ cho Sở Sở thay.

Sở Sở cầm quần áo trên tay một hồi lâu, lại nghe thấy ở phía sau lưng Sở Vân Tụ nũng nịu nói với Kiều Ngôn Thương: "Hay chúng ta sinh thêm một đứa nữa."

...

Mở vòi hoa sen ra, nước nóng ào ào trút xuống.

Sở Sở nhắm chặt mắt lại, đứng ở trong dòng nước nóng bỏng, hơi nước bốc lên nhanh chóng làm mơ hồ tầm mắt của cô, đầu óc cô trống rỗng, thậm chí còn không phát hiện ra bản thân vẫn còn đang mặc quần áo. Cô dựa vào vách tường ngồi xổm xuống, ôm chặt hai đầu gối, để mặc cho dòng nước xối ướt đồ cô, mà bên tai cô vẫn đang vang vọng câu nói của Sở Vân Tụ, lặp đi lặp lại.

Hay chúng ta sinh thêm một đứa nữa.

Cô là một sản phẩm thất bại, họ muốn một người khác, không còn cần cô nữa.

Cô cắn chặt răng nhắm hai mắt lại, trong lòng có một giọng nói đáng ghét đang không ngừng nói với cô.

"Sở Sở, mày khiến cho bọn họ thất vọng rồi."

https://thuviensach.vn

"Tất cả mọi người đều thất vọng vì mày, mày chính là một đứa bị bỏ rơi."

"Bây giờ mày chỉ còn lại tao mà thôi."

"Sở Sở, tao sẽ chơi với mày, mày đừng để ý đến bọn họ nữa, có được không?"

....

Giọng nói này đã từng một lần tràn ngập trong đầu óc cô, một khoãng thời gian dài đằng đẳng trong quá khứ, cô lúc ấy không để ý tới bất kỳ ai, từ chối tiếp xúc với thế giới bên ngoài, phong bế bản thân lại, chỉ một mực nói chuyện với giọng nói này.

Mà bây giờ, nó lại quay lại, trong thời điểm đen tối, trong lúc cô tuyệt vọng đến sập đổ, nó lại quay về làm bạn của cô.

"Sở Sở, tao sẽ không bao giờ bỏ rơi mày."

"Chúng ta mới là bạn tốt của nhau."

Ngay khoảnh khắc cô gần như sẽ sụp đổ mà ôm lấy nó, trong đầu Sở Sở đột nhiên lại hiện lên khung cảnh ngày khai giảng đầu tiên, Lục Xuyên đứng một mình trên sân bóng rổ, cao gầy thẳng tắp đứng ở đấy.

Cô còn nhớ rất rõ, ngày đó nắng rất gắt, anh đứng dưới ánh mặt trời mỉm cười nhìn cô.

Gió nhẹ ấm áp, hoa nở đầy cành.

"Không phải mà."

Sở Sở cắn răng, đột nhiên cất tiếng: "Không phải đâu!"

https://thuviensach.vn

Tao không phải là một người bị bỏ rơi, người bạn tốt nhất của tao, cũng không phải là mày.

"Người bạn tốt nhất của tao, người bạn duy nhất từ nhỏ cho đến lớn, là Lục Xuyên chứ không phải là mày."

"Cô chủ, cô đang nói chuyện với ai vậy?"

Bên ngoài truyền đến giọng nói lo lắng của bảo mẫu.

Sở Sở mở bừng hai mắt ra, tiếng nói ồn ào đều biến mất toàn bộ, bên tai cũng chỉ còn sót lại tiếng nước chảy ào ào của vòi sen.

Cô mệt mỏi đứng lên, lột bỏ từng lớp đồ, trong dòng nước ấm cô vuốt ve thân thể của mình, từng lớp từng lớp da thịt mềm mại non nớt, không có một chút mỡ thừa, cô vẫn còn trẻ như vậy, đẹp như vậy, cuộc sống của cô vẫn còn chưa bắt đầu, thì làm sao mà cô cam tâm ngủ say.

Cô không muốn trở thành một người bị người khác bỏ rơi!

.....

Sở Sở tắm rửa xong thì đi ra khỏi phòng tắm, Kiều Ngôn Thương nói rằng có chuyện gấp cần phải đến công ty xử lý, trên bàn ăn cũng chỉ còn lại một mình, thức ăn trên bàn vẫn còn bốc hơi nóng.

Sở Sở đi đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, mái tóc vừa được sấy khô xỏa tán loạn xuống đầu vai, cô không đeo mắt kính, nhưng ánh mắt lại rất có thần, cô vén mái tóc dài lên, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo, lúc này còn manh theo mấy phần mị hoặc.

Cô bưng chén cơm lên, yên lặng gắp thức ăn.

Sở Vân Tụ vừa nhìn thấy cô thì lại tức giận, bắt đầu mắng: "Chỉ biết ăn ăn ăn."

https://thuviensach.vn

Sở Sở không để ý đến bà, gắp một miếng rau bỏ vào trong chén.

"Thành tích học tập không tốt, không biết ăn diện, đầu óc thì ngu, ngoại trừ việc chống đối lại mẹ thì còn biết làm cái gì."

"Đừng thi đại học nữa, ra ngoài đi làm công đi, tránh để cho mẹ bực mình."

Sở Sở đột nhiên ném đôi đũa lên trên bàn, dọa cho tim Sở Vân Tụ nhảy một cái.

"Con làm cái gì đó?"

Sở Sở cụp mí mắt hít sâu một hơi, cố gắng không chế thứ cảm xúc nào đó. Thật lâu sau, cô lại ngồi xuống cầm lấy đôi đũa, yên lặng không nói gì tiếp tục ăn cơm.

"Còn biết tức giận à." Sở Vân Tụ vẫn không buông ta, "Cho dù thi không đậu nổi đại học, nhưng ít ra cũng không thể kém hơn Kiều Sâm được! Mẹ nói cho con biết, nếu con không chịu an phận thì tương lai công ty và tài sản của ba con, sẽ không để lại cho một đứa con gái bị bệnh thần kinh, còn ông bà bên kia, con lo mà biểu hiện cho tốt một chút, có biết chưa."

Sở Sở ăn cơm xong, mặt không đổi sắc đứng dậy rời đi.

"Lời mẹ nói con có nghe thấy hay không?" Sở Vân Tụ đuổi theo, kéo lấy cổ tay Sở Sở: "Ông bà đó vẫn còn đang chăm chú nhìn vào chúng ta đó, nếu con không muốn chịu thiệt thì lo mà cố gắng đi, nếu không thì toàn bộ gia sản sẽ rơi hết trên đầu Kiều Sâm, còn con thì một đồng cũng đừng nghĩ tới."

Sở Sở ngước mắt nhìn Sở Vân Tụ, đôi mắt tĩnh mịch và con ngươi sâu thăm thẳm đấy nhìn bà chăm chú, trong lòng Sở Vân Tụ có chút rụt rè:

https://thuviensach.vn

"Nhìn gì đấy."

"Nếu mẹ không thích con, thì cứ việc sinh một người nữa không phải là tốt rồi sao, sinh một đứa con trai, chiếm được niềm vui của ông bà, cũng có thể có tư cách thừa kế sản nghiệp." Cô bình tĩnh nói xong hết câu, quay người rời đi, "Nếu như mẹ có thể...sinh ra một đứa bình thường."

Trong khoảnh khắc cửa nhà đóng kín lại, cô nghe thấy được có tiếng thủy tinh đổ vỡ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu tỷ tỷ đang bước vào giai đoạn hắc hóa! Rùng mình chưa!

Editor có lời muốn nói:

Ai muốn được nhìn thấy tiểu tỷ tỷ hắc hóa không nào, sắp rồi nhé, thỏ lớn cũng có ngày biến thành hổ dữ đó.

Beta: Tui đọc mà tui tức á :)

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Không thích hợp

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sở Sở ngồi trên giường một hồi lâu, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì. Màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, là tin nhắn đến từ nhóm lớp.

"Mọi người không cần phải lo lắng, Tích Tích đã không sao rồi."

"Quá tốt rồi! Nhớ bảo cậu ấy chú ý giữ gìn sức khỏe nhé!"

"Ừm, nhắc lại mới thấy người nào kia ra tay ác thật đấy!"

"Quá đáng, dù thế nào cũng không thể động tay chứ!"

"Suỵt! Nói không chừng người nào đó đang xem điện thoại, cẩn thận người ta ghi thù cậu!"

"Sợ cái gì, dù sao cũng là tài khoản ảo!"

Trình Vũ Trạch: "Mịa nó! Hôm nay lại liên tục đứng top ba!"

Nam sinh Giáp: "Không phải chứ, Trạch ca cậu hóa ra lại là đẳng cấp bậc thầy."

Trình Vũ Trạch: "Hôm nay trạng thái không được tốt lắm."

Nam sinh Ất: "Trạch ca, cậu là đại thần sao? Cầu mang mình theo!"

https://thuviensach.vn

Nam sinh Bính: "Cũng cầu mang."

Trình Vũ Trạch: "Mấy cậu ở khu nào?"

Nam sinh Ất: "Khu ba."

Trình Vũ Trạch: "Đến liền đây."

Chủ đề trong nhóm lớp lại lần nữa được Trình Vũ Trạch chuyển đi.

Nữ sinh trong lớp thường rất hay sử dụng tài khoản ảo để nói chuyện, nhưng hầu hết nam sinh thì luôn sử dụng tên thật, Sở Sở biết rõ Trình Vũ Trạch có ý tốt giúp cô giải vây, cho nên cô yên lặng thoát ra gửi riêng cho Trình Vũ Trạch một tin nhắn.

"Cảm ơn."

Trình Vũ Trạch nhanh chóng trả lời: "Chị dâu nhỏ đừng khách sáo [chớp mắt]."

Cô đặt điện thoại xuống không bao lâu, Trình Vũ Trạch lại gửi thêm một tin nhắn đến: "Chuyện này Xuyên ca đã bắt đầu điều tra rồi, cậu không cần phải để tâm nhiều đâu."

"Ừm, mình không lo lắng nữa."

Trình Vũ Trạch: "Vậy thì tốt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon nha."

Sở Sở: "Ngủ ngon."

Sở Sở rời khỏi khung chat, lại tiện tay mở dòng thời gian, đầu bảng tin chính là hình ảnh Dương Tích đang ôm một bó hoa cẩm chướng chụp tự sướng, trong tấm ảnh, trên đầu cô ta băng một băng gạt màu trắng, cong môi nhíu mày lại, biểu cảm nhìn rất đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Cùng với dòng caption là: "Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến mình nhé, mình không sao đâu.[Tủi thân]"

Đám bạn cùng lớp rất nhiệt tình bình luận phía dưới.

"Tích Tích đừng khóc mà, bọn mình đều ở bên cạnh cậu!"

" Moah Moah!"

"1."

Sở Sở nhấn thích cho Dương Tích, sau đó yên lặng rút khỏi nhóm lớp.

Từ khi nào mà Dương Tích lại trở thành nhân vật chính đáng thương bị người bắt nạt, còn Sở Sở ngược lại lại trở thành một tên quái dị xấu xa chuyên ăn hiếp người khác?

Cô cười lạnh một tiếng, tắt điện thoại di động tùy ý ném lên bàn, sau đó nằm bịch xuống giường, ôm chăn mền, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong mơ, cô tựa như một người lạnh lùng đứng ngoài nhìn. Trơ mắt nhìn Sở Sở bị mấy nữ sinh ấn đầu dưới vòi nước lạnh lẽo, cô ra sức giãy dụa, thế nhưng mặc kệ cố gắng như thế nào vẫn không thể tránh khỏi gông cùm xiềng xích của bọn họ, cô thét lên, đánh đá khắp nơi, như một người điên.

Mà bên cạnh cô, chính là Dương Tích đang đứng, Dương Tích cười nói: "Kiều Sở, mày muốn chống đối lại với tao sao?"

"Không thèm nghĩ sao."

"À, tựa như một con ốc sên vậy, rúc mình vào trong cái vỏ bọc yếu đuối, muốn chống lại như thế này sao?"

https://thuviensach.vn

"Không phải." Sở Sở quay đầu lại nhìn cô ta, lạnh lùng nói: "Bởi vì tôi chưa từng coi cô là đối thủ."

Cô có tư cách gì mà muốn làm đối thủ của tôi, cái mà cô khát vọng và trông mong, từ đầu đến cuối đều chỉ thuộc về một mình tôi.

Sở Sở tỉnh khỏi cơn ác mộng cũng đã là nửa đêm. Cửa sổ đang mở toan, gió rét lạnh từng cơn, Sở Sở nhịn không được thở hắt ra một hơi, đứng dậy khỏi giường đi đóng cửa sổ.

Quần áo trên người cô cũng đã thấm ướt mồ hôi lạnh, dinh dính, cảm giác vô cùng khó chịu. Cô thuận tay cầm lấy điện thoại lên nhìn thời gian, mới phát hiện ra điện thoại đã tắt máy. Ấn mở máy, màn hình vừa sáng lên đã có một loạt thông báo cuộc gọi nhỡ nhảy ra, mà bảy cuộc gọi này đến đến từ cùng một người, Lục.

Cô vội vàng nhấn gọi lại ngay, điện thoại vang lên hai tiếng đã có người nhận liền.

"Cậu..."

Đầu bên kia Lục Xuyên hắng giọng một một cái, mới nghe tựa hồ có chút khàn khàn.

"Sao lại tắt máy?"

"Mình vừa ngủ dậy."

"Ừm, cậu sao rồi?"

Sở Sở tựa người bên bệ cửa sổ, dịu dàng nói: "Không có ai ăn hiếp mình, chỉ có mình bắt nạt họ thôi."

Lục Xuyên không chú ý tới biến hóa trong giọng nói của cô, chỉ cảm thấy lần này cô nói chuyện trôi chảy hơn trước rất nhiều, anh miễn cưỡng

https://thuviensach.vn

cười một tiếng: "Cái tính khí nhỏ của cậu, cũng chỉ bắt nạt được tôi."

"Cậu đừng lo lắng, mình không yếu ớt như vậy." Sở Sở cúi đầu nhìn dép lê hình con thỏ trên chân mình, nếu như thế giới của cô vẫn còn ấm áp, thì đó chính là Lục Xuyên, duy nhất là anh.

"Bây giờ, mình, vô cùng nhớ cậu."

"Nhớ tôi sao?"

"Ừm." Sở Sở nghiêm túc gật đầu: "Nhớ cậu."

"Vậy cậu xuống lầu đi."

"Hả!"

"Hả cái gì, không phải nhớ tôi sao?"

Sở Sở sợ hãi thốt lên một tiếng, quăng luôn điện thoại chạy tới cửa sổ mở ra nhìn xuống.

Một thân ảnh quen thuộc, cao lớn vững chãi đứng dưới ánh đèn ven đường, gió đêm mãnh liệt thổi qua, cũng không biết là anh đã đứng đó bao lâu rồi.

Ngay cả áo khoác Sở Sở cũng không kịp mặc thêm vào, đã vội vàng chạy xuống lầu, chạy đến phòng lớn đột nhiên nhớ đến cái gì đó, lại quay về phòng ngủ một lần nữa, lấy một cái áo len nhỏ màu đỏ trên giường lên, như một cơn gió chạy ra ngoài.

Vừa chạy ra ngoài cửa lớn đã đón nhận một trận gió đêm lạnh lẽo, Sở Sở rùng mình một cái, chạy thẳng về phía Lục Xuyên.

Anh chỉ mặc một chiếc áo len màu đen cổ chữ V, tay đặt vào trong túi, dựa vào bên cạnh đèn đường, nhìn thấy Sở Sở chạy tới thì lập tức đứng

https://thuviensach.vn

thẳng người dậy chờ đón lấy cô.

Sở Sở ngay cả nói cũng không kịp, nhón chân lên khoác chiếc áo len bông đỏ lên trên cổ của anh, nghiêm túc buộc lại, rồi nhỏ giọng thở hổn hển, bộ dạng oán trách nhìn anh: "Đêm hôm khuya khoắc thế này rồi ai bảo cậu phạt đứng chỗ này vậy?"

Lục Xuyên sờ sờ vào sợi lông trên cổ, trên đấy đều là mùi hương của cô, anh hít một hơi thật sâu lại khẽ cười một tiếng: "Người có thể phạt đứng Lục Xuyên, còn là ai được chứ?"

"Ai biết được." Sở Sở cúi thấp đầu, lầm bầm nói: "Cậu mau về đi, bên ngoài trời lạnh lắm."

"Vừa nãy không phải nói nhớ tôi sao?"

Lục Xuyên nhíu mày, khóe miệng cong lên làm lộ ra hai cái lúm đồng tiền hơi nông: "Gặp rồi, thì không nhớ nữa?"

Sở Sở đến gần anh một bước, nhón chân hôn lên cằm anh một cái.

"Vẫn còn nhớ."

Cô còn chưa dứt lời, Lục Xuyên đã giang tay ôm lấy cô vào trong ngực, vòng tay lên bả vai cô ôm thật chặt.

"Hôm nay có bị thương không?"

Sở Sở ôm eo của anh, lắc đầu, hốc mắt ửng đỏ, thân thể hơi kéo ra sau.

"Ngừng lại." Lục Xuyên lập tức trở nên nghiêm túc: "Không được khóc, chuyện có bao lớn, đáng để cậu khóc sao?"

Sở Sở ngẩng đầu lên nhìn Lục Xuyên, lại dùng sức hít sâu một cái, lau đi nước mắt nơi khóe mi, nặng nề gật dầu.: "Ừm, không khóc!"

https://thuviensach.vn

Sau này mình cũng sẽ không khóc nữa.

"Chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng." Lục Xuyên sờ sờ lên đầu Sở Sở: "Người ăn hiếp cậu, tôi sẽ không buông tha bất kỳ một ai."

"Cậu tin mình sao?" Sở Sở ngẩng đầu nhìn về phía Lục Xuyên.

Lục Xuyên nhíu mày, rất tự nhiên nói: "Chưa nói đến chuyện tin hay không tin, cho dù vợ của tôi con mẹ nó có đánh người đi chăng nữa, thì cũng là đáng đời cô ta, tôi sẽ ở đây vỗ tay cho cậu."

Sở Sở cúi đầu, tựa trán lên lồng ngực cứng rắn của anh, thấp giọng nói: "Chỉ có cậu tốt với mình."

Chỉ có cậu.

"Cậu ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày." Lục Xuyên lấy một cái laptop từ trong túi quai chéo của mình ra, đưa cho Sở Sở: "Kiến thức vật lý và tiếng anh nằm trong đây, rãnh rỗi thì lấy ra đọc, chỗ nào xem không hiểu thì có thể tùy lúc gọi điện thoại cho tôi."

Sở Sở nhận lấy cái laptop, rồi ôm chặt lấy eo của anh, dính người không chịu buông tay.

Lục Xuyên gỡ cái áo len nhỏ trên cổ xuống quàng lên cho Sở Sở, lại nói: "Vào phòng nhanh đi, tôi nhìn cậu vào."

Sở Sở dùng sức cọ cọ mặt lên áo của anh, nhẹ nhàng hôn lên lồng ngực của anh một cái: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng "Cạch".

https://thuviensach.vn

Sở Sở quay đầu lại, nhìn thấy Kiều Sâm đang chạy mô tô dừng ở trước cổng ký túc xá, tháo mũ bảo hiểm xuống, từ xa xa như cười như không cười nhìn về phía hai người.

Lục Xuyên nhìn cậu kêu to: "Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy yêu sớm à?"

Kiều Sâm xuống khỏi chiếc xe gắn máy, dắt nó vào trong sân: "Nhị lão có thể đổi nơi khác nói chuyện yêu sớm được không hả, đây có phải nhà các người đâu! Chưa thấy ai yêu sớm mà cả gan như thế này."

Sở Sở đẩy Lục Xuyên: "Cậu mau về đi."

Lục Xuyên sờ đầu Sở Sở: "Được, tôi đi đây."

Sở Sở chuyển hướng sang Kiều Sâm: "Anh hai, bây giờ muộn thế rồi, anh tiện đường lái xe chở Lục Xuyên về nhà nhé?"

Kiều Sâm vừa mới khóa xe lại xong, đứng dậy chỉ thẳng vào Lục Xuyên: "Anh tiễn cậu ta? Một tên con trai to lớn thế này, đưa cái cộng lông!"

....

Trên xe mô tô, sắc mặt Kiều Sâm vô cùng khó nhìn.

"Anh, anh chậm một chút đi, lạnh quá."

Lục Xuyên ngồi sau xe run lẩy bẩy.

"Ai là anh của mày! Đừng có kêu loạn!"

"Anh vợ!"

"Đậu phộng nó! Mày mà cứ gọi bậy, tao ném mày xuống xe!"

Lục Xuyên trực tiếp ôm lấy eo Kiều Sâm: "Em là em rể của anh nè."

https://thuviensach.vn

"Mẹ mày! Mày buông ông đây ra! Đồ lưu manh!"

Chiếc mô tô trên đường bị Kiều Sâm lái thành một đường cong ngoằn ngoèo.

Lục Xuyên cười hì hì ôm Kiều Sâm không chịu buông tay: "Anh rễ ơi, yeu anh lắm đó!"

"Lưu manh! Trứng thối! Buồn nôn quá!"

Kiều Sâm lái mô tô qua hơn nửa cái thành phố, cuối cùng mới đưa được Lục Xuyên về nhà, cậu dừng xe ở cổng của đại viện quân đội, hai người đứng song song nhau hút thuốc.

"Này, chuyện hôm nay tao nghĩ thế nào cũng không đúng, Kiều Nhị bình thường nói chuyện còn không dám lớn tiếng, sao có thể đánh người, chắc chắn là có hiểu lầm ở đâu đó rồi, lời của mấy cô gái kia không thể tin được."

Lục Xuyên bày ra bộ dáng ông đây đã sớm biết: "Bây giờ mới nhận ra là không thích hợp sao?"

Kiều Sâm nhìn qua Lục Xuyên, ném tàn thuốc lên mặt đất, dùng chân di di nó, lên xe mô tô: "Có câu nói này của mày là được rồi."

Lục Xuyên nhìn chằm chằm vào Kiều Sâm, nở nụ cười: "Quan tâm à? Sợ tao hiểu lầm cô ấy à?"

"Không có đâu! Tao lười quan tâm đến chuyện của hai người." Kiều Sâm vôi vàng nhảy lên xe: "Đi đây!"

"Giả vờ cái gì." Lục Xuyên đi qua, đội mũ bảo hiểm lên đầu của cậu: "Đức hạnh ghê."

"Hừ!"

https://thuviensach.vn

.....

Ngày thứ hai, Kiều Ngôn Thương mang Sở Sở đến phòng khám tâm lý chuyên nghiệp, tìm chuyên gia tâm lý làm kiểm tra toàn diện cho cô. Kết quả biểu hiện cô không có vấn đề nào lớn, biểu hiện lời nói và hành động của Sở Sở trước mặt bác sĩ tâm lý khiến cho bác sĩ cảm thấy trạng thái của cô không tệ.

"Thoạt nhìn thì đã khôi phục rất tốt." Bác sĩ nói với Kiều Ngôn Thương. "Chúc mừng."

Sở Sở đi theo Kiều Ngôn Thương ra khỏi phòng khám tâm lý, Kiều Ngôn Thương đã không chờ được liền gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp, nói rõ tình trạng, chủ nhiệm lớp cũng đã đồng ý để Sở Sở ngày mai quay lại trường học.

Lúc Kiều Ngôn Thương nói chuyện với chủ nhiệm, Trình Vũ Trạch cũng gọi điện thoại tới, Sở Sở nhìn qua Kiều Ngôn Thương rồi đi tới một gốc cây, dựa lưng vào thân cây nhận điện thoại.

"Chị dâu, tìm ra rồi!"

Giọng nói của Trình Vũ Trạch dường như rất nóng vội, không kịp chờ để báo tin tốt này cho cô.

"Lúc đó trong nhà vệ sinh nữ, không chỉ có mấy người các cậu, mà còn có một nữ sinh ở trong một gian phòng nhỏ của phòng kế bên nghe thấy hết thảy mọi chuyện."

"Có người?"

"Lúc đó mấy người Dương Tích cũng kiểm tra qua một lần, cho là sẽ không còn ai vào nữa, nhưng lần đó ở ngay ngã rẽ cuối cùng có một nữ

https://thuviensach.vn

sinh lớp 12/6 vừa lúc mới ra khỏi từ phòng kế bên, cậu ta cũng đã nghe hết mọi chuyện, cậu yên tâm đi, cậu ta sẽ đứng ra làm chứng cho cậu."

"Sao tìm được?"

"Những ngày này Xuyên ca dường như đã tìm đến từng nữ sinh ở tầng kia hỏi qua mấy lần!" Trình Vũ Trạch rất vui vẻ: "Nữ sinh đó nói họ rất sợ hãi, sợ Dương Tích sẽ trả thù bọn họ, cho nên vẫn luôn trốn tránh, sau này mới tìm ra được."

"Cậu ấy ở đâu?"

Trình Vũ Trạch chần chờ một lát, vẫn nói: "Xuyên ca tức giận muốn nổi điên lên, cậu ấy muốn đi tìm mấy người Tưởng Lỵ Na, chuyện này nhất định phải nói rõ ràng."

"Cậu ấy muốn làm gì?"

"Cậu không cần quan tâm đâu, chỉ cần yên tâm lên lớp là được rồi, chuyện này sẽ nhanh chóng được làm sáng tỏ thôi."

Sở Sở còn chưa kịp hỏi nhiều, Trình Vũ Trạch đã nhanh chóng cúp máy, một mình cô yên lặng đứng dưới tán cây một hồi lâu.

Ánh mắt cô rất sâu, rất nặng nề, trong đôi mắt chứa đựng sự lạnh lẽo.

Trầm mặt một lát, cô lại cầm điện thoại di động lên, mở dòng thời gian trên Wechat, nhanh chóng soạn mấy chữ, đăng lên-

"Dương Tích, xin lỗi cậu, tôi không nên đẩy cậu."

Sau khi đăng bài lên dòng thời gian, ánh mắt Sở Sở dời khỏi màn hình điện thoại, cụp mắt, cô nhìn thấy một con sâu róm đang bò trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Thân thể nó vặn vẹo, tựa hồ như đang bị thương, mấy con kiến từ bốn phương tám hướng tấn công muốn gặm nuốt thân thể của nó, thoi thóp chẳng khác nào con thú túng quẫn.

Con kiến, cô thích nhất là con kiến.

Bọn chúng nhìn thì yếu duối như vậy, thế nhưng chỉ cần tụ tập lại một chỗ cùng nhau hợp sức, thì có thể mạnh hơn các loài vật không có sức phản kháng gấp trăm lần. Vừa mới đây cô còn không hiểu được loại sinh vật này, cảm thấy chúng rất đáng buồn, tựa như là bản thân cô vậy.

Bây giờ thì cô đã biết rõ...lực lượng của chúng nó được ẩn chưa vô bờ vô hạn trong sự an tĩnh trầm mặc, tựa như mãnh thú ẩn nấp trong đem tối.

Tác giả có lời muốn nói:

Kinh hỉ hay không kinh hỉ! ngoài ý muốn hay không ngoài ý muốn!

Min có lời muốn nói:

Mọi người đã nhìn ra rồi chứ, đã biết Sở Sở là như thế nào rồi chứ???

Hắc hóa sắp đến rồi.

Huhu, tui thi xong rồi nè, sắp tới là nghỉ hè, nên sẽ chăm chỉ ra chương nhé, kinh hỷ hay không kinh hỷ hả

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hoa cẩm chướng

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Dưới ánh nắng mặt trời cách đó không xa, Kiều Ngôn Thương nói chuyện điện thoại với chủ nhiệm xong, từ xa vẫy tay với Sở Sở.

Sở Sở cất điện thoại vào trong túi quần, chậm rãi đi về phía ông.

'Bộp' một tiếng, con sâu róm nằm trên đất kia bị đôi giày thể thao của cô nghiền nát, máu me bắn tung tóe.

Kiều Ngôn Thương lái xe, Sở Sở ngồi ở ghế phụ, quay người tự thắt dây an toàn cho mình.

"Sở Sở, ba đã bàn với chủ nhiệm lớp xong rồi, ngày mai con có thể quay lại trường học, đừng có tạo gánh nặng trong lòng nữa nhé, cố gắng lấy việc học là chính, nếu như lên lớp mà có bạn học nào đó ăn hiếp con, thì gọi điện thoại cho ba, nhé." Kiều Ngôn Thương lại nghĩ nghĩ, nói tiếp: "Ba sẽ gọi điện thoại bảo Kiều Sâm giúp đỡ, thằng nhóc này tuy mạnh miệng, nhưng lại dễ mềm lòng, nói như thế nào thì con vẫn là em gái của nó, nó nhất định sẽ giúp con thôi."

Lúc đầu Sở Sở còn buồn bực không lên tiếng, nhưng hai phút sau, cô đột nhiên nói: "Cảm ơn ba."

https://thuviensach.vn

Kiều Ngôn Thương đang lái xe ra ngoài, sau năm giây ông vội vã đạp mạnh phanh lại!

Bởi vì quá gấp mà Sở Sở bị nghiêng người về phía trước, may mà được dây an toàn kéo ngược trở về.

Kiều Ngôn Thương nhìn cô, khó tin trợn to hai mắt, hơi há to miệng, rồi lại khlại.

Vì kích động, giọng nói của ông trở nên run rẩy: "Con...con gọi ba là gì?"

Sở Sở nhìn Kiều Ngôn Thương, trấn tĩnh một lát mới gọi ông một tiếng: "Ba."

Vành mắt Kiều Ngôn Thương có chút ửng đỏ, bờ môi run rẩy, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng nói thêm được gì, chỉ có thể "ôi chao" một tiếng.

Hơn mười năm, lần đầu tiên, Sở Sở chịu mở miệng gọi ông là ba.

Tâm tình của ông bây giờ vẫn có đôi chút phức tạp, rất sầu não, ông vô cùng thích cô con gái này, vừa thích vừa rất yêu thương cô, đã không thể cho cô một danh phận vốn có, thậm chí còn không thể bầu bạn cùng cô cho đến khi cô trưởng thành, có trời mới biết trong lòng của ông áy náy biết chừng nào, mà một tiếng "ba" này đã làm cho trái tim ông mềm nhũn, nhiều năm như vậy, rốt cuộc ông cũng đợi được.

Nhưng mặc kệ cảm xúc của Kiều Ngôn Thương mãnh liệt chập chờn đến thế nào, thì Sở Sở từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm mặc, sau khi gọi ông một tiếng "ba" thì im lặng không nói thêm gì nữa.

Xe chạy trên đường không nhanh không chậm, cô nhìn cảnh vật đang lướt qua bên ngoài cửa xe, ánh nắng hôm nay rất ấm, thế nhưng trong đôi

https://thuviensach.vn

mắt của cô như đang kết băng vậy.

Kiều Ngôn Thương vừa mở kiếng xe xuống, đốt một điếu thuốc, Sở Sở đột nhiên quay đầu lại nói với ông: "Ba, bây giờ chúng ta đến bệnh viện đi."

"Đến bệnh viện?" Kiều Ngôn Thương buông điếu thuốc xuống, nghi hoặc hỏi: "Đến bệnh viện để làm gì?"

"Con muốn nói lời xin lỗi trước mặt bạn học Dương, lúc đó không khắc chế được tính khí, đã hại cậu ấy bị thương."

Kiều Ngôn Thương nhấn điếu thuốc vào gạt tàn, gật đầu: "Ừm, cũng nên làm vậy."

Đến ngã tư đường kế tiếp, Kiều Ngôn Thương chuyển tay lái, chạy về phía bệnh viện.

Sở Sở lấy di động ra, nhấn mở Wechat, số người like bài của cô rất ít, chỉ có mấy người Lương Thiên và Thời Hiểu, còn đại đa số các bạn học khác trong list bạn bè của cô lại lựa chọn trầm mặc, thế nhưng trong nhóm lớp thì đang sôi trào, bởi vì có một người nào đó chụp màn hình bài đăng xin lỗi của cô vào trong nhóm.

"Mình không nhìn lầm đó chứ, cậu ta vậy mà lại đi xin lỗi!"

"Mmmmm, mình cũng nhìn thấy."

"Trước đó không phải sống chết không chịu thừa nhận hay sao? Còn vu hãm cho Tích Tích nữa, lần này tự vả mặt đấy à?"

Lương Thiên: "Thấy rồi đấy, Sở Sở vì đẩy ngã Dương Tích cũng đã xin lỗi rồi, mấy người đừng độc mồm độc miệng quá có được không?"

.....

https://thuviensach.vn

Tưởng Lỵ Na và mấy người bạn của cô ta trước đó đã liên tục chỉ trích cô trong nhóm, cũng từng là người ầm ĩ nhất, không hẹn mà gặp lựa chọn trầm mặc, ngay cả những người tag tên cô vào cũng không nói thêm được câu nào nữa.

Sở Sở biết, là Lục Xuyên đã đi tìm bọn họ.

.....

Lúc đi ngang qua cửa hàng hoa, Sở Sở bảo Kiều Ngôn Thương dừng xe, cô đến tiệm hoa mua một bó cẩm chướng.

Hôm nay là cuối tuần, trong phòng bệnh có rất nhiều bạn học đến thăm bệnh, có vài người là đại diện giáo viên, cũng có vài người là bạn tốt của Dương Tích, mà ngay cả ba mẹ của Dương Tích cũng đang ở đó.

Lúc Sở Sở đến mọi người đều cảm thấy là chuyện ngoài ý muốn, các bạn học dùng ánh mắt mang ý tứ sâu xa nhìn nhau trao đổi.

Cô không nhìn bọn họ, đi thẳng đến bên cạnh giường của Dương Tích, đưa bó hoa cẩm chướng trong tay ra, không một chút biểu cảm gì, nói: "Thật sự xin lỗi, Dương Tích, ngày hôm đó mình không nên đẩy cậu bị thương, vô cùng xin lỗi cậu."

Sắc mặt Dương Tích có chút phức tạp nhìn cô, ánh mắt đó, cũng chỉ có hai người họ mới hiểu được.

Chuyện ngày hôm đó, trời biết, đất biết, tôi biết cô biết. Ngay từ đầu Sở Sở không thừa nhận mình làm sai, nhưng vào lúc này, cô lại chủ động nói lời xin lỗi với Dương Tích!

Dương Tích không biết rốt cuộc là cô tính làm gì, muốn từ trong ánh mắt của cô nhìn ra một chút manh mối nào đó, thế nhưng cô vẫn luôn cúi đầu, mi mắt cụp xuống, không chịu đối mặt với cô ta.

https://thuviensach.vn

Dương Tích rất không tự nhiên nhận lấy bó hoa cẩm chướng từ trong tay của Sở Sở, đặt nó ở trên tử cạnh đầu giường, để nó song song với những bó hoa mà các bạn học khác tặng, lúc này mới nhận ra là những bó hoa này ngay cả giấy đóng gói cũng giống nhau như đúc.

Sắc mặt của cô ta trở nên vô cùng khó coi, nhưng khóe miệng vẫn nở một nụ cười miễn cưỡng, nói với cô: "Không sao đâu, chuyện ngày hôm đó mình cũng có chút không đúng, hiểu lầm giữa chúng ta kỳ thật nên sớm giải quyết rõ ràng."

"Cậu không giận là tốt rồi."

Hai đứa trẻ xem như đã hòa giải, người lớn tự nhiên cũng không nói thêm gì không tốt nữa, Kiều Ngôn Thương đưa mấy thực phẩm dinh dưỡng đắt đỏ vừa mới mua cho ba mẹ Dương, ba mẹ Dương nhận lấy cũng nói vài khách sáo, chuyện này tựa hồ kết thúc.

Có điều Dương Tích vẫn ẩn ẩn cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, thái độ của Sở Sở đột nhiên thay đổi, khiến cho nội tâm của cô ta trở nên bất an.

Chuyện Sở Sở đi thăm Dương Tích, đồng thời còn nói lời xin lỗi với Dương Tích nhanh chóng được truyền đi.

Dần dần, số người thêm bạn với Sở Sở ngày càng nhiều, bài đăng nói lời xin lỗi Dương Tích kia cũng được nhiều like.

Trong nhóm lớp, ngẫu nhiên sẽ có một hai người chỉ trích nói Sở Sở đóng Bạch Liên Hoa giả bộ đáng thương, nhưng cũng không ít người phụ họa nói đỡ cho cô.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trình Vũ Trạch đến lớp sớm lại phát hiện Lục Xuyên thế mà còn đến sớm hơn cậu ta, một mình anh ngồi dựa vào ghế, nhìn chằm chằm di động đến ngẩn người,

https://thuviensach.vn

Trình Vũ Trạch vô ý liếc nhìn điện thoại của anh, phát hiện giao diện đang hiện lên bài đăng của Sở Sở nói lời xin lỗi với Dương Tích kia.

Đối với việc Sở Sở lựa chọn đăng bài xin lỗi trên trang cá nhân thế này, Trình Vũ Trạch cảm thấy siêu kỳ quái, nhìn thời gian đăng bài thì vừa đúng lúc sau mấy phút cậu gọi điện thoại cho Sở Sở nói về tin tức tốt kia.

Cô hoàn toàn không cần phải nói xin lỗi với Dương Tích, bởi vì chân tướng của việc này chẳng mấy chốc sẽ được làm rõ, bọn họ cũng đã an bài rất thỏa đáng rồi.

Sở Sở cơ hồ là sau cuộc trò chuyện, đã chạy ngay tới bệnh viện thăm Dương Tích, hành động này càng khiến cho cậu ta rối loạn như tơ vò, không cách nào hiểu được.

Nếu như cô không biết chân tướng, chỉ muốn dàn xếp cho thỏa đáng thì không nói làm gì, thế nhưng rõ ràng cô đã biết được Lục Xuyên tìm ra người làm chứng rồi, nếu quả thật nói lời xin lỗi, thì nên là Dương Tích nói xin lỗi cô mới đúng chứ.

Càng nghĩ đến chuyện này, Trình Vũ Trạch càng cảm thấy da đầu có chút tê dại, lưng đổ đầy mồ hôi lạnh, thấy thế nào cũng đều là cô cố ý làm như vậy.

Nếu thật sự là cố ý, vậy thì chiêu này quả thật là muốn trực tiếp lôi kéo Dương Tích xuống địa ngục cả đời không ngóc lên nổi, ngay cả cơ hội ngóc đầu cũng không kịp rồi!

Tiểu tỷ tỷ không ra tay thì thôi, một khi hành động....

"Kiều Kiều có biết không?" Lục Xuyên đột nhiên hỏi, cắt đứt suy nghĩ của Trình Vũ Trạch.

"Gì cơ?" Trái tim Trình Vũ Trạch chịu không nổi run rẩy.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên thoát khỏi Wechat, hỏi Trình Vũ Trạch: "Cậu có nói cho Kiều Kiều biết chuyện chúng ta đã tìm được nhân chứng chưa?"

Trình Vũ Trạch hiểu rõ, trong lòng của Lục Xuyên cũng có suy nghĩ như cậu ta.

"Vậy Xuyên ca cậu không nói cho cậu ấy biết sao?" Trình Vũ Trạch hơi chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mặt Lục Xuyên trả lời.

"Còn chưa kịp nói, nghĩ rằng muốn đợi hôm nay cô ấy đến lớp sẽ nói, để cho cô ấy có một kinh hỉ."

"À."

Trình Vũ Trạch cứ như đang che giấu, lấy quyển sách tiếng Anh ra bắt đầu niệm từ đơn, cũng may là Lục Xuyên không hỏi thêm gì nữa, chuyện này xem như bỏ qua thôi.

....

Sở Sở đến trường học, thái độ của bạn cùng lớp vẫn như trước không thể nào thân mật được với cô, có điều cô cùng sớm quen rồi, không phản ứng với ai, một mình trầm mặc về lại chỗ ngồi của mình.

Góc bên trái của bàn học có một hộp sữa đậu nành nóng hổi, Sở Sở quay đầu, Lục Xuyên cười với cô, dùng khẩu hình nói "uống lúc còn nóng".

Lớp học vừa tan, chủ nhiệm lớp mặt lạnh tiến vào trường học, cầm một quyển sách trên bàn ném mạnh một cái.

Tim Tưởng Lỵ Na ngồi sau cũng nhảy lên, cúi đầu không ngừng chột dạ.

"Lớp chúng ta có một bạn học, không muốn đoàn kết càng không chịu học hành cho đàng hoàng, suốt ngày đi kéo bè kết cánh thành nhóm nhỏ, ăn

https://thuviensach.vn

hiếp bắt nạt các bạn học khác!"

Trên mặt Tưởng Lỵ Na chảy từng đợt mồ hôi lạnh.

"Tưởng Lỵ Na, em nói cho tôi nghe xem, ngày 17 tháng 12 hôm đó, các em và bạn học Kiều Sở rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Lời vừa dứt, dưới lớp không ngừng xôn xao, chụm đầu ghé tai lại nghị luận.

Chuyện này không phải đã quá rõ ràng rồi hay sao?

Trước đó Tưởng Lỵ Na cũng lớn giọng truyền ra trước lớp, hôm ấy là chính Kiều Sở gọi Dương Tích vào trong nhà vệ sinh, rồi bởi vì có chút tranh chấp nhỏ, sau đó cảm xúc của Kiều Sở bắt đầu trở nên kích động nên lôi kéo Dương Tích, cuối cùng thì đẩy Dương Tích ngã sấp xuống cầu thang.

Nhưng nhìn thái độ hôm nay của chủ nhiệm lớp, tựa hồ như chuyện này có vẻ đã bị đảo ngược!

Tưởng Lỵ Na sợ hãi đứng dậy, đồng thời quay đầu lại nơm nớp lo sợ nhìn Lục Xuyên, đáy mắt Lục Xuyên lạnh lẽo rõ ràng không hề để ý đến cô ta.

"Chuyện ngày hôm đó là do Dương Tích gọi bạn học Kiều đến nhà vệ sinh rồi chặn đường lui, có ép hỏi một vài chuyện, nhưng bạn học Kiều không trả lời, Dương Tích rất tức giận, cậu ấy nắm cổ áo bạn học Kiều kéo tới đập vào trên tường."

Lời vừa nói ra, các bạn học cả lớp đều kinh ngạc hô lên, phiên bản này khác hoàn toàn với lời mà bọn họ nghe được trước kia!

https://thuviensach.vn

Nhưng mà đoạn kinh khủng vẫn còn ở phía sau, chỉ có thể im lặng tiếp tục nghe Tưởng Lỵ Na trình bày: "Sau đó em tát bạn học Kiều một cái."

"Má ơi!"

"Tát sao?"

"Thật đáng sợ!"

Chuyện tát người, nhất là ở nữ sinh thật sự là loại chuyện không dễ tha thứ nhất, ánh mắt các cô gái nhìn Tưởng Lỵ Na vô cùng chán ghét.

"Sau đó nữa thì Dương Tích mở vòi nước, bọn em cùng lôi kéo bạn học Kiều nhấn đầu bạn ấy xuống dòng nước lạnh."

Rất nhiều bạn học không khỏi rùng mình một cái, trời mùa này rất lạnh, bình thường bọn họ chỉ rửa tay thôi cũng cảm nhận được cái lạnh thấu xương, không thể tin được Dương Tích lại làm ra loại chuyện như thế này!

Trình Vũ Trạch nhìn về phía Lục Xuyên, sắc mặt của anh vô cùng khó coi, hai tay siết chặt thành nắm đấm, cậu ta lại nhớ về cái lúc mà Lục Xuyên nghe cô nữ sinh Như Yên kia kể lại chuyện đã thấy, từ đầu đến cuối cả người Lục Xuyên tựa như một con dã thú sắp phát điên, hận không thể chém cho đám người Tưởng Lỵ Na tan thành trăm nghìn mảnh.

Giờ phút này, anh đang kiềm chế nội tâm muốn phun lửa.

Tưởng Lỵ Na tiếp tục kể lại trong run rẩy: "Sau đó bạn học Kiều Sở tránh thoát khỏi chúng em, lúc lôi kéo lại không cẩn thận đụng vào Dương Tích, mới khiến cho Dương Tích bị dập đầu."

"Đáng đời!"

"Tự làm tự chịu!"

https://thuviensach.vn

"Loại người như vậy căn bản không đáng để đồng tình!"

Lúc Tưởng Lỵ Na nói, bởi vì sợ hãi và kích động, nên bắt đầu rối rít khóc lên: "Sau đó bọn em vì sợ bị nhà trường xử lý, cho nên mới cùng nhau nói dối, lúc đầu chuyện này không có ai biết, nhưng mà...nhưng mà...."

Nhưng mà không nghĩ đến lúc ấy ngoại trừ mấy người họ, trong nhà vệ sinh còn có một cô gái, lúc đó đang nơm nớp lo sợ trốn ở nhà vệ sinh kế bên, từ đầu đến cuối đều tận tai nghe được sự kiện bạo lực học đường này.

Sau này Lục Xuyên đến tìm Tưởng Lỵ Na, câu đầu tiên mà anh nói với cô ta chính là: "Cô có tin Lục Xuyên này có thể bảo đảm, cả đời này cô sẽ không bao giờ sống yên ổn được hay không?"

Cả đời này, cô ta sẽ không bao giờ sống yên ổn.

Câu nói này quả thật đã khiến cho Tưởng Lỵ Na hồn bay phách tán.

Tưởng Lỵ Na nghẹn ngào, không nói thêm được nữa, mà các bạn học nghe xong câu chuyện thì toàn bộ đều trầm mặc.

Những người mà trước đó trong nhóm lớp từng châm chọc đả kích Sở Sở, thậm chí còn đứng ở vị trí cao ra vẻ chính nghĩa dùng từ ngữ để chỉ trích cô, giờ phút này đều đỏ bừng mặt mặt, xấu hổ không thôi.

Chủ nhiệm lớp vô cùng phẫn nộ, ông nói: "Chuyện này thầy đã báo với trường học, những bạn nào tham gia vào chuyện bạo lực học đường lần này, trường học sẽ nghiêm khắc xử lý, tuyệt đối không nhân nhượng bất kỳ ai."

Sau khi tan học, bầu không khí trong lớp 2 hơi vi diệu, không còn sự ồn ào thường ngày, các bạn học đều cố gắng hết sức nhỏ giọng, nhẹ nhàng thầm thì.

https://thuviensach.vn

Trong dư âm của chuyện bạo lực lần này, mặc dù bọn họ không trực tiếp tham dự, nhưng vô tình hay cố ý cũng đều trở thành đồng lõa, tất cả đều muốn đẩy mọi trách nhiệm lên người Sở Sở, vừa chỉ trích vừa phê phán, thậm chí còn có người chửi rủa.

Cho đến khi chân tướng bất thình lình lộ ra trước mắt bọn họ, vội vàng chưa kịp chuẩn bị gì cả, thế nên bọn họ vô cùng xấu hổ, áy náy và khó xử, trong lòng khó chiu, nhất là khi mà đối tượng bọn họ bắt nạt là là một bạn học có đôi chút thiếu hụt.

Lúc đầu tự cho mình là chính nghĩa, lại không nghĩ rằng kết cục biến trở thành đồng lõa của tội ác.

Khi tan học, Sở Sở nhận được rất nhiều mảnh giấy nhỏ vô danh, viết "Xin lỗi cậu nhiều lắm."

Mặt Sở Sở không đổi sắc cất kỹ những mảnh giấy ấy.

Mà sống tốt không chết lại là, vừa đúng lúc Tưởng Lỵ Na thẳng thắn nói hết mọi chuyện, thì đồng thời lúc ấy Dương Tích đăng một bài lên dòng thời gian, nội dung là:

Lúc đầu còn nghĩ rằng bài đăng này sẽ làm dậy sóng và được khen ngợi, nhưng không ngờ tới bài đăng này vắng vẻ vô cùng, không có một bạn học nào like bài, tựa như tất cả mọi người đã ẩn bài của cô ta vậy.

Bài đăng này hai giờ sau đã bị chủ bài xóa đi.

Mà xế chiều ngày hôm đó, Dương Tích cũng không có đến trường.

Sở Sở đoán là, chuyện trên lớp sáng ngày hôm nay, chủ nhiệm lớp cũng đã liên hệ với cô ta rồi.

https://thuviensach.vn

Chuyện nỳ cụ thể được xử lý như thế nào, Sở Sở đã không còn muốn biết nữa rồi.

Mà sau đó, chuyện Sở Sở đăng bài lên dòng thời gian nói lời xin lỗi với Dương Tích, lại được các bạn học đem vào nhóm lớp thảo luận một hồi, lần này dư luận lại hoàn toàn chuyển hướng, các bạn học thiên về khuynh hướng của Sở Sở, chỉ trích Dương Tích, chuyện như thế này nếu là trước kia thì cơ hồ là không thể nào xảy ra nổi.

"Mạnh mẽ yêu cầu Dương Tích cho Sở Sở một lời xin lỗi."

"Đúng vậy! Các người quá bắt nạt người khác rồi!"

"Nếu như lúc đó không có nhân chứng, vậy thì có phải chân tướng của chuyện này sẽ bị giấu kín vĩnh viễn không?"

"Trời ạ! Đáng sợ thật, mình không dám tưởng tượng nữa luôn!"

"Mình ghét nhất chính là bạo lực trường học, Dương Tích, cậu nên xin lỗi đi!"

"Trước đó Sở Sở còn nói lời xin lỗi với Dương Tích nữa."

"Lần xin lỗi đó, chắc chắn là bị mấy người ép cậu ấy nói đúng không? Trước kia chính mấy người trong nhóm lớp suốt ngày giả mù sa mưa bức ép người, nói này nói kia, vờ như mình là một người chính trực lắm vậy!"

"Lúc ấy chúng mình cũng chưa biết rõ chân tướng mà!"

"Nếu vậy á, sau này có gặp những chuyện như thế này, không biết chân tướng thì nên ngậm miệng lại đi."

"Dù sao thì Dương Tích nên xin lỗi."

https://thuviensach.vn

"Mình nói thật nhé, lúc cậu ta vẫn còn chưa trở về, lớp chúng ta rất tốt, vừa về đến thì bắt đầu giương đông kích tây, làm cho lớp chúng ta toàn chướng khí mịt mù."

"Sắp tới sẽ phải thi vào đại học rồi, tự cậu ta không thể thi đậu, còn định kéo theo bao nhiêu người xuống nước với cậu ta đây?"

"Sớm quay lại nước Mỹ đẹp đẽ của cậu dùm đi."

....

Vốn dĩ nên đến lúc nghiệm thu thành quả, thế nhưng Sở Sở lại ẩn tin nhắn trong nhóm đi, cô không muốn nghe thấy hay đọc được bất cứ tin tức nào liên quan đến chuyện lần này nữa, vô luận là khiển trách, hay vẫn là chửi rủa thậm tệ, thì cũng giống như những lần mà bọn họ chửi cô thôi, một chữ cô cũng không muốn nhìn thấy.

Dương Tích ở trên dòng thời gian đăng một bài xin lỗi với Sở Sở, nhưng Sở Sở không đáp lại cô ta.

Rất nhiều bạn học bình luận dưới bài xin lỗi này của cô ta, nói rằng Dương Tích cần phải đến trước mặt Sở Sở nói lời xin lỗi, bởi vì trước đó chính Sở Sở cũng đã đến bệnh viện xin lỗi cô ta.

Dương Tích nhìn từng dòng bình luận đang chỉ trích cô ta kia, tức giận ném mạnh điện thoại ra ngoài.

Cô ta cuối cùng cũng đã hiểu rõ, lần trước Sở Sở đến bệnh viện nói lời xin lỗi với cô ta là có dụng ý gì, cô sớm đã biết được chuyện lần này đã điều tra rõ ràng, vậy nên cuối cùng tất cả mọi chuyện đều là do cô an bài xếp đặt. Nếu như ban đầu không có chuyện Sở Sở đến tận nơi nhận lỗi với cô ta, thì chỉ sợ là bạn học sẽ không vì Sở Sở mà ra mặt và căm phẫn đến thế, đồng thời mắng cô ta đến không còn mặt mũi.

https://thuviensach.vn

Bọn họ thích đồng tình cho kẻ yếu, mà đặc biệt là kẻ yếu mà bọn họ đã từng bắt nạt qua.

Mùi vị bị người khác ấn đầu bắt nói lời xin lỗi, cuối cùng thì Dương Tích cũng đã nếm được.

Cô ta vốn cho rằng Sở Sở thuộc về loại người chỉ biết nhịn nhục chịu bị bắt nạt, mà không dám phản kháng như một con thỏ ngu ngốc, nhưng cô ta không thể ngờ được rằng, tâm tư của cô lại có thể thâm sâu đến như vậy.

Cô ta cầm lấy di động lên, mở danh bạ, tìm thấy tên của Kiều Sở, bấm gọi.

Sau khi điện vang lên hai tiếng thì có người bắt máy.

"Muốn chơi với tao sao?"

Giọng nói của Dương Tích run rẩy, ngay cả toàn thân cũng run lẩy bẩy.

"Kiều Sở, mày sẽ phải hối hận!"

Dương Tích kích động, điên cuồng hét vào trong máy để phát tiết cảm xúc của cô ta, mà Sở Sở ở đầu dây bên kia từ đầu đến cuối đều im lặng không nói một tiếng nào, rất yên tĩnh.

"Trước kia mày nói xin lỗi với tao, không phải là có thể không cần nói sao? Bây giờ lại giả bộ đáng thương đúng không? Có phải lại muốn đi tố cáo với Lục Xuyên đúng không, hả? Nói tao bắt nạt mày, nói tao không phải là người tốt!"

"Dương Tích."

Sở Sở đột nhiên lên tiếng, cắt đứt những lời chất vấn bộc phát liên tiếp của Dương Tích.

https://thuviensach.vn

"Ngủ ngon, Dương Tích."

.....

Gợi ý pass chương sau:

Số tiền mà Kiều Sâm đã tiêu khi về quê mẹ cậu là bao nhiêu? (C37-42)

Pass gồm 4 ký tự.

Bà Min có đôi lời bộc bạch: Ai muốn mỗi ngày đều có chương đọc không nào, hehe

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đề bài hàm số

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG DUY NHẤT Ở WORDPRESS: HTTP://MINCHUBS.WORDPRESS.COM VÀ WATTPAD

Các bạn nhớ đọc kỹ từng câu chữ trong phần gợi ý, đề nghị không ib hỏi Min những vấn đề về những gợi ý đã cho sẵn.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Ngã bị đau

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

"Chỉ cần ba bước là giải được đề này." Lục Xuyên mặt không đổi sắc nói ra câu này.

Nghe vậy, mấy bạn học có thành tích tốt trong lớp nhịn không được thấp giọng xì xào bàn tán.

"Không thể nào đâu, đề đạo hàm này sao có thể còn phương pháp đơn giản hơn được!"

"Bây giờ nhìn lại thì phương pháp của lớp phó đã là đơn giản lắm rồi đấy chứ."

"Ba bước á, Lục Xuyên mạnh miệng ghê nhỉ."

"Cậu từng thấy Lục Xuyên khoác lác bao giờ chưa? Cậu ấy nói có thể giải, thì nhất định là có thể."

Giáo viên toán học hơi nâng mi, khóe miệng lộ ra nụ cười tán thưởng, ông còn tưởng rằng trong lớp sẽ không có ai tìm ra cách làm đơn giản này, định sẽ để cho các bạn học suy nghĩ thêm trong tiết học sau, sau đó ông sẽ giảng lại, không ngờ Lục Xuyên lại nghĩ ra được.

Có điều không biết là phương pháp mà anh suy nghĩ có đúng không nữa.

https://thuviensach.vn

Thầy toán bấy giờ mới mở lời: "Vậy thì bạn học Lục lên giải theo phương pháp em cho các bạn học xem sao."

Lục Xuyên đi thẳng lên bảng đen, ngay cả sách luyện đề cũng không cần, cầm phấn trực tiếp vẽ một trục tọa độ. Dù cho không cần thước kẻ thì trục tọa độ anh vẽ ra vẫn rất thẳng, tựa như dáng người anh, lưng eo luôn ưỡn thẳng, tinh thần tràn đầy sức sống.

Các bạn học phát hiện ra, phong cách giải đề của lần Lục Xuyên lên bảng này không giống như những lần trước kia, lúc trước mỗi lần anh bị giáo viên gọi lên bảng thì cũng chỉ viết trình tự, không nói nhiều, càng không giải thích, viết xong thì đi xuống ngay, chẳng quản bạn có thèm hiểu hay không.

Nhưng mà lần này, mỗi một bước anh đều viết ra tường tận chi tiết, mỗi lần giảng xong sẽ còn lặp lại thêm một lần nữa để xác nhận, hỏi bạn hiểu không, nếu vẫn không hiểu thì giảng lại, phong cách kiên nhẫn thật sự không giống anh chút nào, mà các bạn học lại chú ý tới nữa, đó là ánh mắt anh vô tình hay có ý thì vẫn cứ luôn chú ý tới vị trí hàng thứ hai bên trái của phòng học.

Đó là chỗ của Sở Sở.

Cả đám giật mình, thì ra anh giảng đề bài này là nhắm vào ai đó mà!

So với trình tự và mạch suy luận của lớp phó kia, thì phương pháp của Lục Xuyên quả thật đơn giản hơn rất nhiều, tự tìm ra một phương thức riêng, bình thường ít ai nghĩ đến, nhưng bây giờ nhìn thấy anh làm thì chợt nhận ra hóa ra không phải khó như vậy.

Thầy giáo nhìn Lục Xuyên, trong ánh mắt không kìm được thần sắc tán thưởng, khen ngợi: "Có thể nghĩ được cách thức này, rất lợi hại."

https://thuviensach.vn

Giáo viên toán học xưa đến nay vừa nghiêm túc vừa cẩn thận, ông cũng không tùy tiện khen ai, vì vậy mà người được ông khen thật sự rất có trọng lượng.

Lục Xuyên ngạo mạn mà kiêu căng lườm lớp phó một cái, thản nhiên nói: "Đề bài này vốn dĩ rất đơn giản, chỉ là có một số người cứ nghĩ quá nhiều thôi."

Có một số người cứ nghĩ quá nhiều thôi.

Một câu hai nghĩa.

Lớp phó cắn chặt răng, trong nháy mắt lạnh mặt xuống, trông rất khó coi.

Giữa hai hàng lông mày của Trình Vũ Trạch tràn đầy ý cười, tên nhóc Lục Xuyên này IQ phải nói là rất cao. Nhưng ngày thường rất ít khi đi so tài với người ta, cho nên mối quan hệ với các bạn trong lớp rất tốt, vừa nãy chẳng qua chỉ là cố ý, nhưng cách anh làm lại khiến cho cả phòng học này tràn một mùi giấm chua.

Lục Xuyên hăng hái đi xuống bục giảng, ánh mắt liên tục nhìn về phía Sở Sở, mà Sở Sở lại chỉ cúi đầu, còn đang suy nghĩ đề bài trong sách ôn luyện, không nhìn anh.

Lục Xuyên về lại chỗ ngồi, không có một chút cảm giác sảng khoái khi nghiền ép chỉ số thông minh của người ta, ngược lại tâm tình càng thêm phiền chán. Cầm sách lên đọc bài cũng đọc không lọt, vất vả lắm mới chờ được đến lúc ra chơi, anh cầm bình nước trên bàn đi thẳng đến chỗ máy lấy nước.

Trình Vũ Trạch chú ý thấy bình nước vẫn còn đầy.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên đi đến máy lấy nước, làm bộ như đang rót nước, nhưng cũng không làm thật mà chỉ giả vờ thôi, mở nắp chai ra trực tiếp đi qua cái lối nhỏ cạnh Sở Sở.

Anh làm bộ uống nước, ánh mắt nhìn chăm chú vào tờ giấy nháp trên bàn học Sở Sở.

Cô vẫn còn đang chiến đấu với cái đề bài đó, trên giấy nháp hoàn toàn là mấy công thức và trình tự rườm rà.

Những phương pháp mà cô sử dụng lại là của tên lớp phó kia.

Lục Xuyên tức giận muốn nổ tung, anh đi đến, trực tiếp rút tờ giấy nháp dưới ngòi bút của Sở Sở ra.

Sở Sở khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên, đối diện với đôi mắt tràn ngập lửa giận của anh.

"Lục," cô nhẹ nhàng gọi anh một tiếng, lại bị giọng điệu lạnh lẽo của anh cắt đứt: "Gì đây?"

Sở Sở hơi nhíu mày lại, không lên tiếng.

Lục Xuyên đưa giấy nháp đến trước mặt cô, đè nén gằn giọng: "Tôi hỏi cậu, có ý gì đây?"

"Cái gì?"

"Tôi giảng cho cậu phương pháp đơn giản nhất, tại sao lại không cần, còn đi dùng của nó?"

Lục Xuyên cố gắng hết sức để khiến cho giọng nói của mình được bình tĩnh, không nên quá tức giận sẽ hù dọa đến cô, thế nhưng mà anh căn bản vẫn không khắc chế nổi, tay của anh vẫn còn đang run rẩy.

https://thuviensach.vn

Trình Vũ Trạch thẳng lưng, hàm xúc nhìn anh, chỉ cần đụng phải chuyện liên quan đến Sở Sở, thì cái danh 'gió cấp tám thổi cũng không động', không sợ hãi của anh trong quá khứ lập tức biến mất, anh lo được lo mất, biến thành một tên nhóc ngây thơ mới biết yêu chỉ biết đi gây chuyện.

"Mình chỉ nghĩ là muốn nắm vững cả hai cách làm." Sở Sở vụng về giải thích: "Phương pháp của lớp phó dù phức tạp, nhưng cũng vẫn có thể xem qua..."

"Cảm thấy tôi giúp không được cậu?" Lục Xuyên trực tiếp cắt ngang lời giải thích của Sở Sở.

"Lục Xuyên!" Lớp phó rốt cuộc nhịn không được nữa, đứng lên nói: "Có phải cậu quá phận rồi không?"

Lục Xuyên quay đầu khinh miệt nhìn cậu ta, dò xét một chút: "Liên quan gì đến mày?"

Lớp phó không phục, còn muốn nói gì đó, lại bị nam sinh bên cạnh lôi kéo: "Chuyện nhà người khác, cậu mò vò làm cái gì?"

Sở Sở thừa dịp Lục Xuyên không chú ý, kéo lấy bản nháp trong tay anh, nắm thật chặt, dời ánh mắt đi không nhìn anh, cũng không thèm để ý tới anh nữa.

Không phải lúc nào cô cũng sẽ tốt tính, cô cũng có lúc nổi giận.

Chuông vào lớp vừa reo lên, cũng kịp thời cứu vãn tình thế bối rối lúc này, Lục Xuyên tức giận về chỗ ngồi của mình.

Ngồi trong lớp, nhưng tâm anh không hề đặt ở chỗ này, sau khi ra chơi cũng không nói chuyện cùng Sở Sở nữa, mà theo đám người Trình Vũ Trạch ôm bóng đi ra sân thể thao.

https://thuviensach.vn

Liên tiếp hai ngày sau, Lục Xuyên đều không để ý tới cô, thế nhưng mỗi sáng sớm sẽ luôn có một ly sữa đậu nành, nóng hôi hổi xuất hiện ở bên phải góc bàn, trước sau không hề thay đổi.

Sở Sở không biết rốt cuộc là Lục Xuyên có vấn đề ở nơi nào, anh vẫn đối xử tốt với cô, chỉ là lén lén lút lút. Mỗi lần phát bài thi hay vở bài tập, thì vở của Sở Sở sẽ biến mất một cách kỳ diệu, đến hai tiết sau mới được các bạn học truyền đến, trên những chỗ sai sẽ được dán các tờ giấy ghi chú, ghi lại kỹ lưỡng các phương pháp và trình tự đúng, cho dù anh có che giấu hay ẩn núp, dùng tay trái viết chữ hay chữ viết ngã trái ngã phải đi chăng nữa, thì Sở Sở vẫn có thể nhận ra, trên những mảnh giấy đấy đều là chữ viết của Lục Xuyên.

Có đôi khi Sở Sở cắm cúi giải đề, vò đầu bức tai nghĩ mãi vẫn không ra cách, nhưng cô cũng không còn đi nhờ các bạn học khác giảng bài giúp nữa, sợ Lục Xuyên lại hiểu lầm rồi ghen, đành kiên trì dùng vốn kiến thức ít ỏi của mình mà làm bài.

Lục Xuyên ngồi phía sau nhìn bóng lưng của cô mà lo lắng không thôi, thật ra anh không phải không cho phép cô giao lưu với các bạn học khác, chỉ là không được qua lại với cái tên lớp phó kia thôi! Nhưng tại sao trên thế giới này lại có một cô gái đầu óc toàn cơ bắp thế này cơ chứ, mà lại còn là cô gái của anh nữa!

Trình Vũ Trạch chôn đầu dưới mặt bàn, sột soạt ăn mì tôm kèm dưa chua, Lục Xuyên nhẹ nhàng đạp băng ghế của cậu ta.

"Đi nhìn cô ấy đi!"

"Ai cơ?" Trình Vũ Trạch ngẩng lên, một đôi môi đầy dầu mỡ mơ mộng hỏi.

"Chị dâu cậu." Lục Xuyên nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Sở Sở: "Nhìn xem cô ấy không giải được cái đề nào."

https://thuviensach.vn

"Cậu tự đi đi." Trình Vũ Trạch cúi đầu tiếp tục ăn mì: "Mình không đi."

"Cậu có đi hay không?"

"Không đi."

Lục Xuyên dùng một tay giật lấy ly mì tôm trong tay cậu ta, cầm cái nĩa lên bắt đầu xúc từng nĩa lên ăn từng miếng một.

"Con mẹ cậu!" Trình Vũ Trạch đưa tay muốn cướp, nhưng Lục Xuyên không để cậu ta giành được.

"Cậu đừng có ăn hết chứ! Cơm tối của mình."

"Cậu có đi không?"

"Đi đi đi!" Trình Vũ Trạch bất đắc dĩ đứng dậy, lại không yên lòng quay đầu dặn dò:"Canh cho mình đấy!"

Trình Vũ Trạch làm bộ lắc lư đến bên bàn Sở Sở, quay tới quay lui, ánh mắt vô tình hay cố ý đều nhìn về phía quyển vở, thấy rõ được cái đề bài mà cô gặp vấn đề.

Sở Sở ngẩng đầu lên, hàm ý sâu xa nhìn cậu ta, cậu ta liền vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác, tay đút túi quần nhìn ra ngoài cửa sổ, hững hờ huýt sáo.

"Trình Vũ Trạch." Mặt cô không chút biểu tình gọi.

"Chị dâu nhỏ có gì muốn phân phó?"

Trình Vũ Trạch cười hì hì sát lại gần.

Cô nhàn nhạt hỏi cậu ta: "Cậu lắc lư gì vậy?"

https://thuviensach.vn

"Aizz."

"Có phải là cậu..."

"Ối..."

Sở Sở thì thầm hỏi: "Có phải là cậu đang nhìn Lương Thiên không?"

Lương Thiên nghe vậy, mặt phút chốc đỏ bừng, làm bộ như không nghe thấy tiếp tục làm bài.

Trình Vũ Trạch quay đầu lại liếc nhìn Lục Xuyên một cái, Lục Xuyên vươn tay lên làm động tác cắt cổ uy hiếp cậu ta, đừng cả gan phản bội! Trình Vũ Trạch khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

"Tiểu tỷ tỷ nói đúng rồi đó." Cậu ta bày ra vẻ mặt cầu xin, chạy về vị trí của mình.

"Thấy chưa?" Lục Xuyên vội hỏi cậu ta.

"Mì tôm của mình." Trình Vũ Trạch bực mình chu môi nói.

Lục Xuyên đẩy mì tôm qua cho cậu ta, nhìn vào quả nhiên chỉ còn lại một ít nước mì, Trình Vũ Trạch nhận lấy, húp một hớp lớn: "Quá đã!"

"Nói mau!" Lục Xuyên nhịn không được thúc giục.

Trình Vũ Trạch ung dung lấy quyển sách luyện đề của Lục Xuyên mở ra, cầm bút liên tiếp khoanh lại: "Cái này, cái này, cả cái này, sai be bét, toàn bộ đều sai."

Lục Xuyên cầm bút bắt đầu viết lên trên vở, còn trầm thấp buông một tiếng thở dài: "Sao lại đần như vậy chứ, hừm, không có tôi cô ấy sẽ làm như thế nào đây?"

https://thuviensach.vn

"Cũng đâu đến nỗi, vẫn có người bằng lòng giảng bài cho Sở Sở đấy chứ."

"Ai?"

"Lớp phó."

"Chơi nó."

"Cậu làm đi!"

"Tan học gọi nó đến nhà vệ sinh nam chờ tôi."

....

Trong giờ tự học, Sở Sở nhận được một tờ giấy lít nhít toàn công thức và trình tự giải toán, nhận ra được đây là chữ viết của Lục Xuyên, cô quay đầu lại nhìn anh một cái, anh lập tức ngẩng đầu nhìn trần nhà, đầu ngón tay xoay xoay bút, chu miệng lên huýt gió một hơi hài.

Lục Xuyên dùng mọi thủ đoạn để giúp đỡ cô trên phương diện học tập, lại thêm sự cổ động từ các bạn xung quanh, nên phương thức giúp đỡ ngày một kỳ lạ.

Có điều anh vẫn là không để ý tới cô, không nói chuyện với cô.

Mặc dù Sở Sở rất nhớ Lục Xuyên, đã mấy ngày rồi không tiếp xúc với anh, cô muốn được anh ôm, được anh nâng lên cao hôn hôn, nhưng mà trong nội tâm của cô cũng có một luồng khí nóng không chịu thua kém, không muốn chịu thua trước anh.

Trên weibo của cô có theo dõi một tài khoản đại V chuyên về tình cảm có tới mấy trăm vạn fan hâm mộ, nói rằng đã là con gái thì nhất định phải nắm rõ mười nguyên tắc, thứ nhất phải biết thận trọng, tư thái không được quá thấp, nếu không con trai sẽ coi thường bạn, không trân trọng bạn.

https://thuviensach.vn

Sở Sở mỗi câu mỗi chữ đều đọc rất kỹ, chợt cảm thấy như được người giác ngộ, đúng là quá có đạo lý!

Trước kia cô không hề biết khi yêu đương lại có nhiều kỹ năng đến vậy, ở bên cạnh Lục Xuyên luôn bộc lộ chính bản tính thật của mình, vì thích anh liền vô cùng trở nên dính lấy anh, thời thời khắc khắc đều nhớ anh, muốn ôm anh.

Cô đoán, có phải bởi vì nguyên nhân này mới khiến cho Lục Xuyên cảm thấy cô rất phiền hay không?

Sở Sở âm thầm quyết định lần này nhất định không thể chủ động chịu thua, muốn để Lục Xuyên nói lời xin lỗi với cô, theo chuyên gia tình cảm kia nói, thì con gái cần phải có sự tôn nghiêm và kiêu ngạo, không thể xuống nước trước được.

Ừm, nhất định không xuống nước.

Lục Xuyên chiến tranh lạnh với Sở Sở, bạn cùng lớp ai cũng có thể nhận ra, bắt đầu bát quái có phải hai người là 'hôn nhân tan vỡ' rồi hay không, có phải tình cảm đã đến bước đường cùng không, dù sao thì kiểu miệng nam mô bụng một bồ dao găm như Sở Sở, lâu ngày chẳng ai chịu nổi được, huống hồ chi người đó còn là ông trời con kiêu ngạo như Lục Xuyên.

Vào buổi buổi nắng sớm trước cửa phòng học lớp hai, có hai cô gái khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, hai người nhìn chung quanh khắp phòng học, rồi thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài ban công.

Cô gái có mái tóc dài xoăn tít còn cầm một bình sữa bò, lâu lâu lại nhìn đồng hồ đeo tay, vừa lo lắng vừa khẩn trương.

Sự xuất hiện của bọn họ khiến cho cả một phòng học, nhất là các bạn nam sinh nhịn không được phải nhiều lần quay đầu lại quan sát.

https://thuviensach.vn

"Mỹ nữ đó nha!"

"Mình biết cậu ấy, hoa khôi lớp sáu đó."

"Đến lớp chúng ta làm gì?"

"Ai mà biết?"

"Không phải là đi thổ lộ đó chứ?"

"Bạn này là hoa khôi siêu cấp kiêu ngạo lạnh lùng đó, trước kia có nhiều nam sinh tỏ tình đều bị cậu ta cự tuyệt, sao cậu ta có thể chủ động đi tỏ tình với người khác được."

Lục Xuyên một thân phong phanh áo lông đen cổ chữ V, trên vai đeo một cái túi quai chéo, mang một cái tai nghe màu đen trên tai, một tay cầm bình sữa đậu nành vẫn còn nóng, một tay đút trong túi quần, phong lưu phóng khoáng đi về phía phòng học.

Nữ sinh tóc xoăn vừa nhìn thấy Lục Xuyên, gương mặt chợt ửng đỏ lên, ngay lúc Lục Xuyên đi ngang qua bên người cô ta, bạn học bên cạnh đẩy cô ta một cái.

Cô ta mắc cỡ đỏ mặt, đưa bình sữa bò trong tay đến trước mặt Lục Xuyên, thấp giọng nói: "Bạn...bạn học Lục, mời cậu uống."

Phòng học lớp hai trong thoáng chốc sôi trào, cả lớp nháo nhào tuôn ra ngoài xem náo nhiệt, còn có rất nhiều bạn học ghé vào trên cửa sổ, cười cười nhìn về phía Lục Xuyên.

"Con mẹ nó!"

"Thế này là cái tình huống gì đây?"

"Thật sự là đi tỏ tình à?"

https://thuviensach.vn

"Mới sáng sớm, đừng kích thích như vậy chứ!"

Các bạn học thích nhất là mấy cái thể loại chuyện bát quái nhà này nhà kia, đặc biệt là khi tận mắt chứng kiến, vô cùng hưng phấn như mấy con khỉ nhảy tới nhảy lui.

Nhưng Lục Xuyên vẫn lạnh nhạt như thường, giống như không nghe thấy, thậm chí còn không thèm liếc nhìn cô ta một cái, trực tiếp dịch thân mình đi về phía cửa phòng học.

Như thế này rất không nể mặt.

Cô gái kia mặt càng ửng đỏ, trước là vì ngượng ngùng, sau lại là xấu hổ, cô ta quay đầu lại, nhỏ giọng oán hận với cô bạn đứng bên cạnh: "Không phải cậu nói là cậu ấy đã chia tay rồi sao?"

"Mình nghe vậy mà." Bạn học cũng cảm thấy rất khó hiểu.

Tiết đọc bài sáng sớm, các bạn học vẫn còn đang thảo luận về khúc dạo nhạc ngắn ngủi ngay hành lang sáng nay, cũng làm giảm bớt không khí buồn tẻ nhàm chán của những tháng ngày lớp mười hai.

Lương Thiên nhìn Sở Sở, sắc mặt cô vô cùng khó coi, yên lặng học thuộc từ đơn.

Ra chơi, Lương Thiên nhỏ giọng tám chuyện với cô: "Các cậu thật sự chia tay?"

Tay đang lật sách của Sở Sở đột nhiên siết chặt, nắm đến mức trang giấy cũng nhăn nhó: "Ai...ai nói, là Lục Xuyên nói sao?!"

"Tất cả mọi người đều nói vậy."

"Không có chuyện đó!"

https://thuviensach.vn

Nhìn Sở Sở thay đổi sắc mặt, Lương Thiên vội vàng nói: "Cậu đừng kích động, đây chỉ là suy đoán lung tung của mấy bạn học thôi, Lục Xuyên không thừa nhận, cậu nhìn thái độ của cậu ấy với cô gái kia ban nãy đi, lập trường rất kiên định mà!"

Sở Sở nhíu chặt lông mày, quay đầu lặng lẽ nhìn Lục Xuyên, vừa lúc đối diện với đôi mắt Lục Xuyên nhìn thẳng về phía bóng lưng của cô, lại không ngờ rằng cô đột ngột quay đầu, anh vội vàng dời tầm mắt, nâng tay che che giấu giấu khuôn mặt.

Giữa trưa, Sở Sở không nghỉ trưa, ăn cơm xong thì lập tức đến phòng học ôn bài, đã giữa tháng mười hai rồi, cô nhìn từng tờ từng tờ lịch trên bản đen dần bị xé đi, trong lòng cô rất nôn nóng, rất gấp gáp.

Mặc dù cố gắng đối với cô mà nói có thể không hữu dụng lắm, nhưng nếu như không cố gắng, thì con đường phía trước của cô sẽ là một mảnh u ám.

Trong phòng học không có bất cứ ai, cô chậm rãi ngồi vào, lấy một quyển sổ nhỏ về các kiến thức Vật lý mà Lục Xuyên đã chỉnh sửa lại cho cô, vùi đầu gian khổ làm bài.

Mỗi một bài ví dụ ở đây, đều là được Lục Xuyên tham khảo từ rất nhiều rất nhiều sách luyện thi, tốn rất nhiều thời gian và sức lực để soạn ra, hàm số lượng giác cực khó, nhưng anh vẫn viết từng bài từng bài nhỏ lên, anh đối với cô rất dụng tâm, cô đều biết cả.

Hít một hơi thật sâu để lắng đọng tâm tình, dứt bỏ tạp niệm, cô cần vùi mình vào trong biển đề bài này.

Không bao lâu sau cửa sau phòng học bị người ta đẩy ra, lập tức truyền đến một tiếng bước chân kéo dài lười nhác.

https://thuviensach.vn

Sở Sở không phân tâm, vẫn luôn đắm chìm vào biển đề, vô cùng chuyên chú, thời gian này có bạn học ăn cơm trở về là chuyện bình thường, nếu như cứ có người vào mà phải nhìn một cái, thì làm thế nào để chuyên tâm làm bài được.

Sau lưng truyền đến tiếng ghế ken két, động tĩnh rất lớn.

Nhưng Sở Sở vẫn không để ý, cô đang dằn vặt trong một đề bài lý, vừa lật sách vừa vẽ vẽ lên bản nháp.

Sau một hồi, sau lưng lại truyền đến tiếng giọng nói trong một bộ game nào đó cùng với nhạc nền.

Sở Sở không khỏi nhíu mày, nhưng vẫn cố không để ý, mấy phút sau, âm thanh ngày một lớn, tất cả đều là chém chém giết giết!

Cô kìm lòng không đặng quay ra sau nhìn người nọ một cái, thế nhưng bất ngờ chạm phải ánh mắt sáng rực của Lục Xuyên.

Anh tựa người bên cạnh bàn, nghiêng chân chơi game trên điện thoại, thế nhưng ánh mắt lại nhìn cô chằm chằm.

Sở Sở thấy Lục Xuyên, câu nói 'phiền cậu mở nhỏ âm lượng lại' tới bên cổ họng lập tức nuốt trở về. Cô đã vài ngày không nói chuyện với anh, hai người đều đang chiến tranh, dù ở trên hành lang ngẫu nhiên đụng vào nhau, thì ai cũng không thèm chú ý tới, tựa như hai người xa lạ.

Sở Sở quay đầu, tiếp tục làm bài, có điều cô đã không thể an tĩnh được nữa rồi, không phải bởi vì âm thanh ồn ào trong trò chơi của Lục Xuyên, mà là vì anh yên lặng ở sau lưng cô, trong phòng học lúc này cũng chỉ có hai người bọn họ, còn có ánh nắng ấm áp của buổi chiều trời, đang lặng lẽ không tiếng động len lỏi vào phòng học.

https://thuviensach.vn

Sở Sở đặt bút xuống, yên lặng an tĩnh một hồi. Lục Xuyên không chơi nữa, cầm điện thoại mở âm lượng thật lớn, mở một bài hát có giai điệu rock lên.

Ầm ĩ vậy, ai mà chịu được.

Sở Sở quay đầu lại nhìn anh một cái, anh cũng đối diện với ánh mắt Sở Sở, mang theo sự khiêu khích vô tận.

Sở Sở chu môi, giật khăn giấy vò thành một cục nhét vào trong lỗ tai, sau đó nằm gục xuống bàn ngủ.

Không đầy một lát sau, âm thanh của điện thoại ngừng lại.

Cô nghe được tiếng bước chân đang đến gần, tim bắt đầu khẩn trương, thình thịch thình thịch đập loạn xạ.

Tiếng bước chân mơ hồ càng đi xa, cô ngẩng đầu lên mới phát hiện ra trong phòng học đã chẳng còn một ai, mà cửa trước mở toang, Lục Xuyên, đã rời đi rồi.

Trong lòng Sở Sở đột nhiên mất mát, cô cúi đầu nhìn xuống, thấy dưới bàn có một chùm chìa khóa bị đánh rơi.

Cô nhận ra, đây là chìa khóa của Lục Xuyên.

Cái chìa khóa của anh rơi bên chân cô, cố ý mà.

Năm phút sau, Lục Xuyên quay về phòng học, phát hiện ra chùm chìa khóa kia đã nằm trên bàn học của anh, mà Sở Sở lúc này vẫn đang cúi đầu làm bài tập.

Trong lòng anh thầm mắng một tiếng, thà đặt chìa khóa trên bàn anh, chứ nhất định không chịu đứng trước mặt trả lại cho anh, nói chuyện vào câu với anh sao.

https://thuviensach.vn

Cô gái này, lòng dạ làm từ sắt đá đấy à?

Lục Xuyên dựa vào bàn phẫn uất một hồi lâu, Đông không phải Tây cũng không phải, tâm tình thật sự hỏng bét, tức giận, rất tức giận!

Anh ôm lấy quả bóng rổ bên chân, đứng dậy rời đi, có điều động tác lố quá mức, không cẩn thận đụng vào cái ghế bên cạnh, lảo đảo ngã nhào một cái!

"Con mẹ nó!"

Khổ người Lục Xuyên vốn to lớn, lần ngã này đụng vào mấy cái bàn làm nó lệch vị trí, động tĩnh không nhỏ, cú ngã cũng không nhẹ, cái mông âm ĩ bắt đầu đau đớn.

Dù sao lúc này tâm tình của anh vốn đã không tốt, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, ngay cả bàn ghế cũng muốn chống đối với anh! Anh thấp giọng, ẩn nhẫn mắng: "Mẹ mày, mẹ mày!"

Anh dùng dằng muốn đứng dậy, ngẩng đầu lên liền thấy Sở Sở chạy hồng hộc đến trước mặt anh, đôi mắt đỏ hồng nhìn anh.

Tay Lục Xuyên vừa chống người muốn đứng dậy đột nhiên trở nên mềm nhũn, thuận thế té phịch xuống đất lần nữa, sờ sờ mông lớn của mình, gào lên gào xuống, vẻ mặt đau khổ hết sức, nháy nháy mắt, đáng thương nhìn về phía Sở Sở.

"Đau quá."

Lục Xuyên đau đến nhe răng trợn mắt, đồng thời cũng không quên dùng ánh mắt len lén nhìn Sở Sở tranh thủ làm bộ đáng thương.

Sở Sở ngồi xổm xuống, ôm đầu gối nhìn anh chằm chằm, thật lâu sau cô mới thấp giọng lầu bầu hỏi: "Cậu đau chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên chỉ vào cái mông lớn của mình: "Chỗ này."

"Vậy mình xoa cho cậu."

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Mày chơi tao?

Lục Xuyên với một quả đầu màu vàng, vểnh mông lên trước mặt cô.

Lại không nghĩ tới Sở Sở lại vung tay đập lên mông của anh, tức giận đứng dậy đưa tay về phía anh: "Đứng lên đi, đừng có như con nít thế."

Lục Xuyên cợt nhả cười một tiếng, không nói hai lời nắm lấy đôi bàn tay trắng nõn vừa mềm vừa nhỏ của cô.

Nhưng mà còn không đợi cô dùng sức kéo anh dậy, đã bị anh thuận thế dùng lực kéo mạnh một cái, khiến cô ngã vào lồng ngực của mình.

Mạnh bạo ôm chặt lấy cô, dùng hết khí lực toàn thân vẫn cảm thấy không đủ, phảng phất như muốn khảm cô vào trong xương tủy của mình.

Sở Sở cũng giang tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo của Lục Xuyên, vùi mặt vào lồng ngực của anh, tham lam hít lấy hương vị từ thân thể anh.

Hai người đều run rẩy.

Mà cái ôm này, rất lâu rất lâu sau, vẫn không nỡ buông tay.

Lục Xuyên đè sau gáy của cô, một cái hôn nóng rực rơi xuống, anh dùng sức cạy mở bờ môi cô, tham lam hấp thu nước bọt trong miệng cô, cắn cô, gặm cô, như hận không thể nuốt cô vào trong bụng.

" Cậu vẫn còn đau tôi," Hô hấp của anh rối loạn, thấp giọng kích động nói: "Tôi biết, cậu vẫn còn đau lòng cho tôi mà."

https://thuviensach.vn

Tay Sở Sở mềm mại đặt lên bộ ngực của anh, chủ động hôn lên khóe môi của anh, cô không nóng nảy, luống cuống hay thiếu kiên nhẫn như Lục Xuyên, trải qua mấy ngày nay tâm tình bị đè nén, cô từng cái từng cái một mổ nhẹ lên môi anh, nước chảy đá mòn, toàn bộ trả hết cho anh.

Lục Xuyên nắm lấy tay cô sờ lên gương mặt của mình, lại nghiêng mặt qua hôn lên lòng bàn tay mềm mại của cô, nhẹ giọng thủ thỉ: "Đừng có không quan tâm đến tôi."

Cô chống cái trán lên ngực Lục Xuyên, cách một lớp quần áo vẫn có thể nghe thấy được tiếng tim đập hữu lực, sinh động như vậy, nhiệt tình đến thế.

Sở Sở đột nhiên cảm thấy tủi thân vô cùng, cô đỏ mắt, sau đó cúi người cắn vào bả vai của anh.

"Rõ ràng cậu mới là người không để ý đến mình."

Sở Sở co quắp nằm trong ngực anh, nhắm mắt lại, lông mi run rẩy, tham lam hít lấy hơi thở của anh, cô cũng nhớ anh lắm, thời thời khắc khắc, từng phút từng giây, đều nhớ anh muốn điên lên được.

"Đừng nghĩ rằng, cậu lại ghen tị."Lục Xuyên ở bên tai cô thấp giọng nói: "Suy bụng ta ra bụng người, tự cậu nghĩ thử xem."

Sở Sở vùi mặt vào cổ anh.

"Cậu nói tôi ích kỷ cũng được thôi, nhưng tôi đúng là không vui, không cao hứng đấy." Lục Xuyên đưa tay lên dịu dàng vén mái tóc dài của cô ra sau tai, lại mở năm ngón tay ra sờ vào đầu nhỏ của cô, dịu dàng nói: "Ai muốn cướp cậu khỏi tôi, tôi đánh chết nó!"

Hô hấp của anh nóng bỏng, ánh mắt sáng rực.

https://thuviensach.vn

"Kiều Kiều là của một mình Lục Xuyên tôi."

Cửa phòng học đột nhiên phát ra một tiếng 'Ôi' chế nhạo, Sở Sở như một con thỏ nhỏ bị giật mình, vội vàng buông anh ra, Lục Xuyên cũng đứng dậy theo.

Đứng bên cạnh cửa phòng học, đám người Trình Vũ Trạch và mấy nam sinh ôm bóng rổ, cười đến ý vị thâm trường.

"Xuyên ca, Xuyên tẩu, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục đi, bọn này không nghe không thấy không biết gì đâu!"

Cả đám cười tà ác, xô xô đẩy đẩy đi ra khỏi phòng học, Sở Sở quay đầu lại nhìn thoáng qua Lục Xuyên, Lục Xuyên cười tươi rói kéo lấy tay cô.

Sở Sở còn chưa hết tức giận, hất tay anh ra, thấp giọng hỏi: "Vừa rồi cậu ngã còn đau không?"

Lục Xuyên vội vàng che lại cái mông của mình, cau mày làm bộ "Ái da" hét to: "Đau chết được!"

Sở Sở nhìn anh mắng thầm: "Ngốc."

Lục Xuyên nắm tay của cô đưa lên mông mình sờ sờ: "Mặc kệ đấy, cậu xoa xoa cho tôi đi."

"Lưu manh."

.....

Hai ngày sau, Nhất Trung nghênh đón ngày kỷ niệm thành lập trường rộn rã náo nhiệt, là đại diện của các học sinh khối mười hai lần này, Lục Xuyên phải lên đài diễn thuyết, cổ vũ khí thế cho toàn khối.

https://thuviensach.vn

Đây cũng là lần thứ hai Sở Sở nhìn thấy Lục Xuyên trong bộ dáng mặc Âu phục, lần đầu tiên là trong ngày quốc khánh, anh chuồn khỏi bữa tiệc chạy đến dỗ cô.

Thân hình một mét tám mươi lăm, dáng người hoàn mỹ, một thân vest đen áo sơ mi trắng, trang phục khắc họa nên đường cong đẹp đẽ như ngọc của anh, tư thế đứng nghiêm thẳng tắp, chính giữa đài, đèn sân khấu chiếu rọi trên người anh, đoan chính, đẹp trai ngời ngời.

Trước khi mở miệng nói chuyện, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, nhàn nhạt cười thành tiếng, hiện lên hai lúm đồng tiền động lòng người, nốt ruồi nơi khóe mắt càng thêm câu hồn đoạt phách.

Nữ sinh toàn trường đều đang điên cuồng sôi trào.

Đẹp trai quá! Siêu cấp đẹp trai!

Lương Thiên ngồi bên cạnh Sở Sở tặc lưỡi lắc đầu, không khỏi cảm thán: "Sở Sở, mình đau lòng thay cậu."

Sở Sở nhìn ngắm Lục Xuyên, không hiểu "hả" một tiếng.

"hẹn hò với kiểu người như Lục Xuyên, cần phải có bao nhiêu nghị lực mới có thể cầm lòng mà không nhào tới cắn chết cậu ấy vậy hả!"

"..."

Gương mặt Sở Sở nổi lên một tầng đỏ ửng.

Mặc dù hai người đều đã trưởng thành, nhưng bởi vì vẫn còn là học sinh, cho nên dù thường xuyên có những động tác thân mật, nhưng ở giai đoạn then chốt Lục Xuyên đều phanh lại ngay.

Tự chủ của người con trai này lớn đến mức khiến người ta phải líu lưỡi, có thể so với liệt//dương.

https://thuviensach.vn

Sở Sở không phải là đặc biệt bảo thủ gì, cô nguyện ý đem toàn bộ bản thân giao cho anh, cũng không hề cảm thấy chuyện này sẽ làm mình thua thiệt, Lục Xuyên tốt như vậy, phải là cô được hời mới đúng.

Có điều Lục Xuyên cứ luôn nói cô vẫn còn nhỏ nên không nỡ, vẫn cần nuôi thêm nữa.

Nhưng rõ ràng là cô lớn hơn anh đó.

"A, bắt đầu diễn thuyết rồi kìa!" giọng nói của Lương Thiên kích động cắt đứt dòng suy nghĩ ướt át của Sở Sở, cô đỏ mặt ngẩng đầu nhìn về phía Lục Xuyên.

Lục Xuyên đi đến giữa đài, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Sở Sở, trong đám người, anh lại luôn có thể tìm ra cô, khóa chặt ánh mắt lên người cô.

Sở Sở nhìn anh mỉm cười, Lục Xuyên ngầm hiểu, lấy trong túi ra bản thảo mà trước đó cô đã chuẩn bị cho anh, mở ra.

Sở Sở chú ý thấy trên mặt anh đang dần trầm xuống, ngay sau đó anh xếp tờ bản thảo lại, cất vào trong túi rồi mới đi đến micro, bắt đầu phát biểu.

"Ban lãnh đạo trường học kính mến, các thầy cô giáo và toàn thể bạn học, tôi là Lục Xuyên, học sinh của lớp 12/2, rất vinh dự được trở thành người đại diện cho các bạn học sinh ở đây để đứng trên bục đài phát biểu..."

Lương Thiên xích lại gần Sở Sở, thấp giọng hỏi nhỏ bên tai cô: "Không phải cậu đã viết bản thảo cho cậu ấy sao?"

"Hình như cậu ấy học thuộc rồi."

https://thuviensach.vn

Lương Thiên khó có thể tin nổi, kinh ngạc thốt lên: "Trâu bò mà!"

Bản thảo kia mấy ngàn chữ đó! Sở Sở cũng cảm thấy quả thật rất khó tin, cô cẩn thận nghe từng câu nói của anh, so với bản thảo mình viết cơ hồ không thua kém một chữ nào.

Mười phút diễn thuyết, giọng anh trầm bổng du dương, lưu loát liền mạch.

Lúc đi xuống đài, tiếng vỗ tay của toàn trường vang lên như sấm.

Lục Xuyên đi thẳng đến bên Sở Sở ngồi xuống, tiếng vỗ tay vẫn chưa dứt.

Sở Sở ghét sát vào nhỏ giọng hỏi anh: "Sao cậu lại học thuộc vậy?"

"Mỗi một nét bút cậu viết cho tôi, tôi cứ đọc mãi, không muốn phí hoài dụng tâm khổ cực của cậu."

Sở Sở cúi đầu hé miệng cười: "Thời điểm này, còn không bằng đọc thêm nhiều sách, lớp mười hai rồi, mỗi học sinh đều phải giành giật từng phút từng giây đó."

"Tiểu nói lắp lại còn lải nhải."

Sở Sở quay đầu đi không thèm để ý tới anh, bây giờ bắt đầu chê cô rồi, đổi lại là người khác, cô mới không thèm lải nhải đâu đó!

Một lát sau, Lục Xuyên đưa tay mò qua, len lén nắm lấy tay cô, thấp giọng nói: "Xuyên ca của cậu, có bản lĩnh nhìn qua là có thể nhớ được."

'Vậy cũng không thể kiêu ngạo tự mãn được."

Khóe miệng Lục Xuyên giương lên: "Ừm, đều nghe theo Kiều Kiều, không kiêu ngạo không tự mãn, làm việc đến nơi đến chốn, toàn tâm toàn ý

https://thuviensach.vn

làm."

.....

Sau đó là một màn phát biểu của các vị lãnh đạo nhà trường, các bạn học yếu ớt phản ứng, chống cự chừng hai giờ rốt cuộc cũng được thả về phòng học.

Lục Xuyên vừa ngồi xuống, Trình Vũ Trạch đã nhịn không được nói ra: "Đẹp trai quá, hôm nay phong cách lắm đó! Làm khó cậu vậy mà ccũng có thể đọc xong!"

Lục Xuyên ngồi xuống, uống một ngụm nước, lấy bản thảo trong túi ra đập mạnh lên bàn.

Trình Vũ Trạch tò mò nhận lấy, mở ra, phát hiện trong đó hoàn toàn trống rỗng, không có chữ gì.

"Thế này là thế nào?" Trình Vũ Trạch không rõ.

Lục Xuyên buông chai nước xuống, bình tình nói: "Có người muốn chơi trốn tìm với tôi rồi."

Trình Vũ Trạch nhíu mày cầm tờ bản thảo kia lên, lật qua lật lại nhìn: "Mình nhớ lúc sáng sớm cậu vẫn còn đọc một lần mà, sao lại...?"

Sao lại sau khi lên đài, thì đã biến thành một trang giấy trắng rồi?

Lục Xuyên nhớ rất kỹ, lúc đó sau khi đọc qua bản thảo một lần nữa, anh trực tiếp cất nó vào trong túi, sau đó...

Sau đó anh ngại đồ vest bó tay bó chân, dứt khoát cởi nó ra ném lên bàn, nửa đường còn cùng với bọn người Trình Vũ Trạch lên sân thượng hóng gió mát, mãi đến khi tiếng nhạc quảng bá vang lên, anh mới vào lại

https://thuviensach.vn

phòng học mặc áo chỉnh tề đến buổi lễ, mà trước đó cũng không nhìn bản thảo thêm lần nào nữa.

Cho đến khi lên trên đài, mở ra, phát hiện tờ bản thảo được xếp chỉnh tề đã biến thành một tờ giấy trống không!

Có người đổi bản thảo của anh, cố ý muốn để anh mất mặt.

Có điều tên kia không hề nghĩ tới, mỗi buổi tối Lục Xuyên đều lấy nó ra "liếm" một lần, chính xác là ôm nó mà ngủ.

Nói nhìn qua đã nhớ chắc chắn là khoa trương, nhưng với đầu óc thông minh linh hoạt của Lục Xuyên, cứ lật tới lật lui xem như vậy, sớm đã thuộc làu làu.

Trình Vũ Trạch nặng nề đập tờ giấy trắng lên trên bàn, phẫn uất bất bình nói: "Nhất định phải bắt cho bằng được thằng này, trốn chui trốn nhủi sau lưng, mẹ nó quá buồn nôn!"

Lục Xuyên cười lạnh nói: "Không cần tra, tôi biết là ai?"

Tan học, Tần Chi Nam đi đến nhà để xe đạp, cúi người mở khóa xích, "cạch" một tiếng, cậu ta đột nhiên có cảm giác, một bàn tay ấm áp đặt lên trên vai mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Tần Chi Nam quay đầu, nhìn thấy mấy người Trình Vũ Trạch vài nam sinh mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cậu ta.

"Muốn gì đấy?"

"Xuyên ca mời mày đi uống trà."

"..."

https://thuviensach.vn

Mấy phút sau, Tần Chi Nam bị mấy nam sinh lôi kéo đến một hoa viên nhỏ trong ngọn núi trống vắng không người đến phía sau trường học. Bên cạnh đường mòn trong vườn hoa hoang vắng, trên tay Lục Xuyên còn cầm một tờ giấy trắng tinh kia, từ xa chờ cậu ta.

Tần Chi Nam bị mấy người nam sinh xô đẩy đến trước mặt Lục Xuyên, cậu ta hơi khẩn trương ôm cặp sách, phòng bị nhìn Lục Xuyên.

Lục Xuyên đi tới, trên mặt chứa nụ cười, nhưng giọng nói lại lạnh lẽo: "Tiểu Nam, chơi tao đấy à?"

Tim Tần Chi Nam rét lạnh, nhưng vẫn bình tĩnh nói: "Lục Xuyên, mày có ý gì?"

Lục Xuyên dùng một tay túm cổ áo cậu ta kéo lên, đẩy một cái, Tần Chi Nam lùi ra sau hai bước, chật vật mãi mới đứng thẳng người.

Anh lại đi đến, nhẹ nhàng vỗ vỗ vạt áo cậu ta, nói: "Cho mày thêm một cơ hội cuối cùng, hoặc hai ta thẳng thắn, hoặc để tao đánh cho đến khi mày chịu mở miệng nói thật mới thôi."

Lục Xuyên rất ít khi uy hiếp người khác, nhưng Tần Chi Nam lại ba lần bốn lượt chọc vào anh, dù xem như là bạn học cùng nhau lớn lên, anh thật sự cũng không thể nhịn được nữa.

Tần Chi Nam yên tĩnh nhìn anh, năm giây, mười giây,...đối mặt với áp lực của Lục Xuyên, nếu là người bình thường thì thật sự rất khó chịu đựng, nhất là...khi anh sắp sửa nổi giận đến nơi.

Rốt cuộc, cậu ta dời ánh mắt, cắn môi dưới, không cam lòng nói: "Không sai! Là tao đã đổi bản thảo của mày đó!"

"Thằng khốn!"

https://thuviensach.vn

Mấy người nam sinh tiến lên muốn đánh, nhưng bị ánh mắt Lục Xuyên ngăn cản ngừng lại.

Anh đi đến trước mặt Tần Chi Nam, đưa tay ra. Tần Chi Nam do dự mấy giây, rốt cuộc vẫn lấy tờ bản thảo mà Sở Sở viết trong cặp sách ra.

Lục Xuyên nhận lấy kiểm tra sơ lược, xác định là chữ viết của cô, sau đó đặt bên môi hôn một cái mới nhét lại vào trong túi mình.

Trình Vũ Trạch trắng trợn mắt: "Đối đầu kẻ địch thế này vẫn không quên tú ân ái một lần cơ đấy."

Lục Xuyên cất kỹ bản thảo kia, ngước mắt nhìn về phía Tần Chi Nam: "Chuyện Hứa Phi Phạm lần trước, tao vốn không so đo, lần này lại trộm bản thảo của tao, Tiểu Nam, ghét tao như vậy à?"

"Đúng, tao ghét mày!" Tần Chi Nam lùi về sau mấy bước, hung tợn trừng mắt liếc Lục Xuyên: "Từ nhỏ tao đã ghét mày, hận không thể cho mày chết đi!"

Lục Xuyên nhớ lại hồi ức, nói: "Còn nhớ khi bé, mấy tên nhóc kia lúc nào cũng theo sau tao."

Khuôn mặt Tần Chi Nam đỏ bừng, tâm tình kích động: "Lục Xuyên, dựa vào cái gì mà mày có thể không cần cố gắng, lại cái gì cũng có! Không cần chăm chỉ không cần khổ cực, nhưng vẫn có thể dễ như trở bàn tay phủ định tất cả mọi cố gắng của tao!"

Cậu ta cắn răng, quyết tâm dùng hết sức lực nói: "Từ nhỏ, ba mẹ tao đã lấy mày làm gương, mở miệng là một tiếng Lục Xuyên, khép miệng cũng vẫn là Lục Xuyên, không sai, là tao đang đuổi theo mày đấy thì sao, mày có biết mỗi buổi tối tao đi ngủ lúc mấy giờ không, trời còn chưa sáng đã phải ngồi dậy học bài! Thế nhưng còn mày thì sao? Những lúc tao đang cố gắng mày lại chơi đùa, yêu đương."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên không lên tiếng.

"Mày dễ dàng phủ định mọi cố gắng của tao xuống, dựa vào cái gì hả?" Tần Chi Nam đột nhiên trở nên chật vật, cười lạnh, "Lục Xuyên, mày nói đi, thế giới này có bao nhiêu là không công bằng?"

Bao nhiêu là không công bằng?

Tống Cảnh đi đến kéo cổ áo Tần Chi Nam lên: "Con mẹ nó mà còn lý luận nữa phải không?"

"Buông nó ra."

Ngay lúc nắm đấm của Tống Cảnh sắp rơi xuống mặt Tần Chi Nam, nháy mắt đó Lục Xuyên lại nói, buông cậu ta ra.

"Xuyên ca!"

"Tôi nói, buông nó ra." Lục Xuyên không kiên nhẫn hét lên một câu.

Tống Cảnh phẫn uất không đành lòng buông Tần Chi Nam ra, nhưng vẫn đẩy cậu ta một cái ra sau, Tần Chi Nam lảo đảo, ổn định thân người mới co giò chạy trốn.

Lục Xuyên đút một tay vào túi, không đuổi theo, đứng nguyên tại chỗ một hồi mới quay người rời đi.

Tống Cảnh khó tin nhìn Trình Vũ Trạch đứng bên cạnh: "Cứ vậy buông tha thằng nhóc kia?"

Trình Vũ Trạch nhìn bóng lưng Lục Xuyên đang dần xa, lắc đầu.

Nơi phía chân trời, một mảnh trời đỏ rực như lửa như máu.

https://thuviensach.vn

Lầu ký túc xá, Sở Sở mang một đôi dép lê vải bông, cầm một ấm nước sôi xuống lầu lấy nước, vậy mà có thể nhìn thấy Lục Xuyên đứng ở trên một bãi cỏ xanh mướt cạnh cửa ký túc xá, cúi đầu hút thuốc.

Sở Sở mơ hồ nhìn quanh trái phải nơi anh đứng, xác định chỉ có một mình anh mới chầm chậm đi qua, nhẹ nhàng hỏi: "Sao cậu vẫn chưa về?"

Cô vừa dứt lời, Lục Xuyên đột nhiên giương tay luồn xuống dưới nách cô, mạnh mẽ ôm lấy cô.

"Cạch" một tiếng, ấm nước không rơi xuống đất.

Sở Sở bị ép phải nhón chân lên đón nhận cái ôm to lớn của anh, mờ mịt vươn tay lên, vỗ vỗ lưng Lục Xuyên.

"Cậu sao vậy?"

Lục Xuyên ôm cô càng chặt hơn, dường như dùng hết khí lực toàn thân, phảng phất như muốn khảm cô tiến vào trong thân thể anh vậy.

"Không có gì."

Không có gì, chỉ là đau lòng cho cô.

Tần Chi Nam chất vấn anh, dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà tao mất nhiều thời gian và sức lực như vậy, vẫn không cách nào làm nên chuyện, còn Lục Xuyên mày lại làm được một cách dễ như trở bàn tay.

Dựa vào cái gì mày không cần cố gắng, lại tùy ý có thể phủ định cố gắng của tao.

Có công bằng không?

https://thuviensach.vn

Trên thế giới này, người có tư cách nói ba chữ này nhất, nhưng từ trước đến nay lại chưa từng than vãn cuộc đời hay vận mệnh bất công.

Cô chỉ chịu đựng một mình mà thôi.

"Kiều Kiều, từ giờ trở đi, tôi sẽ cùng cậu cố gắng."

Sở Sở kinh ngạc ngẩng đầu, trong đôi mắt của anh, cô nhìn thấy khung cảnh mặt trời lặn về phía Tây, ánh chiều tà cuối cùng cũng đang dần chìm xuống.

Từ giờ trở đi, tôi sẽ cùng cậu cố gắng, sẽ không để cậu một mình lẻ loi trơ trọi nữa.

Tác giả có lời muốn nói:

Không lấy cãi nhau làm mục đích chia tay, vẫn nên vung thức ăn cho chó thôi!

Hừ!

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Người thua cuộc

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sắp tới cuối kỳ, học kỳ một lớp mười hai sắp sửa kết thúc cũng là lúc kỳ thi cuối kỳ sẽ đến khiến thần kinh học sinh căng cứng.

Cuối tháng mười hai, các bạn học ngoài ý muốn phát hiện ra, người trong quá khứ lên lớp đi ngủ tan học đi chơi, cà lơ phất phơ không đàng hoàng làm việc là Lục Xuyên vậy mà cũng rất chú tâm học tập.

Trước kia mỗi ngày Sở Sở đều đúng giờ đến trường học, nhưng bây giờ Lục Xuyên cơ hồ còn đến sớm hơn cả cô, mang cho cô một bình sữa đậu nành nóng, cùng cô ngồi đọc bài. Khi đi học, anh cũng không còn chơi đùa với các bạn nam nữa mà ngẩng đầu chăm chú nghe giảng, vở ghi chép không còn là giấy trắng nữa, mà là chi chít những lời giải của mấy đề luyện thi trong sách bài tập.

Lục Xuyên nói phải cùng cô cố gắng, nhưng kỳ thật trong lòng Sở Sở biết, anh không cần tốn nhiều tâm tư, bởi vì học tập đối với anh mà nói là chuyện rất dễ dàng. Có điều cho dù có là làm dáng một chút đi chăng nữa, nhưng anh vẫn cùng cô học, trong tim cô rất cảm động.

Gần đến Tết nguyên đán, nhà trường cũng bắt đầu hừng hực triển khai báo danh các tiết mục văn nghệ.

https://thuviensach.vn

Party tối này cả thầy lẫn trò của toàn trường đều sẽ tham dự, nhưng lên trình diễn thì chỉ có học sinh lớp mười một, dù sao thì lịch học của lớp mười hai rất dày đặc, cơ hồ còn không tìm ra được một chút thời gian rảnh thì nói gì đến tinh lực để chuẩn bị tiết mục.

Lớp tự đọc buổi sáng bắt đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Thiên đỏ bừng, vội vã chạy vào phòng học, ngồi cạnh Sở Sở hưng phấn vỗ vỗ bờ vai của cô: "Sở Sở, cậu được đấy nha! Vụng trộm báo danh Party Nguyên Đán, còn giấu không nói với bọn mình! Đây là..."

Cô ấy cười hì hì xoay đầu nhìn Lục Xuyên: "Là muốn tặng cho Xuyên ca một niềm vui bất ngờ có phải không?"

Ánh mắt Sở Sở chậm rãi nâng lên từ đống bài tập, mờ mịt hỏi: "Cái gì cơ?"

"Bộ phận văn nghệ của trường đã công bố danh sách những người tham gia biểu diễn trong party tối hôm ấy, có tiết mục của cậu đó!"

Sở Sở mở to hai mắt, không thể tin nổi nhìn vào tờ danh sách trên màn hình điện thoại, tiết mục thứ năm đếm ngược, trong cột người biểu diễn bất ngờ xuất hiện mấy chữ: 'Lớp 12/2, Kiều Sở."

Nhưng cô không có báo danh mà!

Khoan hãy nói tới việc học lúc này của lớp mười hai căng thẳng không có thời gian chuẩn bị tiết mục, xem như chỉ là ca hát bình thường thôi, ví như lúc cô cùng bọn người Lục Xuyên đi KTV, cô cũng đã rất xấu hổ không dám mở miệng rồi.

Lương Thiên nhìn vào màn hình điện thoại lẩm bẩm: "Tiết mục của cậu vừa vặn xếp sau Dương Tích, cậu ta là đơn ca."

https://thuviensach.vn

Sở Sở kéo màn hình lên, quả nhiên, bên trên tên của cô là viết tên của Dương Tích.

Dường như nhớ tới cái gì đó, cô đột nhiên hỏi Lương Thiên: "Có phải cậu ta ở bộ phận văn nghệ không?"

.....

Sau khóa tự đọc, cuối hành lang nhỏ trên sân thượng, Sở Sở cầm điện thoại có hiển thị tờ danh sách ghi lại các tiết mục báo danh, đối chất với Dương Tích.

"Tôi có nghe, cô là người ghi danh bên bộ văn nghệ, tôi có báo danh hay không...cô rõ nhất."

Dương Tích ôm khuỷu tay, lười biếng nói: "À, vậy thì có thể là trong lúc ghi tên có xảy ra một chút sơ sót, việc nhỏ thôi, đến lúc đó tôi kêu người xóa tên cô ra là được rồi."

"Cho dù như thế nào, xảy ra sự cố này, không thể nào không có lý do mà lại ghi tên của một người không báo danh vào... là cô gạt tôi."

Cô ta cố ý, Sở Sở biết.

Dương Tích nhún nhún vai, hững hờ liếc cô một cái: "Bạn học Kiều, không có chứng cứ thì đừng nói lung tung!"

Đúng là Sở Sở hoàn toàn không có chứng cứ để chứng minh Dương Tích ghi tên cô vào bảng ghi danh, cô không thể làm gì được, đành nén giận: "Tốt nhất cô nên xóa tên của tôi ra!"

Cô tức giận rời đi, lại nghe được Dương Tích phía sau nhàn nhạt nói ra: "Cho dù cô không nói, tôi cũng sẽ xóa đi thôi, trẻ em thiểu năng thì sao

https://thuviensach.vn

có thể lên sân khấu biểu diễn được, cô cho rằng Party Tết Nguyên Đán là cái gì, gánh xiếc cho thú biểu diễn à?"

Nghe vậy, bước chân Sở Sở bỗng nhiên ngừng lại.

Cô thì thào mở miệng, thanh âm trầm thấp: "Dương Tích, cô nói cái gì!"

Dương Tích nhìn bóng lưng cô cười lạnh: "Tôi nói, người như cô còn muốn lên sân khấu biểu diễn cơ à, nằm mơ đi."

Sở Sở xoay người, cắn môi dưới liếc mắt trừng cô ta, ánh mắt kia, hung ác tàn nhẫn, giống lưỡi đao muốn tùng xẻo cô ta.

Nhưng đáng tiếc ánh mắt lại chẳng thể giết người, thậm chí còn không thể phản kích được.

Mà điều Sở Sở hận không phải vì cô ta vũ nhục cô, mà bởi vì,

Những lời Dương Tích nói đều là sự thật.

Sự thật tàn khốc.

Người như cô, dù cho có cố gắng mở rộng cửa lòng, kết bạn với người khác, để người khác thích mình, thế nhưng mà cuối cùng cô vẫn không thể đứng trên sân sấu, trước mắt hàng trăm hàng nghìn người biểu diễn được, tựa như cái lần khai mạc đại hội thể thao kia, Lục Xuyên đã vì cô mà giành lấy cơ hội cầm cờ, còn bỏ ra rất nhiều thời gian luyện tập và chuẩn bị cùng cô, nhưng mà cô vẫn từ bỏ, bởi vì cô không thể làm được!

Dương Tích khinh miết hừ lạnh một tiếng, cất bước rời đi, lúc đi ngang qua cô còn cố ý kiêu căng lớn lối đụng vào cô một cái.

"Không cần xóa tên."

https://thuviensach.vn

Thanh âm trầm thấp của Sở Sở tựa như một cơn gió lạnh vang lên từ sâu dưới đáy cốc.

Dương Tích nhíu mày quay đầu lại: "Cô nói gì?"

Sở Sở nhìn cô ta, từng chữ một nói ra thật rõ: "Tôi sẽ lên."

Dương Tích đột nhiên che miệng cười rộ lên: "Cô muốn biểu diễn cái gì vậy, trò hề đấy à?"

Sở Sở cuộn tay thành nắm đấm, đến gần cô ta, khóa chặt lấy ánh mắt của cô ta, trầm giọng nói: "Cảm ơn cô cho tôi cơ hội, tôi sẽ không để cô thất vọng đâu."

Cả một buổi sáng ngồi ở chỗ của mình, Sở Sở lại lặng yên không nói một lời, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Lương Thiên biết cô đi tìm Dương Tích, nhưng nhìn trạng thái bây giờ của cô, chỉ sợ là đã không chiếm được thế thượng phong rồi, nhưng cô ấy cũng không tiện hỏi gì nhiều.

Mới vừa rồi Sở Sở rất khí phách giữ lòng tự tôn, bảo Dương Tích giữ lại tiết mục của cô, nhưng lúc này tỉnh táo lại, trong lòng mơ hồ hiện lên lo lắng.

Cô sao có thể làm được đây, căn bản là không có khả năng, cho dù trạng thái lúc này của cô đã tốt hơn trước rất nhiều, không e ngại kết bạn với người lạ, thế nhưng cô vẫn không có cách nào biểu diễn trước mặt các bạn học toàn trường, chỉ cần nghĩ đến sẽ có nhiều người như vậy nhìn chằm chằm vào cô, Sở Sở đã không thể hô hấp nổi.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến những lời nói của Dương Tích ngày hôm nay, trong lòng cô có một luồng khí nóng từ từ vọt lên.

https://thuviensach.vn

Cô không muốn nhận thua, càng không muốn nhận thua trước mặt Dương Tích.

Đương lúc hoàng hôn, Lục Xuyên theo Sở Sở ăn cơm chiều ở căn-tin trường, anh nhiều lần muốn nói lại thôi, có điều Sở Sở nhìn đều hiểu cả.

"Cậu muốn nói gì?"

Lục Xuyên đặt đũa ăn sang một bên, không tin được hỏi: "Thật sự muốn lên sao?"

Anh không biết chuyện của Dương Tích, tưởng rằng Sở Sở muốn báo tên, lúc Trình Vũ Trạch gửi ảnh tiết mục đơn qua Weibo cho anh xem, quả thật là Lục Xuyên đã sửng sốt mất mấy phút vẫn chưa thể bình tĩnh nổi.

"Cậu cũng thấy mình không thể sao?" Sở Sở buông đũa nhìn về phía Lục Xuyên.

"Sao không thể!" Lục Xuyên vội vàng nói: "Kiều Kiều của tôi xinh đẹp như vậy, cho dù lên sân khấu không biểu diễn gì, cũng đủ trở cảnh đẹp ý vui."

Sở Sở cúi đầu cười một tiếng, lộ ra hai cái răng thỏ: "Cậu đừng có miệng lưỡi trơn tru."

Lục Xuyên lại hỏi: "Vậy cậu muốn hát hay nhảy?"

Sở Sở nghĩ nghĩ: "Hát."

Hát tốn ít thời gian nhất, không giống như các tiết mục khác cần phải luyện tập, sắp đến kì thi cuối kỳ, cô không muốn tốn quá nhiều thời gian cho tiết mục party Nguyên đán này, vậy nên lựa chọn ca hát vẫn là tốt nhất.

Lục Xuyên lấy thịt bò trong chén của mình bỏ vào chén Sở Sở: "Vậy được, ăn nhanh lên, ăn nhiều vào, ăn no rồi có sức chúng ta sẽ đi mướn

https://thuviensach.vn

phòng."

"Mướn phòng cái gì hả!" Cái mặt mo của Sở Sở ửng đỏ lên.

Lục Xuyên câu mắt, cong cong khóe môi, cười nói: "Phòng KTV mà!"

"..." Sở Sở không động đũa nữa, yên lặng.

"Không phải chứ, cậu nghĩ đi đâu đó?"

" Không có...không có nghĩ đến cái kia!"

"Cài đầu nhỏ này của cậu suốt ngày nghĩ bậy nghĩ bạ gì vậy hả?"

"..."

Ăn xong cả hai cùng nhau rời khỏi nhà ăn, Sở Sở lấy khăn giấy ra, kiễng chân giúp Lục Xuyên lau miệng, Lục Xuyên thuận thế cúi thấp người xuống, hưởng thụ phúc lợi từ cô vợ nhỏ nhà mình.

Sở Sở là một cô gái rất tỉ mỉ, ở bên Lục Xuyên suốt ngày thô lỗ qua loa, cảm giác được cô quan tâm từng li từng tí, mỗi phút mỗi giây được sống, mỗi giờ mỗi ngày đều rất đáng mong đợi.

Vô cùng tốt.

Sở Sở lau xong miệng cho anh rồi, thế nhưng Lục Xuyên vẫn còn cúi người trước mặt cô, không chịu đứng thẳng.

"Cậu hôn tôi một cái."

"...Không được." Sở Sở nhìn các bạn học xung quanh, đẩy Lục Xuyên ra đi thẳng về phía trước.

Lục Xuyên hai ba bước đuổi kịp, hời hợt nói: "Kiều Kiều của tôi mà thẹn thùng thế này, thì lúc lên sân khấu có phải sẽ khẩn trương lắm không?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở dừng lại, nhìn chằm chằm Lục Xuyên, cả ngày hôm nay quả thật trong lòng anh vẫn luôn bất an, thế nhưng vẫn quan tâm đến tâm trạng và lòng tự tôn của cô, giả vờ tỏ ra không để ý, nói chuyện rồi chọc cô cười.

Sở Sở biết, kỳ thật thì anh lo lắng muốn chết!

Quả thật trong lòng Lục Xuyên vô cùng thấp thỏm, nghi thức khai mạc của đại hội thể thao lần trước, bài học cô lâm trận đã bỏ chạy vẫn còn ở đó, mắt thấy dạo gần đây trạng thái của cô đúng là đã khá lên khá nhiều, nhưng Lục Xuyên vẫn sợ cảm xúc của cô bị kích thích.

Nhưng những lời như thế này cũng không thể nói thẳng, anh đành phí hết tâm tư, quanh co lòng vòng thăm dò cô.

Sở Sở nghiêm túc nhìn Lục Xuyên thật lâu thật lâu, cô mới lặng lẽ nói: "Sợ hãi lớn nhất của mình, là chính mình."

Sở Sở, người mày sợ hãi nhất, là chính mày.

Đây là khi cô lâm trận bỏ chạy trong lễ khai mạc ngày đó, cảm giác sụp đổ, thời điểm mà cô sợ hãi vô cùng, chính Lục Xuyên đã nói với cô.

Cô vẫn còn nhớ, cũng thời thời khắc khắc tự nhắc nhở bản thân.

Mày muốn chiến thắng nỗi sợ hãi, thì mày cần phải chiến thắng bản thân mày.

Nếu không thể, mày vĩnh viễn chỉ có thể tồn tại ở nơi âm u hẻo lánh tối tăm kia, trở thành một kẻ ngoài cuộc nhìn thế giới này vận hành.

Sở Sở từ chối Lục Xuyên muốn đưa cô đi KTV, nói không có thời gian rảnh rỗi để lãng phí vào việc này, trên điện thoại di động của mình cũng có thể nghe nhạc và hát, Lục Xuyên ngược lại cũng không ép buộc cô, anh lấy

https://thuviensach.vn

từ trong cặp ra một cái headphone màu đỏ mà anh thường xuyên sử dụng, bước đi đến cạnh Sở Sở, đặt lên cần cổ thon dài của cô.

"Cầm theo mà nghe!"

"Cảm ơn Xuyên ca!"

Tay Lục Xuyên đang kéo khóa kéo cặp đột nhiên đình trệ.

"Gọi cái gì?" Anh không tin lắm hỏi Sở Sở: "Gọi tôi là gì?"

"Lục..."

"Không phải!" Lục Xuyên hưng phấn kêu lên: "Xuyên ca, gọi thêm một lần, gọi Xuyên ca."

Sở Sở mím môi cười, mặc kệ anh yêu cầu như thế nào, cô chính là không gọi thêm lần nào nữa.

Lục Xuyên đưa Sở Sở đến dưới lầu ký túc xá, sau khi cô nhìn anh rời đi, lấy chiếc headphone trên cổ xuống, thật cẩn thận bỏ vào trong túi xách của mình, không về ký túc xá mà đi ra khỏi cổng trường đón xe một mình đi đến KTV.

Cô không muốn cho Lục Xuyên biết, cô muốn tự mình làm, có thể Lục Xuyên sẽ vĩnh viễn theo bên cạnh cô, nhưng để vượt qua được chướng ngại tâm lý thì đây lại là chuyện của cá nhân cô, nếu người khác cho cô bất cứ trợ giúp nào, thì nó đã biến thành lệ thuộc.

Cho nên lần này, Sở Sở quyết định tránh Lục Xuyên.

Một người một phòng KTV, cô sẽ không sợ hãi, càng thêm thoải mái, cô quyết định dốc lòng chọn một bài hát có giai điệu đơn giản, nghe đi nghe lại nhiều lần, nắm được giai điệu, cô bắt đầu lầm bầm lặp theo bì hát.

https://thuviensach.vn

Thật ra cô cũng biết hát, chỉ là từ trước đến giờ vẫn chưa từng hát trước mặt người khác mà thôi, cho nên Sở Sở không biết rõ đến tột cùng thì nghe có hay hay không nữa, cô ghi âm lại phần mình hát, nghe đi nghe lại nhiều lần, cảm thấy không có vấn đề gì mới gửi qua tin nhắn cho Kiều Sâm.

Ngoại trừ Lục Xuyên ra, thì Kiều Sâm là người mà cô tin cậy nhất, vì vậy cô bằng lòng chia sẻ âm thanh của mình cho cậu.

Hai phút sau, Kiều Sâm gửi tin nhắn lại, Sở Sở vội vã chờ đợi điểm số mà cậu chấm.

Kiều Sâm: [Hahahahahahahahhahhahah!"]

Mi tâm Sở Sở khẽ chau lại, cô không thể tin nổi, khó nghe đến mức khiến cậu cười thành cái dạng này hay sao?

Kiều Sâm: [Cái tên ngu xuẩn nào hát đó? Ha ha ha, ông đây cười đến chết rồi!']

Sở Sở: [Em.]

Kiều Sâm: [Con mẹ nó!]

Hai phút sau.

Kiều Sâm: [Âm thanh của trời xanh!]

Sở Sở: [...]

Kiều Sâm gọi điện thoại đến, Sở Sở vội vàng chạy đến tắt nhạc ở máy tính trên tường, nhận điện thoại.

"Thật sự là em hát sao?" Cậu tựa hồ rất kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Sở Sở 'ừ' một tiếng, vội hỏi ngay: "Khó nghe lắm sao?"

Kiều Sâm lại không tim không phổi cười ầm ĩ cả lên.

Sở Sở hít một hơi: "Em biết rồi."

"Nghe nói party Nguyên đán em muốn lên sân khấu biểu diễn sao?"

"Ừm."

"Lục Xuyên đá em?"

? ?

Sở Sở không theo kịp mạch não của Kiều Sâm: "Không có."

"Vậy sao em lại muốn đi tìm được chết vậy?"

"..."

Thế này không có cách nào trò chuyện được nữa mà!

"Thừa dịp lúc này vẫn còn kịp, em mau đi xóa báo danh di! Thật sự mất mặt quá!"

Sở Sở ngồi ở một góc của ghế sô pha, ngón tay móc lấy quần jean của mình, buồn bã nói: "Anh cũng cảm thấy em không thể sao?"

"Đúng vậy mà! Em thế này mà có thể lên sân khấu biểu diễn, thì heo mẹ cũng có thể leo cây, ha ha ha ha."

Thấy Sở Sở lặng yên không nói gì nữa, Kiều Sâm mới ngừng cười, hỏi: "Này, tức giận sao?"

"Không có."

https://thuviensach.vn

"Sao em lại muốn lên sân khấu hát, không sợ đến lúc đó đi làm trò cười cho thiên hạ à?"

Sở Sở rầu rĩ không thôi: "Nhưng Lục Xuyên nói cậu ấy tin rằng em có thể."

Kiều Sâm liếc mắt nhìn thẳng, lắc đầu: "Cậu ta là người đàn ông của em, đương nhiên sẽ nói lời khiến em vui vẻ rồi, anh là anh trai ruột của em thì mới nói thật lòng! Lời nói thật khó nghe lắm có biết không?"

"Có phải là anh sợ em làm anh mất mặt không?"

"Anh là cái loại người này sao!" Kiều Sâm vội vã phủ nhận, "Ặc, mặc dù nếu em lên rồi làm trò cười cho thiên hạ, người khác nhất định sẽ nói cái đồ ngốc trên sân khấu kia là em gái của Kiều Sâm, nhưng tuyệt đối không phải là vì nguyên nhân này đâu! Anh chắc chắn chỉ vì muốn tốt cho em!"

"..."

Kiều Sâm khiến cho Sở Sở lâm vào tình trạng nghi ngờ bản thân một hồi lâu, ban đêm sau khi tắt đèn, cô nằm trên giường lắng nghe lại đoạn ghi âm của mình, rồi lại mấy lần so sánh với bản gốc, đúng là có nhiều âm thành không thật chuẩn, nhưng cũng không nát đến mức kia.

Dù sao chuyện lần này Sở Sở cũng không dễ dàng buông tha, không phải chỉ vì những lời nói vũ nhục người của Dương Tích, càng không phải chỉ vì tôn nghiêm và mặt mũi của cô, mà cô thật sự hy vọng mình có thể bước được bước này, tiệc nguyên đán cũng chính là cơ hội của cô.

Sở Sở nghẹn một luồng khí nóng, muốn thử tài bản thân.

Sở Sở giấu giếm Lục Xuyên mấy lần đi KTV, mỗi lần đều ghi âm lại, Kiều Sâm nói quả thật đã tốt hơn nhiều so với lần đầu tiên, thế nhưng so với trình có thể lên sân khấu thì vẫn còn kém xa lắm.

https://thuviensach.vn

Dương Tích nhìn bộ dáng của Sở Sở không có chuyện gì thì lại mang tai nghe nghe nhạc, không khỏi buồn cười, cô ta quả thật rất trông chờ Sở Sở sẽ làm trò hề trước mặt toàn trường.

Ban đêm sau khi tan học, Tống Cảnh ôm bóng rổ chạy đến cạnh Lục Xuyên bên thao trường: "Xuyên ca, chơi bóng không?"

"Chơi."

"A, mấy ngày nay cậu không đi chung với chị dâu nhỏ nữa sao?"

"Ừm." Lục Xuyên nhận lấy bóng rổ trong tay cậu ta, nhảy lên, một cú ném ba điểm tiến vào rổ: "Mấy ngày nay cô ấy bận chuẩn bị cho tiết mục Nguyên đán nữa."

"Đúng là bận rộn thật! Bạn của mình còn thấy khuya hôm nào đó cậu ấy một mình ra khỏi KTV nữa mà."

Lục Xuyên hơi sững sờ, nhìn Tống Cảnh phía trước: "Lúc nào?"

"Hôm qua đó, còn có hai ngày trước nữa." Tống Cảnh nháy mắt: "Cậu không biết?"

Lục Xuyên ném bóng rổ xuống, trầm mặc đi đến bên thao trường, lấy điện thoại ra gọi qua cho Sở Sở.

Trình Vũ Trạch đi đến cạnh Tống Cảnh, hỏi một tiếng: "Sao đấy?"

Tống Cảnh kinh ngạc nhìn Lục Xuyên, nói: "Chị dâu hình như giấu Xuyên ca ra ngoài ăn chơi hoang đàng."

Trình Vũ Trạch vỗ ót cậu ta: "Nói đùa gì đấy!"

"Ai dà."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên gọi cho Sở Sở ba cuộc điện thoại, hai cuộc trước Sở Sở không nghe thấy, trong lúc vô tình nhìn thấy màn hình đang lóe sáng, vội vàng tắt âm nhạc, nhận điện thoại.

"Ở đâu?" Vừa bắt máy Lục Xuyên đã đổ ập xuống hỏi.

"Ở..." Sở Sở nhìn phòng KTV một lát, tâm hoảng ý loạn: "Ở phòng ký túc xá."

"Tôi vừa lúc đang ở trường, đến tìm cậu."

"Á!"

"Hử?"

"Bây giờ chợt nhớ ra là không tiện lắm."

"Tôi và cậu còn có gì mà không tiện?"

"Không phải, mình mặc đồ ngủ nên không tiện."

"Thay đồ."

"Lục..."

"Được, tôi biết rồi, là không muốn gặp tôi."

Lục Xuyên không chờ Sở Sở nói chuyện, cúp điện thoại, quay đầu nói với Tống Cảnh: "Đưa địa chỉ KTV cho tôi."

Sở Sở nắm chặt điện thoại, ngồi trên ghế sô pha thật lâu, nghĩ tới Lục Xuyên vừa nãy, càng nghĩ càng thấy không ổn, cô cầm quai túi sách của mình lên vội vã chạy ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi KTV liền nhìn thấy ở phía đường cái đối diện, áo jacket đen cùng quần jean là Lục Xuyên mặt lạnh đang bước xuống khỏi taxi.

https://thuviensach.vn

Phảng phất như trẻ hư bị bắt làm chuyện xấu, Sở Sở nóng máu lên, không biết nghĩ thế nào mà co giò quay đầu bỏ chạy thục mạng.

Lục Xuyên đã nhìn thấy cô, khí thế hung dữ đuổi theo, Sở Sở vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, thấy Lục Xuyên đuổi theo cô, hồn phách bé nhỏ bị dọa muốn bỏ mạng, chạy đến ven đường chặn một chiếc taxi ngồi vào.

Lục Xuyên hai ba bước đã trực tiếp vọt thẳng đến trước xe taxi, ngăn lại trước xe, lại vòng qua đi đến cạnh cửa kéo cửa ra, Sở Sở thấy tình thế không ổn thì vội đè tay cầm lại.

"Xuống đây!" Lục Xuyên trầm mặc gõ cửa sổ xe.

"Mình không!"Sở Sở liều mạng lắc đầu.

Tài xế quay đầu khó xử nhìn Sở Sở: "Cô gái, muốn báo cảnh sát không?"

"Không cần không cần, cậu ấy là bạn trai cháu."

"Cãi nhau với bạn trai sao? Có chuyện gì thì cũng nên nghiêm túc nói chuyện với nhau" Tài xế bất đắc dĩ nói: "Cậu ấy chắn trước xe cũng không đi được, chú còn muốn làm ăn nữa."

Cuối cùng thì Sở Sở vẫn là ngoan ngoãn xuống xem nắm chặt dây quai cặp của mình, đôi mắt ngập nước đáng thương mở to nhìn chằm chằm Lục Xuyên.

"Đừng giả bộ đáng thương." Lục Xuyên đứng tại ven đường, biểu lộ vô cùng nghiêm túc: "Chiêu này, tôi đã miễn dịch."

Sở Sở cau mày, sau đó, nấc một cái.

https://thuviensach.vn

"Cậu dám khóc!" Lục Xuyên hung dữ nhìn cô: "Cậu dám khóc tôi sẽ đánh cậu ngay bây giờ! Có tin không!"

Sở Sở vội vàng thu lại nước mắt, cô vùi đầu nhìn đôi giày vải của mình, cẩn thận suy nghĩ, vẫn quyết định nhận lỗi trước.

"Sai rồi."

"Sai ở đâu?"

"Không nên nói dối."

"Cậu còn biết?" Lục Xuyên phẫn uất nói ra: "Ông đây không thích bị người lừa gạt, còn lừa tôi nhiều ngày như vậy, xem tôi thành tên ngốc rồi hả?"

Sở Sở di chuyển bước chân, đi tới kéo lấy góc áo anh, sau đó bắt lấy ngón trỏ của anh, dịu dàng gọi: "Xuyên ca."

"..."

Lục Xuyên sửng sốt hai giây, cảm giác nơi đáy lòng đều muốn nhũn ra rồi, anh rất không tự nhiên rên lên một tiếng: "Gọi..gọi là chồng cũng vô dụng! Tôi nói chuyện này giữa chúng ta vẫn chưa xong, tôi..."

"Chồng ơi?"

"...."

Ôi chao!

Tim Lục Xuyên triệt để hoá thành nước, thuận thế cầm lại tay của cô, dùng sức gãi gãi, nhưng vừa cúi đầu lại phát hiện Sở Sở đang cười, anh phát hiện cô nhóc này vậy mà bây giờ lại dám bẫy anh!

https://thuviensach.vn

Không được, gió này không thể lọt, Lục Xuyên nhẫn tâm ném tay cô ra, sau đó lấy một điếu thuốc và bật lửa châm lên: "Nói một lý do."

"Cậu tắt thuốc trước đã."

"Bây giờ tôi đang nói tới chuyện của cậu."

"Nhưng trước đó chúng ta đã nói qua rồi, cuối tuần mới có thể hút thuốc."

"Vậy chúng ta cũng đã nói qua rồi, có chuyện gì cậu cũng không thể giấu tôi, cậu làm được sao?"

Sở Sở mím môi, cúi đầu không nói thêm nữa, cô không làm được.

Nhìn bộ dáng tội nghiệp này của cô, Lục Xuyên vẫn không nhẫn tâm đến vậy, đành vê tàn thuốc ném vào thùng rác: "Bây giờ đã có thể nói lý do rồi chứ?"

"Trong chuyện này, mình muốn tự làm." Sở Sở thấp giọng nói: "Mình không thể luôn dựa vào cậu được."

Lục Xuyên ngh tới đây, sắc mặt bỗng nhiên lạnh lẽo.

"Cậu muốn một mình, không muốn dựa vào tôi?"

Sở Sở không biết nên giải thích thế nào thì Lục Xuyên mới có thể hiểu ý của cô, chỉ có thể vụng về giải thích: "Ý mình là, tự mình cũng có thể vượt qua."

"Vậy nên cậu muốn chứng minh rằng, một ngày nào đó, cậu cũng có thể không cần tôi nữa?"

Sở Sở đột nhiên tắt tiếng, cô ngây ngẩn cả người.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên hình như đang đâm trúng tim đen của cô, cũng nói lên chuyện mà chính bản thân cô không thể phát hiện ra.

Trải qua một quãng thời gian dài cố gắng, cô muốn chứng minh rằng cô có thể dự vào nỗ lực của mình để vượt qua nỗi sợ tâm lý, không cần ỷ lại vào bất kỳ kẻ nào, vô luận là tâm lý hay sinh lý, cô đều muốn một mình có thể độc lập được.

Chỉ khi nào trở thành một cá thể độc lập chân chính, cô mới có tư cách chia sẻ bản thân mình với người mình yêu.

Cuối cùng, cô nhẹ nhàng gật đầu với Lục Xuyên: "Có thể là như vậy."

Lục Xuyên đưa mắt nhìn cô thật lâu, đôi mắt ngày một lạnh xuống, tựa hồ như có một thứ gì đó lướt qua, rồi dần biến mất.

Anh hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Kiều Sở, tôi cho cậu thêm một cơ hội, nói lại một lần nữa."

"Mình...nghĩ kỹ rồi!"

Muốn được trở thành bạn bè của nhiều người, muốn trở thành một người tham gia vào vòng quay của thế giới này, mà không phải chỉ là một kẻ đứng nhìn.

Sở Sở bắt lấy cánh tay anh, vội vã nói: "Cậu có thể hiểu được ý của mình mà, đúng không?"

"Không phải chuyện này." Lục Xuyên hất tay của cô ra, cau mày lạnh giọng nói: "Cậu không muốn để tôi cùng cậu cố gắng, đúng không? Ở một khía cạnh nào đó theo ý cậu mà nói thì trợ giúp của tôi đối với cậu, còn có thể sẽ trở thành trở ngại cho cậu độc lập, đúng không?"

https://thuviensach.vn

Khả năng quan sát của Lục Xuyên tuyệt không phải người thường có thể so sánh được, chuyện trong lòng Sở Sở không dám nhận ra hoặc không dám thừa nhận, anh lại có thể dễ như trở bàn tay đâm xuyên qua.

Sở Sở nhẹ gật đầu, đôi mắt buông thõng không dám nhìn vào anh.

Đúng, mình không hy vọng cậu theo mình, chuyện này, mình nhất định phải tự hoàn thành, ai cũng không thể giúp được.

Đôi mắt sắc của Lục Xuyên ngày càng lạnh lẽo, cười tự giễu: "Vốn nghĩ rằng tôi nên ở bên cậu, là tôi khờ."

Một trận giáo lạnh lẽo thổi qua, Lục Xuyên kéo lấy cổ áo, xoay người rời đi.

Sở Sở một mình đứng yên ở đấy, ngây ngốc nhìn bóng lưng anh, cô đau khổ cố tiêu hóa hết những câu anh nói trước khi rời đi, nhớ đến ánh mắt lạnh lẽo vắng lặng ấy, cảm giác thật khó chịu, trong lòng như bị kim châm.

Bên đường, đèn hoa mới sáng lên, tại thời điểm mùa đông giá rét nhất, cô đã đẩy ra nguồn ấm áp duy nhất mà cô vẫn luôn ỷ lại, đẩy ra ánh đèn duy nhất trong những đêm dài đằng đẵng này.

Sở Sở mang theo một thân khí lạnh quay về ký túc xá, trong phòng Thời Hiểu và Tiết Đường Đường đang ngồi trên bàn học thảo luận đề toán, Sở Sở không quấy rầy bọn họ, đi thẳng về chỗ của mình lấy bài thi tiếng Anh ra làm.

Mãi cho đến khi hai người kia thảo luận xong, Sở Sở mới cẩn thận dè dặt hỏi: "Mình có thể nhờ các cậu giúp một chuyện được không?"

Năm phút sau, Thời Hiểu và Tiết Đường Đường cùng lấy tai nghe xuống, kinh ngạc nhìn Sở Sở, khó tin nói: "Sở Sở, đây là cậu hát á?"

https://thuviensach.vn

"Ặc, nghe ổn không?"

"Hay lắm đó!"

"Thật?" Sở Sở không dám tin lắm: "Không nói điêu?"

"Êm tai lắm, không lừa cậu đâu!" Tiết Đường Đường lại nghe thêm một lần, nhịn không được cảm thán: "Giọng hát của cậu êm tai dễ chịu lắm, giai điệu cũng không bị lạc, cảm xúc lại vô cùng tốt!"

Bạn cùng phòng nói như vậy, Sở Sở yên lòng, bây giờ chỉ cần cô có tự tin là tốt rồi, không cần lo lắng nhiều, cũng không cần sợ hãi.

Mà từ ngày đó, Sở Sở và Lục Xuyên triệt để lâm vào tình trạng chiến tranh lạnh, lần này xem ra Lục Xuyên thật sự rất tức giận, nhiều lần sau khi tan học Sở Sở muốn đến chỗ anh nói chuyện, thế nhưng mà Lục Xuyên luôn xem cô như không khí, ôm lấy bóng rổ đi cùng đám bạn đến thao trường, người càng nhiều, Sở Sở càng không dám lại gần anh nói chuyện.

Ngày 31 tháng 12 là party Tết Nguyên Đán tối, bên trong phòng hóa trang, mấy nữ sinh vây quanh Sở Sở, cổ vũ động viên cô, cố gắng không để cô cảm thấy sợ.

Từ khi Sở Sở chủ động nói chuyện qua lại với mọi người, cô nhanh chóng tìm được rất nhiều bạn bè, mà so với Dương Tích sắc bén và kiêu ngạo, Sở Sở lại dịu dàng quan tâm càng khiến người khác yêu thích hơn.

Còn hơn nửa giờ là đến tiết mục của cô, Sở Sở quay đầu nhìn bản thân phản chiếu trong gương, mặc một chiếc váy đen xinh đẹp cao quý, lấy xuống mắt kính đen, mang lên đôi kính sát tròng càng làm nổi bật đôi mắt đẹp động lòng người, khuôn mặt được trang điểm tinh xaoe, cô chắc chắn giờ khắc này, mình chính là xinh đẹp nhất.

https://thuviensach.vn

Lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, Sở Sở hít một hơi thật sâu, làm dịu lại tâm tình đang khẩn trương, khoảnh khắc nghe thấy tiếng âm nhạc bên ngoài cùng tiếng hoan hô của các bạn, Sở Sở tâm hoảng ý loạn.

Nói thật, cô muốn trốn chạy.

Còn hơn hai mươi phút, Sở Sở mượn cớ đi nhà vệ sinh, một mình chạy ra hành lang bên ngoài, trên hành lang trống rỗng, cô vịn tường, thở dốc, nhắm mắt lại, toàn thân đều run sợ.

Không được!

Không làm được!

Tay Sở Sở run lẩy bẩy mò lấy điện thoại, ấn mở mục soạn tin, điện thoại nhiều lần suýt tuột khỏi tay cô.

Bấm số điện thoại của Lục Xuyên, đầu ngón tay run run vội vã muốn nhấn gọi cho anh, muốn nghe giọng nói của anh, muốn từ anh tìm kiếm sự anh ủi cùng với cổ vũ, muốn anh cho cô sức mạnh.

Thế nhưng mà,

Sở Sở do dự thật lâu, rốt cuộc vẫn nặng nề khóa điện thoại.

Mà cùng lúc đó, Lục Xuyên một thân áo len đen đứng cuối hành lang, vụng trộm ngắm nhìn cô.

Cả đêm tiệc tối hôm ấy, anh không ngồi nơi thính phòng, mà vẫn luôn lo lắng ở hành lang sau sân khấu, anh biết, nhất định cô đang rất sợ.

Thật ra, anh còn sợ hơn, càng thấp thỏm hơn cả cô.

Nhìn cô một mình đau khổ giãy dụa, một mình đấu tranh nội tâm, trong tim Lục Xuyên chỉ muốn chạy tới ôm cô, cho cô sức mạnh và sự cổ

https://thuviensach.vn

vữ, nói cho cô Xuyên ca của cô ở đây, cô đừng sợ.

Nhưng mà anh không thể, trong lòng anh rõ hơn ai hết, Sở Sở nói đúng, chướng ngại này ngoại trừ cô tự mình vượt qua nội tâm sợ hãi, nếu không vĩnh viễn sẽ không có cơ hội thoát ra.

Ai cũng không thể giúp được cô, bao gồm cả anh.

Lục Xuyên quay lưng lại tựa vào trên tường, nhắm mắt hít thật sâu.

Sở Sở đứng sau sân khấu chuẩn bị, mà trước sân khấu, tiếng hát tự nhiên của Dương Tích chậm rãi cất lên.

Dương Tích đa tài đa nghệ, giỏi múa hát, vì vậy mà hoa tươi và những tiếng vỗ tay vĩnh viễn sẽ thuộc về người xinh đẹp giỏi giang như cô ta, chứ không phải là Sở Sở.

Đúng, không phải mày!

Mày căn bản không thể nào làm được, bây giờ mày mà lên đó, thể nào cũng chỉ mất mặt xấu hổ hơn mà thôi!

Sở Sở bỗng nhiên đứng lên, khiến cho thợ trang điểm giật nãy mình.

Cô xoay người chạy đi, giống như trốn tránh chạy về phía cửa lớn, nhưng cửa vừa mở ra, một nhân viên nhìn thấy Sở Sở, lo lắng khuyên: "Bạn học, tiết mục tiếp theo là của bạn, mau theo mình."

Nói xong cô ấy trực tiếp kéo lấy Sở Sở đi đến sân khấu, cảm giác thân thể Sở Sở đang run rẩy, cô ấy còn quay lại an ủi: "Lần đầu lên sân khấu sao? Đừng khẩn trương, không sao đâu."

Sở Sở rất muốn nói là mình không lên, cậu để cho mình đi đi, mình không lên, thật sự không lên đâu...

https://thuviensach.vn

Nhưng môi cô vẫn mím chặt, đến cùng vẫn không nói ra.

MC kết thúc phần giới thiệu, âm nhạc liền vang lên, ánh đèn dần tối, chỉ để độc lại một chùm sáng rọi vào trên thân ảnh của cô.

Cô nện từng bước chân hốt hoảng, đi đến giữa sân khấu, mỗi một bước đi nặng tựa ngàn cân.

Tay run rẩy sắp không cầm được microphone, cô cúi đầu, rõ ràng là không dám nhìn người xem bên dưới, ánh mắt ngưng đọng trên đôi giày dưới chân mình, toàn thân run sợ.

Dương Tích đứng một bên màn sân khấu, nhìn khuôn mặt bị dọa đến trắng bệch lại chật vật của cô, trong lòng hả hê một trận.

Các bạn học dưới khán đài mơ màng không hiểu, nháo nhào ghé đầu thảo luận.

"Chuyện gì vậy?"

"Chắc là khẩn trương quá đấy!"

Tim Lương Thiên dưới đài cũng căng thẳng, không ngừng lẳng lặng nói với cô: "Hát đi nào! Bạn yêu, mau hát lên đi!"

Nhạc đệm nháy mắt đã qua hơn phân nửa, nhưng Sở Sở vẫn ngây ngốc đứng trên sân khấu, không hát thành lời.

Kiều Sâm che lấy ánh mắt của mình, đồng thời nâng tay che kín đôi mắt Thời Hiểu bên cạnh: "Đừng xem!"

Mất hết mặt mũi của anh hai trước mặt chị dâu em rồi.

Sau này không dám tùy tiện nói với người khác Kiều Sở là em gái của cậu nữa.

https://thuviensach.vn

Giai điệu vẫn đang vang lên, nhưng cô không hát được một chữ nào. Đoạn cao trào của bài hát đang tới, ca khúc dần tiến vào phần kết.

Mấy phút ngắn ngủi, đối với Sở Sở mà nói, thật sự chẳng khác nào đang ở trong ngục tù dài đằng đẵng.

Không cách nào! Không có cách nào! Trong cổ họng cô giống như có sắt thép chặn lại, cô không thể mở miệng được.

Tiếng nghị luận của các bạn dưới khán đài ngày một lớn dần lên.

"Cô gái này đến cùng có thể hát không vậy!"

"Khẩn trương như thế này không phải là say rồi đấy chứ!"

"Không thấy lên đấy mất mặt lắm sao, xuống nhanh đi!"

"Mau đi xuống đi!"

Một khi có người dẫn đầu, các bạn khác cũng nhanh chóng hù theo, âm thanh một mảnh hư ảo.

Giờ phút này, Sở Sở đứng giữa sân khâu, chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, hoa mắt chóng mặt.

Ngay từ đầu đã không nên vì khí phách nhất thời mà đánh cược trận này với Dương Tích, trong tay cô vốn dĩ không có thẻ đánh bạc, đã được định sẵn sẽ thua sạch sẽ.

Thua đến mất hết mặt mũi, mất cả tôn nghiêm, thậm chí còn suýt nữa thì mất cả Lục Xuyên.

Sở Sở, mày đúng là ngu xuẩn đến không có thuốc chữa.

https://thuviensach.vn

Mày rõ ràng không thể chiến thắng được bất kỳ kẻ nào, bởi vì chính bản thân mày cũng không thể tự vượt qua.

Được rồi, nhận thua đi, người như mày không có tư cách nhận lấy hoa tươi và những tiếng vỗ tay chúc mừng, thế giới này vốn dĩ đã chẳng chào đón mày.

Sở Sở nhắm mắt lái, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị cất bước rời đi.

Khoảnh khắc ấy, trong không khí ồn ào hư ảo.

Bốp, bốp, bốp.

Tiếng vỗ tay thanh thúy, vô cùng kiên định vang lên, truyền vào trong tai cô, Sở Sở đột nhiên mở to hai mắt, lần theo âm thanh kia nhìn tới.

Lục Xuyên cao thẳng đứng ở một bên hành lang cách đấy không xa, nghiêm túc nhìn cô chăm chú, tay lại chạm vào nhau, từng tiếng vỗ tay trong cô độc .

Hô hấp Sở Sở ngừng lại, khoảng cách xa xôi nhưng tựa như gần trong gang tấc, cô đọc hiểu được tình ý nồng đậm trong đôi mắt thâm thý kia của Lục Xuyên.

Cho dù toàn thế giới không thích Sở Sở,

Nhưng Lục Xuyên thích.

Vì vậy, đừng sợ.

Bốp, bốp, bốp.

Tiếng vỗ tay trong trẻo nghe có vẻ yếu ớt trong dòng người ồn ào, nhưng anh không hề dừng lại,

https://thuviensach.vn

Anh thâm tình nhìn ngắm cô.

Người dũng cảm đứng trên sân khấu kia, cô gái hòa mình vào trong sự cô đơn và vắng lặng.

Một chùm đèn chiếu rọi trên đỉnh đầu cô, cũng chiếu sáng trái tim vốn đang ảm đạm của Sở Sở, cô nhìn anh, trong mắt cũng chỉ còn lại anh.

Âm nhạc đã dừng lại, người xem bên dưới vẫn đang hò hét ầm ĩ, trào phúng, đùa cợt, nụ cười khinh miệt xen lẫn nhau, căn bản chẳng ai quan tâm ngươi có bao nhiêu cố gắng, bởi vì kết quả ngươi vẫn chỉ là một kẻ thất bại.

Tâm Sở Sở dần yên tĩnh lại, cuối cùng cô không nghe được những lời đùa bất thiện kia, tràn ngập trong lòng và trong mắt cô, cũng chỉ có người con trai từ đầu đến cuối chưa từng cách xa cô, đứng nơi đó chờ cô.

Cô biết, cô không dẩy anh ra được, anh đã tham gia vào trong sinh mệnh của cô, hòa cùng làm một với linh hồn cô, máu thịt giao hòa.

Không muốn để cho mình thất vọng, càng không muốn, để anh cũng thất vọng, dù chỉ một câu thôi, cô cũng muốn hát.

Sở Sở chậm rãi nâng mic lên, để vào bên môi.

"Cậu ta muốn làm gì?"

"Không phải muốn hát nữa đấy chứ?"

Lục Xuyên lặng nhìn Sở Sở, anh hiểu cô, cô không cam lòng.

Nhưng tâm anh mơ hồ nhói lên, thay cô mướt mồ hôi.

Hát lên đi, Kiều Kiều, cậu hát đi, dù chỉ một câu thôi.

https://thuviensach.vn

Không khí đọng lại mười giây, đôi môi tái nhợt nhỏ bé của Sở Sở mở ra, thốt ra câu hát đầu tiên.

"Cho tôi mượn mười năm

Cho tôi mượn sự dũng cảm để bước đến chân trời

Cho tôi mượn cách nói lời hưa chân thành

Cho tôi mượn sự cô độc như lúc ban đầu trông thấy

Âm thanh ồn ào dần dần tiêu tan, cuối cùng trở nên yên ắng tĩnh lặng.

Chỉ có giọng hát của cô, tựa như một dòng suối nhỏ tĩnh lặng chảy qua khe núi, là hương vị đặc biệt của riêng cô.

Cho tôi mượn sức sống mãnh liệt bất chấp vùi dập

Cho tôi mượn can đảm đầy khốc liệt bất chấp ngày mai

Cho tôi mượn ánh sáng chiếu rọi những thứ ảm đạm

Cho tôi mượn lòng đập tan những thứ tầm thường dung tục

Cho tôi mượn cách dung túng tiếng khóc cùng đau thương

Cho tôi mượn tiếng tim đập nhanh như trước kia

An tĩnh nhìn thời gian thấm thoat trôi qua

Xin học cách thật tĩnh lặng

Chẳng quan tâm chẳng cố hỏi han bắt chuyện lãng quên." (*)

Hoàn hoàn chỉnh chỉnh, cô nhắm mắt lại, hát hết bài ca này.

https://thuviensach.vn

Chậm rãi mở mắt, thế giới của cô, phảng phất như ó một luồng sáng chíu vào, đâm rách tối tăm hắc ám của cô.

Người xem toàn trường sửng sốt hai gây, Kiều Sâm đứng lên, dùng hết sức võ tay.

"Hay! Em gái tôi giỏi quá!"

Thời Hiểu cũng đứng dậy, liều mạng vỗ tay: "Sở Sở tuyệt quá!"

Ở khu bọn họ, các bạn lớp hai cũng nhao nhao đứng dậy vỗ tay cho Sở Sở.

"Sở Sở hát hay quá nha!:

"Dũng cảm lắm."

"Hu hu hu, cảm động quá."

"Nổi da gà luôn rồi nè."

Các bạn lớp khác mơ hồ nhưng vẫn đứng dậy vỗ tay theo, mặc dù giọng ca của cô kém hơn so với các tiết mục trước, nhưng mọi người nơi đây đều bị cô làm cho cảm động, dũng cảm của cô, trong giọng ca tuyệt vời đều xuất phát từ chính nội tâm ấy.

Mà ngay cả Dương Tích đứng dưới khán đài chờ xem kịch vui, giờ phút này nội tâm không khống chế được run rẩy.

Cô vậy mà thật sự làm được!

Rõ ràng chán ghét cô, nhưng lúc này đây, trong lòng cô ta ức chế không chịu được lại bắt đầu khâm phục cô.

https://thuviensach.vn

Dương Tích lặng yên mấy giây, vẫn là giơ tay lên, từng chút từng chút một, trong bất đắc dĩ lại trao cho cô vài tiếng vỗ tay.

Sau khi Party tối kết thúc, các nữ sinh hẹn nhau đi ăn uống chúc mừng, các cô ấy vây quanh Sở Sở cùng ra khỏi cổng lớn, Sở Sở mặt ửng đỏ, niềm hạnh phúc của giấy phút này, cô chưa từng được cảm nhận qua.

Đêm tối, trời lốm đốm sao, đi xuống bậc thang của hội trường, cô ngẩng đầu lên liền thấy cách đó không xa bóng dáng Lục Xuyên đứng dưới ánh đèn đường.

Đèn đòng rọi lên bóng dáng cô độc của anh, in dấu ven đường, vài sợi tóc xốc xếch cắt ngang trán, đôi mắt thâm thúy của anh ẩn hiện trong đêm tối, nhìn không rõ ràng.

Gió đêm hơi lạnh.

Sở Sở giật mình, vô thức bước về phía anh.

Nhưng Lục Xuyên lại lắc đàu, cong khóe môi nhìn cô, mỉm cười, bước chân của Sở Sở trong khoảnh khắc ấy dừng lại.

Mấy cô gái sau lưng khoác tay Sở Sở: "Đi thôi đi thôi! Tôi nay là bữa tiệc của các chị em! Mấy tên đàn ông thối chết đi!"

Mấy cô gái ôm Sở Sở, mang cô rời đi, Sở Sở nhiều lần quay đầu lại nhìn Lục Xuyên, Lục Xuyên lại vẫy vẫy tay về phía cô, ra hiệu cho cô hãy an tâm, chơi vui vẻ vào.

Sở Sở đêm nay, thuộc về tất cả mọi người, đơn độc không thuộc về Lục Xuyên nữa.

Đợi sau khi cô đi xa, Lục Xuyên cũng quay người rời đi, mặc dù trong lòng có hơi cô đơn và khó chịu, nhưng anh lại càng hy vọng cô vui vẻ hơn.

https://thuviensach.vn

Cô ở ngay lúc anh vội vã trở tay không kịp chuẩn bị, đã thật sự trưởng thành rồi.

Anh không chút hoài nghi, một ngày nào đó, cô nhất định sẽ hoàn toàn tốt lên.

Lục Xuyên cô đơn giẫm mạnh bước chân đi cạnh bồn hoa, quanh mình yên tĩnh, điện thoại đột nhiên vang lên, là ba anh gọi đến, Lục Xuyên ban đầu không muốn nhận, có điều nghĩ lại vẫn nhấn nút nghe, biếng nhát nói: "Đang về."

Đột nhiên, bước chân của anh dừng lại.

Điện thoại rơi trên mặt đất, Lục Xuyên dường như phát điên, chạy như điên về phía đường cái lớn.

Phía chân trời đột ngột vang lên một tiếng sấm lớn, nghênh đón một năm mới lại đến.

Tác giả co lời muốn nói:

Phần tiểu tỷ tỷ trưởng thành kết thúc, đất diễn của nữ phụ cũng triệt để khpes ại!

Làm khó mọi người mắng lâu như vậy, mọi mọi người uống trà...

23333

Sau đó thì bộ truyện này, hẳn là đã đi đến một nửa.

Đằng sau vẫn còn một tô thức ăn cho chó rất lớn đang muốn vung ra.

Chỉ là tôi cũng không biết văn này đến cùng thì có đẹp hay không,

Rồi sẽ có người suy sụp, có tình tiết sụp đổ, ha ha ha ha

https://thuviensach.vn

Dù sao thì theo ý mình mà viết.

(*) Bài mà Sở Sở hát là bài Cho Tôi Mượn của Tạ Xuân Hoa. Bài rất hay, cũng rất cảm động, mọi người nghe thử xem.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Em yêu anh

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sau nửa đêm, cuồng phong gào thét, sấm vang chớp giật lóe sáng một vùng trời, mưa và gió lớn đến mức như muốn quét sạch cả thế giới.

Sở Sở cô độc chạy trên bờ vực của cơn ác mộng, tia sáng bình minh nhàn nhạt ở ngay phía trước, thế nhưng vô luận đã cố gắng như thế nào, vẫn chẳng thể đến gần, giữa vầng sáng chia cắt ngày và đêm đấy, cô lại vĩnh viễn đứng yên ở bên kia bờ vực hắc ám.

Bừng tỉnh, cô mở to mắt, ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh tăm tối, cảm giác rất khó chịu, cô dùng tay vuốt vuốt mặt, trên trán rịn vài lớp mồ hôi, dính dính ẩm ướt.

Sở Sở cầm lấy điện thoại mở ra nhìn, thời gian lúc này là bốn giờ hai mươi ba phút sáng, thông tin cuộc gọi gần đây ghi lại, lúc mười giờ, mười giờ hai mươi và mười một giờ, cô gọi điện thoại cho Lục Xuyên, thế nhưng lại không có ai bắt máy.

Ôm điện thoại nằm ngửa trên giường, cô mở to hai mắt, ngắm nhìn trần nhà đen kịt, hoàn toàn không có một chút buồn ngủ nào. Ngoài cửa sổ vang lên từng tiếng sấm chớp giật đùng đoàng, trong lòng cô mơ hồ có chút bất an. Trước khi đi Lục Xuyên mỉm cười nhìn cô, rõ ràng muốn truyền đến cho cô sự an tâm, nhưng tại sao lại không nhận điện thoại của cô?

https://thuviensach.vn

Trong lòng nghi hoặc và lo sợ, lật tới lật lui trên giường hết hai giờ, cuối cùng cũng chờ được đến lúc hừng đông.

Hôm nay được nghỉ tết Nguyên đán nên không cần phải lên lớp, đúng sáu giờ Sở Sở cầm sách giáo khoa đi đến phòng tự học, vất cả chịu đựng đến tám giờ, muốn gọi điện thoại cho Lục Xuyên, nhưng nghĩ nghĩ lại, khó có được ngày nghỉ như thế này, có thể anh đến muộn vì ngủ quên chăng.

Sở Sở vẫn để điện thoại xuống, lại gắng gượng nhịn thêm hai giờ nữa, chờ đến mười giờ, rốt cuộc vẫn gọi điện thoại qua cho Lục Xuyên.

Mà điện thoại Lục Xuyên, lại tắt máy.

Sở Sở có chút nóng nảy, sợ anh xảy ra chuyện gì, cô chạy vọt ra ngoài hành lang.

Sau cơn mưa, không khí hơi ẩm ướt, bầu trời trong vắt như vừa được tẩy rửa xong.

Cô vừa chạy xuống lầu vừa hốt hoảng gọi điện thoại cho Trình Vũ Trạch, Trình Vũ Trạch rất nhanh đã bắt máy.

"Lục Xuyên sao vậy? Tại sao không nhận điện thoại, còn tắt máy."

"Cậu đừng vội." Trình Vũ Trạch trấn an cô, "Lục Xuyên không sao cả, tắt máy thì có thể là bởi vì điện thoại hết pin không có chỗ sạc thôi."

"Không sao cả ư?"

Trình Vũ Trạch nghĩ nghĩ, cảm thấy việc này cũng không cần phải giấu cô, dứt khoát nói thẳng: "Đêm qua, bệnh cao huyết áp của bà Lục Xuyên tái phát nên phải nhập viện, tình huống nhìn qua thì khá nghiêm trọng, cả đêm cậu ấy đều ở bệnh viện, mấy anh em bọn mình đều ở bên cậu ấy đến nửa đêm, cậu ấy cũng không cho bọn này nói với cậu."

https://thuviensach.vn

"Bệnh viện nào vậy?"

"Cậu muốn đến sao? Ba mẹ cậu ấy đều ở đấy, có chút không tiện lắm."

"Mình không xuất hiện đâu, chỉ liếc nhìn cậu ấy là được rồi mà."

Chỉ nhìn anh một chút thôi, nếu không cô thật sự không yên lòng.

"Bệnh viện nhân dân số ba, khoa tim mạch."

..

Lục Xuyên ngồi trên ghế dài của hành lang bệnh viện, mắt đỏ hồng, khom người, đầu vùi sâu vào giữa hai đầu gối.

Bà đột nhiên xuất huyết não, nửa đêm hôm qua phải cấp cứu, mặc dù mạng đã được cứu về nhưng cả người tê liệt và ý thức không rõ ràng, tùy lúc tùy thời đều có thể nguy hiểm đến tính mạng, bây giờ vẫn còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Anh lớn lên trong sự quan tâm và chăm sóc đầy đủ của bà, sau khi ông qua đời, bà vẫn luôn sống một mình. Tình cảm của Lục Xuyên đối với bà rất sâu rất nặng, lần này bà đột nhiên xuất huyết não là một đả kích nghiêm trọng đối với anh, cả đêm canh giữ bên ngoài phòng cấp cứu, thần kinh căng cứng, chỉ sợ ngoài ý muốn sẽ không còn được gặp lại bà nữa.

Sinh mệnh yếu ớt đến nhường nào, bất ổn đến chừng nào, chỉ sau một đêm Lục Xuyên đã trưởng thành lên rất nhiều.

"Lục Xuyên, con trông đã một đêm rồi, về phòng nghỉ một lát đi." Âm thanh của ba truyền đến.

Lục Xuyên chậm rãi ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ông quân phục ngay ngắn chỉnh tề, đang sửa sang lại tay áo, phía sau ông còn có vài người cấp dưới.

https://thuviensach.vn

"Ba phải đi?" Lục Xuyên không thể tin được nhìn ông.

Lục thủ trưởng nói: "Hôm nay là tết Nguyên Đán, trong quân đội có hoạt động, ba nhất định phải tham gia."

Lục Xuyên bỗng nhiên đứng dậy, cao giọng nói: "Nhưng lúc này bà vẫn còn chưa rõ sống chết mà!"

"Lục Xuyên!" Khí thế của Lục thủ trưởng cũng không yếu, "Bà cũng đã tám mươi tuổi rồi, những chuyện như thế này là không thể tránh được, con nhất định phải chịu được, con đã trưởng thành, đừng có không hiểu chuyện như một đứa trẻ thế nữa!"

Lục thủ trưởng rời khỏi hành lang bệnh viện, Lục Xuyên mắt đầy tơ máu nhìn bóng lưng ông, đột nhiên nổi giận rống lên một tiếng: "Vậy ông đừng về nữa! Cái nhà này không cần ông! Tôi cũng không cần nữa!"

Y tá đi ngang qua chỉ trích Lục Xuyên: "Đây là bệnh viện, ồn ào cái gì?"

"..."

Lục Xuyên toàn thân không còn một chút sức lực nào, dựa vào vách tường chậm rãi ngồi xuống, ôm đầu nhắm chặt mắt lại. Mấy phút sau, Lục Xuyên cảm nhận có người đang tới, nhưng anh không còn muốn để ý đến nữa.

Lại thêm một lát, một bàn tay mềm nhũn cầm ngón trỏ của anh, anh lập tức ngửi được mùi hương quen thuộc.

Mở mắt ra, nhìn thấy cái headphone màu đỏ chót được đeo lên cổ của Sở Sở.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn Lục Xuyên, phát hiện ra toàn thân anh đều đang run rẩy, thế là tháo headphone xuống đeo lên cho Lục Xuyên.

Lục Xuyên tưởng chừng như đang nằm mơ, kinh ngạc nhìn cô không nhúc nhích, headphone còn mang theo nhiệt độ của cô, ấm áp vô cùng, khoảnh khắc ấy toàn bộ sương lạnh trong lòng anh đều được hòa tan.

"Sao cậu lại đến đây?"

Sở Sở lúc đầu không định xuất hiện, cô nghĩ rằng cứ ở ngay chỗ rẽ nơi hành lang vụng trộm liếc nhìn anh một chút là tốt lắm rồi, thế nhưng lúc nhìn anh cãi nhau với ba, lại thấy anh tuyệt vọng ngồi dưới đất, cô không khống chế được bản thân, muốn lập tức đến bên cạnh anh, cho anh sức mạnh và sự an ủi.

"Bà sao rồi?" Sở Sở hỏi.

Lục Xuyên lắc đầu, âm thanh khàn khàn, "Tình huống này không khá lắm, bất cứ khi nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng."

Sở Sở nắm chặt ngón tay của anh, bàn tay lạnh buốt của Lục Xuyên lập tức cầm ngược tay Sở Sở, đứng dậy.

Cô phủi bụi đất trên quần anh, Lục Xuyên nhìn qua phòng nghỉ một cái: "Mẹ tôi đang ngủ, chúng ta đến nơi khác nói chuyện."

Lục Xuyên nắm tay Sở Sở đi xuống dưới lầu, đến vườn hoa nhỏ của công viên.

"Xin lỗi." Sở Sở không kịp chờ nói với Lục Xuyên: "Hôm qua mình lại không biết gì cả."

"Không biết thì xin lỗi cái gì."

https://thuviensach.vn

Sở Sở nhìn sắc mặt mệt mỏi của Lục Xuyên, cùng với đôi mắt nổi đầy tơ máu của anh, đau lòng muốn chết đi được.

"Cậu ăn sáng chưa, lúc đến đây mình có mua màn thầu và sữa đậu nành cho cậu nè, nhân lúc còn nóng mau ăn đi."

Sở Sở đưa túi sữa đậu nành đến, Lục Xuyên đưa tay nhưng không nhận lấy, mà sượt qua cánh tay cô ôm cả người cô vào lòng.

Dùng một sức mạnh to lớn ôm lấy cô.

Anh nhắm mắt lại, vùi đầu vào bả vai của cô, hít một hơi thật sâu tham lam muốn mùi hương của cô lấp đầy khoang mũi mình.

Sở Sở cảm giác, cô một thứ ấm áp gì đó xông vào cổ áo của cô, đáy lòng Sở Sở nhẹ run lên, cánh tay vòng ra sau lưng Lục Xuyên, nhẹ nhàng vỗ về: "Cậu đừng lo lắng, Kiều Kiều ở bên cậu mà."

Lục Xuyên hít không khí, nặng nề gật đầu, càng dùng thêm sức, khiến cho cái ôm này càng sâu sắc hơn.

Cũng ngay khoảnh khắc Lục Xuyên ôm cô vụng trộm thút thít, trong nháy mắt đấy Sở Sở đột nhiên hiểu ra, "ông trời nhỏ" uy phong lẫm liệt cũng sẽ có một bộ mặt yếu ớt như thế này, đều là con người, ai có thể mãi mãi kiên cường, không buồn không đau được cơ chứ?

Không ai có thể làm được.

Cô kìm lòng không đặng ôm chặt eo Lục Xuyên.

Năm phút sau, hai người ngồi trên băng ghế nhỏ ở vườn hoa, Lục Xuyên buồn bực yên lặng ăn màn thầu, Sở Sở cắm ống hút vào bình sữa đậu nành đưa đến bên miệng Lục Xuyên: "Mình giúp cậu, ăn từ từ thôi kẻo nóng."

https://thuviensach.vn

"Ừm."

"Mấy ngày tới sẽ ở bệnh viện sao?"

Lục Xuyên gật gật đầu: "Cho đến khi bà nội khỏe."

"Cậu đừng quá lo lắng, sẽ không sao đâu mà."

Lục Xuyên nhận lấy sữa đậu nành trong tay Sở Sở, nói với cô, "Cậu đấy, đừng nghĩ cách an ủi tôi, còn mười ngày nữa là đến kì thi cuối kỳ, chuẩn bị cẩn thận vào."

"Ừ."

"Có mục tiêu không. Định thi đứng thứ mấy?"

"Haiz."

Nói đến kỳ thi, Sở Sở lại héo úa.

"Thứ ba mươi."

"Mục tiêu cũng lớn nhỉ."

Sở Sở giúp Lục Xuyên ăn sáng, Lục Xuyên lấy headphone xuống đeo lên cổ Sở Sở, sửa sang cổ áo cho cô: "Về trường học đi, có gì sẽ liên lạc với cậu."

"Ừm!" Sở Sở gật đầu. "Nếu như không vui thì nhất định phải gọi điện thoại cho mình, đừng che giấu, bà nội mà khỏe lại thì cũng gọi cho mình, à, còn...còn nữa, không...không được tức giận với ba."

"Được." Lục Xuyên năm lấy bả vai của Sở Sở xoay cô đẩy về phía cầu thang của cửa chính bệnh viện, "Nói còn không rõ ràng, lo lắng cái gì."

"Ừm, đi đây." Sở Sở quay đầu nhìn anh vẫy tay tạm biệt.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên khẽ mỉm cười nhìn cô, đưa mắt nhìn thân ảnh của cô rời đi mới xoay người đi về khu nội trú, vừa mới lên lầu đã nhìn thấy mẹ một mình ngồi ở hàng ghế bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, đôi mắt đỏ hồng, lệ rơi đầy mặt.

Anh đột nhiên phát hiện được chuyện gì đó đã xảy ra, chân không thể nào trụ vững nổi nữa, mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

.....

Đêm khuya an tĩnh, Sở Sở đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, điện thoại dưới gối đầu đột nhiên rung lên.

Trước kia mỗi lần đi ngủ cô đều tắt máy, nhưng mấy ngày gần đây cô lại không dám.

Điện thoại là Lục Xuyên gọi đến, bây giờ cũng đã gần không giờ. Tim Sở Sở run lên, theo bản năng cảm thấy không ổn. Cô vội vàng xuống giường, mang đôi dép thỏ bông lên đi ra ngoài ký túc xá, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trên hành lang lóe lên ánh sát vàng nhạt của bóng đèn, gió đêm bên ngoài gào thét, xung quanh yên ắng đến tĩnh mịch.

"Lục."

Bên kia điện thoại không có âm thanh.

Sở Sở ép sát ống nghe vào tai, loáng thoáng, tựa hồ có thể nghe được tiếng hít thở hỗn loạn của anh, tâm Sở Sở gấp gáp.

"Lục." Cô lại dịu dàng gọi anh một tiếng.

Nhưng Lục Xuyên vẫn không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Sở Sở có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Cô dựa lưng vào tường, chậm rãi trượt người xuống, ngồi xổm trên mặt đất, đầu ngón tay chọc chọc vào đôi tai xù lông của con thỏ nhỏ đính trên dép.

"Lục."

Bên kia điện thoại truyền đến một tiếng hít sâu không dễ nghe thấy, tim Sở Sở siết thật chặt.

"Mình kể cho cậu nghe một câu chuyện xưa, có được không?"

"Ừm."

Một tiếng đáp lại rất nhẹ kia, tựa như chỉ trong chớp mắt đã có thể bị gió cuốn đi.

"Ngày xửa ngày xưa, thỏ mẹ có ba con thỏ con, một con gọi là mắt đỏ, một con tên tai dài, con khác gọi là đuôi ngắn. Vào một ngày, thỏ mẹ nói muốn đi ra ngoài đào củ cải, bảo các con đóng chặt cửa lại, không được mở cho bất cứ người nào."

"Lão sói xám sốt ruột, nó nói, ta là mẹ của các con đây. Mấy bé thỏ con nói, bọn tôi không tin, trừ phi ngươi luồn đuôi vào trong cho chúng tôi nhìn xem thế nào..."

Sở Sở kể cho Lục Xuyên nghe một câu chuyện cổ tích về những chú thỏ ngoan ngoãn, chuyện cổ tích này không dài, Sở Sở nói chầm chậm, ròng rã gần hai mươi phút mới xong, mà từ đầu đến cuối, Lục Xuyên đều chỉ an tĩnh trầm mặc lắng nghe.

"Hết rồi."

"Ừm."

https://thuviensach.vn

"Tâm tình cậu tốt hơn chút nào không?"

Lục Xuyên lúc này, một mình co quắp nằm trên giường lớn, răng anh cắn thật chặt vào mu bàn tay, đôi mắt đỏ hoe, nhưng anh vẫn cố gắng đè nén không để cho mình khóc lên, anh khó khăn hít từng ngụm không khí, bình ổn nổi lòng.

"Tốt hơn rồi." Thanh âm của anh trầm thấp mà kiềm chế: "Ngày bé. Bà cũng hay kể cho tôi nghe câu chuyện này."

Sở Sở đứng dậy, đi đến bên cạnh bệ cửa sổ, nhìn một vầng trăng sáng đang rũ xuống bên ngoài cửa sổ, dịu dàng nói: "Chúng ta...đều phải trưởng thành."

Trưởng thành, cũng chính là phải chấp nhận sự vô tư vô lự của những năm tháng thanh xuân một đi không trở lại.

Đảm nhận khổ đau, chịu đựng sự ly biệt, rồi dần trở nên kiên cường dũng cảm.

"Kiều Kiều, em sẽ vĩnh viễn không rời khỏi anh mà đi, đúng không?" Giờ này khắc này, anh lại yếu ớt như một đứa trẻ.

Bóng đêm âm u, lạnh lẽo như nước, mà Sở Sở lại trầm mặc rất lâu.

Sự yên lặng của cô khiến anh trở nên hoảng hốt, cầm điện thoại ngồi bật dậy, cuống cuồng chỉ nghĩ muốn phát giận rống lên với cô, muốn phát tiết với cô, lại cũng muốn thổ lộ hết chân tình với cô, hận không thể moi tim móc phổi của mình ra, trao hết cho cô.

Nhưng mà anh lại không nói nên lời, vùi mặt thật sâu vào trong chăn bông, thật lâu sau, chậm chạp nói: "Có lẽ Kiều Kiều bây giờ không còn cần Lục Xuyên nữa, thế nhưng mà Lục Xuyên bây giờ, lại không thể không có Kiều Kiều, bất luận hiện tại hay tương lai."

https://thuviensach.vn

"Lục Xuyên, em yêu anh."

Lục Xuyên tắt nghẹn nơi cổ họng, cả người anh nằm ngửa trên giường, kinh ngạc nhìn trần nhà, linh hồn xuất khiếu.

"Em nói gì?"

"Lục Xuyên, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh." Sở Sở nhắm chặt mắt lại, gương mặt ửng hồng, nói liên tiếp ba lần, từng chữ từng chữ một gằn rõ ràng, không hề nói vấp.

"Em yêu anh, Lục Xuyên."

"Kiều Kiều yêu anh, yêu anh, rất yêu anh."

Cô nói một hơi tới hơn mười lần yêu anh, hoàn toàn không để cho Lục Xuyên có cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại, vuốt ngực, hít sâu một hơi bình ổn nỗi lòng.

Bà Min có lời muốn nói:

Đợi mãi, đôi trẻ chính thức tỏ tình rồi, tui mừng quá đi.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đêm năm mới

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sau tang lễ của bà, Lục Xuyên quay về trường học, các bạn cũng dần phát hiện ra Lục Xuyên hình như có chút không giống với trước kia lắm.

Lên lớp không còn ngủ gật, cũng rất ít khi theo bọn Trình Vũ Trạch đi chơi, nhưng anh lại không nghe thầy cô giảng bài, vì nội dung giảng của thầy đối với anh mà nói quá đơn giản, vì vậy dứt khoát ôm một quyển chuyên ngành tiếng anh dày cộm gặm nhấm.

Mặc kệ là anh thật sự cố chấp hay chỉ giả vờ bày vẻ, nhưng những chuyện này so với anh lúc bình thường cũng đủ khiến cho đám người Trình Vũ Trạch vô cùng hoảng hốt.

Trước kia Lục Xuyên làm gì, bọn họ cũng sẽ làm cùng anh, mà bây giờ Lục Xuyên con mẹ anh lại chăm chỉ học tập, đám người họ vô cùng bất đắc dĩ, chỉ đành theo anh cùng học tập, thỉnh thoảng còn nhờ anh chỉ vài chỗ, kết cục cuối cùng Lục Xuyên hiển nhiên trở thành thầy phụ đạo chuyên dụng của cả đám này, cái vấn đề nhỏ như lông gà vỏ tỏi nào bọn họ cũng đều sẽ hỏi anh, ai bảo cái nhóm anh em thân thiết này của anh thành tích quả thật không dám nhìn tới.

Kỳ thi cuối kỳ Sở Sở xếp hạng không cao không thấp, vừa lúc đứng giữa lớp, mà Lục Xuyên vẫn như thường ôm vị trí đứng nhất lớp và toàn trường, Tần Chi Nam đuổi sát đứng thứ hai.

https://thuviensach.vn

Sau khi thi cuối kỳ, lớp mười hai vẫn không được nghỉ, mà còn phải học bù đến năm mới, đã vậy nhà trường cũng chỉ cho vẻn vẹn được mười ngày nghỉ, sau đó phải về trường học, nói dễ hiểu thì cái kỳ nghỉ đông này chủ yếu là vượt qua bằng những bài học bù, vậy nên Sở Sở cũng không thu dọn đồ đạc để về nhà.

Đêm ba mươi, Kiều gia có không ít họ hàng đến thăm, rất náo nhiệt.

Sở Sở không biết bọn họ, mà tựa hồ họ cũng không mấy chào đón hai mẹ con Sở Vân Tụ và Sở Sở, bầu không khí trong nhà cứ kỳ dị đến khó hiểu.

Sở Vân Tụ rất nhiệt tình trò chuyện với nhóm chị em dâu nhà họ Kiều, cho dù bọn họ có bày ra khuôn mặt lãnh đạm, thì bà vẫn giữ vẻ nhiệt tình đối đãi.

Sở Sở không muốn ở lại trong phòng khách, cô không có cách nào miễn cưỡng bản thân hùa theo bất luận kẻ nào, cô rất mẫn cảm, cho dù là thờ ơ đối đãi hay nhiệt tình chào đón, người khác có thích cô hay không thì từ trong ánh mắt của bọn họ cô vẫn có thể đọc mà hiểu được.

Thời điểm ăn cơm tất niên gia đình, ông bà đều phát tiền lì xì cho con cháu trong nhà, thế nhưng chỉ đơn độc một mình Sở Sở là không có.

Trên mặt Sở Vân Tụ có chút khó coi, vẫn mỉm cười, nhưng trong nội tâm của bà vô cùng khó chịu, có điều người thân vẫn còn đang nhìn, bà còn đang muốn tỏ ra hiền hậu, nên không dám thể hiện ra ngoài,

Sau khi ăn xong cơm tất niên, Sở Sở cảm thấy có chút mệt mỏi nên một mình trở về phòng, tiện thể khóa trong, ngồi vào bàn học mở ra vở tập vẽ của cô, lật đến hình vẽ chân dung của Lục Xuyên, đây là thừa dịp anh ngủ lén nên cô vụng trộm vẽ được.

https://thuviensach.vn

Sở Sở đưa bức họa lại gần mặt mình đến bên môi mân mê hôn lên một cái, rồi chụp một bức ảnh động tác này gửi cho Lục Xuyên---

"Moah~~"

Mười mấy giây sau. Lục Xuyên nhắn tin lại---

"Ha ha ha ha ha, đần độn quá."

Sở Sở tức giận đến mức lông mày dựng đứng, trực tiếp cầm điện thoại gọi thẳng cho Lục Xuyên, điện thoại vang lên một tiếng đã có người nhận.

"Nhớ anh rồi?" Ngữ điệu anh nâng cao, tâm tình xem ra rất tốt.

"Ghét anh!"

Lục Xuyên cười khẽ một tiếng: "Ngốc thế."

"Ghét! !"

Bên kia của Lục Xuyên có chút ồn ào, biết anh nhất định đang đoàn tụ với gia đình dòng họ.

"Không nói nữa, cúp đây." Sở Sở nói xong thì muốn tắt điện thoại, Lục Xuyên lại "Ngoan nào" một tiếng, nói: "Vẫn chưa trả lời, có phải nhớ anh rồi không?"

Sở Sở bực mình nằm trên giường, buồn chán cuộn tóc mình: "Em bận nhiều việc lắm, trong nhà còn có nhiều người đến chơi, không có thời gian nhớ anh đâu nhé."

"Tiếc vậy, anh còn nghĩ rằng chúng ta tâm linh tương thông."

"Hả?"

"Anh rất nhớ em."

https://thuviensach.vn

"Ôi."

"Hôn một cái."

Sở Sở xoay người nằm lì trên giường, cười khanh khách một tiếng, mân mê miệng "moah" một cái, sau đó nhanh chóng cúp điện thoại, hai phút sau Lục Xuyên nhắn tin đến----

"Đau tim."

Sở Sở vội vàng che ngực, ngã xuống giường, một mình mừng rỡ như một chú khỉ con, tâm tình u ám trước đó đều tan thành mây khói.

Vội vàng trở tay không kịp, cửa phòng bị mở ra, Sở Vân Tụ đứng ở cạnh cửa ôm khuỷu tay nhìn Sở Sở.

Nụ cười trên mặt Sở Sở cứng đờ, cô vội vàng ngồi dậy, hô hấp khó khăn: "Sao mẹ có thể..."

Cô nhanh chóng nhìn thấy chìa khóa trong tay Sở Vân Tụ, cái đấy là chìa khóa phòng cô.

"Mẹ sao không có chút tôn trọng con vậy!" Sở Sở tức giận đi xuống giường, sửa lại tóc tai xốc xếch.

Sở Vân Tụ đi vào phòng, nhìn đứa bé Sở Sở này, lạnh lùng nói: "Gần đến năm mới, nhiều người thân đến như vậy đến nhà mà con lại tự giam mình trong phòng, muốn bày vẻ mặt ra cho ai xem?"

Sở Sở khó chịu không muốn để ý đến bà.

"Mẹ nói cho con biết, tối nay là cơ hội tốt cho con, trước mặt dòng họ và ông ba nữa, con biểu hiện tốt một chút cho mẹ.'

"Mẹ muốn lấy lòng bọn họ thì tự làm đi, con không làm."

https://thuviensach.vn

Sở Vân Tụ tức giận chọc chọc vào trán Sở Sở: "Ngay cả Kiều Sâm bùn nhão không thể trát tường kia, lúc này còn biết theo anh em họ chơi, nói chuyện phiếm với người lớn, con cho rằng mình là ai, thật sự xem bản thân mình là thiên kim tiểu thư đấy à!"

"Người nhà không phải như vậy!" Sở Sở vô cùng bực mình: "Người nhà không cần lấy lòng."

Người nhà sẽ giúp đỡ lẫn nhau, yêu thương ỷ lại vào nhau, đâu phải cần lấy lòng.

"Ngu ngốc!" Sở Vân Tụ cực kỳ tức giận, bà giẫm giày cao gót xoay người rời đi, đến cạnh cửa lại quay đầu chỉ vào Sở Sở: "Con cho rằng Kiều gia là cái gia đình bình thường à! Cứ như con, coi chừng tương lai không chiếm được gì!"

"Con không muốn!" Sở Sở quăng gối nện vào cửa.

Năm phút sau, Sở Sở tức giận từ trên lầu đi xuống, vừa đến đã bắt gặp Kiều Sâm đè một cậu nhóc xuống đất chà đạp lăn lộn.

"Có phục chưa?!"

"Không phục."

Cậu nhóc kia mắt đỏ hồng phản kháng lại sức mạnh của Kiều Sâm.

Kiều Sâm lại lôi cậu nhóc lên, cậu nhóc bị dọa "huhu" khóc to.

"Phục chưa?"

"Không phục không phục."

Sở Sở: "..."

https://thuviensach.vn

Đây đúng là như Sở Vân Tụ nói, Kiều Sâm vô cùng biết cách nói chuyện cùng người lớn, chơi đùa với em út.

Kiều Sâm thấy Sở Sở xuống, trực tiếp quăng thẳng cậu nhóc lên ghế sa lông, lôi Sở Sở đi ra ngoài.

"Anh hai?"

Gió đêm hơi lạnh, bên ngoài thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng pháo hoa bùm bùm, trong không khí tràn ngập hương vị ka li.

Kiều Sâm kéo Sở Sở đến một hành lang không người sau hoa viên nhỏ, buông cô ra, từ trong túi quân lấy một bao lì xì bỏ vào trong tay cô.

"Cầm đi."

Sở Sở kinh ngạc nhận bao, mở ra, bên trong không phải là tiền mà là một tấm thẻ.

Cô mơ hồ hỏi Kiều Sâm: "Đây là?"

"Bao lì xì đấy."

"Cho em?"

Bị cái nhìn kinh ngạc của Sở Sở nhìn chằm chằm, Kiều Sâm không quá tự nhiên, gãi sau gáy: "Ặc, ừ."

Vừa nãy trong bữa cơm tất niên, ông bà phát bao lì xì cho mấy đứa nhỏ, nhưng chỉ đơn độc Sở Sở là bỏ sót, dù Kiều Sâm thần kinh thô đến đâu cũng có thể cảm giác được, Kiều gia đối với cô cháu gái ngoài Sở Sở này, là không có ý tốt.

Cậu ghét Sở Vân Tụ, nhưng lại không có cách nào khống chế bản thân thích Sở Sở, em gái mềm mềm dịu dàng, từ nhỏ cậu đã rất thích cô.

https://thuviensach.vn

"Đây là cho anh, em không thể nhận." Sở Sở lắc đầu, trả bao lì xì lại cho cậu,

Kiều Sâm trực tiếp xé luôn bao ngoài, lấy thẻ bỏ vào trong túi áo của Sở Sở: "Nói mấy lời vô dụng này làm gì, với lại cũng không bao nhiêu đâu."

"Không cần mà." Sở Sở còn muốn từ chối: "Em cũng có tiền tiêu vặt."

"Ba cho em và anh cho em có thể giống nhau sao?"

Sở Sở hơi sững sờ, trong lòng dâng lên dòng nước ấm áp.

Không giống, đây là Kiều Sâm anh trai cho cô.

"Em cảm ơn ạ." Sở Sở đỏ mặt nói tiếng cảm ơn.

"Ừm." Kiều Sâm hơi ngại ngùng quay người đi chỗ khác, nói lảng đi: "Chuyện em và Lục Xuyên hẹn hò, khó tránh khỏi có những lúc cần tiền, gia cảnh cậu ta không tệ, bình thường đưa em ra ngoài ăn uống hẳn là cũng sẽ đến những nơi sang trọng, dù sao thì trong túi em cũng nên có chút tiền mới có sức mạnh, cũng không thể để cậu ta xem thường, cậu ta xem thường em thì cũng chính là đang xem thường anh đấy, có hiểu không?"

Sở Sở ngoan ngoãn gật đầu: "Em biết rồi."

Vừa nhắc đến Lục Xuyên, Lục Xuyên đã gọi điện thoại đến, đầu dây bên kia rất ồn ào, có tiếng pháo hoa, giọng anh rất lớn: "Kiều Kiều, bọn anh đang đốt pháo ở bờ sông, mau đến đây!"

Sở Sở đi đến bên tường, nhỏ giọng nói: "Trong nhà nhiều người thân lắm, có thể không đi được."

"Không phải chứ! Em còn muốn theo đám người thân kia sao, thiếu niên chúng ta phải nên đi chơi chứ!"

https://thuviensach.vn

"Mẹ em chắc sẽ không đồng ý." Mặc dù Sở Sở cũng rất muốn đến, nhưng bây giờ đã trễ thế này rồi.

"Anh bày cho em một cách, bọn họ nhất định sẽ không nói gì đâu."

"Hả?"

Mười phút sau, Kiều Sâm lái xe mô tô, chở Sở Sở chạy nhanh như chớp, một đường phi nước đại mà đi.

"Đêm ba mươi, em còn muốn đi đâu mua pháo hoa nữa hả? Khắp nơi đều đã đóng cửa rồi mà?" Hứng gió tạt vào mặt, Kiều Sâm không thể hiểu nổi.

Sở Sở chột dạ nói: "Bờ sông."

Bên bờ sông Lộc tựa hồ rất náo nhiệt, không ít nam nữ lớn bé tụ tập thành một hàng dài quanh bờ sông, bọn họ cười đùa ồn ào, điên cuồng vui chơi.

Bên kia sông Lộc là khu vực phồn hoa nhất, lăn tăn có vài ánh đèn từ những căn hộ chiếu đến, thỉnh thoảng trên bầu trời đêm sẽ xuất hiện mấy khóm pháo hoa bắn lên tung tóe, phản chiếu trên mặt sông, đẹp cực kỳ.

Xe gắn máy dừng lại, Kiều Sâm lấy nón bảo hiểm xuống, nhìn phải nhìn trái, "Chỗ này cũng có bán pháo hoa à?"

Rõ ràng ngay cả quỷ ảnh cũng không có một mống nữa cơ.

À không, có quỷ ảnh, đúng hơn là một đám ma men!

Lục Xuyên từ bờ sông đi đến, cầm một chùm pháo hoa trong tay, Sở Sở từ phía sau xe nhảy xuống, đi đến bên cạnh Lục Xuyên, xấu hổ nhìn về phía Kiều Sâm cười cười.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm nhìn chằm chằm Lục Xuyên, một lát sau cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ vào Lục Xuyên: "Mấy người rủ nhau gạt tôi!"

"Lừa mày đó, thì sao?" Lục Xuyên rất khí khí khiêu khích cậu: "Không phục thì đến đánh tao đi!"

"Lục Xuyên, mày đừng phách lối, một ngày nào đó tao sẽ đánh cho mày khóc nhè!"

"Đêm hôm khuya khoắt thì đừng có mà nằm mơ giữa ban ngày."

Kiều Sâm còn muốn phản đòn, nghiêng đầu đã thấy Sở Sở trốn sau lưng Lục Xuyên che miệng trộm cười, cậu vô cùng không vui: "Em gái nhỏ nhà tao bị mày làm hư rồi."

"Cái khác tao nhận, nhưng cái này thì không." Lục Xuyên đưa pháo hoa trong tay cho Sở Sở, để cô đến bên cạnh chơi: "Kiều Nhị rất trung thực, lén học cái xấu, tâm tư nhỏ đi tính kế nhiều lắm, tao còn phải bội phục."

Sở Sở cầm cây pháo hoa lắc qua lắc lại, nghe vậy, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn hai người: "Gì cơ?"

Lục Xuyên cười nói: "Khen em là tiểu tiên nữ."

Đốt một câu pháo hoa xong, Sở Sở lại lấy thêm một cây pháo trong tay Lục Xuyên, Lục Xuyên móc bật lửa ra đốt lên cho cô, dịu dàng dặn dò: "Cẩn thận chút nào, đừng để gần mắt."

"Em biết mà, em đâu phải con nít."

"Không phải con nít mà chơi vui vậy sao?"

"Không phải anh cũng đang chơi ư?"

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm nhìn cử chỉ thân mật của hai người, cảm giác đối diện có một cơn gió lốc thổi đến, lốp bốp đập thẳng vào mặt cậu một nồi thức ăn cho chó. Cậu đi vòng lại lấy nón bảo hiểm đội vào: "Đi đây."

Sở Sở lôi kéo góc gáo Lục Xuyên, Lục Xuyên vô cùng không tình nguyện nói với Kiều Sâm: "Ở lại chơi cùng với bọn này đi."

Kiều Sâm lập tức dừng bước, xoay người lại nhìn thoáng qua Lục Xuyên, lại nhìn đám người nam có nữ trên bờ sông, có bạn cùng lớp, cũng có người cậu không hề quen biết, có chút không được tự nhiên, "Thôi, mọi người chơi đi, một lát nữa đưa em gái tôi về nhà cẩn thận là được rồi."

"Vậy được, Kiều thiếu gia đi đường..." Lời Lục Xuyên còn chưa nói hết, Sở Sở kéo một cánh tay áo của anh.

"Ôi chao!" Lục Xuyên hai ba bước đi đến, duỗi tay trực tiếp khoác lên bả vai Kiều Sâm, kéo cậu đi tới: "Giả vờ cái gì, cô gái lớn hả mày? Một đám người chơi đùa chứ có lấy trinh tiết của mày đi đâu."

"Tào lao! Buông ông mày ra!" Kiều Sâm giương nanh múa vuốt giãy dụa, nhưng lực tay của Lục Xuyên rất lớn, cậu tránh không thoát: "Lục Xuyên, mày ngứa da đúng không! Buông ra! Buông ra coi!"

Lục Xuyên một tay kẹp lấy cổ Kiều Sâm, một tay khác nắm lấy tay Sở Sở đi đến bờ sông.

Đám người nam nữ kia đều là bạn bè của Lục Xuyên, có người bạn từ thuở nhỏ của anh, cũng có bạn học thân thiết, thấy Sở Sở và Kiều Sâm đi đến, bọn họ rất nhiệt tình chào hỏi.

"Đây là vợ tôi." Lục Xuyên giới thiệu Sở Sở với bọn họ, sau đó quảng Kiều Sâm về phía trước: "Đây là anh vợ tôi!"

Có nữ sinh ồn ào đi tới: "Anh vợ đẹp trai quá!"

https://thuviensach.vn

"Có bạn gái chưa anh ơi!"

"Có! Tôi đã có bạn gái rồi!' Kiều Sâm bị dọa liên tục né sáng bên cạnh, tránh thoát từng cô gái say khướt đến sờ soạng cậu: "Xin tự trọng!"

Lục Xuyên nói: "Anh tôi rất thẹn thùng, mấy cậu dẫn anh ấy đi chơi, đừng lạnh nhạt với anh ấy."

"Được mà!"

"Xuyên ca đang mở miệng, anh vợ, bọn này kính cậu một chén."

Lập tức có mấy nam sinh cầm chai bia đến mời Kiều Sâm uống, Sở Sở được Lục Xuyên kéo đến bên cạnh, vẫn không quên căn dặn: "Anh uống ít thôi."

Lục Xuyên kéo Sở Sở đến một bãi đất trống không người, trên mặt đất có một túi lớn, bên trong chứa đầy các loại pháo hoa, Sở Sở ngồi xổm xuống, tràn đầy phấn khích chọn lựa: "Em muốn đốt cái này."

"Biết em thích mà."

Lục Xuyên để pháo dưới đất, dùng bật lửa đốt lên, mới lôi kéo Sở Sở chạy đi ra xa, sau khi đốt đên kíp nổ, pháo hoa lốp bốp phát ra ánh lửa, tựa như một gốc cây nhỏ bị nung đốt.

Sở Sở kinh ngạc ngắm nhìn pháo hoa, Lục Xuyên bên cạnh ngắm cô, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt mang theo sự hưng phấn của cô, cười rất tươi.

Nhịn không được, anh cúi đầu hôn lên gương mặt cô, Sở Sở nháy nháy đôi mắt ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt hiện lên một tầng ửng đỏ.

Lục Xuyên vẫn còn muốn hôn cô, nhưng Sở Sở lại tránh né, rất ngượng ngùng đấy, xung quanh còn nhiều người như vậy.

https://thuviensach.vn

Cô lấy một cây pháo trong túi, kích động muốn tự mình đốt.

"Anh mau đưa bật lửa cho em."

"Không được." Lục Xuyên không đồng ý, động tác của cô vụng về, anh không yên tâm.

"Chơi cây pháo hoa tiên nữ là được rồi, mấy thứ khác không hợp với con nít."

"Em không phải con nít!"

Lục Xuyên nhếch môi cười lên một tiếng:"Chứng minh thế nào đây?"

Sở Sở cúi đầu nhìn thân hình của mình: "Còn cần chứng minh?"

Lục Xuyên lôi Sở Sở đến một gốc cây không người, chống người cô lên thân cây, trực tiếp nắm lấy eo cô, kề sát thân thể vào nhau, mặt đối mặt, bàn tay thô to lướt trên thân thể một đường từ thắt lưng lên, chạm đến nơi mềm nhũn nào kia, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve.

Tim Sở Sở đập lên rộn ràng, hô hấp bắt đầu gấp gáp, nhưng cô không cự tuyệt mà ghé vào trên lồng ngực Lục Xuyên, để mặc động tác tay anh, trong đầu như có từng khóm lửa bay lên trời rồi nổ đùng đoàng.

Đùng đùng, không còn gì nữa.

Một mảnh hư vô.

Thân người mềm mại như kẹo dẻo bị vân vê thành đủ các loại hình dạng, cô mềm nhũn như một bãi bùn nhão.

Hô hấp của Lục Xuyên ngày một gấp gáp.

"Nếu như cảm thấy không thích, phải nói ngay với anh."

https://thuviensach.vn

"Ừm."

Lục Xuyên tăng thêm sức lực, đồng thời hôn lên môi cô, cô có thể cảm nhận được sự nóng rực thêm chút run rẩy đến từ thân thể anh, cảm nhận được anh đang hưng phấn.

Mà sự hưng phấn của anh cũng kích thích cô, cô dùng sức đáp lại cái hôn của anh, toàn thân dấy lên lửa nóng.

"Làm gì đấy!" Trên mặt đất phát ra một tiếng rống, trong nháy mắt tách hai người ra.

Cả hai đều xoay người đi, Sở Sở mặt đỏ bừng, Lục Xuyên liếc mắt nhìn, trong lòng đem Kiều Sâm ra chà đạp nghìn vạn lần.

Kiều Sâm vội vàng chạy đến kéo Sở Sở ra phía sau mình: "Lục Xuyên mày quá phận rồi! trước mặt nhiều người như thế mà làm trò lưu manh hả!"

Cậu mắng xong Lục Xuyên thì quay đầu lại, lôi kéo Sở Sở tức giận thở hổn hển nói: "Con gái con đứa, sao không biết tự trọng hả?"

Sở Sở: "..."

"Kiều Sâm!" Lục Xuyên cũng có một chút tức giận: "Ông đây yêu đương thì làm phiền gì đến mày! Cho mày chút phẩm màu mà mày muốn mở luôn phường nhuộm rồi đúng không, làm tao bực thì anh vợ cũng bị đánh như thường!"

"Mày còn biết tao là...Xí! Tao không phải!" Kiều Sâm chỉ vào anh: "Hơn nửa đêm mày mày gọi em gái tao ra đây thì thôi đi, còn tìm chỗ tắt lửa tối đèn làm chuyện hạ lưu! Tao không thể đồng ý!"

Cuối cùng vẫn là Sở Sở không chịu nổi, xoay người chạy đi, Lục Xuyên trừng Kiều Sâm một cái mới chạy đuổi theo sau.

https://thuviensach.vn

"Ôi!"

Anh hai ba bước đã đuổi kịp Sở Sở, Sở Sở xấu hổ đỏ mặt, nhưng nhịn không được cười ha ha mấy cái liền.

"Đầu óc Kiều Sâm có chút tật xấu."

"Anh đừng nói anh ấy như vậy."

Sở Sở nói: "Không còn sớm nữa, em phải về rồi."

"Ừ, anh đưa em về."

"Anh ở lại chơi với bạn đi, em và Kiều Sâm về, như vậy người nhà cũng sẽ không nghĩ nhiều."

Lục Xuyên quy đầu lại nhìn Kiều Sâm, cậu đứng trên bãi cỏ xanh, phẫn uất bất bình nhìn hai người họ.

"Được."

Lục Xuyên đưa Sở Sở qua, hỏi Kiều Sâm: "Mày uống rượu không?"

Kiều Sâm đưa nón bảo hiểm cho Sở Sở, tức giận nói: "Không uống, lên xe thôi!"

Lục Xuyên nhận lấy nón bảo hiểm đội vào lên đầu cho Sở Sở: "Đi cẩn thận."

Sở Sở giang hai tay nói với anh: "Ôm một cái."

Lục Xuyên cúi người ôm lấy Sở Sở, Kiều Sâm khinh bỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời, không kiên nhẫn thúc giục: "Được rồi được rồi, đi thôi!"

Sở Sở quay đầu nhìn Lục Xuyên, mãi cho đến khi xe chuyển qua một cái ngã tư, thân ảnh của anh biến mất ngay bên đường, Kiều Sâm mới nói:

https://thuviensach.vn

"Sở Sở, em hẹn hò với cậu ta, phải chú ý chừng mực."

"Hả?"

"Ý là đừng để cậu ta chiếm tiện nghi đó!"

"Anh ấy không chiếm tiện nghi của em mà!"

"Vừa rồi chính là chiếm tiện nghi đó."

"Còn chưa làm gì nữa."

"Còn chưa làm gì?"

Kiều Sâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lắc đầu: "Anh hai của em cũng từng yêu đương, nhưng còn chưa sờ qua con gái nhà người ta đâu đấy."

Cậu không biết nên nói như thế nào, nguyên bản là lừa gạt rồi, hắng giọng nói: "Lục Xuyên căn bản chính là lưu man, ăn hiếp em vì em cái gì cũng không hiểu, dù sao thì em nên chú ý chừng mực, không được để cho tên đó đạt được, biết chưa?"

"Vâng, em biết rồi."

"Ừm, ngoan."

"Anh hai, em nghe Thời Hiểu nói, cô ấy là mối tình đầu của anh?"

"..."

"Em giữ bí mật cho anh."

"..."

https://thuviensach.vn

Đường chân trời cách đó không xa, đột nhiên nhiều dãi màu sặc sỡ ngũ sắc nổi lên đùng đoàng, toàn bộ trời đêm đều được chiếu sáng.

Sở Sở lấy điện thoại ra, gửi cho Lục Xuyên một tin nhắn---

"Năm mới đến, mong Xuyên ca dạy bảo nhiều hơn."

Không đến một phút, Lục Xuyên đã trả lời---

"Khách sáo rồi, chúng ta dạy bảo lẫn nhau, 'hạnh phúc'(*) sinh hoạt."

(*) phúc ở đây còn có nghĩa là tính phúc, là hạnh phúc trong làm chuyện ấy ấy đó.

Nhìn hai chữ có thêm cái dấu ngoặc kép kia, Sở Sở mặt đỏ hồng, dựa vào trên lưng Kiều Sâm, cười ha ha ha không ngừng.

Kiều Sâm quay đầu nhìn thoáng qua Sở Sở, mơ hồ: "Cười gì đấy, như một cô ngốc thế."

Sở Sở cất điện thoại vào trong túi, nói: "Chúc mừng năm mới, anh hai."

Kiều Sâm mất tự nhiên quay đầu lại: "Chúc mừng năm mới."

Cách nhà khoảng mười mét, Kiều Sâm xuống xe dắt xe máy đi, miễn cho người trong nhà nghe thấy động tĩnh. Sau khi khóa xe cẩn thận, cậu dắt Sở Sở rón rén đi vào cửa, vừa hướng cô làm động tác "suỵt", cửa lớn bị mở ra, ánh sáng chói mắt từ trong nhà rọi tới.

Kiều Sâm và Sở Sở sững sờ đứng tại chỗ.

Người thân rất náo nhiệt cũng ra khỏi cổng lớn, đưa hai ông bà lão về nhà, đúng lúc đụng trúng Sở Sở và Kiều Sâm mới về nhà.

https://thuviensach.vn

Nhận được những ánh mắt quái dị của dòng họ, cô vội vàng buông tay khỏi ống tay áo của Kiều Sâm.

Ông bà lão của nhà họ Kiều từ trong nhà đi ra, nhìn thấy hai người họ đứng chung với nhau, bà nội Kiều trong chốc lát tối sầm mặt xuống.

"Hai đứa mới đi đâu?"

"À." Kiều Sâm do dự nói: "Con dẫn Kiều Nhị mua pháo hoa."

Để chứng minh, cậu cố ý lấy trong tay Sở Sở một chùm pháo hoa mà Lục Xuyên tặng cho Sở Sở đưa cho bà nội nhìn.

"Con gọi nó là gì?" Bà lão Kiều lạnh giọng hỏi.

"..."

Cái cách xưng hô Kiều Nhị này rõ ràng là được Lục Xuyên chỉ dạy cho.

Nhìn thấy hai đứa trẻ đều không lên tiếng, Kiều Ngôn Thương lái xe đến tận cửa lớn, nói với hai ông bà lão: "Mẹ, lên xe đi, bên ngoài gió lớn lắm."

"Sâm Sâm, con về nhà bà ở vài ngày." Bà lão Kiều nói với Kiều Sâm: "Bà đặc biệt chuẩn bị món giò heo mà con thích ăn nhất đấy."

"À, được ạ." Kiều Sâm đỡ bà lão Kiều đi về phía xe hơi.

Bà lão khi đi qua bên người Sở Sở, lạnh lùng nhìn cô một cái: "Thật sự xem mình là người nhà họ Kiều sao, tiểu hồ ly không biết xấu hổ."

Âm thanh không lớn, lại vừa đủ để cho Sở Sở và Sở Vân Tụ bên cạnh nghe được.

https://thuviensach.vn

Bà lão rõ ràng đang chửi hai mẹ con cô.

Sở Vân Tụ tức giận đỏ bừng mặt, nhưng thân thích đều ở đây, không nổi giận được.

Sau khi Kiều Sâm mở cửa đỡ bà lão vô xe, mới nói: "Bà, đêm nay con không qua, lần sau sẽ đi cùng với ba về thăm bà."

"Sao lại không đi?" Bà lão Kiều mờ mịt hỏi.

Kiều Sâm mặt không đổi sắc quay đầu nhìn qua Sở Sở, thản nhiên nói: "Hôm nay đột nhiên lại không muốn đi lắm."

Nửa đêm, Sở Sở bưng một cái chén nhỏ đi ra khỏi phòng ngủ, đến phòng khách lấy nước, lại nhìn thấy Kiều Sâm một mình đứng trên ban công hút thuốc, cô đi qua, hỏi cậu: "Anh hai, sao anh chưa ngủ?"

"Không ngủ được."

Kiều Sâm tắt tàn thuốc, xoay người lại: "Em thì sao, cũng không ngủ được à?"

"Vâng."

"Nghĩ gì đấy?"

"Nghĩ muốn trưởng thành thật nhanh."

Kiều Sâm khó hiểu nhìn cô: "Trưởng thành thì có gì mà tốt thì có gì tốt?"

"Trưởng thành rồi thì có thể rời khỏi nơi này." Sở Sở đi đến bên cạnh cậu, chống hai tay lên lan can, nhìn ra bóng đêm nồng đậm bên ngoài cửa sổ: "Rời khỏi đây, đi đến một nơi thật xa."

https://thuviensach.vn

"Đột nhiên lại nhớ ra." Kiều Sâm ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao: "Một năm này qua nhanh một chút, sắp đến kì thi tốt nghiệp trung học rồi."

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Quỳ sầu riêng

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Kỳ nghỉ đông chỉ có mười ngày, lớp mười hai lại phải quay về trường bắt đầu chuỗi ngày khổ cực học bù, học thêm không có cuối tuần, cứ liên tiếp như vậy, đám người ngồi trong lớp học mà tưởng chừng như đang ở lò luyện ngục, một khung cảnh thê lương thảm não.

Hôm trước rằm tháng giêng, sáng sớm trong lớp tự học thây chất đầy đồng, một đám người nằm rạp tử trận.

Duy chỉ một người vô cùng có tinh thần là Lục Xuyên, mặt anh đỏ rần, cầm một quyển văn thơ cổ lớn tiếng đọc chậm, lớn tiếng mang theo mười phần sức mạnh.

"Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu!" (*)

(*) Trích bài thơ Quan thư trong Kinh Thi.

Giọng nói anh vang lên, mạnh mẽ khí phách khiến cho cả nửa phòng học đều có thể nghe.

"Cậu đọc thơ hay đi cãi lộn vậy." Trình Vũ Trạch mở to đôi mắt vẫn còn đang nhập nhèm vì buồn ngủ, bịt lỗ tai ghét bỏ nhìn anh: "Có thể nói nhỏ một chút được không?"

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên hoàn toàn không thèm để ý đến cậu ta, tiếp tục diễn cảm chầm chậm đọc thơ.

"Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục. Du tai! Du tai! Triển chuyển phản trắc."

Bạn học chung quanh đang ngủ gà ngủ gật đều phải cầm sách che lại lỗ tai, giận nhưng không dám nói gì.

Sau khi Lục Xuyên đọc xong, anh còn nhắm mắt cảm nhận dư vị thâm tình: "Viết thật sự con mẹ nó quá hay!"

Trình Vũ Trạch bực mình ngồi dậy mơ màng như đi vào cõi mộng, trong miệng vẫn không quên lẩm bẩm: "Mùa phát tình mỗi năm vài lần của Lục Xuyên lại đến rồi."

Sở Sở ngồi hàng phía trước cũng đang mơ màng ngủ, đầu gật gù lên xuống mấy lần sắp đụng vào bàn, nhìn chẳng khác nào một con chim gõ kiến.

Nhờ vào các mối quan hệ mà Kiều Ngôn Thương tận dụng, nên Sở Sở được trường học cử đi tham dự kỳ thi kiểm tra chiêu sinh nghệ thuật cả nước của đại học S, vì chuẩn bị cho lần kiểm tra này mà cô đã mấy đêm liền chong đèn thức khuya, ngủ không ngon giấc, cho nên tâm tình lúc này vô cùng khó chịu.

"Sâm si hạnh thái, tả hữu thái chi. Yểu điệu thục nữ, cầm sắt hữu chi."

Sở Sở bỗng nhiên rùng mình một cái, giật mình tỉnh giấc, toàn thân ngay lập tức mệt mỏi rã rời đổ sập xuống mặt bàn: "Buồn ngủ quá~~"

"Tham soa hạnh thái, tả hữu mạo chi!"

"Yểu điệu thục nữ, chung cổ nhạc chi!"

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên như một cái máy lặp từ, một bài thơ thôi mà đọc lên đọc xuống niệm nguyên một buổi học! Lải nha lải nhải! Không ngừng!

Đọc bài không thì thôi đi, tên này vốn là đang gào thét, cuống họng muốn phá hư thế kia, mặc dù là lớp tự đọc nhưng tốt xấu gì cũng nên nghĩ đến cảm nhận của người khác nữa chứ!

Sở Sở rốt cuộc chịu không được nữa, "rầm" một tiếng đứng dậy, cách nửa phòng học hét lên một tiếng với Lục Xuyên: "Đừng đọc nữa!"

Trừng mắt, bộ dáng nhỏ nhắn nhưng hung dữ, trước nay chưa từng nhìn thấy.

Cả lớp cơ hồ trong nháy mắt đều ngừng đọc bài, ngay cả những bạn học đang nằm sấp ra ngủ cũng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Sở Sở.

Hóa ra mềm mại yếu ớt cũng có ngày nổi bão nữa sao.

Bạn học bị Lục Xuyên quấy rầy cảm thấy vô cùng sảng khoái, cuối cùng cũng có người trừng trị cậu!

Ngoại trừ cô, trong lớp này nào có ai dám nói những lời này với Lục Xuyên đâu, các bạn học dường như đang chờ xem kịch vui của hai người họ, chờ đợi Lục Xuyên nổi giận.

Sở Sở vừa mở miệng, Lục Xuyên trước đang niệm cũng im bặt, anh mơ hồ nhìn Sở Sở, hơi há to miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì, ngây ngốc không kịp phản ứng.

Trình Vũ Trạch bên cạnh vui mừng khôn xiết, toe toét cười trộm: "Bảo cậu đấy!"

Lục Xuyên nhìn bạn học chung quanh, nhất là những bạn ngồi sau, đều hướng mắt nhìn anh ra hiệu.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người lúc này đều đang chờ cậu nổi giận đấy Lục Xuyên, nam tử hán đại trượng phu, hèn nhát hay không đều phụ thuộc vào lần này!

Nữ sinh trong lớp cẩn thận mà khinh thường nhìn bọn họ.

Lục Xuyên gập cong ngón tay lại, chậm rãi hướng về phía cái bình thủy tinh trên bàn học.

Ánh mắt anh vẫn luôn khóa chặt lấy ánh nhìn của Sở Sở, cầm bình thủy tinh lên, nâng cao tay, ra vẻ quyết định chắc chắn, cuối cùng vẫn nặng nề ném về góc tường.

"Choang!" Một tiếng vang to lớn, bình thủy tinh vỡ tan tành tại chỗ.

"Xuyên ca giỏi lắm!"

"Chuẩn mực đàn ông là đây!"

Khí thế của nam sinh trong lớp dâng cao, còn nữ sinh thì nháo nhào trợn trắng mắt nhìn Lục Xuyên khinh bỉ.

Lục Xuyên không đủ khí lực, chột dạ không dám nhìn Sở Sở.

Sở Sở không có biểu cảm gì, chậm rãi đứng lên rời khỏi chỗ ngồi của mình đi về phía Lục Xuyên.

Lục Xuyên lại càng cảm thấy chột dạ hơn, vùi đầu thật thấp không dám nhìn cô.

Nhưng không hề nghĩ tới Sở Sở thế mà không tìm anh xả giận, thậm chí còn không thèm để ý đến anh, đi thẳng đến góc phòng học, cầm chổi và hốt rác tỉ mỉ cẩn thận quét sạch sẽ những mảnh thủy tinh bị vỡ.

Lục Xuyên cảm thấy có chút không ổn, vừa muốn đứng dậy đi về phía cô, Trình Vũ Trạch nhíu mày cười nói: "Xuyên ca, nghĩ cho kỹ nha! Cả

https://thuviensach.vn

đám đều đang nhìn, nam tử hán đại trượng phu, danh thế một đời đừng vì lần này mà rơi rụng nha."

Sở Sở trầm mặc, trực tiếp đi thẳng ra nhà vệ sinh rửa tay.

Yết hầu ngay giữa cổ anh trượt lên trượt xuống, lại ngồi về chỗ của mình, sắc mặt bất an.

Hai phút sau, Sở Sở trở về phòng học, trên mặt còn vương mấy giọt nước, hẳn là mới vừa ra ngoài rửa mặt cho thanh tỉnh đầu óc.

Đại biểu môn văn lúc này ôm bài thi về phòng học, chuẩn bị phát ra. Lục Xuyên liếc nhìn cậu ta, đại biểu hiểu ý, tìm ra bài thi của Lục Xuyên từ trong xấp bài thi, đi đến bên cạnh Sở Sở, giả vờ làm bộ thờ ơ đưa cho cô: "Ầy, Lục Xuyên này."

Bạn học chung quanh đều dừng lại động tác đang làm, vụng trộm nhìn vào từng cử chỉ của Sở Sở.

Sở Sở nhận lấy bài thi, quay đầu lại nhìn thoáng qua Lục Xuyên.

Lục Xuyên không để ý mà nhìn trần nhà.

Một giây sau, bài thi kia được vo thành một cục, vững vàng ném đúng cái ót của anh, bật ngược trở lại rơi xuống đất.

Chỉ trong một thoáng, cả phòng yên tĩnh.

Lương Thiên giơ ngón tay cái với Sở Sở: "Tiểu tỷ tỷ, lợi hại!"

Lục Xuyên không kịp trở tay bị tờ giấy đập vào đầu, bỗng nhiên đứng bật dậy, khí thế hừng hực đi về phía Sở Sở.

Quá mất mặt, không thể nhịn được!

https://thuviensach.vn

Sở Sở mím chặt môi không nói một lời, có điều lại không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh.

Đại biểu môn văn muốn làm chuyện tốt nên đưa bài thi của Sở Sở cho Lục Xuyên, vỗ vỗ bờ vai anh: "Người anh em, đừng sợ! Ném lại thôi!"

Lục Xuyên lạnh mặt nhận lấy bài thi của Sở Sở, toàn bộ bạn học dường như ngừng thở, cho là anh muốn ăn miếng trả miếng vo bài thi ném lại Sở Sở.

Nhưng mà một giây sau đó, Lục Xuyên lại dùng cả hai tay nâng bài thi đến trước mặt Sở Sở, nhắm mắt hô lớn một câu.

"Kiều Kiều, anh sai rồi!"

Cả lớp sững sờ.

"Sai ở đâu?" Sở Sở bình tĩnh nhìn anh.

"Không nên làm loạn ném vỡ bình thủy tinh gây nguy hiểm." Lục Xuyên một mét tám lăm cao to, lúc này lại cúi đầu, cực kì giống một đứa trẻ to xác bị cô giáo phê bình.

"Còn nữa không?"

"Còn có, không nên đọc thơ lớn giọng như vậy."

Bạn nữ xung quanh che miệng cười trộm.

Sở Sở lấy bài thi từ trong tay anh, quay người rời đi.

Chuông vào học vang lên, Lục Xuyên ủ rũ đi về chỗ ngồi của mình, nam sinh quanh đấy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lắc đầu.

"Xuyên ca, cậu thật hèn!"

https://thuviensach.vn

"Làm mất mặt đàn ông bọn này quá!"

"Con gái thì không thể chiều, cậu càng chiều thì cậu ấy sẽ càng lớn lối."

"Cậu nhìn cái tính khí khó ở của chị dâu nhỏ này đi, không phải là do Xuyên ca chiều mà ra sao?"

Lục Xuyên phiền não mở bài thi bị vò thành một cục ra, miệng lưỡi đắng khô, lấy bình nước của Trình Vũ Trạch: "Cho tôi miếng nước."

"Không cho." Trình Vũ Trạch vội vàng ôm lấy bình nước của mình.

"..."

Lúc này, nữ sinh ở trước đưa cái bình hình Doraemon của Sở Sở đến trên bàn Lục Xuyên.

"Sở Sở có chuyện muốn nói với cậu."

Lục Xuyên lập tức chôn đầu lên mặt bàn, hữu khí vô lực thấp giọng nói: "Lục Xuyên tiếp chỉ."

Nữ sinh trước mặt phì cười một tiếng: "Bảo cậu tan học đừng đi!"

Trình Vũ Trạch nói: "Xong đời, cậu phải quỳ sầu riêng rồi."

Lục Xuyên xoay mở nắp bình của Sở Sở, ngửa cổ lên uống một ngụm lớn, cười tủm tỉm nói: "Kiều Kiều của tôi vẫn rất thương tôi."

Sau khi tan học, Lục Xuyên đứng tựa người vào cạnh cửa chờ Sở Sở.

Sở Sở chậm rãi thu dọn sách vở bỏ vào cặp, đi ra khỏi phòng, lướt qua người Lục Xuyên, không để ý đến anh mà dịch người tránh né.

https://thuviensach.vn

Nhưng đi được vài bước, dừng lại quay đầu liếc mắt nhìn anh, tức giận nói: "Không bảo anh phạt đứng."

Lục Xuyên thấy cô như vậy, cười khẽ thành tiếng, chạy chậm đuổi theo, đưa tay nhận lấy cặp của cô vắt lên lưng mình.

"Đừng giận nữa?" Lục Xuyên cúi đầu, đến sát mặt cô: "Xuyên ca nhận lỗi với em."

Sở Sở đẩy mặt anh ra, lạnh nhạt nói: "Thật ra em cũng có chỗ không đúng, em không nể mặt anh."

"Không có! Tuyệt đối không có!" Lục Xuyên vội vàng vỗ ngực nói ra: "Kiều Kiều của anh làm gì cũng đúng cả!"

Sở Sở cười nhạo, sau đó kéo lấy tay anh, nói: "Thật ra là vì tâm trạng của em không tốt lắm."

Lục Xuyên cũng đoán được, hôm nay tâm tình Sở Sở có chút khác thường.

"Tâm trạng không tốt, cũng không nên dùng anh để trút giận." Sở Sở dụi trán mình vào trong lồng ngực của Lục Xuyên, trầm giọng nói: "Còn muốn anh phải xin lỗi em nữa."

"Thật ra em không phải như vậy." Sở Sở nhắm mắt, nhỏ nhẹ nói: "Có chút phiền mà thôi."

Ôi chao.

Lục Xuyên thật sự không có một chút tức giận nào, anh nâng tay đè lên đầu nhỏ của cô, cười một tiếng: "Không sao đâu."

"Hả?"

https://thuviensach.vn

"Em không cáu kỉnh với anh, thì còn muốn cáu kỉnh với ai?"

"..."

"Những lúc không vui, Xuyên ca chính là bao thịt của em." Lục Xuyên nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Sở Sở: "Dùng sức mà nện, tuyệt đối đừng khách sáo."

Sở Sở cười thành tiếng: "Đau tay."

"Vậy nên, đến cùng là có chuyện gì, khiến cho thỏ lớn gấp đến độ đỏ mắt, còn cắn anh một miếng nữa?"

"Trường học đề cử em đi đại học S chiêu sinh."

"Đây là chuyện tốt mà, đại học S là trường đại học nghệ thuật không tệ, ở Bắc Kinh cũng là chỗ rất tốt." Lục Xuyên cùng cô đi dưới ánh chiều tà bên thao trường.

"Đúng là trường tốt, cơ hội khó có được" Sở Sở rầu rĩ nói: "Em phải cố gắng."

"Vậy sao lại không vui hả?"

Vì sao lại không vui á, bởi vì...

"Lục Xuyên, anh có mục tiêu không?" Sở Sở đột nhiên ngẩng đầu hỏi anh: "Muốn thi đậu đại học nào ấy."

Lục Xuyên nhíu mày, lẩm bẩm nói: "Thật đúng là chưa nghĩ đến!"

Sở Sở thấp giọng nói: "Nếu anh chưa nghĩ ra, vậy em thấy đại học B cũng tốt lắm đó."

https://thuviensach.vn

Đại học B là trường đại học vật lý công nghệ lớn nhất cả nước, quan trọng nhất chính là, nó cách đại học S chỉ một cái con phố ẩm thực mà thôi, Sở Sở trước đó đã lên mạng tìm hiểu rất kỹ.

Lục Xuyên nhíu mày: "Còn chọn trường học cho anh luôn rồi sao?"

"Nếu như anh không thích..."

"Vậy thì là B thôi." Lục Xuyên quả quyết nói: "Nghe lời vợ."

" Anh không cần suy nghĩ một chút sao? Bàn bạc với ba mẹ một chút?" Sở Sở kinh ngạc khi thấy anh dễ dàng quyết định như vậy.

"Em suy xét rồi, anh cũng đã suy nghĩ kỹ." Lục Xuyên sờ lên đầu nhỏ của cô: "Khi nào đi thi, anh sẽ đi cùng em."

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Phách lối

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Tết nguyên Tiêu, trường học cuối cùng cũng chịu cho khối mười hai được mấy ngày nghỉ ngơi, mấy ngày nay cường độ học tập rất cao, không chỉ riêng học sinh mà ngay cả các thầy cô giáo đều mệt mỏi vô cùng. Kỳ nghỉ này, vừa vặn để cho thầy và trò nghỉ ngơi đồng thời điều chỉnh lại trạng thái tốt hơn.

Lục Xuyên mua hai tấm vé xem phim, muốn dẫn Sở Sở cùng đi xem.

Kiều Sâm từng dặn dò cô, khi ra ngoài chơi nhất định phải AA với Lục Xuyên, không thể để cho mỗi anh dùng tiền hoang phí được, nếu như anh có tặng quà, thì nhất định cũng phải tặng lại cho anh một món quà trị giá giống với của anh.

Sở Sở cảm thấy những lời này rất có lý, nhưng vé xem phim Lục Xuyên đã trả tiền rồi, chắc chắn anh sẽ không lấy tiền của cô. Cô nghĩ nghĩ, quyết định đến quầy bán hàng mua cho anh Cocacola và bắp rang bơ, như vậy thì được xem như là hòa nhau rồi.

Lục Xuyên tự mình đến quầy phát vé lấy mã, lúc xoay người lại không nhìn thấy Sở Sở đâu, anh nhìn xung quanh, cuối cùng cũng thấy được thân ảnh của cô trước quầy bán đồ ăn.

https://thuviensach.vn

Trước quầy rất nhiều người, đều đang hấp tấp muốn mua bắp rang bơ và nước, Sở Sở lại không muốn đi lên phía trước, chỉ có thể cầm tiền đứng bên ngoài, lúc thì nâng thân thăm dò, lúc lại liếc ngang nhìn dọc quan sát, xem ra là muốn đợi mọi người tản ra mới đi lên mua.

Ngốc nghếch như vậy đấy, cứ chờ như cô, đợi đến khi phim kết thúc cũng sợ chưa mua được. Lục Xuyên lắc đầu, đi đến kéo cô ra phía sau lưng, sau đó tự mình đi lên trước.

Vóc người anh cao to lại cường tráng, cộng thêm giá trị nhan sắc xuất chúng, vừa đi đến đã khiến các cô gái chung quanh nhao nhao tự giác nhường đường cho anh đi vào, còn vụng trộm liếc mắt nhìn anh.

Lục Xuyên lấy ví tiền trong túi ra, nói với nhân viên: "Một bắp rang bơ lớn, hai Cocacola."

Sở Sở sốt ruột, sao lại để anh trả tiền nữa rồi!

Cô cuống quít đi lên, bất chấp tất cả mà bon chen thân người để đến được chỗ anh, trực tiếp từ phía dưới cùi chỏ của Lục Xuyên thò đầu ra, cầm trong tay một tờ một trăm đồng, vung vẩy đưa cho nhân viên thu ngân.

Lục Xuyên cúi đầu nhìn cô nhóc chui ra từ dưới nách mình. Mặt cô đã đỏ đến tận mang tai, duỗi cánh tay dài ra, lo lắng muốn được thanh toán, điều này đủ để anh hiểu rõ mọi chuyện.

Kéo cánh tay đang cầm tờ một trăm đồng của Sở Sở lại, Lục Xuyên lấy tờ năm mươi đồng từ trong ví đưa cho thu ngân, một tay nhận lấy nước và bắp, một tay khác kéo cổ áo của cô đi ra khỏi đám người.

"Xem thường Xuyên ca của em?"

Sở Sở lắc đầu, thấp giọng nói: "Không phải, chỉ muốn mời anh ăn bắp rang."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên nghiêm túc phê bình Sở Sở: "Đi chơi với anh, không cần mang theo tiền."

Lục Xuyên là người có tính cách nam tử hán, ngày thường gặp gỡ bạn bè, nếu anh có ở đó thì những người khác không cần trả tiền.

"Nhớ chưa?"

Sở Sở ngoan ngoãn gật đầu, Lục Xuyên hài lòng bốc vài miếng bắp rang lên ăn, bắp giòn rụm, rồi nắm tay Sở Sở đi vào phòng chiếu phim.

Hai người dựa theo số ghế ngồi xuống, Lục Xuyên đặt bắp rang bơ ở giữa hai người, sau đó lấy điện thoại ra bắt đầu chơi.

Sở Sở thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn anh đang chơi rất nghiêm túc. Rốt cuộc cô vẫn nuốt mấy lời định nói về lại.

Lục Xuyên vừa nãy mới lấy tiền của cô, nhưng hình như anh quên trả lại rồi.

Thế nhưng mà anh hào phóng tỏ vẻ sau này ra ngoài thì không cần phải mang tiền, bây giờ lại bảo anh trả tiền cho cô, như vậy có phải sẽ rất là hẹp hòi giả dối không nhỉ?

Cô vốn định mời anh ăn bắp rang bơ, nhưng một trăm đó có thể mua được ba hộp lớn lận đó.

Chờ một lát nữa anh nhớ đến, hắn là sẽ trả lại cho cô thôi.

Chỉ là cũng không biết đến khi nào anh mới nhớ nữa.

Ánh đèn tắt dần, Sở Sở ném hết mấy cái suy nghĩ ngổn ngang rối rắm này ra khỏi đầu, chuyên chú xem phim.

https://thuviensach.vn

Phim Lục Xuyên chọn là thể loại hoạt hình, lúc hai người bọn họ ngồi vào chỗ, phía trước đều là đám con nít.

Sở Sở lại gần Lục Xuyên hỏi: "Anh thích xem thể loại này sao?"

Lục Xuyên chững chạc nghiêm túc nói: "Chủ yếu là cân nhắc đến em còn là con nít."

Sở Sở: "..."

Thôi được rồi, phim hoạt hình thì phim hoạt hình, dù sao chỉ cần đi với anh là tốt rồi, xem gì cũng được cả.

Lục Xuyên tiếp tục sột soạt ăn bắp rang, thỉnh thoảng còn đút cho Sở Sở, khiến miệng cô dính đầy đường.

Sở Sở nói: "Anh ăn đi."

Qua nửa bộ phim, Lục Xuyên bắt đầu cảm thấy buồn bực ngán ngẩm.

Mục đích chủ yếu của anh không phải là xem phim, anh nghiêng đầu liếc mắt nhìn Sở Sở, ánh sáng nhàn nhạt của bóng đèn chiếu lên gò má cô, cô toàn tâm toàn ý đắm chìm trong bộ phim, cảm thấy rất chân thành.

Lục Xuyên lại nhìn xung quanh, hàng cuối không ai ngồi, chỉ có hai người bọn họ.

Vừa đủ thích hợp làm chuyện xấu.

Lục Xuyên nhíu mày, làm bộ đưa tay lấy bắp rang, ngón trỏ và ngón giữa làm hình hai cái chân, len lén dời đến đùi của cô.

Sở Sở tựa hồ như không có phản ứng gì, chăm chú xem phim.

https://thuviensach.vn

Một phút sau, đầu ngón tay lại vụng trộm sờ lên trên, dừng lại ngay ngực trái của cô.

Cuối cùng Sở Sở cũng từ từ dời mắt nhìn về hướng Lục Xuyên.

Mặt Lục Xuyên không đổi sắc nhìn chằm chằm màn hình trước mặt, rất bình tĩnh, còn vô tội nháy nháy mắt.

Lục Xuyên lần nữa dời mắt, tiếp tục xem phim.

Lại qua một phút, tay Lục Xuyên không thành thật nhéo nhéo cô.

Sở Sở lại chuyển qua nhìn Lục Xuyên, Lục Xuyên vẫn rất vô tội, chỉ là không chịu nhìn cô. Sở Sở cúi đầu, nhìn tay anh, bàn tay phủ lên ngực trái của cô, lại bất động thanh sắc nhéo thêm cái nữa.

Rất phách lối.

Sở Sở lần nữa dời mắt về phía màn hình lớn.

Ngay khoảnh khắc Lục Xuyên cho là Sở Sở đã chấp nhận tiếp xúc thân mật của anh, lúc anh đang chuẩn bị tiến thêm một bước, đột nhiên cảm giác thân dưới có chút kỳ lạ.

Anh cúi đầu, phát hiện bàn tay nhỏ nhắn của cô không biết mò tới từ lúc nào, sờ đến thắt lưng của anh, sau đó, chậm rãi dời xuống, chuyển đến vị trí nhạy cảm nhất của anh, mạnh mẽ nắm chặt!

"Bà mẹ nó!"

Lục Xuyên không nhịn được mà phát ra tiếng thô tục.

Hàng ghế phía trước liên tục có người nhìn về phía sau, Lục Xuyên vội vàng rút tay về che lấy miệng.

https://thuviensach.vn

Quay đầu, khuôn mặt Sở Sở rạng rỡ cong lên, cười khúc khích nhìn anh.

Bước ra khỏi rạp chiếu phim, sắc mặt Lục Xuyên thâm trầm.

"Lưu manh, lưu manh!"

"Lưu manh quá!!!!!"

Anh mắng mấy tiếng lưu manh liền, vẫn còn chưa hết giận, bộ dạng như một cô vợ nhỏ ấm ấm ức ức oán trách: "Cái kia nào có thể tùy tiện nắm như vậy?"

"Anh còn nhéo em."

"Nhưng em sẽ không..." Lục Xuyên kịp dừng lại, ẩn ẩn tức giận nuốt lại hai chữ "cứng rắn" kia, tức đến mức thở hổn hển: "Lần sau không được phép nữa!"

"Vâng." Sở Sở rầu rĩ lên tiếng, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, đi trên lề đường.

Lục Xuyên đuổi theo, tức giận bổ sung: "Cũng không phải là không cho phép em, chỉ là em phải nói trước cho anh biết, để anh chuẩn bị tốt tâm lý."

Sở Sở nhẹ gật đầu, không nói một từ mà chỉ yên lặng đi về trước.

"Giận sao?"

"Không có."

"Anh phát hiện dạo gần đây em hay giận lặt vặt lắm."

https://thuviensach.vn

Sở Sở hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Lục Xuyên: "Em giận lặt vặt?"

Lục Xuyên bất an: "Có chút chút."

Sở Sở cúi đầu nghĩ ngợi, sau đó đưa tay về phía anh, anh mơ hồ: "Gì vậy?"

"Trả tiền!"

Một trăm đồng kia, tiền mua bắp rang bơ, trả em!

....

Sau khi xem phim xong, thời gian hẵng còn sớm, Lục Xuyên dẫn Sở Sở đi qua bảy tám cái hẻm nhỏ liền, đi vào một cái đầu phố náo nhiệt ầm ĩ dành riêng cho người đi bộ.

Đường dành riêng cho người đi bộ nhốn nháo bóng người, hầu hết đều là nam nữ trẻ tuổi cùng nhau dạo phố, bên lề đường còn có mấy quầy bán đồ ăn vặt, các cửa hàng chung quanh còn bán quần áo và đồ trang sức.

Lục Xuyên dẫn Sở Sở đi dạo một vòng con phố, cuối cùng dừng lại bên cửa tiệm bán đồ trang sức.

Sở Sở nhìn cửa hàng kia, mơ màng hỏi Lục Xuyên: "Anh muốn mua gì sao?"

Lục Xuyên nhìn cô cười thần bí: "Không phải anh mua, là em."

Nói xong anh trực tiếp kéo cô đi vào trong tiệm, nói với nhân viên cửa hàng: "Bấm cho tiểu tỷ tỷ của tôi một lỗ tai."

"Được." Nhân viên cửa hàng lập tức tiến lên chào, nhiệt tình đỡ Sở Sở ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Sở Sở nghe nói phải bấm khuyên tai, bị dọa cho hồn bay phách tán, xoay người bỏ chạy.

"Bấm...bấm...tai cái gì! Em...không bấm!" Sở Sở sợ hãi thì bắt đầu nói lắp, cô sợ nhất là đâm chích, bình thường bị bệnh còn không đi bệnh viện, bây giờ muốn bấm lỗ tai của cô, không bằng lấy mạng của cô luôn đi!

Sở Sở chạy ra bên ngoài muốn trốn, Lục Xuyên lại một tay nắm chặt lấy sau cổ áo của cô, giống như xách gà xách cô quay lại, cười nói: "Đừng sợ, chỉ giống như bị muỗi chích thôi mà."

Sở Sở liên tục lắc đầu: "Không phải chỉ là đau một chút thôi đâu nhé!"

Nhân viên đã lấy thuốc khử trùng và một cây kim châm đứng bên cạnh chờ.

Sở Sở nhìn thấy kim châm, sắc mặt trắng bệch, ôm cánh tay Lục Xuyên, chết cũng không chịu đi vào.

"Em không làm!"

"Chỉ bấm một cái lỗ thôi, thật sự sẽ không đau mà!" Lục Xuyên cho Sở Sở nhìn vành tai của mình: "Thật, anh đã xỏ rồi, một chút cảm giác cũng không có."

Sở Sở liếc mắt nhìn cái khuyên tai đính đá đen hiện lên ánh sáng bên tai trái của anh, vẻ mặt chẳng khác nào đưa đám: "Đâm chọc trong lỗ tai như thế, sao có thể không đau được, đừng gạt em."

Lục Xuyên nhướn mày: "Anh mua khuyên tai cho em, nếu em không có lỗ tai, thì không cho nữa!"

Sở Sở kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy trong tay có một cái hộp nhung tơ nhỏ màu đen, trong hộp chính là một cái khuyên tai đính đá màu

https://thuviensach.vn

đen, Sở Sở lại nhìn kỹ khuyên tai này, rồi liếc mắt nhìn về cái khuyên tai trên tai của Lục Xuyên, hình như là một cặp.

Lục Xuyên đóng hộp lại, giơ lên trước mặt Sở Sở, cố ý chơi xấu cô, hỏi: "Muốn không?"

Sở Sở nghiêm mặt buồn bã, rầu rĩ cau mày.

"Muốn."

Cô vô cùng vô cùng thích cái khuyên tai màu đen trên vành tai Lục Xuyên kia, cũng rất muốn đeo cặp với anh, vì khi hai người đi chung với nhau, cảm rất tàn khốc.

Cuối cùng, cô rất không tình nguyện ngồi xuống ghế, khẩn trương đến mức hai lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Nhân viên nhúng cây châm vào nước sát trùng, sau đó dùng rượu cồn bôi lên trên tai Sở Sở.

Hương vị mát lạnh của rượu cồn lan tràn vành tai, tim Sở Sở cũng run rẩy theo, nhắm mắt lại, vô cùng đau khổ đón chờ cực hình giáng xuống.

Lục Xuyên ôm khuỷu tay, cau mày nhìn cô.

Bởi vì khẩn trương, toàn thân cô đều run lên bần bật, sắc mặt cũng căng thẳng đến lạ, răng cắn chặt môi dưới, giống hệt một tử tù đang chờ bị tuyên án.

Ngay lúc nhân viên chuẩn bị châm kim vào tai cô, tay Sở Sở nâng lên kéo lấy cánh tay Lục Xuyên, nắm rất chặt, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Lục Xuyên đành thở dài, khoảnh khắc nhân viên sắp đè vào kim châm để bấm, anh nói ra: "Được rồi."

https://thuviensach.vn

Nhân viên hơi sửng sốt, nhưng cũng không bấm nữa.

Cô sợ hãi, được rồi sao.

Sở Sở nhắm mắt lại, kéo tay anh, không ngừng hỏi: "Xong rồi sao?"

Lục Xuyên cúi người, giật giật vành tai Sở Sở, bất đắc dĩ nói: "Không bấm nữa."

Sở Sở mở mắt, quả nhiên thấy nhân viên cửa hàng thu kim châm về, nhìn bộ dạng khổ sở ngốc nghếch này của Sở Sở, mỉm cười thiện ý.

Lục Xuyên lầm bầm: "Cô nhóc nhát gan."

Hai người rời khỏi cửa hàng trang sức, Sở Sở mới thở dài một hơi.

"Thật sự không bấm?" Cô không dám tin hỏi Lục Xuyên.

"Em la hét như vậy, người khác còn tưởng anh bắt ép em!"

Sở Sở cúi đầu, cười hì hì thành tiếng, tay ngoắc ngoắc ngón tay Lục Xuyên: "Có phải anh không nỡ đúng không?"

"Không nỡ gì?"

"Không nỡ để em đau!"

"Ha ha ha!"

"..."

"Sau này sẽ có lúc anh làm em đau thôi."

"..."

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bạn trai

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Đêm khuya thanh vắng, bên đường thỉnh thoảng có vài chiếc ô tô phóng nhanh qua, Lục Xuyên kéo Sở Sở đi vào bên tay phải của anh, còn anh đi ngoài bảo vệ cô. Sở Sở không chút để ý đến động tác ân cần chăm sóc nhỏ bé này của anh, ánh mắt cô vô tình hay cố ý nhưng vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía túi quần anh.

Trong túi quần nhô lên một khối nhỏ, chính là hộp đựng khuyên tai mà anh vốn định tặng cho cô. Nhưng có vẻ bây giờ anh không có ý định sẽ đưa nó cho cô.

Nhưng cô lại không thể chủ động mở miệng nói muốn được.

Nội tâm Sở Sở rầu rĩ không thôi, lúc này hai người họ đã đến trường học, đứng dưới lầu ký túc xá rồi.

Theo lẽ thường thì sẽ là một cái hôn chúc ngủ ngon, cô nhón chân lên chủ động hôn Lục Xuyên, nhưng Lục Xuyên lại không cúi người, mà chỉ mỉm cười đứng đấy nhìn cô.

Cô nhón chân mấy lần vẫn không với tới, hờn dỗi xoay người rời đi, lại bị Lục Xuyên ôm người quay lại, cúi đầu, hôn thật mạnh lên môi cô.

https://thuviensach.vn

Mà tay Sở Sở cũng không an phận, dọc theo eo của anh sờ xuống, sờ đến cái hộp nhỏ trong túi quần, đầu ngón tay chui tọt vào trong túi. Ngay lúc cô muốn cầm hộp nhỏ ra ngoài, Lục Xuyên đã bắt được tay cô, cười hỏi: "Muốn sao?"

"Vốn để tặng em."

"Khuôn mặt nhỏ này sao ngày càng dày vậy." Lục Xuyên cướp lấy hộp nhung trong tay cô đi.

Sở Sở đỏ mặt, xoay người quay đi: "Được rồi, đây không thèm nữa."

Đi được vài bước, Lục Xuyên lại gọi cô: "Đâu có nói là sẽ không cho em."

Anh đuổi theo, vén mái tóc dài của cô lên, liếc nhìn vành tai trắng nõn nà của cô: "Em mang nhất định sẽ rất đẹp."

Ai bảo anh sợ.

Sở Sở không thèm để ý đến anh, nhận lấy hộp nhung trong tay anh, đây là quà mà Lục Xuyên tặng cô, cho dù không đeo lên tai nhưng cô vẫn rất thích, vẫn rất muốn nó.

Cô mở hộp ra, nhìn khuyên tai đính đá màu đen đang tỏa sáng kia, lại sờ lên tai trái của Lục Xuyên, hai khuyên tai này quả thật giống nhau như đúc.

Lục Xuyên giải thích: "Lúc mua vốn là một đôi, nhưng mang hai cái thì quá phóng túng."

Sở Sở cười nói: "Mang một cái, nhìn cũng phóng túng mà."

Lúc cô vừa đến trường lần đầu gặp lại Lục Xuyên, đã cảm thấy người con trai này, trên người mang một khí chất phóng túng, lãng tử chịu không

https://thuviensach.vn

nổi.

"Nói gì đấy hả! Không cho em nữa!" Lục Xuyên làm bộ muốn lấy lại khuyên tai, Sở Sở khom lưng bảo vệ trong ngực không cho anh đụng vào.

Cầm hộp nhỏ như đang giữ bảo vật đi về phòng ngủ, đi được vài bước, cô hình như nghĩđến chuyện gì, lật đật quay lại nói với Lục Xuyên: "Em không muốn cái này?"

Lục Xuyên mơ màng: "Không muốn?

Sở Sở chỉ vào lỗ tai của Lục Xuyên: "Em muốn nó."

Cô muốn cái mà anh đeo cơ.

Lục Xuyên hoang mang: "Đều giống nhau mà."

"Không giống!"

"Em không tin sao, vốn là một đôi chứ không phải anh đeo cái tốt, lại đưa cái không tốt cho em đâu."

Mặc dù nói như vậy, nhưng Lục Xuyên vẫn theo ý cô, tháo khuyên tai trên tai xuống đưa cho Sở Sở.

Cô muốn, anh sẽ luôn nghe theo cô.

Sở Sở lấy khuyên tai trong hộp ra, nhón chân lên cẩn thận từng chút một mang vào tai cho Lục Xuyên.

Lỗ tai anh mềm mềm, lành lạnh, động tác của Sở Sở lại rất nhẹ, sợ làm anh đau.

"Đau không?"

"Đần thế, sớm đã không đau rồi."

https://thuviensach.vn

Sở Sở giật nhẹ vành tai anh, Lục Xuyên mỉm cười cũng nắm lấy lỗ tai cô: "Em muốn lấy khuyên tai anh đang mang, nhưng lại không đeo lên, muốn làm gì hử?"

"Anh đừng quản."

"Anh biết mà, em muốn ôm nó ngủ."

"Không có đâu nhé!" Sở Sở sặc một cái: "Anh lưu manh."

"Em ôm khuyên tai của anh trai đây đi ngủ, không bằng ôm anh đây mà ngủ."

"..."

Sở Sở lên lầu, vừa đi vừa cất khuyên tai vào trong hộp nhỏ.

So với khuyên tai mới tinh kia, cô càng thích chiếc khuyên này hơn. Cô nhẹ nhàng vuốt ve nó, nhìn qua cũng thấy được nó khá cũ, ánh sáng mờ tối đơn giản, còn dính hơi thở của anh, năm tháng trôi qua như hòa vào máu thịt của anh.

.....

Kỳ thi của đại học S sắp đến, nhưng lại vừa vặn đụng trúng kỳ thi liên hợp của thành phố.

Đương nhiên Sở Sở không có ý định thi vào các trường trọng yếu, cho nên chủ nhiệm lớp cũng cho phép cô không cần tham gia vào kỳ thi liên hợp lần này.

Nhưng lần thi liên hợp này đối với Lục Xuyên mà nói thì vô cùng quan trọng.

https://thuviensach.vn

Bởi vì lần này danh ngạch học sinh đề cử đã được xác định, thành tích trong kỳ thi liên hợp chiếm tỷ lệ rất lớn, cũng có thể nói kết quả thi liên hợp lần này sẽ quyết định tư cách đề cử.

Dựa theo quy định năm trước, khoa tự nhiên hay xã hội đều sẽ có một bạn học được tuyển thẳng đến đại học B, năm nay cũng không ngoại lệ.

Trước kia Lục Xuyên cũng không để ý mấy cái tuyển thẳng đến đại học B như này, chỉ là đến Sở Sở đã muốn thi vào đại học S, mà đại học B lại chỉ cách đại học S một con phố ẩm thực, Lục Xuyên đương nhiên sẽ có ý định nên rất để tâm.

Lần thi liên hợp toàn thành phố này, anh muốn đứng đầu, muốn đảm bảo thật chắc cho con đường đến đại học B.

Trước đó đã hẹn sẽ đưa Sở Sở đi Bắc Kinh tham gia kỳ thi, nhưng lại bởi vì kỳ thi liên hợp lần này, nên không thể sắp xếp thời gian được. Kiều Sâm xung phong gánh vác trách nhiệm làm sứ giả hộ hoa, dẫn cô đi Bắc Kinh làm bài thi.

Sở Sở vốn không cần cậu đưa đi, cô biết rõ tên này không có ý định đưa cô đi mà chính là muốn trốn thi!

Trước còn nghĩ muốn nói với Kiều Ngôn Thương, hỏi ông xem có thể bớt chút thời gian đưa cô đi Bắc Kinh tham gia kỳ thi hay không, nhưng cô còn chưa hỏi gì thì Kiều Sâm đã nhận được tin tức từ trợ lý của Kiều Ngôn Thương, nói ông phải đi công tác vào ba ngày tới.

Cậu cười híp mắt nói với Sở Sở: "Ngoại trừ anh ruột của em, thật sự là không còn ai có thể dẫn em đi nữa đâu đó!"

Sở Sở cũng có nghĩ đến Sở Vân Tụ, có điều một giây sau cô liền vứt ngay cái ý nghĩ này, cô không muốn nghe Sở Vân Tụ suốt ngày lải nhải bên

https://thuviensach.vn

tai cô, nói đến mấy cái giá trị quan của bà, không khéo lại ảnh hưởng đến tâm tình thi cử.

"Vậy anh xin phép nghỉ với chủ nhiệm đi, nếu như ông ấy đồng ý..."

Sở Sở còn chưa dứt lời, Kiều Sâm đã hưng phấn nói ra: "Đã xin rồi đó, ổng đồng ý rồi ha ha ha ha!"

Sở Sở nghi ngờ: "Thật sao?"

"Anh lừa em làm gì!"

"Anh cho em xem thông báo của thầy đi."

"Ôi chao nhìn cái gì, anh của em còn có thể lừa em sao, ha ha ha, đặt vé trước, đặt vé trước đã!" Cậu nói xong thì lấy điện thoại ra đặt vé ngay lập tức, "Khách sạn thì chọn ngay bên cạnh Di Hòa viên(*) đi, anh muốn đi tham kiến lão phật gia nữa!"

(*) là được xây dựng từ thời , nằm cách 15 km về hướng tây bắc. Di Hòa Viên (nghĩa đen là "vườn nuôi dưỡng sự ôn hòa") đến nay vẫn còn được bảo tồn tốt. Nơi đây nổi tiếng về nghệ thuật hoa viên truyền thống của .

"Rõ ràng là anh muốn đi du lịch mà!"

....

Kỳ thi liên hợp sắp đến, lần đầu tiên mọi người nhìn thấy được một Lục Xuyên ôm sách luyện đề chong đèn thâu đêm giải đề, mặc dù sau mấy lần kiểm tra tháng anh đều đứng nhất khóa, thế nhưng mà Tần Chi Nam tựa như cao da chó đuổi mãi không bỏ, kỳ thật số điểm hai người chênh lệch không xa.

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên biết, làn này Tần Chi Nam sẽ dốc toàn bộ sức lực, muốn cạnh tranh với anh để lấy cái suất duy nhất trong danh ngạch đại diện đến đại học B của ban tự nhiên lần này.

Đúng là Lục Xuyên có một chút cảm giác áp lực, trước kia anh chưa từng có ý định muốn tranh cái gì của Tần Chi Nam, bởi vì không muốn biến cuộc sống trở nên mệt mỏi như vậy làm gì.

Nhưng mà bây giờ, anh lại khát vọng muốn giành được cái suất duy nhất này. Đó là ước định của anh và Sở Sở, Sở Sở đã rất cố gắng, anh càng không thể nuốt lời cô.

Gần chín giờ tối, Lục Xuyên vừa làm một đề thi toán học có độ khó cao xong, mệt mỏi duỗi dài lưng, màn hình di động sáng lên, là tin nhắn từ Wechat của Sở Sở, cô gửi đến một bức ảnh.

Trong bức ảnh là đường phố ẩm thực náo nhiệt, cả con đường dài đều sáng bừng lên bởi ánh đèn vàng nhạt của những cái bóng treo phía trên, mặc dù trời đầu xuân rét lạnh, nhưng trên đường có rất nhiều học sinh, vén tay áo lên đứng ở mấy quán ven đường ăn vặt.

Lại thêm mấy bức ảnh được gửi đến, trên một cái bàn nhỏ, có bia, nước trái cây, còn có cả xâu nướng và tôm.

Lục Xuyên gửi một clip âm thanh qua, "Đầu độc về đêm, không phúc hậu nha."

Sở Sở gửi mọt icon [hì hì].

Ngón tay thon dài của Lục Xuyên xoay bút, nói: "Chụp một tấm selfie qua đây cho Xuyên ca giải thèm xem nào."

Sở Sở cười khanh khách, cầm điện thoại tự chụp cho mình một bức.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm ngồi đối diện uống bia ăn xâu nướng khinh thường hừ nói: "Có thể ăn cơm bình thường thôi được không?"

Sở Sở qua ngồi bên cạnh Kiều Sâm, mở camera đưa lên trước mặt hai người, "Cười một cái, gửi cho Lục Xuyên ngắm!"

"Không muốn! Anh hai em băng thanh ngọc khiết, không thèm chạy vào trong tay cái tên lưu manh kia đâu!" Kiều Sâm che lại camera của Sở Sở, nhưng động tác của Sở Sở nhanh hơn, tách một phát, hình ảnh dừng lại.

Trong bức ảnh Kiều Sâm biểu lộ dữ tợn, xắn tay áo giành lấy điện thoại của Sở Sở, kết quả cả mặt và tay đều được cô thu lại bên cạnh khuôn mặt của cô.

Lục Xuyên nhận được ảnh chụp, khóe miệng kìm không được giương lên, những bông tuyết nhỏ tung bay lả tả bên ngoài cửa sổ, trong lòng anh lại một mảnh ấm áp trào dâng.

"Đêm hôm khuya khoắt lại gửi ảnh của Kiều xấu xí đến dọa người, có phải muốn Xuyên ca của em ngủ không ngon không hả?"

Sở Sở bật loa ngoài, Kiều Sâm nghe thấy tin nhắn thoại này, tức giận la hét ầm ĩ, cầm lấy điện thoại Sở Sở không chút khách khí phản bác: "Lục Xuyên mày mới xấu nhất! Mày xấu làm tao buồn nôn! Xấu đến mức nghĩ tới thôi thì đêm nay tao ngủ cũng không sâu giấc mất!"

Lục Xuyên nghe được giọng quỷ gào của Kiều Sâm, bất đắc dĩ cười thành tiếng: "Được rồi, dẫn Kiều Kiều về nghỉ ngơi sớm đấy."

"Không cần mày lo! Tao sẽ quan tâm con bé, tao là anh ruột của Sở Sở! Tao thân với con bé hơn mày, vì vậy sẽ chăm sóc con bé hơn mày!"

"Ngày mai kiểm tra rồi mà mày còn dẫn cô ấy đi ăn mấy loại đồ ăn cay độc thế này." Lục Xuyên cười lạnh: "Còn to tiếng không biết xấu hổ mà

https://thuviensach.vn

nói với tao sẽ chăm sóc cô ấy?"

Kiều Sâm hơi sửng sốt, nhìn tàn cuộc trên bàn, lại liếc mắt thấy Sở Sở đang cầm xiên nướng muốn bỏ vào mồm, vội vàng đi qua giành lấy xiên nướng trong tay cô: "Đừng ăn đừng ăn! Ngày mai có còn muốn đi thi không hả! Coi chừng tiêu chảy!"

Sở Sở ấm ức: "Nhưng chưa ăn no!"

Lục Xuyên này Lục Xuyên lại nói: "Trước khi ngủ lấy cho cô ấy một ly sữa bò nóng."

"Tao không cần mày nói, tao còn đang muốn mua sữa bò cho con bé đây này! Không nói nữa, quan tâm mù quáng quá!" Kiều Sâm trực tiếp thoát khỏi wechat, khóa điện thoại.

Sở Sở lưu luyến không rời nhìn đống đồ ăn còn dư trên bàn, liếm liếm môi dưới.

"Đừng nhìn nữa, đi đi đi." Kiều Sâm kéo Sở Sở ra khỏi quán ăn ven đường, chọc chọc đầu cô: "Ngày mai còn phải thi, thế mà lại chạy đi ăn đồ nướng, đầu óc em đang suy nghĩ cái gì đó hả?"

"Rõ ràng là anh."

"Anh cái gì mà anh! Không phải anh nhìn em bị đói quá đáng thương sao, em còn ác nhân đi cáo trạng trước!"

"..."

Trên đường về khách sạn, Kiều Sâm quả nhiên ghé qua cửa hàng tiện lợi mua sữa bò, rồi đến khách sạn bỏ vào lò vi sóng hâm nóng, mới đưa cho Sở Sở.

https://thuviensach.vn

Cửa mở ra một cái khe nhỏ, trong khe hở, Sở Sở phòng bị nhìn cậu, mới duỗi tay ra nhận lấy sữa: "Cảm ơn anh hai."

"Nghỉ sớm một chút." Kiều Sâm còn chưa dứt lời, cửa cạch một tiếng đã đóng lại.

Cậu tuy có hơi nghi hoặc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều quay về phòng mình.

Sở Sở nghe thấy tiếng bước chân đi xa, mới chậm rãi thở hắt ra, lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình chính là hình ảnh video của Lục Xuyên bên kia.

"Vừa rồi anh hai đến đưa sữa bò cho em." Sở Sở nằm lại trên giường, nâng điện thoại lên phía trước.

Lục Xuyên ngồi trước bàn sách, chân gác lên trên, vừa làm bài vừa dịu dàng nói chuyện với cô: "Lạnh thì đừng uống."

"Nóng." Sở Sở uống một hớp, trên môi dính một lớp sữa trắng..

Lục Xuyên đưa mắt nhìn vào màn hình, đầu ngón tay di di cây bút, ánh mắt cũng dần sâu hơn.

"Kiều Kiều."

"Ừm?" Sở Sở liếm liếm môi, chẹp chẹp miệng.

"Anh..." Lục Xuyên nhìn cô, hầu kết hơi trượt, lẩm bẩm nói: "Anh muốn nhìn em."

Sở Sở đưa di động đến gần mặt mình, chớp mắt: "Nhìn này."

"Anh muốn nhìn bên trong."

https://thuviensach.vn

"Bên trong?" Sở Sở mơ màng.

Lục Xuyên trầm thấp thành tiếng: "Trong quần áo."

Mười mấy giây sau, mặt Sở Sở đột nhiên ửng đỏ, ngay cả mang tai cũng như bốc cháy đến nơi.

"Lưu manh!"

"Anh là bạn trai em."

Sở Sở lập tức úp camera xuống giường, màn hình trong nháy mắt tối đen.

Thật lâu sau, Lục Xuyên hít một hơi, nói: "Tính...tính lại thì như vậy đúng là có chút không tốt."

Nhìn màn hình đen sì, anh im lặng không lên tiếng, tự cho mình một cái bạt tai, thấp giọng tự mắng: "Lưu manh."

Hai hút sau, thanh âm mềm mại dịu dàng của Sở Sở truyền đến: "Lục Xuyên."

"Hửm?" Lục Xuyên nằm trên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà, cảm giác nơi cổ họng như bị lửa đốt, ngứa ngáy khó chịu.

"Chỉ được nhìn một chút thôi nhé."

Toàn thân Lục Xuyên run lên, sau khi đầu óc trống rỗng vài ba giây, "Bịch" một tiếng ngồi bật dậy khỏi giường, nhanh chóng cởi sạch áo của mình ném xuống, không đến nửa phút đã thoát sạch sành sanh.

Cánh tay trần trụi của anh cầm lấy điện thoại lên, banh mặt, nghiêm túc nói: "Kiều Kiều, anh chuẩn bị xong rồi."

https://thuviensach.vn

"Anh chờ một chút."

Trong điện thoại truyền đến tiếng vang sột soạt của quần áo, còn có tiếng vải ma sát, có âm thanh bước chân lướt trên sàn nhà, thậm chí còn nghe được tiếng hít thở dồn dập đến rối loạn.

Sau hai phút, màn hình lấp lánh đột nhiên lóe sáng, trong màn hình, gò má Sở Sở ửng đỏ không thôi, ánh mắt cô liếc ngang liếc dọc: "Chỉ nhìn một chút thôi đó."

Lục Xuyên nói không thành tiếng, trong cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, gật đầu.

Sở Sở cầm điện thoại, chậm rãi dời xuống, đập vào mắt trước tiên chính là cái cần cổ trắng nõn thon dài, đường cong xương quai xanh hai bên vô cùng ưu mỹ, tựa như hai cánh bướm muốn giương cánh bay đi, xuống chút nữa, là một đường viền ren màu trắng của áo lót mới ôm lấy bộ ngực của cô. Trước kia mỗi lần nhìn xuyên qua lớp áo sơ mi, ngực của cô vẫn luôn căng lên, giống một con thỏ nhỏ phảng phất như muốn nhảy ra, vậy mà giờ khắc này, bọn chúng ngượng ngùng được lớp áo lót trói buộc, không nhúc nhích, dính chặt vào nhau.

Một giây sau, màn hình lại dời xuống bên dưới, mặt Sở Sở đỏ lên, thấp giọng nói: "Được rồi."

Linh hồn Lục Xuyên tiếp tục xuất thần, hoàn toàn không kịp phản ứng, cả người đều mơ màng.

"Lục Xuyên."

Lục Xuyên vẫn còn chưa lấy lại tinh thần xong.

"Lục."

https://thuviensach.vn

Tim Lục Xuyên run lên: "A?"

Sở Sở kéo chăn lên che lại cơ thể mình, nhìn Lục Xuyên nhỏ giọng nói: "Sao anh cũng cởi quần áo ra vậy?"

"Sao anh cũng cởi..."

Lục Xuyên lầm bầm nói theo lời cô, hồn lìa khỏi xác.

"Anh mà cứ như vậy, em cúp máy đây."

"Đừng." Lục Xuyên vội vàng nói: "Em cởi, thì đương nhiên anh cũng muốn cởi, chúng ta phải cùng nhau thẳng thắn."

Lục Xuyên dịch màn hình xuống dưới, làm lộ ra hai khối cơ ngực rắn rỏi cùng cái cùi chỏ mạnh mẽ.

Sở Sở đỏ mặt nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Thân hình của anh rất rất rất tốt."

"Em cũng không tệ."

"Giúp đỡ lẫn nhau vậy."

Sở Sở cười khúc khích, nói: "Lục Xuyên, em tắt nhé."

"Ừm, nghỉ sớm đi, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Tay Lục Xuyên run rẩy để điện thoại xuống nằm thẳng lên giường, hạ thân sớm đã dựng thành một cái lều nhỏ.

Mười phút sau, anh một lần nữa ngồi lại trên bàn sách, lấy bài thi số học ra, tiếp tục chăm chỉ giải đề, hai mươi phút sau, bên dưới vẫn uy phong lẫm liệt...

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên làm xong một đề bài lượng giác mang tính chất phức tạp xong, mặc dù bên ngoài gió lạnh còn đang thổi mạnh, nhưng trên cái ót của anh lại bịn rịn mồ hôi.

Sắp điên mất thôi!

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Em đừng khóc

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Bảy giờ rưỡi sáng, bên ngoài đại học nghệ thuật S có không ít thí sinh đến đây tham dự kì thi nên vô cùng náo nhiệt, trên mặt bọn họ lộ rõ khẩn trương, thỉnh thoảng còn kiểm tra lại vật dụng trong túi sách, lo lắng chờ đợi cuộc thi bắt đầu.

Kiểm tra còn chưa bắt đầu, Lục Xuyên đã gọi điện thoại đến: "Sao rồi?"

"Vẫn đang chờ." Sở Sở đi đến một hành lang yên tĩnh, nói với anh: "Buổi sáng là kì thi chuyên vẽ, đến buổi chiều sẽ là thi vấn đáp với giáo viên."

"Căng thẳng không?"

"...Không căng thẳng."

Rõ là không thể nào, Sở Sở sợ hãi đến mức muốn tìm một cái hố để mình chui xuống rồi chôn sống luôn cho rồi.

"Anh thì sao?" Cô cố gắng để cho giọng nói của mình trở nên bình tĩnh hơn: "Đã bắt đầu chưa?"

Lục Xuyên cầm túi đựng bút đứng bên ngoài phòng thi: "Còn năm phút, họ phải chuẩn bị."

https://thuviensach.vn

"Cố lên!"

"Em cũng vậy." Lục Xuyên vẫn không yên lòng dặn dò: "Đừng sợ, lúc vấn đáp, giáo viên đặt câu hỏi, nếu biết thì trả lời còn không biết thì đừng nên nói bậy, cứ thừa nhận thiếu sót của mình với họ thôi, hiểu chưa?"

"Được."

Thật ra về điểm này Lục Xuyên cũng không quá lo lắng cho cô, cô thành thật nên sẽ không tỏ vẻ mình là người thông minh tỏ vẻ đùa giỡn, chỉ là vẫn có chút không an tâm, Lục Xuyên biết cuộc thi lần này của cô còn quan trọng hơn kỳ thi liên hợp của mình.

"Anh cũng phải thi cho thật tốt, đừng nộp bài sớm, phải kiểm tra lại nhiều lần mới được." Sở Sở lại bắt đầu lải nhải dặn dò.

"Tuân chỉ."

Sau khi Lục Xuyên cúp máy, nhìn về đường chân trời, mây đen bao phủ, cách đó không xa còn có vài tia sấm chớp rạch ngang bầu trời những ngày đầu xuân, cuồng phong báo hiệu một trận mưa to gió lớn sắp đến, từng mảnh lá khô bị cuốn lên, bay tán loạn trên không trung.

Đi vào trường thi, anh cất di động vào trong túi, đặt lên bục giảng.

Môn thi đầu tiên là ngữ văn, mặc dù tư duy tính toán của Lục Xuyên rất cao, nên các môn xã hội có chênh lệch đôi chút, nhưng được cái đầu óc anh linh hoạt thông minh, nên cũng không làm khó được anh, về phương diện lý giải còn có thể từ một suy ra ba.

Sau khi Lục Xuyên điền xong câu thơ cổ, bút bỗng nhiên hết mực, anh mở bóp lấy ra một cái ruột bút mới, đầu ngón tay hờ hững xé mở vỏ bao, rút ngòi bút nhỏ dài ra, nhưng chưa từng nghĩ đến khi kéo ngòi bút ra, lại còn có thể kéo theo một một chồng giấy nhỏ được xếp ngăn nắp chỉnh tề ra.

https://thuviensach.vn

Gì đây?

Lục Xuyên nhặt tờ giấy nhỏ lên, tiện tay mở ra.

Bên trên chi chít chữ viết bằng bút chì, chữ viết rất nhỏ, nhưng nội dung thì rất nhiều.

"Quan quan sư cưu, tại hà chi châu, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu."

"Tương kiến thì nan biệt diệc nan, đông phong vô lực bách hoa tàn" (*)

"Phi lai sơn thượng thiên tầm tháp, văn thuyết kê minh kiến nhật thăng, bất úy phù vân già vọng nhãn, tự duyên thân tại tối cao tằng" (**)

"Chuyển chu các, đê khỉ hộ, chiếu vô miên, bất ứng hữu hận, hà thì trường hướng biệt thì viên." (***)

(*),(**),(***) Theo thứ tự các bài thơ tên là Vô đề, Đăng Phi Lai Phong, thủy điệu ca cầu.

Dịch nghĩa:

"Gặp gỡ nhau đã khó, chia lìa nhau lại càng khó."

"Trên núi Phi Lai có toà tháp cao ngàn tầm, nghe đồn là khi gà gáy thì đã thấy mặt trời mọc, chẳng sợ mây trôi che khuất tầm mắt, bởi vì ta đang ở chỗ cao nhất rồi."

"Trăng xoay theo các lầu đài, trăng xuyên qua bức màn lay trước thềm, trăng soi thao thức triền miên, trăng hờn chi."

Mi tâm Lục Xuyên dần nhăn lại, trên tờ giấy nhỏ này viết tất cả các đoạn trích từ các bài thơ cổ liên quan đến kỳ thi đại học ra.

https://thuviensach.vn

"Bạn học này, em đang cầm gì trong tay đấy?"

Tay Lục Xuyên bỗng siết chặt, theo bản năng cuộn tay lại gắt gao nắm tờ giấy trong tay.

Giám thị coi thi chính là một bà cô già đeo mắt kính, bà đi xuống bục giám thị, bước nhanh đến cạnh Lục Xuyên, nghiêm túc quát lớn: "Mở tay em ra!"

Sắc mặt Lục Xuyên dần lạnh xuống.

Đồng thời lúc này một thầy giáo khác cũng từ đằng sau phòng đi đến, sắc mặt nghiêm nghị nói: "Bạn học, em đừng giấu nữa, tôi đã thấy rồi."

Lục Xuyên nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, chậm rãi buông tay ra, tờ giấy nhỏ bị anh đập lên bàn, thân người anh dựa về sau , tựa lên ghế, sắc mặt từ lạnh lùng dần dần nổi lên một tia chế giễu.

Các bạn học xung quanh dường như nín thở, nhìn hiện trường kịch vui ngoài ý muốn này, thần sắc mỗi người không ai giống ai, có người xem trò, cũng có không ít các bạn học lớp hai lo lắng nhìn Lục Xuyên.

Giáo viên coi thi lấy mảnh giấy nhỏ trên bàn cầm lên nhìn lướt qua, lại đưa cho một vị giám khảo khác, hai người nhìn nhau mấy lần, nói nhỏ vài câu đã lập tức có phán đoán.

Cô giáo rút bài thi của Lục Xuyên cầm đến bục giảng, lấy bút đánh một cái ký hiệu bên góc trái bài thi, thầy giáo thì cầm di động đi ra ngoài điện thoại.

Tình hình vô cùng căng thẳng, các bạn học xung quanh cũng bắt đầu thì thào bàn tán.

Hay thật đấy! Gian lận cơ à!

https://thuviensach.vn

Cô giáo nghiêm nghị khiển trách: "Yên lặng, tiếp tục làm bài đi! Đừng nghĩ rằng muốn làm mấy động tác vặt vãnh gì ở đây, các em làm gì, ở trên đây tôi đều nhìn thấy rất rõ ràng!"

Các bạn học lập tức vùi đầu vào làm bài, nhưng ánh mắt dù vô tình hay cố ý đều dính lên trên người Lục Xuyên.

Lục Xuyên ngồi yên tại chỗ, cố gắng duy trì sự tỉnh táo và thả lỏng bản thân, nhưng tay cầm bút của anh vẫn không thể khống chế được mà run lên bần bật.

Chủ nhiệm giáo vụ nhanh chóng chạy đến, ở trên hành lang nói chuyện với giám thị, rồi gọi Lục Xuyên ra khỏi phòng học cùng đi về phía phòng giáo vụ.

Chủ nhiệm lớp Lục Xuyên nghe tin cũng hấp tấp chạy đến, đẩy cửa phòng ra, nhìn qua có thể thấy rõ vẻ mặt hốt hoảng: "Lục Xuyên, chuyện gì vậy hả?"

Lục Xuyên bây giờ cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều, giọng nói không hoảng hốt, thẳng thắn trình bày ngắn gọn: "Em không gian lận."

Lão giám thị đập mạnh mảnh giấy chi chít chữ kia lên trên bàn.

"Vật chứng cũng đã thu được rồi, em còn không chịu thừa nhận?"

Chủ nhiệm lớp vội vàng nói: "Chuyện này, chính xác là cần phải điều tra cho thật rõ ràng, tôi rất tin tưởng vào nhân phẩm của bạn học Lục Xuyên lớp tôi."

Chuyện Lục Xuyên gian lận, nói ra thật không ai tin nổi.

Chủ nhiệm lớp vừa dứt lời, giám thị kia không nhịn được: "Là chính mắt tôi nhìn thấy em này lấy tờ giấy này trong bóp ra, đã vậy còn giấu rất

https://thuviensach.vn

kỹ trong bao đựng ngòi bút, làm bộ lén lút nhìn, cái này không phải gian lận thì còn có thể gọi là gì nữa? !"

Lục Xuyên lạnh lùng nhìn bà dò xét: "Cô là giáo viên mới nhỉ, vậy thử ra ngoài hỏi xem, dựa vào thành tích của Lục Xuyên em đây, với cái thể loại thi thế này mà cũng cần gian lận sao?"

Huống hồ chi cũng chỉ là mấy bài thơ cổ, lúc trước mấy ngàn chữ diễn thuyết kia, coi qua mấy lần cũng đã đọc thuộc không lọt một chữ, anh còn cần đi chép lại bằng cái tờ kia?

"Tôi không quan tâm thành tích trước kia của cậu tốt như thế nào, nhưng sự thật bày ra ngay trước mắt, tôi còn tận mắt nhìn thấy." Cô giáo càng nói càng kích động: "Cậu nói lời này, chẳng lẽ cho rằng tôi đi đổ oan cho cậu sao?"

"Cô Vương, cô đừng kích động, chúng ta cũng chỉ đang bàn bạc lại, không phải nhằm vào ai." Chủ nhiệm lớp lên tiếng trấn an: "Chuyện này liên quan đến tiền đồ của bạn học Lục Xuyên, cẩn thận vẫn hơn, nhưng nếu là em ấy làm thật..."

Chủ nhiệm lớp bất đắc dĩ nhấn mạnh: "Nhưng nếu như em ấy thật sự làm chuyện này, vậy chúng tôi nhất định sẽ không nhân nhượng hay dung túng."

Chủ nhiệm giáo vụ bấy giờ mới lên tiếng: "Bạn học Lục, em nói thử xem tờ giấy này rốt cuộc là có ý gì đây?"

Lục Xuyên chậm rãi đứng thẳng người dậy, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ mấy cái lên tờ giấy kia, cầm lên, ánh mắt nhìn thẳng vào chủ nhiệm lớp, gằn từng chữ một: "Mặc kệ mọi người tin hay không, em chỉ có bốn chữ, không hề gian lận!"

https://thuviensach.vn

Chuyện Lục Xuyên giấu tài liệu bị giám khảo bắt tại chỗ nhanh chóng được truyền đi, trong nhóm chat của lớp đã bắt đầu xôn xao.

"Hẳn là nhìn lầm rồi, sao Lục Xuyên có thể gian lận được?"

"Nghe nói còn lấy được vật chứng rồi, tài liệu cũng bị thu lại."

"Thi văn thì có cái quỷ gì để quay đâu?"

"Cậu thấy với mấy dòng thơ cổ kia Lục Xuyên học không thuộc hay sao mà còn cần phao?"

"Cũng không biết được mà, mình đương nhiên vô cùng tin tưởng cậu ấy, nhưng mà giám thị cũng không vô cớ đổ oan cho cậu ấy được! Chắc chắn là phải có chứng cứ xác thật mới đưa cậu ấy đi văn phong giáo vụ chứ."

"Lục Xuyên đứng hạng nhất trong lớp đó, mình có chết cũng không tin cậu ấy gian lận, cậu ấy căn bản là không cần phải gian lận mà."

"Các cậu cũng đừng quên, lần này còn liên quan đến danh ngạch được cử đi đại học B đó, cậu ta và Tần Chi Nam đều đang cạnh tranh để giành nó, thành tích hai người họ tương đương nhau, ai có thể cam đoan cậu ta không có ý đồ xấu đây."

"Đừng đoán mò nữa, buổi chiều còn có môn thi, lo mà nghỉ ngơi đi!"

.....

Trong khoảng thời gian ba tiếng rưỡi đồng hồ, Sở Sở quá chú tâm vào bài vẽ của mình, trong lòng không suy nghĩ đến những chuyện khác, đắm chìm vào thế giới riêng của mình, đề thi là ký họa tĩnh vật trong ba giờ, linh hồn và thể xác của cô đều hòa làm một, lưu loát hoàn thành.

https://thuviensach.vn

Từ trường đi ra, Sở Sở vừa mở điện thoại lên đã nhận được vô vàn tin nhắn và tin tức liên quan đến việc Lục Xuyên gian lận đang được nhà trường điều tra.

Cả người cô mông lung đứng yên một chỗ, huyết mạch toàn thân đều lạnh lẽo, tay cô run rẩy cầm điện thoại không chặt.

Sao anh có thể gian lận được!

Không thể nào, nhất định là hiểu lầm đâu đó rồi.

Nhưng nếu như kết quả đã định, vậy thì sẽ như thế nào đây?

Suất trong danh ngạch sẽ bị cắt đi? Không, không chỉ như vậy, nếu như nghiêm trọng hơn còn có khả năng sẽ ghi lại tội danh, đuổi học!

Sở Sở không dám nghĩ sâu thêm, trong đầu loạn như một cái tổ ong bị vỡ.

Cách đó không xa, Kiều Sâm phất tay với Sở Sở, hưng phấn chạy đến: "Vẽ như thế nào rồi?"

Sắc mặt Sở Sở trắng bệch, răng môi run lẩy bẩy, thử nhiều lần nhưng vẫn không cách nào mở miệng nói chuyện được.

"Không phải chứ, khẩn trương như vậy sao?" Kiều Sâm không để tâm lấy cặp của cô đeo lên lưng mình, nắm tay cô một đường ra khỏi trường thi: "Lúc đi vào không phải nói là không có căng thẳng gì sao?"

"Ha ha ha, em như thế này thì xem ra là thi không tốt rồi đúng không, khổ em rồi."

Sở Sở cúi đầu, mím môi thật chặt, không nói một lời, sắc mặt trắng bệch.

https://thuviensach.vn

"Thật sự thi không tốt sao?"

Kiều Sâm thấy cô thế này, cũng không đành lòng trêu cô thêm nữa, còn an ủi cô: "Không sao đâu mà, buổi chiều thi vấn đáp cho tốt vào là có thể kéo điểm lên rồi."

Kiều Sâm dẫn Sở Sở đến một quán ăn nhỏ bên ngoài trường ăn cơm trưa, toàn bộ quá trình Sở Sở đều không để tâm, tay nắm chặt điện thoại, mắt không hề rời khỏi màn hình một giây phút nào. Mặc dù Kiều Sâm hơi nghi hoặc, nhưng cũng chỉ nghĩ rằng cô và Lục Xuyên nói chuyện phiếm với nhau nên không hỏi gì, mãi cho đến buổi chiều cậu đưa Sở Sở đi tham gia vấn đáp, lúc trên hành lang nói chuyện với Thời Hiểu, cô ấy nói chuyện Lục Xuyên với cậu, lại nhớ đến phản ứng lúc nãy của Sở Sở, cậu mới hiểu rõ được mọi chuyện.

"Nói đùa đấy à, Lục Xuyên sao có thể gian lận!"

"Tất cả mọi người đều không tin, nhưng nghe nói chứng cứ rất xác thực."

"Lục Xuyên nói như thế nào?" Kiều Sâm đứng bên hành lang của học viện mỹ thuật, tay chống nhanh, đi tới đi lui đầy vẻ bất an: "Cậu ta thừa nhận?"

"Đương nhiên là Lục Xuyên không thừa nhận, nhưng cậu ấy lại không nói tờ giấy đó từ đâu mà ra."

"Nhất định là có người hãm hại rồi!" Kiều Sâm dựa người bên tường, cười lạnh một tiếng: "Tên kia bình thường ương ngạnh khoa trương, đắc tội không biết bao nhiêu người rồi, khó tránh khỏi có người sau lưng bày trò vu cáo hãm hại cậu ta."

Th, buồn bực lên tiếng: "Trường học chúng ta xử phạt gian lận rất nặng."

https://thuviensach.vn

"Ai bảo cậu ta bình thường không chịu bớt phóng túng lại, tưởng làm đại ca tốt như vậy á?" Kiều Sâm chậc chậc hai tiếng: "Nên có một chút bài học mới được."

Kiều Sâm còn chưa dứt lời, quay đầu nhìn thoáng qua đã thấy Sở Sở rầu rĩ không lên tiếng đứng dựa bên tường, từ xa nhìn cậu.

Lời nói còn lại của Kiều Sâm đều bị tắt nghẹn trong cổ họng.

"Không nói nữa, tôi xem Kiều Kiều thế nào!"

Sở Sở dựa người bên tường, đưa lưng về phía Kiều Sâm, nặng nề chống đầu lên vách tường, nhắm mắt lại, vô cùng đau khổ.

"Em sao rồi?"

Thân thể Sở Sở co rút dữ dội, Kiều Sâm lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng nói: "Em đừng khóc mà!"

Sở Sở hơi cứng người, quay đầu lại, cắn chặt môi dưới, vành mắt đỏ rực, nước mắt đã ngập tràn nơi khóe mi, lại bị cô cưỡng ép không cho chảy xuống.

Kiều Sâm nhìn đồng hồ đeo tay, còn nửa giờ sẽ đến lúc thi vấn đáp, lúc này mà khóc, chắc còn kịp!

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cô xong rồi!

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Vì để trấn an tâm tình của Sở Sở, Kiều Sâm vò đầu bứt tai, vắt óc nghĩ cách.

"Anh kể em nghe một chuyện cười nha!" Cậu nói: "Em đoán xem, vì sao chuồn chuồn đứt một phần cánh vẫn có thể bay được?"

Sở Sở chớp chớp đôi mắt to tĩnh mịch, lắc đầu.

"Bởi vì nó rất kiên cường."

Sở Sở dừng hai giây, Kiều Sâm gượng cười hai tiếng, hỏi cô: "Có phải là buồn cười lắm không?"

Không buồn cười.

Sở Sở quay người đi, vùi mặt vào trong vách tường, thân thể co ro, nói từng tiếng đứt quãng: "Buổi trưa em gọi cho anh ấy...nhưng...không ai bắt máy cả."

"Em đừng lo lắng, không sao đâu, chỉ là gian lận thôi ấy mà!" Kiều Sâm cật lực trấn an sự sợ hãi của Sở Sở, cố tỏ ra nhẹ nhõm: "Là học sinh thì ai mà không một lần dùng phao? Không phải là chuyện quan trọng đến tính mạng con người gì, nếu thật sự muốn nghiêm trị, vậy mỗi kỳ thi tháng có thể vét ra một đống gian lận đây này."

https://thuviensach.vn

Sở Sở nhắm mắt lại, đau đớn lắc đầu: "Lục Xuyên không gian lận, anh ấy sẽ không gian lận!"

Anh chính trực ngay thẳng, sẽ không làm loại chuyện như thế nào.

"Ngay cả em còn nghĩ được như vậy, thì mấy giáo viên kia sao lại không nghĩ ra được?" Kiều Sâm đè mạnh lên bả vai của Sở Sở, nhìn vào đôi mắt cô: "Lùi vài bước mà nói, cho dù là gian lận thì có sao đâu, bối cảnh nhà Lục Xuyên lớn như vậy, nhà trường có thể thật sự xử lý cậu ta sao? Ba của Lục Xuyên đồng ý sao? Nhất định là không đâu! Em nghĩ lại chuyện đánh nhau lần trước đi, ba cậu ta ra mặt đã chẳng có chuyện gì rồi."

Lúc này Sở Sở mới ngẩng đầu lên nhìn Kiều Sâm: "Thật sao?"

"Anh có thể lừa em sao? Yên tâm, không chết người được, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, chuẩn bị tinh thần đi, một lát nữa sẽ thi vấn đáp."

Sở Sở lúc này mới thở phào nhẹ nhõm mà gật đầu, hít mũi, một mình đi sang chỗ khác chuẩn bị lại phần giới thiệu của mình.

Bốn mươi phút sau, Sở Sở tiến vào phòng thi vấn đáp.

Kiều Sâm gọi cho Lục Xuyên mười mấy cuộc điện thoại đều không có ai bắt máy, nhưng mấy phút sau khi Sở Sở đi vào phòng thi, Lục Xuyên lại điện thoại đến.

Câu đầu tiên anh nói chính là: "Biết rồi ư?"

"Sáng nay vừa ra khỏi phòng thi đã biết."

Kiều Sâm đi đến một nơi hẻo lánh, cất cao giọng: "Sao bây giờ mày mới gọi đến!"

"Vừa từ phòng giáo vụ đi ra, có chút việc cần xử lý." Thanh âm của anh trầm thấp, nhưng loáng thoáng có thể nhận ra sự mệt nhọc trong giọng

https://thuviensach.vn

nói.

"Kiều Kiều cô ấy..."

Lục Xuyên đã không nói nên lời, trong cổ họng anh như mắc một khối chì, tên cô tựa như một cây kim, đâm vào tim anh.

"Con bé vừa mới vào phòng thi."

Kiều Sâm phẫn uất mắng thành tiếng: "Lục Xuyên con mẹ mày."

"..."

"Chuyện mày gian lận bị ghi tội hay là đuổi học, ông đây không chút quan tâm, nhưng nếu mày làm trễ nãi tiền đồ của em gái tao, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày."

Lục Xuyên đứng một mình trên sân thượng, bật lửa lạch cạch lạch cạch vài tiếng, tay anh run rẩy không thôi, gió lạnh lướt qua gương mặt anh, lạnh đến thấu xương, như muốn tùng xẻo anh đến nơi.

Ngay khoảnh khắc Lục Xuyên muốn nói gì đó, Kiều Sâm đột nhiên mắng một tiếng: "Má nó!"

Một giây sau, điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, âm thanh tút tút nặng nề đập vào trong lòng ngực Lục Xuyên.

Anh ngẩng đầu, mây đen cuồn cuộn nơi chân trời, nặng trĩu như muốn đè nén cả cái thế giới này.

Lý do Kiều Sâm đột nhiên cúp điện thoại, là bởi vì cửa phòng vấn đáp mở ra. Bình thường bạn học vào thi cũng mất mười lăm hai mươi phút, mà Sở Sở đi vào, chỉ được năm phút đã đi ra.

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc cậu nhìn thấy Sở Sở nước mắt giàn dụa xông ra khỏi phòng học đó, trái tim phảng phất như bị ném xuống vực sâu vạn trượng.

"Kiều Kiều!" Cậu đuổi tới, Sở Sở nức nở chạy đi, vừa chạy vừa khóc, trốn thẳng vào trong nhà vệ sinh, mạnh mẽ đóng cửa lại.

Kiều Sâm đuổi kịp, nhưng cửa lại bị khóa trái, cậu ở bên ngoài gõ mấy cái liên tục: "Em sao rồi, đừng dọa anh nữa!"

Cô sao rồi ư?

Cô xong rồi.

Cả người Sở Sở ngã nhào vào bên bồn, mở vòi nước ra bắt đầu nôn mửa, toàn thân co rúm lại, nhưng lại không nôn ra được bất cứ thứ gì, chỉ là cô cảm thấy rất buồn nôn, muốn nôn, còn cảm thấy thế giới này dần được bao phủ chỉ với hai màu đen trắng, bao phủ lấy thế giới ảm đạm vô biên của cô, khiến cô ngạt thở.

Nôn không ra, cô đành đè nén cảm giác buồn nôn đang trào dâng trong lòng xuống, đưa tay vịn vách tường bên cạnh chậm rãi trượt xuống. Nước mắt tuôn ra, chảy xuống theo đường cong khuôn mặt.

Đã rất lâu rồi, không còn có cảm giác bởi vì tâm lý khó chịu cực độ gây nên sinh lý buồn nôn như thế này, lần trước, nói đúng ra là mấy tháng trước, chính là ở nghi thức khai mạc của đại hội thể dục thể thao, mà lần đó cô vô cùng sợ hãi và căng thẳng.

Còn lần này, là vì đau đớn khổ sở cùng cực.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi trong phòng học nhưng đối với cô như đã mấy thế kỷ trôi qua, đầu óc cô tràn ngập những dòng tin nhắn và tin tức trong nhóm về việc Lục Xuyên gian lận, có khả năng sẽ bị ghi tội và đuổi học, chúng giống như mưa đạn chuyển động trước mắt cô.

https://thuviensach.vn

Tất cả những vấn đề mà giáo viên hỏi cô đều không thể trả lời được. Cô chỉ có thể mở to mắt nhìn miệng của họ chuyển động, nhưng tai cô không nghe được bất cứ âm thanh gì, lỗ tai ông ông, trong đầu như có một ống thổi gió đang hoạt động.

Cả buổi vấn đáp, cô cúi đầu cắn chặt răng, một câu cũng không nói, mấy giáo viên hai mặt nhìn nhau mơ màng không hiểu, họ đã từng gặp qua người căng thẳng, nhưng chưa từng bắt gặp trường hợp nào căng thẳng đến mức này.

Cuối cùng Sở Sở chỉ nói được một câu "Thật xin lỗi", che miệng xông ra khỏi phòng học.

Cô xong rồi.

Cô và Lục Xuyên, đều xong rồi.

Kiều Sâm vội vàng đuổi đến cửa nhà vệ sinh, lúc này điện thoại của Lục Xuyên đúng lúc reo lên, Kiều Sâm tức giận thở hổn hển nhận điện thoại: "Sao đấy?"

"Sao vừa rồi lại cúp máy?"

"Mày còn hỏi!" Kiều Sâm quay lưng lại, tay đặt sau ót, chỉ hận không thể đập đầu vào tường, sụp đổ mà phát tiết với Lục Xuyên trong điện thoại: "Đều tại mày! Vấn đáp của con bé hỏng rồi, mày vừa lòng chưa?"

Lục Xuyên ném điện thoại, nặng nề đấm một cú vào tường xi măng trên sân thượng, sau đó mới xoay người lại, dùng sức vò mạnh tóc, mở lớn miệng cố gắng hô hấp bình ổn nỗi lòng, tâm phiền ý loạn,

Không có cách nào bình tĩnh nổi!

https://thuviensach.vn

Anh đi đến nhặt điện thoại lên, tay run rẩy bấm số điện thoại của Sở Sở.

Tóc Sở Sở ướt hết cả rồi, lộn xộn rũ xuống trên trán, tuyệt vọng ngồi bên góc tường, ôm chặt thân thể của mình.

Điện thoại vang lên, cô liếc nhìn nó một cái, toàn bộ thân thể đều đang đau đớn co rúm lại, run bần bật nhận điện thoại, cô dùng tay che kín miệng, nức nở không thành tiếng, cố gắng không để cho mình phát ra âm thanh nào.

Xin lỗi, có khả năng em đã khiến anh thất vọng rồi.

Xin lỗi, em không làm được.

...

Đầu dây bên kia, cũng đang trầm mặc.

Lục Xuyên tựa vào vách tường ngồi sụp xuống đất, trong ống nghe truyền đến tiếng nước chảy, còn có tiếng hít thở gấp gáp không cách nào khống chế được.

Cô yên lặng không lên tiếng, Lục Xuyên cũng thế.

Hai bên đều biểu đạt sự im ắng, như là một loại ngầm hiểu lẫn nhau, trầm mặc an ủi cho sự đau xót của nhau.

Đột nhiên Lục Xuyên lại lên tiếng.

"Cho tôi mượn mười năm

Cho tôi mượn sự dũng cảm để bước đến chân trời"

https://thuviensach.vn

Sở Sở bỗng nhiên ngơ ngẩn, ngay cả hô hấp đang dồn dập cũng dần dần chậm lại.

"Cho tôi mượn cách nói lời hứa chân thành

Cho tôi mượn sự cô độc như lúc ban đầu trông thấy

Cho tôi mượn sức sống mãnh liệt bất chấp vùi dập

Cho tôi mượn can đảm đầy khốc liệt bất chấp ngày mai

Cho tôi mượn ánh sáng chiếu rọi những thứ ảm đạm."

Trước đến nay cô chưa từng nghe anh hát qua, đây là lần đầu tiên, anh chầm chậm hát khúc hát xa xăm kia, chính là ca khúc mà cô đã trình bày trong party Nguyên đán.

Thanh âm của anh, thật đẹp.

Âm thanh trầm thấp trong lành xen lẫn từ tính độc nhất vô nhị, được truyền qua trong sóng điện thoại, truyền đến bên tai cô.

"Cho tôi mượn lòng đập tan những thứ tầm thường dung tục

Cho tôi mượn cách dung túng tiếng khóc cùng đau thương

Cho tôi mượn tiếng tim đập nhanh như trước kia

An tĩnh nhìn thời gian thấm thoát trôi qua."

Đó là lần đầu tiên cô chịu mở lòng với thế giới này, là lần đầu tiên cô đơn độc ra sân, dũng cảm giành lấy vinh quang thuộc về cô.

"Thất bại, hèn mọn, hay chật vật, những điều này hãy để lại cho hôm qua thôi nhé, bây giờ anh cần em dũng cảm, bởi vì...", Anh hơi dừng lại, "Anh có thể sẽ cần sức mạnh và sự an ủi của em."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên có lẽ cũng không hề mạnh mẽ như em đã nghĩ, Lục Xuyên cũng cần có dũng khí và sức mạnh, để chống chọi lại với vận mệnh vô thường và cái thế giới đầy rẫy hoang đường này,

Em có thể làm được không Sở Sở?

Thanh âm của anh dần dần an ủi âm tình đang kích động của Sở Sở, cô chậm rãi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm nói: "Đừng lo lắng."

"Ừm."

Trong cuống họng anh không khắc chế được dâng lên một cỗ chua xót, trong lúc nhất thời lại không thể nói thêm được gì.

Kiều Sâm ghé người vào cửa nhà vệ sinh nữ, cố gắng nghe động tĩnh bên trong, không ít nữ sinh đi qua nhìn thấy cậu như thế này, thấp giọng mắng cậu là lưu manh, biến thái.

Kiều Sâm lúc này nào quản được mấy chuyện như vậy, trong lòng cậu đều là Sở Sở, gấp đến mức muốn điên lên rồi.

"Kiều Kiều! Em đừng làm chuyện điên rồ gì đó nha!"

"Em ra đây chúng ta từ từ nói chuyện."

"Thi không đậu đại học thì không đậu thôi! Nhà chúng ta đủ tiền nuôi em cả đời, dù gì thì anh hai em có thể nuôi em mà!"

Đột nhiên, cửa nhà vệ sinh bị đá bay ra ngoài, Kiều Sâm trở tay không kịp cái trán bị đụng mạnh một cái, cậu che lấy trán, lùi về sau mấy bước liền.

Sở Sở trầm mặc đứng ngay cổng, ánh mắt vẫn nhìn xuống đất.

https://thuviensach.vn

"Kiều Kiều, em...có ổn không?"

Cô mím môi, lấy cái headphone của Lục Xuyên từ trong cặp ra, chậm rãi gắn vào điện thoại, đeo lên, bình tĩnh đi ra khỏi nhà vệ sinh đi về phía cuối hành lang phòng học.

Không biết có phải là ảo giác hay không, trong nháy mắt đó, trong ánh mắt của cô, Kiều Sâm phảng phất nhìn thấy được thần thái khi xưa của Lục Xuyên.

Khí phách, khoa trương không cố kỵ.

Không chỉ riêng ánh mắt, mà ngay cả động tác đập cửa, còn có thần thái...

Đều không khác biệt.

Kiều Sâm nghĩ tới cảnh mỗi lần Lục Xuyên đạp cửa phòng học đi vào đều phát ra tiếng vang cực lớn khiến người sợ hãi, không khỏi run sợ cả người.

Chờ đến khi cậu đã lấy lại tinh thần, Sở Sở đã biến mất ở phía cuối hành lang, lại sợ cô làm ra chuyện điên rồ gì nữa, Kiều Sâm vội vàng hấp tấp đuổi theo.

Mà cách đó ngàn vạn dặm, Lục Xuyên đứng một mình trên sân thượng, từ từ nhắm mắt lại.

Mây đen nơi cuối chân trời dần tụ lại thành một điểm, xung quanh một mảnh mưa gió dần chìm vào yên tĩnh, phảng phất như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình Lục Xuyên.

Hai phút sau, anh nhảy xuống khỏi bậc thang, xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Hành lang nhỏ hẹp giữa hai tòa nhà dạy học, Lục Xuyên và Tần Chi Nam gặp nhau.

Tần Chi Nam nhàn nhạt nhìn lướt qua anh, chậm rãi sải bước đến, lúc sượt qua người, Lục Xuyên trong nháy mắt đó mở miệng.

"Chỉ hỏi mày một câu, có phải là mày không?"

Bước chân Tần Chi Nam dừng lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

"Đúng."

Ngay lúc hắn ta nói xong từ này, Lục Xuyên bỗng nhiên nâng tay đánh vào mặt Tần Chi Nam, sức lực mạnh mẽ khiến hắn ta lảo đảo một cái, đụng vào vách tường.

....

Kết thúc phỏng vấn, mấy giáo viên nói lên ý nghĩ của mình về các học sinh mới tham dự vừa nãy, thấp giọng cùng bàn bạc trao đổi với nhau về học sinh mà bọn họ ấn tượng nhất, lúc đứng dậy chuẩn bị đi ra khỏi cửa, lại phát hiện một cô gái nhỏ đứng ở cạnh cửa.

Cô chuyên chú nắm chặt quai đeo cặp của mình, sắc mặt ửng đỏ, hô hấp rối loạn đến dồn dập, thấy bọn họ đi ra, cô vội vàng chạy đến đón tiếp.

"Chào thầy cô, em tên là Kiều Sở, thí sinh có số báo danh 08, vừa nãy em vẫn còn chưa chuẩn bị kỹ càng, cầu xin thầy cô cho em thêm một cơ hội nữa ạ."

Cô nhanh chóng nói xong những lời này, nhắm mắt lại cúi đầu trước bọn họ.

https://thuviensach.vn

"Ngại quá, bạn học này," Một cô giáo trẻ tuổi đứng ra nói: "Vấn đáp đã kết thúc rồi."

"Em biết ạ, thật vô cùng xin lỗi mọi người, em..."

Sở Sở cau mày, cô biết như thế này là không công bằng, cơ hội cũng chỉ đến một lần, đối với mọi người bỏ qua thì sẽ không nhận lại được nữa, đây cũng chính là quy tắc của cái thế giới này.

"Xin lỗi ạ, đã làm phiền mọi người rồi." Sở Sở hồn bay phách tán nói xong, gấp gáp xoay người muốn rời khỏi chỗ này thật nhanh.

"Chờ đã, em vừa nói em tên gì cơ? Kiều Sở?"

Sở Sở quay đầu, người vừa hỏi cô chính là một vị giáo sư già tóc hơi bạc trắng.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Em bảo vệ anh

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

"Vâng, em là Kiều Sở."

Giáo sư già thấp giọng rỉ tai với các thầy cô giáo bên cạnh vài câu, trong khoảnh khắc đó ánh mắt bọn họ nhìn Sở Sở đột nhiên có chút biến hóa.

"Bạn học Kiều, em có năm phút để tự giới thiệu mình." Giáo sư già hiền lành cười cười với Sở Sở: "Vào đi."

Sở Sở mừng rỡ, vội vàng đi vào giữa phòng học, cáo thầy cô giáo ngồi xuống, nghiêm túc đánh giá cô.

Hít thật sâu, bình phục tâm tình, cô nói ra hết những lời sớm đã chuẩn bị từ trước, âm thanh thanh thúy, nói liền một mạch không có một chỗ nói lắp.

Đợi cô giới thiệu xong, giáo sư đã không nhịn được mà hỏi ngay: "Học vẽ bao lâu rồi?"

"Học từ nhỏ rồi ạ, đã từng qua trường lớp, nhưng hầu hết thời gian đều sẽ mời gia sư tại nhà."

"Vậy em có từng học chuyên sâu rồi chứ?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở nhẹ gật đầu.

Mấy vị giáo viên kinh ngạc trao đổi ánh mắt, bình thường mà nói thì rất nhiều sinh viên theo khoa nghệ thuật trước đó đều tốt nghiệp từ các trường chuyên về văn hóa, hy vọng rằng như vậy thì có thể đậu vào một trường đại học nghệ thuật tốt hơn, nói cho đơn giản thì họ đều là lên đến cấp ba mới bắt đầu chuẩn bị học lớp nghệ thuật, còn giống như cô có thiên phú và được đào tạo mỹ thuật chuyên sâu từ nhỏ thế này, thật sự giống như động vật hy hữu vậy!

Các giáo viên lại hỏi cô mấy vấn đề liên quan đến chuyên ngành của hội họa, cô hiểu thì sẽ nói, không hiểu liền thừa nhận thiếu sót của mình.

Chờ khi Sở Sở kết thúc màn vấn đáp rời khỏi phòng, các giáo viên sôi nổi thảo luận: "Sáng hôm nay tôi có xem một bài phác họa tĩnh vật, chỉ không thể tưởng tượng nổi thế mà lại xuất phát từ tay của một cô gái nhỏ trẻ tuổi như thế."

"Đúng vậy đó, lúc coi thi, giáo sư Lý đã chú ý tới cô bé này rất kỹ rồi, thi xong còn không kịp chờ đã vội liên hệ với tôi ngay, gửi bài qua cho tôi nhìn." Giáo sư già cảm thán mà nói: "Tôi dạy học cũng đã nhiều năm, rất lâu rồi chưa từng gặp lại một học sinh có thiên phú tuyệt vời như thế này. Người trẻ tuổi tài giỏi như vậy nếu bị bỏ sót, sợ rằng sẽ là tiếc nuối cả đời mất thôi!"

Một giáo viên trẻ tuổi nhắc nhở: "Nhìn trạng thái của cô bé lúc nãy, hình như không được ổn định cho lắm."

"Lần đầu đối mặt với kỳ thi quan trọng như vậy, ai mà không có căng thẳng chứ." Giáo sư già đã bắt đầu vì tương lai của học sinh mình mà thay cô nói chuyện: "Dù sao thì cô bé học sinh này, tôi đã quyết định nhận rồi. Trước khi về hưu, nếu như còn có thể bồi dưỡng ra được một ngôi sao mới cho giới nghệ thuật, thì cũng không còn gì tiếc nuối nữa rồi."

https://thuviensach.vn

Giáo sư già đã nói những lời này, các giáo viên khác cũng không còn lời nào để nói, tự mình sắp xếp lại tư liệu của mình rời khỏi phòng.

Sở Sở không biết trong phòng thi vấn đáp mấy giáo viên đã bừng bừng khí thế thảo luận về cô như thế nào, cô chỉ cảm thấy thật nhẹ nhõm vì đã kết thúc lần thi này.

Mặc kệ kết quả ra sao, thì cô cũng đã cố gắng hết sức rồi.

Kiều Sâm thấy cô ra, vội vàng chạy lên đón: "Em vừa vào thi vấn đáp lần nữa ư?"

Sở Sở gật đầu.

Kiều Sâm sửng sốt mấy giây, mới đưa ngón cái về phía cô: "Lần này, anh hai thật sự khâm phục em."

"Về thôi." Sở Sở mệt mỏi bước về phía hành lang.

Kiều Sâm nhận lấy cặp của cô, vui vẻ nói: "Đêm nay em hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai anh sẽ dẫn em đi tham quan Vạn Lý Trường Thành, ngắm cố cung, tối nay chúng ta sẽ đi ăn vịt quay, chúc mừng kết thúc kiểm tra."

Sở Sở nặng nề bước đi, chậm rãi lắc đầu nói: "Đặt vé máy bay, về Lộc Châu."

"Cái gì? Về vào lúc này?"

"Vâng."

"Không phải chứ, anh vất vả lắm mới được đến Bắc Kinh một lần, anh còn muốn..."

"Quay về." Thái độ của Sở Sở rất kiên quyết.

https://thuviensach.vn

Cô muốn quay về, về lại bên cạnh Lục Xuyên, muốn cùng anh đối mặt với tất cả vấn đề...

...

Thời gian ba ngày sau khi sự việc kia phát sinh, Lục Xuyên không xuất hiện ở trường học, Sở Sở vừa trở về đã nghe các bạn học nghị luận nói lên nói xuống chuyện Lục Xuyên đánh Tần Chi Nam, vào buổi chiều của kỳ thi liên hợp, đánh rất mạnh tay, xém chút nữa đã đánh gãy xương sườn của Tần Chi Nam luôn rồi.

Sở Sở hỏi Trình Vũ Trạch, cậu ta nói Tần Chi Nam và Lục Xuyên vẫn luôn có khúc mắt đó giờ, trước khi Lục Xuyên động thủ cũng đã có hỏi qua có phải chuyện lần này liên quan đến hắn hay không, Tần Chi Nam thừa nhận, vậy nên Lục Xuyên mới ra tay mạnh như vậy.

Đương nhiên, Tần Chi Nam không đáp trả lại.

Lúc Trình Vũ Trạch nói những lời này, vô cùng hối hận: "Mình nên theo cậu ấy mới đúng, nếu mình luôn bên cậu ấy, tuyệt đối sẽ không để Lục Xuyên xúc động như vậy. đã gian lận còn thêm chuyện đánh người, nghĩ đến thôi cũng thấy được hậu quả nghiêm trọng như thế nào! Tần Chi Nam cố ý khiêu khích Lục Xuyên, Lục Xuyên động thủ chính là theo ý muốn của tên đó."

Một tuần sau, chuyện Lục Xuyên gian lận cuối cùng cũng đã có kết quả, nghiêm túc cảnh cáo, ghi lại tội danh, trả về nhà hai tuần để tự kiểm điểm lại bản thân.

Đây cũng có thể xem như là xử phạt nhẹ nhàng và chu toàn nhất rồi.

Dưới ánh trời chiều, Sở Sở và Kiều Sâm treo mình trên cây xà đơn.

https://thuviensach.vn

"Không phải anh nói nhà Lục Xuyên bối cảnh lớn, sẽ không có việc gì sao." Cô cúi đầu nhìn chằm chằm vào giày của mình, ánh mắt sâu thẳm.

Kiều Sâm làm một tư thế treo người lên, bất đắc dĩ nói: "Nhưng Lục thiếu gia cũng quá nóng tính, thế mà còn đánh Tần Chi Nam, đánh cho người ta vào viện, Tần gia cũng đâu phải là cái nhà nhỏ bé tí gì đâu, em thấy bọn họ có thể đơn giản tha cho Lục Xuyên sao?"

Sở Sở kích động nói với Kiều Sâm: "Chuyện gian lận là do Tần Chi Nam giở trò quỷ, chính cậu ta đã thừa nhận rồi, vậy nên Lục Xuyên mới động thủ!"

Kiều Sâm liếc mắt: "Em gái ngốc, nó thừa nhận nhưng nó có thừa nhận trước mặt em hay mọi người sao? Chuyện lần này cứ xem như Tần Chi Nam làm đi, nhưng chỉ cần nó không thú nhận trước trường, vậy thì không có chứng cứ chứng minh Lục Xuyên trong sạch rồi."

Sở Sở nhảy xuống khỏi xà đơn, cố chấp nói: "Không thể không có chứng cứ được, chỉ cần tìm thì nhất định sẽ tìm ra chứng cứ thôi."

Kiều Sâm nhíu mày: "Chẳng lẽ em còn muốn làm Sherlock Holmes?"

"Dù sao em cũng sẽ tìm cách giúp anh ấy!" Trong ánh mắt Sở Sở lộ ra sự dứt khoát: "Không thể để như thế này được!"

Cuộc đời của anh không thể xuất hiện vết bẩn này được, anh chính là người con trai sạch sẽ nhất trong suốt nhất mà cô từng gặp, Sở Sở tuyệt đối không đồng ý để cho người khác hãm hại anh, tuyệt đối không thể.

"Này! Em muốn làm như thế nào hả?" Kiều Sâm từ xa hét lên với bóng lưng của cô: "Em đừng có đi làm mấy chuyện ngu xuẩn gì đấy!"

Lúc Lục Xuyên nhận điện thoại của Sở Sở là tám giờ tối, anh mơ mơ màng màng sờ đến điện thoại, trượt lên.

https://thuviensach.vn

"Kiều Kiều."

"Có thể gặp nhau được không?"

Lục Xuyên ngồi dậy khỏi giường, sờ lên trán mình, từ lúc trời tối mịt mờ ngủ đến trưa, bây giờ đầu óc anh vẫn còn đang rất choáng váng.

"Em ở đâu, anh đến tìm em."

"Em chờ anh ở cửa trường học."

"Được."

Lục Xuyên cúp điện thoại, điện thoại vào phòng tắm sơ qua người, lúc ra ngoài lại thay một cái áo đen mới tinh. Anh đến bên bàn học, gom hết toàn bộ lon bia trống không và mấy tàn thuốc còn sót lại ném vào trong sọt rác.

Trên bàn có một xấp tư liệu rất dày, là Phương Nhã chuẩn bị cho anh, Lục Xuyên cầm lên những hờ liếc nhìn, rồi thuận tay ném vào thùng rác, xoay người đi ra cửa.

Đầu xuân, nhiệt độ không khí dần tăng cao, Sở Sở bỏ đi lớp áo lông nặng nề, mặc một chiếc áo da lông ngắn phong phanh màu trắng, đeo chiếc túi cao bồi nhỏ đứng trước cổng trường học, tóc mái được cắt ngang rũ xuống trước trán, đôi mắt đen nhánh rất có thần thái, từ xa nhìn lại thật giống như một con thỏ nhỏ đang xù lông.

Lục Xuyên chạy chậm đến bên cạnh cô.

Hai người đã được một thời gian dài không gặp mặt, mặc dù thường xuyên gọi điện thoại, tám đủ mọi chủ đề râu ria trên trời dưới đất, nhưng Lục Xuyên cũng không đả động đến chuyện gian lận và đánh nhau, anh chỉ nói Sở Sở không cần lo lắng, ba anh nhất định sẽ không để anh có chuyện.

https://thuviensach.vn

Sở Sở đi đến trước mặt anh, theo bản năng níu lấy góc áo anh, sau đó vùi mặt thật sâu vào trong lồng ngực anh, hít thật sâu, tham lam hít thở lấy hương vị sữa tắm tươi mát trên người anh, lại kìm lòng không đặng vuốt ve cổ anh.

Lục Xuyên biết, trong lòng cô đang đau thay anh.

"Đi thôi, đi ăn đồ ăn ngon, chúc mừng em kết thúc trọn vẹn kỳ kiểm tra lần này." Lục Xuyên ra vẻ thoải mái mỉm cười, nắm tay Sở Sở đi về phía con phố ẩm thực.

Bên cạnh quầy hàng ăn vặt, Lục Xuyên gọi cho cô mấy loại xiên que cô thích ăn nhất, nhưng cái gì Sở Sở cũng nuốt không trôi, cô rất muốn giả vờ tỏ ra mình không biết chuyện gì, muốn cùng Lục Xuyên ăn một bữa cơm ngon miệng, dù sao thì hai người cũng đã một thời gian dài rồi chưa gặp nhau

Nhưng Sở Sở không thể giả vờ nổi, cảm xúc gì cô cũng đều bộc lộ ra trên mặt, bây giờ cô không đói bụng, nên dứt khoát đặt đũa xuống, rầu rĩ một mình nhìn cái chén không đến ngẩn người.

Lục Xuyên hít một hơi thật sâu, cầm chai rượu lên rót cho mình một ly.

Chung quy lại thì cũng là tâm tình thiếu niên, vui vẻ hay không cũng rất khó mà giả vờ được.

Sở Sở nhìn anh buồn bực uống rượu, rất nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng khó chịu nấc lên một tiếng.

"Đừng khóc!" Lục Xuyên vội vàng ngăn cô lại, anh đặt ly rượu xuống gấp gáp nói: "Nếu em vì chuyện này mà khóc, nói không chừng anh bây giờ anh sẽ xông vào bệnh viện đánh thằng Tần Chi Nam kia thêm một trận nữa đấy."

https://thuviensach.vn

Sở Sở vội vã im bặt.

Hai phút sau, cô cũng cầm chai rượu lên rót cho mình một ly, ngẩng đầu lên uống sạch một hơi.

Lục Xuyên nhìn cô, hai mắt cô nhắm chặt, mi tâm nhíu lại, lông mi dài hơi run rẩy, chất lỏng trong suốt theo khóe miệng của cô chảy ra ngoài.

Uống xong một ly, Sở Sở còn muốn rót tiếp ly nữa, Lục Xuyên lập tức với tay ngăn cô lại, cười cười: "Muốn uống với anh à?"

Sở Sở hô hấp khó khăn, nhẹ gật đầu.

"Rượu không phải uống như vậy." Lục Xuyên lấy đi ly rượu trong tay cô để sang bên cạnh: "Uống say thì phải làm sao."

"Không sợ."

"Anh sợ." Lục Xuyên nói xong thì lấy ví ra tính tiền: "Nhỡ đâu em uống say ở đây rồi đè anh ra thì phải làm thế nào bây giờ?"

Sở Sở còn chưa kịp phản ứng xem lời anh nói vừa nãy là có ý gì, Lục Xuyên đã lôi cô rời đi, anh đưa cô về đến dưới lầu ký túc xá, cô lưu luyến không rời lôi kéo cánh tay anh.

"Ngày mai có đến trường không?"

Lục Xuyên nghĩ nghĩ, nói: "Đợi thêm mấy ngày nữa nhé."

"Vậy thì anh ở nhà cũng không được bỏ bê học tập." Sở Sở buồn bực nói.

Trong đầu Lục Xuyên ma xui quỷ khiến lại nhớ đến xấp đề thi Toefl kia, lúc Phương Nhã đưa đến trước mặt anh đã nói: "Trình độ tiếng anh của

https://thuviensach.vn

con không tệ, mẹ có biết một giáo sư ở Stanford, bây giờ con cần ôn thi cho điểm cao, đến lúc đó liên hệ với bên kia, nhất định sẽ không có vấn đề gì."

Anh kinh ngạc không nói một lời, Sở Sở buông lỏng bàn tay anh ra, nói: "Lục, ngủ ngon."

Cô nói xong lại lưu luyến nhìn anh vài cái mới xoay người đi đến cửa lớn ký túc xá.

"Kiều Kiều!"

Xa xa, Lục Xuyên gọi tên cô, Sở Sở dừng bước.

"Có thể ôm anh một cái được không." Giọng nói của anh mang theo sự khàn đục, tựa như đang khẩn cầu.

Sở Sở quay lại chạy về phía anh, đầu chôn sâu vào trong ngực của anh.

"Ôm chặt một chút."

Sở Sở giang hai cánh tay, dùng sức ôm thật chặt eo của anh

Lục Xuyên thuận thế vùi mặt vào hõm vai còn vương mấy sợi tóc của cô.

Sở Sở dường như cảm nhận được nội tâm đang sợ hãi và bất an của anh, dù vẻ mặt luôn giả vờ như không có chuyện gì, nhưng trong lòng anh kỳ thật vẫn rất sợ hãi thôi.

Thế nhưng anh là Lục Xuyên cơ mà, là Lục Xuyên không có bất kỳ sợ hãi, bất kỳ kiêng kị gì cơ mà.

Anh, cũng sẽ có lúc sợ hãi thứ gì đó sao?

https://thuviensach.vn

Trải qua một quãng thời gian dài trước kia, đều là anh cho cô sức mạnh, là anh dẫn dắt cô trưởng thành.

Nhưng vào lúc này đây, anh lại giống như một đứa bé, đang gắng sức hấp thu sự ấm áp từ thân thể của cô.

Cách một lớp quần áo, Sở Sở nhẹ hôn lên lồng ngực mạnh mẽ rắn chắc của anh.

"Lục Xuyên, anh đừng sợ mà."

Em bảo vệ anh.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Bàn chuyện làm ăn

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Ngoại ô, hoàng hôn dần buông xuống.

Sau khi Sở Sở và Kiều Sâm cùng xuống xe buýt, đi bộ gần cả một cây số, mới nhìn thấy ở phía xa xa bóng dáng của cổng trường Thập Tam.

Kiều Sâm lúc này rất nhẫn nại cùng Sở Sở đứng bên cửa trường học chờ một hồi, tiếng chuông tan học vừa vang lên, rất nhanh đã có tốp ba tốp năm học sinh đeo cặp sách nối đuôi nhau rời khỏi trường học.

Một nam sinh vóc dáng cao cao gầy gò, khuôn mặt thanh tú trắng trẻo, làn da nhợt nhạt, mặc áo sơ mi và quần đen chín tấc từ trong đám người đi ra.

Cậu ta mang kính đen, ánh mắt vô thần, cúi đầu, lúc đi đường hầu như không nhìn người khác mà chỉ nhìn chằm chằm mũi chân mình, một bước, hai bước,... đi trên đường vô cùng chậm chạp, mỗi một bước đều có vẻ hết sức tập trung.

Thời điểm đi sượt qua người Sở Sở, hình như cậu ta có nhận ra, thoáng ngẩng đầu lên nhìn, nhưng lại không đối mặt với cô.

"Giản Trạm." Sở Sở thấp giọng gọi tên cậu ta.

"Chỗ cũ." Cậu ta mở miệng, hạ thấp âm lượng: "Một mình cậu."

https://thuviensach.vn

Nói xong thì không đợi Sở Sở đáp lại đã cầm cặp lên, tiếp tục bước thật chậm đi bên lề đường.

Đợi sau khi cậu ta đi thật xa, Kiều Sâm dựa vào một bên cột đèn đường lầu bầu: "Bạn học ở Thập Tam của em đấy sao? Sao lại kỳ quái vậy nhỉ."

Sở Sở lắc đầu, ở Thập Tam cô không hề có bạn bè, đương nhiên, Giản Trạm kia cũng không có, nhưng bọn họ lại cùng một loại người.

"Dựa vào cái tên ngu xuẩn kia, nó có thể giúp đỡ được Lục Xuyên sao?" Kiều Sâm quả nhiên không hề tin tưởng.

"Em cũng không biết nữa, thử qua là biết liền." Sở Sở nhìn bóng lưng Giản Trạm đi xa, thì thầm: " Có điềuc ậu ta không giúp đỡ, cậu ta chỉ làm ăn."

Thanh danh của Giản Trạm ở Thập Tam cũng không nổi lắm, khá ít người biết đến cậu ta, nhưng ở trong giới hacker, danh tiếng lẫy lừng tên A, không ai không biết.

Giản Trạm hiếm khi thân thiết với người khác, cũng không hay nói nhiều, tất cả thời gian của cậu ta đều dành cho chuyện cá nhân. Ở một trình độ nhất định nào đó mà nói, thì Sở Sở và cậu ta đều rất giống nhau, đều bị bạn học xếp chung thành những kẻ quái thai.

Có thể tìm đến Giản Trạm, đều là những người làm việc lớn, cậu ta không lấy việc giúp người làm thú vui, chỉ buôn bán kiếm tiền.

Không ai biết trong tay cậu ta nắm giữ bao nhiêu tin tức và tài nguyên. Nhưng thứ duy nhất có thể xác định chắc chắn chính là, chỉ cần cậu ta nhận đơn, không có chuyện không thành công, và đương nhiên mấy chuyện tự phá vỡ danh tiếng cậu ta sẽ không bao giờ làm.

https://thuviensach.vn

Vậy nên khi Sở Sở và Kiều Sâm nói về chuyện của Giản Trạm, Kiều Sâm rất khó có thể tin nổi, trước giờ cậu vẫn luôn cho rằng trong trường Thập Tam cũng chỉ tồn tại rác rưởi và các thể loại lắm tiền nhiều tật, nào ngờ đâu vậy mà còn che giấu được một nhân vật trâu bò đến thế này.

Có điều Sở Sở đã mở miệng, Kiều Sâm lấy thẻ ngân hàng trong túi ra, vô cùng đau đớn đưa cho cô.

"Anh hai không tích góp được nhiều, tiền tiêu vặt có bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu, vậy nên..."

Sở Sở nhận lấy thẻ, thì thào nói: "Em cũng để dành được một ít, cộng lại hẳn là đủ rồi."

"Dù rất ghét Lục Xuyên, nhưng nghĩ đến khả năng tương lai cậu ta sẽ làm em rể của anh..." Kiều Sâm kêu rên kể lể: "Ông đây xem như bỏ đi hai bao thuốc lá, cố mà giúp cậu ta vậy."

"Cảm ơn anh."

Đi được một đoạn đường, Sở Sở rẽ vào nơi mà hai người bọn họ hẹn nhau.

Tiếng nước sông chảy róc rách, mặt nước phản chiếu hình ảnh trời chiều hoàng hôn, Giản Trạm nhặt một viên đá ném lên mặt nước, viên đá lướt trên mặt nước, hiện lên từng hồi rung động.

Sở Sở đến gần Giản Trạm, tới bên cạnh cậu ta thì dừng lại.

Giản Trạm vẫn không nhìn cô, cậu ta đi đến ngồi ở trên bãi cỏ xanh mướt cạnh bờ sông, nhìn về đường chân trời phía xa xa, thấp giọng nói: "Yêu đương rồi?"

Sở Sở lặng lẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Khó trách, cậu thay đổi rất nhiều."

"Ừm."

Quan hệ giữa Sở Sở và Giản Trạm mà nói thì rất vi diệu, hai người họ không phải là bạn bè, nhưng trên thực tế bọn họ cũng không có bạn bè nào khác.

Bởi vì đường về nhà cùng hướng với nhau, nên bọn họ thường xuyên một trước một sau cùng trở về.

Sở Sở đi rất chậm, Giản Trạm lại càng chậm hơn, giống như hai chú ốc sên đang bò về phía trước. Sở Sở đi trước lặng thinh không nói, Giản Trạm theo phía sau cũng giống cô trầm mặc, phảng phất như hai người xa lạ, cứ luôn duy trì khoảng cách hai ba mét.

Có điều nếu nói họ không quen biết nhau thì lại không giống lắm, bởi vì đôi khi lớp học của Sở Sở chưa tan, Giản Trạm sẽ đến cửa phòng học cô mà đợi, hai người liếc nhìn nhau ngầm hiểu, đi chung với nhau, tóm lại là muốn kết bạn, đương nhiên những lúc lớp của Giản Trạm chưa tan đúng giờ, Sở Sở cũng sẽ ở lại chờ cậu ta.

Nếu như nói giữa bọn họ và người khác có chỗ không giống, thì chính là những lúc Giản Trạm kiếm được tiền, sẽ mua cho cô một ly trà sữa.

Nhân loại là sinh vật sống bầy đàn, cho dù ngươi có thật sự là tên cô độc nhất thế giới này, thì vẫn sẽ hy vọng có người bầu bạn cùng ngươi.

Giản Trạm chưa từng kết bạn thân thiết với bất kỳ người nào, thế nhưng lại đơn độc muốn chơi cùng với Sở Sở, có lẽ bởi vì cô yên tĩnh, cũng có thể là bởi vì cô và cậu ta quá giống nhau, đều là những kẻ quái thai bị xa lánh, chỉ có điều cô là bởi vì thiếu hụt, mà cậu ta lại liên quan đến tính cách.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trời chiều, bên bờ sông, Giản Trạm hỏi cô: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Giao dịch." Sở Sở nhìn cậu ta: "Bạn trai mình có chút chuyện."

Khóe mắt Giản Trạm run rẩy, trầm mặc mấy chục giây mới mở miệng nói: "Nói thử xem."

Sở Sở ngồi xuống bên cạnh cậu ta, kể rõ đầu đuôi ngọn ngành chuyện này qua một lượt cho cậu ta nghe.

Giản Trạm yên lặng nghe cô kể xong, lắc đầu: "Muốn tìm ra chứng cứ tên họ Tần kia hãm hại bạn trai cậu, chuyện này gần như là không thể, có điều vẫn có thể đánh vào những phương diện khác."

"Phương diện khác?"

"Nghe cậu kể lại, cái tên Tần Chi Nam kia, tâm lý có chút âm u." Khóe miệng Giản Trạm cong lên: "Một kẻ như vậy, hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ có lịch sử đen tối."

"Vậy thì cứ theo như cách của cậu mà xử lý đi." Sở Sở nhìn về phía cậu ta: "Thu phí như thế nào đây?"

"Chuyện trong chuyện ngoài của Thập Tam, tôi sẽ thu phí theo sở thích, giá có thể cao hơn, nhưng lại không chắc chắn sẽ thành chuyện, có điều lúc đấy tiền cũng sẽ không trả về lại nữa."

"Được." Sở Sở hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Cậu dự tính bao nhiêu?" Giản Trạm hỏi cô.

Sở Sở nhíu chặt lông mày: "Không biết."

"Ừ?"

https://thuviensach.vn

Cô nắm thật chặt quai cặp của mình, cắn răng, kiên định nói: "Cậu muốn bao nhiêu, mình đưa cậu bấy nhiêu."

Giản Trạm không ngờ cô sẽ nói như vậy, ngẩn người một hồi lâu, cậu ta chợt cười nhạt nhẽo: "Thích Lục Xuyên lắm sao?"

Sở Sở khẽ giật mình: "Cậu biết?"

Vừa rồi lúc nói chuyện, Sở Sở cố gắng không nói tên của Lục Xuyên, chỉ dùng từ "bạn trai" để thay thế.

"Lúc các cậu ở bên nhau, tôi đã biết rồi."

Giản Trạm đứng dậy, duỗi lưng một cái: "Tôi có điều tra lai lịch của cậu ta, dù sao thì cô nhóc như cậu..."

Cậu ta còn chưa dứt câu đã dừng lại, nói lảng sang chuyện khác: "Gia cảnh cậu ta không tệ, cũng không có lịch sử đen tối nào, chỉ là trước kia buông thả có quen một cô bạn gái, nhưng lại không có chuyện giường chiếu gì, vẫn là một đứa con nít."

Mặt Sở Sở dần dần ửng đỏ, cắt ngang lời cậu ta: "Cậu không cần phải nói chuyện cặn kẽ như vậy đâu."

Giản Trạm nhún vai, mặt không đổi sắc nói: "Xem ra cậu ta rất thẳng thắn với cậu rồi, vậy thì cũng không có gì đáng nói, vẫn nên bàn chuyện làm ăn thôi."

Sở Sở gật đầu: "Cậu muốn bao nhiêu?"

Giản Trạm nhặt một hòn đá lên ném về phía mặt sông, lạnh nhạt nói: "Cậu đem theo bao nhiêu, tôi muốn bấy nhiêu."

Sở Sở không để tâm di mũi chân lên mặt cỏ xanh, nói: "Cậu nói như vậy, nếu mình chỉ có mười đồng, vậy không phải là..."

https://thuviensach.vn

Cậu ta nhìn mặt hồ gợn sóng, hững hờ nói: "Vậy thì đưa tôi mười đồng."

Sở Sở ngẩn người, nhìn về phía cậu ta, cậu ta đang ngắm nhìn trời chiều xa xăm, không biểu lộ gì, không hề giống như đang nói đùa.

"Cậu nói thật sao?"

Giản Trạm nhìn Sở Sở, ánh mắt sâu xa: "Cậu thấy thế nào?"

Sở Sở cúi đầu nghĩ nghĩ, lại nói: "Tiền tiêu vặt và tiền tiết kiệm trong sinh hoạt mấy tháng này của mình cộng lại, tổng được một ngàn, anh hai mình có cho mình một cái thẻ, trong đấy có thể có được mấy ngàn, mình đều đưa cho cậu..."

"Vậy thì một ngàn."

"Hả?"

Giản Trạm xoay người rời khỏi bờ sông: "Cậu biết quy tắc của tôi rồi đấy, trả tiền trước, chờ có kết quả tôi sẽ liên lạc với cậu sau, nếu như một tháng sau không liên lạc với cậu thì chính là không có kết quả gì, tiền cũng xem như là đổ sông đổ biển, cậu cân nhắc cho kỹ vào, sau hai ngày gửi một ngàn này đến thẻ của tôi."

Kiều Sâm chờ ở con đê bên cạnh đường lớn, thấy Sở Sở đến vội vàng chạy lên đón, hỏi: "Thế nào rồi, cậu ta đồng ý không?"

Sở Sở gật đầu, yên tâm hơn rất nhiều, mặc dù Giản Trạm đã nói sẽ không cam đoan rằng nhất định điều tra ra được cái gì, nhưng chỉ cần cậu ta đồng ý, chuyện này hơn chín mươi phần trăm là có hy vọng.

"Có giở thói chặt chém không đấy?" Kiều Sâm cất điện thoại lại vào trong túi: "Anh vừa mới nghe ngóng trong từ mấy bạn học của Thập Tam,

https://thuviensach.vn

tên Giản Trạm này là hacker chuyên nghiệp, danh tiếng trong giới hacker rất lớn, nên thu phí chắc cũng không rẻ, bình thường đều là năm chữ số trở lên thôi đấy."

Sở Sở lấy thẻ trong cặp ra đưa cho Kiều Sâm: "Một ngàn."

Kiều Sâm nhận thẻ, trong thoáng chốc còn tưởng rằng mình nghe lầm: "Một ngàn? Không thể nào đâu?"

Sở Sở và cậu đi về phía xe buýt: "Cậu ấy nói em có bao nhiêu thì cậu ấy lấy bấy nhiêu, em chỉ có một ngàn, thế là cậu ấy cũng chỉ lấy từng ấy thôi."

"Em chắc chứ, tên Giản Trạm này có phải là hacker A kia không vậy? Hay chỉ là trùng họ trùng tên thôi thế! Anh đã nghe qua, hóa đơn của cậu ta rẻ nhất cũng là hơn mấy vạn."

Sở Sở quay đầu nghiêm túc nói: "Là cậu ấy mà, em rất quen thuộc với cậu ấy."

Kiều Sâm nghĩ nghĩ, hỏi: "Xem ra có vẻ là giá hữu nghị rồi, sao em lại không nói với nó là em chỉ có mười đồng thôi hả, ngốc quá."

"..."

Lục Xuyên nói chuyện trong điện thoại với Sở Sở, thứ hai anh đã có thể quay lại trường học rồi, Sở Sở hỏi anh chuyện liên quan đến xử phạt, có phải thật sự là kết quả đã định rồi không, Lục Xuyên trầm mặc một hồi, chỉ nói ba anh sẽ đến trường thương lượng hòa giải, bảo cô không cần phải lo lắng.

Sở Sở một tay cầm màu nước, tay kia siết chặt điện thoại từ cửa hàng văn phòng phẩm đi ra: "Rồi sẽ có biện pháp, nhất định là vậy!"

https://thuviensach.vn

Bây giờ cô dám nói hai từ nhất định, cũng bởi vì chuyện Giản Trạm khiến cô chắc chắn, hôm qua Giản Trạm có nhắn tin đến cho cô nói là đã có manh mối, cuối tuần sau là có thể gặp mặt, đến lúc đó nhất định sẽ có kinh hỷ.

"Anh không lo lắng." Giọng nói của Lục Xuyên thảnh thơi hơn hẳn: "Không phải cũng chỉ là ghi tội lại thôi sao, sao phải xoắn, dựa vào năng lực của Xuyên ca nhà em, có thể để cho em bị đói sao?"

Sở Sở xùy cười một tiếng: "Không tìm được việc cũng chẳng sao, em có thể nuôi anh cơ mà."

"Ha ha ha ha ha."

"..."

Lục Xuyên cười đùa: "Xuyên ca của em mỗi ngày đều ăn rất nhiều thịt, mặc toàn hàng hiệu, lại thích mời người ta ăn uống, em nuôi nổi?"

Anh vừa nói như vậy, Sở Sở lại nghĩ nghĩ, đúng vậy nhỉ, sức ăn của tên này siêu lớn, mà lại chỉ thích ăn mỗi thịt, mặc quần áo thì toàn đồ hiệu giá cả không hề rẻ. Đã vậy dùng tiền còn rất hào phóng, mỗi lần ra ngoài chơi mặc kệ là gì, chỉ cần có Lục Xuyên ở đấy thì mọi người chẳng cần mang tiền.

Sở Sở thật sự đúng là không có lòng tin, có thể chu cấp cho ông lớn này.

"Alo, sao lại không nói chuyện rồi!"

"Đang suy nghĩ, có nên nói bye với anh không." Sở Sở cười thành tiếng: "Anh phá của như thế này, em nuôi không nổi."

https://thuviensach.vn

"Hối hận cũng muộn rồi, anh nói cho em biết, đời này đừng hòng nghĩ đến nói bye với anh."

Sở Sở mím môi mỉm cười, qua đường, đi về phía trường học.

"Vừa mới đi mua màu nước, hơn mấy trăm, đắt muốn chết."

"Chờ một lát anh gửi hồng bao qua cho em."

"Ôi! Không phải, không có ý...."

Sở Sở còn chưa dứt lời, đối diện đường đã nhìn thấy một người phụ nữ quần áo đoan trang đứng ngay cửa trường học, nhìn về phía cô, bà mang mắt kính, nở nụ cười hòa nhã dễ gần.

Tim Sở Sở nhảy lên mấy cái, lắp bắp nói: "Em...cúp trước."

Cô nói xong còn không chờ Lục Xuyên đáp đã cúp điện thoại ngay.

Sở Sở nhận ra người phụ nữ ấy, bà là mẹ của Lục Xuyên, Phương Nhã.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tha thứ

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Trong quán cà phê tĩnh mịch, Phương Nhã gọi một ly Americano, còn Sở Sở lại gọi một ly sữa bò nóng, cắn ống hút chậm rãi uống.

Phương Nhã từ trên xuống dưới liếc qua đánh giá cô một vòng, ngay cả mỗi một động tác cực kỳ nhỏ nơi khóe mắt hay là thần sắc cũng không buông tha, sự khẩn trương của Sở Sở trong mắt của bà đều bị nhìn không sót một chút gì.

"Là Kiều Sở đúng không?"

Khóe mắt Phương Nhã vẫn ẩn chứa ý cười, nhưng Sở Sở biết, đẩy vỏn vẹn cũng chỉ là phép tắc mà thôi.

"Chào dì Phương, con là Kiều Sở."

"Dì vẫn luôn rất hiếu kỳ bạn gái của Lục Xuyên nhìn như thế nào, chỉ là chưa từng nghĩ tới..." Bà nhìn Sở Sở: "Con rất trong sạch thoát tục."

Sở Sở cúi đầu yên lặng, hối hận muốn chết, lúc đầu cũng chỉ nghĩ đi đến cửa hàng văn phòng phẩm mua màu nước chứ không có gì quan trọng, vì vậy nên cô cũng chỉ đi dép gỗ xỏ ngón và quần yếm cao bồi, dây lưng hai bên quần yếm rất tùy ý, đầu tóc còn chưa gội.

Ôi chao! Trong sạch thoát tục.

https://thuviensach.vn

Sở Sở thừa dịp Phương Nhã uống cà phê, len lén kéo cái dây quai yếm bên tay trái lên.

Phương Nhã nhìn thấy được động tác nhỏ này của cô, chậm rãi nói: "Xin lỗi vì hôm nay dì đã tùy tiện đến đây, chỉ là dì cũng không còn cách nào."

"Dì có gì cần con hỗ trợ sao ạ?"

"Ừm, thật sự có chuyện." Phương Nhã quay người, lấy máy tính bảng trong túi xách của mình ra: "Đây là tài liệu liên quan đến phòng thí nghiệm vật lý của Stanford, con nhìn thử xem, Stanford là đại học hạng nhất trên thế giới, phòng thí nghiệm vật lý cũng có kỹ thuật và tài nguyên phong phú đứng đầu toàn cầu, đi đầu trong việc nghiên cứu khoa học."

Sở Sở nhận lấy máy tính bảng, chậm rãi bấm vào, nhìn ảnh chụp về các thiết bị của phòng thí nghiệm, nhân viên nghiên cứu khoa học, màn hình đầy chữ tiếng anh, cô đọc cũng không hiểu mấy.

"Dì..."

" Dì hy vọng Lục Xuyên có thể học ở đại học Stanford, theo chuyên ngành vật lý." Phương Nhã đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói: "Có điều hình như nó không đồng ý, dì đưa cho nó tư liệu ôn tập tiếng anh, toàn bộ đều bị nó ném vào trong sọt rác."

"Stanford, là ở nước Mỹ ạ?"

"Bang California của nước Mỹ."

"Rất xa sao ạ?"

Nói thật, lúc này đầu óc của Sở Sở đều là mộng mị, cô cũng không biết mình rốt cuộc đang nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Phương Nhã uống một ngụm cà phê, nghiêm mặt nói: "Dì cũng không phản đối các con yêu đương, thiếu nam thiếu nữ cũng chính là cái tuổi dậy thì mà hormone phun trào, có ấn tượng tốt với nhau cũng là chuyện rất bình thường, đương nhiên dì sẽ không làm mấy loại chuyện lấy gậy đánh uyên ương gia trưởng bảo thủ kia."

"Nhưng mà..." Phương Nhã đặt ly xuống, nhìn về phía Sở Sở: "Nhưng mà phải biết chú ý chừng mừng."

"Chú ý chừng mực?"

"Ví dụ như Lục Xuyên vì con mà ngay cả tiền đồ cũng không cần, đây chính là chuyện không có chừng mực."

"Có thể là cậu ấy có suy tính của chính mình..." Sở Sở xoa tay thật mạnh lên lớp quần jean trên đùi, trong lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi.

Phương Nhã nhàn nhạt nói: "Suy tính của nó, đó là nghĩ trăm phương ngàn kế để được ở cùng với con."

Câu nói này tựa như một cái búa tạ, mạnh mẽ nện vào trong lòng Sở Sở.

"Con biết chỉ số thông minh của Lục Xuyên là bao nhiêu không? Những người có IQ trên 140 đều thuộc về thiên tài, IQ của Lục Xuyên trên 140, con hiểu rõ điều này nghĩa là gì chứ?"

"Nghĩa là..." Sở Sở khó khăn tự hỏi: "Nghĩa là anh ấy..."

Nghĩa là anh ấy và mày, là người của hai thế giới.

Sở Sở trợn to mắt, hô hấp dần trở nên khó khăn.

https://thuviensach.vn

"Dì không có ý đánh giá bạn học Kiều con, đối với con dì cũng không có bất mãn hay ý kiến gì cả, chỉ là dì có yêu cầu với Lục Xuyên thôi, về phần vợ tương lai đi với nó cả đời, dì tôn trọng quyết định của nó."

Dường như Phương Nhã cũng không nhẫn tâm đến vậy, đổi sang cách giải thích cho cô hiểu hơn: "Dì chỉ hy vọng con có thể hiểu rõ, Lục Xuyên ở trên đỉnh cao của ngành nghề này nhất định có thể thu được vô số thành tựu lớn nhỏ, có thể vì nhân loại mà làm ra những cống hiến phi thường vĩ đại, dì không hy vọng nó vì nhỏ tuổi sa vào tình yêu trai gái, rồi làm lỡ đi tiền đồ của mình."

"Đây mới là mục đích mà dì đến tìm con, Lục Xuyên rất phản nghịch, dì nói chuyện này nó sẽ không nghe, nhưng nếu là con nói thì nó nhất định sẽ nghe." Phương Nhã đưa tay đến bên cạnh cầm lấy tay Sở Sở.

"Dì hy vọng con có thể khuyên nhủ nó, nếu như nó đồng ý thì dì sẽ rất cảm tạ con, đương nhiên tương lai dì sẽ không ngăn cản hai đứa bên nhau, dù sao thì ở niên đại này, người lớn chúng ta không quản được chuyện yêu đương và kết hôn của đám trẻ, chỉ có thể nói là, cố gắng hết sức chỉ dẫn cho nó đi trên con đường chính xác nhất mà thôi."

Sở Sở đi ra khỏi quán cà phê, một mình trở về ký túc xá, đầu óc đều mờ mịt.

Đến bên cạnh vườn hoa, chậm rãi ngồi xuống, lấy điện thoại ra lên tìm kiếm về trường đại học Stanford, ban nãy Phương Nhã đưa tài liệu cho cô nhưng cô đọc không hiểu, đành phải tự mình tìm tòi.

Trong màn hình trăm nghìn tin tức nhảy ra, cái thứ nhất đó là Stanford được công nhận một trong những trường đại học kiệt xuất nhất trên thế giới.

Vậy hắn là tốt nhất rồi nhỉ...

https://thuviensach.vn

Anh đương nhiên xứng đáng với thứ tốt nhất.

Sở Sở đặt điện thoại di động xuống, hô hấp thật sâu cố gắng bình ổn sự chua xót trong lòng, con mắt có chút căng nhức, đáy lòng khổ sở.

Lục Xuyên đã từng nói cho dù không thể đảm bảo tuyển thẳng đại học B đi chăng nữa, anh cũng sẽ thi đậu đại học với thành tích tốt nhất, nhất định có thể thi đậu đại học B.

Nhưng bây giờ còn có lựa chọn tốt hơn, mặc dù trong lòng Sở Sở không nỡ, nhưng cô vẫn hy vọng anh có thể vào được trường đại học tốt nhất kia.

.....

Chuyện lớn nhất trong tuần này chính là danh ngạch tuyển thẳng đã được đưa xuống, đứng thứ nhất của khoa tự nhiên, Tần Chi Nam.

Hoàn toàn xứng đáng được đề cử đến đại học B.

Cuối tuần, Sở Sở nóng lòng muốn chết rốt cuộc cũng nhận được điện thoại của Giản Trạm.

"Bé ngoan, chờ lát nữa cùng đi ăn cơm chiều đi." Sau khi tan học Lục Xuyên ngồi xuống cạnh bàn Sở Sở.

Sở Sở dọn dẹp sách vở của mình, cất sách giáo khoa vào, nói: "Không được, em còn có việc."

"Em còn việc gì muốn làm hả." Lục Xuyên nâng tay kéo kéo lấy mái tóc ngang trên trán cô, bất mãn nói: "Có chuyện gì mà lại còn quan trọng hơn chuyện đi ăn cơm với Xuyên ca hử?"

Sở Sở che đầu: "Ừm, dù sao cũng rất quan trọng."

https://thuviensach.vn

"Không thể nói?"

Sở Sở lắc đầu.

"Vậy được rồi, em đi đi, anh đi chơi bóng." Lục Xuyên nói xong thì đi theo bọn Trình Vũ Trạch ra khỏi phòng học, lại quay đầu nhìn cô thêm một cái: "Mặc kệ em, nhớ ăn cơm đấy."

"Ừm."

Sở Sở chạy chậm ra đường lớn, bắt xe đến chỗ hẹn với Giản Trạm, là một vườn cây trong thành phố.

Giản Trạm mặc một chiếc áo tay dài màu đen, ngồi một mình trên ghế dài của vườn hoa, cầm trên tay một quyển sách dày, Sở Sở đến gần mới phát hiện quyển sách toàn là tiếng anh.

Cảm nhận được Sở Sở đã đến, nhưng Giản Trạm vẫn đọc cho xong tờ giấy trong tay cậu ta, mới chậm rãi ngẩng đầu lên lườm cô một cái.

"Ngồi đi." Cậu ta dịch người qua bên cạnh, nhường cho cô một chỗ ngồi.

Sở Sở ngồi xuống cạnh cậu ta, cô vội vã không kịp chờ đợi đã hỏi: "Cậu điều tra được gì rồi?"

Giản Trạm biết cô rất gấp nên cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy một chồng văn kiện trong túi mình ra.

"Rất ghê gớm đấy." Khóe miệng cậu ta hiện lên một nụ cười ý vị thâm trường: "Chuẩn bị tâm lý cho tốt vào."

Sở Sở mở túi văn kiện ra, bên trong có rất nhiều ảnh chụp, hơi mờ, giống như là trên xe buýt, hình ảnh được chụp từ camera giám sát của xe buýt.

https://thuviensach.vn

Sở Sở xem rất nghiêm túc, Giản Trạm duỗi đầu ngón tay thon dài trắng nõn ra chỉ lên bức ảnh: "Nhìn chỗ này."

Thuận theo ngón tay cậu ta chỉ, Sở Sở nhận ra người đó là Tần Chi Nam.

"Hắn ta làm gì vậy?" Sở Sở không hiểu.

"Cậu nhìn xem nó đang làm gì?" thanh âm của Giản Trạm trầm thấp, rất có từ tính.

Sở Sở phát hiện Tần Chi Nam đang cầm điện thoại, mà điện thoại cậu ta lúc này lại cách rất gần với cái váy của một cô gái đang mặc gần đấy.

Sở Sở lại lật sang ảnh chụp khác, đều không ngoại lệ, Tần Chi Nam cầm điện thoại để tới gần chiếc váy ngắn của cô gái khác.

Sở Sở ngẩng đầu, chớp chớp mắt, hỏi Giản Trạm: "Hắn ta đây là..."

Giản Trạm nói: "Nó đang chụp trộm hạ thân của con gái."

Sở Sở bỗng nhiên mở to hai mắt, lại nhìn ảnh chụp thêm vài lần, hầu như mỗi bức ảnh đều giống nhau, Tần Chi Nam cầm điện thoại chụp trộm nữ sinh!

Ảnh chụp xếp thành một chồng dày, chừng hai đến ba mươi tấm.

"Là kẻ tái phạm, những tài liệu này đều là hai năm gần đây nhất, ngay cả vào năm lớp mười, nó cũng từng bị nữ sinh tố cáo vào cục cảnh sát, có điều chuyện cũng không bị làm lớn, vì trong nhà có thế lực nên đè xuống được, rất ít người biết, có điều vẫn có tiền án.", Giản Trạm nói: "Đều nằm trong túi văn kiện này, những thứ này đủ sức để cứu bạn trai nhỏ của cậu đấy."

Giản Trạm nói xong thì đứng dậy rời đi.

https://thuviensach.vn

"Cảm ơn cậu." Sở Sở ôm túi văn kiện đứng dậy theo, nói với cậu ta: "Nếu không thì mình mời cậu ăn một bữa cơm?"

"Không cần đâu, tôi nhận tiền của cậu, vậy nên cậu chẳng nợ gì tôi cả."

"Hình như mình trả hơi ít, nghe nói mỗi lần cậu thu phí đều năm chữ số trở lên." Sở Sở nhỏ giọng nói: "Mình hẳn là nên cảm ơn cậu."

"Nếu cậu cảm thấy khó chịu, vậy sau này có tiền trả lại cho tôi cũng được." Giản Trạm nói xong xoay người rời đi.

"Ừ, vậy cũng được."

Sau khi Giản Trạm rời đi, Sở Sở lại lấy mấy tấm hình kia ra nhìn một lần nữa, đầu óc vẫn còn đang choáng váng, Tần Chi Nam lại là một tên biến thái.

Lục Xuyên mới chơi xong một trận bóng rổ, điện thoại di động vang lên, anh mở wechat, là của một nam sinh gửi tới cho anh hai tấm ảnh chụp, trong ảnh Sở Sở và một nam sinh xa lạ ngồi ở một vườn hoa thành phố, hai người hình như đang xem thứ gì đó, dựa vào rất gần.

Dưới ảnh là một dòng tin nhắn: "Xuyên ca, bạn gái của mình dạo phố nhìn thấy cảnh này, gửi cho cậu xem."

Lục Xuyên nhìn bức ảnh kia thật lâu, sau đó ngón tay thon dài nhấn vào mục xóa bỏ, ngay cả tin nhắn cũng xoa sạch sẽ.

Anh ngồi xổm bên thao trường chừng hai phút, rốt cuộc vẫn quyết định gọi điện thoại cho Sở Sở.

Trước kia hai người từng có không ít hiểu lầm, có điều sự thật đều chứng minh hoặc anh, hoặc cô đều là suy nghĩ nhiều.

https://thuviensach.vn

Giữa bọn họ không hề tồn tại cái bí mật không thể nói nào, chuyện gì cũng có thể nói ra rõ ràng, Lục Xuyên tin tưởng Sở Sở.

"Ở đâu?" điện thoại vừa được kết nối, Lục Xuyên đã hỏi cô.

"Bên ngoài." Hô hấp của Sở Sở có chút gấp gáp: "Sẽ đến trường ngay đây."

"Anh ở trường học, chờ em."

"Được!"

"Ăn cơm chưa?"

"Chưa."

"Vậy thì cùng nhau ăn."

...

Hai mươi phút sau, Sở Sở mang cặp sách nhỏ đi vừa đến cổng trường đã nhìn thấy Lục Xuyên, Lục Xuyên vừa chơi bóng rổ xong, trên quần áo còn hơi chút ẩm ướt, anh không trực tiếp đi lên ôm cô, mà duy trì một khoảng cách nhất định, tránh cho mùi mồ hôi ám vào người cô.

Nhưng ngược lại Sở Sở vừa nhìn thấy Lục Xuyên đã trực tiếp dán người vào, ôm lấy cánh tay anh, tâm tình dường như rất không tệ, nói muốn ăn cái này cái kia, Lục Xuyên cả đường đều mỉm cười: "Được, ăn tất."

Lúc mua xiên nướng, anh hờ hững hỏi cô một câu: "Vừa nãy đi đâu đấy?"

Động tác của Sở Sở thoáng ngừng lại, nhưng một giây sau lập tức trả lời: "Ừm, đi mua màu nước."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên mặt không đổi sắc: "Anh nhớ tuần trước em vừa mua xong."

"Trong tiệm có...có loại mới." mặt Sở Sở đã đỏ rần, căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn Lục Xuyên, cô vốn không quen nói dối, nhưng chuyện Tần Chi Nam cô không thể nói cho Lục Xuyên biết được, chuyện này càng ít người biết thì hiệu quả của việc uy hiếp hắn ta càng chắc chắn hơn một phần.

Mục đích của Sở Sở không phải là để lộ ra cái lịch sử đen tối của Tần Chi Nam ra ngoài ánh sáng, mà mượn nó để uy hiếp hắn ta, buộc hắn phải nói ra sự thật.

"À,...loại mới." Lục Xuyên gật đầu, "Vậy mua được chưa?"

Hô hấp Sở Sở thoáng cứng lại: "Mua...mua được."

"Trong cặp?"

Sở Sở nắm chặt quai cắp, trong túi xách có xấp văn kiện liên quan đến lịch sử đen tối của Tần Chi Nam kia.

"Ừ."

May mắn thay Lục Xuyên không hỏi gì thêm nữa, cũng không yêu cầu cô cho anh nhìn màu nước, chỉ nói: "Mua đồ cũng có thể nói anh đi cùng với em mà."

Sở Sở tâm hoảng ý loạn: "Lần sau sẽ nói với anh."

"Ừm." Lục Xuyên lại lấy thêm cho cô một xiên nướng, bỏ vào trong mâm.

Sở Sở kẹp lấy que thịt nướng, máy móc mà ăn, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu dò xét Lục Xuyên, anh nhìn cô chăm chú nhưng không nói một

https://thuviensach.vn

lời.

Buổi tối, Lục Xuyên đưa Sở Sở đến dưới lầu ký túc xá, Sở Sở chỉ nói một câu 'ngày mai gặp' với anh liền quay người rời đi.

"Sở Sở." Anh gọi cô một tiếng: "Có phải quên gì rồi không?"

Sở Sở quay đầu, Lục Xuyên đã vươn tay về phía cô.

Em quên, là cái ôm chia tay với anh.

Sở Sở lại một lần nữa xoay người chạy đến, giang hai tay ôm chầm lấy eo Lục Xuyên, vùi mặt thật sâu vào trong áo anh.

"Xin lỗi anh."

"Anh tha thứ cho em."

"Hả?" Sở Sở không hiểu ngẩng đầu nhìn anh.

"Kiều Kiều, anh tha thứ cho em, nhưng mà..." Anh gằn từng tiếng một, cắn chữ rất mạnh nói: "Sau này tuyệt đối không được như vậy nữa."

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Sau khi thi đại học

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Ngày thứ hai đến trường học lại đón nhận một tin tức kinh thiên động địa, Tần Chi Nam chủ động thừa nhận với phía nhà trường, mảnh giấy trong bao ngòi bút của Lục Xuyên là do cậu ta bỏ vào, nhằm cố ý mưu hại anh, khiến anh mất tư cách được đề cử đi đại học B.

Chuyện này nháo lên, ngoại trừ mấy người bọn Trình Vũ Trạch cảm kích ra, thì bạn học toàn trường đều kinh hãi không thôi.

Mặc dù Tần Chi Nam và Lục Xuyên cùng nhau tranh suất đề cử của ban tự nhiên, nhưng mà Tần Chi Nam lại đi làm ra mấy trò hãm hại bạn học như thế, tội này thật sự quá nghiêm trọng.

Nhà trường nhanh chóng xử lý gấp chuyện của Tần Chi Na, xóa bỏ slot của hắn ta, chỉ là sau chuyện gian lận kia Lục Xuyên lại không thi thêm các môn khác nữa nên để cho anh đi là chuyện không thể, vì vậy quyết định nhượng quyền này lại cho một nữ sinh xếp hạng sau Tần Chi Nam.

Đồng thời nhà trường cũng mời phụ huynh của Lục Xuyên đến, bày tỏ sự xin lỗi chân thành đến với họ, hủy bỏ ghi tội đối với Lục Xuyên, hơn nữa còn rất nghiêm túc xử phạt chuyện lần này của Tần Chi Nam.

Về phần đầu đuôi ngọn nguồn của việc vì sao Tần Chi Nam lại đột nhiên nói lời xin lỗi, không chỉ khiến các bạn học nghi hoặc mà ngay cả các

https://thuviensach.vn

thầy cô giáo cũng đều không hiểu, bởi vì chuyện này nếu hắn ta cắn chặt răng không mở miệng, vậy thì Lục Xuyên không cách nào xoay người, còn hắn ta cũng có thể thuận lợi được cử đến đại học B, thế nhưng lại chọn cách quay ngoặt lại thẳng thắn nhận lỗi, quả thật vô cùng không hợp lẽ thường.

Mà bọn Trình Vũ Trạch và Lục Xuyên lại rất đồng lòng nhất trí lý do cho chuyện này.

Trông cậy vào cái lương tâm của Tần Chi Nam là quá phi thực tế, khả năng duy nhất có thể tin tưởng được, là hắn ta bị người khác uy hiếp.

Lục Xuyên ngay từ đầu bị người ta chơi một cách không minh bạch, bây giờ lại được tẩy rửa cũng bằng cách không minh bạch, trong toàn bộ quá trình này anh tựa như một chiếc lá trôi dạt, hoàn toàn không có cách nào nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, chỉ có thể để người khác đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Cái cảm giác này khiến anh vô cùng khó chịu.

Có điều chuyện này mà muốn điều tra rõ ràng cũng không phải là dễ dàng, Lục Xuyên phiền muộn suốt mấy tuần liền, rồi cũng ném nó ra sau đầu. Bởi vì trường học mà Sở Sở thi trước kia đã ra điểm thi, điểm số của Sở Sở vô cùng cao, chỉ cần trong kì thi đại học này phát huy ổn định, cô khẳng định có thể trúng tuyển vào đại học S.

Chuyện này khiến Lục Xuyên kiêu ngạo đến lớn lối, gặp người liền khoe, tiểu tỷ tỷ của tôi lợi hại chưa! Đã thi đậu đại học rồi! Hô hô! Mấy người còn chưa có ai thi đậu đại học đúng không! Tiểu tỷ tỷ của tôi, à không, là vợ tôi, vợ tôi thi đậu rồi đó!

Sở Sở nhìn cái đức hạnh ngu xuẩn này của Lục Xuyên, đã bắt đầu hoài nghi số liệu mà Phương Nhã đưa cho cô có thật hay không nữa, cái tên ngốc nghếch này mà thật sự có IQ trên 140 á, hay là tính nhầm một con số 0 rồi vậy?

https://thuviensach.vn

Thời gian thi đại học cũng dần đến, sự lo lắng trong đầu Sở Sở cũng dần nặng trĩu.

Hình ảnh của Phương Nhã thời thời khắc khắc đều hiện lại trong đầu cô.

Bà hy vọng cô có thể thuyết phục được Lục Xuyên, thuyết phục anh rời khỏi cô, thuyết phục anh đi Mỹ học ở Stanford.

Nhưng mà ngay cả bản thân mình Sở Sở còn không có cách nào thuyết phục được, cô không cách nào tưởng tượng nổi trong cuộc sống nếu không có Lục Xuyên, một mình cô tha hương đi học đại học, sẽ như thế nào.

Ngày đó Sở Sở đi ngang qua chỗ ngồi của Lục Xuyên, anh hình như đang nhìn gì đó, có điều khi thấy Sở Sở đến gần thì anh lập tức nhét sách vào trong hộc bàn, sau đó lấy điện thoại của mình ra ấn mở trò chơi.

"Buổi tối tan học đừng đi, chờ em." Sở Sở nói với anh.

"Được."

Tiết học thể dục, Sở Sở đi đến ngồi vào bàn của Lục Xuyên, Trình Vũ Trạch nhìn thoáng qua Sở Sở, hình như mơ hồ không hiểu.

Sở Sở sờ soạng trong học bàn của Lục Xuyên, Trình Vũ Trạch cười hỏi: "Lén tìm đồ xấu của Xuyên ca đấy à?"

"Không phải lén, cậu có thể nói với anh ấy." Sở Sở nói: "Mình cũng sẽ giải thích."

"Mình có thể làm chứng, Xuyên ca rất ngoan ngoãn, tuyệt đối không giở trò xấu!"

Trình Vũ Trạch vừa dứt lời, Sở Sở đã lấy ra một quyển sách nhỏ trong cặp của anh, quyển sách đều viết bằng tiếng anh, Sở Sở đọc không hiểu,

https://thuviensach.vn

nhưng hình ảnh trên sách cô đã từng gặp qua, đó là sân trường của đại học Stanford.

"Mấy ngày nay Xuyên ca vẫn luôn đọc cái thứ đồ này." Trình Vũ Trạch không rõ hỏi: "Trên đấy viết gì thế?"

Sở Sở thì thào: "Stanford."

Stanford.

Lớp thể dục kết thúc, Lục Xuyên đánh bóng xong quay về, cả người nóng nực đi vào lớp học, cầm chai nước đi đến máy lấy nước, uống một hớp lớn mới quay lại chỗ ngồi nói với Trình Vũ Trạch ngồi bên cạnh: "Bà dì cậu tới à? Sao uốn éo trong phòng héo úa vậy?"

Trình Vũ Trạch ngẩng đầu khỏi sách giáo khoa lên dò xét nhìn anh: "Đâu phải tất cả mọi người đều có được IQ cao như Xuyên ca cậu đâu, mỗi ngày có thời gian học tiết thế dục vẫn có thể thi được vào đại học Stanford danh tiếng kia chứ."

Lục Xuyên ngồi xuống cầm vở quạt gió cho mình, năm giây sau, anh mới lấy quyển vở mình đang cầm đập thẳng lên đầu Trình Vũ Trạch: "Móa nó! Dám lật hộc bàn ông đây à!"

Trình Vũ Trạch đập vở xuống bàn anh: "Không phải mình, là tiểu tỷ tỷ nhà cậu đấy."

Động tác quạt gió của Lục Xuyên ngừng lại.

Trình Vũ Trạch nhíu mày cười cười: "Sở Sở nhìn thấy rồi đó, đại học Stanford."

Tan học, Lục Xuyên hoảng hốt nóng nảy dựa vào trên hành lang, ngoan ngoãn chờ Sở Sở thu dọn sách vở vào cặp chậm rãi rời khỏi phòng

https://thuviensach.vn

học.

Có điều ngoại trừ cặp sách, cô còn mang theo một cái bàn và giá đỡ khá lớn.

Lục Xuyên vội nhận lấy giá đỡ trên lưng cô, tự giác mang vào lưng mình, hỏi: "Muốn đi vẽ cảnh thật?"

Sở Sở gật đầu.

Lục Xuyên nhìn trời chiều, thì thầm nói: "Trời sắp tối rồi."

"Không sao."

Sở Sở nói xong thì đi về phía hành lang, Lục Xuyên cũng theo sau cô, rất nhiều lần muốn nói lại thôi.

"Không phải anh..."

"Lục Xuyên." Sở Sở quay đầu nhìn anh một cái: "Anh mang theo thẻ chứng minh không?"

"Hả?"

"Anh mang theo thử chứng minh chứ?"

Lục Xuyên lấy cặp xuống sờ soạng một hồi mới lấy được một tấm thẻ chứng minh: "Có mang."

"Được." Sở Sở nói xong thì tiếp tục đi, Lục Xuyên theo sau, mơ hồ không rõ, mãi cho đến khi Sở Sở dừng lại ở một cái khách sạn nhỏ.

'Đưa thẻ chứng minh cho em."

Đầu óc Lục Xuyên 'bùm' một phát, lúc lấy thẻ chứng minh ra tay vẫn còn đang run sợ, trơ mắt nhìn Sở Sở đưa thẻ chứng minh của mình và cô

https://thuviensach.vn

cho tiếp tân, sau đó nhận lấy một tấm thẻ phòng. Anh khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hoàn toàn không suy nghĩ được gì, cả người như bay mất linh hồn, mỗi bước đi theo sau Sở Sở phảng phất như giẫm trên mây.

Sở Sở dùng thẻ phòng mở cửa ra, đi vào bên trong đặt cặp và giá vẽ vào, Lục Xuyên đi đến thả bàn vẽ xuống, da đầu của anh lúc này đều đang tê dại.

Sở Sở đi ra phía sau anh, đóng cửa phòng lại.

"Không phải nói vẽ cảnh thật sao?"

Sở Sở cũng không trả lời anh, cô yên lặng ngồi lên giường, sau đó ngẩng đầu nhìn Lục Xuyên.

"..."

Lục Xuyên nào còn có thể lo lắng thêm được gì nữa, anh nhanh chóng cởi bỏ áo, nhào tới áp đảo Sở Sở lên trên nệm cao su, thở hổn hển cúi đầu gặm cắn đôi môi ướt át của cô.

Thân thể của anh cứng rắn và nóng hổi như một cái bàn ủi.

Tay anh từ góc áo của cô thăm dò vào, tham lam xoa nắn vuốt ve bộ ngực của cô, đầu gối đè lên tách hai chân cô ra, luống cuống tay chân bắt đầu cởi thắt lưng của mình xuống.

"Kiều Kiều." Âm thanh của anh chứa đầy dục vọng nóng bỏng: "Anh muốn em."

Anh điên cuồng mà hôn cô, cả người trong nháy mắt như biến thành dã thú, mặc cho bản năng nguyên thủy nhất của dục vọng dẫn dắt anh, không còn cách nào suy nghĩ được điều gì khác, chỉ có một ý niệm muốn cô.

https://thuviensach.vn

"Lục Xuyên." Đôi tay Sở Sở đặt trên lồng ngực cứng rắn của anh chậm rãi dời lên trên, nâng đầu của anh lên: "Lục Xuyên, em chờ anh nhé."

Nghe vậy, động tác của Lục Xuyên dừng lại, còn muốn hôn cô, nhưng ngọn lửa nóng trong thân thể đã tiêu tan hơn phân nửa, một loại xúc cảm không hiểu nào đó dần dần xông lên trên đỉnh đầu, xua tan đi dục vọng đói khát này.

Anh xoay người, thân trên để trần ngồi bên giường, lấy trong túi quần bao thuốc lá, nghĩ ngợi, lại vẫn để xuống, bọn họ đã giao hẹn, chỉ đến cuối tuần mới có thể hút thuốc.

"Hôm nay cho phép anh hút một điếu." Sở Sở lấy một điếu thuốc trong bao ra, đưa cho Lục Xuyên.

Sau khi Lục Xuyên nhận lấy, yên lặng trong chốc lát, vẫn đốt lên, hít vào một hơi thật sâu.

"Lục Xuyên, em chờ anh." Sở Sở ngồi bên cạnh anh.

"Không cần em chờ, anh không đi." Lục Xuyên nắm tay cô đặt lên trên đùi mình: "Anh thi vào đại học B."

"Anh có muốn đến Stanford không?"

Lục Xuyên đang muốn mở miệng, Sở Sở nắm ngược lại mu bàn tay anh: "Không được nói dối đâu đấy!"

Anh đột nhiên dừng lại, sau năm giây vẫn lắc đầu.

Nhưng chỉ một chút trầm mặc cùng do dự này, trong lòng Sở Sở cũng đã hiểu rõ, anh muốn.

Anh muốn thi vào Stanford.

https://thuviensach.vn

Anh không can tâm vùng vẫy cố thủ ở chỗ nước cạn, anh muốn đi nhìn thử xem.

"Lục Xuyên, em vẽ cho anh một bức chân dung." Sở Sở đứng dậy đi đến bên bàn vẽ dựng lên.

Lục Xuyên rên một tiếng thật dài, ngửa mặt nhảy xuống giường: "Anh đây không muốn vẽ chân dung."

Muốn em hơn.

Sở Sở đã bưng ghế đẩu ngồi xuống, đặt tập vẻ lên, đồng thời điều chỉnh màu vẽ xong xuôi, nhìn dáng vẻ đã sớm chuẩn bị từ trước rồi, mướn phòng không phải là muốn làm gì đó với anh, mà là muốn vẽ chân dung cho anh.

" Lục Xuyên, sau khi anh đi, em sẽ mang theo bức chân dung này của anh bên người, nhớ anh sẽ lấy ra ngắm."

Lục Xuyên đi đến, từ phía sau một tay ôm lấy cô.

"Nói hươu nói vượn." Anh vùi đầu vào bả vai cô, mái tóc tán loạn xoã bên vai, anh tham lam hít lấy mùi hương của cô.

Sở Sở quay người lại, dùng sức ôm anh, nâng cánh tay thon dài sờ lên cổ anh, vuốt ve khuôn mặt anh, nhón chân hôn lên mũi anh một cái.

"Lục Xuyên, em chờ anh."

Em chờ anh. Sở Sở chỉ có thể nói được ba chữ này.

Lục Xuyên ôm cô thật chặt, thân thể run rẩy chứng minh anh đang sợ hãi.

"Nào, em vẽ chân dung cho anh."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên buông cô ra, ánh mắt anh hơi phiếm hồng, hít mũi một cái, hỏi: 'Muốn cởi quần áo không?"

Sở Sở nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua nửa người trên trần truồng của anh, làn da lúa mạch căng chặt cùng cơ bắp trên bụng, dáng người vô cùng có cảm giác mạnh mẽ, còn có cơ bụng sáu múi.

Ánh mắt Sở Sở thuận theo đường nhân ngư dời xuống: "Cởi áo là được rồi."

Lục Xuyên đứng bên giường, nghiêng người nhìn Sở Sở.

Ngòi bút trên tay Sở Sở nhanh chóng uốn lượn, lúc thì vẽ màu, lúc lại nhìn anh.

Đối với chuyện này, cô bày tỏ rõ ràng tố chất chuyên nghiệp của mình, nhìn anh trong bộ dạng nửa trên lõa lồ vẫn có thể mặt không đổi sắc vẽ tranh.

Trong mắt của cô, Lục Xuyên trước mắt nghiễm nhiên đã trở thành một kiệt tác nghệ thuật.

"Em đừng có nhìn anh chằm chằm như vậy."

Sở Sở vừa tô màu, vừa mềm mại hỏi anh: "Không nhìn anh chăm chú thì làm sao mà em vẽ đây?"

Em nhìn anh như vậy, anh sẽ thẹn thùng.

Thân thể Lục Xuyên nghiêng về phía giường lớn, hỏi cô: "Sau này em vào trường mỹ thuật, cũng sẽ vẽ tranh khỏa thân sao?"

"Chắc có đấy." Sở Sở cũng không rõ lắm: "Vẽ tranh khỏa thân rất quan trọng, hắn là ai cũng sẽ vẽ một lần.:

https://thuviensach.vn

"Nam hay nữ."

"Đều có cả."

"Hừ! Không cho phép vẽ nam."

Sở Sở cười khẽ thành tiếng, buông bút vẽ xuống nhìn anh: "Anh lại ghen loạn gì vậy?"

Lục Xuyên cười cười, không nói thêm gì nữa.

"Xong rồi."

Lục Xuyên chộp lấy cái khăn tăm quấn bên hông, đi đến ngồi xuống bên người Sở Sở, nhìn về giá vẽ.

Trên giấy vẽ, anh đứng nghiêng người bên cửa sổ, tia nắng của trời chiều bên ngoài cửa sổ hòa với ánh sáng trong phòng, màu sắc của bức tranh lại vô cùng nhẹ nhàng êm dịu, mà anh giống như được bao trùm trong ánh nắng ấm áp và dịu nhẹ, vô cùng ấm áp.

Đấy là hy vọng của Sở Sở, Lục Xuyên tựa như một đóa hoa hướng dương nở rộ dưới ánh mặt trời sáng chói, nhiệt liệt mà rực rỡ, là nơi ấm áp nhất của cô, là ngọn hải đăng canh gác cho những đêm dài đằng đẵng của cô.

"Vẫn là người thật đẹp trai hơn." Lục Xuyên cười nói.

"Ý anh nói em vẽ không được đẹp trai sao?"

"Em vẽ rất đẹp, chủ yếu là Xuyên ca nhà em đẹp trai, không thể sao chép được."

Sở Sở cười cười đẩy anh một cái: "Ngốc."

https://thuviensach.vn

"Kiều Kiều." Giọng nói của Lục Xuyên trầm thấp trong trẻo, nắm chặt đôi bàn tay trắng nõn tinh xảo của cô, đặt lên môi hôn một cái: "Thật ra anh rất muốn đến Stanford."

Anh hơi dừng lại, cuống họng có chút nghẹn ngào, cảm xúc cuồn cuộn: "Nhưng anh không cách nào yên tâm buông em ra, anh sợ nếu như anh không ở đây, người khác sẽ ăn hiếp em mất, mà em thì lại ngốc nghếch như thế, không biết tự bảo vệ mình, anh đi rồi thì em phải làm như thế nào bây giờ?"

Sở Sở chôn đầu vào trong ngực anh, ôm chặt lấy eo anh.

"Anh đưng lo lắng." Sở Sở rầu rĩ lên tiếng: "Em sẽ chăm sóc bản thân thật tốt."

Lục Xuyên hôn lên trán cô: "Em đừng khiến anh dao động, anh thật sự..."

Anh đau khổ nhắm mắt lại: "Anh thật sự sẽ đi đó, em hãy nghĩ kĩ rồi trả lời."

"Em nghĩ kĩ rồi, Lục Xuyên." Sở Sở buông anh ra, ngồi thẳng người, ánh mắt trước nay chưa bao giờ có được sự kiên định như lúc này: "Anh đi đi, em sẽ chờ anh, đây cũng chính là câu trả lời của em."

Lục Xuyên đứng yên một hồi lâu, đột nhiên mở toang khăn, trực tiếp ôm Sở Sở lên trên giường, phủ người lên, điên cuồng hôn loạn xạ lên mắt cô, mũi cô và bờ môi của cô.

Thân thể anh cứng như sắt đá, mỗi một tấc da tấc thịt đều nóng bỏng lên.

Sở Sở tâm hoảng ý loạn hôn trả lại anh, đồng thời đưa tay ngăn lại bàn tay Lục Xuyên đang sờ đến quần jean của cô.

https://thuviensach.vn

"Sau khi thi đại học đã, có được không?"

Lục Xuyên dừng lại động tác vuốt ve và hôn môi, ngẩng đầu lên nhìn cô, trong ánh mắt đều là dục vọng cùng thâm tình.

"Quần áo đều đã cởi, lại chơi anh thế này sao."

Cuối cùng Lục Xuyên cũng không cưỡng cầu, mặc lại quần áo đi vào nhà vệ sinh giải quyết.

Sở Sở ngắm nhìn bản vẽ của anh, lẩm bẩm hai từ nhỏ đến mức không thể nghe thấy: "Tạm biệt."

Tạm biệt, người em yêu.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Cô ấy có ổn không?

Năm năm sau.

Máy bay đáp xuống sân bay Lộc Châu, trên bầu trời vẫn còn lất phất mưa phùn, cánh cửa khoang máy bay vừa được mở ra, Sở Sở đã cảm nhận được một luồng không khí tươi mát trong lành phả vào mặt.

Là hương vị quê nhà.

Cô vác theo giá vẽ, kéo một cái vali màu đen đơn giản đi về phía sảnh sân bay, thân hình của Sở Sở cao hơn một chút so với những cô gái bình thường khác, lại mang giày cao gót nên càng lộ ra sự mảnh mai và thon thả, càng nhìn càng nổi bật.

Cô mặc một chiếc váy dài màu trắng, mái tóc dài xõa đến ngang eo, mang theo hương vị tươi trẻ đầy nghệ thuật đập vào mắt người nhìn. Cô xinh đẹp động lòng người đến mức ngay cả những vị khách dù vội đến đâu đi nữa, không phân biệt nam nữ, lúc đi ngang qua người cô đều cũng không nhịn được mà quay đầu lại nhìn thêm lần nữa.

Cho dù lúc này cô đã hoàn toàn hết bệnh, thế nhưng đối với ánh mắt của người lạ vẫn có chút không thoải mái nổi. Vì vậy mà cô rất thích mang kính râm, muốn cô lập bản thân khỏi người khác. Nhìn thoáng qua dường như rất lạnh lùng cao ngạo, nhưng ở Đại học S thì những bạn học đã từng tiếp xúc với cô đều nhận xét, cô là người có tấm lòng thiện lương, bình dị gần gũi, nhưng điều quan trọng nhất là, vô cùng vô cùng dịu dàng.

https://thuviensach.vn

Sau khi tốt nghiệp đại học chính quy cô đạt thành tích xuất sắc, được trường đại học cử thẳng đi học nghiên cứu sinh, hiện đang bồi dưỡng ở lớp bích họa(*) của trường học, mà ngành học này được xem là môn át chủ bài của của đại học S.

(*) Bích họa tức fresco là tranh vẽ thực hiện trên một diện tích lớn, thường là tường vách hoặc trần nhà dùng kỹ thuật vẽ trên vữa vôi. Nước pha phẩm màu được dùng tô lên mặt vữa khi vữa còn ướt.

Lần này Sở Sở trở về Lộc Châu, là bởi vì trong nội thành Lộc Châu có một công trình bích họa tại khu du lịch Phật giáo cần có sự hướng dẫn của chuyên gia, tuổi tác của giáo sư hướng dẫn cô không thích hợp cho việc bôn ba đường dài, vậy nên Sở sở phải trở về tham gia dự án này.

Giáo sư Trần, cũng là thầy hướng dẫn của cô, là một nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn của giới nghệ thuật hội họa trong nước, có rất nhiều họa sĩ nổi danh đều do ông một tay chỉ dạy. Mà Sở Sở là học trò tâm đắc nhất của ông lúc về già, vì thế ông hoàn toàn yên tâm khi giao dự án này cho cô.

Mở máy điện thoại di động lên, trước tiên Sở Sở gọi điện cho thầy hướng dẫn báo bình an.

"Thầy Trần, con vừa mới xuống máy bay rồi ạ." Sở Sở vừa nói vừa sải bước đến khu vực hành lý ký gửi nhận đồ.

Giọng nói già nua của giáo sư Trần vang lên: "Ngày hôm qua Diệp Tầm có gọi điện thoại đến nói cũng cảm thấy hứng thú với dự án này, lại nghe con cũng đến đó, vừa nãy lúc ăn cơm với thầy thì mua vé máy bay ngay, đại khái thì cuối tuần đến đấy."

"Diệp sư huynh cũng đến sao ạ? Sớm biết thế thì con đã chờ đi chung rồi."

https://thuviensach.vn

"Nó nói không muốn ảnh hưởng đến công việc của con, chỉ là đến xem thôi, khà khà, chỉ là không biết đến xem bích họa, hay là đến ngắm người nữa." Giáo sư Trần đúng là một lão ngoan đồng, càng già lại càng thích trêu đùa học sinh của mình tìm thú vui.

Sở Sở không hiểu được ý tứ mập mờ trong lời nói của giáo sư, còn ngơ ngác hỏi thêm: "Ơ? Diệp sư huynh cũng có bạn bè ở Lộc Châu sao ạ?"

"Ài, thôi bỏ đi, nó đến sẽ liên lạc với con, hai đứa chăm sóc cho nhau thì thầy cũng yên tâm hơn nhiều."

"Dạ, vậy tới lúc đó con sẽ đến sân bay đón Diệp sư huynh."

Giáo sư Trần dặn dò thêm vài câu rồi cúp điện thoại, cầm vòi tưới nước cho cây xanh trên ban công, lắc đầu thở dài một tiếng.

Học trò này của ông tốt ở mọi mặt, chẳng qua suy nghĩ có hơi chậm chạp, nói dễ hiểu thì là không có khả năng suy nghĩ vòng vèo, đôi lúc còn hơi ngốc nghếch. Từ lúc khai giảng Diệp Tầm đã thích cô, cả khoa mỹ thuật từ thầy giáo cho đến bạn học đều biết, chỉ có mỗi cô nhóc này là hồn nhiên không phát hiện được.

Tuổi ông càng lớn thì lại càng bắt đầu quan tâm đến vấn đề cá nhân của học trò mình, nhất là cả Sở Sở và Diệp Tầm đều là học sinh tâm đắc nhất của ông, nếu hai người bọn họ có thể quen nhau vậy ông đương nhiên sẽ càng vui vẻ hơn.

Tiếc là Sở Sở, nếu như cô có thể thông minh hơn một chút vậy thì tiền đồ trong tương lại sợ là không thể nào đo lường được.

Chẳng qua ông nghĩ lại nếu muốn làm nghệ thuật thì đều quan trọng nhất vẫn là hạ được quyết tâm, nhiều học trò của ông vốn có thiên phú rất tốt, nhưng lại quá bốc đồng, cứng nhắc miễn làm hào mòn tài năng của

https://thuviensach.vn

mình đến không còn chút gì. Vậy nên trong cái vòng luẩn quẩn này của bọn họ, vẫn là cần phải kiềm chế tính tình một chút.

Bàn tâm tính, tìm cả học viện mỹ thuật này thì chỉ có Sở Sở là người ổn định nhất, nhất là ở độ tuổi này của cô, có thể ngâm mình trong phòng vẽ tranh một thời gian dài như thế, vẽ tranh đến quên ăn quên ngủ, người trẻ tuổi có thể đạt đến trình độ này cũng không được bao nhiêu.

Sau khi Sở Sở cúp điện thoại, tin tức trên nhóm chat hiện lên, đã rất lâu rồi không có người nhắn tin vào trong nhóm chat cấp ba này, lớp trưởng dường như muốn tổ chức họp lớp, đầu ngón tay Sở Sở kéo lên trên, tùy tiện lướt lướt, sau đi thoát khỏi wechat.

Sở Sở đứng ở mép băng chuyền hành lý, đúng lúc này dường như có một cái gì đó đụng vào chân cô, Sở Sở cúi đầu phát hiện ra là một bé trai có làn da trắng nõn chừng bảy tám tuổi, trên tay còn cầm đồ chơi Transformers.

Đụng vào chân của Sở Sở, cậu bé kêu "a" một tiếng, ôm mặt và ngẩng đầu lên nhìn Sở Sở.

"Cây cột lớn!" Cậu nhóc mềm mại mà kêu một tiếng.

Sở Sở rũ mi mắt xuống, nhìn cậu bé tóc đen mắt đen rất xinh đẹp, gương mặt bụ bẫm những thịt là thịt, trông đáng yêu vô cùng.

Cô cúi người xuống đỡ cậu bé đứng lên, vỗ nhè nhẹ lên ống quần của nhóc.

"Bạn nhỏ, đừng chạy loạn ở sân bay nhé! Ba mẹ con đâu rồi?"

"Ba mẹ ở nhà ạ."

"Con đi một mình sao?" Sở Sở kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Cậu bé lắc lắc đầu, dùng Transformers chỉ chỉ vào người đàn ông cách đó không xa: "Chú con ạ."

Sở Sở nhìn qua, hô hấp căng thẳng.

Người đàn ông đối diện mặc áo sơ mi màu trắng bên trong và áo khoác đen dài bên ngoài, trong tay còn kéo theo hai vali hành lý, dõi mắt hết nhìn đông lại nhìn tây tìm kiếm bóng dáng của cậu nhóc.

"Trình Vũ Trạch?"

Trình Vũ Trạch thấy được cậu bé nên chạy bước nhỏ lại, lúc gần đến bước chân hơi ngừng lại, nhìn chằm chằm Sở Sở một hồi lâu, không dám xác định mà gọi một tiếng: "Chị dâu nhỏ?"

Vừa dứt lời, cả hai đều cảm thấy có chút xấu hổ, Trình Vũ Trạch vội vàng sửa miệng: "Sở Sở."

Sở Sở tháo kính râm xuống, mỉm cười ngọt ngào nhìn anh ta: "Đã lâu không gặp!"

"Đúng là rất nhiều năm không gặp rồi." Trình Vũ Trạch quan sát Sở Sở: "Mình thật sự không nhận ra, cậu thay đổi nhiều quá!"

"Chú, chị cột lớn." Cậu bé kéo kéo ống quần của Trình Vũ Trạch, nép ở phía sau lưng anh ta: "Thật là xinh đẹp."

"Đây là cháu trai của mình." Trình Vũ Trạch giới thiệu với Sở Sở: "Tên là Đồng Đồng."

"Xin chào Đồng Đồng!" Sở Sở khom thắt lưng xuống, sờ sờ lên đầu cậu bé, cậu nhóc ngay lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

"Thằng nhóc tiểu ma vương này, vậy mà cũng có lúc xấu hổ sao?" Trình Vũ Trạch xchs cậu bé ra: "Không phải chị gái, con nên gọi là dì, dì

https://thuviensach.vn

Kiều!"

"Rõ là chị gái mà!" Đồng Đồng cố chấp mà bịt mồm bịt miệng: " Chị cột lớn xinh đẹp!"

Ý cười trên mặt Sở Sở lại càng tươi hơn.

Trình Vũ Trạch không thèm sửa đúng nữa mà tùy ý cậu bé, trong lúc rảnh rỗi chờ đợi hành lý ký gửi, anh ta bắt chuyện với Sở Sở.

"Hiện tại cậu còn đi học sao?"

"Ừm, vẫn ở Đại học S, học nghiên cứu sinh."

"Trước kia lúc cậu vừa chuyển vào lớp của chúng ta, bộ dáng ngây ngốc, ai có thể nghĩ đến chỉ vài năm không gặp, cậu đã học đến nghiên cứu sinh rồi."

Sở Sở cười nói: "Khi đó may mắn có các cậu đã giúp đỡ mình."

"Thật ra lời cảm ơn không phải tính lên đầu mình." Trình Vũ Trạch nói thêm: "Lúc đó người vẫn luôn giúp đỡ cậu....."

Chú ý thần sắc của Sở Sở dần tĩnh mịch lại, Trình Vũ Trạch thức thời ngậm miệng, chuyện Sở Sở và Lục Xuyên năm hai đại học chia tay đã huyên náo xôn xao rất lâu, bạn bè khi ấy đều biết Lục Xuyên cố ý trở về tìm cô, kết quả không đến một tuần anh đã quay trở lại nước Mỹ, chia tay nhanh chóng mà gọn gàng, quả quyết cắt đứt.

Trong vòng một tuần đó, giữa hai người bọn họ xảy ra chuyện gì không ai biết được.

Ngay cả Trình Vũ Trạch mà Lục Xuyên cũng chưa hề kể về việc này, hai người trong cuộc đều không đề cập tới, người bên ngoài đương nhiên không thể đoán được, nhưng mà Trình Vũ Trạch biết những năm họ chia

https://thuviensach.vn

tay, Lục Xuyên vẫn không có bất kỳ người bạn gái nào, con gái theo đuổi anh rất nhiều, từ nước Mỹ đến Trung Quốc, từ Stanford đến khoa Trung, số người nhiều hơn cả một nắm tay, nhưng anh vẫn chưa từng động tâm.

Chưa từng động tâm.

Bởi vì đã từng động tâm với một cô gái như vậy, đã gặp qua phong cảnh đẹp nhất của thế gian, vậy nên về sau tâm anh như một mặt nước phẳng lặng.

Băng chuyền từ từ di chuyển đến, từng vali hành lý lớn có nhỏ có được đẩy ra, Sở Sở tìm được vali của chính mình.

Trình Vũ Trạch hỏi cô: "Lần này cậu ở lại Lộc Châu bao lâu?"

Sở Sở lắc đầu: "Công việc ở đây cũng không biết đến khi nào thì sẽ kết thúc, lâu thì hai ba tháng, mà ít thì cũng khoảng mấy tuần."

"Ừm, cuối tuần này lớp cấp ba của chúng ta họp lớp, cậu có đến không?"

Sở Sở nhíu mày, ánh mắt dời qua một bên, thấp thoáng ý trốn tránh.

Trình Vũ Trạch biết cô đang do dự cái gì, anh ta vội vàng nói: "Công việc của Lục Xuyên vẫn rất bận rộn, phần lớn thời gian mỗi ngày đều ở trong phòng thí nghiệm, hơn phân nửa là sẽ không đến tham gia đâu!"

Sở Sở nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Đến lúc đó...mình sẽ xem xét."

"Dù sao đến lúc đó cũng liên lạc lại, số điện thoại hiện tại của cậu là..."

"Mình không đổi số."

https://thuviensach.vn

"Được." Trình Vũ Trạch cũng lấy hành lý trên băng chuyền xuống: "Đúng rồi, bạn của mình đến đón, cậu có muốn đi chung không, ngồi chung xe đi vào nội thành."

"Không cần." Sở Sở vội vàng nói: "Mình muốn đến bệnh viện thăm mẹ trước."

"Ừm, có thời gian thì gặp lại."

Sở Sở vô thức vén tóc ra phía sau tai, sau đó phất phất tay với Trình Vũ Trạch: "Tạm biệt."

Trình Vũ Trạch nhướng mày, cười nói: "Khuyên tai rất đẹp."

Trong lòng Sở Sở run lên, vội vàng che vành tai bên phải lại, nhưng mà Trình Vũ Trạch đã mỉm cười rời đi.

Cô đứng tại chỗ, vẫn chưa hết sợ hãi.

Tai phải của cô có một chiếc khuyên tai bằng đá màu đen, sáng lấp lánh.

Mà cái khuyên tai này, đã từng hòa chung với máu thịt của anh.

Xỏ lỗ tai là sau khi chia tay, lúc ấy, sự thống khổ trong lòng đã hoàn toàn lấn át nỗi đau của cơ thể và sợ hãi từ nội tâm.

Đau đớn lớn đến mức không thể giải trừ, ăn cơm, nghỉ ngơi, vẽ tranh... Mặc kệ là làm gì đi chăng nửa thì cái cảm giác nghẹt thở ấy vẫn không lúc nào không đè ép cô, đi siêu thị, trong sân trường, thậm chí ngay cả lúc ăn cơm, chỉ cần nhớ đến gương mặt của anh, nhớ đến những việc trong quá khứ..... Nước mắt nói đến là đến, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Vào mùa hè, một mình ngơ ngẩn đi bộ trên đường lớn, cô đi đến cửa hàng trang sức ở bên đường, ma xui quỷ khiến thế nào lại bước vào, nói với

https://thuviensach.vn

nhân viên trong cửa hàng là muốn xỏ lỗ tai.

Nói xong câu đó cô liền khóc, khiến cho nhân viên trong cửa hàng bị dọa sợ không nhẹ, luôn miệng nói với cô: "Sẽ không đau lắm đâu, cô đừng sợ."

Nhưng cô vẫn cứ khóc, nhân viên cửa hàng không còn cách nào khác, nói nếu như cô sợ hãi như vậy thì đừng làm nữa.

Sở Sở khóc lắc đầu, nói không phải tôi sợ, chẳng qua chỉ là.....

Chẳng qua là khổ sở mà thôi.

Châm tai xuyên qua máu thịt, hòa quyện với máu thịt của anh, cũng định sẵn ở trong lòng cô, phảng phất như anh vẫn còn ở bên cạnh người cô, mặc dù chỉ là ảo tưởng, nhưng cuối cùng cô cũng chuyển biến tốt đẹp hơn, cô muốn thoát ra, tình yêu không phải là tất cả, không có Lục Xuyên cô cũng muốn có cuộc sống tốt đẹp.

Lúc trước có thể cắn răng bước ra từ vực sâu tối tăm, vậy thì bây giờ cô cũng có thể quên được anh.

Nhất định có thể.

Khuyên tai bằng đá màu đen này, anh đã đeo nhiều năm, cô lại tiếp tục đeo thêm nhiều năm sau.

....

Trình Vũ Trạch dắt theo cháu trai nhỏ của mình đi ra khỏi sân bay, nhìn thấy một chiếc Land Rover màu đen trên con đường bên cạnh nhà ga T2.

Một người đàn ông, mặc áo trong màu đen và quần dài, dáng người anh rất cao, hững hờ dựa vào trước xe, đeo kính râm màu đen, gầy gò

https://thuviensach.vn

nhưng nghiêm nghị, thu hút không ít phụ nữ dừng chân để ngắm nhìn anh.

Cao trung chính là như vậy, anh mang theo hơi thở rất mạnh mẽ, vì vậy dễ dàng nhìn thấy hào quang bắn ra bốn phía, còn bây giờ được lột qua từ nước ấm của học thuật, trên người lại có thêm một loại hơi thở nho nhã, kết hợp hoàn mỹ với vẻ phóng khoáng nguyên thủy của anh, trở thành Lục Xuyên của hiện tại.

Không thể nói rõ đó là hương vị gì, nhưng là tập hợp cho sự hoàn mỹ, đủ để làm người khác thần hồn điên đảo.

Lục Xuyên ở phía xa vẫy tay với Trình Vũ Trạch, tháo kính râm xuống.

Đôi mắt đào hoa vẫn rất động lòng người, nốt ruồi lệ nhàn nhạt nơi khóe mắt, dường như lại đậm hơn một chút.

"Sao... lại là cậu?" Trình Vũ Trạch không ngờ người đến đón anh ta lại là Lục Xuyên, rõ ràng trước đó anh ta gọi cho Tống Cảnh mà.

"Ông đây đến đón cậu, không vui sao?"

"Không phải...." Trình Vũ Trạch vội vàng quay đầu lại, nhìn quanh lối ra vào sân bay, chỉ vào đám người: "Lúc nãy.... vừa mới gặp.... mình gặp được....."

Trong đám người không có bóng hình của Sở Sở, những lời Trình Vũ Trạch muốn nói bị nghẹn lại ở cổ họng, anh ta quay đầu nhìn Lục Xuyên, há to miệng, nhưng cuối cùng vẫn là đem lời nói nuốt xuống.

"Cậu gặp được ai?"

"Không... Không có ai cả."

Cuối cùng Trình Vũ Trạch lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

Lúc trước khi Lục Xuyên và Sở Sở chia tay cũng không liên lạc qua với bất kỳ ai, một mình trở về Mỹ, ngẩn ngơ đã nhiều năm, các bạn bè của anh, ngoại trừ biết anh vẫn còn ở nước ngoài ra thì những tin tức khác hoàn toàn không biết gì cả.

Trình Vũ Trạch không biết đến cùng thì anh có buông tay được không, vậy nên cũng không dám nhắc đến hai chữ kia.

"Cậu lái xe đi." Lục Xuyên nói với Trình Vũ Trạch: "Mình vừa mới chạy đến, tay có hơi mỏi."

Viết luận văn của thí nghiệm sẽ để lại một tật xấu, có đôi khi ngồi lâu cánh tay sẽ bị đau.

Trình Vũ Trạch quyết đoán ngồi vào ghế lái, Lục Xuyên ôm Đồng Đồng ngồi vào trong xe, cài dây an toàn cho cậu bé: "Thằng bé này, lại nặng lên không ít."

Trình Vũ Trạch cũng tự cài dây an toàn cho mình, nói với Đồng Đồng đang quơ quơ Transformers: "Đồng Đồng, con im lặng một chú, chú Lục Xuyên làm thí nghiệm rất vất vả, con không được làm ồn đến chú ấy nhé."

Đồng Đồng ngoan ngoãn đặt mô hình Transformers xuống, giọng nói mềm mại hỏi Trình Vũ Trạch: "Chú nhỏ, con có thể chơi Vương Giả Nông Dược được không ạ?"

Trình Vũ Trạch lấy di động ở ghế phó lái đưa cho Đồng Đồng: "Chơi thì có thể, nhưng đừng làm hại chú bị rớt cấp nhé!"

Đồng Đồng cười nhận lấy điện thoại di động: "Không đâu ạ! Con đánh rất tốt đó!"

Lục Xuyên nhướng mày, cũng lấy điện thoại di động ra: "Chú chơi với Đồng Đồng một ván nhé."

https://thuviensach.vn

"Vậy thì tốt quá!" Trình Vũ Trạch cười nói: "Có Xuyên ca ở đây, thắng chắc rồi!"

Đồng Đồng nhìn vào màn hình điện thoại di động của Lục Xuyên, đột nhiên hét to một tiếng: "A? Chị gái cột lớn!"

Tim Trình Vũ Trạch đột nhiên nhảy dựng lên: "Đồng Đồng, nói cái gì đó!"

Đồng Đồng chỉ vào màn hình khóa điện thoại của Lục Xuyên, nhíu mày khó hiểu nói: "Đây không phải là chị gái cột lớn vừa gặp lúc nãy sao ạ?"

Màn hình khóa điện thoại của Lục Xuyên, là một cô gái đứng trước cửa Tử Cấm Thành được bao phủ bởi tuyết trắng, mỉm cười dịu dàng.

Trình Vũ Trạch khó khăn nuốt nước miếng, xuyên qua kính hậu nhìn về phía Lục Xuyên, Lục Xuyên đang cụp mắt nhìn vào màn hình khóa của điện thoại, ánh mắt dịu dàng trước nay chưa từng có.

Trong nhất thời bầu không khí có chút xấu hổ, cuối cùng Trình Vũ Trạch ho nhẹ một tiếng: "Chuyện là, lúc nãy ở sân bay mình gặp được..."

"Cô ấy khỏe không?" Lúc anh nói ra những lời này, sắc mặt trầm thấp có chút không giống anh.

"Cậu ấy...." Trình Vũ Trạch đang muốn nói bây giờ cô tốt lắm, tự tin hơn, xinh đẹp hơn trước rất nhiều.

Nhưng mà anh ta còn chưa kịp nói gì, Lục Xuyên lần thứ hai cắt ngang lời anh ta: "Thôi được rồi."

Anh lại khóa màn hình điện thoại lần nữa, ánh mắt dời ra bên ngoài cửa sổ, nhìn từng tòa nhà nhanh chóng lướt qua, thì thào nói: "Quên đi."

https://thuviensach.vn

Tác giả có lời muốn nói:

Đừng sợ! Đây là ký ức lúc sau, vẫn còn mấy chương ngọt, tiếp tục lái xe...

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Rối loạn

Sau khi máy bay hạ cánh, Sở Sở đón xe đến khách sạn, đi vào phòng tắm tắm rửa dội sạch một đường phong trần mệt mỏi này, đến lúc đi ra đổi một bộ áo bông vải và quần cao bồi rách, xỏ một đôi giày đế bằng, nhẹ nhàng khoan khoái đi ra ngoài.

Cô đến ven đường đón một chiếc taxi, tài xế nhịn không được nhìn cô qua kính chiếu hậu tận mấy lần.

Mặc dù có chút son phấn, nhưng cô gái này thật sự rất xinh đẹp, lông mày nhỏ dài, đôi mắt to tròn đẹp đẽ, rất khó mà không nhìn thêm vài cái nữa.

Đón được một vị mỹ nữ, tài xế hào hứng không thôi,cười hỏi: "Cô gái, đi đâu đây?"

"Lộc Sơn."

"Đến du lịch sao?" Tài xế chậm rãi khởi động xe: "Núi Lộc Sơn phong cảnh rất đẹp đó, có điều một cô gái nhỏ như cô cũng nên chú ý an toàn, hay là tôi đưa cô đến nơi tập hợp nhóm du lịch ở trung tâm nhé, cô đến đó mua vé rồi thừa dịp đón xe buýt lên đường núi ngắm cảnh nữa, rất thuận tiện."

Sở Sở rất lịch sự chờ tài xế ê a nói xong, mới nói: "Tôi không phải đến du lịch, phiền chú đưa tôi đến bệnh viện tâm thần của Lộc Sơn."

"Ặc."

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên một đường duy trì sự trầm mặc.

Bệnh viện tâm thần ở chân núi Lộc Sơn, không khí trong lành, rất dễ chịu, từ xa xa còn có thể nhìn thấy những dãy núi cao và đám mây trong vắt.

Sở Sở mang theo thực phẩm dinh dưỡng và ít hoa quả đi vào, đến đại sảnh đăng ký xong, có y tá chuyên biệt dẫn cô vào phòng bệnh, lấy chìa khóa mở cửa phòng ra.

Cô đứng ngoài cửa lưỡng lự một hồi không có vào ngay lập tức, y tá quay đầu nhìn thoáng qua cô, nói: "Gần đây nhất tinh thần và trạng thái của bệnh nhân cũng không tệ lắm, cảm xúc tương đối ổn định."

Sở Sở khẽ gật đầu, hít thật sâu, lấy hết dũng khí mở cửa phòng ra.

Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ sát mặt đất rọi vào trong phòng, khiến gian phòng trở nên sáng sủa hơn, một người phụ nữ ngồi giữa giường bệnh, bà mặc một bộ đồ bệnh nhân màu xanh trắng, cúi đầu, miệng lẩm bẩm mấy câu không rõ nghĩa.

Khuôn mặt bà vẫn xinh đẹp như trước, qua năm tháng lại mang theo vẻ tang thương, đầu ngón tay thon gầy vuốt ve mái tóc dài của mình.

Sở Sở đi vào phòng, ngồi xuống bên giường bệnh của bà, thế nhưng bà lại không hề hay biết.

"Mẹ." Cô nhẹ nhàng gọi bà một tiếng: "Con đến thăm mẹ đây."

Sở Vân Tụ hình như lúc này mới có cảm giác, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía Sở Sở, thì thào: "Cô là ai?"

"Con là Sở Sở đây mà." Sở Sở nâng tay sờ lên mái tóc dài bù xù của Sở Vân Tụ,có chút đau lòng, cầm lấy chiếc lược trên tủ đầu giường, chải

https://thuviensach.vn

đầu cho Sở Vân Tụ.

"Mẹ, ở đây có khỏe hơn không?"

Sở Vân Tụ lại một lần nữa cúi đầu xuống không để ý tới cô, đột nhiên hát lên.

Bên ngoài phòng bệnh đột nhiên truyền đến tiếng la mắng bất mãn của một người phụ nữ: "Hát gì hát hoài thế, cả ngày đều hát, ồn ào quá đi!"

Sở Vân Tụ mắt điếc tai ngơ, đầu ngón tay giơ lên trước mặt Sở Sở, trong miệng lẩm bẩm ca bài<>, môi mỏng nhếch lên ẩn hiện ý cười.

Sở Sở dịu dàng cầm lấy tay bà, lại nhẹ nhàng buông ra.

Bên trong mái tóc dài của Sở Vân Tụ đã xen lẫn vài sợi tóc bạc trắng, cô chia tóc bà ra thành mấy phần, lại thắt cho Sở Vân Tụ một cái bím lớn, vén tóc bà qua tai.

Sở Vân Tụ ngây ngốc nhìn cô cười.

"Sở Sở, ngày mai mẹ sẽ được gả vào Kiều gia, trở thành Kiều phu nhân danh chính ngôn thuận, con đó cũng sẽ trở thành Kiều tiểu thư, vui không?"

Sở Sở dịu dàng vuốt tóc bà, yên lặng không nói lời nào, Sở Vân Tụ lại tiếp tục hát.

Sở Sở ngồi với Sở Vân Tụ một hồi, đúng là theo như bác sĩ đã nói thì tình trạng của bà đã khá hơn nhiều, đương nhiên, vẻn vẹn cũng chỉ dừng lại trước khi bước vào đoạn quá khứ điên cuồng kia.

Ba năm trước, bởi vì thiếu nợ sòng bạc mà bị người ta chặn đầu đe dọa, sau đó thần kinh bắt đầu trở nên không bình thường, nhưng đây cũng

https://thuviensach.vn

không phải nguyên nhân chủ yếu khiến bà phát điên, chẳng qua cũng chỉ là một cái mồi nhỏ dẫn lửa mà thôi.

Sở Sở vẫn còn nhớ rõ lúc đó là vào thời gian nghỉ hè của năm nhất đại học, cô đang tham gia trại hè vẽ tranh phong cảnh của viện mỹ thuật, ngây người ở chốn rừng núi mới hơn hai ngày, bệnh viện gọi điện thoại cho cô nói rằng ba mẹ cô xảy ra tai nạn giao thông.

Trái tim cô căng thẳng, đặt chuyến máy bay gần nhất vội vã quay về, vừa đến bệnh viện đã nhận được tin dữ, trải qua mấy giờ phẫu thuật vẫn không thể cứu được tính mạng của Kiều Ngôn Thương, cũng may mà Sở Vân Tụ chỉ bị thương ngoài da, không có gì trở ngại, nếu không cô thật sự chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã trở thành cô nhi!

Nhưng sự bất hạnh cũng chỉ mới bắt đầu, hậu sự của Kiều Ngôn Thương vừa xong xuôi, ông bà Kiều gia lập tức muốn đuổi Sở Vân Tụ ra khỏi nhà, nói cái gì mà chẳng qua Sở Vân Tụ cũng chỉ là tình nhân của Kiều Ngôn Thương, căn bản không có tư cách gì để ở lại Kiều gia, gia sản của Kiều Ngôn Thương bà đừng hòng nghĩ đến!

Lúc đấy Sở Sở mới biết được, Sở Vân Tụ và Kiều Ngôn Thương vốn dĩ không hề có hôn thú! Lúc trước Kiều Ngôn Thương lo lắng cho ba mẹ tuổi tác đã cao, sợ vì chuyện này mà bị đả kích nên cũng chỉ đưa Sở Vân Tụ vào nhà mà không hề cho bà một cái danh phận.

Nếu không thì với sự phản đối kịch liệt của ông bà nhà họ Kiều, sao có thể dễ dàng đồng ý cho hai người họ ở cùng nhau được, nói thế nào thì Sở Vân Tụ cũng là kẻ cầm đầu và là nguyên nhân trực tiếp khiến cho con dâu của bọn họ tự sát! Nếu hai người này kết hôn sẽ dính liếu đến một loạt vấn đề về tài sản, mà sản nghiệp của Kiều Ngôn Thương là do ông bà lão khổ tận cam lai dốc sức lập nên, tuyệt đối sẽ không để cho dạng người như Sở Vân Tụ, một tiểu tam không biết xấu hổ nhúng chàm được cơ chứ!

https://thuviensach.vn

Còn dự định của Sở Vân Tụ là trước tiên vào được cửa nhà họ Kiều đã, chờ sau này ông bà lão Kiều gia "cưỡi hạc về tây", bà sẽ bổ sung giấy hôn thú sau, mà đây cũng là hứa hẹn của Kiều Ngôn Thương dành cho bà, nhưng nào có ai nghĩ đến chuyện ngoài ý muốn như vậy lại xuất hiện!

Sau khi Kiều Sâm tốt nghiệp cấp ba liền tham gia quân ngũ, lần này vội về chịu tang, quân đội cũng chỉ cấp cho một tuần nghỉ phép, vậy nên sau khi xong tang lễ, một chàng trai to xác như cậu khóc lóc quay về quân đội, căn bản không hề biết ông bà vốn luôn yên lặn lại làm tung chuyện thế kia.

Đêm Kiều Sâm rời khỏi nhà, ông bà lão Kiều gia kêu người đến biệt thự thu dọn hết vật dụng cá nhân và hành lý của Sở Vân Tụ ném toàn bộ ra ngoài, đồng thời đuổi luôn hai mẹ con ra khỏi nhà.

Lúc đó Sở Sở vẫn luôn theo bên cạnh Sở Vân Tụ, nhìn đám đàn ông kia đem đồ của mẹ còn có quần áo của chính mình ném toàn bộ ra ngoài lề đường bên ngoài cổng biệt thự. Sở Vân Tụ hệt như một người đàn bà chanh chua chửi đổng lên, giọng nói của bà bén nhọn, không chút yếu thế gân cổvề phía trong chửi rủa loạn lên, nội dung khó nghe vô cùng.

"Hai lão già các người! Cho dù có đuổi Sở Vân Tụ tôi đi, thì Kiều Sở cũng là con gái ruột của Kiều Ngôn Thương! Di sản cũng phải có một nửa của tôi!"

"Tôi theo con của mấy người nhiều năm như thế, đầu cũng sắp bạc, nhà họ Kiều của mấy ngươi lại dám đối xử với tôi như vậy, Kiều Ngôn Thương trên trời cao có linh có thiêng chết cũng không nhắm được!"

"Tôi nguyền rủa mấy người đều chết không được yên lành!"

....

https://thuviensach.vn

Sở Vân Tụ càng mắng càng đi quá giới hạn, Sở Sở cảm thấy xấu hổ đến cực điểm, cô yên lặng không tiếng động nhặt vali hành lý lên, sau đó gom hết quần áo tán loạn cất vào trong vali, lại gọi điện thoại cho công ty dọn nhà, nửa giờ sau công ty dọn nhà lái xe đến, Sở Sở nắm tay Sở Vân Tụ lên xe.

Cô trầm mặc ngồi trong xe, xuyên qua cửa sổ xe nhìn biệt thự nhà họ Kiều dần dần xa, bỗng hồi tưởng lại nhiều năm về trước, thời điểm mà Kiều Ngôn Thương đưa Sở Sở và Sở Vân Tụ tiến vào biệt thự Kiều gia, cũng là một buổi tối như thế này, không trăng không sao, xung quanh yên tĩnh, ngay cả côn trùng cũng vì thế mà kinh động.

Cô cứ vậy yên ắng đến, tới lúc rời đi lại loạn xạ bát nháo, ầm ĩ không thôi.

Cơn giận của Sở Vân Tụ vẫn còn sót lại, nói Sở Sở không cần phải lo lắng, mẹ nhất định sẽ vì con mà tranh thủ đến cùng.

Sở Sở không biết cái gì nên lấy cái gì không, nhưng cô biết, gia sản của Kiều gia là do hai vị lão gia cả đời tích lũy mới thành, không có một chút quan hệ nào với cô, cô sẽ không làm chuyện cướp giật của người khác, vì nếu lấy được cô cũng không yên lòng.

Của cải dành dụm của hai ông bà lão đều để lại cho cháu trai duy nhất của bọn họ, muốn đưa tất cả cho Kiều Sâm, Sở Sở sẽ không giành giật đồ của Kiều Sâm đâu!

Sở Vân Tụ biết Kiều Ngôn Thương là một người con trai vô cùng hiếu thảo, nhưng lại không hề biết sản nghiệp mà Kiều Ngôn Thương đang làm lại toàn bộ thuộc về trên danh nghĩa của hai ông bà lão, tài sản riêng của Kiều Thương Ngôn không tính là nhiều, cả kỳ nghỉ hè ấy, Sở Vân Tụ hầu như suốt ngày đều thương thảo với luật sư.

https://thuviensach.vn

Mà Sở Sở lại không để ý đến chuyện này, cô tự giam mình trong căn nhà nhỏ cô thuê, dốc lòng luyện vẽ, cô biết, chỉ có thể tự mình mạnh lên mới bảo vệ được bản thân, bảo vệ được người quan trọng của cô, cô không muốn dựa vào người khác, càng không muốn cướp đoạt đồ của người khác để thỏa mãn chính mình.

Nghỉ hè Lục Xuyên vì muốn theo giáo sư làm luận án nên không có cách nào trở về, có điều anh cũng đã đồng ý, học kỳ sau sẽ dành ra một chút thời gian để quay về thăm cô, Sở Sở lại sợ anh phân tâm nên cũng không nói chuyện trong nhà mình cho anh biết. Có đôi lần Kiều Sâm sẽ gọi điện thoại từ quân đội đến, nói Sở Sở không cần phải lo lắng, cậu sẽ bàn bạc lại với ông bà cụ, không để cho cô chịu thiệt thòi nào.

Sở Sở nói không sao cả, anh vẫn là anh hai của em.

So với mấy cái thứ gia sản gì đó, Kiều Sâm anh hai của cô, đối với cô mà nói càng quan trọng hơn.

Sở Sở không biết rốt cuộc cậu đã nói chuyện với ông bà cụ như thế nào, nhưng cô biết dường như lần kiện cáo nọ cũng không thành, dù sao ông bà lão Kiều gia cũng muốn mặt mũi, lại thêm chịu ảnh hưởng từ phía Kiều Sâm, Sở Vân Tụ cuối cùng cũng lấy được một khoảng tiền lớn, về phần số tiền đó là bao nhiêu, Sở Sở không biết được.

Nhưng vào tháng mười một, tiền sinh hoạt của Sở Sở triệt để bị cắt mất.

Sở Vân Tụ không theo đúng hạn gửi tiền đến cho cô.

Sở Sở dùng khoảng tiền tháng trước còn thừa lại chừng mấy trăm tệ trụ được một tuần, kết quả Sở Vân Tụ lại đến thẳng trường học, nói với Sở Sở bà bị người của xã hội đen uy hiếp, muốn đến chỗ của cô tránh đầu sóng ngọn gió. Lúc bà đến rất nghèo túng, trên người cũng chỉ mang theo mấy bộ đồ, ngay cả cơm trưa cũng không kịp ăn, Sở Sở dẫn bà đến căn tin

https://thuviensach.vn

trường ăn cơm, liên tục truy hỏi một hồi Sở Vân Tụ mới thành thật khai, bà vẫn luôn đi đánh bạc, toàn bộ chi phí mà Kiều gia chu cấp kia, đều bị bà đổ hết vào đó.

"Sở Sở, mẹ thật sự chỉ vì con thôi!"Sở Vân Tụ nắm lấy ống tay áo của cô: "Nhà họ Kiều kia thật không có lương tâm, Kiều Ngôn Thương lại là một kẻ vô dụng, gia sản đều bị ba mẹ ông ta nắm hết trong tay, bọn họ có bản lĩnh mời được luật sư tốt nhất, trận kiện cáo lần này chúng ta không đánh đã thua, là mẹ vô dụng, chỉ có thể giành cho con được chút tiền ít ỏi như vậy, lúc đầu còn nghĩ đánh cược một lần có thể thắng lớn, tương lai sẽ làm của hồi môn cho con, thế nhưng mà..."

Thế nhưng mà khoản tiền kếch xù mang tên "di sản dành cho Sở Sở" này, đều bị thua sạch sành sanh dưới tay bà.

Sở Sở không hề tin rằng Sở Vân Tụ vì suy nghĩ cho cô nên mới đi đánh bạc, cô biết sau khi bị đuổi khỏi Kiều gia, tâm tình của bà vẫn không hề tốt lên, bản thân rất phóng túng, cả ngày đắm chìm trong vàng son, trước kia bà chưa từng dính vào bài bạc, đi sòng bạc thế này khẳng định là những kẻ thừa tâm cơ lừa gạt bà.

Quan hệ của Sở Sở và Sở Vân Tụ trước nay vẫn rất vi diệu, kỳ thật trong lòng Sở Sở cũng hiểu rõ, nhiều năm như vậy, Sở Vân Tụ vẫn luôn xem cô là quả nặng để gả vào hào môn. Khi còn bé bà đã tỏ ra không thích cô, bởi vì cô không phải là con trai, trong cái chốn trọng nam khinh nữ như Kiều gia quả thật không có được chỗ đứng, nhưng nói như thế nào đi nữa thì cô cũng là con gái ruột của Kiều Ngôn Thương, dù cho không thích, thì cũng là ruột thịt.

Sở Sở đối với mẹ cũng không có tình cảm sâu sắc đặc biệt gì, nhưng càng không phải là không có cảm tình, dù sao cũng là mẹ ruột nuôi cô từ nhỏ đến lớn, dù thường xuyên mắng cô, nhưng bà cũng vẫn còn quan tâm đến cô. Sau khi Sở Vân Tụ cầm được món tiền kếch xù này, cô cũng không

https://thuviensach.vn

thèm quan tâm bà tiêu xài nó như thế nào, không quản được, mà cũng không muốn quản.

Giờ phút này, Sở Vân Tụ nước mắt nước mũi chật vật như vậy, trong phòng ăn có không ít bạn học đều quan sát hai người họ.

"Mẹ, tiền mất thì thôi bỏ qua đi." Sở Sở chỉ có thể cố gắng nhỏ nhẹ trấn an bà: "Sau này chúng ta dựa vào chính mình cũng có thể sống tốt."

"Sở Sở, sau này mẹ chỉ có thể dựa dẫm vào con mà thôi!" Sở Vân Tụ đột nhiên dùng sức nắm lấy tay cô, tựa như cọng cỏ cứu mạng: "Tất cả, mẹ đều dựa vào con cả."

Khi đó Sở Sở không biết những lời này của Sở Vân Tụ là có ý gì, thẳng cho đến khi chủ nợ tìm đến cửa, Sở Sở mới hiểu được Sở Vân Tụ đang thiếu nợ, một khoản nợ rất lớn.

Số tiền kia, Sở Sở trả không nổi, mà Sở Vân Tụ càng trả không nổi!

Sòng bạc cử người đòi nợ thuê đến, hai ngày ba bữa đến căn nhà Sở Vân Tụ thuê chặn đường bà, vẽ bậy bạ lên vách tường phòng bà, thậm chí còn nói muốn đưa con gái của bà vào hộp đêm làm kiếm tiền trả nợ, đương nhiên những điều này cũng chỉ là uy hiếp, xã hội có pháp luật, cho dù có đòi nợ cũng không dám động tay với Sở Sở.

Thần kinh của Sở Vân Tụ luôn ở trạng thái khẩn trương cực độ, từng giây từng phút đều có thể sụp đổ, bà bắt đầu cuồng loạn. Đòi nợ thuê đến tìm bà, bà cũng chỉ có thể đi tìm Sở Sở, khoảng thời gian kia, Sở Sở cũng bị làm cho căng thẳng, Sở Vân Tụ cắt đứt tiền sinh hoạt của cô, đương nhiên cô không thể nào đến Kiều gia xin tiền, vì vậy nên chỉ có thể vừa học vừa đi làm thêm kiếm ít đồng, làm giấy tờ xin vay trường học và học bổng.

Nhưng số tiền này cũng chỉ đủ để nuôi sống một mình Sở Sở cô, tiện thể gắng gượng nuôi được Sở Vân Tụ, vẻn vẹn thõa mãn cơm no áo ấm,

https://thuviensach.vn

vẫn chỉ đủ ăn uống ngoài đường kiểu kia, chứ cô đi đâu kiếm được tiền trả nợ cho Sở Vân Tụ.

Nhưng chủ nợ lại không buông tha, mỗi ngày đều chặn tại nhà của Sở Vân Tụ, không thì đến trường tìm Sở Sở, khiến cho sinh hoạt của hai người họ hoàn toàn rối loạn.

Sở Sở thậm chí còn bị ép đến mức đi vẽ chân dung dạo dưới hầm cho người ta để kiếm tiền, tựa như những kẻ ca hát đầu đường mãi nghệ, dựa vào nghề nghiệp của mình, có thể thuận lợi kiếm thêm một chút tiền lẻ so với việc làm thêm kia.

Cũng chính là ở nơi này, cô gặp lại được một người.

Giản Trạm.

Tác giả có lời muốn nói: Nam phụ của ta đến rồi nè! ! ! !

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Người trung gian

Cuối tháng mười hai, Bắc Kinh trở thành nơi trời băng đất tuyết.

Nhiệt độ không khí luôn ở mức dưới không độ, Sở Sở mặc một chiếc áo lông trắng dày nặng, cổ quàng một chiếc khăn màu đỏ ngồi trước giá vẽ, chuyên chú vẽ một bức tranh tĩnh vật.

Tấm vải lanh trước mặt cô trưng bày mấy bức họa đã được hoàn thành, thỉnh thoảng sẽ có vài người qua đường ghé vào xem, nhưng bởi vì tiết trời quá lạnh nên rất nhiều người vội vàng đến xem sơ qua rồi cũng lập tức rời đi.

Giản Trạm một thân áo liền mũ đen nghiêm túc, dây tai nghe màu đen luồn vào trong cổ cậu ta. Tay cậu ta đặt ở trong túi, cúi gầm mặt không chút biểu cảm đi đến, lúc đi ngang qua những bức họa mà Sở Sở trưng bày, không khỏi chuyên chú nhìn thêm một lúc lâu.

Trên đời này hiếm có đồ vật có khả năng hấp dẫn sự chú ý của cậu ta.

Bức vẽ không tồi.

Cậu ta nhanh chóng dời tầm mắt, đút tay trong túi tiếp tục đi về phía trước.

Có điều chỉ mới đi được vài bước, thân ảnh cậu ta khựng lại, nhíu mày quay đầu về sau.

https://thuviensach.vn

Cô bé kia an tĩnh ngồi trước giá vẽ, tay cầm cọ vô cùng chăm chú vẽ tranh.

Ngày hôm đó cô mặc một chiếc áo lông to bồng bềnh màu trắng, như một con thỏ con mập mạp, mà cô thì lại rất an tĩnh ngăn cách với thế giới ồn ào náo động cùng rét lạnh quanh mình, hoàn toàn đắm chìm vào thế giới riêng của cô.

Sợi dây cung chưa từng được kích thích giấu sâu trong lòng cậu ta, đột nhiên run rẩy.

Sau đó Giản Trạm xoay người rời đi.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba,... Đương lúc hoàng hôn, Giản Trạm đi ngang qua đường hầm dưới lòng đất, đều sẽ phát hiện cô sẽ luôn ngồi ở nơi đó, mặc kệ là ngày nắng chói chang hay trời đông tuyết rét, gió mặc kệ gió, mưa càng kệ mưa.

Cuối cùng vào ngày thứ năm khi đi ngang qua, Giản Trạm lên phía trước, mặt không đổi sắc lên tiếng chào hỏi cô.

"Chào cậu."

Sở Sở ngẩng đầu lên nhìn qua cậu ta: "Chào cậu."

Sau đó cô dời mắt xuống tiếp tục vẽ tranh, miệng máy móc thì thào: "Phác họa thì một bức năm mươi, hai bức một trăm, vẽ tranh hai trăm, không trả giá..."

Cô nói còn chưa dứt câu, đầu cọ trong tay còn chưa dừng lại, một lần nữa ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo một chút cảm xúc nhìn về phía Giản Trạm.

Cô khẽ há miệng, lộ rõ vẽ mặt kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

"Cậu..."

"Còn nhớ tôi?"

"Giản Trạm."

Giản Trạm ngồi xổm xuống, vô cảm nhìn bức vẽ của cô: "Xem ra là vẫn còn nhớ rõ."

"Sao cậu lại..."

Không chờ cô hỏi xong, Giản Trạm đã ung dung trả lời: "Đại học B, khoa công nghệ thông tin."

"Chúc mừng." Sở Sở vội vàng đưa ghế đẩu bên cạnh cho cậu ta: "Cậu ngồi đi."

Giản Trạm nhận lấy ghế đẩu, để sát gần cô ngồi xuống, cậu ta khổ người cao, ngồi trên cái ghế nhỏ vẫn có chút uất ức.

"Cậu thế này?" Giản Trạm nhìn mấy bức vẽ trước mặt, hỏi: "Học mỹ thuật à?"

Sở Sở gật đầu: "Đại học S khoa mỹ thuật."

"Khá gần."

"Ừm."

Hai người vốn dĩ không phải quen thuộc gì, nhưng cũng không phải kiểu người xa lạ với nhau, ngồi cạnh nhau mà không lên tiếng trò chuyện cũng không cảm thấy xấu hổ.

Sở Sở tiếp tục vẽ tranh, Giản Trạm móc điện thoại trong người ra chụp mấy bức ảnh được trưng bày trước mặt lại.

https://thuviensach.vn

"Làm gì vậy?"

"Đăng trên diễn đàn bán đấu giá, quảng bá rộng hơn."

Sở Sở đặt cọ vẽ xuống, không hiểu gì nhìn cậu ta: "Diễn đàn bán đấu giá gì cơ?"

"Diễn đàn theo đuổi nghệ thuật thanh lịch của thương nhân và những người ngoài ngành, mấy cái đấu giá toàn mang hơi thở của tiền cả." Giản Trạm nói: "Tác phẩm của cậu so với những tác phẩm mang đi đấu giá trên đấy tốt hơn rất nhiều."

Sở Sở biết, trong tay cậu ta nắm giữ tài nguyên và giao thiệp rất phong phú, cô tò mò nghiêng người nhìn các thao tác trên màn hình điện thoại của cậu ta.

"Năm ngàn!" Sở Sở kinh ngạc hô lên: "Bán không cao như vậy đâu!"

"Có thể, hơn nữa sẽ còn được nâng giá cao hơn." Giản Trạm nhấn vào nút upload lên diễn đàn, nói rất chắc chắn.

Sở Sở có chút nghi ngờ: "Thật ư?

Giản Trạm không trả lời vấn đề của cô, thản nhiên nói: "Chia ba bảy?"

"Được."

Nếu như có thể bán ra được, hẳn là nên cảm tạ Giản Trạm mới phải.

"Rất cần tiền sao?" Cậu ta đột nhiên hỏi.

Sở Sở ngẩng đầu nhìn về phía Giản Trạm, ánh mắt cậu ta tối đen, lạnh nhạt.

https://thuviensach.vn

Trải qua mấy ngày như thế này, trong lòng cô có quá nhiều uất ức và tức hận, không có ai nghe cô kể, thậm chí người yêu nhất, thân mật nhất cô cũng không dám nói, vào giờ phút này, đối mặt với người bạn xem như thân thiết những cũng vừa xa lạ là Giản Trạm, cô lại có thể tâm sự được hết mọi chuyện với cậu ta, vì cậu ta vốn cũng không quan trọng.

Từ đầu đến cuối, Giản Trạm đều trầm mặc lắng nghe, không lên tiếng cắt ngang cô, càng không nói chuyện đàm luận đánh giá gì.

"Thảm như vậy rồi à." Giản Trạm nhìn bức tranh trên giá vẽ vẫn chưa được hoàn thành của cô, nhàn nhạt nói: "Vậy chia hai tám cũng được."

"Ơ,...được."

"Bốn mươi vạn không phải là một số tiền lớn, nhưng nếu cậu không trả hết ngay lập tức, thì lãi mẹ đẻ lãi con, đó mới là điều đáng sợ nhất."

"Mình biết." Sở Sở nói: "Nhưng bây giờ mình vốn không có tiền."

Giản Trạm suy nghĩ một hồi, lại nói: "Nếu không thì cậu kể với bạn trai đi, hoặc ít nhất thì anh trai ruột của cậu cũng sẽ giúp cậu."

Sở Sở hé miệng: "Hiện tại Kiều Sâm còn đang dựa vào trợ cấp của quân đội, nào có dư tiền cho mình mượn."

"Nếu như cậu ta chịu mở miệng xin tiền trong nhà..."

Cậu ta còn chưa dứt lời, Sở Sở đã liên tục lắc đầu, cô thà chết cũng không muốn mở miệng xin một đồng cắt nào của nhà họ Kiều! tuyệt đối không bao giờ!

Giản Trạm đứng dậy, hoạt động gân cốt một chút: "Nếu đã như vậy, vậy thì tôi cũng không còn cách nào khác."

Cậu ta xoay người, giương tay lên: "Đi đây.

https://thuviensach.vn

"Hẹn gặp lại."

Khoảng thời gian kia, mỗi buổi chiều Sở Sở sẽ video call trò chuyện với Lục Xuyên, gương mặt Lục Xuyên so với những năm tháng cấp ba lại càng sắc bén thành thục hơn rất nhiều, mỗi lần trở về phòng ngủ đều chỉ mặc đơn giản một chiếc áo ba lỗ màu đen, vải áo dính sát vào người anh khiến cho cơ bắp của Lục Xuyên hiện lên vô cùng mạnh mẽ hữu lực, mang lại cảm giác vừa gợi cảm vừa lạnh nhạt khó tiếp cận.

Sở Sở không chỉ dưới một lần nói với anh: "Sao anh cứ mặc mỗi loại đồ này vậy, có mua quần áo cho bản thân không thế?"

Lục Xuyên lắc đầu: "Quá bận rộn, lớp thì không nhiều nhưng phần lớn thời gian đều phải nghe thính giảng hoặc ở phòng thí nghiệm, không có thời gian mua đồ, hơn nữa chuyên ngành bọn anh phần lớn đều là thẳng nam làm khoa học vật lý, nào có giống ở cấp ba, anh có ăn diện lòe loẹt cũng chẳng có ai thưởng thức!"

Sở Sở buồn buồn nói: "Chẳng lẽ anh mặc quần áo đó giờ là để cho con gái nhìn sao?"

Lục Xuyên nghe ra được trong lời nói của người nào đó có xúc cảm riêng, lập tức đổi giọng nói: "Làm gì có. Trời đất chứng giám, Xuyên ca của em đối với em là trung thành tuyệt đối, tuyệt không hai lòng!"

Sở Sở cúi đầu cười thành tiếng: "Vậy em mua quần áo gửi sang cho anh nhé."

"Không cần, lúc Giáng sinh anh sẽ trở về thăm em."

Hô hấp Sở Sở thoáng ngừng lại: "Hả?"

"Hả cái gì? Vui đến choáng váng rồi?"

https://thuviensach.vn

"Không phải..."

"Không phải?"

Sở Sở không giấu được cảm xúc, lúc này cô quả thật bị dọa đến hoảng sợ.

"Sao lại về nhanh vậy?"

"Nhanh?" Lục Xuyên mơ màng: "Giáng sinh không phải sẽ được nghỉ ngơi sao!"

"Lúc nghỉ hè, không phải anh nói còn có một hạng mục nghiên cứu khoa học cần thêm người hay sao? Bây giờ không cần...nữa ạ?"

"Ôi chao, qua Giáng Sinh thì bên này của bọn anh cũng sẽ đón luôn năm mới, tất cả đều muốn nghỉ ngơi với gia đình và bạn bè hết cả rồi."

Sở Sở trầm mặc.

"Không muốn anh quay về?" Lục Xuyên cảm nhận được cảm xúc của Sở Sở thất thường.

"Không...không phải."

"Không vui?"

"Không có...không có, em rất vui."

"Không phải sau lưng anh làm chuyện xấu, sợ anh trở về bắt được đấy chứ?"

Sở Sở nhìn anh, miễn cưỡng gượng cười: "Đúng vậy đó."

"Thỏ xấu xa, còn học được cách trêu đùa Xuyên ca nhà em, chờ anh trở về làm chết em."

https://thuviensach.vn

Anh còn nhấn mạnh chữ "làm" kia, ý tứ sâu xa.

"Anh gửi thông tin chuyến bay cho em, em sẽ đến sân bay đón anh."

"Vậy mới ngoan."

.....

Tắt máy tính đi, Sở Sở ngồi yên trên ghế hít vào một hơi thật sâu, bàn cùng phòng của cô nghe hai người nói chuyện không khỏi cảm thán: "Sở Sở, cậu hạnh phúc thật đấy."

"Hả?"

"Bạn trai cậu vừa đẹp lại còn có tiền đồ, còn đối với cậu tốt đến mức khăng khăng có mỗi mình cậu nữa."

Sở Sở trầm mặc trong chốc lát: "Đúng vậy đó."

Đúng vậy, có Lục Xuyên thì tất cả mọi khó khăn cách trở kia cũng không tính là gì, gặp được anh cũng chính là may mắn lớn nhất trong cuộc đời của cô.

Hai ngày sau, Giản Trạm liên hệ với cô, bức vẽ đã được bán đi, giá thành giao là một vạn, bán được ba bức.

Sở Sở hưng phấn đem ba bức kia đến tiệm bao bọc thật kỹ, cùng ngày hôm đó đưa qua cho Giản Trạm, ban đêm Giản Trạm gửi tiền vào tài khoản của cô, ba vạn, chia hai tám nên cô nhận được hai vạn tư.

"Ở chỗ cậu còn bức vẽ nào nữa không thì gửi hết cho tôi, bên này tôi có mấy ông chủ đều tranh nhau muốn lấy, giá cả còn có thể nâng lên cao."

Sở Sở không nghĩ sẽ nhanh chóng thuận lợi được như vậy, tiền đến tay như thế này không phải là quá nhanh rồi sao, cứ như thế này không đến bao

https://thuviensach.vn

lâu thì toàn bộ tiền nợ đều có thể được giải quyết nhanh chóng rồi.

"Chỗ mình bình thường luyện tập đều giữ lại rất nhiều bản phác họa, nhưng nhìn không ổn lắm." Sở Sở nói: "Nếu không thì để mình vẽ lại lần nữa đi!"

"Không cần đâu." Giản Trạm nói: "Mấy ông chủ kia cũng không biết hội họa là cái gì, chẳng qua chỉ muốn học đòi văn vẻ mà thôi, chỉ cần đẹp mắt là được."

Mặc dù Giản Trạm có nói như vậy, nhưng Sở Sở không thích qua loa gửi cho người khác, dù sao người ta cũng tiền thật vàng thật gửi đến cho cô mà, vì thế ban ngày cô lên lớp, tối đến thì bắt đầu thức đêm vẽ tranh, đến rạng sáng mới chìm vào giấc ngủ, thời gian trò chuyện hay gọi video với Lục Xuyên cũng ít đi rất nhiều.

Một tuần sau đó, Sở Sở thông qua Giản Trạm đã bán được bốn bức vẽ, lấy được chín vạn tiền thù lao, số tiền kia, cô đưa tám vạn cho chủ nợ, cầu xin bọn hắn mấy ngày cuối năm này đừng đến nhà bọn họ tìm phiền phức, cô sẽ cố gắng làm để trả đủ số tiền này.. sau khi bọn người kia cầm tiền thì nói chuyện cũng khá dễ, đồng ý với Sở Sở sẽ thư thả cho cô một thời gian.

Sở Sở thở dài một hơi, còn lại một vạn cô giữ một ít làm phí sinh hoạt, còn lại thì dùng để chiêu đãi Lục Xuyên, muốn mua quần áo cho anh.

Ngày hai mươi hai, Giản Trạm gọi điện thoại cho Sở Sở hỏi cô có còn bức vẽ nào nữa không, bên cậu ta lại có người liên hệ đến muốn mua, Sở Sở nói: "Mấy ngày nay có thể phải dừng lại."

"Sao đấy, muốn nghỉ ngơi à?"

"Giáng Sinh Lục Xuyên sẽ trở về, mình và anh ấy sẽ tham quan Bắc Kinh."

https://thuviensach.vn

Đầu dây bên kia Giản Trạm yên lặng hồi lâu, mới hỏi cô: "Chuyện này, cậu vẫn chưa nói cho cậu ta biết?"

"Chưa nói."

"Được, vậy cậu đi với cậu ta đi, chờ cậu ta đi rồi báo lại với tôi."

"Ừm."

Lúc Giản Trạm muốn cúp điện thoại, Sở Sở còn nói: "Chuyện đó..."

"Còn việc gì sao?"

"Cậu giúp mình nhiều như vậy, mình muốn mời cậu ăn cơm."

"Khách sáo rồi."

Sở Sở hơi yên lặng, lát sau mới nói: "Vẫn nên làm."

Giản Trạm vừa vặn xong tiết học, cũng đang đói bụng, nên nói thẳng: "Vậy thì đến phố ẩm thực chính giữa đại học S và đại học B đi."

"Được."

Sở Sở mời Giản Trạm đến một nhà hàng lẩu khá nổi tiếng trên phố ẩm thực, Sở Sở ăn rất chậm, mà Giản Trạm so với cô tựa hồ còn chậm hơn một chút, hai người mặt đối mặt ăn chậm nhai kỹ, không chút vội vã hoang mang, cũng không nói chuyện với nhau, tựa như hai con ốc sên.

Giữa bữa ăn Sở Sở có đi đến nhà vệ sinh, có hai nữ sinh ở cạnh cửa nói chuyện phiếm, nữ sinh Giáp rất kích động: "Vừa nãy ở ngoài cổng đại học S mình nhìn thấy một anh trai nhỏ vô cùng vô cùng đẹp trai luôn!"

Nữ sinh Ất: "Đại học S là trường nghệ thuật, đẹp trai có rất nhiều mà, có gì mà ngạc nhiên."

https://thuviensach.vn

"Không phải đâu! Anh ấy thật sự rất rất rất đẹp trai ấy! Mình chụp lén lại, cậu nhìn đi này!" Nữ sinh Giáp đưa điện thoại lên cho nữ sinh Ất nhìn.

"Mẹ ơi! Đẹp trai quá vậy!"

"Thấy chưa!"

"Nam sinh đại học S không phải đều là hình ảnh của hoa mỹ nam sao? Tại sao lại cất giấu một người đàn ông quý báu như thế này chứ?"

"Anh ấy mang theo hành lý, nhất định không phải là sinh viên của đại học S rồi, nói không chừng là đến thăm bạn bè đấy."

"Hu hu hu, hy vọng không phải đến gặp bạn gái."

Sở Sở mở vòi nước rửa tay, đi ra khỏi nhà vệ sinh, một lần nữa trở về chỗ ngồi của mình.

Hai người yên lặng ăn trong trầm mặc một hồi lâu, Sở Sở đột nhiên hỏi: "Giản Trạm, những bức vẽ kia của mình là cậu bán trực tiếp cho khách hàng hay là thông qua một người khác vậy?"

Giản Trạm nghe cô hỏi, đặt đũa xuống ngước mắt lên nói: "Hỏi cái này làm gì?"

"Tò mò." Sở Sở nói: "Nếu không thì cậu đưa cái trang web bán đấu giá kia gửi cho mình đi, mình lên xem qua thế nào."

Giản Trạm nói: "Có phải là muốn ném người trung gian là tôi ra rìa rồi đúng không?"

"Không phải!" Sở Sở liên tục khoát tay: "Cậu giúp mình nhiều như vậy, mình...mình hẳn là nên chia cho cậu mới đúng."

Giản Trạm nhíu mày: "Đừng kích động, tôi cũng chỉ nói bừa thôi."

https://thuviensach.vn

"Ừm."

Giản Trạm không nói, Sở Sở cũng không tiện hỏi cậu ta chuyện liên quan đến trang web kia nữa, tiếp tục yên lặng ăn cơm.

Trong phút chốc đó Giản Trạm lại ngước mặt lên nhìn qua cô, nói: "Trên mặt, dính cơm."

Sở Sở nghe vậy vội vàng dùng khăn tay lau.

"Bên này." Giản Trạm chỉ chỉ vào gò má trái của mình.

Sở Sở lại cầm khăn tay lên lau gò má.

Cậu ta lắc đầu, tút một tờ khăn giấy nâng tay đến, chà xát lau đi hạt cơm bên má cô.

Đúng vào lúc này, điện thoại Sở Sở đột nhiên vang lên, trên màn hình hiển thị một mã vùng xa lạ, nhưng chỉ vang được một tiếng liền bị cúp điện thoại, Sở Sở cầm điện thoại lê nhìn lướt qua, nhưng cũng không để ý bỏ lại lên bàn ăn.

Đường phố mỹ thực rộn ràng náo nhiệt, phố xá lên đèn.

Ven đường các quán chiên xào, món ăn đều rất mê người, hương thơm phưng phức, cạnh đó có quán chiên cá mực mùi lại hơi hắc mũi.

Lục Xuyên lưng mang balo đen, tay cầm một cái vali hành lý, cao gầy đẹp đẽ đứng ở ven đường, khiến cho không ít nữ sinh quay đầu lén nhìn.

Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào vị trí của quán lẩu ở phía đối diện, cô gái của anh khuôn mặt mang theo nụ cười yếu ớt ấm áp, cùng với một người con trai xa lạ ăn lẩu.

Người con trai kia, hình như đã từng quen biết.

https://thuviensach.vn

Mà cậu ta lại dùng khăn giấy lau mặt cho cô, động tác thân mật, hình ảnh chói mắt đâm sâu vào tim anh.

Lục Xuyên thả điện thoại lại vào trong túi, một phút sau, anh kéo vali rời đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương tiếp theo đến đây, đừng sợ, Xuyên ca ngàn dặm đi đến, không bỏ đi được đâu

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Sợ em mệt mỏi

Editor: Mini

Beta: Min

Ăn xong cơm tối, Giản Trạm muốn đưa Sở Sở quay về trường học nhưng Sở Sở lại từ chối, cậu ta cũng không miễn cưỡng nữa, xoay người rời đi.

Ăn xong nồi lẩu khiến cho cả người ấm áp hẳn ra, dù đi dưới gió lạnh thấu xương, Sở Sở cũng không cảm thấy lạnh lẽo cho lắm. Cô mặc một chiếc áo khoác màu trắng, kéo cổ áo che lên đến môi, trên đầu cũng đội một chiếc mũ lông thỏ màu nâu nhạt, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Vừa mới đến dưới lầu của ký túc xá, bỗng nhiên trên bầu trời có rất nhiều bông tuyết nhỏ lất phất rơi xuống.

Sở Sở mở đôi bàn tay ra, từng bông tuyết rơi tán loạn xuống đôi găng tay mềm mại của cô, trong phút chốc, dương như cảm nhận được gì đó, cô nghiêng đầu qua nhìn về phía đầu đường.

Lục Xuyên dựa vào cột đèn ở ven đường, vali hành lý màu đen được đặt cẩn thận bên cạnh, anh mỉm cười nhìn về phía cô.

Toàn bộ máu trong người Sở Sở đều muốn đông cứng lại, cô không thể tin được mà nhìn anh rất lâu rất lâu.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của anh vẫn không đổi, đôi mắt đào hoa hơi nhếch lên trên, ngậm lấy ý cười nhàn nhạt, nốt ruồi nơi dưới mí mắt vẫn nhạt nhẽo như lúc ban đầu.

"Thỏ nhỏ."

Anh gọi cô một tiếng: "Tan học rồi sao?"

Nghe được giọng nói của anh, Sở Sở mới kịp phản ứng lại, sải bước đi về phía anh, khi gần đến nơi, gần như trực tiếp bổ nhào lên treo trên người anh.

Lục Xuyên vững vàng đỡ lấy được cô, mạnh mẽ ôm lấy cô ấn vào trong lồng ngực.

Cái ôm của anh vững chắc mà mạnh mẽ, Sở Sở vùi mặt thật sâu vào trong áo của anh, tham lam mở miệng hít lấy hít để hương vị của anh, đôi mắt chua xót, yết hầu nghẹn ngào, trong phút chốc nhìn thấy anh thì sự uất ức và mọi áp lực từ trước đến nay, rốt cuộc khó có thể dằn xuống được.

Thân thể của cô bắt đầu có một chút nghẹn ngào, cọ cọ lên vạt áo của anh, trong thiên ngôn vạn ngữ nhưng cô lại chỉ có thể gọi lên hai chữ: "Lục...Xuyên."

"Muốn tạo cho em một kinh hỉ thôi mà, sao lại khóc thế này rồi hửm?" Lục Xuyên bất đắc dĩ cười cười, nâng mặt cô lên, dùng mu bàn tay lau lên làm da mềm mại ở hai bên má của cô.

Sở Sở nhón chân muốn hôn anh, Lục Xuyên lại nghiêng đầu né qua một bên nên chỉ có thể hôn được tới cằm anh, dưới cằm còn có chút râu vừa mọc, Sở Sở ôm lấy cổ anh kéo anh thấp xuống, muốn hôn lên đôi môi của anh, nhưng mà Lục Xuyên vẫn cứ nghiêng đầu qua không cho cô hôn được.

https://thuviensach.vn

Sở Sở nhăn nhăn lông mày, hờn giận mà nhìn anh.

Lục Xuyên nói: "Cười một cái nào, cười xong sẽ cho em hôn liền."

Sở Sở nhếch miệng, bày ra nụ cười khó coi với anh, Lục Xuyên lập tức bế cô lên, dùng sức hôn lên môi cô.

Sở Sở treo trên người anh, hai chân quặp lấy vòng eo anh, vòng qua cổ anh muốn hôn anh thật sâu.

Anh vươn đầu lưỡi cạy mở khoang miệng cô, duỗi vào trong, muốn hòa quyện răng môi với cô, em qua anh lại, triền miên không ngớt.

Đầu tóc phủ đầy tuyết trắng, nước mắt mờ mờ ảo ảo nơi khóe mắt, Sở Sở mở to đôi mắt trong trẻo nhìn anh thật sâu, chăm chú nhìn vào nốt ruồi lệ ở dưới mí mắt của anh, lòng cồn cào từng cơn ngứa ngáy và run rẩy.

Tay anh để ra phía sau gáy của cô, ôm lấy cô thật chặt như xiềng xích, tiếp tục làm cho nụ hôn này càng thêm sâu hơn.

Sở Sở chuyên chú hôn đáp trả lại anh, phối hợp cùng anh, chìm đắm trong sự tra tấn của nỗi nhớ nhung khôn ngôi và niềm hạnh phúc bởi tình yêu của anh.

Tư thế của hai người thật sự quá mức thân mật, làm thu hút không ít nữ sinh phải nâng mắt ló ra xem ở phòng ký túc xá trên tầng cao.

Đầu lưỡi Lục Xuyên còn phác họa theo môi dưới của cô, sau đó lưu luyến không rời mà đặt cô xuống, nắm tay cô đi thẳng ra bên ngoài trường học, dường như Sở Sở đang nghĩ đến cái gì đó, xoay người lại xách vali hành lý từ trên mặt đất lên, Lục Xuyên mỉm cười nhận lấy vali, nói: "Bây giờ anh chỉ muốn làm một chuyện, không còn nghĩ được cái gì nữa rồi."

https://thuviensach.vn

Nghe thế, gò má cô hơi hơi đỏ ửng lên, biết ngay anh đang ám chỉ cái gì.

Sở Sở ngoan ngoãn đi theo sát sau lưng anh, cả hai người đều không thể kiềm chế sự nôn nóng, tùy tiện tìm một khách sạn nhỏ gần đó ở bên ngoài.

Vừa vào trong phòng, Sở Sở đóng cửa lại, Lục Xuyên lập tức ôm cô lại đặt lên trên giường.

Sở Sở cúi đầu không dám nhìn anh, đôi mắt xoay qua nhìn chỗ khác, hai má đỏ bừng, thế nhưng vẫn không có ý định lùi bước.

Quần áo được cởi ra, cô đứng ở trước mặt người đàn ông của mình, dâng hiến thân thể và trái tim của mình, không hề giữ lại chút gì mà giao phó tất cả cho anh.

Lòng bàn tay thô ráp của Lục Xuyên nâng gáy cô lên, cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên hai gò má đỏ bừng của cô, dịu dàng nói: "Lần đầu tiên em còn không cho anh nhìn, chạy trốn trong nhà vệ sinh."

Lần đầu tiên của bọn họ là vào lúc nghỉ hè sau kỳ thi đại học.

Thời kỳ giữa hè nóng nực cũng dần đến, cũng khiến cho lần đầu tiên đó được khắc cốt ghi tâm, lần đầu tiên cô nếm trải đỉnh cao của sự vui thích trên thế giới, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được, cực hạn của hạnh phúc ắt cũng phải đi kèm với nỗi đau dữ dội.

Ròng rã một mùa hè, thân thể đối phương nhen nhóm ngọn lửa lẫn nhau, tận hưởng tình yêu cuồng nhiệt của nhau, dâng hiến toàn bộ bản thân, giao phó tất cả không hề giữ lại, cố gắng thỏa mãn sự vui sướng không biên giới cho đối phương, bởi vì đối phương sung sướng cũng chính là cội nguồn hạnh phúc của mình.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy, Sở Sở chẳng ngại phiền mà một lần lại một lần hỏi anh, Lục Xuyên anh có thích không?

Như thế này, anh lại thích hơn đúng không?

Lục Xuyên, anh cũng kêu cho em nghe đi mà, nếu không thì làm sao em biết anh có hài lòng hay không chứ?

.....

Bình thường cô rất ít rất ít nói, nhưng trên giường lại nói liên miên lải nhải rất lâu, Lục Xuyên chỉ có thể giữ chặt cằm cô, dùng nụ hôn nóng rực phủ kín lên môi cô, cố gắng dùng sức yêu cô, nghe cô kìm lòng không đặng mà phát ra âm thanh lộn xộn tinh tế.

"Còn muốn nghe không." Anh đổ mồ hôi đầm đìa, cười cắn lên môi cô: "Cục cưng, em muốn lên thiên đường đúng không?"

-

Từng cảnh quay quá khứ giống như một bộ phim được phát lại trong đầu Sở Sở, cả người cô trở nên khô nóng hơn.

Đôi tay Lục Xuyên thuận theo vòng eo nhỏ nhắn cô di chuyển lên trên, nhẹ nhàng gảy lên dây cung trong lòng cô. Sở Sở né tránh một chút, sau đó nói: "Để em cởi quần áo cho anh nhé."

Lục Xuyên nói được.

Anh ngồi, Sở Sở đứng, cởi áo khoác của anh, sau đó gấp gọn gàng đặt lên cái tủ bên cạnh đầu giường, vừa quay người lại, Lục Xuyên đã sớm không thể dằn nổi mà cởi sạch quần áo của mình, chỉ còn chừa lại một cái quần lót in hoạt hình.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Sở Sở rơi xuống cái quần tứ giác của anh, phía trên còn in rõ ràng hình vẽ là một con thỏ trắng.

Cô không nhịn được mà bật cười: "Sao anh vẫn còn mặc loại này, đã bao nhiêu tuổi rồi chứ, có thấy ngây thơ không hả?"

Lục Xuyên nhìn cái quần lót của mình, cũng cười hì hì nói: "Loại quần lót in hình vẽ này, lúc xuất ngoại anh có xách theo một thùng lận."

"Anh có bệnh hả!"

Lục Xuyên ôm cô đặt lên giường: "Đúng rồi, anh có bệnh, mỗi ngày đều muốn em, nhớ em, nhớ em đến phát điên luôn rồi."

Sở Sở vẫn còn muốn cúi đầu xuống nhìn thêm, lại bị Lục Xuyên đi đến bên cửa sổ tắt đèn, ngay tức khắc bóng đêm bao trùm bốn phía.

"Nhìn gì đấy?"

Sở Sở nói: "Cũng không phải là chưa thấy qua."

Lục Xuyên cười nhạo một tiếng, hỏi cô.

"Trực tiếp như vậy sao?"

Còn không kịp chờ Sở Sở trả lời, Lục Xuyên nói: "Ở Mỹ anh học được không ít kỹ năng, đều lưu giữ lại để thực hành với em đấy."

"....."

Một đêm đó, Lục Xuyên thật sự giày vò cô đến mức chết đi sống lại.

Cô thực sự không hiểu vì sao anh ngồi mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay mà tinh lực lại có thể tràn đầy như vậy, hai người dường như mệt mỏi đến rạng sáng mới ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Cũng trong đêm hôm đó cảnh tượng trong mơ vô cùng bất ổn, Sở Sở mơ thấy chủ nợ đuổi tới trường học chặn cô, thúc ép cô trả nợ, mà chỉ chớp mắt đã nhìn thấy Giản Trạm cầm tiền đến, nói rằng cô có thể dùng khoản tiền này để đi trả nợ, đang lúc Sở Sở muốn nhận lấy số tiền này thì Lục Xuyên xuất hiện, ánh mắt thất vọng của anh tựa như con dao nhỏ đâm vào trái tim của cô.

Sở Sở cắn răng khóc đến tỉnh lại, trước mặt là lồng ngực vững chắc mạnh mẽ của anh, anh ôm cô thật chặt, giấc ngủ thật sự rất sâu.

Cũng không để ý đến nước mắt của cô đã làm ướt cả lồng ngực của anh.

Sở Sở vội vàng lấy khăn tay lau nước mắt, lại một lần nữa vùi đầu vào sâu trong lồng ngực của anh, nhắm mắt lại, sau đó nhẹ nhàng hôn hôn lên ngực anh.

Lục Xuyên giật mình một cái, nhạy cảm tỉnh giấc.

Anh nói chuyện mang theo giọng mũi nồng đậm, nhập nhèm buồn ngủ hỏi: "Em hôn anh sao?"

"....."

"Có phải lại muốn rồi đúng không?"

Sở Sở liên tục lắc đầu, không phải không phải, anh ngủ sâu như vậy cũng được sao, không phải là đang bị chênh lệch múi giờ sao!

Lục Xuyên nói: "Vậy đến đây đi."

Anh xoay người cô đặt dưới thân, Sở Sở hoảng sợ mà đẩy đẩy anh ra: "Đừng...đừng mà anh, em mệt lắm rồi."

"Em mệt sao?"

https://thuviensach.vn

"Không phải, em sợ anh mệt thôi mà."

Những lời này nói ra thật sự nguy hiểm, nằm ở dưới thân của người đàn ông mà dám nghi ngờ năng lực của anh thì chẳng khác nào đốt lên ham muốn chiến đấu của họ, nhất là đối với loại người như Lục Xuyên, bởi vì trí lực có quan hệ trực tiếp với năng lực.

.....

Hai người cùng thiếp đi trong sự rã rời cực độ.

Lần này người đầu tiên thức dậy là Lục Xuyên.

Cầm điện thoại di động ở tủ đầu giường lên nhìn thời gian, đã hơn một giờ chiều, Sở Sở vẫn còn say ngủ, anh nhẹ nhàng giữ lấy đầu cô dịch chuyển ra khỏi cánh tay mình và đặt lên gối, nhìn khuôn mặt say giấc của cô, anh không kiềm lòng đặng mà hôn lên trán cô.

Lục Xuyên đi vào nhà vệ sinh tắm rửa qua loa, thay quần áo mới bước ra, cô vẫn chưa tỉnh dậy, Lục xuyên cầm điện thoại di động đi ra cửa phòng.

Trên hành lang, anh bấm gọi một số điện thoại.

"Li, mình là Lục Xuyên."

Đầu dây bên kia điện thoại, một giọng nam giòn giã sang sảng mang theo sự hoạt bát truyền tới: "Lục, đây là số điện thoại trong nước của cậu sao?"

"Đúng vậy."

"Về nước rồi là còn gọi điện thoại cho mình, nhớ bạn tốt cùng phòng của cậu đến vậy sao?"

https://thuviensach.vn

"Cậu đã về phòng ngủ rồi sao?"

"Ừm, vừa mới lên giường nằm, trơi tối đen mờ mịt cả rồi nên chuẩn bị đi ngủ đây."

"Ừm, ngủ dậy gọi điện thoại lại cho mình."

"Thôi, vừa nghe cậu nói như vậy, mình khẳng định giấc ngủ này không thể nào yên ổn rồi." Cậu ta hít một hơi, nói: "Lại muốn mình điều tra cái gì đây?"

"Điều tra một người, lúc trước là học sinh trường Thập Tam ở Lộc Châu, tên là Giản Trạm."

"Chuyện nhỏ mà, cậu ta đắc tội với cậu sao?"

"Không phải. Thật ra mình không chắc chắn lắm, cậu tùy tiện điều tra đi, mình muốn tìm hiểu một chút." Lục Xuyên buồn bực nói.

Chàng trai ở đầu dây bên kia nở nụ cười nói: "Đã điều tra, vậy mình dứt khoát điều tra luôn bạn gái nhỏ của cậu, nhìn xem mấy năm nay cô ấy có vụng trộm sau lưng cậu không nhé?"

"Cút đi!" Lục Xuyên mắng một tiếng: "Cục cưng nhà mình có đức hạnh gì mình không biết sao?"

"Tin tưởng như vậy sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy người mà cậu muốn mình điều tra lại chính là bạn học cùng trường trước kia với cục cưng nhà cậu đây nè!"

Lục Xuyên nghe được âm thanh gõ bàn phím lạch cạch từ đầu dây bên kia liền biết cậu ta đã bắt tay vào làm việc.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Lục Xuyên phiền muộn một hồi, nói: "Có tin tức thì liên hệ mình." Nói xong cũng không chờ đối phương đáp lại đã lập tức cúp điện thoại.

Lục Xuyên nói chuyện điện thoại xong quay trở lại thì Sở Sở đã tỉnh dậy, ôm chăn nằm ở trên giường, mở to đôi mắt sâu thẳm, nhìn chằm chằm vào Lục Xuyên.

Lục Xuyên giật mình, không thể kìm lòng nổi sải bước đi tới, nhảy lên trên giường chui vào trong chăn.

"Bé ngoan của anh." Anh vuốt ve gương mặt của Sở Sở, hôn lung tung lên môi cô.

Sở Sở ngửi được mùi hương sạch sẽ từ trên quần áo cùng mùi sữa tắm thơm ngát trên người Lục Xuyên, cô nâng tay ôm chặt lên thắt lưng của Lục Xuyên, nói: "Anh vừa ra ngoài gọi điện thoại sao?"

"Ừm." Lục Xuyên vùi mặt vào ngực cô, cọ cọ bên trong.

"Gọi cho ba mẹ anh sao?"

"Không phải, là gọi cho bạn cùng phòng của anh."

Sở Sợ bị anh cọ cọ đến mức ngứa ngáy cả người, cười rộ lên khanh khách, dịu dàng vuốt ve lên mái tóc ngắn và cứng trên đầu anh.

"Gọi điện thoại báo bình an sao ạ?"

"Không phải, anh gọi cho cậu ấy nhờ kiểm tra giúp anh một số việc thôi." Lục Xuyên trả lời qua loa.

"Ôi, mấy giờ rồi."

https://thuviensach.vn

"Tự em xem đi." Lục Xuyên lấy điện thoại từ trong túi áo đưa cho Sở Sở, mạnh mẽ hôn lên cổ cô.

Sở Sở mở màn hình điện thoại lên xem thời gian, nhìn thấy trên màn hình là ảnh chụp của cô.

Khi ấy là ở ngoài cổng trường tốt nghiệp cấp ba, một bức ảnh chụp mặc đồng phục màu trắng.

Tóc cô là mái bằng, ngơ ngác đứng ở phía trước mấy chữ Nhất Trung to bự, mỉm cười ngốc nghếch.

Người chụp bức ảnh này cho cô là Lục Xuyên, góc độ từ dưới lên trên, Lục Xuyên gần như là quỳ rạp trên mặt đất, mới có thể đem được mấy chữ vừa to vừa thẳng đứng Nhất trung Lộc Châu và Sở Sở vào chung trong một bức ảnh, nhưng bởi vì ngửa mặt ra chụp, người trong ảnh xấu xí vô cùng, hai cái cằm đều nhú ra ngoài.

Lúc Sở Sở nhìn đến ảnh chụp, nội tâm vô cùng hỗn độn, Lục Xuyên lại vỗ vỗ ngực mèo khen mèo dài đuôi: "Kỹ thuật của anh trai quả thật tốt quá mà! Cổng trường học và em đều không bị lọt ra ngoài, ai mà có thể đánh bại được kỹ thuật này của anh đây, thì hai chữ Lục Xuyên sẽ viết ngược."

Sở Sở thầm nghĩ tặng anh bốn chữ: Thẳng nam chết tiệt!

Bức ảnh chụp hai cằm như thế này, lại được Lục Xuyên làm màn hình khóa điện thoại suốt hai năm trời.

Theo bản năng Sở Sở muốn thay đổi hình màn hình khóa cho anh, cô bấm vào album, lại phát hiện bên trong album đều là ảnh chụp của cô, tất cả đều là ảnh chụp màn hình trò chuyện video của cô với anh, kéo xuống một chút, không thể đếm được có bao nhiêu bức ảnh, đương nhiên, ở giữa

https://thuviensach.vn

có một số Power point được chụp trong lớp học, nhưng mà số lượng không nhiều lắm. Ngoài ra, album của anh không có gì khác.

Sở Sở tìm kiếm một tấm hình phong cảnh đẹp trên mạng làm hình nền cho anh.

"Lục, em có thể xem điện thoại của anh không?"

"Cứ tùy ý kiểm tra, Xuyên ca của em còn trong sạch hơn so với hành tây nữa." Lục Xuyên vừa đánh răng vừa nói, chờ đến khi anh ồn ào lải nhải súc miệng xong bước ra ngoài, điện thoại di động của anh đã bị ném sang một bên, còn Sở Sở đang chơi bằng điện thoại của cô.

"Không kiểm tra nữa sao?"Anh ngồi vào kế bên cô, đôi tay lạnh lẽo như băng vỗ vỗ vào mông nhỏ săn chắc của cô.

"Chẳng qua chỉ muốn nhìn xem điện thoại anh có trò chơi gì hay không mà thôi." Sở Sở giải thích: "Nhưng mà..... em xem không hiểu."

Hơn nữa điện thoại anh toàn bộ đều cài đặt bằng tiếng Anh, Sở Sở miễn cưỡng chỉ có thể phân biệt được một số biểu tượng như danh bạ hoặc là album ảnh, còn lại những cái khác đều không hiểu được.

Lục Xuyên lập tức đem điện thoại di động đổi thành tiếng Trung, đưa cho Sở Sở, nói: "Thật ra cũng không có cái gì hay để chơi, học tập phải dùng một số ứng dụng phần mềm, bài tập lại rất nhiều, muốn cũng không có thời gian để chơi."

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Chậm rãi

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sở Sở dựa vào người anh rồi nằm xuống cái vùng bụng bằng phẳng của Lục Xuyên, một lần nữa mở di động của anh ra, quả nhiên trong điện thoại ngoài phần mềm công cụ liên quan đến chuyên ngành ra thì không còn gì cả, ngay cả trò chơi giải trí cũng không có nốt.

"Lục Xuyên, sáng ngày mai em dẫn anh đi dạo cố cung, giữa trưa đi ăn thịt vịt nướng, đến chiều chúng ta đi Tây Đơn(*) dạo phố mua quần áo, có được không?"

(*)Tây Đơn là một khu vực thương mại truyền thống lớn tại Bắc Kinh, Trung Quốc. Tây Đơn có diện tích khoảng 80 hecta nằm ở quận Tây Thành. Quảng trường văn hóa Tây Đơn, phố Bắc Tây Đơn cũng nhiều siêu thị và các cửa hàng hợp nhất thành quận thương mại Tây Đơn

"Toàn bộ hành trình đều là em chiêu đãi anh sao?"

"Ừm, em đãi anh."

Lục Xuyên nâng tay sờ lên mặt cô, nắn bóp khuôn mặt đầy thịt của cô: "Vợ của anh là phú nhị đại rồi, ngầu quá."

Nhưng anh lại không chú ý đến chút biến hóa nhỏ trên khuôn mặt của Sở Sở.

https://thuviensach.vn

Cô không nói với Lục Xuyên chuyện trong nhà mình, Lục Xuyên ở nước ngoài xa xôi, bình thường loay hoay làm thí nghiệm và lên lớp thôi cũng đã mệt muốn chết, hầu hết thời gian dư dả còn lại đều dành cho Sở Sở, rất ít khi liên lạc qua lại với bạn bè, đôi lúc liên lạc lại với đám anh em cũ là Trình Vũ Trạch và Tống Cảnh cũng xem như là giới hạn rồi, mà hai người kia Sở Sở cũng đã báo trước, tuyệt đối không được nói chuyện ba mẹ cô bị tai nạn cho Lục Xuyên biết, vì vậy nên đến giờ anh vẫn chưa biết gì.

Cũng không vì lý do đặc biệt gì, chỉ là ngay từ đầu Sở Sở đã không muốn cho Lục Xuyên biết chuyện cô và mẹ bị người ta đuổi ra khỏi nhà, sống chật vật như thế này, cô không muốn anh vì lo lắng cho cô mà phân tâm, anh ở hải ngoại, lo lắng gì đó cũng chỉ phí công.

Nhưng riêng chuyện Sở Vân Tụ thiếu nợ không phải là không muốn nói, mà là tuyệt đối, tuyệt đối không thể nói.

Đêm hôm đó, Sở Sở dẫn Lục Xuyên đi tham quan các mặt tường trưng đầy bức vẽ của đại học S, trên đấy đều là những bức họa được vẽ ngẫu hứng từ các bạn sinh viên khoa mỹ thuật, đủ loại phong cách, kiểu dáng khác nhau hiện đầy trên tường, mang theo một loại xúc cảm phản nghịch không bị trói buộc của thành phố hiện đại, khá hay ho.

Đương nhiên, bản thân Lục Xuyên so với mấy cái bức họa trên tường này còn hấp dẫn ánh mắt người nhìn hơn, bởi vì anh thật sự mẹ nó quá đẹp trai đi.

Đối diện mặt tường này là một cái quảng trường rất lớn, có không ít tên nhóc đẹp trai trượt ván lướt qua như bão tố, thỉnh thoảng sẽ khiến cho nhiều nữ sinh đi ngang qua dừng mắt nhìn họ biểu diễn, thế nhưng hôm nay ánh mắt của tất cả các nữ sinh chung quanh đều bị Lục Xuyên đứng bên cạnh vách tượng hội họa kia hấp dẫn. Anh chỉ đứng yên ở đó không làm gì cả, tay đút trong túi, ánh mắt nhàn nhạt thưởng thức bức vẽ, thế nhưng từng

https://thuviensach.vn

ấy cũng đủ để tiêu diệt sạch đám con trai trượt ván trên đường kia trong chớp mắt.

Sở Sở không thích Lục Xuyên được nữa sinh khác nhìn như vậy, cô lấy khăn choàng trên cổ mình xuống quàng lên cho Lục Xuyên, che khuất non nửa khuôn mặt anh, sau đó vội vàng kéo anh rời đi.

"Anh ở bên kia có phải cũng rất được hoan nghênh đúng không?"

"Đâu có đâu, không có ai theo đuổi anh cả."

"Gạt người."

"Thật." Lục Xuyên lại tháo khăn choàng xuống vòng lên cổ Sở Sở, chân thành nói: "Ở Mỹ mấy cô gái nhìn trai Trung cũng chỉ thấy cùng một khuôn mặt đúc ra, không phân biệt thế nào là đẹp thế nào là xấu."

"Vậy du học sinh thì sao?"

"Anh đây mỗi ngày đều bận rộn đến mức muốn mọc thêm cánh, làm gì có thời gian tiếp xúc với con gái chứ!" Anh chỉnh lại khăn quàng cổ của Sở Sở, dẫn cô đi lên trước: "Hơn nữa, Kiều Kiều của anh xinh đẹp động lòng người như thế này, trong mắt anh từ lâu đã không thể chứa được người nào khác nữa rồi."

"Miệng lưỡi trơn tru." Sở Sở mặc dù giận anh, nhưng khóe miệng vẫn không khống chế được mà cong cong.

"Đổi lại chuyện em dặn dò anh đi." Lục Xuyên và Sở Sở cùng trở về phòng, ngồi xuống giường, anh ôm cô ngồi lên đùi của mình, tay sờ soạng mông cô, dịu dàng hỏi: "Đã có bao nhiêu nam sinh theo đuổi em rồi, có nhìn trúng tên nào không, bạn học bây giờ ít hay nhiều, tần suất kết bạn ra sao, nói anh nghe thử xem nào?"

https://thuviensach.vn

Sở Sở ngồi trên đùi anh, thuận tay vong lên ôm lấy cổ anh: "Muốn nói hết mọi thử?"

"Nhìn thành ý em đã."

"Kỳ huấn luyện quân sự năm nhất có vài nam sinh theo đuổi em, nhưng em đã nói với bọn họ là em có bạn trai rồi, sau đó thì bọn họ cũng không tìm đến em nữa, bây giờ bọn em cũng chỉ là bạn học bình thường thôi, mà tất cả mọi người ở trường đều biết em có bạn trai. Trên đường ngẫu nhiên cũng sẽ có một vài con trai muốn hỏi xin số điện thoại của em, nhưng mà em không cho, ừm...nói ngắn gọn thì là như vậy, có hài lòng không?"

"Hài lòng." Lục Xuyên như ban thưởng hôn lên cái mũi nhỏ của cô một cái, Sở Sở ôm cổ anh cúi đầu nở nụ cười: "Em rất ngoan mà."

"Ở đây có gặp được bạn học cũ ở Lộc Châu không?"

Sở Sở ngẩng đầu nhìn Lục Xuyên, ánh mắt hơi né tránh, sau đó lắc đầu: "Không có..không có."

Cô không dám nói tên Giản Trạm ra, giữa bọn họ mang theo quan hệ lợi ích, cô lại không quen nói dối, Lục Xuyên quá thông minh, sẽ bị nhìn thấu, cho dù bây giờ Lục Xuyên nhìn cô chằm chằm thôi cũng đủ khiến tim cô đập thình thịch rồi, chỉ có thể ra vẻ trấn định cúi đầu hôn lên môi anh, che giấu đi ánh mắt bối rối.

Lục Xuyên tùy ý để cô hôn mình, trong đôi mắt dần nổi lên gợn sóng, anh nhắm mắt lại, ấn lấy cái ót của Sở Sở, cạy mở bờ môi của cô, tiến quân thần tốc thô bạo bắt đầu công thành đoạt đất, đây không chỉ là hôn mà còn là cắn xé.

Sở Sở "ưm" lên một tiếng, bị động tác mạnh mẽ xâm lược của anh khiến cho có chút không thoải mái, đẩy đẩy anh, nhưng Lục Xuyên không

https://thuviensach.vn

để cho cô thực hiện được, gắt gao ôm chặt cô vào trong lồng ngực, hai cánh tay anh như xiềng xích trói buộc, ép cô thừa nhận sự mạnh mẽ của anh, làm cho nụ hôn này càng thêm sâu sắc hơn.

Mi tâm của Sở Sở nhíu lại, đưa tay kéo lấy cánh tay Lục Xuyên, mạnh dạn nhéo anh, lúc này Lục Xuyên mới bình phục tinh thần lại, cường độ dần dần chậm lại, anh dịu dàng liếm láp hai phiến môi sưng đỏ của cô, thanh âm trầm thấp ở bên tai cô, nhàn nhạt nói ra: "Còn nhớ lúc ở cấp ba, em đã nói Lục Xuyên vĩnh viễn chỉ thuộc về mình Sở Sở em chứ."

Sở Sở mơ màng nhìn anh.

"Sở Sở em, cũng vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình Lục Xuyên, không thể có người khác, biết chưa?"

"Biết chưa?"

Một cánh tay của Lục Xuyên luồn vào trong mái tóc của Sở Sở, những sợi tóc dài mượt theo kẽ hở ngón tay anh xõa xuống, lại bị anh nghiêm túc kìm lại, anh quan sát Sở Sở, nói với cô: "Em thay đổi thì càng tốt, anh vì em vui vẻ là thật tâm, nhưng đôi lúc trong tim anh lại kìm không được nhớ lại tiểu nói lắp trước kia."

"Lục..."

"Nhưng bất kể em là thế nào, anh đều thích, đều yêu."

Sở Sở không muốn rời xa anh, chôn đầu vào trong xương quai xanh của anh.

"Nhưng mà Sở Sở, em không thể gạt anh được."

"Trước kia chúng ta đã giao ước, không thể nói dối."

Sở Sở nhìn anh, cô không rõ đến cùng là anh đang muốn nói điều gì.

https://thuviensach.vn

"Vậy nên Sở Sở, em có gì giấu anh không?"

Anh cúi đầu nhìn cô gái bên cạnh mình, hỏi cô, em có gì giấu anh không?

Sở Sở nắm chặt cánh tay Lục Xuyên, vẫn rất cố chấp lắc đầu.

Lục Xuyên bắt đầu nảy sinh tức giận mà dùng sức thật mạnh.

"Lục, anh có thể chậm một chút được không, em...em khó chịu."

Cô khổ sở van nài Lục Xuyên khôi phục lại lý trí, động tác của anh lập tức chậm lại, cúi đầu hôn lên trán cô trấn an, rồi lướt qua hôn lên cần cổ thon dài của cô.

"Làm em đau à?"

"Vâng."

"Anh chậm lại."

"Vâng."

Anh lại lần nữa trở nên dịu dàng, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mê đắm, hôn lên gương mặt cô: "Anh rất thích em, mỗi ngày đều vì em mà thần hồn điên đảo."

Lục Xuyên IQ 140 thích em, mỗi ngày đều vì em mà thần hồn điên đảo.

Đây là lần đầu tiên anh tỏ tình với cô.

Vậy mà lúc này không hiểu vì sao mà Sở Sở rất tủi thân, tủi thân đến độ muốn rơi nước mắt, Lục Xuyên còn tưởng rằng bởi vì ban nãy anh quá thô bạo nên mới làm cô khóc, trong lòng áy náy không thôi.

https://thuviensach.vn

Sở Sở ghé người vào lồng ngực của Lục Xuyên, không nhúc nhích ôm anh.

Ngày thứ hai, Sở Sở dẫn Lục Xuyên đi đón gió lạnh sáng sớm và nhìn lễ treo cờ, sau đó qua Trường An nhai thăm cố cung(*).

(*) Tử Cấm thành , hay Cố Cung (theo cách gọi ngày nay), nằm ngay giữa thành phố trước đây, là cung điện của các triều đại từ giữa đến cuối . Viện bảo tàng nằm trong Cố Cung được gọi là .

Thật ra thì trước kia Lục Xuyên cũng đã nhiều lần theo chân ba già đến Bắc Kinh, chỉ cần có nghi lễ duyệt binh thì Lục thủ trưởng nhất định sẽ dẫn Lục Xuyên theo cùng, cố cung này anh tham quan đến nổi chán ngấy cả rồi, nhưng Sở Sở lại không biết chuyện này, cô tràn đầy hưng phấn dẫn Lục Xuyên đi tham quan, giới thiệu đây là điện Thái Hòa, đây là điện Bảo Hòa, còn nơi này là cung Càn Thanh.

Vì muốn làm một hướng dẫn viên du lịch tốt cho Lục Xuyên, cô sớm đã học rất lâu rồi, cả Cố cung đều được cô học thuộc làu, Lục Xuyên đương nhiên không nói mình đã đến đây, Sở Sở giới thiệu với anh anh đều hết sức nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng còn hỏi mấy vấn đề ngốc xít, ví dụ như nơi làm việc của vua ở đâu, ngủ ở chỗ nào, còn có hậu cung thật sự chứa được ba ngàn mỹ nữ sao?

Sở Sở cười nói: "Lục Xuyên anh ngốc quá đi, đây chỉ là nói điêu thôi, chứ nếu thật sự có ba ngàn vị phi tử, vậy ông ấy không phải sẽ mệt đến chết sao."

Lục Xuyên sờ sờ eo nói: "Đúng vậy, nhà chúng ta có mỗi một vị bà chủ nhỏ thôi mà hầu hạ cũng đã mệt vậy rồi, thì nói gì đến ba ngàn vị."

Sở Sở nghe vậy, mặt đỏ tai hồng, vô cùng xấu hổ chôn mặt vào trong ngực anh: "Là tự anh muốn đấy chứ."

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Ghét anh

Lục Xuyên thấy bộ dạng của cô như thế này, trong lòng bỗng chốc ngứa ngáy, kéo kéo tóc cô nói: "Mệt mỏi thì mệt mỏi thôi, hơn nửa năm mới gặp được một lần, không cho ăn no, sau này không biết phải chịu đựng bao lâu nữa."

Sở Sở vòng hai tay ôm lấy eo Lục Xuyên, dịu dàng nói: "Em muốn mau chóng tốt nghiệp."

Lục Xuyên cụp mắt nhìn cô, nhíu mày: "Nhanh chóng tốt nghiệp á, tại sao?"

"Muốn..." Sở Sở đỏ bừng mặt, mềm mại lên tiếng: "Muốn gả cho anh."

Trong lòng Lục Xuyên đột nhiên chấn động mạnh mẽ, nhưng vẫn ra vẻ trấn định kéo dài giọng điệu: "Muốn gả cho anh à?"

"Ừm." Sở Sở chân thành gật đầu, vô cùng thích, vô cùng muốn gả cho anh.

"Gả cho anh, thì phải ngoan ngoãn nghe lời của anh, hửm!"

Sở Sở nhìn Lục Xuyên, sau đó lắc đầu nghiêm túc nói: "Không đúng, phải là anh phải ngoan ngoãn nghe lời em cơ."

Lục Xuyên nhìn bộ dáng chuyên chú nghiêm túc của Sở Sở, khó hiểu: "Tại sao anh phải nghe lời em?"

https://thuviensach.vn

"Anh không nghe lời em, em sẽ đánh anh." Sở Sở dịu dàng nhìn anh.

Lục Xuyên trước kia từng chọc giận Sở Sở, bị cô đánh cho một lần, đúng hơn là dùng bàn tay đập vào trên da thịt đau không chịu được, kí ức đó đến nay đối với anh vẫn còn rất mới mẻ. Nhìn khuôn mặt hoàn mỹ ngây thơ của Sở Sở trước mặt, Lục Xuyên không khỏi rùng mình, dường như có thể tưởng tượng được cảnh bạo lực gia đình trong tương lai.

Sở Sở lấy một cây gậy tự sướng trong cặp ra, đặt điện thoại lên đầu gậy rồi hô: "Lục, mau đến chụp."

Lục Xuyên cười một tiếng, cất bước đi đến sau lưng Sở Sở, Sở Sở đưa cây gậy cho anh: "Anh cao, anh cầm đi."

Lục Xuyên không nhận mà trực tiếp đi ra phía sau ôm lấy thân thể của cô: "Mặt em nhỏ, em chụp."

"Haizz."

Lục Xuyên đã tạo dáng xong, Sở Sở đành bất đắc dĩ ấn mở camera, hai người nhe răng nhìn máy ảnh tách tách tách chụp mấy tấm liền.

Sở Sở cầm điện thoại nhìn hình ảnh mới chụp xong, để mặc cho Lục Xuyên nắm tay dẫn cô đi, mấy tấm ảnh chụp tay Lục Xuyên đều từ phía sau vòng lên ôm cả người cô, hai người đều cười rất xán lạn, nhưng Sở Sở vẫn luôn có cảm giác kỳ lạ nào đấy, có điều kỳ quái ở chỗ nào thì cô tìm không ra.

Cô dứt khoát chọn mấy tấm ưng ý đăng lên weibo.

Weibo của cô vẫn như trước kia không người biết đến, chẳng qua đã nhiều năm như vậy, số người theo dõi biến thành mười mấy người, nhưng Sở Sở trước giờ cũng không vào xem, tài khoản này là nơi mà cô và Lục

https://thuviensach.vn

Xuyên trao đổi với nhau, lúc bình thường đăng bài này nọ lên thì cũng chỉ có mình anh mới xem.

11:23

[Đi dạo cố cung]

Bên trong một căn phòng cho thuê, Giản Trạm ngồi trước màn hình vi tính, hệ thống của cậu ta vừa mới bị người khác khống chế, chuyện này khá ngoài ý muốn, nói ra thì không dám chắc chắn trên toàn thế giới như thế nào, nhưng chí ít trong giới hacker của Trung Quốc nay, trước mắt vẫn chưa có người nào có đủ bản lĩnh để xâm nhập và hệ thống của A lừng danh.

Cậu ta nhanh chóng chặn đối phương đuổi ra ngoài, đồng thời phục hồi lại hệ thống, tìm hiểu nguồn gốc và bắt đầu đối chiếu thân phận của đối phương, thủ đoạn của đối phương lại vô cùng cao siêu, không để lại một chút dấu vết nào, nếu như không phải cậu ta vốn là người cẩn trọng trong từng chi tiết nhỏ nhặt, thì với một chút dấu vết kia rất khó phát giác ra được là mình đã bị xâm nhập.

Vừa đúng lúc này, điện thoại di động của cậu ta hiện ra một thông báo bên Weibo.

Là bài đăng mới nhất của Sở Sở.

Trên mặt cậu ta thoáng xuất hiện một nụ cười khẽ khàng, mấy ngón tay lại lướt nhanh trên bàn phím, một tay khác lại mở weibo ra, song khi cậu ta nhìn thấy mấy bức ảnh của cô và Lục Xuyên chụp chung, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống.

Cậu ta tắt điện thoại, bắt đầu nghiêm túc đối phó với đối thủ ẩn danh kia.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều Sở Sở dẫn Lục Xuyên đi mua quần áo, hôm nay vừa đúng lúc là Giáng Sinh, rất nhiều cửa tiệm đều đang chiết khấu, trước cửa cũng trưng bày rất nhiều cây thông Noel đủ kiểu đủ dáng.

Sở Sở thừa dịp đang giảm giá, mua cho Lục Xuyên mấy bộ đồ xuân hè theo trào lưu hiện nay, lại mua thêm hai chiếc áo lông, chưng diện cho anh, đương nhiên Lục Xuyên chỉ để Sở Sở trả tiền một bộ đồ, còn lại tất cả đều là anh tự móc tiền túi thanh toán.

Ban đêm cô đưa Lục Xuyên đi ăn vịt nướng, trên bàn ăn Sở Sở vẫn luôn cầm điện thoại ngắm ảnh chụp của bọn họ, đột nhiên đặt đũa xuống, cô cuối cùng cũng đã biết chỗ nào kỳ quái rồi!

Trong mỗi tấm ảnh, tay Lục Xuyên đều vòng từ phía sau ra trước che lên ngực của cô, mỗi một tấm đều như vậy!

Hoặc nâng lên hoặc ấn xuống, mà khuôn mặt anh thì lại ngây thơ đến vô hại.

Sở Sở vội vàng xóa bài đăng trên weibo, thở phì phò trừng anh.

Lục Xuyên nhìn khóe môi Sở Sở dính tương, rút khăn tay lau mặt cho cô: "Trừng anh làm gì?"

Sở Sở đưa di động vào sát mặt anh: "Anh nhìn xem chuyện tốt mà anh làm đi này, em vừa mới đăng lên đó!"

Lục Xuyên nhận lấy điện thoại: "Nhìn rất đẹp mà!".

"Tay của anh! Tay của anh đang đặt ở đâu?"

"Ôi chao!"Lục Xuyên vừa nhìn màn hình điện thoại vừa cười nói: "Oan uổng quá, không phải là anh cố ý!"

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, điện thoại Sở Sở rung lên, đột nhiên hai chữ 'Giản Trạm' hiện ra, khóe mắt Lục Xuyên run lên.

Anh yên lặng không nói gì đưa điện thoại cho Sở Sở, Sở Sở lau tay nhận lấy điện thoại, vừa nhìn thấy tên người gọi đến là Giản Trạm, sắc mặt cô ngay lập tức biến đổi, lén nhìn thoáng qua Lục Xuyên, mặt Lục Xuyên không chút đổi sắc ăn thịt vịt.

"Em ra ngoài nhận điện thoại." Sở Sở nói với anh.

"Ừ."

Ngay khoảnh khắc Sở Sở ra khỏi cửa, điện thoại của Lục Xuyên cũng đúng lúc vang lên.

Điện thoại gọi đến:

"Đậu phộng! Họ Lục nhà cậu muốn chơi mình đấy à! Sao không nói cho mình biết người kia chính là A đại nhân vang danh trong nước vậy hả, ông đây xém chút nữa đã lật thuyền trong mương rồi đó có biết không! !"

Lục Xuyên sớm đã nghe quen cái giọng điệu thô thiển của Li, anh đưa ống nghe ra xa một chút, chờ Li phát tiết xong mới nhàn nhạt nói: "Mình mà biết chuyện này thì còn cần cậu đi thăm dò à?"

"Quay lại vấn đề chính đi. Nhưng dù sao thì ban nãy quả thật là tình thế ngàn cân treo sợi tóc mà! Ông đây còn một chút nữa là tra ra được hết nội tình nhà hắn ta rồi, có điều tình huống cũng không quá tốt, đối phương đã biết vị trí của mình là Palo Alto California rồi, không khó để dựa vào mình mà tìm ra cậu đâu. Dù gì thì trường của cậu là Stanford, vậy cũng chỉ có một mình cậu mà thôi!"

"Sao cái kỹ thuật của cậu chán đời vậy?"

https://thuviensach.vn

"Mẹ nó! Đối phương là A đó! Là hacker số một cả nước, trong giới này của mình ai mà không biết cậu ta chứ! Nếu sớm biết người mà cậu nhờ là cậu ta, có chết mình cũng sẽ không giúp cậu nhận, đây không phải là chuốc họa vào thân sao?"

"Có điều..." Li thần bí cười hề hề nói: "Lúc mới đầu còn rất công kích mình, nhưng bây giờ thì lại yên tĩnh, mình đoán cậu ta đã nhận ra cậu rồi, mình và cậu ta không thù không oán nên cũng không đến nổi chém giết đến cùng đâu, chỉ là cậu, còn có cô bé cưng nhà cậu... nói đến chuyện này, fuc*! Giữa bọn họ thật sự có mờ ám...đừng có quá bạo lực nhé!"

"Con mẹ nó cậu nói chuyện cẩn thận đi." Lục Xuyên thật sự tức giận.

Đầu dây bên kia an tĩnh mấy giây: "Nội dung sau đây có thể sẽ có chút khó tiếp nhận, cậu chuẩn bị tâm lý cho thật tốt, trước khi cậu đến trường tìm mình đánh chết thì mình nên chuyển chỗ."

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ tuyết rơi lả tả, từng hạt tuyết nhỏ rớt xuống, trong đôi mắt của Lục Xuyên cũng dần dần nổi bão.

Sở Sở cầm điện thoại ra ngoài nghe, trong điện thoại giọng nói của Giản Trạm vẫn bình thản như trước.

"Sở Sở."

"Ừ."

"Chuyện công việc." Cậu ta vẫn rất ngắn gọn như trước đây.

"Nói đi."

"Bạn trai cậu cho người điều tra tôi."

Trước sau như một....

https://thuviensach.vn

Nói trúng tim đen

Tim Sở Sở căng thẳng: "Sao cơ?"

"Đối phương cũng là hacker chuyên nghiệp hạng nhất, phương thức cao siêu, tôi tra ra được vị trí của người đó, Palo Alto California, tôi nhớ là Lục Xuyên cũng theo học ở Stanford."

"Nhưng cũng đâu thể chứng minh người đó là Lục Xuyên."

"Đối phương không chỉ điều tra về tôi, mà còn điều tra về tôi và cậu." Giản Trạm đưa tay nâng trán: "Bao gồm cả chuyện kinh doanh của chúng ta."

Hô hấp của Sở Sở thoáng ngưng trệ, nhưng một giây sau Giản Trạm lại tiếp tục nói: "Hơn nữa...trong máy tính của tôi, có còn có một ít hình của cậu."

Một ít hình chụp của cậu, 5GB, đã được mã hóa trong văn kiện, khó khăn lắm mới trang bị thành bộ phận ít được người chú ý nhất, nhưng thứ đầu tiên mà đối phương phá giải lại chính là cái này.

Có khả năng cậu không biết, từ năm lớp mười một, mỗi ngày tan học, tôi đều đi sau chụp lại bóng lưng của cậu đi phía trước.

Có khả năng cậu không biết, tôi thích cậu, từ rất lâu rồi.

Những lời này Giản Trạm lại không nói nên lời, cũng không có cách nào giải thích được, cậu ta chỉ nói một câu: "Vụ giao dịch hơn mười vạn giữa chúng ta hắn là cậu ta đã biết, chuyện điều tra Tần Chi Nam lúc trước, đối phương có thể tìm ra hay không thì tôi không chắc chắn lắm, chỉ là khiến cho cậu thêm phiền phức thế này thật có lỗ quá, tóm lại cậu nên giải thích với bạn trai cậu đi."

https://thuviensach.vn

Toàn thân Sở Sở lạnh buốt đi vào phòng, mà lúc này Lục Xuyên cũng đã cúp điện thoại, ngồi về chỗ của chính mình, đầu ngón tay hờ hững gõ lên bàn.

Thấy Sở Sở ngây ngốc đứng cạnh cửa, anh thản nhiên nói: "Sao thế?"

"Không có gì."

"Ngồi xuống đi."

Sở Sở ngồi về lại phía đối diện anh.

Lục Xuyên gắp lên một miếng thịt vịt, chấm ít tương rồi đưa cho cô.

Sở Sở mặt không đổi sắc nhận lấy, ăn một miếng nhỏ.

Hai người đều ngầm hiểu nhau ăn xong bữa cơm này, quả thật cũng đã rất kìm nén không nói lời nào, toàn bộ quá trình này Lục Xuyên đều gắp thịt vịt cho cô, anh gắp một miếng cô ăn một miếng.

Một sự trầm mặc không giới hạn.

Lục Xuyên ở trước quầy thanh toán, hai người cùng nhau rời khỏi nhà hàng, trên bầu trời lúc này cũng lất phất tuyết rơi, một quảng trường cách đó không xa có một cây thông Noel rất lớn, trên thân cây trưng bày đủ loại đèn màu cùng với bánh kẹo và quà tặng, nhìn cực kì xinh đẹp mỹ lệ.

Lục Xuyên lấy khăn quàng cổ trên tay Sở Sở quàng lên cổ cô một vòng, che lại đôi môi, chỉ lộ ra cặp mắt đen nhánh trong veo như nước.

"Lạnh không?" anh hỏi cô.

Sở Sở lắc đầu.

"Vậy đi dạo một chút."

https://thuviensach.vn

"Vâng."

Hai người đi về phía quảng trường có cây thông Noel.

Cách đó không xa có tiếng nhạc vui vẻ hòa với tiếng chuông đinh đang.

Jingle bells, jingle bells, jingle all the way.

Một đám nhóc con vây quanh cây thông hoan hô, từng trận cười khanh khách phát ra như tiếng chuông bạc, cũng có không ít các đôi tình nhân, đứng dưới cây ôm và hôn nhau đắm đuối.

Trong lòng Sở Sở vẫn không nhịn nổi chua xót, cuối cùng cũng là người lên tiếng trước, đôi mắt cô ửng hồng nhìn về phía Lục Xuyên, chất vấn anh: "Anh không tin em?"

"Sao có thể?"

"Nhưng anh điều tra em?"

"Kiều Sở, đừng vừa nói đến đã chụp mũ lên đầu anh." Lục Xuyên mặt không đổi sắc nhìn cô: "Là em có chuyện giấu diếm anh, lại quá đần mới để cho anh phát hiện ra, vốn cũng đã cho em vô số cơ hội, nhưng em lại không bằng lòng nói thật với anh, mà anh lại muốn biết đến phát điên lên rồi, cũng chỉ có thể tự mình điều tra, như vậy thì có vấn đề gì sao?"

"Điều...điều khiến anh phát điên muốn biết đó, có phải là muốn biết em...em có...có giấu anh qua lại với người...khác hay không chứ gì?"

Cũng đã một năm kể từ lần cuối cùng Sở Sở bị nói lắp rồi, lúc này cô sốt ruột nên lại bắt đầu cà lăm.

"Anh không tin em...cho nên...về sớm mà không nói với em, chính là muốn...về điều tra!"

https://thuviensach.vn

"Ác nhân cáo trạng trước cũng không ai vượt được em đấy!" Tính khí của Lục Xuyên cũng bắt đầu lên đến đỉnh điểm: "Con mẹ nó chứ mỗi ngày nhớ em nhớ muốn chết đi được, về sớm là muốn cho em một sự ngạc nhiên."

Anh cười lạnh một tiếng: "Kết quả em lại tặng anh một cái 'kinh hỷ' khác. Cùng bạn cũ thân thân thiết thiết ăn cơm."

"Cậu ấy là bạn cũ của em!" Sở Sở hét lên: "Chỉ là bạn bè!"

"Chỉ là bạn bè." Ánh mắt Lục Xuyên lạnh lẽo, thanh âm càng lạnh hơn: "Chỉ là bạn bè mà còn lau miệng cho em? Là bạn bè mà lại gửi vào thẻ em mấy vạn? Là bạn bè mà trong máy tính có tới một thẻ 5GB lưu lại ảnh chụp của em! Em xem anh là thằng ngu à?"

Sở Sở nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

"Anh hỏi em ở nơi này có gặp lại bạn cũ hay không, em nói không có."

"Vậy mấy vạn tệ kia, em giải thích cho anh xem?"

"Con mẹ nó, cấp ba em ra ngoài hẹn hò cùng với nó bị bạn bè của anh chụp được ảnh gửi đến, ông đây vờ câm giả điếc xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, Sở Sở, em thật sự cho là cái gì anh cũng không biết sao? Em xem anh là cái gì? Em đem bản thân mình trở thành cái gì, một chân đạp hai thuyền vui lắm sao, hay là cảm thấy đem ông đây chơi đi chơi lại rất vui vẻ!?"

Anh hùng hổ dọa nạt, thế nhưng Sở Sở lại không nói thêm một câu nào nữa, vì cô nói không thành lời, gương mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, thân hình co rút run lên bần bật.

https://thuviensach.vn

"Con mẹ nó em đừng bày ra bộ dạng này nữa." Lục Xuyên đau lòng nhìn cô: "Anh không phải là một thằng tốt tính gì cả, anh bị người ta cho đội mũ xanh, mà em cũng biết loại chuyện này anh tuyệt đối sẽ không tha thứ, tuyệt đối không! Nhưng anh vẫn cho em cơ hội giải thích, em nói đi!"

Lục Xuyên tức giận thở hổn hển, giọng nói đều đã khàn đục: "Em giải thích đi chứ!"

Sở Sở lắc mạnh đầu, lại dùng hết sức lực giật khăn quàng cổ xuống ném mạnh xuống mặt đất, tựa như phát điên giẫm mạnh chân lên nó, mặc sức trút hết sự phẫn nộ từ đáy lòng.

"Ghét anh! Lục Xuyên, em ghét anh!"

"Vậy em cứ ghét đi!"

Lục Xuyên lạnh lùng nói xong, xoay người lập tức rời đi.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Muốn như thế nào?

Edit: Mini

Beta: Min

Lục Xuyên xoay người rời đi.

Sở Sở ở phía sau đột nhiên yên lặng, nhìn bóng lưng dứt khoát rời đi của anh, đáy lòng đã không kìm nén được chua xót nữa, "òa" lên khóc một tiếng.

"Jingle bells, jingle bells, jingle all the way

Oh what fun it is to ride in a one-horse open sleigh"

Nhịp điệu bài hát phát ra, tiếng ca vui vẻ, còn có hình ảnh những gương mặt tươi cười với nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, giờ phút này, chúng lại làm nền cho nỗi lòng tràn đầy đau thương của cô.

Cô vừa khóc lớn vừa ngồi xổm người xuống nhặt chiếc khăn quàng cổ màu đỏ thẫm dưới mặt đất lên, đây là chiếc khăn quàng cổ vào lúc đầu mùa đông cấp ba, Lục Xuyên mua cho cô.

Sở Sở ôm khăn quàng cổ ngồi xổm ở dưới cây thông Noel, co ro người lại khóc không ngừng, trái tim của Lục Xuyên bị tiếng khóc của cô siết chặt lại, bất kể quyết tâm kiên định như thế nào, nhưng cuối cùng thì vẫn không thể nhấc nổi thêm một bước chân nào nữa.

https://thuviensach.vn

Anh thầm mắng chính mình một tiếng, cuối cùng vẫn phải quay đầu lại, sải bước đi đến trước mặt Sở Sở, từ trên cao cúi xuống nhìn cô, bực mình nói: "Em...em có khóc cũng vô dụng, chuyện này hoặc là em giải thích rõ ràng cho anh, hoặc là đêm nay anh sẽ quay trở về Mỹ ngay."

Đột nhiên Sở Sở đứng lên, dúng hết sức đẩy đẩy anh một cái, nhưng chưa đẩy anh được ngược lại còn làm bản thân mình lảo đảo ngã về phía sau, Lục Xuyên vội vàng giữ chặt cổ tay cô, giữ cho cơ thể cô đứng vững lại.

Sở Sở hất tay anh ra, xoay người bước đi, vừa đi vừa khóc lớn, Lục Xuyên hai ba bước vội đuổi theo.

"Cô gái lớn như vậy rồi mà vẫn còn khóc, không thấy xấu hổ sao." Tuy rằng giọng điệu anh vẫn rất hung dữ nhưng trong lời nói đã có nhiều tình cảm nồng nàn hơn.

"Ông đây còn chưa khóc đâu, em ở đó mà khóc cái rắm."

Sở Sở dùng sức giãy giụa ra khỏi người anh, thế nhưng không ngờ được đôi tay anh lại mạnh mẽ kinh người như vậy, căn bản là cô không thể thoát ra.

"Anh đi đi!" Sở Sở dùng chân đá anh: "Anh đi đi! Đêm nay trở về nước Mỹ đi."

Lục Xuyên vừa né tránh vừa kìm không nổi mà còn cười lớn tiếng, bộ dáng cô tức giận cũng đáng yêu quá đi mất.

Sở Sở cũng ý thức được bản thân cô dưới tình thế cấp bách như thế này có chút thất thố, cô xấu hổ và giận dữ xoay người bước đi, bắt một chiếc taxi ở ven đường, trực tiếp chạy về trường học.

https://thuviensach.vn

Trong kính gương chiếu hậu, bóng dáng Lục Xuyên cô đơn đứng ở ven đường, Sở Sở nhìn bóng dáng anh dần dần khuất xa, lại bắt đầu đau lòng, nước mắt cũng xoành xoạch chảy xuống.

Buổi tối cô trở về ký túc xá, mấy bạn cùng phòng đều đã đi ra ngoài đón Giáng Sinh, trong phòng ngủ trống trơn không bóng người, cô bật đèn lên một mình ngồi trên cái ghế nhỏ, ngồi cả nửa ngày cũng bực mình nửa ngày.

Tình cảm nhiều năm như vậy, vậy mà Lục Xuyên lại có thể hoài nghi cô một chân đạp hai thuyền, đây mới là điều Sở Sở tức giận và không thể chấp nhận được nhất, song sau khi cơn tức giận dịu đi một chút, nghĩ đến chuyện quá khứ của Lục Xuyên trước đây, lại nghĩ đến Dương Tích, dường như cô lại có chút đồng tình và thông cảm cho Lục Xuyên, lúc Dương Tích xuất ngoại, anh cũng không hề nghĩ rằng sẽ có một ngày mình cũng giống như thế.

Nhưng mà mặc kệ nói thế nào đi nữa, Sở Sở thật sự là không thể chịu nổi khi anh hoài nghi cô như vậy!

Quả thực tức giận đến mức muốn phát điên!

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, là Giản Trạm gọi đến, Sở Sở vội vàng nhận cuộc gọi.

"Tôi nghĩ, bây giờ cậu đang ở một mình."

"Đúng vậy." Sở Sở hít hít mũi, buồn bực lên tiếng trả lời: "Vừa cãi nhau một trận với anh ấy."

"Nếu như cần tôi giúp cậu giải thích, vậy thì đưa số điện thoại của cậu ta cho tôi."

https://thuviensach.vn

Lúc này Sở Sở vừa mới phảng phất nhớ đến điều gì, vội vàng nói: "Không cần!"

"Hả?"

"Ngàn vạn lần không được nói chuyện thiếu nợ cho anh ấy biết."

Đầu dây bên kia điện thoại im lặng một lát, nói: "Việc này không thể gạt được."

Trong lòng Sở Sở lo sợ, Giản Trạm nói đúng, chuyện này không thể lừa gạt được, Lục Xuyên sẽ tự đi tìm hiểu, chuyện hai mẹ con cô rời khỏi Kiều gia, tùy tiện hỏi bất kỳ người quen nào ở Lộc Châu đều sẽ biết.

"Vậy thì, cậu muốn tự mình nói, hay là muốn tôi nói giúp cậu?"

"Tôi...tôi muốn suy nghĩ thêm."

Suy nghĩ xem nên làm thế nào để mở miệng nói chuyện với anh đây.

Cô hiểu rất rõ tính tình của Lục Xuyên, nếu anh biết chuyện này, tất nhiên sẽ muốn giúp đỡ cô trả hết số tiền còn lại, nhưng anh sao có thể có nhiều tiền như vậy chứ, nhất định sẽ mở lời với ba mẹ anh! Một khoản tiền lớn như vậy, nếu ầm ĩ đến ba mẹ của Lục Xuyên, vậy thì thật sự rất xấu hổ rất mất mặt.

"Vẫn không được." Sở Sở liên tục lắc đầu, kiềm chế cảm xúc: "Không thể cho anh ấy biết, không thể nói!"

"Cậu không muốn để Lục Xuyên giúp cậu trả nợ sao?" Giảm Trạm nói.

"Không! Tuyệt đối không thể!"

https://thuviensach.vn

Bây giờ anh còn phải đi học, căn bản không có khả năng giúp cô trả nợ, nếu mở miệng nói với gia đình, như vậy sẽ chẳng ra làm sao cả, lòng tự trọng của cô không cho phép mình làm ra loại chuyện như thế này, thà rằng cô cúi đầu khuất phục với Kiều gia, cũng không muốn Lục Xuyên nói chuyện này với gia đình anh.

Hơn nữa, hiện tại cô có thể thông qua việc bán tranh kiếm tiền, có thể không bao lâu sau là có thể trả hết nợ nần, cũng chưa đến mức là cùng đường bí lối.

"Thật ra còn có một biện pháp khác."

"Biện pháp gì?"

"Tráng sĩ chặt tay."(*)

(*)truyện kể vị tráng sĩ nọ bị rắn độc cắn vào cổ tay liền dứt khoát chặt cả bàn tay tránh chất độc lan toàn thân, dùng để hình dung cách làm việc quyết đoán, không chần chừ.

Sở Sở không hiểu, Giản Trạm giải thích thêm: "Chia tay với Lục Xuyên, vậy thì chuyện nợ nần của cậu sẽ không còn liên quan đến cậu ta nữa."

"Chia tay?"

Cảm giác chia tay với anh sẽ như thế nào?

Sở Sở không thể tưởng tượng được, nhưng khi hai chữ này vừa thốt lên, trái tim cô không hiểu vì sao giống như bị một con dao đâm một nhát, đau đến mức không thể nói được thành lời.

Làm sao cô có thể cam lòng nói lời chia tay với Lục Xuyên được chứ!

https://thuviensach.vn

Ở đầu dây bên kia, cho dù cô đã cố gắng kiềm chế, nhưng Giản Trạm vẫn có thể nghe được tiếng hít thở hỗn loạn của cô, cậu ta than thở một tiếng: "Đã nói tráng sĩ chặt tay, đương nhiên là..."

Sẽ rất đau đớn!

Nhưng cậu ta vẫn phải nói: "Nếu như Lục Xuyên vẫn chưa phát hiện được điều gì thì tùy tiện nói chia tay sẽ làm cho cậu ta nghi ngờ, nhưng lúc này cậu ta đã hoài nghi cậu, tương kế tựu kế, đây là cơ hội tốt nhất."

"Cậu để mình suy nghĩ lại đã." Sở Sở che miệng lại, nước mắt chảy dài trên mặt, cố gắng cúp điện thoại.

Bây giờ rõ ràng là cô đã bước vào ngõ cụt, bày ra trước mắt cô dường như chỉ có hai con đường để lựa chọn, là chia tay hoặc là không chia tay.

Cô rất hiểu Lục Xuyên, anh rất có ý thức trách nhiệm, đã hứa hẹn thì nhất định sẽ làm được tựa như quân hiệu trang nghiêm và thành kính trên vai ba anh vậy, với thân phận là bạn trai cũng chính là chồng tương lai, anh tuyệt đối sẽ không bỏ mặt cô không để ý, để mặt cô một mình ôm hết khoản nợ mấy chục vạn cho đến khi học xong đại học.

Thế nhưng lời chia tay thì đối với cô và anh mà nói, đều quá mức tàn nhẫn.

Đêm khuya, bạn bè cùng phòng ký túc xá dường như cũng không có dự định quay về, một mình Sở Sở cuộn người trong ổ chăn rơi nước mắt, điện thoại di động đột nhiên vang lên, một tin nhắn được hiển thị trên màn hình, là do Lục Xuyên gửi đến.

"Sáng ngày mai, tám giờ máy bay xuất phát."

Anh phải đi.

https://thuviensach.vn

Thân thể Sở Sở lại co rúm lại, hít thở không thông, nghẹn ngào không thành tiếng, trong lòng cũng tức giận, sao anh cứ vậy mà rời đi cơ chứ, cô cầm lấy điện thoại, run rẩy soạn tin nhắn, gửi đi ----

"Vậy chia tay đi."

Tin nhắn này gửi đi nhưng mà khoảng mười giây sau, tin nhắn của Lục Xuyên lập tức hiện lên.

"Chia em gái em."

Sở Sở nhìn thấy ba chữ này, ngẩn người ra.

Ngay sau đó Lục Xuyên lại gọi điện thoại đến, ở đầu dây bên kia, anh còn có chút hổn hển.

"Chỉ cho anh một lời giải thích thôi mà cũng khó khăn đến vậy sao? !"

"Ngay cả chữ chia tay cũng có thể nói ra!"

"Kiều Sở, nghe đây, nếu em không giải thích rõ ràng với anh, anh lập tức đặt vé máy bay ngay bây giờ."

Trong điện thoại dường như không có tiếng trả lời, Lục Xuyên sốt ruột: "Anh sẽ đi thật đấy! Đến lúc đó cho dù em có đuổi theo máy bay, anh cũng không thèm trở về."

Tiếp đến, Sở Sở không nhịn được mà nức nở một tiếng, cô vội vàng che miệng lại, nhưng một tiếng nắc nghẹn ngào này vẫn bị Lục Xuyên nghe được.

"Em vẫn còn khóc sao?"

Cuối cùng Sở Sở vẫn không thể nhịn được, lớn tiếng khóc nức nở.

https://thuviensach.vn

Lòng Lục Xuyên hoàn toàn bị cô làm cho rối loạn, rốt cuộc cũng không thể nói ra câu nào cứng rắn được nữa, chỉ có thể chịu thua với cô.

"Kiều Kiều, em đừng khóc mà, xuống dưới đi, anh đang ở dưới lầu ký túc xá của em."

Sở Sở vội vàng xuống giường chạy đến bên cửa sổ, đôi mắt đẫm lệ mông lung nhìn về phía ngã tư đường đầy tuyết trắng bay lả tả, Lục Xuyên mặc một chiếc áo lông màu đen rất dày, lạnh đến mức run cầm cập, không biết anh đứng ở nơi đó đã bao lâu rồi nữa.

Sở Sở đau lòng cực kỳ, vừa lau nước mắt vừa buồn bã nói: "Anh mau quay lại khách sạn đi."

"Lúc nãy nhất thời xúc động nên mới nói những lời ngu ngốc như vậy, không phải không tin tưởng em, chẳng qua đầu óc đần độn mơ mộng, không có cách nào suy tính lý lẽ, thật sự xin lỗi em."

Giọng anh nhỏ lại, mỗi câu mỗi chữ đều là muốn nhận lỗi với cô: "Anh không nên nghi ngờ em, hay em đi xuống đây đánh anh mấy đấm, đá anh vài đá để hả giận, được không em?"

Anh vừa mới dứt lời, liền nhìn thấy Sở Sở mặc áo ngủ phong phanh từ cổng ký túc xá chạy đến, cả người Lục Xuyên đứng vững, chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận từng cú đấm cước đá của cô, nhưng mà không ngờ cô lại đột nhiên vùi đầu mình vào trong lồng ngực của anh, ôm eo anh thật chặt.

Lục Xuyên kịp phản ứng, mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, trái tim gần như muốn tan chảy.

Cảm nhận được quần áo cô phong phanh mỏng manh, Lục Xuyên vội vàng cởi áo lông của mình, trùm lên trên người cô, dùng thân thể ấm nóng của mình bọc cô lại.

https://thuviensach.vn

"Anh đã phạm sai lầm ngu xuẩn mà." Lục Xuyên ôm cô, ở bên tai cô nhỏ giọng nói liên miên không ngừng: "Kiều Kiều của anh thích anh như vậy, sao có thể có người khác được chứ."

"Lúc trước anh cho người điều tra Giản Trạm, không phải vì không tin tưởng em, chẳng qua là thấy cậu ta tiếp xúc gần gũi với em quá, mà người này anh lại không hiểu rõ nên mới tìm người điều tra." Anh dừng một chút, lại vội vàng nói thêm: "Đương nhiên, cách làm này cũng không thỏa đáng, anh xin lỗi em rồi thì ngày mai anh sẽ đến đại học B trực tiếp gặp cậu ta xin lỗi nữa."

"Có thể em cho rằng anh đang ngụy biện, không tha thứ cho anh, mà vậy cũng đúng." Lục Xuyên tiếp tục nói: "Tức giận với anh, chiến tranh lạnh, không muốn gặp anh, cũng có thể không trả lời tin nhắn và không nhận điện của anh, nhưng chỉ duy có một điều, em đừng buồn bực đau lòng một mình rồi trốn ở trong chăn khóc, như thế này anh chịu không nổi."

"Kiều Kiều, chúng ta đã nhiều năm như vậy thì cũng hiểu rất rõ nhau, em có chuyện gì đều có thể nói cho anh, chúng ta cùng nhau giải quyết, không có gì là không vượt qua được, có biết không? Xuyên ca của em các phương diện khác có thể không có nhưng mà được cái tính tình tốt, đầu óc đủ dùng, có thể nghĩ kế sách cho em."

"Lục Xuyên." Đột nhiên Sở Sở cắt đứt lời anh, đau lòng nói: "Về khách sạn rồi nói tiếp, anh đưa áo cho em mặc, anh cũng đã rất lạnh rồi."

Lục Xuyên nhìn cô chằm chằm rồi mỉm cười, ôm bả vai cô đi ra hướng cổng trường: "Nàng dâu của anh là tốt nhất, trong lòng cũng thương anh nhất."

.....

Chuyện sau đó, Lục Xuyên đã từng vô số lần nhớ đến tất cả những chuyện phát sinh trong đêm hôm đó, thậm chí ngay cả mỗi một chi tiết

https://thuviensach.vn

trong phòng, anh đều nhớ rõ rành mạch.

Buổi tối ngày Giáng Sinh hôm ấy, tuyết rơi thật nhiều, trong phòng tình cảm ấm áp hòa thuận vui vẻ.

Khăn trải giường có dấu vết lộn xộn, hiện rõ ý vị triền miên lưu luyến, Sở Sở cầm khăn trải giường chăn gấp lại chỉnh tề, sau đó thu dọn hành lý của anh, bao gồm quần áo mới, thu xếp gọn gàng vào trong vali, bình tĩnh hỏi anh, có phải máy bay sẽ bay vào tám giờ sáng đúng không.

Lòng Lục Xuyên đột nhiên có chút hoảng sợ.

"Kiều Kiều, em muốn như thế nào?"

Sở Sở cầm quần áo đã xếp lại nhét vào trong vali, kéo khóa dây kéo lại, sau đó chậm rãi đứng dậy ngồi vào bên cửa sổ, buông tiếng thở dài, mới nói ra.

"Chia tay, em nói thật."

Trái tim Lục Xuyên như bị ném vào vực sâu vạn trượng, hít thở bỗng nhiên đình trệ.

Trước kia cô khóc với anh, cãi nhau với anh, nhưng anh chưa từng có sợ hãi sâu sắc như vậy, nhưng giờ khắc này, cô lẳng lặng ngồi ở bên cạnh anh, khoảnh khắc cô nói với anh hai chữ chia tay này, Lục Xuyên thật sự sợ hãi.

Sau đó anh im lặng, nghe Sở Sở giải thích tất cả mọi việc phát sinh trong một năm này, ba cô qua đời, bị đuổi ra khỏi biệt thự nhà họ Kiều, mẹ cô vướng vào khoản nợ không có khả năng chi trả, cô phải đi đến đường tàu ngầm bán tranh mỗi ngày, kể cả chuyện gặp gỡ với Giản Trạm, cô đều không giữ lại.

https://thuviensach.vn

Thậm chí cô còn nói cả lý do Giản Trạm bảo cô chia tay.

"Chúng ta đã hứa hẹn với nhau, không nói dối đối phương, lúc trước em đã nói dối với anh, em thật sự xin lỗi."

"Nhưng mà em không thể làm được chuyện như như cậu ấy nói, để anh hiểu lầm em và cậu ấy có cái gì đó, sau đó nói lời chia tay."

"Nói hết mọi chuyện ra với anh, đây mới là lý do em chia tay với anh, Lục Xuyên, chuyện này là của riêng em, em không muốn anh cùng gánh vác."

Lời chia tay không có tê tâm liệt phế, không có đau khổ xót xa, thậm chí cũng không có một giọt nước mắt. Lục Xuyên nhìn vào ánh mắt bình tĩnh của cô cũng dần dần hiểu được, quyết định này sẽ không bởi vì anh từ chối hay chơi xấu thậm chí là đau khổ cầu xin mà thay đổi.

Một khi Sở Sở đã quyết tâm, cũng có nghĩa là mọi chuyện đã định.

Khi ấy Lục Xuyên không nói lời nào, chỉ vẫy vẫy tay với cô.

Sở Sở ngồi ở sát bên người anh, anh ôm chặt lấy cô, yết hầu khó mà cử động nổi, chỉ trầm giọng nói một chữ: "Được."

Tựa như lúc trước, cô muốn một mình cố gắng vượt qua chướng ngại trong lòng, anh cũng nguyện ý buông tay. Anh hiểu rõ Sở Sở, hiểu rõ sự cố chấp và kiên cường của cô, so với cô, anh dường như con giống một đứa trẻ còn chưa trưởng thành hơn.

Ít nhất lúc này đây, Lục Xuyên muốn có bộ dạng của người trưởng thành, ít nhất lúc này đây, anh muốn đường đường chính chính, vì cô mà chắn gió che mưa một lần.

...

https://thuviensach.vn

Ngày thứ ba sau khi Lục Xuyên đồng ý chia tay, anh đi tìm Giản Trạm, theo như lời anh nói là đi xin lỗi cậu ta, mà cùng lúc đó, đưa một tấm thẻ ngân hàng ra trước mặt cậu ta.

Trong quán cà phê, Giản Trạm một thân quần áo trắng đơn giản, trên gương mặt không một chút biểu cảm nhìn tấm thẻ ngân hàng trên tay, đoán không được ý tứ của Lục Xuyên.

"Cậu có thể lừa được Kiều Sở nhưng không lừa được tôi, cô ấy chỉ là sinh viên năm thứ hai, một bức tranh có thể bán được mấy vạn?" Lục Xuyên lắc lắc đầu: "Ông chủ coi tiền như rác này, chính là cậu."

Giản Trạm nhướng mày: "Thoạt nhìn thì cậu hình như không có lòng tin với cô ấy nhỉ."

"Tôi đương nhiên là tin tưởng cô ấy, nhưng cậu mua tất cả bức tranh của cô ấy, điều này cũng là sự thật."

Giản Trạm không thừa nhận, đương nhiên cũng không có phủ nhận.

"Nếu như không phải vì cậu tùy hứng về nước, thì cố gắng sẽ nhanh chóng trả được hết nợ, hai người vẫn có thể như trước kia." Giản Trạm bất đắc dĩ nói: "Làm gì có thể ầm ĩ như bây giờ chứ."

Lục Xuyên biết Giản Trạm có tiền, đặc biệt có rất nhiều tiền, dù sao cũng là hacker hàng đầu tiếng tăm lừng lẫy ở Trung Quốc.

"Tôi sẽ trả hết số nợ còn lại của Kiều Kiều." Lục Xuyên đẩy tấm thẻ về phía cậu ta: "Cô ấy là bạn gái của tôi."

Giản Trạm cười khẽ: "Theo như tôi được biết thì bây giờ đã không phải nữa rồi."

https://thuviensach.vn

"Chia tay chỉ là kế sách tạm thời, tính tình Sở Sở quật cường, sẽ không chịu nhận sự trợ giúp của tôi, cho nên tôi mới tìm cậu."

Lục Xuyên nhìn Giản Trạm: "Tôi muốn nhờ cậu giúp chuyện này, tiếp tục mua tranh của cô ấy, tiền do tôi trả, giấu cô ấy cho đến khi nào trả hết nợ."

"Tại sao tôi phải làm như vậy." Đầu ngón tay thon dài của Giản Trạm nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn: "Tôi với cậu cũng không thân thiết, hơn nữa cậu cũng biết, tôi thật sự thích cô ấy."

Lục Xuyên cũng biết, trong máy tính của cậu ta có lưu một file 5Gb ảnh chụp, tất cả đều là bóng lưng của cô.

Anh lạnh lùng nhìn Giản Trạm, khẽ nói: "Tuy rằng tôi không thích uy hiếp người khác, nhưng mà..."

Anh nhìn về phía Giản Trạm: "Tính cách của Kiều Kiều hẳn là cậu cũng rõ ràng, cô ấy không muốn tôi giúp cô ấy trả nợ, đương nhiên cũng sẽ không nhận tiền của cậu đưa, cho nên cậu chỉ có thể dùng cách giúp cô ấy bán tranh, thậm chí còn viện cớ muốn lấy phần trăm hoa hồng, để cho cô ấy không có chút nghi ngờ nào với cậu."

Khóe mắt Giản Trạm hơi run rẩy, rất rõ ràng, nếu cậu ta không đồng ý với Lục Xuyên, anh sẽ nói hết những chuyện này cho Sở Sở biết.

Đến lúc đó, sẽ rất khó để có thể níu kéo mọi chuyện.

Chắc chắn Lục Xuyên cũng đã lường trước được cậu ta sẽ không chống đối để cá chết rách lưới.

"Cậu có thể bỏ ra bốn mươi vạn sao?" Giọng điệu Giản Trạm thoải mái hơn, hỏi Lục Xuyên: "Đó không phải là số tiền nhỏ, hỏi người trong nhà câu đòi tiền sao? Hay là tìm bạn bè mượn?"

https://thuviensach.vn

Lục Xuyên nghe trong giọng điệu của cậu ta mang ý tứ kinh miệt, mặt anh không chút thay đổi thản nhiên nói: "Trong thẻ có mười lăm vạn, là số tiền tôi đi làm thêm và dự án ở nước ngoài trong hai năm qua, cậu cứ tiếp tục mua tranh của Kiều Kiều, tiền sẽ do tôi bỏ ra và chuyển tiền vào thẻ cậu đúng kỳ hạn, cậu muốn lấy phần trăm thì cũng có thể, cứ theo quy định của hai người là hai - tám, tôi không có ý kiến, về phần các bức tranh, cậu phải gửi toàn bộ qua cho tôi, phí vận chuyển tôi sẽ chịu."

Giản Trạm nhìn chằm chằm Lục Xuyên, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng đồng ý với anh.

Anh thậm chí cam lòng chia tay với Sở Sở để giữ nguyên lòng tự tôn của cô, nói thật cậu ta đúng là có một chút cảm động.

"Cậu có nghĩ tới không, nếu có một ngày cô ấy biết chuyện này thì sẽ như thế nào, cô ấy có thể chấp nhận không?"

Lục Xuyên nhẹ nhàng bâng quơ mỉm cười một cái: "Ngay cả những lúc cô ấy chật vật thảm hại nhất tôi cũng đã thấy qua."

Lúc cô thảm hại nhất, bởi vì sợ hãi và hoảng hốt mà một mình trốn ở nhà vệ sinh nữ nôn mửa, Lục Xuyên đều luôn ở bên cạnh cô, nói với cô rằng, cô không cần sợ hãi thế giới này, cũng không phải là anh, mà là chính bản thân cô.

Anh im lặng cùng cô trải qua tuổi thơ vắng lặng, cùng cô đi qua một thời thanh xuân hoảng loạn nhốn nháo, và anh vẫn còn muốn cùng cô đi hết những năm tháng yên tĩnh tốt đẹp của quãng đời còn lại.

Vậy thì những chuyện thế này có tính là gì đâu chứ?

Tác giả có lời muốn nói:

Hồi ức đã kết thúc!

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Quá giới hạn

Edit + Beta: Min

Sở Sở ngồi nói chuyện với mẹ cả một buổi chiều, lúc hoàng hôn mới ra khỏi bệnh viện tâm thần, đúng lúc nhận được điện thoại của Kiều Sâm.

"Em gái, hôm nay em về đúng không? Bây giờ anh đang ở sân bay, em bay chuyến mấy giờ? Tại sao đến giờ vẫn còn chưa tới?"

"Ấy." Sở Sở nói: "Đến lúc sáng rồi ạ."

"Buổi sáng á?" Giọng nói Kiều Sâm còn mang theo chút gấp gáp: "Vậy sao em không điện thoại cho anh, bây giờ em đang ở đâu? Anh đến đón em."

"Em ở dưới chân núi Lộc Sơn, đến thăm mẹ."

"Vậy ở đó chờ anh, anh đến ngay đây."

"Không cần đâu, anh hai, em tự gọi xe về được."

"Gọi xe cái gì, anh đã lái xe qua rồi, em chờ một chút nhé, anh ra khỏi sân bay, đoán chừng nửa giờ là đến."

Sau khi cúp điện thoại Sở Sở ngồi trên cái ghế nhỏ trước cổng bệnh viện tâm thần chờ Kiều Sâm, tiện tay lấy di động xem tin tức mới nhất, trong nhóm chat của lớp nghiên cứu sinh mỹ thuật thông báo qua về nghiên cứu học thuật và thỏa luận về buổi giao lưu cùng khoa nghệ thuật, có điều bây giờ cô không ở Bắc Kinh nên không có cơ hội tham gia.

https://thuviensach.vn

Tin tức trong nhóm còn kể thêm về chuyện gặp lại bạn cũ, có người gửi danh sách các bạn học tham gia, Sở Sở tìm kiếm một hồi vẫn không tìm ra tên của Lục Xuyên.

Cô và Lục Xuyên thuộc vào dạng chia tay trong hòa bình, đã nhiều năm như vậy chưa từng gặp lại, nhưng vào những ngày lễ hay ngày tết, cách nghìn trùng xa xôi vẫn ân cần hỏi thăm nhau một tiếng.

Trừ những cái đó ra thì cũng không có quá nhiều tin tức.

Năm đó xuất phát từ tự tôn và kiêu ngạo mà cô cố chấp muốn chia tay với Lục Xuyên, mặc dù là bất đắc dĩ, nhưng vẫn là...

Vẫn rất đau lòng, vẫn rất nhớ anh.

Cô không cách nào trốn tránh được sự thật rằng mình vẫn còn rất yêu anh, thế nhưng sau khi cô trả xong hết nợ nần lại càng không làm được loại chuyện đi tìm anh.

Chung quy lại thì là không có can đảm để đi.

Lúc cô còn đang suy nghĩ lung tung, một chiếc xe quân dụng Land Rover bảng số màu màu đen hống hách dừng lại ngay trước mặt Sở Sở.

Kiều Sâm bước xuống khỏi xe, thân hình thon dài mang một bộ quân phục màu xanh, nhìn qua rất có sức sống, rất có khí phách. Khuôn mặt cậu vẫn như thuở đầu, chỉ là theo thời gian càng tăng thêm sự sắc bén, màu da cũng sạm đi rất nhiều, thế nhưng dáng người thẳng tắp, bộ dạng cà lơ phất phơ hống hách của những năm tháng cao trung đã không còn, Kiều Sâm của lúc này, ưỡn bụng hóp ngực đều vô cùng có sức sống.

Kiều Sâm hưng phấn chạy về phía cô, còn không chờ cô kịp phản ứng đã nhận được một cái ôm to lớn, cậu trực tiếp ôm cô lên cao, chân rời khỏi mặt đất.

https://thuviensach.vn

"Biết em muốn trở về anh đã mất ngủ cả đêm đấy, kết quả hôm nay ngủ đến hai giờ chiều mới vội vàng đến sân bay, không ngờ em đã đến rồi!"

Sở Sở bị cánh tay tráng kiện của cậu siết đến không thở nổi, cô nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai cậu, dịu dàng nói: "Anh hai, thả em ra trước đã."

Kiều Sâm buông Sở Sở ra, gãi đầu cười cười, hình như còn có chút ngượng ngùng, đi qua mở cửa xe cho Sở Sở: "Về nhà thôi!"

Sau khi Kiều Sâm tốt nghiệp trường quân đội, trực tiếp được phân đến bộ tư lệnh lục quân khu vực Lộc Châu.

"Em có biết anh ở trước cửa bộ tư lệnh lục quân gặp được ai không?" Kiều Sâm vừa lái xe vừa quay đầu nói với Sở Sở.

Sở Sở mơ màng lắc đầu.

Kiều Sâm thần thần bí bí nhìn thoáng qua cô, tựa hồ còn cố ý muốn nhử: "Em đoán xem?"

"Lục Xuyên."

"..."

Kiều Sâm ngay lập tức không còn sức sống, có chút nhụt chí nói: "Em thật sự chia tay với nó rồi sao?"

Sở Sở cúi đầu, trầm thấp nói: "Lục Xuyên có ba là Lục thủ trưởng, anh ấy xuất hiện ở bộ tư lệnh cũng là rất bình thường."

"Lần này thông minh ra rồi à?"

"Vốn không ngốc mà." Sở Sở phản bác cậu.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm cười cười: "Thật sự đúng là không phải chỉ trưng cho đẹp, Lục thủ trưởng bây giờ gặp người đều khen con trai ông trâu bò, nhảy cấp đại học, chưa gì đã cầm được học vị thạc sĩ của Stanford, cũng là thạc sĩ trẻ tuổi nhất trong viện nghiên cứu, được đại học ở Bắc Kinh đặc biệt mời về thỉnh giảng."

Cậu sờ sờ cằm, cảm thán mà nói: "Cấp ba cũng không nhìn ra được tên kia lại thông minh đến vậy."

"Cấp ba mỗi lần anh gặp anh ấy cứ như gà bổ nhào vào người ta, còn tranh giành thắng thua, IQ có cao đến mấy cũng đều bị anh..."

Đều bị anh kéo xuống. Lời này Sở Sở không nói ra, tự mình cười trộm.

Kiều Sâm nhíu mày nhìn Sở Sở: "Bị anh thế nào?"

"Không có gì."

"Mấy năm này em có gặp lại Lục Xuyên không?" Kiều Sâm bắt đầu nhiều chuyện.

Sở Sở lắc đầu, cô không gặp anh đã được ba năm nay rồi.

Cô nhìn cậu, nhịn không được vẫn là hỏi thử: "Anh ấy thế nào?"

"Thì vẫn thế thôi!"

"Thế nào?"

"Xấu xí."

"..."

https://thuviensach.vn

Thấy Sở Sở trầm mặc không nói, Kiều Sâm biết trong lòng cô hư bị mèo cào muốn cạy một chút tin tức tự miệng của cậu, cậu cười cười nói: 'Nói thật thì chững chạc hơn rất nhiều."

Sở Sở he hé miệng không nói.

"Còn mời anh ăn cơm." Kiều Sâm tiếp tục kể: "Lúc tính tiền anh còn cố ý nhìn vào trong ví tiền của cậu ta đó."

Tim Sở Sở căng thẳng, cô không dám yêu cầu xa vời Lục Xuyên sẽ còn mang theo bức ảnh của cô đến tận bây giờ, nhưng biết đâu được?

"Trong ví có một xấp tiền dày ơi là dày, ít nhất cũng những năm ngàn! Đoán chừng cậu ta rất giàu!"

"..."

Sở Sở nhìn chằm chằm vào Kiều Sâm.

"Nhìn anh như thế làm gì?" Kiều Sâm hỏi cô.

"Đột nhiên nhớ đến trước kia Lục Xuyên từng gọi anh bằng một cái tên thân mật."

"Hả? Còn có tên thân mật nữa à, nói thử nghe xem nó gọi anh là gì?"

"Kiều ngu xuẩn."

.....

Lái xe vào trong nội thành, Kiều Sâm nói hôm qua còn cố ý mua rất nhiều đồ ăn trữ trong tủ lạnh, tất cả đều là món mà cô thích ăn, đến tối sẽ trổ tài nấu nướng cho cô.

Sở Sở cúi đầu cười thành tiếng: "Anh học nấu ăn luôn sao?"

https://thuviensach.vn

"Hai năm trước từng đến Tây Tạng một thời gian, điều kiện khắc nghiệt, chỉ có thể tự lo cơm no áo ấm."

"Đúng rồi, anh hai, anh có còn liên lạc với Thời Hiểu không?"

Kiều Sâm nghe vậy, tâm hơi khựng lại, sau đó hững hờ nói: "Sau khi vào quân ngũ điện thoại anh cũng không cầm được mấy lần, có thể liên lạc gì được."

Sở Sở không hỏi nhiều nữa, lúc cấp ba Thời Hiểu và Kiều Sâm rất thân thiết, sau khi tan học thường đi chung với nhau, chỉ là hai người có xác lập quan hệ yêu đương hay không thì Sở Sở cũng không biết rõ, chỉ là nhìn qua vẫn thấy hai người có gì đó rất mập mờ. Có điều Sở Sở hiểu rõ anh trai mình, khi đó cậu cũng chỉ là một thằng nhóc to xác chưa trưởng thành, trong lòng có tình cảm gì cũng còn không rõ ràng.

Kết quả thi đại học của Thời Hiểu rất khá, trúng tuyển một trường đại học trọng điểm của Thượng Hải, Kiều Sâm thì lại đi quân ngũ ở phía Bắc, hai người hai ngã, nghe nói bây giờ cô ấy đang làm cho một công ty tài chính ở Thượng Hải.

"Đúng rồi." Sở Sở lại nhớ đến, "Em vừa gặp được Trình Vũ Trạch ở sân bay, cậu ấy nói chuyện họp lớp với em, anh có đến không?"

"Loại chuyện họp lớp này chủ yếu cũng chỉ là nơi ganh đua so sánh cùng khoe khoang, từ chỗ người kém hơn kiếm được một chút ưu việt, hay từ nơi người tài giỏi mà tìm chút giao tình, ôm cái đùi tốt, quay đi quay lại chỉ có nhiêu đó, nhàm chán."

"Nào có, mọi người đều là đã lâu không gặp nên muốn tụ họp lại sau nhiều năm thôi mà."

Kiều Sâm nhìn Sở Sở cười cười, kéo dài giọng điệu: "Ừm, đúng là có ít người thật lòng, muốn gặp lại~~ bạn cũ."

https://thuviensach.vn

Sở Sở biết cậu chế nhạo mình, buồn bã nói: "Em không đi."

"Em không đi?"

Sở Sở nói: "Hai ngày nữa còn phải đến khu vẽ bích động, công việc còn rất nhiều, có khả năng sẽ không tham gia buổi tụ tập họp lớp lần này, nếu anh đi thì chup một ít ảnh đưa về cho em ngắm là được rồi."

Kiều Sâm gật đầu: "Vậy cũng được, anh sẽ miễn cưỡng chụp vài tấm của Lục Xuyên cho em ngắm."

Xe chạy về đại viện, Kiều Sâm vừa lái xe vừa hô hào với Sở Sở bên cạnh: "Em cất đầu lại, đừng nhìn đông nhìn tây như kiểu chưa trải đời nữa, bị cấp dưới của anh nhìn lại mất mặt."

Sở Sở duỗi đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, càng nhìn càng cảm thấy cảnh sắc xung quanh đây quá quen thuộc, đây...không phải là đại viện của nhà Lục Xuyên hay sao?

"Anh, anh dẫn em đi đâu vậy, em không đi! Mau lái xe đi đi!"

"Hả? Về nhà mà!" Kiều Sâm nhìn Sở Sở mặt đang đỏ bừng, dừng xe ở ven đường, giải thích: 'Quân đội phân phòng cho anh ở, nằm ở khu này đó."

"Quân đội phân phòng?"

"Đúng vậy!" Kiều Sâm mơ màng nhìn Sở Sở: "Em kích động như vậy làm cái gì?"

"Ơ..."

Sở Sở còn tưởng là, cậu dẫn cô đi gặp Lục Xuyên.

Mặt cô đỏ bừng, vì suy nghĩ này nên có chút xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm lại một lần nữa muốn khởi động lại động cơ, sau lưng có một chiếc Mercedes màu đen chạy đến, lướt qua bên xe Kiều Sâm, còn nhấn kèn một tiếng.

Sau khi Kiều Sâm chờ nó chạy qua, mới lần nữa chạy vào, cấp bậc lúc này của cậu đương nhiên không ở được cái biệt thự nhỏ như của Lục Xuyên kia, phòng được phân nằm ở lầu dưới cạnh một vườn hoa nhỏ, dưới khu còn có một chỗ đậu xe chuyên dụng.

Sau khi Kiều Sâm dừng xe hẳn, vừa đẩy cửa xe ra đã thấy cách đó không xa có một người đàn ông dựa vào trên thân xe Mercedes.

Đập vào đôi mắt Sở Sở đầu tiên chính là đôi chân thon dài thẳng tắp cạnh chiếc xe kia, thân trên mang theo một chiếc áo sơ mi đen, anh khiến cho trang phục trên người mình cân xứng đến hoàn hảo.

Anh mang kính râm từ xa xa nhìn về phía Kiều Sâm, nở một nụ cười đúng thương hiệu 'Lục Xuyên' điển hình.

Mà cái mỉm cười này, nương theo những chiếc lá cây ngân hạnh tung bay lộn xộn trên không trung, đã từng vô số vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của Sở Sở, anh cười với cô, và cô lại luôn khóc đến khi tỉnh giấc.

Kiều Sâm nhìn thoáng qua người trước mắt, giơ tay lên vẫy vẫy, lớn giọng nói: "Lục Xuyên."

Lục Xuyên cất bước đi về phía cậu, Kiều Sâm lại đột nhiên nhớ ra gì đó, vội vàng quay người lại, cửa xe vừa mới được mở ra một cái khe hở nhỏ lập tức đã được người bên trong kéo trở lại.

Kiều Sâm nhỏ giọng nói: "Em mau xuống đi."

Sở Sở trầm mặc không nói, tựa như xác chết kéo lấy cửa xe không cho Kiều Sâm mở ra.

https://thuviensach.vn

Hai người giằng co một trận, Sở Sở lại như có được nguồn sức mạnh to lớn, cậu mạnh mẽ đến mấy cũng kéo không ra, nhìn thoáng qua kiếng xe đen sì, nháy mắt liên tục nhìn cô, thế nhưng Sở Sở lại nhất quyết không chịu xuống xe, Kiều Sâm chỉ có thể coi như xong.

Lục Xuyên đến gần, lẩm bẩm vài tiếng: "Cửa xe này có vấn đề gì vậy?"

Giọng nói của anh hoàn toàn trầm thấp và từ tính như trước kia.

Sở Sở nghiêm túc che miệng, xuyên qua cửa xe tối tăm nhìn anh, trái tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh tháo kính râm xuống, cặp mắt đào hoa kia vẫn rất giống như trước.

"Không, không có gì đâu." Kiều Sâm vỗ vỗ cửa xe: "Cấp trên đưa xuống một con chó lớn, có chết cũng không chịu xuống xe, xấu hổ ấy mà."

Lục Xuyên nhìn vào trong xe, ánh mắt của cô và anh vẻn vẹn chỉ tiếp xúc chưa đến nửa giây, tựa như lông vũ nhẹ lướt qua mặt hồ, từng lớp từng lớp sóng nhẹ nhàng rung lên, mặc dù biết anh không thể nào nhìn thấy cô.

"Một mình cậu được không, hay là tôi vẫn nên hỗ trợ ôm nó vào cùng cậu nhỉ." Lục Xuyên tựa hồ rất có nhiệt tình muốn ra tay giúp đỡ.

"Đừng đừng!" Kiều Sâm vội vàng ngăn ở cửa xe: "Con chó này tính cách có hơi hoang dã, sẽ cắn người."

Lục Xuyên gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

"Sao cậu lại ở đây?" Kiều Sâm vội vàng chuyển chủ đề, đồng thời bất động thanh sắc dịch người đến cửa xe, ngăn trước cửa xe có Sở Sở.

"Ba gọi tôi trở về vài ngày, mẹ tôi bảo nhớ tôi rồi."

https://thuviensach.vn

"Bây giờ cậu định cư ở đâu?"

"Bắc Kinh."

"Bắc Kinh à?" Kiều Sâm nhanh mồm nhanh miệng: "Kiều Kiều của tôi cũng ở đó..."

Cậu còn chưa dứt lời, cửa xe truyền đến một tiếng 'rầm', Kiều Sâm tự biết ý lập tức ngậm mồm.

"Con chó này của cậu..."

"Nó thích ầm ĩ, đừng quan tâm đến nó."

"Nếu không thì cứ để tôi ôm nó vào giúp cậu đi, mấy ngày nay trời nóng, để nó một mình trong xe hẳn là rất khó chịu." Lục Xuyên trước sau thiện lương, cho dù là chó thì anh cũng tỏ ra rất quan tâm.

"Đừng đừng đừng!" Kiều Sâm vội vàng dính người vào trên xe không để anh mở được cửa: "Cắn người thật đấy, ngoại trừ tôi ra ai nó cũng không chịu nhận chủ, thả ra coi chừng nó cắn cậu."

Lục Xuyên cũng không miễn cưỡng thêm nữa, nói: "Vậy cậu bận việc đi, tôi về nhà đã, tối nay anh em mình cùng uống một chén."

"Được, chờ tôi dọn dẹp lại nhà rồi mua đồ nhắm điện thoại cho cậu. " Kiều Sâm thở dài một hơi nói.

"Ừm." Ngón tay Lục Xuyên xoay chìa khóa, thảnh thơi rời đi, lúc Kiều Sâm muốn mở cửa xem, anh đột nhiên quay đầu: "Đúng rồi..."

Cửa xe vừa được hé mở liền bị Kiều Sâm lập tức đóng lại, suýt nữa đập trúng cái mũi của Sở Sở.

"Còn chuyện gì nữa?"

https://thuviensach.vn

"Số điện thoại của tôi vẫn chưa đổi."

"Hả?"

Lục Xuyên lấy điện thoại trong tay đưa lên, tăng âm lượng, cất cao giọng: "Vẫn là số năm cấp ba, không hề đổi!"

"Tôi biết mà!" Kiều Sâm gãi gãi sau gáy: "Trước đó không phải tôi còn liên lạc với cậu sao?"

Khóe miệng Lục Xuyên khẽ nhếch lên, quay người cất bước rời đi: "Đi đây."

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Anh em ruột

Edit + Beta: Min

Khóe miệng Lục Xuyên khẽ nhếch lên, quay người cất bước rời đi: "Đi đây."

Mãi cho đến khi hình ảnh của anh biến mất ngay đầu đường, Kiều Sâm mới đến mở cửa xe, trong xe Sở Sở sớm đã lệ rơi đầy mặt, thân thể co ro cuộn lại khóc vô cùng thương tâm.

"Ôi chao!" Kiều Sâm ngồi vào trong xe, "Sao lại khóc nữa rồi! Anh cũng đâu có nói là em ở đây đâu, cậu ấy còn chưa biết gì mà."

Sở Sở không ngừng lắc đầu, Kiều Sâm nhìn bộ dạng này của cô, phảng phất nhớ lại những năm cấp ba, cậu vội vàng vươn tay áo lau sạch sẽ nước mắt trên mặt cô, ngay cả lớp trang điểm cũng bị nhòe đi, nhìn như một con mèo hoa.

"Nếu em luyến tiếc, vậy anh hai giúp em bắt cậu ta về lại cho em có được không?"

Sở Sở lắc đầu, hít một hơi thật sâu, nói đứt tiếng nhỏ đứt quãng: "Vừa nãy chỉ là nhịn không được, giờ đã không sao rồi."

Cô lau khô nước mắt trên mặt mình, bình ổn nỗi lòng, quả nhiên đã không còn khóc nữa, xuống xe cùng với Kiều Sâm đi về phía lầu nhỏ, lẩm bẩm một mình: "Thật kiểu cách."

https://thuviensach.vn

"Em còn biết sao?"

Nhà Kiều Sâm khá lớn, ba phòng lớn hai phòng làm việc, vì một mình cậu ở nên đồ đạc trong nhà cũng không nhiều, trang trí lại càng đơn giản hơn, làm nổi bật sự trống trải đơn điệu.

Sở Sở vốn cho rằng nhà của Kiều Sâm sẽ rất lộn xộn, Kiều Sâm chính là một tên cẩu thả, bình thường quần áo và tất sẽ bị ném loạn xạ vương vãi, thế nhưng không nghĩ rằng trong nhà lại rất gọn gàng, không có một chút xốc xếch nào, có lẽ là thói quen tốt được dưỡng thành từ lúc đi lính.

Kiều Sâm bận rộn trong nhà bếp, Sở Sở đi đến cửa phòng, hỏi cậu.

"Anh hai, sao bình thường anh không ở đây?"

"Nhà lớn nhiều bụi bẩn, anh ở một mình nên cũng lười quét dọn." Kiều Sâm vừa rửa rau vừa nói: "Hơn nữa còn ở ngoại thành, anh đi về cũng không tiện."

Sở Sở vẫn không nói gì, cái nhà kia sau khi ba cô qua đời thì vẫn luôn để trống, ông bà bây giờ cũng đã tám mươi tuổi rồi, đều sống ở viện dưỡng lão.

Trên thế giới này cũng chỉ còn lại hai anh em bọn họ sống nương tựa vào nhau.

Sở Sở đột nhiên nói: "Anh hai, tốt nghiệp xong em chuyển đến sống cùng anh được không?"

"Được đó!" Kiều Sâm vô cùng hào hứng và vui vẻ: "Nếu em muốn chuyển đến vậy anh sẽ sửa sang lại căn phòng này một lần nữa."

"Vâng."

https://thuviensach.vn

Hai phút sau, Kiều Sâm cầm một trái mướp xoay người lại nhìn về phái Sở Sở, có hơi thất vọng nói: "Không được rồi, chờ sau khi em tốt nghiệp xong cũng đã hai lăm hai sáu tuổi, sớm muộn gì cũng phải lập gia đình."

Sở Sở nháy mắt, lấy chồng sao, cho đến bây giờ cô cũng chưa nghĩ đến vấn đề này.

Từ khi tách ra khỏi Lục Xuyên, cô đã không còn bất kỳ ảo tưởng gì về chuyện hôn nhân nữa rồi, không có anh thì chuyện kết hôn cũng sẽ không nằm trong phạm vi suy tính của tương lai sau này. Nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn và sinh con với một người đàn ông khác, thật đáng sợ.

"Em không lấy chồng." Cô buồn rầu lên tiếng: "Em sẽ theo anh hai."

"Kiều Sâm bỏ đồ ăn vào trong nồi, bày ra bộ dáng không thèm đếm xỉa: "Nói ngốc nghếch gì đấy."

Nhìn bóng lưng Kiều Sâm, Sở Sở cảm thấy có chút khổ sở, trước kia cô có ba có mẹ, còn có anh hai, cũng từng một quãng thời gian rất dài có cả Lục Xuyên bên cạnh, cô cảm thấy mình vô cùng vô cùng hạnh phúc.

Nhưng mà bây giờ, cô không còn ba, mẹ lại không nhớ cô nữa, mà cô thì không đủ dũng khí đi tìm Lục Xuyên, chỉ có mỗi anh hai.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu Sở Sở dâng lên một luồng cảm xúc bi thương.

Kiều Sâm bưng đồ ăn lên bàn, mơ hồ nhìn Sở Sở hỏi: 'Sao lại không muốn gả đi?"

Sở Sở cũng bận rộn cầm chén đũa, buồn bã nói: "Chỉ là muốn sau này có nhiều thời gian ở cùng anh thôi."

https://thuviensach.vn

Hai người ngồi xuống, Sở Sở dường như vừa mới nhớ tới gì đó: "Bây giờ anh có người trong lòng chưa?"

"Trong quân đội đều là mấy tên cao to thô lỗ, bình thường cũng không tiếp xúc gì với con gái, hơn nữa bây giờ anh cũng không có tâm tư nghĩ đến chuyện lấy vợ, vừa vào quân đội nên muốn liều mạng thêm hai năm nữa." Kiều Sâm bất đắc dĩ nói: "Chỉ là ông bà bọn họ cứ liên tục giới thiệu cho anh rất tích cực, ngày mai lại phải gặp thêm một người nữa đây."

Bà Kiều Sâm năm nay đã tám mươi tuổi rồi, nhưng tính ra tinh thần vẫn rất khỏe mạnh, suốt ngày gọi điện thoại bắt Kiều Sâm đi xem mắt, nhiều lần Kiều Sâm gọi điện thoại cho Sở Sở ói nước đắng kể khổ, nói mấy cô nàng môn đăng hộ đối kia rất có giáo dưỡng, cậu thật sự không nhìn nổi một ai.

Vốn đã không muốn gặp lại, nhưng tính tình bà nội rất cứng rắn, nói nếu cậu không lấy vợ thì bà có chết cũng không thể nhắm mắt, còn bảo nhất định phải nhìn cháu trai kết hôn, thậm chí còn sinh chắt trai bà mới có thể an tâm.

Ông bà nội đối với cậu rất tốt, cậu có khó chịu đến đâu cũng sẽ không dám chống lại ông bà, vì vậy cũng đành thuận theo tâm ý của họ, gặp thì gặp thôi, dù sao phần quyết định cũng nằm trong tay cậu.

"Đúng rồi, ngày mai đi gặp một người, có muốn cùng đi chung với anh nhìn xem không?"

"Hả?"

Sở Sở đột nhiên tỉnh táo lại: "Được đó."

....

https://thuviensach.vn

Thời gian hẹn gặp mặt với đối phương là giữa trưa, địa điểm là ngay một nhà hàng Tây trong khách sạn gần hoa viên.

Nhưng mới vào sáng sớm khi mà vệt nắng đầu tiên rọi vào gian phòng, Sở Sở đã bắt đầu cuống cuồng bật dậy khỏi giường, lấy hộp trang điểm trong vali ra, cẩn thận make up và chưng diện, cô thử đi thử lại mấy cái váy xinh xắn, cuối cùng chọn được một chiếc áo liền váy sáng màu trẻ trung.

Kiều Sâm hẳng còn đang chìm đắm trong mộng đẹp, gáy rất vang dội, lại bị Sở Sở lật tung chăn mền đến không kịp trở tay, cậu giang tay giang chân nằm lỳ trên giường, ôm gối đầu mở to đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ nói: "Tiểu tổ tông, hôm nay là cuối tuần đó."

Sở Sở nhìn đồng hồ trên cổ tay, nghiêm túc lớn giọng nói với cậu: "Hôm nay phải xem mắt."

"Không phải hẹn đến giữa trưa sao? Còn sớm mà." Kiều Sâm trở mình ngủ tiếp.

Sở Sở đi đến bên cửa sổ kéo hết rèm cửa đang ngăn cản ánh sáng ra, ánh nắng ngay lập tức trải đầy khắp gian phòng vốn u tối, sáng bừng lên.

"Mau dậy đi, buổi sáng còn có nhiều việc lắm." Sở Sở đẩy cậu.

Kiều Sâm quay lưng đi, ôm gối đầu cuộn chặt mình lại: "Anh của em ngủ đã không sâu giấc rồi, mặt mọc đầy mụn rồi đây."

Cánh tay nhỏ bé của Sở Sở vốn đẩy không nổi cậu, dứt khoát cởi dép ra đạp thẳng lên người cậu, thật lòng chỉ muốn đá cậu bay xuống giường luôn cho lẹ.

"Đứng dậy đứng dậy đi! Tắm rửa rồi ăn sáng, khoảng chín giờ em dẫn anh đi mua một bộ đồ đẹp một chút, rồi còn đi sớm nửa giờ, lỡ như kẹt xe

https://thuviensach.vn

còn đến kịp, không thể để con gái người ta chờ lâu được."

Kiều Sâm ôm gối che kín đầu mình, ồm ồm nói: "Anh nhớ những năm tháng cấp ba lúc em còn bập bẹ nói lắp quá đi!"

"Đứng dậy đi!"

"Ngủ thêm mười phút nữa thôi."

"Không được."

"Năm phút."

"Không được, mau dậy đi."

"Ba phút thì sao?"

Kiều Sâm cứ cò kè mặc cả với Sở Sở không thôi, Sở Sở cuối cùng vẫn nhụt chí ngồi lên lưng cậu, lấy điện thoại ra mở đồng hồ bấm giờ, bắt đầu tính thời gian: "Vậy ba phút."

Kiều Sâm bị cô ầm ĩ thành ra thế này, cơn buồn ngủ cũng tan thành mây khói, cậu ngẩng đầu liếc mắt nhìn Sở Sở đang ngồi trên lưng mình rất chăm chú nhìn điện thoại đến thời gian, bất đắc dĩ hít một hơi dài.

"Cũng có phải em xem mắt đâu chứ, tích cực như vậy làm cái gì?"

"Chuyện chung thân đại sự của anh hai, nhất định rất quan trọng." Sở Sở hợp tình hợp lý nói.

"Chờ sau này em xem mắt riết rồi sẽ biết, loại chuyện này ấy mà, chỉ cần tùy tiện đi ngang qua sân khấu để thỏa mãn tâm tư của ông bà cụ trong nhà là được, không cần phải quá để trong lòng." Kiều Sâm dịch người sang bên cạnh, tay mò lên tủ đầu giường cầm lấy gói thuốc lá lên rút ra một điếu, dùng bật lửa đốt lên.

https://thuviensach.vn

Sở Sở nhảy khỏi giường, giật lấy điếu thuốc trong tay Kiều Sâm, nghiêm khắc nói: "Đừng hút, mau dậy đi!"

"Kiều Kiều, cho anh hút một điếu thôi, hút xong dậy ngay!" Kiều Sâm hướng Sở Sở lấy lòng từng chút một.

Sở Sở mềm lòng, ném hộp thuốc lên ngực cậu, lại cầm điện thoại lên bắt đầu tính thời gian: "Một phút, anh nhanh lên."

Kiều Sâm vội vàng cầm bật lửa đốt lên, lại lấy gạt tàn trên tủ đầu giường đến, hút từng hơi dài.

Sở Sở mở toàn bộ cửa sổ trong phòng ra, quay đầu lại lườm cậu: "Nghiện thuốc."

"Đừng nói anh, Lục Xuyên nhà em đấy, hút thuốc cũng không thua kém gì anh đâu." Kiều Sâm ung dung nói: "Lần trước lúc ăn cơm với nhau, chưa đến một giờ đã đi nhà vệ sinh tận ba lần."

"Không thể nào." Sở Sở phản bác: "Anh ấy sẽ không như thế đâu."

Kiều Sâm cũng không thèm tranh luận với cô, dập thuốc lá vào gạt tàn, sau đó xuống giường, Sở Sở vốn đã chuẩn bị xong quần áo cho cậu rồi, "Tắm rửa rồi xuống ăn sáng."

Kiều Sâm đi vào nhà vệ sinh, tiếng nước chảy róc rách bắt đầu vang lên, tắm xong thì nhẹ nhàng khoan khoái đi ra khỏi phòng tắm, mùi đồ ăn thơm ngào ngạt đã bay khắp phòng.

Sở Sở mặc tạp dề, mang một cái bao tay to, bưng bánh mì nướng trong lò vi sóng lên, nói với cậu: "Mau đến ăn thôi."

Kiều Sâm nhìn mà than thở ngồi lên bàn ăn, trực tiếp tay không cầm bánh, Sở Sở gõ gõ vào tay cậu: "Dùng đũa."

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm cầm lấy đũa lên vui vẻ hớn hở nói: "Con gái mười tám đều thay đổi, em gái hiền lành của anh sớm đã làm anh không còn nhận ra được nữa rồi."

Sở Sở cúi đầu cười thành tiếng: "Mau ăn cơm đi, thời gian đã không còn sớm rồi đó."

Ăn cơm xong Sở Sở lại lôi kéo Kiều Sâm đo dạo một vòng, trong cửa hàng quần áo nam chọn mấy bộ đồ cho cậu thử, cuối cùng chọn được một bộ Tây phục tương đối chín chắn, sau đó đến salon cắt lại mái tóc của cậu cho gọn gàng hơn.

Kiều Sâm bình thường nhìn cũng đã rất ổn rồi, hai anh em đứng chung với nhau, giữa hai hàng lông mày của cậu mang theo sự thanh tú của Sở Sở, mà trong mắt Sở Sở lại có sự khí khái của cậu, bổ sung cho nhau, đến ngay cả những nhà tạo mẫu ở đó cũng không nhịn được mà cảm thán, gen của hai anh em nhà này quả thật là rất tốt.

Sở Sở làm việc vừa mạnh mẽ lại nhanh chóng, trước mười một giờ dắt tay Kiều Sâm lúc này đã xong hết thảy, đến chỗ hẹn sớm hơn những nửa tiếng.

Kiều lão phu nhân đã đặt một phòng ăn tốt nhất ở Lộc Châu cho cuộc hẹn này, thuộc công trình kiến trúc cao nhất Lộc Châu, có thể vừa ăn vừa ngắm toàn bộ cảnh quang thành phố.

Trên bàn ăn, Sở Sở ngồi rất nghiêm trang, còn Kiều Sâm lại rất tùy tiện khoác tay lên thành ghế, hững hờ nhìn xung quanh.

Thời gian xem mắt đã đến, nhưng cô gái cần đến thì vẫn chưa thấy mặt mũi đâu, Sở Sở nhìn đồng hồ trên tay mình, nhìn kim giây tích tách tích tách trôi.

https://thuviensach.vn

Có thể vì một chút di chứng nhỏ của căn bệnh kia để lại, thí dụ như cô rất mẫn cảm với thời gian, cô nếu làm việc gì đó sẽ hết sức nghiêm túc và chuyên chú làm, không muốn lãng phí từng giây từng phút nào, cũng không muốn kéo dài thời gian.

Bởi vậy sau khi nhận ra đối phương đã trễ tận hai mươi phút, Sở Sở bắt đầu nóng nảy.

"Có thể nào không đến không?" Cô quay đầu hỏi Kiều Sâm

Kiều Sâm lại hờ hững không thèm để tâm, thảnh thơi nói: "Tốt nhất là không đến, đói muốn chết rồi, nếu không thì chúng ta cứ gọi đồ ăn trước đi."

"Không được." Sở Sở nhíu mày: "Chờ thêm một chút nữa đi."

Lại qua hai mươi phút, rốt cuộc cửa thang máy 'đinh' một tiếng, một dáng người cao gầy xinh đẹp thanh tú bước ra, nhìn quanh đại sảnh một lượt, cuối cùng dừng lại ở cái bàn bên cạnh cửa sổ.

Tim Sở Sở đập rộn lên, vội vàng chọc chọc khuỷu tay Kiều Sâm, bảo cậu đừng bày ra bộ dạng cà lơ phất phơ này nữa.

Kiều Sâm thấy có người đến cũng đứng dậy cùng Sở Sở, đón cô gái kia.

Cô gái thấy đối phương còn đưa theo một người con gái khác cùng đến, ánh mắt cô ta dần sâu xa.

Từng thấy xem mắt dẫn theo anh em ba mẹ, nhưng vẫn chưa bao giờ thấy người mang theo bạn thân là gái đến, hơn nữa cô gái kia lại còn đẹp đến như vậy, trong lòng cô ta có chút chán ghét nhưng vẫn không biểu hiện ra bên ngoài.

https://thuviensach.vn

"Chào mọi người, tôi là Tưởng Mộng Huyên."

"Tôi là Kiều Sâm."

Kiều Sâm rất lịch sự đứng dậy kéo ghế ngồi của Tưởng Mộng Huyên ra, mời cô ta ngồi xuống, sau đó mới gọi nhân viên phục vụ đến để chọn món, rất lịch sự lại chu đáo.

"Đây là em gái tôi, Kiều Sở." Kiều Sâm giới thiệu Sở Sở với Tưởng Mộng Huyên.

Trên mặt Tưởng Mộng Huyên vẫn mang theo nụ cười hào phóng, bắt tay chào hỏi với Sở Sở, mặc dù ba người vẫn luôn khách khí với nhau, nhưng trong đầu Tưởng Mộng Huyên đã bắt đầu hoài nghi, trước kia bà mai đã nói rất rõ ràng Kiều Sâm là con trai độc nhất, không có anh chị em ruột gì, tương lai sau khi ông bà lão nhà họ Kiều qua đời thì di sản sẽ do cậu thừa kế.

Bây giờ không hiểu đâu lại chui ra một cô em gái, ngay cả họ cũng giống nhau.

Sau khi cô ta ngồi xuống thì bắt đầu vô tình hoặc cố ý dò xét hai người, càng nhìn càng cảm thấy rất giống, chính xác là hai anh em một khuôn mặt đúc ra.

Trong lòng Tưởng Mộng Huyên có chút không thoải mái, mà cái vẻ kéo chịu ấy dù không được biểu hiện rõ ràng ra mặt, Kiều Sâm thô lỗ không cảm nhận được, nhưng Sở Sở lại rất nhạy bén phát hiện ra ngay.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Không có tư cách

Edit: Mini

Beta: Min

Sau khi món ăn đã được dọn lên bàn, Sở Sở nói với Tưởng Mộng Huyên: "Tôi là em cùng chung huyết thống với của Kiều Sâm, có điều ngay cả trên danh nghĩa cũng không được thừa nhận, Kiều gia sau này vẫn là do Kiều Sâm làm chủ."

Lời này tuy được nói ra uyển chuyển, nhưng mà ý tứ lại rất rõ ràng, Tưởng Mộng Huyên là cô gái thông minh, đương hiên hiểu được câu nói 'Kiều Sâm làm chủ" có ý nghĩa gì, tất cả sản nghiệp của tập đoàn Kiều Thị, đều sẽ thuộc về Kiều Sâm, không có một chút quan hệ nào với cô gái trước mắt này.

Cô ta biết hào môn thế gia là thể loại nào, có một hai đứa con ngoài giá thú thật ra cũng hết sức bình thường, mà bọn họ thường sẽ không được kế thừa gia sản.

Sắc mặt Tưởng Mộng Huyên tốt hơn rất nhiều.

Kiều Sâm lại không thể hiểu được vì sao Sở Sở đột nhiên lại nói những lời vô nghĩa này.

"Trên danh nghĩa không được thừa nhận cái gì chứ..." Cậu vừa muốn mở miệng phản bác, Sở Sở dùng chân đá đá vào chân cậu, hàm ý bảo cậu im miệng.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng Kiều Sâm khó chịu nhưng cuối cùng vẫn không nói thêm gì.

"Nghe nói cô Tưởng đang học Văn học."

"Đúng vậy, tôi là nghiên cứu sinh khoa Văn học của đại học A."

Đại học A là một trường trọng điểm có thứ hạng tương đối cao ở Trung Quốc, xem ra ánh mắt chọn lựa cháu dâu của Kiều lão phu nhân quả là rất cao.

Kiều Sâm không muốn tiếp tục câu chuyện phiếm này nữa, một mình lặng lẽ cắt bò bít tết ăn.

Sở Sở nói: "Đại học A rất tuyệt nhỉ."

Khóe miệng Tưởng Mộng Huyên giương lên: "Cũng tàm tạm, trường học này đứng top mười các trường học hàng đầu trong nước. Thật ra lúc thi đại học tôi muốn đăng ký vào trường đại học S, nói cho cùng thì chuyên ngành Quốc ngữ của Đại học S mới là hàng đầu, đại học A vẫn là kém vài phần, nên xem như tạm ổn đi."

Sở Sở: "Chí hướng của cô Tưởng quả là rất rộng lớn."

Cho dù chỉ là ngượng ngùng tán gẫu thì cũng ráng phải tiếp tục trò chuyện vô bổ này.

"Em gái tôi học ở S..." Kiều Sâm buông nĩa xuống nói một câu, vừa dứt lời, Sở Sở lấy chân đạp cậu một cái.

Kiều Sâm sửa miệng: "Em gái tôi cũng làm nghiên cứu sinh."

Ánh mắt Tưởng Mộng Huyên nhìn Sở Sở có chút biến hóa, thật ra lúc trước cô ta đã nghe người làm mai nói qua, vị Kiều thiếu này sau khi tốt nghiệp trung học thì lập tức tham gia quân ngũ, nên đúng là trong lòng

https://thuviensach.vn

cũng có chút kinh thường, một người đàn ông lớn cao lớn thô kệch như vậy lại không có bằng cấp gì, sao có thể xứng với cô ta được chứ?

Nhưng mà cha mẹ trong nhà thúc giục cô ta thử đi gặp một lần, tập đoàn Kiều thị kia chính là trùm kinh doanh hàng đầu ở Lộc Châu, gia thế của Tưởng gia bọn họ đúng là không thể so sánh với Kiều gia được, Tưởng Mộng Huyên hoàn toàn dựa vào bằng cấp sáng long lanh kia, lại cộng thêm dòng dõi thư hương thế gia nên được Kiều lão phu nhân chú ý, nếu không thì cô ta vốn đã không có cơ hội ăn bữa cơm này với Kiều Sâm rồi.

Tuy rằng trong đầu Tưởng Mộng Huyên không được vui cho lắm, nhưng là sau khi nhìn thấy được ảnh chụp của Kiều Sâm, cảm thấy ngoại hình của người này cũng khá hợp ý, cao to khỏa mạnh lại đẹp trai phóng khoáng, cho nên cũng gắng gượng đồng ý đến đây xem mắt một lần.

Nhưng cô ta thật sự không ngờ đến người em gái ngoài giá thú trước mặt này, vậy mà lại cũng có bằng cấp nghiên cứu sinh.

"Cô học trường nào vậy?" Tưởng Mộng Huyên hỏi Sở Sở.

"Trường đại học bình thường mà thôi." Sở Sở trả lời: " So với đại học A thì còn kém xa."

Chuyên ngành kỹ thuật của đại học A đứng hàng đầu cả nước, khoa Văn của đại học S cũng đứng đầu , Sở Sở không muốn làm mất mặt Tưởng Mộng Huyên, nên cũng không nói tên trường, rõ ràng có thể nhận ra sau câu nói này thì sắc mặt cô ta tốt hơn khá nhiều.

Trong suốt quá trình ăn cơm, Tưởng Mộng Huyên lôi kéo Sở Sở nói chuyện phiếm từ văn học đến nghệ thuật, từ Socrates đến Shakespeare, từ trường phái nghệ thuật đến trường phái hiện đại, Sở Sở cũng có vài lần muốn thu lại chủ đề, nói một vài chuyện tương đối gần gũi với cuộc sống như là cô thích xem phim gì hoặc là yêu thích môn thể thao nào, để cho Kiều Sâm có cơ hội tham dự vào cuộc nói chuyện phiếm này, hy vọng cậu

https://thuviensach.vn

không phải một mình im lặng không lên tiếng chỉ lặng lặng ăn cơm như thế kia.

Có điều Tưởng Mộng Huyên hình như càng nói càng có hứng thú với nghệ thuật thanh cao hơn là những chuyện vụn vặt này.

"Tôi cho rằng, con người không phải chỉ cần đến cuộc sống vật chất, mà còn phải theo đuổi cuộc sống tinh thần." Cô ta còn ba hoa khoác lác nói thêm: "Tiền ấy mà, chỉ cần đủ dùng là được rồi."

"Tôi cũng cảm thấy cô nói đúng đó." Sở Sở ứng phó có chút mệt mỏi, mặc dù Tưởng Mộng Huyên lôi kéo cô nói chuyện phiếm, nên đồ ăn trên bàn cũng không vơi được bao nhiêu.

Kiều Sâm im lặng không tiếng động cầm cái dĩa của Sở Sở lên, đem thịt bò trong dĩa cắt ra thành từng miếng nhỏ, đưa lại cho Sở Sở, sau đó quay sang nói chuyện với Tưởng Mộng Huyên: "Cô có yêu cầu gì đối với một nửa tương lai kia không?"

Sở Sở cảm kích liếc mắt nhìn Kiều Sâm một cái, hiểu rõ cậu đang giải vây cho cô, tạo cho cô thời gian để ăn chút gì đó. Cô có thói quen rất tốt, là trong suốt quá trình nghe và nói chuyện thì sẽ không ăn cơm, như vậy sẽ lịch sự và lễ phép hơn.

Trong suốt quá trình Kiều Sâm tìm chuyện để có thể tán gẫu với Tưởng Mộng Huyên, Sở Sở nhanh chóng ăn mấy miếng thịt bò, lấp đầy bụng trước.

Mà Tưởng Mộng Huyên dường như cũng không có bất kỳ ham muốn nói chuyện với Kiều Sâm, tán gẫu không được mấy câu liền lên tiếng nói xin lỗi muốn đi vệ sinh.

Sau khi cô ta rời khỏi, Sở Sở hỏi Kiều Sâm: "Anh cảm thấy cô ấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm nói: "Nói chuyện khéo léo, bề ngoài cũng tạm được."

"Chỉ như vậy thôi sao?" Sở Sở nói: "Mới nãy em với cô ấy nói chuyện nhiều như vậy, anh cũng không cảm thấy hứng thú bất kỳ phương diện nào luôn hả?"

Kiều Sâm nghĩ nghĩ, lắc đầu.

"Vậy có cảm giác gì không?"

Kiều Sâm vẫn lắc đầu như cũ.

Sở Sở hít một tiếng, nói: "Nếu không có cảm giác, vậy thì bỏ qua đi, không nên làm chậm trễ thời gian của người ra."

Đợi đến khoảng chừng mười phút, Tưởng Mộng Huyên vẫn chưa bước ra, Sở Sở đặt khăn xuống cũng đi vào nhà vệ sinh một chuyến, vừa mới bước tới cửa, chợt nghe giọng nói của Tưởng Mộng Huyên đang gọi điện thoại từ bên trong vọng ra.

Cô vốn không có ý định muốn nghe người ta nói chuyện, chuẩn bị rời đi.

"Về phía gia đình thì cũng được, chỉ là con người thì chẳng ra sao."

Bước chân Sở Sở bỗng nhiên dừng lại.

"Đầu năm nay, vẻ ngoài đẹp trai thì có ích gì chứ, anh ta tham gia quân ngũ, không có học thức gì cả, không có một tiếng nói chung nào với mình cả."

Sở Sở nghe giọng điệu của cô ta, chắc là đang gọi điện thoại nói chuyện với bạn thân.

https://thuviensach.vn

"Còn đặc sắc hơn đó là đi xem mắt mà còn dẫn theo em gái đi chung, em gái anh ta cũng là nghiên cứu sinh, chẳng qua chỉ là nghiên cứu sinh của đại học hạng ba thôi, còn xấu hổ không dám tên trường cho mình biết nữa cơ."

"Chắc là muốn giữ lại thể diện đó mà, dù sao mình và anh ta cũng không có định giao lưu gì."

"Chỉ là trong nhà có ít tiền, mẹ mình nói hai lão già kia chắc cũng không sống được bao lâu nữa, đến lúc đó thì toàn bộ gia sản sẽ thuộc về anh ta thôi."

"Không cần lo lắng cô em gái kia, mẹ mình và mà mai đã nói qua, chỉ là con riêng, một phân tiền cũng lấy kko được đâu."

"Có thể thử xem như thế nào đã, dù sao vẻ ngoài cũng đẹp trai, không khiến người ta chán ghét lắm."

Cô ta lại 'khanh khách' cười: "Mình không phải chỉ vì vẻ ngoài của anh đâu nhé! Ngoại hình và nội hàm đều quan trọng như nhau cả!"

"Thời đại gì rồi, ai còn nói môn đăng hộ đối nữa! Nói giỡn sao, mình đường đường là nghiên cứu sinh đại học A, sao có thể không xứng với anh ra hả?"

"Yên tâm đi, mình khẳng định có thể bắt được anh ta, nhìn anh ta như vậy chứ cũng chẳng có chủ kiến gì cả, tất cả đều là do em gái anh ta nói thôi còn anh ta chỉ nghe theo, người đàn ông đơn thuần như vậy thì dễ dàng nắm trong tay lắm, sau này có kết hôn chuyện trong nhà cũng do phụ nữ làm chủ thôi."

Sở Sở từ trong nhà vệ sinh bước ra, sắc mặt tối sầm đến mức thật đáng sợ.

https://thuviensach.vn

"Sao vậy?"

"Anh ăn no chưa?" Thậm chí Sở Sở cũng không tiếp tục ngồi xuống, đứng ở trước mặt cứng ngắc nói với Kiều Sâm: "Ăn no rồi thì đi thôi."

Kiều Sâm vốn đã ăn no, ban nãy khi hai cô nói chuyện nói chuyện phiếm với nhau cậu đã ăn không ngừng rồi.

Cậu nhìn thấy thịt bò trong dĩa của cô vẫ còn nguyên chưa động: "Anh chỉ sợ em ăn chưa no thôi, nếu không cứ ăn thêm một ít đi."

Sở Sở đã bị tức đến no rồi, sao có thể nuốt trôi được nữa. Gọi nhân viên phục vụ lại, lấy thẻ ngân hàng từ trong ví ra thanh toán tiền, Kiều Sâm đi đến giành lấy ví tiền của cô lị, nói: "Không có phép tắc gì vậy, sao có thể để Kiều Kiều tốn kém chứ."

Nói xong cậu lấy một tấm thẻ đưa ra cho nhân viên phục vụ.

Sở Sở cũng không tiếp tục tranh giành với cậu làm gì, anh em ruột thịt thì chẳng cần phải câu nệ chi tiết vụn vặt ấy.

Vừa vặn lúc nhân viên phục vụ cung kính trả lại thẻ ngân hàng cho Kiều Sâm, Tưởng Mộng Huyên từ trong nhà vệ sinh bước ra, nhìn thấy hai người muốn rời khỏi, vẻ mặt cô ta biến sắc nói: "Sao lại đi rồi?"

Đồ ăn trong dĩa của cô vẫn còn chưa ăn xong, bây giờ đi sao?

Đã vậy còn không nói một tiếng với cô ta, đúng là quá bất lịch sự!

Hiển nhiên Kiều Sâm cũng hiểu được làm như vậy dường như không lịch sự cho lắm, cậu ngượng ngùng gãi đầu muốn giải thích với Tưởng Mộng Huyên, Sở Sở lại kéo tay Kiều Sâm lại về phía sau lưng cô, lạnh nhạt nói với Tưởng Mộng Huyên: "Ngại quá, đột nhiên có việc gấp cần phải rời

https://thuviensach.vn

đi, hóa đơn đã thanh toán xong, nếu cô Tưởng vẫn chưa ăn xong thì có thể tiếp tục dùng cơm."

Cô nói xong cũng không đợi cô ta trả lời, lôi kéo Kiều Sâm đi về phía thang máy, Kiều Sâm cũng mơ màng quay đầu lại nhìn về phía Tưởng Mộng Huyên, dường như cô ta tức giận đến không nhẹ, hai ba bước đuổi theo, nói với Sở Sở: "Cô chờ một chút."

Sở Sở dừng lại, ánh mắt rét lạnh nhìn về phía cô ta.

"Người hôm nay đi xem mắt là anh trai cô chứ không phải là cô." Tưởng Mộng Huyên cũng không nghĩ dễ dàng buông tha Kiều Sâm, mặc dù cậu không quá phù hợp với ý nghĩ của cô ta, nhưng vẫn có thể cố gắng hẹn hò thử, dù sao cậu cũng chính là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Kiều thị, một quả trứng vàng như vậy thì làm thế nào cũng không muốn buông tay.

Mà Kiều Sở này, rõ ràng là muốn phá hỏng cuộc xem mắt ngày hôm nay của bọn họ.

"Nếu như cô có thể thay anh trai mình ra quyết định, tôi không có lời nào để nói, nhưng mà chỉ sợ Kiều lão phu nhân sẽ không đồng ý với cách làm của cô đâu."

Vẻ mặt cô ta kiêu căng mà nhìn về phía Sở Sở, giọng điệu còn mang theo ý tứ trào phúng: "Không cần tôi phải nói cô cũng có thể hiểu được đúng chứ, thân phận của cô vốn đã rất xấu hổ rồi, nay lại vươn tay dài như thế, nhìn xem cô có được cái tư cách này không đi đã."

Đúng là rất xấu hổ, người con gái ngoài giá thú này không thành thật ở trong nhà, còn muốn thổi gió làm trò quỷ, nói ra ngoài còn sợ bọ người khác chê cười ấy chứ.

https://thuviensach.vn

"Này! Nói hươu nói vượn gì đó hả!" Kiều Sâm không chịu nói cách chuyện của Tưởng Mộng Huyên đối với Sở Sở, lạnh lùng quát lớn: "Em ấy có thân phận gì hả, em ấy là em gái tôi! Còn cô thì là cái thứ gì, có tư cách gì mà nói với em ấy như vậy hả?"

Lúc trước Kiều Sâm vốn yên lặng không hề mở miệng, rất có phong độ thân sĩ, Tưởng Mộng Huyên nghĩ cậu là kiểu người tình cảm chậm chạp không lạnh không nóng, là người đàn ông ngoan ngoãn để cho phụ nữ làm chủ trong gia đình, lại không hề nghĩ rằng, người này một khi đã lên tiếng lại không khách khí như vậy, một chút mặt mùi cũng không để lại cho cô ta.

Trên mặt cô ta có chút không nén được giận dữ.

Sở Sở giữ chặt Kiều Sâm, nhắc cậu đừng nói nữa, trước khi rời đi, cô còn liếc mắt nhìn thoáng qua Tưởng Mộng Huyên, lạnh lùng nói: "Đúng rồi, cô vẫn luôn hỏi trường học của tôi tên gì, nói cho cô biết, đó chính là trường đại học S mà cô bị thiếu mấy điểm không đỗ được đó."

"Còn nữa, anh trai tôi vốn là tốt nhất, cô không xứng với anh ấy."

Tưởng Mộng Huyên tức giận đến mức cả người phát run, mà Sở Sở nắm lấy ống tay áo của Kiều Sâm, lôi kéo anh đang thở phì phò đi vào trong thang máy, giống như phát tiết mà dùng sức chọt chọt nút bấm thang máy.

Kiều Sâm thật sự không nghĩ tới, chỉ đi nhà vệ sinh một chuyến thôi mà khi trở về cô lại tức giận thành cái dạng này.

"Ai chọc giận em vậy?" Cậu khó hiểu hỏi.

"Không ai cả." Sở Sở không muốn để cho Kiều Sâm biết nội dung cuộc nói chuyện của Tưởng Mộng Huyên, những lời đó quá khó nghe lại rất tổn thương người khác.

https://thuviensach.vn

"Có phải cô gái đó chê anh không xứng đúng không?" Kiều Sâm hỏi cô.

"Không phải không phải." Sở Sở nắm lấy tay áo của cậu, vội vàng giải thích: "Chẳng qua là em không thích cô ta thôi."

"Vậy được, không thích thì không cần, sau này anh sẽ tìm một người chị dâu mà Kiều Kiều vừa ý."

Kiều Sâm cũng không vạch trần Sở Sở, nâng tay lên sờ sờ đầu của cô, đĩnh đạc nói: "Được rồi, đừng nóng giận nữa mà."

Sở Sở ngẩng đầu lên nhìn cậu, nghiêm túc nói: "Dù sao, anh nhất định phải tìm chị dâu nào mà vô cùng vô cùng yêu anh, chỉ thích bản thân anh chứ không vì cái khác mới chịu cùng chung sống với anh, nhất định phải tìm người vậy đấy."

Kiều Sâm trấn an vỗ vỗ lên lưng của cô, cười nói: "Lòng em cũng nên khoan dung hơn đi, trước mắt lo mà quản cho tốt chuyện của bản thân em và Lục Xuyên đi."

Lời còn chưa dứt, "Đinh" một tiếng, cửa thang máy được được mở ra, vài người đàn ông mặc tây trang đi giày da đi đến trước mặt, trong đó có một người, thân hình cao gầy thon dài, khuôn mặt trong trẻo, thân thể cường tráng, lộ ra đôi mắt đào hoa thâm thúy, nốt ruồi lệ màu đỏ thẫm ngay mí mắt chạm vào ánh mắt với cô, trong khoảnh khắc ấy, trái tim cô như bị nắm lấy.

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Về nhà thôi!

Một khắc đó cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, toàn bộ thế giới yên lặng như tờ.

Kiều Sâm thấy cả người Sở Sở đều ngẩn ra, dứt khoát xoát lấy cổ áo cô lên dẫn cô đi vào thang máy.

Kiều Sâm cười với Lục Xuyên: "Khéo thật, ở đây mà cũng có thể gặp nhau được."

"Ừm." Lục Xuyên kín đáo mỉm cười đáp lại: "Lộc Châu vốn rất nhỏ."

Có lẽ bởi vì chung quanh còn rất nhiều người khác, nên hai người họ gặp nhau nói chuyện cũng khách khí hơn rất nhiều.

Sở Sở tùy ý để Kiều Sâm xách theo cô, cúi đầu đỏ ửng mặt, căn bản không có đủ dũng khí để nhìn anh lần hai, hô hấp cũng cố gắng khắc chế lại.

"Hai người đến đây ăn cơm sao?"

'Đúng vậy đó." Kiều Sâm nhìn qua mấy người đàn ông ở sau anh: "Bạn của cậu?"

"Mấy bạn học cũ, đến Lộc Châu chơi."

"À."

https://thuviensach.vn

Hai người hàn huyên mấy câu không dinh dưỡng, nhưng lại không có ai lên tiếng nói tạm biệt. Kiều Sâm chú ý lúc Lục Xuyên nói chuyện vẫn luôn vô tình hoặc cố ý nhìn về phía Sở Sở.

Cậu lôi kéo cánh tay của Sở Sở, đẩy cô ra ngoài, tốt xấu gì thì cũng là bạn học, chào hỏi cũng là phải phép, đâu còn là cô gái ngốc nữa đâu.

Sở Sở cúi đầu, cắn chặt môi dưới, thủy chung không nói chuyện gì.

"Con thỏ." Lục Xuyên chủ động lên tiếng gọi cô, gọi lên cái biệt danh thuộc về riêng mình anh, trong quá khứ tất cả thâm tình và cưng chiều của anh, đều tàn nhẫn mà nằm trọn hết trong hai từ này.

Cô nhẹ nhàng 'ừ' một tiếng, ngẩng đầu lên tủi thân nhìn anh, rồi lập tức chuyển ánh mắt đi hướng khác.

"Sao lại thế này, vành mắt còn đỏ lên nữa." Lục Xuyên cúi đầu dịu dàng nhìn Sở Sở: "Có phải Kiều ngốc lại ăn hiếp em rồi không?"

Trong lòng Sở Sở chua xót, lắc đầu.

Kiều Sâm cảm nhận được cô sắp không thể trụ vững nữa mà lập tức khóc thành tiếng mất, chỗ này nhiều người như vậy, nếu cứ khóc như thế thì cái thể diện này quăng đi luôn cho rồi.

"Được rồi, Lục Xuyên cậu cứ bận việc của mình đi, có thời gian chúng ta lại gặp nhau!" Kiều Sâm dắt Sở Sở muốn đi ra ngoài.

"Gặp lại sau." Sở Sở chỉ cảm thấy lỗ tai của cô ong ong như vô số con ong mật đang bay, chân như đang giẫm trên đám mây, cả đường đều là nhờ Kiều Sâm nắm lấy cổ tay của cô mới không bị vấp ngã, vừa đi được mấy bước, sau lưng Lục Xuyên lại đột nhiên gọi cô.

"Con thỏ."

https://thuviensach.vn

Nghe thấy, thanh âm của anh tựa hồ có chút nghẹn ngào.

Hoá ra khẩn trương đến lúng túng, không phải chỉ có mỗi một mình cô.

Sở Sở dừng lại nhưng không dám quay đầu, trầm mặc lắng nghe.

"Con thỏ." Âm thanh của anh dịu dàng còn mang theo một chút run rẩy: "Nếu Kiều Sâm ăn hiếp em cứ nói với Xuyên ca, anh giúp em đánh...cậu ta."

Phảng phất như cô đang đứng ở ngoài dòng vận động của ngàn vạn năm, nghe được anh nói một câu này.

Cô quay đầu lại thì anh đã xoay người.

"Đinh" môt tiếng, cửa thang máy đóng lại.

Sở Sở nhắm chặt mắt, hai tay nắm chặt góc áo của Kiều Sâm, kích động lôi kéo tay cậu.

"Anh, anh ấy nói..."

"Nói muốn giúp em đánh ông đây." Kiều Sâm tức giận nói: "Thằng nhóc này còn nghĩ đến thời cấp ba, hai ngày ba bữa chỉ ngứa da muốn đánh nhau đấy à."

"Nhưng mà.."

Sở Sở bắt đầu kích động mà lắp bắp nói ra một câu không trọn vẹn.

"Nhưng mà anh ấy..."

"Muốn nói gì, thì chậm rãi thôi, đừng kích động." Kiều Sâm quan tâm vỗ lưng cho cô thông khí.

https://thuviensach.vn

Sở Sở hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn khó khăn lắc đầu: "Quên đi."

....

Kiều Sâm vì muốn Sở Sở vui vẻ hơn một chút nên dẫn cô đi chơi quậy đến tận trưa. Kiều Sâm vốn chính là một tên nhóc to xác, vừa cùng Sở Sở đến sân chơi thì hưng phấn đến quên lối về, còn vui vẻ hơn mấy cậu nhóc con nữa.

Hò hét, thét chói tai...

Cảm xúc tích tụ nhiều năm như vậy, vào buổi chiều hôm đó đều triệt để trút hết ra ngoài, tâm tình của cô cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Ban đêm hai người lại đến khu phố ẩm thực ăn uống thả ga một trận, sau đó đi dạo phố buôn bán, mãi cho đến khi trăng dần treo lên ngọn liễu mới về nhà.

Kiều Sâm đưa xe đậu vào gara, Sở Sở xách theo túi lớn túi nhỏ đồ ăn vặt còn có quần áo đứng ở bên đường chờ cậu, lúc này một chiếc xe hơi đen sang trọng dừng lại ngay trước mặt Sở Sở, Sở Sở theo bản năng lùi lại mấy bước nhường đường cho nó.

Cửa xe mở ra, một bà cụ tuổi già sức yếu mang một bộ đồ cao quý chống quải trượng được vệ sĩ đỡ lấy bước xuống, Sở Sở nhận ra ngay, bà lão tám mươi tuổi tinh thần minh mẫn này chính là bà của Kiều Sâm, Kiều lão phu nhân.

Sau nhiều năm như vậy, ánh mắt của bà lão vẫn cường thế bén nhọn như xưa.

Trong đầu Sở Sở thầm nói không ổn, quay đầu nhìn về phía Kiều Sâm đang lùi xe vào trong bãi đậu, đúng lúc trong đấy có hai chiếc xe đậu không

https://thuviensach.vn

đúng làn đường, cậu di chuyển xe có chút vất vả, nhiều lần thử vẫn không để xe vào được.

Sở Sở ngẩng đầu lén nhìn bà lão, bà lão cũng đang lạnh lùng nhìn cô, tựa hồ người đến không tốt.

Cô nghĩ rằng có lẽ Tưởng Mộng Huyên về đã nói gì đó, nên mới kinh động đến Kiều lão phu nhân tự mình xuất trận, hơn nửa đêm không ngủ yên còn phải ngựa không ngừng vó chạy đến đây tìm cô tính sổ.

Cuối cùng Sở Sở vẫn kiên trì chủ động bắt chuyện, chào hỏi với bà lão một câu.

Kiều lão phu nhân lạnh lùng dò xét cô, mặt không đổi sắc hỏi: "Về khi nào?"

"Hôm qua."

Bà châm chọc: "Vừa về đến Lộc Châu đã bắt đầu không yên phận rồi."

Sở Sở mím môi không nói một lời, ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Sâm đang đỗ xe, tên ngốc kia vẫn còn đang khó khăn di chuyển xe vào.

"Cô không cần nhìn nó." Kiều lão phu nhân nhàn nhạt nói: "Nếu tôi muốn động đến cô, Kiều Sâm cũng chẳng thể bảo vệ gì cho cô được."

Sở Sở hít một hơi thật sâu, đón nhận ánh mắt của bà lão: "Kiều lão phu nhân, bà đến tìm tôi có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi."

Kiều lão phu nhân đến gần Sở Sở, lạnh giọng chất vấn: "Hôm nay cô phá hỏng buổi xem mắt của anh trai cô, con gái người ta khóc lóc chạy về, gia đình đối phương cũng có thể diện, không chịu nổi chuyện này, còn nói Kiều gia chúng tôi không hiểu phép tắc, chuyện này cô nên cho tôi một lời giải thích đi chứ."

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là vì chuyện này.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, Kiều lão phu nhân và Sở Sở giằng co với nhau, mà Kiều Sâm bên này cũng đúng lúc đỗ xe xong, cả thân mồ hôi mò đầu chạy đến.

"Chờ lâu rồi hả, không biết cái tên ngu xuẩn nào không dừng xe đúng làn đường, chiếm vị trí của anh, phí sức cả buổi một trời mới đỗ được xe, chờ lâu rồi." Cậu vừa nói vừa nhận cái túi trong tay Sở Sở.

Sở Sở không nhúc nhích, cậu thuận theo ánh mắt của cô ngây ngốc quay đầu, lúc này mới phát hiện Kiều lão phu nhân xụ mặt tức giận nhìn cậu.

"Bà, sao bà lại đến đây?" Kiều Sâm kinh ngạc không thôi: "Muộn rồi bà đến làm gì thế ạ?"

"Con nói bà đến làm gì hả?" Kiều lão phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đi đến chọt chọt lên cái đầu của Kiều Sâm: "Thằng bé ngốc này, con bị người phụ nữ này tính kế mà cũng không biết!"

Kiều Sâm lúng túng ngăn trước người Sở Sở: "Sở Sở lại làm gì khiến cho bà không vui rồi ạ? Con bé chắc chắn là không cố ý đâu."

"Con vậy mà còn thật tâm thật lòng xem cái Bạch Nhãn Lang này làm em gái." Kiều lão phu nhân tức giận trừng mắt nhìn Sở Sở, lôi kéo Kiều Sâm: "Giới thiệu cô gái kia cho con, nhân phẩm ngoại hình đều tốt, nghiên cứu sinh của trường đại học danh tiếng, mặc dù gia đình không bằng chúng ta nhưng dẫu sao cũng là dòng dõi Nho học, cha mẹ đều có bối phận cả. Hôm nay người mai mối có gọi điện thoại đến cho bà nói không biết từ đâu có một cô em gái, ở trong phòng ăn làm nhục con gái nhà người ta một trận, con bé quay về khóc lóc kể lể nói nhà chúng ta ỷ thế hiếp người. Bà đoán, chuyện tốt này là ai làm rồi."

https://thuviensach.vn

Sở Sở nghe vậy, khuôn mặt đỏ bừng tức giận thở không ra hơi, Kiều Sâm vội vàng lên tiếng phản bác: "Là cô gái kia gai mắt con, cảm thấy con không xứng với cô ta, chứ chuyện này vốn không liên quan cái cọng lông gì đến Sở Sở cả!"

Cậu sốt ruột đến mức muốn phát hỏa, trực tiếp chửi thề, lại cảm thấy có chút không ổn nên vội vàng nói "Bà đừng hiểu lầm Sở Sở, là con mời cô ấy cùng đi."

"Chỉ biết bảo vệ nó!" Kiều lão phu nhân hiển nhiên không tin Kiều Sâm: 'Cô bé kia cũng tự mình nói rất vừa ý với con, kết quả con đây cơm còn chưa ăn xong đã đuổi người ta đi, Kiều gia chúng ta trước giờ làm việc rất có quy tắc, xảy ra loại chuyện này làm bà tức giận đến mức cơm tối còn chưa kịp ăn đã điện thoại cho con, con lại không nhận, bà đành đến dưới lầu nhà con chờ người."

"Bà còn chưa ăn cơm tối ạ? Vậy có muốn lên lầu con nấu chút gì cho bà ăn nhé." Kiều Sâm cũng gấp gáp: "Bà đừng tức giận, việc này thật không thể trách Sở Sở được, đúng là con không vừa mắt cô gái kia cho nên mới bỏ đi."

"Bớt đi, Sâm Sâm con là bà nuôi lớn từ nhỏ, bà còn không biết tính con hay sao, từ nhỏ đã rất hiền lành, cho dù không hợp ý cũng không sỉ nhục người ta, để cho người ta khóc lóc tức giận trở về thế kia! Mấy lần trước có xảy ra chuyện như thế này đâu, cô ta vừa về, thì..."

Huyệt Thái dương của Sở Sở nhảy dựng lên, cuối cùng cô vẫn không nhịn được lên tiếng cắt lời bà ta: "Kiều lão phu nhân, cô gái kia đúng là tôi đuổi đi đó."

"Cuối cùng cô cũng chịu thừa nhận."

"Mặc kệ bà tin hay không, tôi là có lý do." Cô nhìn về phía Kiều Sâm: "Cô gái kia không tôn trọng anh trai tôi, chỉ nghĩ đến gia sản của Kiều gia."

https://thuviensach.vn

Lời này vừa dứt đã đâm chọt đến nơi mẫn cảm nhất trong lòng Kiều lão phu nhân: "Cô đang lấy bụng ta suy bụng người sao? Người ta chỉ nghĩ đến gia sản Kiều gia, chẳng lẽ cô không nghĩ đến?"

"Tôi nghĩ đến?" Sở Sở chỉ cảm thấy chuyện rất buồn cười. "Tôi chưa hề nghĩ đến một đồng cắc nào của nhà mấy người."

"Cô không nghĩ đến vậy tại sao lại làm mọi chuyện thành ra như vậy?"

"Tôi sợ anh tôi bị lừa gạt đấy!"

"Ai là anh của cô, cô kêu lung tung gì đấy hả?" Bà lão Kiều dù đã tám mươi tuổi nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh, vô cùng mạnh mẽ chỉ vào mũi Sở Sở mắng, bộ dạng nghiêm túc.

Kiều Sâm nghe không nổi nửa: "Bà nội, bà đừng quan tâm đến chuyện này nữa có được không?"

Bà lão chọc chọc vào đầu Kiều Sâm: "Tiểu yêu tinh này và mẹ nó là cùng một dạng, trước kia mẹ nó mê hoặc ba con, làm hại mẹ con bị trầm cảm, con đã quên rồi sao? Nhìn bộ dạng bảo vệ nó bây giờ của con, có xứng đáng không hả?"

Kiều Sâm đột nhiên câm nín, chuyện mẹ mất đã trở thành một vết thương khó mà khép lại được trong lòng cậu, cậu chấp nhận Sở Sở nhưng vết thương kia mãi vẫn còn đó.

Khoảnh khắc cậu trầm mặc, Kiều lão phu nhân nói với Sở Sở: "Trước kia nhà chúng tôi cho mẹ cô một khoản tiền lớn như vậy, quan hệ cũng xem như cắt đứt được rồi, cô thức thời một chút đi, đừng để cháu trai tôi phải khó xử, cuối cùng ai sẽ là người mất mặt ở đây, dù sao cái danh con gái riêng cũng không tốt lành như vậy đâu."

https://thuviensach.vn

Kiều lão phu nhân gọi hai vệ sĩ đến, xem ra hôm nay bà lão có chuẩn bị mà đến, muốn lập tức đuổi cô ra khỏi nhà Kiều Sâm.

Sắc mặt Sở Sở dần lạnh lẽo, cắn răng phẫn uất nói: "Tôi không phải là chó nhà có tang, trước kia bà đuổi tôi và mẹ ra khỏi Kiều gia tôi đã không nói gì, bởi vì đó là nhà của mấy người, không phải của tôi. Nhưng ở đây bà không có tư cách đuổi tôi đi."

Đây là nhà của Kiều Sâm, cô không đi.

Mỗi câu mỗi chữ cô đều nói rất rõ ràng: "Bà không có tư cách đuổi tôi đi."

Kiều lão phu nhân bước lên một bước xông về phía Sở Sở nghiêm nghị nói: "Vậy cô thử xem, lúc trước tôi có thể đuổi cô và mẹ cô ra khỏi Kiều gia, thì hôm nay cũng sẽ có biện pháp đuổi cô khỏi chỗ này."

Bà ta vừa dứt lời, trong bóng đêm tĩnh lặng không biết từ đâu truyền đến một tiếng cười khẽ khàng hờ hững.

Tim Sở Sở đột nhiên run lên, nhìn thấy cách đó không xa trong một chiếc xe Mercedes màu đen dừng lại ở ven đường, một người đàn ông chậm rãi bước xuống.

Âu phục giày da, ánh trăng lạnh lẽo vì thân hình thon dài của anh mà trở nên rõ ràng trong sạch hơn.

"Đây là đại viện của quân đội, Kiều Sở là khách của tôi, ai muốn đuổi cô ấy đi?" Thanh âm của anh tựa như một cơn gió đem phất qua rồi rời đi không chút dấu vết.

Hai tay Lục Xuyên chắp ra sau lưng, dưới ánh trăng đứng dựa vào thân xe.

https://thuviensach.vn

Kiều lão phu nhân không hiểu được nhìn anh: "Cậu là ai?"

Lục Xuyên đi đến bên người Sở Sở, cúi đầu nhìn cô, nhẹ nhàng thở dài một hơi, lại quay đầu nói với Kiều lão phu nhân: "Tôi là Lục Xuyên, ở tòa nhà đối diện, là bạn học cũng là hàng xóm của Kiều Sâm, Kiều Sở là khách của tôi, không biết bà đây hiểu lầm cái gì mà muốn đuổi cô ấy đi."

Lục Xuyên nói xong thì yên lặng nhận lấy bao lớn bao nhỏ trong tay Sở Sở.

Sở Sở kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lục Xuyên.

Lục Xuyên cầm lấy bàn tay của cô, dùng sức nhéo nhéo.

"Về nhà thôi."

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Đổi tên

Edit: Min

Beta: Mini

"Về nhà thôi." Lục Xuyên kéo dài giọng điệu lẩm bẩm, nắm lấy bả vai Sở Sở, dẫn cô rời đi.

"Cậu dừng lại." Kiều lão phu nhân dường như không có ý định dễ dàng buông tha cho Sở Sở dễ như vậy.

"Bà lão tôi đây sống nhiều năm như vậy, mấy người thanh niên trẻ tuổi như mấy cậu đừng nghĩ rằng tùy tiện là có thể qua mặt tôi."

Bà ta quay đầu nhìn chằm chằm Kiều Sâm: "Sâm Sâm, bà hôm nay cũng chỉ nói với con một câu thôi, cô em gái này nếu như con nhận, vậy thì con không cần gọi bà là bà nội nữa, còn nếu con đoạn tuyệt quan hệ với cô ta, vậy thì con vẫn là cháu nội ngoan của Kiều gia chúng ta, gia sản trăm năm của bà và ông tất cả đều sẽ để lại hết cho con."

Kiều lão phu nhân phải nói là đặc biệt khôn khéo, đầu óc vô cùng linh hoạt, Kiều Sở dụ dỗ đứa cháu trai ngoan ngoãn của mình, tương lai khi bọn họ qua đời toàn bộ gia sản đều thuộc về Kiều Sâm, mà Kiều Sâm là người lỗ mãng, còn không phải sẽ để mặc cho cô nói cái gì thì thành cái đó hay sao.

Bà ta tuyệt đối không để chuyện như thế này phát sinh, tối hôm nay giữa bọn họ phải có kết thúc!

https://thuviensach.vn

Lời này vừa dứt rất nghiêm trọng, Sở Sở còn không đợi Kiều Sâm mở miệng đã ngay lập tức tránh khỏi tay Lục Xuyên, đi đến trước mặt bà lão nói: "Bà sợ tôi mơ tưởng đến gia sản của Kiều gia mấy người, nên mới chờ không nổi mà hai ngày ba bữa vội vã thu xếp cho Kiều Sâm xem mắt, là vì muốn kiếm một cô vợ quản lý anh ấy, đúng không?"

Kiều lão phu nhân bị người vạch trần tâm tư, trên mặt có một chút lúng túng.

"Lão phu nhân, bây giờ tôi bày tỏ thái độ của mình, Kiều Sở tôi không hề có một chút hứng thú nào đối với gia sản của Kiều gia mấy người, nếu như tôi thật sự có tâm cơ muốn hướng đến nó thì ngay trước khi ba tôi qua đời, tôi đã sử dụng thân phận của mình mà tranh quyền thừa kế với Kiều Sâm rồi, nhưng mà tôi không làm, các người muốn để lại cho anh trai của tôi, vậy thì dù là một phần nhỏ tôi cũng sẽ không lấy."

"Bây giờ cô nói thì dễ nghe lắm, nhưng ai biết tương lai sẽ như thế nào." Kiều lão phu nhân lạnh lùng nhìn cô: "Chỉ cần ngày nào cô còn mang họ Kiều, thì ngày đấy tôi cũng sẽ không thể an tâm nổi!"

"Bà nội, bà quá đáng rồi đấy." Kiều Sâm tay chân luống cuống đứng bên cạnh: "Bây giờ mẹ của cô ấy đã như vậy rồi, con chính là người thân duy nhất của Sở Sở, bà không nhận nhưng con nhận, Sở Sở họ Kiều, cô ấy chính là em gái ruột của con."

"Cháu trai ngốc này, bà nội chỉ sợ...chỉ là sợ con không biết nhìn người, bị người ngoài bẫy thôi."

Sở Sở hết đường cãi, cũng bắt đầu trở nên gấp gáp: "Nếu bà đã nói như vậy thì ngày mai tôi sẽ đến cục cảnh sát đổi tên, tôi và Kiều gia mấy người phân rõ giới hạn, tôi không cần gì cả."

Không cần bất cứ cái gì, chỉ cần anh trai của cô.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Kiều Sâm như có một hũ dấm chua, đau xót không sao chịu nổi: "Đừng nói mấy cái phân rõ giới hạn mà."

Kiều lão phu nhân giữ chặt Kiều Sâm, hung hắn trừng mắt liếc cậu ngăn không cho cậu nói tiếp.

Bà ta nhìn Sở Sở, lạnh lùng nói: "Cô đổi tên thì làm được gì, chuyện này phải có công chứng."

"Làm thì làm."

Lục Xuyên thật sự nghe không lọt tai được nữa, nhàn nhã nói: "Kiều lão phu nhân, bà suy nghĩ nhiều thật đấy, các người để lại di sản phong phú của Kiều gia cho Kiều Sâm, tương lai còn chẳng lọt vào mắt xanh của Sở Sở."

Kiều lão phu nhân mơ màng: "Cậu nói gì cơ?"

Sở Sở cũng nhìn về phía Lục Xuyên, mơ hồ không hiểu ý tứ của anh là gì.

Lục Xuyên cười nhạt thành tiếng, nhìn Sở Sở: "Không phải muốn đổi tên sao?"

"Hả?"

"Đổi thành họ Lục có được không?"

Bỗng nhiên một trận gió đêm nổi lên, xung quanh yên lặng như tờ.

.....

Lục Xuyên đưa Sở Sở về nhà mình, lúc đi còn không quên quay đầu sâu xa nhìn Kiều Sâm một cái, ánh mắt mang theo ý tứ, dù cho Kiều Sâm có thiếu thông minh đến đâu cũng có thể đọc hiểu được.

https://thuviensach.vn

Biết là cậu muốn hiếu thuận với ông bà lão, nhưng loại chuyện như ngày hôm nay, Lục Xuyên không hy vọng sẽ xảy đến lần thứ hai.

Sau khi hai người rời đi, Kiều Sâm mệt mỏi vuốt trán, buông tiếng thở dài: "Bà nội, hôm nay đã quá muộn rồi, bà cứ ở lại đây đi đã, con về nấu một chút gì đó cho bà ăn."

Kiều lão phu nhân trong lòng vẫn như một ổ kiến lửa, chọt đầu Kiều Sâm: "Cô gái ngày hôm nay luận tướng mạo hay trình độ chỗ nào cũng rất tốt, con mà cứ nghe người phụ nữ kia thì sớm hay muộn cũng bị nó hại chết thôi."

Kiều Sâm lui về phía sau một bước, thu lại sự phóng túng, sắc mặt trở nên lạnh lẽo cứng rắn: "Kiều Sở là em gái con, con sẽ không để cho nó đổi tên họ, còn cái vụ công chứng nhảm nhí gì đó cũng không nốt, đây chính là thái độ của con."

Kiều lão phu nhân biết cháu trai nhà mình tính tình như xương cốt rất cứng rắn, bà lão cũng lười đối chọi với cậu, nói thẳng: "Bà cũng không nhiều lời với con nữa, cô gái này nếu không hợp ý con thì bà sẽ gọi người đi tìm thêm cho đến khi nào con vừa ý mới thôi, lần xem mắt sau bà sẽ đi chung với con."

Kiều Sâm dời mắt về hướng khác, buồn bã nói: "Bà đừng tìm cho con nữa, con sẽ không đi."

"Kiều Sâm, con muốn chọc cho bà nội tức đến chết có phải không hả?

Kiều Sâm ngẩng đầu nhìn bà lão, đột ngột nói: "Bà nội, hôn sự của ba con trước kia bà cũng làm như vậy nhỉ?"

Kiều lão phu nhân hơi sững sờ: "Con nói gì?"

https://thuviensach.vn

"Từ nhỏ con đã cảm giác được, ba đối với mẹ rất lãnh đạm và xa cách, ngay cả nhà của chính mình mà cũng không muốn trở về, mà một khi về thì không cãi nhau cũng sẽ là chiến tranh lạnh." Kiều Sâm nhớ lại chuyện xưa, sắc mặt thả lỏng: "Nếu như ba thật sự thích mẹ thì sao có thể làm như vậy được chứ?"

Thân thể Kiều lão phu nhân run rẩy, giơ quải trượng lên muốn đánh , tức giận mắng: "Bà không cho con phép con nói như vậy!"

Thấy quải trượng sắp đụng vào đầu cậu, Kiều Sâm không né tránh, chỉ nhắm chặt mắt. Nhưng Kiều lão phu nhân quả thật không thể nhẫn tâm ra tay, đây là đứa cháu trai mà bà đặt ở đầu quả tim thương yêu từ nhỏ.

"Mẹ của con là một cô gái tốt, bà không cho phép con nói như thế nữa!" Bà lão tức giận đến mức thở gấp.

"Bà là người phụ nữ tốt, là con dâu tốt của mọi người." Kiều Sâm đau khổ mở to mắt: "Nhưng ba không thích bà ấy, cũng không thích con."

Trái tim Kiều lão phu nhân chìm xuống đáy cốc, nếp nhăn ngay khóe mắt càng sâu, vành mắt phiếm hồng, bà ném quải trượng xuống run rẩy đi đến bên cạnh Kiều Sâm, ôm chầm lấy cậu.

Đôi tay đầy nếp nhăn nheo như chân gà vỗ lên phía sau lưng rộng lớn của cậu, bà lão run rẩy nói với Kiều Sâm: "Sâm Sâm, ba không thương con thì bà thương con mà, con đừng khổ sở."

"Bà nội." Kiều Sâm hít sâu một hơi, bình ổn nỗi lòng: "Con không muốn giống như ba vậy, cưới một người mà mình không thích."

Kiều lão phu nhân buông Kiều Sâm ra, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Kiều Sâm thật lâu, cuối cùng vẫn thở dài một hơi đầy u ám: "Được rồi."

https://thuviensach.vn

Bà quay người đi về chiếc xe con bên đường, vệ sĩ mở cửa xe cho bà, mà bà vẫn còn lẩm bẩm một mình: "Được rồi, là bà không thể quản con được nữa rồi, con muốn làm như thế nào thì cứ thế ấy đi."

.....

Đây là lần thứ mấy Sở Sở đến nhà Lục Xuyên nhỉ?

Năm lớp mười hai là lén lút đến, có điều vào kì nghỉ hè năm nhất đại học, Lục Xuyên đưa cô về nhà anh gặp mặt ba mẹ, Phương Nhã vì chuyện xuất ngoại đi du học của Lục Xuyên cũng đã gặp mặt Sở Sở một lần rồi, bà tán thưởng việc cô hiểu chuyện trọng đại, nên cũng đồng ý để cho hai người qua lại với nhau.

Lục thủ trưởng đương nhiên càng không có ý kiến gì, ông vốn không quản được Lục Xuyên, có điều nhìn dáng vẻ Sở Sở nói gì Lục Xuyên nghe nấy, cũng rất hy vọng tương lai cô con dâu nhỏ này có thể quản được thằng con ông cho nó ngoan ngoãn hơn.

Lục Xuyên tra chìa khóa vào, quay đầu thấy Sở Sở vẫn còn chần chừ trong bóng đêm không biết nên làm gì mới ổn, anh hiểu cô đang suy nghĩ điều gì nên dứt khoát nói: "Ba mẹ anh đều không có ở nhà, trong nhà không có ai đâu."

Sở Sở nhẹ gật đầu, yên lặng theo sau.

Lục Xuyên xoay ổ khóa mở ra, từ trong ngăn tủ giày lấy một đôi dép lê hình con thỏ đưa cho Sở Sở.

Sở Sở nhìn dép lê đầu thỏ lông xù kia, trong lòng đột nhiên buồn bực, Lục gia nghiêm túc lại câu nệ không có con gái, tại sao lại có đôi dép lê đáng yêu như vậy, cũng không thể nào là bà Lục mang được.

https://thuviensach.vn

Mãi cho đến khi Lục Xuyên ngồi xổm người xuống để giật cái mạc trên đôi dép ra thì Sở Sở mới biết hóa ra là một đôi dép mới.

"Mấy năm trước mua về." Anh giải thích: "Đi dạo phố với mẹ, bà nói sau này sẽ bồi thường cho em, nên chuẩn bị trước cho em một đôi."

Tim Sở Sở bị bóp căng lại, không nói gì đổi giày, cùng Lục Xuyên vào nhà.

"Em ngồi đi." Sở Sở nghe lời ngồi ở một góc nhỏ của ghế sô pha, tay che váy, ngồi rất quy củ.

Lục Xuyên đến tủ lạnh mò mẫm hồi lâu, nghiêm mặt đi ra giải thích: "Trong nhà không có đồ ăn vặt, em uống Cocacola nhé."

Anh để Coca trước mặt Sở Sở, giúp cô căm ống hút vào, mặc dù Sở Sở không phải rất muốn ăn uống nhưng vẫn nhận lấy lon Coca.

"Cảm ơn."

"Anh giúp em thu dọn phòng cho khách." Lục Xuyên nói xong thì muốn đi ngay.

Sở Sở đột nhiên gọi anh lại: "Không cần."

Cô cụp mắt, đầu ngón tay nắm ống hút khuấy nước: "Chờ bà lão đi em sẽ về nhà anh hai, thay quần áo, còn phải tháo trang sức nữa."

Lục Xuyên như đột nhiên nhớ được gì đó, vội vàng lên lầu đến phòng của mình đảo lộn một trận, cầm được mấy cái váy kiểu nữ ra, nói với Sở Sở: 'Đều có đều có đây, trong nhà vệ sinh cũng có cả sữa rửa mặt."

"Em.." Sở Sở đã không còn muốn nghĩ vì sao trong nhà anh cái gì cũng có, cô khó khăn nuốt ngụm Coca: "Vẫn nên trở về."

https://thuviensach.vn

Ánh sáng trong đôi mắt Lục Xuyên dần tắt đi, anh cầm theo quần áo lần nữa để lại trong tử quần áo, đi đến ngồi xuống sô pha bên cạnh cô, buông tiếng thở dài: "Được rồi."

Sở Sở cẩn thận từng chút một nhìn anh, đường nét của anh rõ ràng hơn trước rất nhiều, càng lộ ra sự cứng rắn sắc bén, nhưng đôi mắt đào hoa kia vẫn sáng rực như trước.

Chỉ là không hiểu vì sao mà nốt ruồi ngay khóe mắt trái kia của anh lại đậm hơn rất nhiều.

Anh mặc một bộ đồ đậm màu, phác họa lấy đường cong cơ bắp lưu loát của anh, anh ngồi bên sô pha, đôi chân dài hơi mở ra, ánh mắt cô lại không kìm được tiếp tục lướt xuống nhìn bên dưới thắt lưng của anh.

Ngay lúc cô đang dò xét nhìn anh, Lục Xuyên dương như cũng đang nhìn cô, ánh mắt kia của cô có vẻ hồn nhiên nhưng lại ẩn ẩn mơ hồ có một loại nhanh nhẹn linh hoạt và thông minh.

"Em nhìn đi đâu đấy?"

Nghe vậy, Sở Sở lập tức dời mắt sang chỗ khác ngay.

Lục Xuyên cười khẽ thành tiếng, hỏi cô: "Trả nợ, đã xong chưa?"

"Sớm đã trả hết." Sở Sở thấp giọng trả lời.

"Vậy vì sao không đi tìm anh?"

Lúc trước cô và anh chia tay chính là vì chuyện này, nhiều năm xa cách, lần gặp lại anh, câu đầu tiên mà anh hỏi, 'Vì sao lại không tìm anh?'

Trong đầu cô một mảnh hỗn loạn, che giấu: "Em thi lên nghiên cứu sinh."

https://thuviensach.vn

"Nói dối." Lục Xuyên nhàn nhạt nhìn cô: "Thi cái gì, em đã bảo vệ xong luận án rồi."

Sở Sở siết chặt lon nước trong tay, ngón tay cào lấy lon nước, khẩn trương đến mức không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

Năm thứ ba đại học đã trả hết tiền nợ, cô cảm giác cả thế giới như muốn sụp đổ, tự giam mình trong phòng ngủ quên trời quên đất một ngày một đêm.

Vì sao lại không đi tìm anh.

Cho dù đã chia tay nhưng cô chưa hề bỏ lỡ một phần tin tức nào của anh, nghe nói bài phát biểu luận văn của anh lại được lên báo trọng yếu quốc tế, thế là cô trăm phương nghìn kế nhờ người bên đấy mua cho bằng được tờ báo đấy, đọc từng câu từng chữ một trong bài luận của anh, mặc dù không hoàn toàn hiểu hết được những chữ cái chuyên ngành trong bài luận này đang nói gì, nhưng cô vẫn có thể một tay cầm từ điển Anh-Hán tra từ, một tay dò chữ đọc, bởi vì trong mỗi câu chữ này, tất cả đều chứa tin tức của anh.

Cô không bỏ sót bất kỳ luận văn nào, anh xuất bản học thuật cô cũng sẽ mua về, phiên dịch không ra thì cô sẽ ôm nó mà niệm, xem như là luyện phát âm tiếng Anh đi, trên Internet, chỉ cần liên quan đến hai chữ Lục Xuyên này cô đều sẽ tra hết gốc rễ, mà tin tức cũng càng ngày càng nhiều, cô vì vơ vét tin tức của anh mà ngay cả điện thoại di động và máy tính của mình cũng đều tải app Facebook(*) và Twitter(**) về.

(*), (**): Ở Trung quốc thì bạn không thể sử dụng được FB và Twitter, vậy nên nếu muốn tải nó về thì thường sẽ fake IP.

Lục Xuyên ở Stanford cũng được xem như là một sinh viên nổi tiếng, tin tức trên Facebook liên quan đến anh rất nhiều, đều là đánh giá tốt từ các bạn học và thể hiện sự yêu thích với anh, đương nhiên cũng có không ít

https://thuviensach.vn

người bôi đen anh. Sở Sở đăng ký cho mình một cái tài khoản ẩn danh, vụng trộm vào kết bạn và theo dõi Facebook của anh, trên wall của anh khá đơn giản, bình thường cũng chỉ đăng mấy bài về học thuật kèm theo suy nghĩ của mình, thảo luận với các bạn học, Sở Sở có phần không hiểu, nhưng cô vẫn like bài viết của anh, bài nào cũng like, lén lút theo dõi anh.

Sau này cô lại phát hiện, phong cách Facebook của Lục Xuyên không còn giống như trước nữa, bài đăng về cuộc sống sinh hoạt nhiều hơn một chút, học thuật lại ít đi một chút, thậm chí đôi khi còn đăng thêm mấy bức ảnh selfie, ảnh chụp là ở trong phòng thể thao, mặc một chiếc áo ba lỗ đen ôm sát người vạt áo phía trước ướt một mảng, anh đứng cùng với một đám người da trắng toàn thân toàn cơ bắp, lại không có chút gầy gò ốm yếu nào, ngược lại khí chất ngời ngời, da thịt căng cứng tỏa ra hơi thở năng lượng.

Sở Sở vẫn mỗi ngày đều like bài, mỗi bài đăng của anh có ít nhất hơn hăm trăm lượt like, vậy nên cô mới dám trà trộn vào trong đấy, tựa như một cái acc clone theo dõi anh, vụng trộm đọc mỗi bài đăng của anh.

Ngay cả dũng khí để nhắn tin với anh cô còn không có.

Vậy cô làm sao có thể đi tìm anh đây?

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Người yêu

Edit: Min

Beta: Mini

"Con thỏ."

Sự trầm tư của cô được một tiếng gọi dịu dàng kia của anh cắt ngang, cô ngẩng đầu.

"Dạ?"

"Anh ngồi đây?" Lục Xuyên chỉ vị trí bên cạnh cô: "Có được không?"

Sở Sở gật đầu, buồn bã nói: "Đây là nhà anh, muốn ngồi đâu cũng được mà."

Lục Xuyên cười khẽ một tiếng, đứng dậy đi đến bên cạnh Sở Sở ngồi xuống.

Sô pha bên cạnh thừa nhận trọng lượng của anh mà lõm xuống. Hai người đã rất lâu rồi không ngồi gần sát như vậy, lúc này ngồi chung với nhau, cô lập tức cảm nhận được nhiệt lượng từ cơ thể của anh, gần trong gang tấc.

Nhịp tim của cô không tự chủ được mà đập nhanh như chớp, gương mặt đỏ bừng nóng cháy.

"Con thỏ."

https://thuviensach.vn

"Vâng?"

"Anh có thể..."

Lúc hỏi thăm, tay của anh đã đưa qua, mắt thấy tay sắp rơi xuống mu bàn tay của Sở Sở.

Cô chăm chú nắm chặt mép váy của mình, sắc mặt ửng đỏ không thôi, ngay khoảnh khắc cô sắp sửa nói 'có thể', cửa nhà vang lên mấy tiếng 'rầm rầm rầm', Kiều Sâm lớn giọng kêu lên: "Lục Xuyên! Tôi tới đón Kiều Kiều!"

Lục Xuyên nhắm mắt lại, tay cuộn thành nắm đấm, trong lòng thầm mắng một tiếng, đứng dậy đi mở cửa cho Kiều Sâm.

"Sao mà lúc nào cậu cũng nhằm ngay lúc này..."

"Sao?" Thấy bộ mặt khó chịu của Lục Xuyên, Kiều Sâm rất mơ hồ không rõ, nhìn vào trong phòng rồi xông đến ngồi cạnh Sở Sở nói: "Về nhà thôi."

Sở Sở vội vàng đứng lên, đi đến cửa đổi giày cho mình xong, lưu luyến không rời nhìn thoáng qua Lục Xuyên. Lục Xuyên vẫn chưa thấy thỏa mãn, nhưng cũng phất phất tay với cô: "Lần sau gặp lại, tâm sự."

"Vâng."

"Đi đi đi." Kiều Sâm lôi kéo cổ tay túm cô ra khỏi phòng, Sở Sở không ngừng quay đầu nhìn về phía Lục Xuyên, hai tay Lục Xuyên hững hờ đút trong túi, khuôn mặt dịu dàng nhìn hai người.

"Quên mất, đồ của em!" Đi rất xa rồi Sở Sở mới nhớ lại chuyện này, nói với Kiều Sâm: "Túi còn ở nhà Xuyên ca."

"Xuyên ca?"

https://thuviensach.vn

"Lục Xuyên."

"Em vừa gọi Xuyên ca đấy."

"Có thể là anh nghe lầm rồi."

Dưới ánh trăng, Sở Sở giẫm lên cái bóng của mình.

Kiều Sâm nhìn Sở Sở muốn nói gì đó, nuốt một ngụm nước bọt khó khăn len tiếng: "Em..."

"Sao cơ?"

"Không có gì."

Hai phút sau, cậu lại hỏi: "Thật sự muốn đổi thành Lục Sở Sở?"

"Ặc."

....

Cả ngày hôm sau, Kiều Sâm đều phải ở lại quân đội tiếp đón lãnh đạo, năm giờ chiều được nghỉ ngơi một chút thì lập tức gọi điện thoại cho Sở Sở: "Không đổi đó chứ?"

Sở Sở mang tạp dề ngồi bên ban công, phía trước là một cái giá vẽ, ánh mắt cô nhàn nhạt nhìn về hoàng hôn như máu ở phương xa, trên giấy vẽ là bức tranh vẽ một căn nhà cổ xưa rất nổi bật.

"Không đổi."

Cả buổi chiều cô đều vẽ tranh, hết sức chú tâm không nghĩ đến chuyện gì khác.

Kiều Sâm che ngực thở ra, nơm nớp lo sợ cả ngày, chỉ sợ cô nghĩ quẩn rồi thật sự chạy đến cục công an đổi tên.

https://thuviensach.vn

Sở Sở nhúng cọ rồi vẽ lên trên, thản nhiên nói: "Chẳng qua là..."

Kiều Sâm nghe cô nói lại bỗng dưng căng thẳng.

"Chẳng qua là cảm thấy, Lục Sở có hơi khó nghe."

"Khó nghe muốn khóc!"

Kiều Sâm nghe như mở cờ trong bụng, khởi động xe lái ra ngoài đơn vị: "Bây giờ anh hai đi chợ mua thức ăn về nấu cơm cho em, em muốn ăn gì?"

"Trứng rán rau hẹ, cá viên băm, à, mua thêm hai đầu cá trích, một hấp một nấu canh." Sở Sở đứng dậy thả cọ vào trong màu vẽ.

"Được."

Kiều Sâm mang theo bao lớn bao nhỏ, vô cùng hào hứng về nhà: "Kiều Kiều, mau lại đây đỡ cho anh."

Hình như không có ai trả lời anh, Kiều Sâm mơ màng đổi giàu, mang theo mấy túi đồ ăn vào nhà, vừa đi được hai bước đã cảm thấy có chỗ không được thích hợp cho lắm, vội vã quay đầu, thấy là lạ.

Nhưng lạ chỗ nào nhỉ?

Kiều Sâm đứng ở cạnh cửa nghiên cứu nửa ngày, rốt cuộc phát hiện ra được bên tủ giày lại bỗng nhiên nhiều thêm một đôi!

Cậu ngồi xổm xuống, dùng tay đo đạc độ lớn của đôi giày da bóng loáng kia, số đo này tựa hồ còn lớn hơn cậu một chút.

"Đàn..đàn ông sao?"

https://thuviensach.vn

Lúc này, trong phòng truyền đến tiếng nói, mơ hồ còn có cả tiếng cười đùa khach khách.

Trong lòng Kiều Sâm 'lộp bộp' một tiếng, cầm giày lên rất khí thể đi về phía phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ khép hờ, cậu xuyên qua khe hở nhỏ nhìn vào bên trong.

Lục Xuyên một thân áo đơn giản ở nhà và quần tây đen, ngồi với Sở Sở trên giường, hình như hai người đang lật xem gì đó, Lục Xuyên thỉnh thoảng còn thì thầm vào tai cô, cô cười khanh khách, nhìn về phía Lục Xuyên, giữa hai hàng lông mày đều là tình nồng ý đậm.

"It is the east, and Juliet is the sun "

Anh thủ thỉ vào tai Sở Sở: "Đây là phương Đông, và Juliet chính là mặt trời."

"Fair sun, and kill the envious moon, mặt trời mỹ lệ, đấy là người yêu của tôi." Anh nhìn cô, thanh âm trầm thấp, khuôn mặt dịu dàng, từng tiếng một đọc lên nhưng dòng thơ đẹp nhất thế giới cho cô nghe.

"Chỉ mong rằng em biết ta yêu em."

"Cô muốn nói lại thôi, thế nhưng trong ánh mắt cô đã nói hết tâm sự của cô mất rồi."

Gương mặt Sở Sở hiện lên một chút ửng đỏ, xấu hổ và thẹn thùng nhìn anh, đáy mắt đều là mê thích và tình ý.

Kiều Sâm liếc mắt, cầm giày đập bùm bùm vò cửa: "Xin mạn phép hỏi hai vị đây đang làm gì đấy?"

https://thuviensach.vn

Hai người cùng ngẩng đầu nhìn Kiều Sâm, đều yên lặng không nhúc nhích gì, một lát Sở Sở mới giải thích: "Em đang học tiếng anh với Lục Xuyên."

"À, học tiếng Anh." Kiều Sâm gật đầu, học tiếng anh, mà học đến trên giường sao."

"Ừ, trên giường rất dễ chịu." Lục Xuyên chậm rãi đóng quyển sách 'Shakespeare bi kịch toàn tập' lại, nói với Kiều Sâm: "Cậu cuối cùng cũng chịu trở về rồi, đi nấu cơm đi."

Kiều Sâm nháy mắt, thất thần không nhúc nhích.

"Nấu cơm? Nấu cơm gì cơ? Một tên khách không mời như cậu đến đây còn dám sai khiến chủ nhà á?"

Sở Sở thấy Kiều Sâm thất thần bất động, cô thúc giục: "Anh hai, Lục Xuyên nói anh ấy đói bụng kia, anh mau đi nấu cơm đi."

"Tôi nấu cơm cho mấy người? !"

"À đúng rồi, Xuyên ca không thích ăn cá có mùi tanh, khi hấp cá anh nhớ cho thêm chút rượu."

"Ra ngoài phiền khép cửa lại."

"..."

Kiều Sâm nghiến răng nghiến lợi ra khỏi phòng, sau lưng còn nghe được tiếng Lục Xuyên nói: "Tiếp tục?"

"Được."

Trong phòng bếp, Kiều Sâm bỏ con cá đã được rửa sạch sẽ cho vào nồi, đậy nắp lên, lại nhịn không được ngó ra ngoài nhà bếp, bước nhỏ đi

https://thuviensach.vn

đến cửa phòng Sở Sở, nghe lén âm thanh ở bên trong.

Trước đó hai người còn nói nói cười cười, âm thanh rất lớn, nhưng mà bây giờ lại quá yên tĩnh.

Yên tĩnh?

Trong đầu Kiều Sâm 'lộp bộp' hai tiếng, cảm giác không ổn, cầm lấy cái muôi chuẩn bị đi vào giết giặc, thế nhưng tay mới với vào tay nắm cửa lại cảm thấy làm như thế này không ổn lắm, lỡ như gặp được chuyện gì không nên nhìn, chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?

Cậu đứng cạnh cửa đau khổ hồi lâu, bước tới bước lui mấy lần, cuối cùng đưa ra quyết định chắc chắn, cầm muôi đập đập vào cửa, hắng giọng hô to: "Lục Xuyên, cậu ra đây! Cậu lăn ra đâu cho tôi."

Có tiếng bước chân từ xa, Kiều Sâm lui ra sau hai bước, cửa được mở ra Sở Sở cong miệng lên ai oán nhìn cậu.

"Nấu cơm xong rồi?"

Kiều Sâm thò đầu nhìn vào bên trong, thấy Lục Xuyên vẫn ngồi trên giường, trong tay đút một cái tai nghe, mà dây tai nghe đang cắm trong một cái điện thoại khác.

Đang nghe nhạc hả ta?

Kiều Sâm vẫn không chút khách khí xông vào phòng hô hào với Lục Xuyên: "Hai đứa ra ngoài ngay, không được ở trong phòng nữa."

Lục Xuyên cuối cùng vẫn tháo tai nghe cuống, mang dép lê đứng lên, miễn cưỡng đi đến cạnh cửa hung hăng trừng mắt nhìn Kiều Sâm, Lục Xuyên một mặt mỉm cười, khoát tay lên bả vai Sở Sở, kéo cô cùng ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Kiều Sâm lại lần nữa quay về phòng bếp, xắt hành bỏ vào trong nồi, kìm lòng không đặng ngó về phía hai người kia, họ đang ngồi trên ghế sa lông, ngồi rất gần nhau, Lục Xuyên cầm trong tay một quyển sách lâu lâu lại thân mật ghé tai cô nói mấy lời hạ lưu gì đó.

Sở Sở mỉm cười, từ ngày cô quay về cho đến nay, Kiều Sâm vẫn chưa được nhìn thấy nụ cười bẽn lẽn xấu hổ như thế này của cô.

Không hiểu sao Kiều Sâm lại có chút khó chịu, cậu cầm muôi đứng bên cửa kêu lớn: "Lục Xuyên, đến giúp coi!"

Lục Xuyên bất đắc dĩ đưa quyển sách cho Sở Sở, dịu dàng nói: "Anh đi giúp cậu ta, em tự xem nhé."

Sở Sở giữ chặt anh: "Anh là khách, nào có ai để cho khách vào phòng bếp bao giờ."

Lục Xuyên cười thành tiếng: "Anh mà không đi cậu ta sẽ không an tâm, bữa cơm này xem chừng khỏi nghĩ sẽ ăn được mất."

Lục Xuyên miễn cưỡng bước vào phòng bếp cùng Kiều Sâm, Kiều Sâm sai Lục Xuyên rửa rau xắt thịt, động tác của Lục Xuyên cũng rất thuần thục, mặc dù mười đầu ngón tay chưa từng dính nước nhưng làm cũng rất ra hình ra dạng.

Kiều Sâm ho nhẹ một tiếng, hỏi anh: "Cậu có ý gì?"

"Hả?"

"Cậu và em gái tôi, là sao?"

Lục Xuyên lấy một cây củ cải đã gọt vỏ đi rửa, quay đầu nhìn cậu: "Nhìn không ra à?"

"Sao cơ?"

https://thuviensach.vn

"Tôi đang dùng hết mọi vốn liếng của mình, quyến rũ cô ấy."

"..."

Thật ra câu mà Kiều Sâm muốn nói là, phí cái sức đó làm gì, nhìn cái bộ dáng sững sờ ngây ngốc của Kiều Nhị kia cứ khăng khăng đối với anh, một ánh mắt của anh, cô cũng có thể vui vẻ không thôi cúp đuôi theo sau anh rồi.

Thế nhưng cậu vẫn lắc đầu: "Vì sao hai người lại chia tay?"

Không chỉ có Kiều Sâm tò mò mà tất cả mọi người đều rất muốn biết.

Nguyên nhân chia tay, người trong cuộc không ai đề cập tới thì sẽ có người biết được.

Lục Xuyên cúi đầu, trầm mặc một hồi mới nói: "Không phải chia tay, chỉ là gặp phải một vấn đề, trong lòng cô ấy không thể nói ra nên tạm thời tách nhau ra mà thôi, không phải chia tay."

Không phải là chia tay, anh nhiều lần nhấn mạnh.

Những năm kia ở trường học, cũng có không ít các cô gái ở nhiều quốc gia khác nhau bày tỏ nỗi lòng của mình với anh, có hàm súc viết thư tình, có nóng bỏng thổ lộ trước mặt, thậm chí còn có người ở trước mắt anh nhảy múa mỹ lệ, anh đều lịch sự từ chối, nhiều năm trôi qua vẫn không hề thay đổi.

"Cảm ơn, cậu rất đáng yêu, nhưng thật sự xin lỗi, tôi đã có bạn gái rồi."

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa

www.dtv-ebook.com

Chương 75- 84

Từ chương 75 đến chương 84 sẽ được đặt pass.

Pass sẽ được lấy bằng cách:

- Chơi quizz.

Link quizz: https://www.fyrebox.com/play/tieu-kha-ai-tan-hoc-djung_Ey115pyEx?fbclid=IwAR1ZRH9gXbjrcuGBtbfEmT0UkWcTcS_reA7PYLv4XBKo5P0sXWJSfuj81WQ

(Nếu bạn nào không cop được link quizz thì có thể vào wordpress của Min, nhấn vào mục Pass nhà Min để lấy link quizz.)

- Comment:

Đối với những bạn nào đã comment ở nhà Min(Hoặc Wattpad hoặc Wordpress) trên 20 comment, không tính các comment là icon, "hóng",... thì vui lòng vào Blog {https://www.facebook.com/Minchubs13/} ở bài viết mới nhất comment cho Min tên và ảnh chụp acc của bạn, nếu đủ yêu cầu Min sẽ ib cho bạn pass free nhé.

Dành cho các bạn đến sau vẫn có thể sử dụng cả hai cách trên để kiếm pass nhé.

Có một số bạn rất tích cực tương tác với nhà Min, vì vậy Min đã tổng hợp lại và đăng ở bài này, các bạn có tên thì vui lòng comment tên của

https://thuviensach.vn

mình dưới mỗi hình nhé.

Để đọc các chương có pass, mời bạn vào Wordpress: http://minchubs.wordpress.com

https://thuviensach.vn

TIỂU KHẢ ÁI, TAN HỌC ĐỪNG ĐI!

Xuân Phong Lựu Hỏa
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Phiên ngoại

"Không được phép ức hiếp nam thần của tôi!"

Một giọng nói thanh thúy như chuông bạc đang hò hét vang vọng bảy tám con ngõ xung quanh đấy.

Một cô bé nhỏ ước chừng sáu tuổi đang giang hai cánh tay ra chặn trước người một cậu bé nhỏ, cả người rất khí thế, bộ dáng trượng nghĩa mà nghiêm nghị xông lên trước mắt một đám nhóc trừng mắt.

"Không được phép ức hiếp nam thần của tôi!" Cô bé thở phì phò hét lên với bọn nhóc nọ.

Phía sau cô, là một cậu nhóc mập mạp trốn ở một góc hẻo lánh ăn ly kem, đó là nam thần của cô bé, là lớp trưởng của nhà trẻ, thành tích học tập luôn xếp nhất đó!

"Thích ăn hiếp nó đó, cậu tính sao." Một cậu nhóc cầm đầu đám trẻ mặc bộ đồng phục màu lam hung tợn nhìn Lục Khước Nhu.

Lục Khước Nhu trực tiếp xắn tay áo lên: "Đánh nhau đi! Ai sợ ai!"

Ngay lúc cô bé nói câu đó, cậu nhóc cầm đầu mặc đồng phục xanh đột nhiên xoay đầu chạy, mấy cậu nhóc còn ai hai mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra, phun ra vài câu hung ác cũng theo cầm đầu bỏ chạy.

"Chạy cái gì hả! Mau đến đánh nhau đi chứ!" Lục Khước Nhu không chút khách khí hét lên với đám người kia, còn muốn đuổi theo,đúng lúc

https://thuviensach.vn

này, một đôi tay đặt lên bả vai cô ôm cô quay lại.

"Ai! Là ai! Nhìn ta biến hình thành người Saiyan siêu cấp vô địch..." Ngay lúc cô còn đang khoa tay múa chân quay mặt lại liền thấy một cậu bé cao hơn cô một cái đầu đứng trước mặt cô, trong nháy mắt khí thế xụi lơ, rụt rè như muỗi kêu lên: "Anh?'

"Lại đánh nhau?" giọng nói Lục Lễ An hơi cao, nhàn nhạt hỏi.

"Không phải." Lục Khước Nhu nói: "Bọn họ bắt nạt nam thần của em."

Sau lưng, nam thần của cô ăn xong ly kem mà miệng bị dính đầy kem, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp trợn to mắt ngây ngốc nhìn Lục Lễ An cười một tiếng: "Chào anh trai Nhu Nhu ạ."

Lục Lễ An nuốt nước bọt, gật đầu với cậu bé: "Chào em."

Sau đó quay lại kéo Lục Khước Nhu về nhà.

"Bái bai, nam thần." Lục Khước Nhu quay đầu lại vẫy vẫy tay tạm biệt với cậu bé kia: "Khai giảng gặp lại nhé!"

.....

Cậu nhóc cầm đầu mặc đồng phục xanh kia vừa chạy vừa quay đầu về sau quan sát, mấy cậu nhóc khác tò mò hỏi: "Chạy gì vậy, chẳng lẽ cậu thật sự sợ cái con nhóc siêu Saiyan kia?"

Cậu nhóc đồng phục lam đá văng viên đá dưới chân, rầu rĩ nói: "Tôi sợ anh trai của siêu Saiyan cơ."

"Ai vậy?"

https://thuviensach.vn

"Lục Lễ An, năm ngoái được lên TV cầm giải nhất của tranh tài Sudoku(*) đó."

(*) Sudoku:数独 (số độc) là một trò chơi sắp xếp chữ số dựa trên theo . Mục tiêu của trò chơi là điền các chữ số vào một lưới 9×9 sao cho mỗi cột, mỗi hàng, và mỗi phần trong số chín lưới con 3×3 cấu tạo nên lưới chính (cũng gọi là "hộp", "khối", hoặc "vùng") đều chứa tất cả các chữ số từ 1 tới 9. Câu đố đã được hoàn thành một phần, người chơi phải giải tiếp bằng việc điền số. Mỗi câu đố được thiết lập tốt có một cách làm duy nhất.

Những bảng trò chơi đã được hoàn chỉnh luôn tạo thành một loại ma trận với một điều kiện hạn chế được bổ sung về nội dung của từng khu vực lưới con. Ví dụ, mỗi số nguyên duy nhất sẽ có thể không xuất hiện hai lần trong cùng một hàng, cột hoặc bất kỳ một trong chín tiểu khu/lưới con 3×3 nào của bảng trò chơi 9x9.

"Đứng nhất của tranh tài Sudoku, chứ có phải đứng nhất của đánh nhau đâu."

Cậu nhóc đồng phục lam cúi đầu, mặt đỏ bừng: "Tôi vô cùng sùng bái anh ấy, tuyệt đối không thể để anh ấy nhìn thấy tôi bắt nạt em gái của anh ấy được!"

.....

Lục Khước Nhu nắm tay anh trai đi dưới ánh chiều tà, đón ánh nắng ngẩng đầu nhìn cậu, da cậu trắng bạch lại mỏng, bờ môi đỏ bừng, đôi mắt đen như mực long lanh ánh nước nhuộm màu trời, tối tăm sâu không thấy đáy.

Anh trai nhỏ của cô, đẹp đến mức không giống như người trái đất, mà là một tiểu vương tử ở một hành tinh xa xôi nào đó thất lạc đến nơi này vậy, thế nhưng cô bé lại không thích những cậu bé xinh đẹp như Lục Lễ An đây, cô bé thích kiểu nam thần to to mập mạp ngốc nghếch đần độn.

https://thuviensach.vn

"Thằng nhóc mập mạp kia là nam thần của em?" Lục Lễ An hỏi.

"Dạ." Lục Khước Nhu thẹn thùng nhìn cậu cười thành tiếng: "Cậu ấy rất đẹp trai đó."

Trong đầu Lục Lễ An hiện lên hình ảnh một cậu nhóc miệng đầy sô cô la.

"À, rất đáng yêu."

"Thành tích toán học của cậu ấy vô cùng tốt, có thể đếm đến một trăm, rồi đếm ngược từ một trăm trở về. còn học thuộc xong bảng cửu chương nữa đó."

Lục Lễ An bất đắc dĩ nhìn cô bé, sờ sờ cái ót: "Năm ngoái anh có giành một giải thưởng gì ấy nhỉ, nhớ không rõ lắm..."

"Giải quán quân của cuộc tranh tài Sudoku toàn thành phố đó!" Lục Khước Nhu nói: "Bệnh hay quên của anh ngày càng nặng đó, em đều nhớ hết nè."

"À, là tranh tài Sudoku." Lục Lễ An gật đầu, nhấn mạnh: "Quán quân đó."

"Đúng vậy."

Lục Lễ An nhìn nụ cười ngây thơ của Lục Khước Nhu, vẫn không nói gì.

Hai người vừa về đến nhà đã nghe thấy ba lớn giọng truyền đến: "Cục cưng, anh cũng mang theo quần đi biển nhé!"

Lục Xuyên mặc chiếc áo ba lỗ quần cộc ngồi xổm trước vali thu dọn đồ đạc.

https://thuviensach.vn

"Đừng mang quần đi biển, cũng có phải là tắm biển đâu." Sở Sở mang một bộ đồ thoải mái ở nhà đi khỏi phòng.

"Cầu nhỏ ở trấn Gian Nam đó, không phải có sông sao?"

Sở Sở đi đến trước mặt Lục Xuyên, cầm lấy cái quần đi tắm biển của anh, đưa tay sờ sờ lên đầu Lục Xuyên: "Lần sau được nghỉ phép sẽ đi tắm biển, có được không?"

Lục Xuyên giống hệt một chú chó lớn cọ đầu vào tay cô: "Muốn bơi."

"Vậy em đi chuẩn bị nước cho anh tắm, bơi lộ trong bồn có được không?" Sở Sở cứ như đang dỗ một cậu bé.

"Được!" Lục Lễ An mở phim hoạt hình cho Lục Khước Nhu xem, quay lại hỏi Lục Xuyên: "Ba, chúng ta đi nghỉ ở đâu ạ?"

"Nam Thành, mẹ con muốn đến đấy sưu tầm dân ca."

"Sưu tầm dân ca là gì vậy ạ?" Lục Khước Nhu ngốc nghếch hỏi.

Lục Xuyên đi đến bế Lục Khước Nhu nhu lên đi tới cửa sổ, chỉ vào lá cây đang rung động bên ngoài cửa sổ: "Sưu tầm dân ca chính là sưu tập những gió lớn thổi vù vù bên ngoài lại, để vào trong túi xách đấy."

Lục Khước Nhu sờ mái tóc Lục Xuyên: "Ba, ba có phải thiểu năng không thế, gió thì sao có thể để vào trong túi xách được?"

Sở Sở kéo vali lên, nghiêm túc nói: "Nhu Nhu, con không được phép nói ba như vậy! Ba của con tuyệt đối không phải bị thiểu năng."

Nhìn bộ dạng cường điệu nghiêm túc của cô nói Lục Xuyên tuyệt không bị thiểu năng, Lục Lễ An lại không nhịn được bất cười.

https://thuviensach.vn

"Nhu Nhu của ba, sao mà ngốc quá ngốc thế này hả! Giống y đúc mẹ con lúc bé vậy đó." Lục Xuyên bóp bóp khuôn mặt Lục Khước Nhu, Lục Khước Nhu cũng đưa tay lên nhéo nhéo mặt anh, hai người nhe răng trợn mắt nhìn nhau.

"Lễ An, con đi thu dọn đồ Sudoku của con đi, với cả mấy món đồ chơi của em gái cũng mang theo luôn, chung ta phải ở đấy một tháng lận đó."

"Được ạ, mẹ." Lục Lễ An quay lại phòng mình thu dọn đồ đạc, lúc đi ra còn cầm theo cả Transfomer của Lục Khước Nhu, cất vào vali nhỏ của cậu.

"Con đã sáu tuổi, sớm không còn là con nít thích chơi đồ hàng nữa rồi!" Lục Khước Nhu vuốt mặt Lục Xuyên la lên: "Con đã trưởng thành."

"Vậy sao?" Sở Sở hờ hững thu dọn đồ của mình và Lục Xuyên cất vào vali: "Nhưng hình như có mấy lần, ban đêm mẹ lại thấy con vụng trộm ngồi ở một góc nhà chơi đồ chơi đấy nhé!"

"Ối!" mặt Lục Khước Nhu biến sắc.

"Con cũng nhìn thấy." Lục Lễ An bình tĩnh nói: "Vừa chơi vừa nói mình là siêu Saiyan biến hình!"

Cậu hơi dừng lại, rồi nhanh chóng nhấn mạnh mấy chữ tiếp theo: "Cứ như thiểu năng."

"Á!" Lục Khước Nhu chôn mặt vào trên vai Lục Xuyên: "Xấu hổ quá!"

Lục Xuyên nói: "Ba không có nhìn thấy mà, Nhu Nhu đã lớn nên không chơi đồ hàng nữa đó nha, mấy người đứng có mà nói bậy."

"Ba là tốt nhất! Ba ba thiểu năng là nam thần của con!"

https://thuviensach.vn

Sở Sở cười thành tiếng, cuối cùng vẫn nháy mắt với Lục Lễ An, bảo cậu cất Transfomer vào vali.

Buổi tối, một nhà bốn người đi xem phim, Lục Khước Nhu nhìn ba mẹ, còn cả anh trai đều mặc quần jean rách, hai người lớn còn mang kính râm.

Lục Khước Nhu cúi đầu nhìn bộ đồ phong cách tiểu ác ma, vẻ mặt ghét bỏ.

"Thật là xấu hổ mà."

Lục Xuyên nắm tay Sở Sở, Sở Sở lại nắm tay Lục Lễ An.

Mà Lục Lễ An thì nắm tay Lục Khước Nhu, cúi đầu nói với cô bé: "Ngoan một chút nào."

"Anh, anh lại phải theo hai người ngốc kia, ăn mặc cứ như đồ ngốc vậy đó!" Lục Khước Nhu muốn xúi giục Lục Lễ An: "Mỗi lần đi ra ngoài đều mặc như vậy, thật là mất mặt mà."

Lục Lễ An bất đắc dĩ lắc đầu: "Em có thể chọn không đi xem phim, ở nhà chơi đồ hàng, hoặc là vâng lệnh, dù sao thì anh cũng chọn vế sau."

Lục Khước Nhu dùng ánh mắt cực kỳ bi trán nhìn anh trai, trong lòng tự nhủ xem ra anh trai cũng là vì bất đắc dĩ mà thôi.

Một nhà bốn người họ đi trên đường khiến cho tần suất số người ngoáy đầu lại nhìn cực kỳ cao.

"Wow, cái giá trị nhan sắc của nhà này cao quá đi mất."

"Chao ôi, bạn học nhỏ siêu cấp đáng yêu!"

"Ui ui, thật sự muốn nhéo quá."

https://thuviensach.vn

Lục Khước Nhu vẫn cảm thấy rất xấu hổ, thế nhưng mấy đứa bé thường rất nhanh bị vật khác hấp dẫn. trong phòng của rạp chiếu phim, cô bé hỏi Lục Xuyên: "Ba ơi, đây là cái gì ạ?"

"Phim hoạt hình Disney."

"Hứ, ngây thơ."

"Chủ yếu là cân nhắc đến nhà chúng ta có ba đứa nhóc."

Lục Lễ An mặt không đổi sắc sửa lời: "Hai người."

Lục Khước Nhu lại xòe tay ra đếm, gật đầu: "Hai người."

Lục Xuyên nhìn thoáng qua người bên cạnh, Sở Sở đang nghiêm túc xem phim hoạt hình, đồng tình với lời của các con: "Ừm, đúng là hai người."

Ban đêm, Lục Xuyên ở phòng của con gái kể chuyện cổ tích về chú thỏ cho cô bé nghe, cô bé nghe đi nghe lại mấy lần mà vẫn không chán, cuối cùng Lục Xuyên ngáp một cái những cô nhóc này tựa hồ còn lên tinh thần hơn lúc đầu, nắm lấy góc áo Lục Xuyên: "Ba ơi, kể lại, kể lại kể lại đi ạ.

Sở Sở ngòi bên cạnh cùng Lục Lễ An chơi Sudoku, Lục Lễ An vừa làm vừa giải thích cho mẹ: "Số 2 tiến hành xóa bỏ B1, R1C8 thành 2, vậy thì chỗ R1 đã không còn là 2..."

Cuối cùng cậu bé quay lại hỏi: "Mẹ hiểu chưa?"

"Ặc, để mẹ gọi ba con đến..."

Lục Lễ An nhìn Sở Sở lắc đầu, lần đầu tiên dùng giọng nói nũng nịu đến kỳ quái: "Con muốn mẹ chơi với con."

https://thuviensach.vn

Sở Sở hơi sững sờ, ngồi bên cạnh cậu, nghiêm túc nghe cậu giảng lại cho cô, tựa như những năm cấp ba, cô chăm chú lắng nghe Lục Xuyên giảng bày cho mình, không...còn chăm chú hơn nữa cơ.

Nếu như không phải cậu bé vừa rồi ngoài ý muốn làm nũng, Sở Sở sớm đã quên mất cậu bé trưởng thành sớm IQ cao này, vốn cũng chỉ mới tám tuổi.

"Lễ An này, con thích học toán không?" Sở Sở đột nhiên hỏi.

Lần này, Lục Lễ An không trực tiếp nói thích hay không, mà chỉ trả lời: "Bởi vì đã học từ nhỏ, nên chắc là thích ạ."

"Mẹ muốn con làm những chuyện mình thích, giống ba con vậy, nhưng không cần phải trở thành ba con."

"Ba rất lợi hại." Lục Lễ An thì thào: "Con cũng hy vọng có một ngày, có thể đạt được thành tựu to lớn."

Lục Khước Nhu còn đang níu kéo ống tay áo của Lục Xuyên không cho đi, Sở Sở nghiêng người dựa vào cạnh cửa, mỉm cười nhìn hai người.

"Ba lại kể cho Nhu Nhu nghe chuyện xưa của con thỏ nhỏ ngoan ngoãn đi ạ."

"Nhu Nhu ngoan nha! Ba phải đi kể chuyện xưa cho mẹ nữa, nếu không một lát mẹ sẽ khóc nhè đó." Lục Khước Nhu nhìn Sở Sở đứng ở cửa, hừ một tiếng, thoải mái khoát tay: "Được ạ, vậy thì tặng ba ba thiểu năng cho mẹ ngây thơ đó."

Lục Xuyên tắt đèn cho phòng Lục Khước Nhu, ra ngoài đóng cửa lại.

Sau khi về đến phòng, Lục Xuyên không kịp nhịn đã ôm Sở Sở lên giường, nệm cao su lõm xuống, anh cúi người hôn lên đôi môi cô, chen đùi

https://thuviensach.vn

vào tách hai bắp đùi của cô ra, sau đó cởi đồ trên người cô, Sở Sở ngẩng đầu lên đáp lại cái hôn của anh, triền miên đan xen.

Cô và Lục Xuyên, kết hôn đã được tám năm nhưng vẫn ân ái như thuở ban đầu.

Sau đó, Lục Xuyên đi ra khỏi phòng tắm, Sở Sở dựa vào gối đầu, rầu rĩ nói: "Sao em cứ có cảm giác An An không được vui vẻ lắm."

"Thật sao?"Lục Xuyên dùng khăn tắm lau khô nước trên người, ngồi xuống cạnh cô, đặt đầu cô gối lên đùi mình, sờ sờ mái tóc mềm mại của cô: "Anh cảm thấy thằng bé rất ổn mà."

Sở Sở lắc đầu, ngồi dậy, ánh mắt cụp xuống: "Cứ cảm thấy áp lực của con quá lớn, con còn nhỏ như vậy mà đã tham gia cuộc thi tranh tài Sudoku, lên TV, thi Olympic cấp trường, con nói hy vọng tương lai sẽ có thành tựu lớn, nhưng con lại không nói muốn có thành tựu trong lĩnh vực toán học này."

Sở Sở ngừng lại lấy hơi rồi nói tiếp: "Vậy nên em đoán, có thể con nó không thích toán học đến vậy, chỉ là vì đầu óc tốt cho nên..."

Lục Xuyên trầm mặc nghe Sở Sở nói, lại đắp chăn lên người cô, nói: "Trong thời gian nghỉ phép, đừng nói con học tập nữa mà để con suy nghĩ thật kỹ, đến cùng là bản thân thích gì."

"Vâng." Sở Sở ngoan ngoãn gật đầu.

Ngày thứ hai, cả nhà đáp máy bay đến Lộc Châu, lại từ Lộc Châu chuyển sang đi ô tô đến Nam Thành.

Nam Thành là một thành phố sông nước nhỏ ở phương Nam, tiết tấu phát triển vẫn kém hơn so với các thành phố lớn phồn hoa, kiến trúc của

https://thuviensach.vn

nơi này thấp bé, phong cách cổ xưa nề nếp, nơi đây im ắng, chậm rãi ung dung.

Cả một thành phố tràn ngập hương thơm, gió thôi qua vang lên tiếng xào xạc.

Sở Sở đến đây để sưu tầm dân ca, vẽ thực vật, nên mang theo cả nhà đến đây du lịch nghỉ phép.

Đương nhiên nơi này vẫn là địa điểm du lịch trứ danh cả nước, còn là quê nhà của hai ông vua bóng bàn trên thế giới.

Phố lớn ngõ nhỏ nơi đây đều đặt mấy bàn để đánh bóng bàn, người Nam Thành đặc biệt yêu thích bóng bàn, tựa hồ như đó là bản tính trời sinh, khắp nơi đều nghe thấy tiếng bang bang đánh bóng, vận động này không có giới hạn, cho dù không phải là cầu thủ bóng bàn chính quy, chỉ là một cái bàn đánh bóng tùy ý dựng lên, cũng có thể bày ra được một trận chiến ác liệt.

Sở Sở đã lên mạng đặt xong căn biệt thự ven hồ để vẽ phong cảnh, cả nhà đều ở đây, ban ngày Sở Sở mang giá vẽ đi ra ngoài vẽ tranh, Lục Xuyên sẽ bên cạnh với cô. Còn Lục Lễ An và Lục Khước Nhu được bảo mẫu đi chơi khắp nói.

Có mấy lần Sở Sở vẽ tranh quay về thấy Lục Lễ An đứng cùng với hai bạn học nhỏ đứng trước cây long não đánh bóng bàn, cô cũng không để ý.

Mãi cho đến đêm trước ngày rời đi, Lục Lễ An nắm tay lại mặt nghiêm túc nói với cra nhà: "Con muốn trở thành nhà vô địch bóng bàn của thế giới."

Đây là lần đầu tiên Sở Sở nhìn thấy hồng quang trên mặt cậu bé, đôi mắt từ trước đến nay luôn bình tĩnh đạm bạc mà sâu sắc, nay lại chập chờn ngọn sóng.

https://thuviensach.vn

Lục Khước Nhu trợn mắt, bụm mặt: "Thật là mọt lời thoại đáng xấu hổ."

Lục Lễ An đỏ mặt, hô hấp dồn dập.

Lục Xuyên gật đầu, đồng ý với Lục Khước Nhu: "E hèm, cái này đúng là có chút."

Sở Sở kinh ngạc hỏi Lục Lễ An: "Lễ An, trước kia con cũng chưa bao giờ đánh bóng bàn mà, sao đột nhiên lại..."

"Anh trai nghe theo chị gái kia đấy ạ, vậy nên mới muốn trở thành cái gì mà vô địch thế giới." Lục Khước Nhu giải thích: "Một chị gái nhỏ đánh bóng bàn vô cùng vô cùng lợi hại! Bọn con không ai đánh lại chị ấy! Anh còn nhận chị ấy là sư phụ nữa đó."

"Thật sao?" Lục Xuyên cười: "Được đó. Con trai của ba đã học được cách trêu chọc em gái rồi sao, ba con năm đó..."

Sở Sở trừng mắt liếc anh một cái, Lục Xuyên biết ý vội vàng im bặt.

Lục Lễ An nghiêm túc nói với Sở Sở: "Con biết ba mẹ đều hy vọng con có thể theo toán học, tương lai sẽ giống như ba, trong lĩnh vực của mình đạt được thành công, nhưng mà so với mấy trăm ngày đêm trong quá khứ, thì một tháng ngắn ngủi này, con mới cảm thấy là khoảng thời gian vui vẻ nhất."

Lục Xuyên nắm tay Sở Sở, Lục Lễ An ngẩng đầu nhìn ba mẹ mình, chân thành tha thiết nói: "Ba, mẹ, con muốn đánh bóng bàn, là thật đó."

Nhiều năm về sau, khoảnh khắc Lục Lễ An đứng trên bục nhận giải quán quân, nhìn quốc kỳ từ từ bay lên, lệ rơi đầy mặt.

https://thuviensach.vn

Sở Sở lần nữa hồi tưởng lại buổi chiều hoàng hôn ngày hôm đó, ánh chiều tà chui qua cửa sổ sát đất chiếu rọi khuôn mặt của cậu, cậu vô cùng thành kính khẩn cầu.

"Ba, mẹ, con muốn đánh bóng bàn, là thật đó."

Sở Sở biết, khoảnh khắc này, trong cuộc đời cô đã đưa ra quyết định thứ hai chính xác nhất.

Mà quyết định đầu tiên, đó chính là yêu đương với người đàn ông bên cạnh, anh canh giữ tuổi thơ và thanh xuân của cô, còn cô dùng cả quãng đời còn lại để làm bạn với anh.

Không uổng công quá khứ, không cô phụ hôm nay.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Văn án
Chương 1: Chứng tự bế
Chương 2: Đôi mắt đào hoa
Chương 3: Câu dẫn tôi
Chương 4: Con gái riêng
Chương 5: IQ cao
Chương 6: Một chọi một
Chương 7: Bạn gái cũ
Chương 8: Đụng ngã
Chương 9: Thật xin lỗi
THÔNG BÁO
Chương 10: Đại hội thể dục thể thao
Chương 11: Cương thi phấn*
Chương 12: Cậu đừng sợ
Chương 13: Má lúm nhỏ
Chương 14: Đến sân thượng
Chương 15: Không đánh nhau
Chương 16: Tôi đợi cậu
Chương 17.1 : Hôn một cái
Chương 17.2: Hôn một cái
Chương 18: Đều là tình ý
Chương 19: Sắc màu trang nhã
Chương 20: Không nhịn được
Chương 21: Khẩu vị
Chương 22: Không vui
Chương 23: Thích cậu
Chương 24: Muốn bên cậu (CP phụ)
Chương 25: Lịch sử đen tối

https://thuviensach.vn

Chương 26: Tu la tràng
Chương 27: Quăng sắc mặt
Chương 28: Mất hứng
Chương 29: Anh vợ
Chương 30: Giết chết ai?
Chương 31: Đừng nghĩ sẽ chạy thoát.
Chương 32: Ý chí
Chương 33: Người bận rộn
Chương 34: Thích tôi
Chương 35: Có tật xấu
Chương 36: Không cho phép chạy!
Chương 37: Đồ tình nhân
Chương 38: Tiểu tiên nữ
Chương 39: Mật độ ngọt ngào
Chương 40: Ngủ hai người
Chương 41: Tha thứ cho cô
Chương 42: Thân người cao
Chương 43: Bạn học Lục
Chương 44: Người bị hại
Chương 45: Không thích hợp
Chương 46: Hoa cẩm chướng
Chương 47: Đề bài hàm số
Chương 48: Ngã bị đau
Chương 49: Mày chơi tao?
Chương 50: Người thua cuộc
Chương 51: Em yêu anh
Chương 52: Đêm năm mới
Chương 53: Quỳ sầu riêng
Chương 54: Phách lối
Chương 55: Bạn trai
Chương 56: Em đừng khóc
Chương 57: Cô xong rồi!

https://thuviensach.vn

Chương 58: Em bảo vệ anh
Chương 59: Bàn chuyện làm ăn
Chương 60: Tha thứ
Chương 61: Sau khi thi đại học
Chương 62: Cô ấy có ổn không?
Chương 63: Rối loạn
Chương 64: Người trung gian
Chương 65: Sợ em mệt mỏi
Chương 66: Chậm rãi
Chương 67: Ghét anh
Chương 68: Muốn như thế nào?
Chương 69: Quá giới hạn
Chương 70: Anh em ruột
Chương 71: Không có tư cách
Chương 72: Về nhà thôi!
Chương 73: Đổi tên
Chương 74: Người yêu
Chương 75- 84
Chương 85: Phiên ngoại

https://thuviensach.vn